

Giới thiệu Một Đoạn Nhân Duyên

Thể loại: Tự sáng tác

Ngô Thanh Tâm nàng là một sinh viên năm nhất ngành hướng dẫn viên du lịch.

Cuộc sống của nàng diễn ra bình thường như bao người khác, nhưng trong một lần đi du lịch đã xuất hiện một biến cố làm thay đổi cả cuộc đời nàng.

Nàng xuyên không đến một thời đại kỳ lạ không hề có trong lịch sử, một nơi mà chỉ có trong những cuốn tiểu thuyết ngu ngốc. Nàng điên cuồng tìm lối thoát để quay trở về nhưng tất cả chỉ khiến nàng không còn lý trí.

Nhưng ông trời thật bất công, khi nàng tìm mọi cách trở về thì không được nhưng đến lúc nàng tìm được người thương thì ông trời lại cho nàng xuyên trở về.

Có lẽ cuộc đời nàng, người đó chỉ là một cơn gió thoảng qua.

Nhưng biết đâu rằng trên đời này vẫn còn những điều kỳ diệu xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Du lịch

Tình yêu, có người nói nó nhẹ tựa lông hồng, cũng có người nói nó nặng tựa Thái Sơn.

Nhưng muốn biết tình yêu nó như thế nào, chắc hẳn chúng ta phải tự mình kiểm nghiệm, để rồi tìm ra câu trả lời đúng nhất cho mình...

Gặp nhau, yêu nhau và được sống bên nhau là một loại nhân duyên trọn vẹn...

Nhưng cũng có đôi lúc chỉ là một đoạn nhân duyên, giống như lướt qua nhau trên một đoạn đường nào đó, có được hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng nỗi đau vẫn còn đọng lại, rồi ngày đêm gặm nhấm trái tim...

.....

.....

.....

7:00 pm. Bắc Kinh, Trung Quốc.

Khách sạn B. (xin lỗi m.n vì chẳng tìm được cái tên nào, nên sẽ dùng tạm như vậy nha ^^).

Tút...tút...tút...

Tiếng chuông chờ điện thoại vẫn đang vang đều, một lúc sau mới có người nhấc máy, bên kia là giọng gấp gáp pha lẫn một chút vui mừng.

“Mẹ nghe đây!..”

“Dạ, sao bất máy lâu thế hả mẹ?..”

“Tại mẹ đang ở trong bếp, không nghe được tiếng chuông, à mà con đến nơi rồi đúng không, bên đó cái gì cũng phải cẩn thận có biết không?”

“Con biết rồi mẹ ạ, con lớn rồi mà.” giọng cười hí hửng.

“lớn cha cô, chưa lấy chồng thì vẫn chưa gọi là lớn đâu, à mà...”

Chưa kịp nói hết câu thì bên đầu dây đã là một giọng nói trong chèo vang lên.

“chị hai, chị hai!!..”

“này, em lại giật điện thoại trong khi mẹ nói chuyện thế hả??.”

“ây dui, chị hai ơi là chị hai bây giờ chuyện đó đâu có quan trọng, chị nhớ đã hứa gì với em không hả?? nhất định phải chụp ảnh, xin chữ ý..bla bla...cho em đó biết chưa.”

Khẽ lắc đầu: “ nói cho em biết còn một tháng là em thi vào lớp mười rồi đó, không lo học hành ở đó mà,soái ca, nói với mẹ mai chị lại gọi về, nhớ là phải học bài và làm việc nhà giúp mẹ đó biết chưa, nếu em thực hiện được thì cái chị hứa không thành vấn đề, bye.”

Định tắt điện thoại nhưng người bên kia vẫn cố giật dõ.

“Ngô Thanh Tâm, em nói cho chị biết hai không giữ lời hứa thì đừng trách em ân đoạn nghĩa tuyệt với chị đâu.”

Nói rồi dập luôn máy, thật là yêu quái tính nghịch mà!

Nàng là Ngô Thanh Tâm, Thanh là màu xanh, còn Tâm là tâm hồn, tóm lại Thanh Tâm là tâm hồn trong sáng.

Nàng là sinh viên năm nhất, Ngành hướng dẫn viên du lịch, nói thật nàng cũng không thích lắm về ngành này cũng chỉ là ước muốn của mẹ nàng là muốn nên nàng đành chiều ý mẹ vậy.

Nàng không trách mẹ, nàng chỉ trách cái bà năm hàng sớm thôi, ai bảo bà ấy hay sang nhà nàng khoe khoang này nọ về đứa con gái của bà ấy giỏi thế nào, nên một lần mẹ nàng xem TV thấy người ta nói về ngành hướng dẫn viên rất oai được đi rất nhiều nơi, nên đã xác định cho nàng luôn.

Nàng cũng thầm cảm ơn, hôm đó mẹ nàng xem là nói về ngành hướng dẫn viên, nếu mà nói về tiếp viên hàng không, thật sự nàng sẽ không muốn sống nữa ~.

Đặt điện thoại xuống bàn bên cạnh, nàng cũng nằm phịch xuống giường, thật sự rất mệt, nàng phải ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ mà.

Đang chuẩn bị ngủ đi thì tiếng mở cửa, rồi tiếng cười nói vang lên, nàng cố nhướn mắt lên xem.

-Nè cậu có thấy cảnh đêm lúc này không? đẹp thật đấy!

Cô gái có mấy tóc xoắn nhẹ, cười cợt rồi đáp:

-Đã như vậy mà cậu ngạt nhiên đến trợn mắt vậy à, nói cho cậu biết tôi đã đi nhiều nơi còn đẹp hơn thế kia, chẳng biết sao trường lại cho chúng ta đến Trung Quốc, đúng là trường nghèo nàn.

Nghe câu này xong nàng muốn tỉnh luôn, không còn buồn ngủ nữa.

Nói xong lại bỏ đi vào phòng vệ sinh, để lại cô gái nhỏ nhắn với mấy tóc đuôi sam, khó hiểu mà chớp chớp mắt.

-Bảo Trân, còn đứng đó ngơ ngát cái gì? người ta đang chê bạn quê đó, sao lại đi chung với hot girl Ngọc Châu thế?

Nàng nhìn Bảo Trân ngơ ngát một hồi rồi thở khi khi.

-Cậu ấy tưởng mình là hot girl thì làm có quyền chăm chọc người ta sao? đáng ghét!

Nàng nhìn Bảo Trân rồi cười, khi tốt nghiệp cấp ba xong, mấy người bạn ngày xưa cũng không còn liên lạc nữa nên xem như Bảo Trân là bạn thân duy nhất của nàng, Bảo Trân tính tình thì cực tốt, nhưng đôi lúc hơi ngây thơ một chút.

Bảo Trân đặt túi ni lông xuống bàn, rồi nhìn nàng cười ngọt ngào.

-Tâm Tâm~, khi này ra ngoài ăn, tiện thể mua cho cậu đồ ăn luôn này!

Nàng lắc đầu, cô bạn thân này của nàng luôn vậy đấy, giận ai chưa quá năm giây, nhưng nàng thấy như vậy cũng tốt, nhưng gọi nàng là Tâm Tâm chẳng phải rất giống cách gọi ở trong mấy truyện ngôn tình hay sao, nàng nghe mà ớn lạnh ghê gớm!

-Cám ơn cậu nhưng cậu bỏ cách gọi đó đi nha nghe ớn lắm.

Bảo trân biểu môi với nàng.

-Gọi như vậy là cách gọi rất rất thân cậu biết không? đây là cách mình thể hiện tình cảm với cậu mà!!

-Được rồi, được rồi, cậu muốn gọi gì thì gọi.

Nàng biết có nói về vấn đề này chắc đến sáng luôn, nên cho qua, nàng cũng đói rồi ăn trước đã.

Ăn uống no nê, mi mắt nàng lại nặng trĩu cho nên nàng ngủ một mạch đến sáng.

Nàng ngủ mê một đến nỗi sáng hôm sau phải nhờ Bảo Trân gọi nàng dậy, nàng ngáp ngán ngáp dài nhìn xung quanh, thấy cô hot girl đang ngồi trang điểm, thấy nàng nhìn hot girl ném cho một cái liếc.

Nàng cũng phớt lờ, nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh.

Thay đồ xong, nàng lon ton chạy ra, phòng bây giờ chỉ còn nàng và Bảo Trân, còn hot girl đã đi rồi, Bảo Trân đang loay hoay mang giày, nàng mở túi đồ lấy ra một cây son dưỡng, thoa thoa một chút lên môi, thời tiết bên đây có đôi chút lạnh hơn so với Việt nam, nàng sợ làm môi sẽ nứt nên phòng ngừa trước đây mà.

Khoát thêm một cái áo khoác dày, nàng cùng Bảo Trân đi xuống sảnh khách sạn.

Mọi người cũng tập trung cũng gần đầy đủ hết, khoảng năm phút sau mọi người cũng tập trung đầy đủ, xe đến mọi người lên xe ngay lập tức để cho kịp lộ trình.

Lớp nàng có tất cả bốn mươi mống, chia ra mỗi xe hai mươi mống, nàng ngồi cạnh Bảo Trân.

Nàng mắt nhìn những cảnh vật xung quanh, không quay đầu lại mà hỏi Bảo Trân.

-Hôm nay chúng ta đi những đâu?

Bảo Trân nghe hỏi liền lục lọi trong túi, sao đó đem ra quyển sổ nhỏ màu vàng, xem một lát rồi nói.

-Đầu tiên, chúng ta đi quảng trường An Thiên Môn, sau đó đến 13 giờ chúng ta lại đi Tử Cẩm thành, mình còn tìm hiểu trước nữa này hihi.

Bảo Trân đưa điện thoại cho nàng, nàng xem đúng là những nơi sắp đến đẹp thật, có thể tận hưởng hết mọi khoảnh khắc đẹp nơi đây, tinh thần nàng cũng phấn chấn hơn.

Nhưng đến nơi. Nàng vỡ mộng.

Toàn người là người, đông như kiến, chen chân đi còn khó khăn huống gì là đi dạo tận hưởng.

Nàng cứ như là từ trên thiên đàn mà bất ngờ ngã xuống đất vậy, hụt hẫng vô cùng, không chỉ riêng nàng đâu cả lớp ai cũng nhăn nhó, thế là trải qua một buổi tham quan trong bức dọc.

Nghỉ trưa một lát, cả lớp nàng được anh hướng dẫn viên đưa đến một nhà hàng cũng gần đó, anh ta nói ở đây thức ăn rất ngon.

Bắt đầu gọi món, Bảo Trân hỏi nàng muốn ăn gì, nàng nói ăn gì cũng được, thế là Bảo Trân chọn giúp nàng luôn, thật ra nàng cũng rất dễ nuôi.

Đến chiều cả lớp nàng đi một vòng Tử Cẩm Thành rồi về khách sạn, lúc ra đến xe anh hướng dẫn viên vẫy tay về phía chỗ nhóm nàng đang đứng.

Nàng liếc nhìn bên cạnh, thì ra là có cô hot girl Ngọc Châu đứng cạnh, chắc là anh chàng hướng dẫn viên bị trúng tiếp sét của hot girl rồi.

Chuyện cũng không liên quan đến nàng nên nàng dục Bảo Trân lên xe.

-Lên xe thôi, chân mình mỏi quá rồi!

-um! Bảo Trân cười.

Nàng lên xe trước, Bảo Trân lên theo sau, anh chàng hướng dẫn viên đang gấp gấp chạy đến, bạn hot girl thấy thế chỉnh chỉnh lại tóc, mặt tươi cười nhìn anh ta.

Nhưng đáng tiếc, anh ta chạy đến rồi đi thẳng lên xe, thậm chí còn không nhìn hot girl một cái, khỏi nói mặt hot girl khó coi đến cỡ nào.

Nàng và Bảo Trân đã vào chỗ, anh ta vừa lên xe đã nhìn về phía nàng và Bảo Trân, rồi miệng nở nụ cười rồi bước đến, anh ta nhìn nàng một lượt rồi lại nhìn sang Bảo Trân.

Sau đó đưa ra mảnh giấy nhỏ cho Bảo Trân.

-Đây là số điện thoại của tôi, rất vui được làm quen với em!

Tất cả người trong xe ồ lên một tiếng, Bảo Trân thì mặt đỏ lên, nàng nhìn mà mỉm cười, cuối cùng mùa xuân của cô bạn thân nàng cũng đã đến.

Anh hướng dẫn viên xuống xe, nhưng vẫn đứng đó, nhìn và vẫy tay với Bảo Trân.

Anh ta cũng thuộc dạng điển trai, hình như lúc ở nhà hàng, nàng có nghe loáng thoáng anh ta nói với thầy chủ nhiệm, anh ta con lai, mẹ anh ta là người việt, hèn gì nói tiếng việt giỏi vậy.

Cuối cùng cũng về khách sạn, nàng lên phòng, làm vệ sinh cá nhân xong ăn uống qua loa, nàng lấy điện thoại và đăng nhập vào facebook.

Xem những người đang online nàng thấy ngay nick “thanh thủy sô cùi” đang sáng đèn, nàng nhấn vào trò chuyện.

Nàng: “Nhóc.”

Chưa được ba giây đã có tin trả lời, nàng nhớ lại lúc trước, nàng nhấn cho nó ba mươi phút sau nó mới trả lời, nhưng rõ ràng lúc đó nó vẫn còn online, nhưng giờ có chuyện cần nàng thì khác.

Thanh thủy sô cùi: “aaaaaa~~~~”

Thanh thủy sô cùi: “Chị hai~~~~”

Trên trán nàng xuất hiện mấy vạch đen chạy dài xuống...

Nàng: “Ốn lạnh! Mẹ có đó không? chị gọi video qua đưa máy cho mẹ nhá.”

Thanh thủy sô cùi: “Mẹ và cha đi qua nhà cậu rồi.”

Thanh thủy sô cùi: “Đi chơi vui không? có chụp ảnh không? có gặp trai đẹp không?..”

Nàng nhấn gửi mấy cái ảnh chụp lúc sáng qua, em nàng ném cho nàng mấy cái icon hoảng hốt.

Thanh thủy sô cùi: “Thần linh ơi đông quá vậy?..”

Nàng: “Bối vậy, dù cảnh có đẹp đến đâu cũng chẳng thể ngắm nổi, chân thì cũng muốn rệu rã luôn.”

Em nàng lại tiếp tục dùng icon chê môi.

Thanh thủy sô cùi: “Được đi du lịch sướng thế còn gì, ở đó mà than vãn, mà nói cho chị hai biết nhá, qua Trung Quốc biết đâu chừng lại xuyên không, ở trong truyện vì lí do khủng nhất cũng xuyên được mà hí hí.”

Nàng đọc xong mà lắc đầu, em của nàng đúng là mê truyện, mê soái ca đến độ đầu óc cũng mụ mị luôn rồi, làm sao có thể tin mấy chuyện không có thật như vậy.

Nàng: “Bớt ảo tưởng, sẽ sống lâu hơn, đó là chân lí nét vào đầu giúp chị nhé.”

Đến lượt em nàng xuất hiện vạch đen trên trán...

Nàng định tắt máy, thì em nàng lại nhấn.

Thanh thủy sô cùi: “Chị hai đây là lịch trình buổi kí tặng fan của đại soái, chị đã hứa giúp em xin chữ ký rồi nhá, đừng có quên”

Nàng nhấn vào đường link mà em nàng gửi, là địa điểm và giờ bắt đầu buổi ký tặng, đại soái mà em nàng nói là thành viên của nhóm nhạc nổi tiếng, đẹp trai đủ thứ bảo sao mà em nàng không mê mết.

.....

Buổi sáng.

Cũng may, thầy chủ nhiệm tối hôm qua nói với mọi người hôm nay thay đổi lịch trình, mọi người được tự do đi chơi, nhưng phải đảm bảo an toàn là trên hết.

Nàng định lôi kéo Bảo Trân đi lại địa điểm tổ chức ký tặng mà em nàng gửi hôm qua, nàng đã hứa rồi nên phải thực hiện thôi, sao đó tranh thủ mua mấy món đặc sản ở đây về tặng cho mọi người theo lời mẹ nàng dặn nữa.

Nàng thừa biết mẹ nàng bảo thế để làm gì mà, chẳng phải đi khoe việc nàng đi du lịch nước ngoài hay sao? nói nàng không xấu hổ là sai đó, xấu hổ muốn chết đi được nhưng lệnh của mẹ nàng là lệnh trời, không cãi được đâu.

-Sao chưa đến nữa ta?

Bảo Trân liên tục ngó đến ngó lui, rồi mở điện thoại lên nhấn gì đó.

-Này, cậu nói đợi ai? đợi gần mười lăm phút rồi đó, nếu không đi đến đó sẽ không còn chỗ cho chúng ta đâu!

Nàng nhìn Bảo Trân, một lát ấp úng rồi Bảo Trân cũng nói.

-Thật ra... mình... mình có nhờ anh Đại Nam đưa chúng ta đi, mình nghĩ anh ấy là hướng dẫn viên và sống bên đây nên có anh ấy đi cùng sẽ không sợ bị lạc, mình chưa hỏi cậu mà đã tự ý nhờ anh ấy...cậu đừng giận nha!

Nàng phì cười, chẳng nhẽ nàng lại giận vì chuyện nhỏ này sao, bạn của nàng đúng là suy nghĩ nhiều rồi.

-Không sao, vậy chúng ta đợi thêm một lát nữa, nếu anh ta không đến chúng ta tự đi, mình không tin hai đứa mình lớn như vậy mà đi lạc được.

-um hihi! Bảo Trân gật đầu đồng tình.

Đợi khoảng ba phút, thật sự anh hướng dẫn viên xuất hiện.

Anh ta bước xuống từ một chiếc xe hơi rất đẹp, rất sang trọng, nhưng hình như anh ta không đi một mình, trên xe còn một người nữa.

Nàng có chút đố kỵ, trên phim hay xuất hiện các tình huống này lắm, các cô gái ngây thơ, vội vã nhận lời đi chơi với các anh chàng nhà giàu đẹp trai để rồi nhận lấy kết cục bi thảm hết.

Nàng dò xét anh ta và người bạn đi cùng, sao đó định nói với Bảo Trân hay là tự đi cũng được, nhưng nàng méo mặt khi nhìn thấy Bảo Trân lên xe từ lúc nào rồi.

-Tâm Tâm~ mau lên xe đi, nếu không là không kịp giờ đó.

Vạch đen trên trán nàng lại xuất hiện, vẻ mặt ngây thơ này...có khi bị người ta bán rồi ở đó đếm tiền giúp người ta cũng không chừng.

Nàng phải làm sao đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chiếc áo cưới kì lạ

-Tâm Tâm~ nhanh lên nhanh lên!!

Bảo Trân lại thúc giục nàng, nàng...cạn lời.

Được rồi, đi thì đi sợ gì, nàng không tin cuộc đời nàng xui xẻo đến mức đó.

Nhưng mà, vẫn phải đề phòng một chút.

-Này, anh hướng dẫn viên!

Nàng ra dấu bảo Đại Nam lại gần mình, Đại Nam cũng không một chút thắc mắc mà tiến lại.

-Em cứ gọi anh là Đại Nam đi, đừng gọi anh hướng dẫn viên nghe xa lạ lắm!

Nàng và anh ta có thân thiết khi nào đâu mà xa lạ, nàng khẽ lắc đầu rồi lôi điện thoại từ trong túi ra.

Nàng chụp mình và Đại Nam một bức, sau đó chạy đến chỗ xe chụp thêm bức nữa, cuối cùng đến phía sau xe chụp bức cuối cùng.

Nàng hài lòng cất điện thoại vào, nhìn Đại Nam cười tự tin.

-Tôi đã chụp ảnh của anh và bản số xe rồi, nếu anh muốn giờ trò gì đó, thì...suy nghĩ lại đi nhé.

Nàng nói xong cũng nhảy vọt lên xe, Đại Nam ngăn người một lát rồi phì cười.

.....

Xe chạy được một lúc, Bảo Trân có trò chuyện qua lại với Đại Nam và anh bạn đi chung, còn nàng chỉ ngồi đưa mắt nhìn qua cửa xe ngắm cảnh vật xung quanh.

Đông người thật đấy, nhưng cũng đúng thôi vì là nước đông dân nhất thế giới mà.

Xe đi được một lúc thì dừng lại, nhanh như vậy đã đến sao?

Nàng chau mày nhìn Đại Nam, như hiểu được ý Đại Nam xua tay.

-Không phải như em nghĩ đâu, bọn anh có quen biết với nhóm nhạc mà hai em thích nên bọn anh hẹn riêng họ để cho hai em gặp riêng.

-Thật...thật sao ạ? Bảo Trân tròn mắt.

-Đúng thế, bọn anh quen biết cũng rộng lắm! anh bạn đi cùng nháy mắt với Bảo Trân.

Gì đây? gì đây? đây là bước đầu tiên để lừa con mồi vào bẫy sao?

Nàng vẫn đang chìm trong suy nghĩ, thì điện thoại lại báo có tin nhắn, nàng mở máy lên xem.

Là Thanh Thủy, em nàng báo nhóm nhạc đó vì lí do gì đó kết thúc buổi kí tặng sớm hơn dự định.

Nếu như em nàng đã nói vậy thì những lời anh ta nói khả năng đúng rất cao, nàng cùng Bảo Trân và hai người bạn họ đi vào nhà hàng.

Nhà hàng này khá lớn, nhân viên đưa nàng và bọn họ lên phòng ăn lớn ở trên lầu, cửa được mở một nhóm thanh niên đã ngồi trong đó chờ sẵn rồi, nàng nhìn sơ họ thì một người giống với đại boss của em nàng, vậy là đúng rồi anh ta không lừa nàng, xem ra anh ta cũng thuộc con nhà giàu rồi.

Nàng trầm nghĩ, những người như vậy không nên quá thân thiết, nàng chỉ cần xin chữ ký của đại boss gì đó là xong nhiệm vụ với em nàng rồi.

Một cậu thanh niên với mái tóc bạch kim, vẻ mặt vui cười đưa tay về phía nàng.

-Hello, nice to meet you.

-Hi, nice to meet you! Nàng lịch sự đáp.

Không khí rất vui vẻ, chỉ riêng Bảo Trân vì nhìn mấy anh đẹp trai thì ngẩn người ra thôi, nàng nhìn thái độ của nhóm nhạc này đối với Đại Nam có chút gì đó thân thiết hơn mức bình thường.

Đại Nam thấy nàng và Bảo Trân có chút không tự nhiên nên đổi chủ đề cho hai người họ cũng có thể hòa nhập vào.

-Trước đây anh cũng làm thực tập sinh trong MA, nên có thể nói bọn họ là đàn em của anh, nên mời bọn họ một bữa ăn cũng dễ hơn một chút!

Dễ hơn một chút? anh ta đùa chặc, hủy luôn một buổi ký tặng lớn để đi ăn với anh ta, xem ra anh không phải dạng vừa.

-Woa, nhưng tại sao anh không làm ca sĩ, lại đi làm hướng dẫn viên? Tiếc thật đấy.

Bảo Trân với vẻ luyến tiếc nhìn Đại Nam, anh ta cười cười.

-Vì một số lí do nên anh không làm thực tập sinh đến ngày ra mắt được, còn hướng dẫn viên, xem như là một sở thích của anh vậy.

-Sao lại không thể ra mắt vậy ạ? Bảo Trân lại hỏi.

Xem hai người họ kìa, nàng đến đây đâu phải để nghe bọn họ đóng phim tình cảm đâu chứ, phải xin chữ ký rồi về khách sạn mới được.

Nàng chuyển hướng nhìn về phía đại boss, sau đó lịch sự nhờ Đại Nam.

-Anh Đại Nam này, anh có thể nói với cái cậu đó, cho tôi xin chữ ký được không?

Đại Nam nghĩ gì đó nhưng rồi vui vẻ quay sang đại boss nói gì đó, song cậu ta lấy một bức ảnh của nhóm sau đó ký tên vào, tiếp tục đưa cho các thành viên kia ký vào.

Đại Nam lấy bức ảnh và đưa lại cho nàng, nàng cũng không thèm nhìn mà bỏ vào trong túi, sao đó nhìn bọn họ.

-Thanks!

Ánh mắt của bọn họ có chút khó hiểu nhìn nàng, nhưng nàng thì chẳng thèm để ý, nhiệm vụ xem như hoàn thành.

-Này, chúng ta về thôi! nhàn nói nhỏ với Bảo Trân.

-Sao thế? chúng ta mới đến chưa được một lúc mà?? Bảo Trân tròn mắt nhìn nàng.

Nàng nhỏ giọng trả lời.

-Chữ ký cũng xin được rồi, còn nguyên nhân gì ở lại sao?

-Cậu thiệt là...

-Có chuyện gì sao? Đại Nam chen vào.

Bảo Trân quay sang nhìn Đại Nam cười ngọt ngào, nói là không có gì sau đó xin phép bọn nói là đi vệ sinh rồi kéo nàng một mạch ra ngoài.

Vào đến wc nàng đến xả vòi nước rồi rửa tay, nhìn vào gương vẫn thấy Bảo Trân đứng đó nhìn nàng, nàng hỏi:

-Cậu không phải muốn đi vệ sinh sao? đi nhanh lên, sau đó còn chào họ rồi về thôi!

-Thôi cái trò đó đi!!

-Sao? nàng ngăn người nhìn Bảo Trân qua chiếc gương.

-Minh bảo cậu thôi cái trò giả vờ không quan tâm đó đi, có rất nhiều cách để người khác chú ý mà? Từ hôm qua đến giờ cậu giả vờ không để ý đến Đại Nam, nhưng lúc lên xe cậu còn cười tươi để anh ấy chú ý nữa, còn vào đến đây gặp nhóm ca sĩ đó cậu lại làm màu cho bọn họ chú ý nữa, mình cảm thấy phát bệnh với cậu rồi.

-Gi chứ?? cậu bị gì thế hả sao tự nhiên lại như vậy?

Trước mặt nàng có thật sự là Bảo Trân, ngây thơ đáng yêu, là người bạn thân duy nhất của nàng hay không? ánh mắt, lời nói cứ như hai người khác nhau vậy.

Đâu mới là con người thật của cô bạn thân này đây?

-Minh không nói lần thứ hai đâu, cậu là người thông minh nghe phải hiểu chứ, nên cậu muốn về cứ về trước đi, đây là cơ hội duy nhất để mình có thể bước lên bậc cao hơn, nên cậu đừng có làm vật cản đường mình, cho dù là bạn thân mình cũng không nương tay đâu.

Nói xong Bảo Trân bước ra khỏi wc, còn nàng vẫn còn chưa thể bình tĩnh sao khi nghe Bảo Trân nói xong.

Sốc, quá sốc học chung với nhau gần một năm, cùng đi chơi với nhau, rồi giúp đỡ nhau khi có khó khăn nữa, nhưng đến khi xảy ra chuyện này nàng mới thật sự nhận ra, biết người biết mặt không biết lòng, xem như nàng lại mất đi một người bạn thân.

Nguyên nhân Bảo Trân trở mặt với nàng cũng do ảnh hưởng dẫn viên đó thôi, vừa khi này biết được anh ta giàu có, ánh mắt Bảo Trân đã sớm thay đổi do nàng không nhận ra thôi.

Nàng cũng không chần chừ mà ra khỏi nhà hàng, định bắt taxi về khách sạn nhưng nhìn hàng xe nối đuôi nhau, nàng ròi lệ...

Kẹt xe như thế này thì taxi lấy đâu ra mà về khách sạn, nàng đánh liều đi thêm một đoạn xem sao, nhưng rốt cuộc đi qua hai con phố rồi ngoài đường xe vẫn chen chúc.

Thôi vậy, chịu khó đi thêm một đoạn sẽ có taxi thôi!

Nàng nhìn ngắm các món đồ được bán trong cửa hàng, rất nhiều màu sắc, rất đẹp, chẳng biết khi nào mới có cơ hội găm nữa tranh thủ một chút cũng không sao mà.

Đến một góc phố nàng nhìn thấy một bà lão với chiếc áo cũ ngồi ở ven đường, mắt bà đờ đẫn nhìn hàng người trên vỉa hè qua lại.

Nàng bước vội vào cửa hàng bánh, và bước ra với hai chiếc bánh ngọt trong tay rồi đi đến chỗ bà lão.

Đặt hai ổ bánh vào tay bà lão, nàng nở nụ cười thân thiện, vừa nói vừa dùng tay cô giải thích cho bà lão biết nàng muốn cho bà hai chiếc bánh đó.

-Tôi biết cô muốn cho tôi bánh, cô không cần phải cố gắng giải thích vậy đâu! Bà lão nở nụ cười cảm kích.

-Bà biết tiếng việt sao ạ? Nàng ngạc nhiên.

Bà lão lắc đầu.

-Không phải, tôi vẫn đang nói tiếng Trung.

-Sao ạ?

Vẫn đang nói tiếng Trung? Nhưng bà lão nói nàng nghe hiểu rất rõ mà, nếu nói tiếng Trung sao nàng không nhận ra chứ, chắc là bà lão vui tính thôi.

-Bà ơi, bà đừng đùa nữa, bà có thể nói cháu nghe vì sao bà lại ở đây không? cháu có thể giúp bà được gì không?

Mặt bà lão vẫn thản nhiên, cũng không có vẻ là đang đùa.

-Tôi không đùa, này cô gái trẻ.

Bà lão đưa tay nắm lấy tay nàng, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn nàng.

-S...Sao ạ? Nàng hơi sợ ánh mắt của bà lão khi nhìn nàng.

- Vì cô đã cho tôi thức ăn nên tôi sẽ cho cô một lời khuyên...nếu cô vẫn còn muốn ở bên cạnh gia đình của mình thì hãy tránh xa chiếc áo màu đỏ đó, nhất định phải tránh xa nó.

Lời bà lão nói nàng không hiểu lắm, chiếc áo màu đỏ sao? nhưng chiếc áo thì liên quan gì đến nàng và gia đình nàng chứ.

-Nhưng cháu vẫn không hiểu, vì sao...

-Cháy! Cháy rồi! (Tiếng Trung)

Đúng lúc đó tiếng mọi người hét hoảng la lên, nàng quay lại thì nhìn thấy bên đường cửa hàng bánh lúc nãy nàng mua bị bốc cháy, mọi người đang chạy tán loạn.

Sao kì lạ quá, khi nãy cửa hàng vẫn bình thường mà, đúng một cái lại bốc cháy, nàng tự nhủ những chắc trùng hợp thôi, chắc là do chập điện hay gì đó.

Nàng sức nhớ lại vẫn còn chuyện thắc mắc hỏi bà lão.

-Bà ơi, cháu...

Nàng ngần ngừ, khi thấy góc phố chỉ có nàng đứng ở đó thôi, bà lão không còn ở đó nữa, nhưng...nhưng nàng mới vừa quay người chưa được một phút kia mà.

Nàng nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy bóng dáng bà lão đâu, chuyện gì đang xảy ra với nàng vậy trời???

Đến khi nàng về đến khách sạn, nàng vẫn đang trong tình trạng ngỡ ngàng, nàng thật sự không hiểu, vì sao bà lão lại biến mất không còn thấy bóng dáng trong một phút.

Bước vào phòng, nàng thấy Thu Giang, cô bạn ngồi trên nàng một bàn đang ngồi đọc sách, thấy nàng Thu Giang nở nụ cười thân thiện.

-Cậu mới đi chơi về sao? khi nãy Bảo Trân có qua phòng mình nói muốn đổi phòng, mình thấy cũng không bất lợi gì nên đồng ý! Thu Giang nhún vai.

Nàng ậm ừ rồi bước vào wc, nàng cũng không bất ngờ lắm, nàng cũng không buồn, nếu muốn làm bạn với nàng thì cũng được mà quyết định cách mặt nàng thì nàng cũng không nếu kéo làm gì.

Chỉ mong đến lúc nào đó Bảo Trân nhận ra giá trị của từ bạn bè.

.....

Sáng, mọi người tập trung lên xem để đến viện bảo tàng, sao đó về khách sạn chuẩn bị đồ kết thúc chuyến du lịch.

Bảo Trân cũng chuyển xe, không muốn đi chung với nàng nữa, Thu Giang bây giờ ngồi cạnh ghế với nàng.

Thu Giang là người ít nói, nhưng mỗi câu cậu ấy nói ra rất thẳng thắn, không câu nệ sợ có mất lòng người khác hay không, nói chung nàng cảm thấy cô bạn này cũng được lắm.

-Cậu lại đọc truyện nữa sao? tối qua cậu đọc gần một giờ rồi còn gì?

Mắt Thu Giang vẫn dán lên quyển truyện, nhưng vẫn trả lời nàng.

-Đối với một truyện thì thời gian không có nghĩa lí gì đâu.

-Hại sức khỏe cậu thôi, cho cậu và em mình cho ở chung nhà là chuẩn luôn, nó hết đọc trên mạng, rồi đến mua sách, sách truyện của nó còn nhiều hơn sách nó học nữa đấy.

Thu Giang cười cười.

-Cậu đừng xem thường, khi rảnh cậu cứ đọc thử xem không dứt ra được luôn đấy!

-được, khi nào rảnh mình sẽ đọc!

Xe dừng ở viện bảo tàng, vì lớp đông nên chia thành hai nhóm, mỗi nhóm sẽ được hướng dẫn viên đưa đi tham quan.

Nàng cùng nhóm với Thu Giang luôn, hướng dẫn viên là một chị gái rất dễ thương.

Những vật được trưng bày, là những đồ vật có từ các triều đại của trung quốc, có những món đồ được là thủ công rất tinh xảo.

Nàng bước về hướng ngược lại với nhóm, không biết vì sao nữa nhưng ý thức thôi thúc nàng đi về phía đó.

Trong một lồng kích lớn, có treo một chiếc áo cưới màu đỏ, nhìn đường nét của chiếc áo, thủ công rất tinh xảo, chắc chắn là được may bằng tay rồi.

Những viên trân châu được đính trên áo, làm cho chiếc áo phát ra ánh sáng lấp lánh rất thu hút, nàng nhìn mãi không rời mắt.

Chợt nàng dụi mắt của mình, vì nàng nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trên áo chuyển thành ánh sáng màu đỏ, nàng thoáng thấy tà áo phấp phới.

Nhưng... chiếc áo được đặt trong lồng kính mà, lấy đâu ra gió mà tà áo phấp phới???

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xuyên rồi!

Ma mị, lời cuốn.

Đó là cảm giác của nàng về chiếc áo cưới này, nó lôi cuốn nàng đến nỗi, nàng chỉ muốn chạm vào nó mà vuốt ve thôi.

Đại Nam đi tìm nàng, đến chỗ nhóm của nàng nhưng họ nói không thấy nàng đâu, nên đi một vòng tìm nàng, rốt cuộc cũng tìm thấy nàng ở khu trưng bày phục trang.

Đại Nam vui vẻ bước đến, nhưng đứng ở sau nàng gọi hai, ba tiếng nhưng nàng vẫn không nghe thấy, nàng vẫn không trả lời cũng, không quay lại và ánh mắt cứ chăm chú nhìn chiếc áo cưới trong lồng kính.

Đại Nam tiến lên trên, đứng ngang với nàng, mắt cũng nhìn vào chiếc áo, và hỏi nàng.

-Em rất thích chiếc áo cưới này sao?

Nàng giật bắn người khi nghe tiếng của Đại Nam, nàng đưa tay lên vỗ nhẹ nhẹ vào ngực để trấn an mình.

-Anh hù chết người ta sao?

Đại nam cười hi hi, sau đó lại hỏi nàng.

-Em rất thích nó sau? Đại Nam đưa mắt nhìn chiếc áo cưới.

Nàng khẽ lắc đầu, không hẳn là thích chỉ là nó khiến nàng có cảm giác rất lạ thôi.

-Chiếc áo cưới này được người ta phát hiện ở một vùng quê, khi người dân khổ công xây nhà vô tình đào gặp một chiếc rương ở sâu dưới nền đất, người ta đã mở nó ra và phát hiện chiếc áo cưới này. Một điều rất lạ, đó là chiếc áo cưới vẫn còn nguyên vẹn, sau đó các nhà khảo cổ đã phân tích chất liệu vải và các thứ, ai cũng bất ngờ vì chiếc áo này thuộc về một ngàn năm trước, nhưng nó vẫn còn rất mới..mà điều đặc biệt nhất chính là dù xác định được nó đã tồn tại được bao lâu nhưng nó xuất hiện từ thời đại nào thì các giáo sư, cũng như nhà khảo cổ cũng bó tay.

Nói mới để ý, các vật trưng bày khác, ở ngoài tầm kính điều ghi các triều đại, riêng chiếc áo này thì để trống.

Càng nhìn kỹ, nàng càng thấy nó kì lạ, nàng chợt nhớ lại lời của bà lão ngày hôm qua, bảo nàng phải tránh xa chiếc áo màu đỏ, chiếc áo này chẳng phải cũng là màu đỏ sao?

Nàng trước đây không tin vào những chuyện kì bí như thế này, nhưng lần này, trực giác bảo nàng phải nghe theo những lời của bà lão, phải tránh xa chiếc áo này, càng xa càng tốt.

-À phải rồi hôm qua, em bận việc gì mà về gấp như vậy, còn không vào chào bọn anh mà nhờ Bảo Trân nói giúp em nữa, dù gì anh cũng hẹn nhóm của bọn họ giúp em mà.

Đại Nam chuyển chủ đề, như kéo nàng ra khỏi mớ suy nghĩ rối bời đó, nàng cũng mặc kệ, chỉ cần tránh xa chiếc áo này là được.

-Bảo Trân nói thế với anh sao? nàng hỏi.

Đại Nam thần nhiên gật đầu, nàng cười nhẹ, nàng không ngờ cô bạn này còn có tài tự biên tự diễn nữa, được thôi nếu muốn diễn thì nàng không ngần ngại trợ giúp.

-Đúng vậy, tôi có một chút việc gấp nên...

- Tâm Tâm!! Đại Nam!!

Nàng còn chưa nói hết câu thì, đằng xa đã nghe tiếng gọi của Bảo Trân, không phải trùng hợp như vậy chứ?

- Hai người đang nói chuyện gì mà vui thế?

Bảo Trân cười với Đại Nam sau đó đưa mắt thăm dò nàng, chắc là sợ nàng nói gì đó bất lợi cho mình đây mà.

- Không có gì chỉ là nói một số chuyện thôi!

Nàng trả lời và tặng kèm theo một nụ cười, nụ cười này khiến Bảo Trân có chút bất an, nên Bảo Trân nhanh trí đổi sang chủ đề khác.

- Đến giờ ăn trưa rồi, hai người đi ăn cùng em đi, mọi người cũng đã đi ăn hết rồi, chỉ còn ba chúng ta thôi!

Bảo Trân nói bằng giọng dễ thương, và khoát tay Đại Nam một cách tự nhiên, và nhìn nàng như muốn nói, đây là của tôi cảm cô đừng vào vậy.

Nàng cũng không muốn biến mình làm kì đà mãi.

- Thôi hai người cứ đi ăn đi, tôi cũng chưa đói lắm, tôi còn muốn tham quan một chút nữa.

Nàng chào hai người họ, rồi theo sơ đồ mà đi qua nơi trưng bày các dụng cụ làm bếp, Đại Nam nhìn theo nàng mà tiếc nuối, nhưng Bảo Trân cứ nặng nề kéo Đại Nam đi ăn.

Buổi tham quan cũng chính thức kết thúc, cả lớp nàng đi chuyển bay lúc 16h cùng ngày về Việt Nam.

Sau vài giờ máy bay cất cánh, tiếng của tiếp viên thông báo là máy bay gần hạ cánh, nên bảo mọi người thắt dây an toàn.

Nàng thở phào, cuối cùng cũng về nhà, kế hoạch đầu tiên của nàng là ngủ một giấc cho sảng, còn những chuyện khác tính sau.

.....

Mưa buổi sáng làm cho không khí có chút se lạnh, nàng thích nhất là thời tiết kiểu này, có thể trùm chăn mà nướng thêm một chút.

A, lại có tiếng chim hót vuu von bên tai nữa, có lẽ hôm nay sẽ là một ngày tốt lành... nhưng mà tiếng chim hót lại bắt đầu có tạp âm khác?

Nàng trong chăn, có nhưn tai để nghe, âm thanh ngày một gần... và ầm một phát, nàng bị vật thể lạ nào đó đè lên người, sắp tắt thở.

- Chị hai!! Mau thức dậy, mau lên, xem cái này đi!!

Nàng còn chưa kéo chăn xuống em nàng đã đưa luôn chiếc điện thoại vào chăn và dí ngay vào mặt nàng, nàng mắt ba giây để nhìn rõ tin trên màn hình.

Nhóm nhạc mà em nàng thích được lên báo ấy mà, thế thì liên quan gì nàng mà bắt nàng thức dậy gấp như vậy, nàng có cuồng như nó đâu.

- Ngô Thanh Thùy!!! cho nhóc ba giây biến khỏi đây nếu không đừng trách chị đây không nghĩ tình chị em!! nàng cầu.

Em nàng cũng không chịu thua, la hét còn lớn hơn nàng.

- Ngô Thanh Tâm!! Chị lau rên trên mặt và xem cho kỹ đi!!!

Em nàng lại dí điện thoại lên mặt nàng, nàng hận không thể đá nó bay qua cửa sổ.

Nàng cầm điện thoại đọc một lượt rồi à lên một tiếng.

- Thấy rồi chứ? tin tức lan nhanh trên các diễn đàn báo mạng, nhìn đi chị Bảo Trân bây giờ nổi rần rần, còn chị thì sao? chị người đi chung mà, rồi cái bản mặt chị đâu? Có thấy một tấm ảnh nào đâu??

Thì ra là vụ hôm trước, nhưng có hay không có liên quan đến nàng sao.

- Hôm đó xin chữ ký xong chị đi về khách sạn trước, mà em cũng thiệt tình, chuyện có vậy cũng giạt ngược giạt xuôi chị, cái con nhỏ này!

- Chị cũng phải ở lại chụp ảnh cùng với đại boss của em chứ, để em còn khoe với mấy đứa trong lớp có như vậy chúng nó mới tin em chứ.

Nàng bật dậy, rồi véo vào má em nàng.

- Muốn xin chữ ký chị cũng xin giúp em rồi, nếu muốn gì nữa thì học cho giỏi vào rồi đi du học, lúc đó muốn nằm vạ trước cổng công ty đại boss gì đó cũng được mà, vậy nha!

Nói xong nàng bước vào wc, để em nàng nằm vạ trên giường mà than vãn.

Nàng được cho ghi ba ngày, sau đó lại vào học nữa rồi, nàng đang định đi ra ngoài dạo một chút nhưng mưa một ngày một lớn, thế là đành phải ở nhà ngắm mưa.

Mưa rơi tí tách như một bản nhạc buồn thật buồn, vừa ngắm vừa nghe khiến lòng nàng cũng có chút buồn buồn, có người nói mưa là giọt lệ của trời, nàng tự hỏi liệu ông trời đang buồn chuyện gì đó nên mới khóc nhiều như vậy.

Nghĩ xong nàng lại phì cười, không biết từ khi nào nàng lại ầu trĩ như vậy, mãi lo suy nghĩ thì tiếng chuông cửa reo lên

Tính tong... tính tong...

Nàng vội vã ra xem, thì ra là em nàng, nàng nhìn đồng hồ, mới có 9h10 mà sao lại về sớm như thế.

-Chị hai mở cửa nhanh, em sắp chết vì lạnh rồi!!

-Ra liền đây!

Vừa mở cổng, em nàng chạy vụt vào, quần áo điều ướt cả, nên nó tức tốc phóng vào wc, cặp sách cũng vút lên sofa.

Thấy vậy nàng mới soạn sách ra giúp nó sợ sách sẽ thấm hết nước mất, trong cặp còn có hai quyển truyện nữa, đúng là...

-Này nhóc, đi học còn mang cả truyện thế hả? không lo học hành gì hết, liệu hồn đó chị nói với mẹ là thất lưng buộc bụng nhé!

-Giờ giải lao em mới tranh thủ đọc thôi, không ảnh hưởng đến việc học đâu mà!

Em nàng nài nỉ, nàng cũng chỉ chọc nó thôi nàng biết học lực của nó mà, khi học ra học khi chơi thì chơi hết mình..., thấy nó đang lau tóc nàng bảo nó lại ngồi xuống sofa, nàng đi lấy máy sấy tóc, sấy giúp nó.

-sấy cho khô, không lại bệnh!

-dạ!

Chị em nàng là vậy đó, khi cãi nhau trí chóc nhưng lại thương nhau lắm, lúc trước bên nội muốn có con trai nối dõi, khi mẹ mang thai nó suýt chút nữa vì áp lực từ bà nội mà muốn phá thai rồi, khi ấy mẹ kể nàng ôm lấy mẹ, mà khóc rồi nói “em của con” thế rồi mới có nó như bây giờ.

Em nàng soạn lại tập rồi đưa nàng một sấp giấy A4, rồi bảo nàng.

-Chị đọc thử xem, đây là kịch bản mà em viết để cho lớp, cho cuộc thi sắp đến đó!

Nàng cầm lấy đọc thử, cái nội dung gì mà lâm li bi đát thế này?? hoàng hậu giả rồi hoàng hậu thật? rồi cái gì mà hoàng hậu thật vì hiểu lầm hoàng thượng yêu hoàng hậu giả mà tự vẫn, hoàng thượng đau buồn rồi cũng tự sát trước mộ hoàng hậu, rồi hoàng hậu giả thấy hoàng thượng chết cũng nổi con điên loạn cuối cùng cũng nhảy sông chết.

-Cái này có thể cảm động người ta sao? có nhiều chỗ bất hợp lý kinh khủng, em có thấy hoàng đế trong lịch sử yêu một mình hoàng hậu không? thế thiếp cũng đến 3000 người, ở đó mà chung tình!

Em nàng lườm nàng, rồi giật luôn tờ A4 trên tay nàng.

-Chị thật là không hiểu gì hết, đợi em một lát.

Nói rồi nó chạy lên phòng, sau đó trở lại với một chồng truyện trên tay, nó đưa hết cho nàng.

-Cho chị mượn, đọc đi để mở mang đầu óc một chút, để chị biến thành bà cô già cứng nhắc em thật tình không nỡ! em nàng lật đầu.

-Cái con nhò này!! nói cho em biết nếu chị gạt đầu thì có khối đưa sếp hàng đấy nhé!

-Đúng rồi, đúng rồi, sếp hàng đề đưa bà cô già vào viện dưỡng lão chứ gì haha!! Em nàng nói rồi lại chạy đi mất.

Lại chăm chọc nàng!! Hừ.

-Ngô Thanh Thủy, hôm nay em chết chất rồi! em có ngon thì đứng đó đi!

-Có ngu mới đứng chờ bà cô già đánh haha!!

Căn nhà lại tràn ngập tiếng cười, tiếng la hét, đến khi ba mẹ nàng về dẹp loạn thì mọi chuyện lại đầu vào đấy.

Ăn chiều xong nàng định mang mấy quyển truyện trả nó, nhưng thấy nó đang học bài nên cũng không muốn làm phiền, để tạm bên nàng cũng được vậy.

Nàng không hiểu tại sao chỉ là mấy câu truyện tưởng tượng ra như thế mà khiến nó và Thu Giang mê mết như thế.

Nàng lấy một quyển đọc thử, chỉ định đọc thử thôi nhưng mà rốt cuộc nàng đọc liên tục đến 20h hơn, những tình huống trong truyện cứ như đưa nàng từ cảm xúc nhẹ nhàng đến hồi hộp, những lúc nữ chính chạm mặt nam chính, hay những lúc họ có những cảnh lãng mạn, không hiểu sao tim nàng cũng rung rinh theo.

Đúng là không thể xem thường được, hết quyển đó nàng lại đọc quyển mới, rốt cuộc nàng ngủ lúc nào cũng chẳng hay.

Sáng ra nàng giúp mẹ làm việc nhà xong, lại đọc tiếp, mất hết buổi sáng để đọc hết đóng truyện mà em nàng đưa nàng lên phòng nó, cất hết truyện vào kệ và tìm những quyển mới, em nàng cũng hay thật, còn xếp truyện theo thể loại nữa.

Lúc trước nó cũng hay nhắc đến xuyên không, nên nàng đọc thể loại này thử, thì ra xuyên không cũng có nhiều loại và cũng có những lý do lãng nhách lắm, đại loại như nữ chính mê tiền, chỉ vì quẹt thẻ hai lần mà tức tối đến nổi ngủ xong sáng dậy đã thấy mình ở thời cổ đại rồi, lại còn một ví dụ điển hình như đi trên đường rồi bất chợt trượt vô chuồng cũng xuyên qua luôn.

Nói đi cũng nói lại có những đoạn làm nàng cười đau cả bụng, khi nữ chính tìm cách troll nam chính, cũng có những đoạn nàng khóc nước mắt ngấn nước mắt dài luôn, quyển cuối nàng đọc lại kết thúc buồn, não hết cả lòng, nữ chính bắt đầu đi quay về hiện đại bỏ lại một mình nam chính vẫn chờ đợi vì một lời hứa của nữ chính...

Chính nàng cũng không ngờ bản thân lại khóc khi đọc truyện nữa, để em nàng biết nó lại chọc nàng nữa cho xem nên nàng dọn dẹp mọi thứ lại gọn gàng như lúc nàng chưa đụng vào.

Chỉ còn được nghỉ ngày mai, vào học nàng lại phải làm bài thực hành nữa, lo tìm đoàn để xin vào luyện tập và quay video lại nộp cho thầy nữa, nghĩ mà nản.

Em nàng sáng giờ cũng không thấy mặt luôn nó mãi mê tập kịch gì đó ở trường đến tối mới thấy mặt, nhưng nói chuyện qua loa mấy câu thì nó lên phòng ngủ rồi, thấy tội, nhưng thôi kệ vì làm việc nó thích mà.

Sáng ra nó cũng vội vã như vậy, gấp bánh mì mà vắt chân mà chạy, chuẩn bị đồ ăn trưa cho ba, giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa xong, nàng cũng định lên cà thêm bộ truyện khác của nó nhưng vừa đặt lên cầu thang thì điện thoại bàn reo, nàng tiện thể bắt máy.

“Alo?”

“Chị hai! chị hai! Em đây, sao em gọi vào máy này giờ chị không bắt máy hả?”

“À điện thoại chị để trên phòng, bận làm việc nên không để ý, nhưng chuyện gì lại điện chị gấp như vậy? hôm nay biểu diễn kịch đúng không? thế nào rồi?”

Bên đầu dây, giọng em nàng hình như đang rất nóng lòng, rất gấp.

“Chuyện đó để sau đi, chị giúp em đem cuốn kịch bản trên bàn giúp em với, sáng em gấp qua nên không đem, nhanh nha chị”

Tút...tút...tút...

Cái con nhỏ này lại hậu đậu, rồi làm khổ nàng.

Lấy cuốn kịch bản, nàng vội vàng khóa cửa cẩn thận rồi bắt xe đến trường.

Đúng là hội thi nên đông vui nhộn nhịp quá, tìm mãi mới đến lớp nó, thấy nàng nó cứ như bắt được vàng ý, nhưng lấy được kịch bản lại cho nàng ăn bơ, đúng thật là...mặt kệ nó nàng đi về vậy, ở nhà đọc truyện còn hơn.

Nàng lên xe bus, hôm nay xe đông người nên nàng phải đứng, xe chạy một lúc, có một ông cụ trên xe đến chỗ vô vào vai nàng rồi nói.

-Cháu gì đó ơi, giúp ông cầm cái hộp này được không, tay ông bị đau nên không cầm được.

Thấy người già yếu nó cũng sẵn lòng giúp, nó ôm thêm cái thùng carton nhỏ, xe đang chạy bon bon vượt qua cầu, thì một tiếng nổ lớn vang lên.

Bánh xe trước phát nổ xe lao đảo va vào lan can cầu, va chạm quá mạnh nên lan can cầu cũng vỡ vụn, xe còn đã nên vẫn di chuyển, thân xe đang trên vênh giữa cầu và khoảng không.

Mọi người hoảng loạn chen nhau chạy đến phần đuôi xe, có người thì phá cửa kính để trèo ra ngoài, nó không thể di chuyển được khi mọi người điều chen lấn như thế.

Cuối cùng vì một nửa người trên xe thoát được ra ngoài nên sức nặng ở đuôi xe giảm, nên lúc đó đầu xe bị chùng xuống, nàng đang bám vào thanh sắt trên giữa xe, nên khi xe bị nghiêng làm chân nàng bị trượt luôn.

Thế là cả người bị trượt xuống phần đầu xe, nàng rung lên vì hoảng loạn, tình thế lúc này rất nguy hiểm rồi, hôm nay đi ra đường không xem ngày rồi, xui

xèo đến vậy, bây giờ nàng muốn khóc cũng không được, nàng chỉ mới mười chín tuổi thôi mà còn hai tháng nữa nàng cũng bước sang hàng hai rồi không thể chết sớm như thế được.

–“Em gái, mau nhấn nút cho cửa lên xuống mở ra đi, nếu xe có rơi em vẫn có thể bơi được cầu này không quá cao đâu, nhanh lên!!”

Một anh trai đang đứng phía đuôi xe hét lên, nàng như bưng tỉnh.

Đúng vậy giờ chỉ có nàng cứu được nàng thôi, nàng nhấn nút nhưng cửa xe chỉ mở ra được phân nửa, hình như do va chạm lúc nãy nên xe cũng có vấn đề rồi, nàng chậm chậm lần ra đến cửa dùng sức đẩy cửa ra.

Đúng lúc đó vì một cô trung niên đang đứng phía đuôi xe, tìm được chỗ để trèo ra khỏi xe, mất đi sức nặng xe lại bị trượt thêm một chút, lúc đó nàng lại mở được cửa vì mất trọng tâm về phía trước cả người nàng rơi xuống, chẳng bao lâu cả người nàng chìm trong nước, tai bị nước vào nên ù đi, nàng nghe loáng thoáng tiếng la hét trên đó, cũng may nàng còn biết bơi nên chỉ mất 30 giây nàng bơi được lên mặt nước, định bơi vào bờ nhưng nàng thấy cách đó không xa, chiếc thùng carton, ông cụ nhờ nàng cầm giúp đang trôi lềnh bềnh.

Nàng nghĩ có lẽ thứ gì đó quan trọng lắm với ông, nên cố bơi đến đó để vớt lên, nhưng vì là giấy nên nước thấm ướt bị rã ra, bên trong là thứ gì đó... là một tấm vải sao?

Nàng giật mình, vì tấm vải đó, à mà không thứ mà nàng thấy rất giống với chiếc áo cưới bên Trung Quốc, nàng nhìn không lầm đâu.

Nàng vội vàng xô nó đi, nàng thấy có thuyền cứu hộ ra rồi, định bơi về hướng đó nhưng mà, có gì đó vướng chân nàng, xoay người lại, toàn thân nàng tê liệt khi thấy chiếc áo cưới đó cứ như đang cố níu chân nàng, nàng càng vùng vẫy thì nó càng bám chặt hơn.

Rồi ở đâu có một lực mạnh kéo nàng xuống nước, chân nàng bị chuột rút đau đớn, rồi nàng bị sặc nước, nên cơ thể mất sức, không còn vùng vẫy được.

Chà nhè nàng bị chiếc áo cưới này ám, đúng như lời bà lão bên Trung Quốc đã nói, đã cảnh báo nàng, sao mọi chuyện lại khó tin như vậy chứ??

Ý thức cuối cùng của nàng trước khi bị chìm hoàn toàn là, chiếc áo cưới đó bám lấy toàn thân nàng...

Ba phút, hay năm phút, nàng cũng không chết lắm, nhưng cảm giác thân thể nàng nhẹ nhõm hẳn, không lẽ nàng đã lên thiên đàng rồi?

Mở mắt ra nàng còn sống hơn, nàng vẫn đang ở trong nước, chiếc áo cưới đó cũng biến mất, nàng cố gắng dùng sức bơi lên khỏi mặt nước.

Nàng cố gắng thở dốc, thật tình nàng sẽ không bao giờ đi xe bus nữa, chết người như chơi ấy chứ.

Nàng nhìn xung quanh để xác định bờ để bơi vào nhưng mà...khung cảnh này??? cây cầu lúc nãy đâu? Rồi đường xá, những tòa nhà xung quanh con sông đâu??

Chà nhè nàng lại bị trôi đến hạ lưu con sông?? Nếu đúng vậy số nàng may mắn level max rồi, trong nước lâu đến thế mà không chết, nàng thầm cảm ơn ba mẹ đã xin nàng ra may mắn đến vậy.

Mặt kệ sống là tốt rồi, lên bờ trước rồi tính sao.

Nhưng đang bơi thì nàng bị tiếng la hét, cầu cứu bên kia làm phân tâm, nàng dừng lại một chút nhìn xem, lẽ có người cũng trôi đến như nàng thì sao, biết đâu nàng lại giúp được.

-Cứu người!! có ai đó cứu tiểu thư với!!!

-Tiểu thư người đừng chết huhu!!

-Tiểu thư, em xin người đừng nghĩ quẩn mà!

Một đám người, đang la hét in ỏi trên bờ để kêu cứu, rồi dưới sông là ai đó đang bị chết đuối, nàng lắc đầu, bọn họ chỉ biết đứng nhìn rồi la hét thôi sao đúng là.

Nhưng mà đồ bọn họ đang mặc sao giống với mấy người trong phim cổ đại Trung Quốc vậy? đang quay phim sao?

Nàng nghĩ một lát, rồi chợt ngẩn người...theo kinh nghiệm đọc truyện cổ trang trong hai ngày nay, đầu nàng chợt lóe lên...có thể họ không phải đóng phim mà là...

Nàng, XUYÊN RỒI!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chính là người?

Trường trung học cơ sở Z.

Hội trường ngày càng đông người, hàng ghế dành cho mọi người cũng chật cứng hết rồi, ai ai cũng đang rất háo hức để xem những tiết mục dự thi.

Thanh Thủy đứng sau cánh gà, tim cứ đập thình thịch, đã chuẩn bị tinh thần rồi mà vẫn cứ lo sau đây, lòng cứ như lửa đốt.

-Bà kia đứng đó ngó ngó cái gì? mau vào phụ chỉnh lại phục trang cho mọi người coi!

Bị bạn trong lớp hỏi thúc, Thanh Thủy liền chạy vào.

Chỉ còn mười phút nữa là đến tiết mục của lớp Thanh Thủy, mọi thứ đã đầu vào đó chỉ còn đến giờ là diễn thôi, Thanh Thủy quyết tâm phải giành giải nhất về cho lớp.

Heo xinh xinh nghe máy...í a í a....

Tiếng chuông điện thoại của Thanh Thủy reo lên, cả đám trong lớp được dịp cười ngặt nghẽo.

-Haha bà cài nhạc chuông gì vậy hả haha!

-Tui thấy đổi nhạc này là đúng bản chất của bà Thủy luôn rồi haha!

-Mấy đứa này, im hết đi, ba tui gọi!!

Đùa vậy nhưng nghe phụ huynh gọi là cả đám cũng im thinh thích.

-“Con nghe đây ba”

-“.....”

-“D...Dạ?”

-“.....”

-“Ba...vừa rồi...vừa rồi con vừa mới...”

-“.....”

Nghe điện thoại xong mặt Thanh Thủy cũng đơ ra, thấy thái độ lạ mọi người liền hỏi.

-Bà sao vậy Thủy? ba bà nói cái tiền tiêu vật hả haha?

-Thì ra vậy, xem mặt bà ấy cắt không còn giọt máu kia haha!

Có người tinh mắt hơn, phát hiện điều gì đó không ổn.

-Đừng đùa, nhìn mặt bà ấy không giống đùa chút nào đâu, Thủy...có chuyện gì sau?

Thanh Thủy không nói lời nào mà òa khóc, đến lúc này mọi người trong lớp mới nhận thức được sự việc nghiêm trọng.

Hỏi han một lúc Thanh Thủy mới lấy lại được bình tĩnh, kể lại sự việc cho mọi người biết, buổi diễn vẫn tiếp tục mà không có sự tham gia của Thanh Thủy, Thanh Thủy đi đến chỗ xe bus gặp tay nặn.

Thấy Mẹ nàng khóc ngất lên khóc xuống, em nàng chạy đến.

-Có thật là chị không ba? Chắc có nhầm lẫn nào không? chắc nhầm mà phải không ba? Vừa này....hức....vừa này con vẫn còn gặp chị mà, không phải đúng không ba...hu...

Thanh Thủy suy sụp, cũng may có cậu bạn trong lớp đi cùng, nên cố khuyên nhủ.

-Bà đừng mất bình tĩnh, không sau đâu mà!

-Là Tại Tui hết...hức...tại tui mà chị hai mới bị vậy...tại tui...hức...

Cậu bạn ôm Thanh Thủy và vỗ về.

-Chuyện ngoài ý muốn mà, đừng tự trách mình nữa, không phải lỗi của bà...đừng khóc nữa.

Chiếc xe bus được kéo lên, người đi xe bus điều an toàn trừ mình nàng, đúng là nàng xui nhất quả đất rồi.

Thuyền cứu hộ chạy theo dọc con sông để tìm nàng, còn thợ lặn cũng ba người thay phiên nhau lặn xuống để tìm.

Cảnh sát lấy hộp đen của xe, xem lại cảnh tai nạn và cảnh lúc nàng bị rơi xuống.

-Gia đình hay xem đoạn video được lấy từ hộp đen này đi, Lúc em Thanh Tâm rơi xuống dòng sông, mọi người thấy đấy chỉ một lúc sau là em ấy ngổi lên khỏi mặt nước, nhưng thuyền cứu hộ gần đến thì em ấy bơi ra phía giữa dòng để làm gì đó và chìm xuống, nhìn em ấy lúc đó bơi được thì không lí nào lại chìm như vậy, giả thuyết có thể em ấy bị chuột rút, xin gia đình đừng đau buồn chúng tôi sẽ sớm nhất tìm được em ấy.

Nghe xong mẹ nàng ngất đi, em nàng lại òa khóc tiếp...

Ngày hôm sau, trên mặt báo đưa tin vụ tai nạn, tất cả mọi người đều biết nàng gặp tai nạn, ở trường ai cũng bàn hoàng.

Trong khi ai ai cũng đau buồn vì nàng thì nàng...

Tại một thời đại nào đó, rất lâu, rất lâu về trước...

Nhà thật là to, rộng oi là rộng, nhìn sơ thì cũng biết nhà giàu nhất vùng rồi! nàng kết luận sau khi đảo mắt nhìn xung quanh.

Chẳng qua lúc này nàng vừa cứu vị tiểu thư nào đó nên bây giờ nàng phải ở đây, à nhắc mới nói...nàng...thật sự xuyên rồi!!

Đúng vậy, cứ như đang mơ, nhưng nàng tự véo vào tay mình cả chục lần rồi, rất đau.

Giờ nàng chẳng biết làm sao hết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?? ba mẹ? Thanh Thủy ơi!! Con nhớ mọi người hu...

-Cô Nương! Cô nương!

Một tiểu nha đầu gọi nàng, nàng thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn đó, nhìn đứa nhỏ trước mặt nàng đoán nó chỉ mười mấy trở lại thôi,nàng cười thân thiện.

-Em gọi chị sao? có chuyện gì không?

Tiểu nha đầu ngăn người nhìn nàng, nàng cũng phát giác nhìn lại chính mình, chẳng lẽ do bộ đồ hiện đại này sao?

-Tiểu Hoa, sau lại đứng ở đó.

Lại một tiểu nha đầu khác đi đến, nhìn người này có vẻ lớn hơn một chút.

Tiểu Hoa lập tức chỉ chỉ vào nàng.

-Đại phu nhân bảo muội chăm sóc vị cô nương này, nhưng mà muội không biết vị cô nương này có phải vì cứu tiểu thư mà trở nên không bình thường không nữa, cách nói chuyện rất kì lạ!

Vạch đen xuất hiện trên trán nàng...thì ra nhìn nàng là vì tưởng nàng có vấn đề sao? haiz khổ quá...

có lẽ do cách nói chuyện của nàng không phù hợp với thời đại này, dù muốn hay không muốn nàng cũng phải thích nghi với nơi này đã, sau đó tìm cách trở về sau.

-ch...tôi...à không ta không sao hết! nói như vậy chắc được.

-Tiểu Hoa do muội nghĩ nhiều thôi, nhanh lên mau đưa cô nương này đi thay đồ, lão gia muốn gặp để tạ người vì đã cứu tiểu thư.

-được muội dẫn cô nương đi liền!

Thế là Tiểu Hoa dẫn nàng đi ra phía sau nhà, dẫn nàng đến phòng nhỏ.

Trong phòng có để một thùng gỗ lớn, nàng chắc chắn thùng gỗ này dùng để chứa nước tắm, trước đây nàng cũng có xem phim cổ trang nên không ngỡ ngàng.

Tiểu Hoa để nàng tự lo, nàng cởi phăng bộ quần áo ướt vào vào tắm, nước ấm nàng cũng thấy dễ chịu hơn, nhưng nàng nghĩ mà lo, lỗ xuyên đến đây rồi nàng biết làm sao quay về đây?

Em nàng, nó cứ bảo muốn xuyên kia mà, thế tại sao ông trời lại không cho nó xuyên chứ,còn ba mẹ nữa nhất định rất lo cho nàng.

-Cô nương, người đã tắm xong chưa?

Là tiếng Tiểu Hoa gọi, nàng nhanh chóng mặt đỏ, nhưng mà...bộ đồ này mặc làm sao? đây nhọ nhiều vậy, mặc thế nào, người cổ đại đến mặc cũng phức tạp vậy hả trời?

-Cô nương? Người tắm nhanh một chút, lão gia và đại phu nhân đang đợi người ở đại sảnh.

-Ta xong rồi, nhưng mà...Tiểu Hoa, muội vào giúp ta một lát!

Có tiểu hoa giúp, chưa đến mười giây là mặc xong, vì diệu!!

Nhìn mặt nàng Tiểu Hoa phì cười, nàng giả vờ cúi.

-Muội cười chuyện gì?

Tiểu Hoa cố nén cười lắc đầu, chắc cười nàng đến đồ cũng không biết mặt chứ gì, xì nếu ở hiện tại nàng chắc chắn không mất mặt như thế này rồi.

-Chẳng phải muội nói lão gia gì gì đó muốn gặp ta sao? mau dẫn đường đi chứ!

-Vâng!

Nàng theo Tiểu Hoa đến đại sảnh, đại loại như phòng khách ở hiện đại ấy.

Ngồi ở hai ghế lớn trong phòng là một người đàn ông trung niên, nhìn có thể già hơn ba nàng, chắc là do ông ấy để râu dài, kế bên là một người phụ nữ cũng chạt tuổi, trên mặt trang điểm rất đậm, ở hàng ghế dưới cũng có một, hai...bốn người nữa, cũng chạt cỡ tuổi ba mươi, nếu nàng đoán không lầm thì là thế thiếp của vị lão gia này rồi.

Tiểu Hoa và nàng bước vào mọi ánh mắt đều hướng đến, nàng cười ngượng, không cần phải nhìn dữ dội như vậy chứ?

-Tham kiến lão gia, đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân, tứ phu nhân, ngũ phu nhân.

Tiểu Hoa cuối đầu chào tất cả mọi người, nàng cạn lời...

Nàng nghĩ nếu gia đình này lúc ăn cơm, mời cơm nhau chắc đến khuya luôn rồi!

Tiểu Hoa chào xong và đứng sang một bên, còn một mình nàng đứng ngay giữa phòng, nàng tưởng tượng như mình là sinh vật lạ vậy.

Một vị phu nhân liếc mắt nhìn nàng, và nói với nàng.

-Tiểu nha đầu kia, sao thấy lão gia mà không chào hỏi?? đúng là vô phép!!

-Ngươi còn đứng đó tròn mắt nhìn gì, sao không mau quỳ xuống tham kiến lão gia và đại phu nhân.

-Đúng là lũ dân thất học! lại một vị khinh bỉ nhìn nàng.

Nàng âm ức, xem như nàng nhịn, thời phong kiến là vậy đấy, phân biệt giai cấp, cũng may nàng không phải sinh ra ở thời này, nếu không nàng bị uất ức mà chết mất!!

Nàng cúi người.

-Tham kiến, lão gia.....ngũ phu nhân!

-Được rồi, được rồi, đừng cầu kì quá!

Đại phu nhân gì đó lên tiếng, phải nói như vậy sớm hơn thì tốt hơn không?

-Nha đầu, ta nghe hạ nhân báo lại, là chính ngươi đã cứu Uyển Nhi đúng không? Lão gia hỏi nàng.

Nàng dò xét một lát.

-Chẳng qua thấy người gặp nạn, ta không thể đứng nhìn được!

Lão gia vuốt vuốt râu mình, rồi cười to.

-Haha..Tốt, Tốt lắm.

Thấy lão gia cười vui vẻ, các vị phu nhân cũng che miệng cười cười, vừa nhìn đã biết giả vờ rồi, nàng lắc đầu..

-Nha đầu, người tên là gì, rồi quê quán ở đâu? Đại phu nhân nhìn nàng.

Nàng nghĩ một lát rồi, rồi vui vẻ đáp.

-Ta tên là Thanh Tâm, quê...quê ta rất xa nơi này, có nói đại phu nhân cũng không biết!

-Xa đến ta cũng không biết sao?

Đại phu nhân hỏi lại, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, đại phu nhân cười cười, nhưng chân mày hơi nhăn lại không được tự nhiên lắm.

-Có nơi xa như vậy sao? người cứ nói, phu nhân của ta trước đây từng đi rất nhiều nơi, ta tin chắc không nơi nào mà nàng không biết! Lão gia có vẻ hào hứng nên lại điều tra nàng.

Nàng khóc không ra nước mắt, sao người cổ đại lại hiếu kì như thế chứ, chẳng lẽ bây giờ nàng lại nói mình đến từ tương lai, dù có nói cũng không ai tin.

-Sao người không nói? Khi này còn mạnh miệng lắm mà, dám xem thường đại phu nhân người to gan thật! vị phu nhân đang cầm tách trà, cười khinh nhìn nàng.

Thái độ đó là chọc tức đại phu nhân gì đó rồi, nhưng sau cứ lấy nàng ra làm bìa thế?

-Ta không phải xem thường đại phu nhân, chẳng qua ta đến từ một nơi rất xa, chỉ sợ khi nói ra sẽ không ai tin thôi.

Lão gia cũng tin ý thấy đại phu nhân đang khó chịu, nên bảo.

-Thôi cho qua chuyện này, dù sao người cũng đã có công cứu con gái ta, người nói đi, người muốn ta thưởng thế nào?

Thưởng? nàng nghĩ nhân cơ hội này, nàng mượn một ít tiền của lão đại gia này, để sinh sống qua những ngày chưa tìm được cách quay về, đối với thời nào cũng vậy có lẽ tiền là một trong những thứ không thể thiếu.

-Ok, vậy ngài có thể...

-Tiểu Thu! Tiểu Thu!

Tiếng nói của một nô tỳ nào đó cắt ngang lời nàng, một lát thì cô gái lúc sáng nàng cứu.

À, định cảm ơn nàng sao? làm việc tốt mà không phải để người ta cảm ơn, nhưng nghe cũng thích thích nhỉ.

Tiểu thư tên Uyển Nhi nhìn nàng, nàng cười tươi đáp lại.

Tiến lại gần nàng một chút.

-Chính là người cứu ta sao?

Nàng xua xua tay.

-Không cần cảm ơn...

Chát ~, âm thanh bàn tay chạm mạnh vào má, vừa đau vừa rát, cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một bước lên mây

Cảm ơn nàng bằng một cái tát.

ấn tượng đấy, nhưng mà đánh mạnh tay thật, mặt nàng còn đau âm ỉ đây này.

-Uyển Nhi, sao tự nhiên con lại đánh người như vậy, hơn nữa là người cứu mạng con!Đại phu nhân lo lắng

Còn lão gia giận đến đen mặt, quát.

-Trương Uyển Nhi!! Ai dạy con cái thói ngang ngược như vậy?

-Hay da, đại tiểu thư hôm nay lại tức giận rồi! một vị phu nhân lên tiếng chăm chọc.

Được nước, các vị phu nhân còn lại cũng lần tới, lên tiếng phê bình Uyển Nhi.

-Đại tiểu thư muốn làm gì thì ai mà cản được.

-Đúng vậy, đúng vậy, xem ra tiểu thư chẳng xem ai ra gì rồi!

-Xấp đến còn dự tuyển vào cung, với tính cách này ta sợ đến cổng của hoàng cung còn chưa vào được nữa là...

-Đủ rồi! lão gia dẹp loạn, sau đó lại hỏi Uyển Nhi- Nói cho ta biết, lí do con lại hành động vô phép như vậy nếu con không nó được lý do chính đáng, ta phạt con bị cấm túc trong phòng hai mươi ngày để suy nghĩ về lỗi của mình.

Nàng méo mặt, người bị đau là nàng mà, sao không ai ngó ngàng gì đến nàng hết vậy.

Thôi mặc kệ nàng cũng không muốn làm to chuyện, sao này nàng còn phải nhờ vào họ, để còn quay về.

-Lão gia, người không cần phải vậy, chắc là do..do tiểu thư...đúng vậy do tiểu thư hiểu lầm thôi hi hi!

Nói vậy chắc là đúng rồi, phù.

-Không được, cho dù là hiểu lầm gì cũng không nên hành động như vậy, con cũng đã lớn, sắp đến còn là phi tần của hoàng thượng, con nghĩ thử xem lỡ đắc tội với người, mạng của cả nhà chẳng phải không giữ được hay sao?

Lời lão gia vừa nói, tiểu thư Uyển Nhi vừa ngui giận, con giận chột búng phát.

Nhưng bọn họ làm cô ấy giận chứ có phải nàng đâu, cứ nhắm vào nàng mà trút giận như thế? thật không công bằng!

-Là tại người nhiều chuyện!! ta không bảo người cứu ta, đa tạ người? người đừng có mơ.

Tiểu thư Uyển Nhi quát thẳng vào mặt nàng, thật là...tính cách quá mạnh.

Em nàng cũng hay ngang bướng như vậy, những lúc như thế nàng sẽ đàm phán thật nhẹ nhàng đến khi nó bình tĩnh thì mới nói chuyện đàng hoàng cho nó hiểu, nàng chắc làm như vậy với vị tiểu thư này cũng không sao đâu.

-Tiểu thư, ta không cần tiểu thư cảm...à đa tạ ta, dù có chuyện gì xảy ra cũng không nên nhẹ mạng sống của mình như vậy, tiểu thư không thấy có lỗi với cha mẹ của tiểu thư sao?

Trái lại với tưởng tượng của nàng, Uyển Nhi không nhưng không hạ hỏa, lại tiếp tục bốc hỏa, trận lửa càng ngày càng lớn hơn.

-Hừ, có lỗi? chẳng phải các người ở đây, từng người một điều muốn ta chết đi hay sao? nói cho người biết nếu được một lựa chọn thì ta mong muốn dòng máu đáng sợ trong người ta được loại bỏ mãi mãi!

Chát ~, lão gia tức giận đến nổi thấy cả gân xanh trên trán.

-Người...người đâu, mau đưa tiểu thư về phòng không có lệnh của ta không để cho tiểu thư bước ra ngoài nữa bước!

Gia nhân chưa kịp đến thì Uyển Nhi đã ôm mặt bỏ chạy, hình như đang khóc.

Gia đình này nhất định có vấn đề, chỉ tội cho tiểu thư Uyển Nhi đó, chắc hẳn nói ra những lời đó, chính cô ấy cũng rất đau lòng.

Lão gia đó, bảo nàng cứ ở lại, khi nào muốn đi thì đi, xem ra ông ta cũng chẳng phải xấu xa, chắc là ẩn khúc gì đó.

Được làm khách ở gia đình giàu có cũng thật may mắn, nếu nàng không cứu Uyển Nhi kia thì chắc nàng đang ở đâu đó trên đường rồi, làm ăn xin cũng không chừng, xem ra trời cũng không triệt đường sống của nàng.

Uyển Nhi cũng bị nhốt vào phòng một ngày một đêm rồi, nghe nói cô ấy không chịu ăn uống gì cả, đúng như tình tiết mà mấy bộ phim cổ trang mà mẹ nàng hay xem luôn.

Nàng đi loay hoay, xem hết chỗ này đến chỗ kia, quả thật không khí của cô đại thật là trong lành, đôi lúc tiếng chim cứ véo von bên tay nữa. Nếu ở hiện đại chẳng bao giờ có, chỉ toàn khói bụi và tiếng xe cộ vội vã thôi. Nàng bây giờ cũng tốt lắm, được xem là khách nên được đối đãi nhiệt tình hẳn.

Nhưng mà, ở đây hoài cũng không phải cách hay. Phải tìm cách quay về hiện đại càng nhanh càng tốt. Nàng chạm mặt Tiểu Hoa, Tiểu Hoa vẻ mặt buồn buồn, tay thì bụng khây thức ăn, nàng hỏi thăm.

-Tiểu Hoa, sao muội lại xụ mặt thế kia, tiểu thư làm khó muội sao?

Tiểu Hoa lắc đầu, thờ dài một cái.

-Không phải tiểu thư làm khó muội, muội chỉ lo cho tiểu thư thôi, một ngày một đêm không ăn gì rồi, muội sợ sức khỏe tiểu thư bị ảnh hưởng. Đúng là một đứa bé dễ thương, nàng cười cười an ủi.

-muội đừng lo lắng, tiểu thư sẽ không sao đâu mà, em cứ để thứ ăn lại phòng khi quá đói tiểu thư sẽ tự mình ăn thôi.

Tiểu Hoa lắc đầu, thờ dài một cái.

-Không phải tiểu thư làm khó muội, muội chỉ lo cho tiểu thư thôi, một ngày một đêm không ăn gì rồi, muội sợ sức khỏe tiểu thư bị ảnh hưởng. Đúng là một đứa bé dễ thương, nàng cười cười an ủi.

-muội đừng lo lắng, tiểu thư sẽ không sao đâu mà, em cứ để thứ ăn lại phòng khi quá đói tiểu thư sẽ tự mình ăn thôi.

-Làm như vậy liệu có được không? Tiểu Hoa hoang mang.

Nàng tự tin khuyên.

-Nếu không thử làm sao biết được.

Thế là nàng và Tiểu Hoa đi xuống bếp. Nàng bảo sẽ nấu một vài món cho tiểu thư ăn nàng nghĩ làm một vài món đơn giản sẽ dễ ăn hơn.

Trong lúc nàng đang loay hoay nấu Tiểu Hoa cứ luyên thuyên về Uyển Nhi, Uyển Nhi là một cô gái tốt, còn bảo nàng đừng ghen vì chuyện bị đánh, chẳng qua Uyển Nhi quá nóng giận nên mới như vậy thôi.

Nàng lau mồ hôi trên trán rồi cuộc cũng xong nàng nấu một tô com rang trứng và một bát canh rau.

Tiểu Hoa xem xét rõ bảo nàng.

- Tâm tỳ, như vậy có quá đơn giản hay không? mọi khi những món như gà hầm, cháo bào ngư... tiểu thư còn không muốn ăn.

Nàng cười cườ.

- Nếu không thử làm sao mà biết được, nào đi thôi!

Tiểu Hoa đưa thức ăn vào phòng còn nàng đứng đợi bên ngoài. Nàng còn nghe loáng thoáng và câu căn dặn của Uyển Nhi.

Sau đó Tiểu Hoa bước ra.

- Sao rồi? tiểu thư vẫn không muốn ăn sao?

- Tiểu thư bảo không ăn nhưng muội thấy tiểu thư có nhìn qua.

Nàng cười vớ Tiểu Hoa.

- Như vậy là được rồi, muội cứ để đây tôi lại đưa thức ăn.

- Vâng, vậy muội đi giặt y phục trước đã. Chắc ý Tiểu Hoa là giặt đồ.

- Vậy ta đi cùng muội có được không? Tiểu Hoa vui vẻ gật đầu.

- Được. Nàng và Tiểu Hoa ra bờ suối phía sau nhà.

Tiểu hoa nói, đồ của Uyển Nhi được giặt ở đây khác với các phu nhân trong phủ, nàng ấy nói không muốn quần áo mình dính những thứ bẩn thỉu. Tiểu Hoa rắc một thứ gì đó lên quần áo, sau đó đổ nước vào thùng gỗ và dùng tay nhẹ nhàng vò lấy đồ, động tác hết sức nhẹ nhàng sợ làm đau bộ đồ vậy.

- Muội làm osin à không muội làm nha hoàng ở đây được bao lâu rồi? Nàng hỏi.

- Muội sao? Muội cũng không nhớ nữa nhưng lúc muội biết chuyện thì muội đã đi chung với tiểu thư rồi, tiểu thư đối xử rất tốt với muội nha, tiểu thư lại rất xinh đẹp nữa hi hi. Điều bộ thân trọng Uyển Nhi của Tiểu hoa làm nàng phì cười.

Tiểu Hoa thì lo giặt đồ, còn nàng ngồi trên mỏm đá gần đó, nàng nhìn dòng suối trong vắt chảy xuống tạo những lớp bọt trắng trên mặt nước như những bông tuyết vậy thật đẹp. Nàng thở dài, nàng hứa với em nàng là mùa đông năm nay sẽ dẫn nó lên sapa ngắm tuyết giờ chắc còn lâu mới thực hiện được. Nàng chợt nhớ ra một chuyện.

- Tiểu Hoa, muội có thể cho ta biết hiện giờ là thời đại nào không? Và ai làm vua? Đầu tiên nàng phải biết hiện giờ là thời đại nào đã. Tiểu Hoa ngưng động tác vò đồ mà nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng.

- Tâm tỳ... tỳ không phải lại tái phát bệnh chứ?

Chăm đen chạy dài xuống mặt nàng, trời ả cái cô nhóc này, suốt ngày cho rằng nàng bị bệnh.

- Tái phát cái đầu muội, ta không có bị bệnh.

- Nhưng mà... đến cả triều đại mà tỳ cũng không nhớ, rồi cả hoàng đế là ai tỳ cũng quên luôn, không được, không được, để muội đưa tỳ gặp đại phu.

Tiểu Hoa kéo nàng đi, nàng giải thích mãi không được, đến khi đại phu nói nàng bình thường thì mới buông tha cho nàng.

-Haiz, ta đã nói là ta bình thường mà, ta không biết triều đại và qua chẳng qua ta đâu phải người của nước này, ta...ta từ nước khác đến thôi.

-phù, vậy mà làm muội lo muốn chết.

-Tại muội quá hấp tấp, ta nói muội có chịu nghe ta đâu. Tiểu Hoa cười hì hì..... Đã qua ba ngày nữa trôi qua. Uyển Nhi cũng được lão gia thả ra, cũng do ngày nào nàng cũng làm đồ ăn cho nàng ấy, nên nàng ấy vẫn khỏe mạnh.

Nàng mấy ngày quá buồn chán, hết theo Tiểu Hoa ra suối, lại ở trong phòng ngủ, nàng nghĩ đủ các cách để quay về, nàng định chọn những cách có khả năng nhất sẽ áp dụng.

-Ê.

Nàng đang ngồi trước bệ thềm trước phòng nghe tiếng gọi nàng ngẩng đầu lên nhìn.

À thì ra là Uyển Nhi.

-Tham kiến tiểu thư. Nàng vội vàng đứng lên cúi chào, mấy ngày nay nàng cũng học được các lễ nghi từ Tiểu Hoa, dù thế nào cũng phải biết một chút.

-Không cần đa lễ nghĩa như vậy trước mặt ta. Uyển Nhi lạnh lùng nói, Tiểu Hoa đứng ở sau le lười tình nghịch.

-vâng, không biết tiểu thư đến gặp ta có chuyện gì?

-Ngươi đừng tưởng ta đến để xin lỗi vì cái tát. Ta nghe nói ngươi đã nấu điểm tâm cho ta mấy ngày qua, ta...đa tạ. Hai chữ cuối Uyển Nhi nói rất chi là nhỏ, Tiểu Hoa ở sau cổ nén cười.

-Chuyện nhỏ thôi, không sao, không sao.

-Chuyện đó...ngươi...ngươi có thể tiếp tục nấu cho ta không? Món ăn của ngươi rất hợp khẩu vị của ta. Điều bộ áp a áp ứng của Uyển Nhi thật dễ thương, nhìn nàng ấy chắc nhỏ hơn nàng, thôi đành vậy, trong những ngày còn ở đây thì nàng chịu khó một chút.

-được, không thành vấn đề! Nhờ vào vụ ăn uống này mà nàng và Uyển Nhi trở nên thân thiết hơn, bây giờ suốt ngày nàng ấy cứ Tiểu Tâm ta muốn ăn cái này, Tiểu Tâm ta muốn ăn cái kia suốt. À quên nữa, nàng đoán sai rồi, Uyển Nhi hơn nàng ba tuổi lận, nhưng nhìn cứ trẻ hơn, chắc do được chăm sóc kỹ càng nên da dẻ cũng lão hóa chậm lại.

-Tiểu Tâm, Tiểu Hoa hai muội nghĩ xem hôm nay chúng ta sẽ làm gì? Hay là là ngoài chơi.

-Không được, không được, làm như vậy lão gia và đại phu nhân sẽ phạt tiểu thư! Tiểu Hoa lo lắng khuyên ngăn. Thấy nàng không nói gì, Uyển Nhi hỏi.

-Còn muội thế nào? Sao không nói gì?

-Tiểu Tâm sao lại không nói gì?

-Dù muội nói không được, thì tỷ sẽ không đi sao?

Uyển Nhi cười lớn.

-haha, Tiểu Tâm mới theo ta không bao lâu, mà hiểu ta như vậy, nha đầu thú vị muội theo mười mấy năm rồi đó! Uyển Nhi dùng tay bẹo má Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ầm ừc xoa má.

-Không phải muội không hiểu tiểu thư, mà muội lo tiểu thư lại bị phạt.

-Lúc nào cũng phải tuân thủ phép tắc này nọ, ta khó chịu sắp chết rồi đây.

-Chúng ta cũng có thể ra ngoài mà không phạm phép tắc gì đó kia mà, chỉ cần tỷ đến xin lão gia một tiếng muội không tin lão gia lại không cho.

-Cầu xin? Ta thà chết mòn trong phủ này còn hơn.

-Tỷ nên nhớ máu chảy về tim mà! Nàng vỗ vỗ vai Uyển Nhi, chẳng biết đang suy nghĩ gì mặt Uyển Nhi thay đổi hẳn. Một lúc gia nhân bảo lão gia và đại phu nhân muốn gặp nàng. Bước vào nhà lớn nàng thấy hai người đang uống trà.

-Tham kiến lão gia, đại phu nhân.

-được rồi, Thanh Tâm ngươi mau đến đây.

Chẳng biết họ tìm nàng để làm gì, chẳng nhẽ họ thấy nàng ở lại quá lâu nên muốn đuổi nàng?? Haiz, vậy cũng không sao, dù sao ở đây hoài cũng không phải là cách.

-Lão gia, người muốn gặp ta có chuyện gì không?

Lão gia cười hà hà.

-Đúng là ta có chuyện muốn nói với ngươi. Vậy là chính xác rồi.

-Ta nghe nói ngươi đang tìm cha mẹ ngươi đúng không? Hề? Không phải muốn đuổi khéo nàng sao? Hỏi chuyện cha mẹ nàng làm gì. Chẳng qua lúc Tiểu Hoa hỏi, nàng nói đại là thất lạc cha mẹ từ lúc nhỏ bây giờ trở lại đây để tìm, không ngờ lão gia này lại biết.

-Vâng thưa lão gia. Vị lão gia vuốt vuốt râu, suy nghĩ một lát rồi bảo.

-Hay là thế này, ta sẽ cố gắng tìm kiếm cha mẹ giúp ngươi, còn ngươi, ngươi hãy ở lại phủ bầu bạn với Uyển Nhi, ta thấy từ ngày có ngươi Uyển Nhi bớt nóng nảy hơn, ngươi thấy thế nào? Thế nào sao? Nếu ở đây thì cũng tốt, không ở lại cũng chẳng sao, nhưng mà tìm được ba mẹ của nàng thì là chuyện không thể rồi.

Thấy nàng mãi suy nghĩ, lão gia tưởng nàng không chấp nhận nên đành đưa ra lời đề nghị khác.

-Ta thấy ngươi cũng lanh lợi, đặc biệt Uyển Nhi lại thích ngươi nữa, cho nên ta sẽ nhận ngươi làm nghĩa nữ.

Hề? Hề? Sao lại muốn nhận nàng làm con nuôi nữa? Tình tiết có hợp lý không vậy? Thấy mặt nàng đơ ra, lão gia lại nói.

-Ngươi yên tâm, cha mẹ của ngươi ta vẫn cho người đi tìm, sau này nếu tìm được ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi.

-Nha đầu, người còn suy nghĩ gì nữa, lão gia như vậy là quá xem trọng ngươi rồi, mau, mau quỳ xuống gọi nghĩa phụ đi.

Đại phu nhân phụ họa, luôn miệng bảo nàng thế, nhưng nàng cảm nhận được ánh mắt bà ta có chút kì lạ.

Và thế là khi không nài lại làm con nuôi của lão gia. Ai ai trong phủ cũng bảo nàng tốt số, một bước lên mây, chim sẻ biến thành phượng hoàng.

Kết thúc cuộc trò chuyện

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quỷ?

Năm 280 trước công nguyên, Thiên Long quốc là một đất nước hưng thịnh, sau khi tiên đế băng hà, lập tức thái tử Thiên Minh lên ngôi hoàng đế, lấy hiệu là Minh Hoàng. Đó là những tin tức ít ỏi mà nàng nghe ngóng được. Haiz, thật là khổ, chẳng biết có phải Uyển Nhi giận nàng hay không mà từ lúc lão gia nhận nàng làm con nuôi, Uyển Nhi lại không muốn nói chuyện với nàng, đến cả cô nhóc Tiểu Hoa cũng thế, cứ tránh mặt nàng suốt.

Đây, Tiểu Hoa vừa đi ngang thấy nàng liền đổi hướng.

- Tiểu Hoa, Tiểu Hoa! Bị nàng đuổi kịp Tiểu Hoa dừng lại chào hỏi.

- Tham kiến nhị tiểu thư! Ngự điệu rất lạnh lùng.

- Tiểu Hoa muội sao vậy? Sao lại đa lễ với ta như thế. Tiểu Hoa vẫn cúi người cung kính.

- Thôi được rồi, Uyển Nhi tỷ đang ở đâu, ta muốn gặp tỷ ấy. - Thừa nhị tiểu thư, đại tiểu thư đang phải học vẽ tranh ở ngự hoa viên. Chắc là cái gì đó... à cảm kì thi họa để chuẩn bị tuyển vào cung.

- Vậy muội có thể đưa ta đến đó không? - Xin lỗi nhị tiểu thư... thật ra đại tiểu thư bảo không muốn gặp bất cứ ai... cho nên nô tỳ không thể đưa người đến đó được. Không muốn gặp nàng thì đúng hơn, chắc là hiểu lầm nàng vì chuyện con nuôi rồi. Thật khó chịu khi bị người ta hiểu lầm như vậy, không được nàng phải đi giải thích. Mặt kệ Tiểu Hoa ngăn cản, nàng vẫn hỏi nãy nha hoàn khác, cuối cùng vì một chút uy quyền của con nuôi này, họ cũng không làm khó nàng.

Uyển Nhi, đang ngồi vẽ lại hồ sen nhỏ, bên cạnh hình như là thầy dạy vẽ. - Uyển Nhi tỷ! Nàng gọi. Nghe giọng nàng Uyển Nhi bỏ bút xuống, liếc mắt nhìn một cái. - Chẳng phải ta đã nói không được cho ai đến làm phiền ta hay sao? Lỗi ta nói chẳng còn trọng lượng nào với các người sao? Các gia nhân vội vàng quỳ xuống, dập đầu liên tục. - Đại tiểu thư ta tội, chẳng qua... nhị tiểu thư nhất quyết muốn gặp nên, nô tỳ không còn cách nào khác.

Uyển Nhi cười.

- Ra vậy, xin hỏi nhị-tiểu-thư gặp ta có chuyện gì hay không? Sao nào cảm thấy gai óc trên người nổi lên điều điều thế này, cách nói chuyện rất là... đáng sợ. - M... Muội chỉ muốn đến giải thích với tỷ về chuyện lão gia nhận muội làm nghĩa nữ. - Sự thật rành rành ra đó, giải thích gì nữa, cũng do ta quá tin người nên bị người khác lợi dụng khi nào không hay không biết, giờ tốt rồi, người cần tiền đến vậy thì cả gia tài đầy người cứ việc lấy, à còn nữa hay chạy đến làm nũng với lão gia nhà này đòi nhập cung thay ta luôn cũng được, xem nhan sắc của người cũng không đến nỗi nào, xem ra vào cung chỉ cần giờ một chút trò thì có thể lấy lòng tên Hoàng đế đó rồi, cả đời về sao không cần phải lo.

Quá đáng, xem nàng là loại người đó, cái mà nàng chắc chắn và tự hào nhất chính là nhân cách của bản thân, vậy mà hôm nay bị người khác bôi nhọ như thế. Xem ra giải thích vô dụng rồi.

- Ta nói cho tỷ biết ta tuyệt đối không phải loại người đó, tin hay không tùy tỷ, còn nữa tỷ là người thông minh chẳng lẽ lại không hiểu lão gia đang lợi dụng ta để tỷ kìm nén tính nóng nảy của tỷ hay sao, nếu sau này tỷ vào cung, chắc hẳn ta cũng bị đá khỏi đây.

Nàng nói xong cũng bỏ đi, nàng mặc kệ, thời đại này thật đang ghét. Nhất định nàng phải quay về.

.....

- Woaaaa.Nàng bị choáng ngợp bởi vẻ náo nhiệt trước mắt này, rất nhiều người rất tập trung vào, mua bán, nếu ở trong cái phủ đó hoài chắc hẳn không thấy được điều này rồi. Nào tiến lên!!! Trước khi đi, lấy cớ là muốn đi ra ngoài dạo mà trốn đi nên nàng có đem theo một ít tiền, nhưng nói tiền cũng chẳng là phải ngân lượng gì đó mới đúng, giống như mấy hòn đá xấu xí ấy, rồi thêm hai ba tờ giấy vuông vuông nữa.

Chẳng phải lấy cắp hay gì đâu, cái này là tiền tiêu vặt mà lão gia bảo hạ nhân đưa cho nàng, cho rồi thì là của nàng hehe.

Cũng may trước đây có chuẩn bị, nên nàng cũng học hỏi các hạ nhân trong phủ cách sử dụng loại tiền này. Nhưng điều đáng lo nhất, là nàng không biết chữ Hán!!!! Chuyện chữ nghĩa, đẹp qua một bên, giờ nàng phải tìm một chỗ ngủ đã. Nàng đi trên con phố, cũng hóng hót không ít chuyện từ mấy bà thím bán rau trên đường, trong đó có nhắc đến quán trọ nữa, xem như nàng may rồi.

- Xin chào vị... vị cô nương có thể chỉ ta đường đến quán trọ Liễu Kiều mà cô nương vừa nói hay không?

Bà thím che miệng cười ha ha. -Ây dô, tiểu nha đầu sao lại ta là cô nương kia chứ, dù ta nhìn trẻ hơn tuổi nhưng để tiểu nha đầu như người gọi là cô nương, người ta cũng ngại mà hehe. Khỏe miệng nàng giặt giặt.

-Vậy... nên xưng hô thế nào đây?

-Nha đầu cứ gọi ta là đại thẩm đi. -Đại thẩm vậy người có thể chỉ ta đến quán trọ Liễu Kiều hay không?

Vị đại thẩm vui vẻ. -Được, đương nhiên là được rồi, người cứ đi thẳng đến ngã tư đường trước, sau đó quẹo trái đi vài bước là đến.

-Đa tạ đại thẩm, vậy ta đi đây. Nàng chào vị đại thẩm tốt bụng, sau đó lại đi tìm quán trọ.

Chắc là đây rồi một tòa nhà bằng gỗ hai tầng, có tấm bảng to có ghi chữ Hán màu đỏ. Nàng bước vào, một người đàn ông dáng người gầy gầy, tươi cười chào hỏi nàng. -Hoan nghênh tiểu thư, xin hỏi tiểu thư đến dùng bữa hay ở trọ? Cả hai thứ nàng đều cần, nhưng phải hỏi giá cả sao đã, không thể sai phung phí được chưa biết khi nào mới quay lại được.

-Ta đến ở trọ, giá cả thế nào đây? Tên tiểu nhị đó tự tin nói. -Tiểu thư yên tâm, nhà trọ Liễu Kiều của chúng tôi là tốt nhất, món ăn cũng rất ngon, ở đây không ai qua được đâu, chỉ hai lượng một đêm bao luôn điêm tâm sáng. Hai lượng một đêm, bảy giờ tiền của nàng tổng cộng hai ngàn lượng, vậy sống thoải mái rồi. -Được, cho ta một phòng.

-Vậy mời tiểu thư theo tiểu nhân. Nàng theo chân tiểu nhị lên lầu một, chọn đại một phòng. Nói chung phòng cũng không đến nỗi tệ.

Đúng lúc bụng nàng cũng kêu réo in ỏi. Nàng mở gói đồ lấy tiền, tiền tiêu vặt mà gia nhân đưa được cất trong một cái hộp gỗ, nàng lúc đếm xong cũng để vào, không để ý phía dưới có một tờ giấy trắng toàn chữ là chữ, nhìn ngược nhìn xuôi cũng không hiểu, nàng lại gấp lại và đặt lại chỗ cũ. Ăn uống qua loa mất hết năm mươi đồng, còn bảo đồ ăn rất ngon, đĩa gà toàn mỡ là mỡ, rau xào cũng trơn bóng dầu, còn thua nàng nấu. Bây giờ nàng phải đến chỗ cửa hàng bán quần áo đã, mua một vài bộ để thay đổi, chứ lúc đi nàng chỉ mang hai bộ thôi, sẵn tiện cũng làm việc chính luôn. Sao một lúc hỏi đường, rồi cuộc cũng đến tiệm bán vải.

-Tiểu thư, xin hỏi tiểu thư muốn mua gì?

-À...ta muốn mua một vài bộ quần áo.

-Được, mời tiểu thư vào trong này.

Theo bà chủ cửa hàng, nàng vào trong, ở trước để bán các loại vải, còn gian trong bán các loại váy may sẵn, như ở hiện đại vậy.

-Tiểu thư xin mời xem qua, đây là những mẫu y phục được các vị cô nương ưa thích. Nàng nhìn quanh, cũng chỉ là để thay đổi thôi, nàng chọn đại, sáu bộ, mỗi bộ màu khác nhau.

-Bà chủ không biết ở đây bà có bán áo cưới hay không? Bà chủ tỏ vẻ mặt không hiểu lắm, nàng giải thích.

-À ý của ta là...hỉ phục. -Thì ra là hỉ phục, nếu là hỉ phục thì nếu có khách đặt hàng thì chúng tôi mới may thôi. -Nếu vậy, mất bao nhiêu lâu mới may xong? -Làm ngày làm đêm thì mười ngày sẽ xong, vì hỉ phục thường phải khâu rất tỉ mỉ. Lâu như vậy sao? Nhưng mà đó là cách quay về, dù lâu cũng phải đợi. -Được, vậy ta đặt thêm một bộ hỉ phục. Sáu bộ quần áo tổng cộng sáu mươi lượng, thêm cái áo cưới kia hết một trăm năm mươi lượng nữa, thật là tốn tiền mà.....

Trên bờ hồ tĩnh lặng, dòng nước trong xanh vỗ nhẹ vào mạn thuyền, tạo ra âm thanh nhẹ nhàng. Trên thuyền một dáng người cao cao, tà áo xanh nhẹ nhàng phất phới theo những cơn gió nhỏ thổi qua. -Công tử, ở ngoài gió lớn lắm, người vào trong đi.

Nam nhân áo đen bên cạnh, tỏ vẻ lo lắng. -khụ...khụ...

Nam áo xanh bắt gặp ho lên vài tiếng.

-Công tử người không sao chứ. Người đó lắc đầu, lấy trong tay áo một chiếc khăn trắng, có thêu hoa mẫu đơn màu đỏ, nhẹ nhàng lau lau miệng. -Ta không sao, người đừng lo, sức khỏe của ta không thể yếu hơn được đâu. Nam nhân áo đen gật đầu và đứng sang một bên. Ở đâu một cơn gió lớn thổi ngang, chiếc khăn trên tai nam nhân áo xanh bị thổi bay lên, sau đó rơi xuống nước. Thuyền lúc đó cũng vừa trôi đến chỗ khăn rơi, nam nhân áo đen định nhặt lên nhưng bị cản lại.

-Cứ để ta. Vừa khum người xuống, ngay tại chỗ chiếc khăn tay rơi, bọt khí li ti nổi lên, thấy kì lạ nam nhân áo thanh nhìn chăm chăm vào chiếc khăn. Sau đó....sau đó một khuôn mặt hiện từ dưới nước lên. Nam nhân áo xanh bị dọa đến xanh mặt, lảo đảo rơi xuống nước. Trong giây phút rơi xuống, Nam nhân áo xanh còn nhìn thấy một người áo đỏ đang cố níu tay mình, và đến cuối cùng còn chút tỉnh táo còn buộc miệng nói.-Quý...

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bị truy nã

Đem toàn bộ đồ vừa mua xong về quán trọ, uống một ngụm nước, nàng chột nghỉ.

Đội đến mười ngày không phải quá lâu hay sao? Nhìn lại mấy bộ đồ vừa mua, vừa vặn có một bộ đồ màu đỏ, nếu thử biết đâu ăn may thì sao.

Nàng liền thay đồ, sau đó hỏi đường đến con sông gần nhất.

Trong buổi xế chiều, một thân ảnh áo đỏ đứng trên chiếc cầu nhỏ được bắt ra để làm bến neo thuyền.

Nàng thật nổi bật. Nàng lùi lại vài bước để lấy đà và một... hai... ba... nhảy!

Nàng nhảy xuống sông, tạo thành con sóng tròn giữa sông.

Cố gắng không thở một lúc, rốt cuộc không chịu được mà ngoi lên mặt nước.

-Khụ... khụ...

Bị sắc nước nàng ho sặc sụa một lúc.

Haiz, nàng thất bại rồi, vẫn chưa xuyên về.

Nàng tự nhủ, hay là do nàng nhìn thử chưa đủ, hay cố lại một lần nữa.

Một... hai... ba, nàng lấy hơi sau đó lặn xuống.

Đã nhìn rất lâu, chẳng biết trôi qua bao lâu mà nàng cảm nhận được không khí trong phổi không còn nữa, nàng cố thêm một chút... một chút nữa.

Nhưng mà... không nhìn được nữa, nàng ngoi lên mặt nước.

Nhưng mà lúc nàng ngoi lên, mắt còn bị cay nên chưa nhìn thấy rõ thì đã bị vật gì đó nặng nề kéo lại xuống nước.

Chẳng lẽ thật sự xuyên rồi?

Thất vọng tràn trề khi thấy sinh vật trước mặt.

Là một người con trai, hình như không biết bơi, đã sắc nước còn cố nói gì đó nữa, đúng là ngốc.

Khoan đã... tên này vừa bảo nàng là quý sao???

Thật tình nàng muốn bỏ mặt để cho hắn chìm xuống cho rồi, nhưng mà lương tâm lại không cho phép.

Thôi cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ mà.

Nhưng nàng định cứu thì... ầm... một tiếng.

Lại một người con trai nữa lao xuống nước, hình như anh ta định cứu tên này.

Đúng như nàng nghĩ, nhanh như chớp mắt anh ta đã choàng tay kéo tên kia lên bờ, nàng cũng bơi lên.

Tên áo xanh được đặt xuống nền cỏ, người áo đen hốt hoảng, vội lay lay người tên đó.

Người chết đuối mà đứng nhìn kiểu đó vậy định cứu bằng niềm tin sao? Nàng lại phải ra tay rồi.

-Tránh ra, tránh ra, để ta giúp cho.

Nàng định sơ cứu thì xoẹt một cái, cảm giác vậy gì đó gần cổ.

Tay chân nàng bủn rủn luôn, là dao. À không. Phải gọi là kiếm mới đúng, giờ nàng không dám cử động luôn.

-Tiện nhân to gan, ai cho phép ngươi chạm vào chủ nhân.

Là một đám người áo đen kéo nhau đến.

-A Triệu! Ngươi bảo vệ chủ nhân thế nào mà để người rơi xuống sông như thế, nói cho ngươi biết nếu chủ nhân có chuyện, cái mạng chó của ngươi cũng không giữ được đâu! Một người trong đám đó bậm trợn nói.

Bọn họ lo cãi nhau như thế thì cái tên này tỉnh lại được chắc, đúng là ngốc.

-Ta... ta nói này, các vị...

-Tiện nhân nguoi cầm miệng.

Nàng bị quất, điên cả người.

-Nguoi muốn nói gì thì cũng phải buồn cái kiếm này ra khỏi cổ ta chứ? Với lại ta chỉ có ý tốt cứu người này thôi mà, nếu để một lúc nữa thì chết thật đấy.

-Nguoi là đại phu sao? Cái tên A Triệu gì đó hỏi nàng.

-Không, ta không phải đại phu, nhưng ta biết cách cứu, ở hiện...ở chỗ ta ở ta có học được cách cứu người bị đuối nước.

-Được, được, vậy nguoi mau cứu công tử.

-A Triệu nguoi ngu ngốc thật hay giả đây, để một người không rõ lai lịch chạm vào chủ nhân...

-Một quá! Thôi bỏ đi, ta không cứu nữa, không cứu nữa! Nàng bắt đầu cáu.

Tên A Triệu đó dùng chân, phi lên, đập vào cách tay tên dùng kiếm, thanh kiếm văng xuống.

-Cô nương, xin hãy cứu công tử.

Không còn bị khống chế, nàng thật nhanh đến làm sơ cứu cho hắn ta.

Học kỳ một, may là có học khóa sơ cứu, còn tưởng không thể dùng.

Nàng đưa tay vào cổ hắn, cũng may mạch vẫn còn đập nhẹ, nàng kê tai xuống mũi nghe thấy hơi thở hơi yếu.

Nàng dùng tay đặt lên ngực hắn, ấn nhẹ xuống một phần ba, làm khoảng bốn năm lần, sau đó dùng tay bịt mũi hắn, định hà hơi, nhưng bị mấy người áo đen kia lại dùng kiếm uy hiếp.

-Tiện nhân, nguoi lại muốn mạo phạm chủ nhân?

-A Duật nguoi tránh ra một bên!

Nàng mặc kệ bọn họ, quyết định hà hơi, hơi đầu tiên thật dài, lần hai nàng cố lấy hơi dài hơn và thổi một cái.

-Khụ... khụ... Hắn bắt đầu ọc nước ra, sau đó ho liên tục.

Bọn áo đen đó chen nhau đến đỡ hắn dậy, còn nàng bị xô qua một bên. Đúng là...

Nàng ở lại cũng chả làm gì, thôi chuồn là tốt nhất, lỡ lại gặp rắc rối nữa là toi.

Về quán trọ nàng thay đồ ướt ra, lúc vào ai cũng nhìn nàng như người điên, còn bị tên tiểu nhị cản nhân vì làm ướt sàn nhà.

Nàng đem bộ đồ vừa thay đặt trong cái chậu gỗ, sau đó xuống lầu.

-Tiểu nhị! Nàng gọi to.

Trong quán trọ có tổng cộng sáu tên tiểu nhị, tên lúc mới gặp thì phụ trách dẫn khách nhận phòng và bung bê đồ ăn, còn tên nàng đang gọi thì phụ trách lau dọn.

-Tiểu thư, người cần gì sao?

-Quán trọ có nơi nào để giặt y phục không?

Tên tiểu nhị gật đầu.

-Đương nhiên là có, tiểu thư người cứ đưa y phục cho ta, ta sẽ giao cho Hoa đại thẩm giặt giúp người. Sau khi y phục khô rồi sẽ đưa cho người, nhưng người phải trả hai mươi hào.

Lúc nào cũng tiền, cái này là giống với hiện đại nhất.

-Được rồi, đây.

Nàng đưa tiểu nhị hai mươi hào, tên tiểu nhị mặt vui vẻ, lấy đồ của nàng đi ra phía sau.

Chắc hẳn là tên tiểu nhị ăn bớt mấy phần rồi.

Từ sáng đến giờ nàng tiêu hết hai trăm mười lượng, năm mươi đồng, hai mươi hào. Phải tiết kiệm mới được, cứ như vậy hoài hết tiền nàng chết đói mất.

Màn đêm ở đây yên tĩnh thật đấy, sao cũng nhiều nữa. Phải giờ này ở nhà, chắc là mẹ và ba đang ngồi xem phim Việt Nam rồi, còn con nhóc kia thì ngồi chat chit với đám bạn, haiz thật là nhớ mọi người quá.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

- Tiểu thư, người đã ngủ hay chưa?

Tiếng tên tiểu nhị ban chiều.

- Vẫn chưa, đợi một lát. Nàng bước đến mở cửa.

Tên tiểu nhị đưa nàng bộ quần áo đã xếp kỹ càng.

- Y phục đã khô rồi thưa tiểu thư.

- Đa tạ người! Nàng nhận lấy y phục và khóa cửa phòng lại.

Trở về giường, cứ nghĩ sẽ không ngủ được, nhưng chưa được mười lăm phút là ngủ sâu rồi, có thể do hôm nay quá mệt.

.....

Sáng tinh mơ, ngoài đường đã rất náo nhiệt rồi, trên cổng thành đám quan binh đang dán một bản cáo thị.

Người dân tò mò nên kéo đến rất đông.

- Này, này trên cáo thị viết gì thế? Một bà lão tò mò hỏi.

Một chàng trai đáng người thư sinh, cao giọng đọc lớn.

- Cáo thị viết, nhi nữ của Trương đại nhân vừa mới giận dỗi bỏ đi nếu ai gặp cứ báo cho quan binh biết, còn được thưởng năm trăm lượng bạc.

- Thưởng nhiều tiền vậy sao?

- Có phải người trong bức họa hay không? Một người hỏi.

Tên lính xua dân làng xuống vài bước, sao đó tuyên bố.

- Cũng như cáo thị đã nói, nếu ai tìm được tiểu thư sẽ thưởng rất hậu hĩnh, nhưng nếu lừa gạt đại nhân thì hậu quả khó lường.

Nói xong đám lính cũng bỏ đi, người dân thì vẫn bàn tán ra vào.

Trương phủ.

Uyển Nhi từ hậu viện, nghe được tin tức, liền chạy đến phòng khách.

- Cha, rốt cuộc chuyện này là sao?

Lão gia uống một ngụm trà, rồi thông thả nói.

- Ta không hiểu con nói gì.

- Người đừng giả vờ nữa, rốt cuộc người cho dán cáo thi truy nã tiểu Tâm là có ý gì!! Uyển Nhi tức giận.

- Sao gọi là truy nã? Ta chỉ muốn tìm nghĩa nữ vì ham chơi nên mới bỏ nhà đi.

- Cha..

- Uyển Nhi, con mau mau về phòng đi, đừng làm cha con thêm giận nữa.

Bị đại phu nhân cắt lời, Uyển Nhi tức giận hơn, dùng dưng bỏ đi.

Hôm qua Uyển Nhi giả vờ gây nhau với nàng, đúng như Uyển Nhi đoán, nàng chọn cách bỏ đi, cũng may trước đó có bảo gia đình đưa một ít tiền để

vào phòng kèm theo một bức thư, trong thư bảo nàng hay đi thật xa, càng xa càng tốt, Uyển Nhi hiểu cha mình hơn ai hết, nhất định nàng sẽ gặp nguy hiểm khi ở lại trong phủ này, Uyển Nhi không muốn mất thêm một người đối xử tốt với mình.

Nhưng nào ngờ, vì nàng không hề biết chữ Hán, nên bức thư kia đối với nàng như tấm giấy bao tiền mà thôi.

-Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ, muội sợ Tâm tỷ sẽ bị bắt trở lại mất! Tiểu Hoa lo lắng.

-Cha đã bố trí quan binh ở khắp phủ, muốn trốn ra ngoài là không thể nào, bây giờ chỉ thăm cầu xin lão thiên gia rằng Tiểu Tâm đã đi thật xa nơi này rồi.

.....

Quán trọ Liễu Kiều.

Nàng ngáp dài ngáp ngắn, uể oải xuống cầu thang, không biết bây giờ là mấy giờ nữa, nàng cảm giác được mình đã ngủ rất trưa rồi. Bước xuống gần giữa cầu thang rồi, chân đi thế nào mà chéo vào nhau, nàng nhận thức được thì quá muộn rồi, đành nhắm mắt nhắm mũi chờ đợi cái tiếp đất định mệnh thôi.

-Cô nương cô không sao chứ?

Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Nàng vội mở mắt ra, thấy mình đang bị người nam trước mặt nhắc bổng lên, người trong quán trọ cười ồ lên.

Thấy mình hậu đậu, ngượng ngùng vội vàng đứng xuống đất.

-Đa tạ... ta không sao.

-Không là tốt rồi.

Tiếng tên tiểu nhị chen ngang.

-Mời công tử theo tôi chọn phòng.

Nàng quá mất mặt nên, vội vàng tìm cái bàn trong góc mà gục mặt xuống.

Đúng là thảm mà huhu.

-Tiểu thư... haha... người muốn ăn gì ha...

Tên tiểu nhị hôm qua cố nhịn cười mà hỏi nàng.

Bị nàng lừa một cái.

-Cứ như hôm qua đi.

-Được được, sẽ mang lên ngay. Nhưng mà tiểu thư người nên cẩn thận một chút, đến lên xuống cầu thang mà cũng ngã thì thật là... haha.

Tên tiểu nhị nói xong là chuồn xuống, nàng ôm một bụng tức.

Tức giận đúng là ăn cơm chả ngon tí nào hết.

Hôm nay phải làm gì đây, còn tám ngày nữa mới xong áo cưới, nàng định dạo phố một chút, sau đó ghé qua xem áo may đến đâu rồi, đúng là nóng lòng muốn chết.

Cách hôm qua thất bại có thể là do không phải áo cưới. Khi nào áo cưới hàng thành nhất định nàng sẽ thử lại.

Đặt chân xuống phố, nàng nhìn ngắm những kệ đồ mà mọi người bày ra, đồ trang sức, khăn tay, quạt giấy... nói chung rất nhiều đồ.

-Kẹo hồ lô đây, mại dô mại dô!

Nàng nghe tiếng rao của một chú hơi đứng tuổi, tay chú ấy cầm một cái cây quán rom, trên đó cắm rất nhiều xâu quả màu đỏ.

Chắc hẳn đó là mứt quả trong truyền thuyết rồi.

Nàng vui vẻ bước đến, ở đó cũng có mấy đứa nhỏ tranh nhau mua, có được kẹo trên tay bọn chúng vui đùa chạy đi.

Nàng cũng muốn ăn thử.

-Bán cho ta một xâu kẹo đi.

Chú đó đưa xâu kẹo cho nàng rồi bảo.

-Một xâu ba hào.

Nàng trả tiền, và ăn thử một miếng.

Ngọt ~ ngọt ngọt chua chua, ngon ơi là ngon, bảo sao không trở thành huyền thoại chứ, hầu như nữ chính trong truyện nàng đọc điều thích ăn cái này hết.

Nhưng nàng có cảm giác lạ lẫm, nàng nhìn xuống kẻ bên nàng có một cậu nhóc, nhìn nàng chăm chăm không rời mắt, đúng hơn là ánh mắt thèm thuồng nhìn vào xâu kẹo trên tay nàng.

Nàng ngồi xồm xuồng, đối diện với nó.

-Nhóc con, em muốn ăn sao?

Nhóc con chớp chớp mắt, rồi nuốt nước miếng cái ực.

-Đệ tên là A Cầu, đệ không phải tên Em.

Nàng cười khò.

-Được rồi, được rồi, A Cầu đệ muốn ăn kẹo này sao.

A Cầu gật đầu liên tục, thấy thương thương nàng gọi chú lúc nãy mua thêm hai xâu rồi đưa cho A Cầu.

-Cho đệ đây, đệ ăn đi.

A Cầu ngập ngừng một lúc, rồi giật nhanh xâu kẹo, cứ như sợ nàng đổi ý vậy.

Nàng xoa đầu nó một cái.

-Ta không lấy lại đâu, đệ cứ từ từ mà ăn.

-Đ..đa tạ.

Nói xong A Cầu cũng bỏ chạy, nàng hơi lo nhìn cách ăn mặt của A Cầu có khác với những đứa trẻ khác, có chút cũ và nhiều chỗ lắp vá hơn.

Nàng bước vội theo A Cầu, xem nó đi đâu nó chạy đến cuối con phố, rồi rẽ sang con hẻm khác, đứa nhỏ này sau lại đi nhanh như vậy.

Soạt.

Trước mắt nàng tối lại, nàng cảm giác bị cái gì đó trùm lên. Sau đó là một cảm giác đau sau gáy, và chuyện sau đó nàng không biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chạy trời không khỏi nắng

Trên con thuyền lớn đang neo đậu gần bờ, sóng đánh tí tách vào mạn thuyền tạo nên những âm thanh thật êm tai.

Hòa với giai điệu của sóng, là tiếng đàn tranh trong treo, vang lên từng nhịp. Đôi bàn tay uyển chuyển, như đang nhảy múa trên từng dây đàn, chọt ngừng gảy, bản nhạc bị gián đoạn..

A Triệu này giờ đứng một bên thưởng thức nhưng tiếng nhạc bỗng ngưng lại, liền mở mắt ra nhìn.

- Công tử, có chuyện gì sao? Nam nhân áo xanh lắc đầu, lại tiếp tục gảy đàn, nhưng được một lúc lại dừng lại.

- A Triệu..

- Có nô tài!

- Cô nương đó đã tỉnh chưa?

- Thừa công tử vẫn chưa.

Nam nhân áo xanh thở dài, di chuyển ra đầu thuyền, nhìn phong cảnh xung quanh. A Triệu cũng đi theo sau.

- A Triệu người nói xem, tại sao đến giờ vẫn chưa tỉnh đã một canh giờ rồi, có phải bị nội thương gì hay không?

- Cô nương ấy chẳng qua chỉ ngất đi thôi, không nghiêm trọng đến vậy đâu công tử. Nam nhân áo xanh không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn mặt nước trong xanh.

Còn về ai đó vẫn đang ngon giấc trên giường. Mi mắt nàng giật giật, rồi mở mắt ra nhìn, khung cảnh này đâu phải ở phòng quán trọ.

Theo trí nhớ mới hồi phục thì nàng nhớ, lúc vừa ăn cơm ở quán trọ xong nàng có ra ngoài dạo phố, rồi ăn kẹo hồ lô rồi...à rồi đi theo A Cầu, nhưng vào con hẻm thì nàng bị ai đó đánh ngất.

Bắt cóc? Nàng bị bắt cóc rồi!!!

Thật là, khi không sao lại bị bắt cóc chứ, muốn tống tiền sao, hay muốn bán nội tạng của nàng, huhu số nàng sao khổ vậy chứ.

Nhưng mà nhìn xung quanh cũng như nhìn lại bản thân, có gì đó sai sai thì phải. Tay chân nàng cũng không bị trói, xung quanh phòng này cũng không giống nơi giam giữ.

Nàng xuống giường rồi bước nhẹ nhàng ra ngoài.

Cái gì? Nàng đang ở trên thuyền sao? Rốt cuộc nàng rơi vào tình huống gì đây?

Nàng thấy ở đầu thuyền có hai người đang đứng, nàng phải cẩn thận mới được, chưa xác định được họ có phải người tốt hay không.

- Ai?

A Triệu nghe tiếng động nhỏ, xoay người lại và rút kiếm ra.

Nàng bị tiếng của A Triệu làm giật cả mình, hoảng quá nàng nhảy xuống sông.

A Triệu xem xét thì nhận ra người nhảy xuống sông là nàng, nên vội vàng nhảy xuống cứu.

Nàng đúng là siêu cấp xui xẻo, vừa nhảy xuống thì chân bị chuột rút, không có A Triệu kéo lên kịp thì nàng ngủ yên dưới đáy sông rồi.

Người ướt còng còng thêm gió thổi qua, nàng như đóng băng, ngồi run lập cập.

Thấy nàng như vậy nam nhân áo xanh, lấy áo choàng ném cho nàng.

Nàng nhìn hắn, sao mà trông hắn quen quen...là người chết đuối hôm qua, đúng vậy, chính xác là hắn.

- A Triệu, người đi pha một tách trà nóng mang lên đây.

Một lúc sau tách trà được đặt xuống trước mặt nàng, nàng nhìn A Triệu.

- Đa tạ.

Nam nhân áo xanh chau mày nhìn nàng. A Triệu nhìn nam nhân áo xanh dò xét.

- Kh...không cần khách khí như vậy, cô nương, người cứ ở đây ta đi mua y phục giúp người, mặc y phục ướt rất dễ bị nhiễm phong hàn.

Nàng vui vẻ gật đầu.

- Một lần nữa đa tạ người.

A Triệu định bước lên bờ, nhưng nam nhân áo xanh ngăn lại.

- Không cần, cứ lấy y phục của ta cho cô nương này mặc tạm đi.

Mặt A Triệu đơ ra, trước đây chủ nhân rất chán ghét khi bị người khác chạm vào đồ của mình hay sao?

- Người còn đứng đó làm gì?

A Triệu lúc này mới đi vào lấy y phục, một lúc sau mới đi ra với một bộ đồ màu xanh.

Nàng nghĩ: “Không phải hán ta cuồng màu xanh đỏ chứ, trên người cũng đang mặc bộ màu xanh?”

Nàng thay đồ xong, ra đầu thuyền, ngồi đối diện với hán.

- Có thể cho ta hỏi lý do mà ta có mặt ở đây được không?

Nam nhân áo xanh đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn nàng.

Hán có một đôi mắt thật đẹp, đuôi mắt dài, cộng với hàng mi đen nhánh nữa, làm cho người đối diện cứ như cuốn vào ánh mắt của hán, nhìn kỹ hán là cũng là một mỹ nam nha.

- Ngươi bị bắt cóc, đúng lúc A Triệu đi ngang, ra tay cứu về.

Mắt A Triệu giật giật. “Chẳng phải do chủ nhân bảo theo dõi nàng hay sao? Bao giờ đã trở thành tình cò đi ngang khi nào vậy?”

Nàng cảm động nhìn A Triệu.

- Thật tình đa tạ ngươi. Cứu ta đến hai lần như vậy, ngươi đúng là người tốt.

- Không cần khách khí, việc nên làm thôi! A Triệu vui vẻ đáp.

- Đúng rồi, gặp hai lần rồi vẫn chưa giới thiệu đằng hoàng. Ta là Thanh Tâm, còn ngươi là A Triệu đúng không, còn vị này là...

Nàng xoay người nhìn nam nhân áo xanh, A Triệu vẻ mặt có chút lo lắng.

- Ngươi tên là gì?? Nàng kiên nhẫn hỏi lại.

Nàng nhìn hán, hán nhìn nàng, cứ thế mà trôi qua một thời gian ngắn, nàng còn nghe thấy tiếng vịt kêu nữa chứ, thật là...

Thôi mặc kệ hán, nhìn mặt là biết bị tự kỷ rồi, nàng không chấp nhất.

- Du... Thiên Ân.

Chăm đen chạy xuống mặt nàng, không phải tự kỷ, mà là chậm nửa nhịp.

- Được, rất vui được gặp ngươi.

Nàng đưa tay ra theo kiểu chào hỏi thông thường, nhưng mặt Du Thiên Ân cứ ngơ ra, nàng chợt hiểu nên giải thích.

- À đây là cách chào hỏi ở chỗ ta, như là... là cách tôn trọng người đối diện vậy.

Tay của Du Thiên Ân cũng chìa ra hướng nàng nhưng mà tốc độ rất chậm, nàng nhanh tay nắm lấy tay hán mà bắt tay.

Nhưng mà nàng phát hiện.

- Sao tay của ngươi lại lạnh thế? Bị bệnh sao?

Nàng đưa tay sờ lên trán Du Thiên Ân. Không nóng chỉ hơi mát mát thôi, Du Thiên Ân liền hất tay nàng ra, nhanh chóng đứng dậy. Nàng làm gì sai sao?

- Nam nữ thụ thụ bất thân, mong ngươi tự trọng một chút. Dù ngươi có cứu ta mà mạo phạm thân thể ta một lần là không có nghĩa là ngươi có thể tùy tiện như vậy.

À ra vậy, nàng quên mất đây là thời cổ đại, nơi mà chỉ chạm tay nhau một giây thôi là phải ở với nhau cả đời.

- Ta xin lỗi, là ta quá tùy tiện rồi hi hi!

Đúng lúc đó đám người áo đen hôm qua cũng lần lượt bước xuống thuyền, cung kính chào hỏi Du Thiên Ân, xem ra lai lịch của người này không tầm thường.

- Có việc gì?

- Bẩm chủ nhân, đã tìm ra thân thể của vị cô nương đã cứu người hôm qua.

Hề?, đang nói nàng sao?

- Các ngươi nói ta sao? Nàng nhìn bọn họ.

Đám người kia liền kinh ngạc, đưa mắt nhìn Du Thiên Ân.

- Các ngươi không cần phải nói nữa, để cô nương này tự nói đi.

Du Thiên Ân nhìn nàng, nàng dụi mắt, có phải do nàng nhìn nhầm không? Sao thoáng thấy ánh mắt hắn thay đổi, nhưng chỉ trong chớp mắt ánh mắt lại trở về như cũ.

- Ta...ta là người từ phương xa đến, ta đi tìm người thân, và đang dừng chân ở nơi này, thân thể của ta không có gì đặc biệt cả.

Tên thô lỗ hôm qua đưa hai tờ giấy gì đó cho Du Thiên Ân, hắn xem xét một lát, sau đó nhìn nàng, chân mày hơi chau lại. Du Thiên Ân thở dài.

- Ngươi đừng cố giấu giếm. Ta biết ngươi là ai rồi.

Giấu giếm gì chứ, nàng nói thật mà.

- Ta nói thật. Lừa gạt ngươi, ta có ít lợi gì chứ?

Du Thiên Ân thấy nàng còn mạnh miệng, đưa bức tranh cho nàng xem, cộng thêm một tờ giấy toàn chữ là chữ.

- Người trong tranh rõ ràng là tiểu thư, tiểu thư còn muốn chối sao?

Nhìn bức tranh trên tay, nhìn nghiêng nhìn dọc, là vẽ nàng sao? Nhưng mà vẽ xấu quá đi.

Nàng đưa bức ảnh ngang mặt mình, rồi nhìn bọn họ.

- thật sự giống lắm sao? Tất cả bọn họ không chán chừ mà gật đầu.

Chăm đen chạy dài xuống mặt nàng.

- Xem như bức tranh này vẽ ta đi, vậy thì có vấn đề gì sao?

- Ngươi tự đọc thì sẽ biết.

Nàng nhìn tờ giấy thứ hai, nhìn đến nỗi muốn rách tờ giấy mà vẫn không thấy chữ nào quen cả.

Thấy điệu bộ của nàng, Du Thiên Ân khẽ cười.

- Ngươi không biết chữ?

Trúng tim đen, nàng tự ái, liền cáu với hắn.

- Đương nhiên ta biết chữ rồi.

- Vậy ngươi cũng thật tài giỏi, tờ cáo thị ngược ngươi cũng đọc được.

Quê một cục, nàng ném luôn tờ cáo thị xuống.

- Hôm nay ngươi cứu ta, xem như chúng ta hòa nhau, không ai nợ ai nữa. Ta có chuyện phải đi trước. Bye~

Nàng nhanh chân chạy đi, nhưng bị đám người bọn họ cản lại theo lệnh của Du Thiên Ân.

- Du Thiên Ân ngươi muốn gì đây!!

- Ta khuyên ngươi một câu thật lòng, ngươi nên quay trở về đi, dù bản thân buồn bực không thích nhưng cũng phải nghĩ đến gia quyến của mình, đừng vì ngươi mà hại tất cả bọn họ.

Nói gì vậy? Nàng hiểu chết liền đấy.

- A Duật, các ngươi hộ tống Trương tiểu thư về Trương phủ đi.

Cái gì? Chẳng nhẽ bọn họ là người của quen của Trương phủ? Nàng tiêu thật rồi. Chạy trời không khỏi nắng mà.

Nàng không đánh lại, cũng không đủ sức để chạy thoát, nhưng nàng còn cái đầu mà, không dùng sức thì dùng mưu vậy.

- Được. Ta sẽ đi theo các người, nhưng mà ta muốn quay về nhà trọ Liễu Kiều, còn một số đồ đạc quan trọng ta để ở đó.

Sau khi được sự đồng ý của Du Thiên Ân, bọn người A Duật mới hộ tống nàng đến quán trọ.

Nàng vừa đi khỏi thuyền, Du Thiên Ân cũng bước lên bờ, ánh mắt hướng về bóng dáng nàng đang đi, thấy điệu bộ phụng phịu của nàng, môi hẳn khẽ cười, nhưng hẳn cảm thấy lòng bỗng nặng trĩu như có hòn đá lớn đè lên.

- Nếu như cô nương ấy là Trương tiểu thư, vậy cô nương ấy là...

- Người ta đồ đầy mồ hôi rồi. Ta muốn tắm một chút.

- Được. Nó tài sẽ giúp người chuẩn bị nước nóng.

Du Thiên Ân bước trở về thuyền, A Triệu cũng bước theo ngay phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Động đến người không nên động

Mấy cái người này thật là, làm gì mà theo sát nàng như vậy, xem kìa mọi người đều nhìn nàng mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đến trước cửa quán trọ Liễu Kiều, nàng nhìn bọn họ.

- Các người ở đây, ta vào lấy đồ sau đó sẽ trở ra ngay.

Nàng bước vào một bước họ cũng tiến một bước, nàng lườm.

- Các người không tin ta sao? Bọn họ đồng thanh gật đầu.

Đúng là chọc tức nàng mà!!!

Nàng nhịn, việc quan trọng bây giờ không phải so đo với họ.

- Được rồi, được rồi, các người vào đây, tìm bàn mà chờ ta.

Tiểu nhị đưa họ đến cái bàn trống cạnh cửa ra vào, nàng chạy thật nhanh lên phòng. Gom hết quần áo và tiền cho vào túi vải, nàng lên nhìn xuống lầu, bọn họ đang uống nước.

- Tiểu thư, người cần gì sao? Tên tiểu nhị lên tiếng hỏi nàng.

Nàng nhìn tên tiểu nhị mà cười thầm, trời giúp nàng rồi.

Nàng rộng rãi cho tên tiểu nhị một lượng, bảo hắn đưa nàng ra cửa sau của quán trọ, sau đó lên ra ngoài.

Nàng ngẩn đầu cười haha đắc ý. Muốn bắt nàng sao? Mơ đi!!

- Trương tiểu thư, người đứng đó cười là có ý gì?

Một tên trong đám áo đen nhìn thấy nàng lên tiếng hỏi, sao đó còn cười nhếch miệng. Nàng méo mặt.

Mấy người này là quỷ sao? Sao cứ bám lấy nàng thế?

- Ta..ta lấy đồ xong cả rồi, chẳng qua đi nhầm đường thôi hơ..hơ..

- Cũng do A Duật ca chu đáo nhất, sợ tiểu thư có ý định bỏ trốn nên đã bố trí thuộc hạ bao quanh quán trọ này rồi.

Chu cái đầu hẳn chứ đáo, quỷ quyết thì có, giờ chỉ còn cách duy nhất mà thôi...chuồng!!

-A... Du Thiên Ân, sao người lại đến đây??

Tên đó mắc lừa, quay người lại tìm Du Thiên Ân. phát giác được mình bị nàng gạt thì nàng đã chạy đi rồi, đúng lúc đó tất cả bọn họ đều chạy đến.

- Trương tiểu thư đâu? Ta vừa nghe giọng tiểu thư ấy mà! A Duật hỏi.

- Vừa lừa ta chạy đi rồi.

- Như vậy còn không mau đuổi theo? Nàng tuy chạy có nhanh, nhưng thể lực nàng làm sao bằng bọn họ được.

Nàng dừng lại thở một chút nhưng lại nghe lại tiếng của bọn họ, đứng là...

Nàng chạy tiếp, sau đó gặp một con hẻm, nàng quẹo phải.

Bọn người A Duật chạy vào hẻm nhưng bóng dáng nàng mới đó đã không thấy đâu, trong hẻm còn rất nhiều đường, nên bọn họ chia ra đi tìm nàng.

- Uhm..

- Suyt!!! Nàng đưa tay lên miệng làm ám hiệu im lặng.

Chạy vào hẻm nàng thấy chiếc xe ngựa liền trốn ngay vào đó nhưng không ngờ lại có người nên dùng vũ lực bịt miệng người ta.

Nghe ngóng bên ngoài, không còn tiếng của bọn họ nàng thở phào nhẹ nhõm.

- Khụ...khụ...

Nàng bỏ tay ra, người kia ho sặc sụa, lúc này không để ý, bịt luôn mũi người ta...tội lỗi tội lỗi.

- Xin lỗi, xin lỗi người, ta không cố ý, chẳng qua có đám người xấu kia muốn bắt ta cho nên mới...mới vô lễ như vậy.

Nàng liên tục cúi đầu xin lỗi, người kia xua tay.

- Nếu đã như vậy thì ta trách cô nương làm gì, không sao là tốt rồi.

Hề? Giọng nói này quen quen ấy nhỉ, nhưng mặc kệ giờ nàng phải tìm nơi an toàn đã.

- Vậy ta đi trước. Đa tạ người.

Nàng vén rèm cửa định bước ra nhưng thấy người đi tới nàng liền rút chân lại, vấp vào bậc của xe ngựa lại ngã xuống.

Cũng may nam nhân đó đưa tay đón nàng, người nàng bây giờ nằm gọn trong lòng người ta.

Ánh mắt nam nhân đó cứ nhìn chăm chăm nàng, khiến nàng hơi ngượng một tí.

Nhưng mà...nhìn gương mặt nam nhân này có chút gì đó quen lắm nhưng bắt chợt nàng không nhớ ra.

- Chủ nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy? nô tài nghe thấy tiếng động trong kiệu.

- Không có chuyện gì.

Nam nhân nọ vừa nói vừa ra hiệu bảo nàng im lặng.

- Vậy chúng ta đến Trương phủ được chưa thưa chủ nhân!

Lại là Trương phủ, không phải nàng xui xẻo đến mức độ đi đâu cũng gặp người quen của bọn họ chứ??

Thật là.. Mà nhân tiện, thật ra tên lưu manh này có muốn buông nàng ra không?

- Cái đó...người có thể buông ta ra không? Nàng nói khế.

Tên đó nhìn nàng một lát, rồi nở nụ cười tươi không cần tươi với nàng.

Nàng ngồi nép sang một bên của kiệu nhìn hắn.

Hắn trả lời người phía trước:

- Không cần gấp, bây giờ cứ đi ra ngoài thành trước đã, ta muốn ngắm cảnh một lát.

- Tuân lệnh.

Sao chuyện rồi nùi như thế này, rốt cuộc nàng phải làm sao cho đúng đây??

Xe ngựa chạy đi được một đoạn, nàng ngồi lại gần nam nhân đó một chút, sau đó nàng khẽ nói:

- Vạ...công tử này, ta có chuyện này muốn nói.

Nam nhân nhìn nàng với ánh mắt ân cần.

- Được.

Nàng liền ghé môi vào tai nam nhân này, nói nhỏ, rốt cuộc nam nhân này không nhận được mà phì cười.

Người ở ngoài nghe được giọng cười liền dừng ngựa, nhanh chóng vén rèm lên.

- Chủ...

Tên đó nhìn nàng rồi đến nhìn tên nam nhân đó, rốt cuộc mặt hắn cũng đỏ ra luôn.

- Vậy ta đi trước! Nàng nhanh như chớp nhảy xuống xe.

Chạy bán sống bán chết, rốt cuộc cũng đi xa một chút. Một chết nàng rồi, nàng nhìn lại hướng xe ngựa, khẽ lắc đầu "Có ngu mới quay lại tìm người"

Còn chỗ xe ngựa, nam nhân kia bước xuống xe chờ đợi, tên lái xe ngựa đứng bên cạnh dò xét một lát mới dám hỏi.

- Chủ nhân... vị cô nương đó là ai?

Nam nhân đó đột nhiên cười một cách khó hiểu.

- Là tiểu tiên nữ mà lão thiên gia mang đến cho ta. Ta và nàng ấy gặp mặt một lần ở quán trọ, còn lần này thì chạm mặt ngay trên đường vắng người. An Tử, ngươi nói xem có phải do duyên số hay không?

An Tử gật đầu, nam nhân kia tầm mắt nhìn phía trước tìm kiếm nàng.

- Nhưng vị cô nương đó đã đi đâu vậy chủ nhân?

- À. Nàng ấy bảo sáng nay ăn quá nhiều đậu phụ, nên phải đi nhà xí rồi, nàng còn bảo gấp lắm sắp ra quần rồi!

Mặt An Tử méo đi. Cô nương nhà ai mà vô duyên đến thế?! Chuyện xấu như vậy cũng nói với người khác, đặc biệt còn nói với chủ nhân nữa, đúng là chán sống!

Mặc kệ ai đó đang đợi mình, nàng cứ đi.

Sợ rằng người của Trương phủ nhận sẽ ra nên dùng đất bôi lên mặt mình, giờ đến nàng còn không nhận ra mình nói chi đến bọn họ.

Gần qua đến cổng thành, nàng thấy một nhóm người, cứ đứng bu quanh để bàn tán gì đó, nàng hiếu kì cũng đến xem.

Chen lẫn mãi cũng vào được bên trong, bọn họ đang nhìn tờ giấy dán trên tấm bảng gỗ.

Hề? Là hình vẽ nàng, còn tờ giấy thì chữ nhiều oi là nhiều nữa. Cũng may, nàng đã ngại trang rồi, không lại bị phát hiện. Nàng muốn biết chữ viết những gì nên hỏi vị đại thẩm bên cạnh.

- Vị đại thẩm này, cho ta hỏi tờ giấy kia viết những gì vậy?

- Ngươi không biết gì sao? Haiz, ta nói cho ngươi biết, tiểu thư của Trương phủ ham chơi nên bỏ nhà đi, Trương đại nhân dán cáo thị nhờ dân trong thành phát hiện được tiểu thư thì báo cáo lại với quan binh, khi đó sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc đấy!

- Trăm đại thẩm, người nói sai rồi, tiền thưởng bây giờ đã lên đến một ngàn lượng bạc. Người nhìn xem, trên cáo thị có ghi mà!

- Ấy dō, ta cũng chỉ nghe nói thôi, ta làm gì biết chữ mà đọc được kia chứ, xem ra ta phải về kêu lão Trầm nhà ta và năm đứa con đi tìm Trương tiểu thư mới được.

Xét đánh ngang tai...

Chỉ có mấy ngày mà bây giờ nàng thành vật treo thưởng lớn. Khô rồi, bây giờ làm gì cũng phải trốn.

Giờ nàng mới phát hiện, lý do mà Du Thiên Ân một hai muốn đưa nàng về Trương phủ đó thì ra cũng chỉ là tiền.

Công tử thanh cao, khí chất cái gì đó, nàng khinh!!

- DU..THIÊN..ÂN, ngươi được lắm, dám lấy oán báo ân, nếu có gặp lại ta nhất định đá đít ngươi!!!!

.....

"Hắt xì"

- Chủ nhân, người không sao chứ? Ngoài thuyền gió lạnh lắm, người ngồi đây cũng hai canh giờ rồi, mau vào trong nghỉ ngơi đi.

Du Thiên Ân uống một ngụm trà thơm giọng, chả hiểu sao tai rất ngứa còn bị hắt hơi liên tục.

- Không sao.

A Triệu nhìn chủ nhân của mình, lòng có một chút đáng đo.

- Có phải do người muốn biết tin tức về Trương tiểu thư nên mới đợi bọn A Duật về hay không? Chén trà vừa đưa lên liền dừng lại ở không trung, Du Thiên Ân đặt chén trà xuống bàn, ánh mắt thoáng buồn nhìn A Triệu.

- Ta biết những gì thuộc về mình và những gì không thuộc về mình, nên người đừng bận tâm.

Lòng của Du Thiên Ân cũng giống như mặt sông yên bình vậy. Chỉ một khoảnh khắc bất chợt, có người ném một hòn đá xuống làm cho mặt sông gợn sóng nhưng đến một lúc mặt sông cũng sẽ trở về yên bình như trước...

Một bên là Du Thiên Ân đầy cảm xúc lẫn lộn, một bên là một nam nhân kiên nhẫn đợi chờ. Xem ra, nàng cũng có sức hút riêng đó chứ.

- Chủ nhân đã một canh giờ rồi, nô tài e cô nương ấy không trở lại đâu. Cũng đã cho người đi tìm rồi, nô tài xin người hãy lên xe ngựa đi, cũng đã đề cho Trương đại nhân đợi lâu rồi! An Tử nói.

- Ý của người là phải kính nể Trương Vĩnh Kiện sao?? Giọng đầy sự phẫn nộ, làm An Tử hoảng sợ quỳ xuống cầu xin.

- Chủ nhân tha mạng, chủ nhân tha mạng, ý nô tài không phải vậy.

Đám người mà nam nhân này phải đi tìm nàng, bây giờ cưỡi ngựa trở về rồi.

Vừa xuống ngựa bọn họ lập tức quỳ xuống hành lễ.

- Đã tìm thấy chưa?

- Bẩm chủ nhân, vẫn không thấy bóng dáng cô nương ấy đâu.

- Chỉ là một tiểu cô nương, mà các người không tìm được, vậy có đáng với chức danh của mình hay không??

- Nô tài đáng chết, xin chủ tử tha mạng.

Tất cả quỳ xuống van xin. Còn nam nhân ấy, mặt trở nên lạnh như tiền.

- Nhưng...chủ nhân, nô tài đã phát hiện tờ cáo thị này, nô tài phát hiện ra nó có điểm tương đồng với vị cô nương mà người đang tìm kiếm.

Nam nhân cầm lấy tờ cáo thị mà đọc, sau đó nhìn bức tranh vẽ nàng, rồi tự dưng cười lớn.

- Suy cho cùng đúng là duyên trời định. Hôm nay nàng đề ta đợi, được lắm, xem sau này ta trừng trị nàng thế nào.

An Tử thấy chủ nhân cười cũng đỡ lo cho cái mạng của mình, nên mới to gan hỏi.

- Vậy...người định thế nào thưa chủ nhân?

- Khởi giá về cung.

Lần này, nàng thật sự gặp rắc rối to rồi. Đụng ai không đụng lại đụng người không nên đụng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nhớ nhà rồi

- Trương phủ-

Trương phủ ngay lúc này thật náo nhiệt. Nào là bận rộn trang trí phòng, nào là dọn thức ăn lên bàn lớn.

Đại phu nhân, đứng giám sát và chỉ bảo hạ nhân làm việc. Ở trong Trương phủ, ngoài lão gia ra thì xem như đại phu nhân lớn nhất nên hạ nhân rất cẩn trọng.

- Thừa đại phu nhân, các món ăn đã được chuẩn bị xong hết cả rồi, phu nhân còn có cần dặn gì để tiểu nhân chuẩn bị.

Lão quân gia già, cung kính với đại phu nhân.

Đại phu nhân kỹ lưỡng xem xét, sau đó nói:

- Được rồi, người bảo bọn hạ nhân trong nhà chuẩn bị sẵn sàng, nghe lệnh thì làm ngay, không để có sai sót nào có biết không? Vị khách quý này không thể đắc tội đâu.

- Tiểu nhân đã rõ, thưa đại phu nhân.

Đại phu nhân dặn dò quân gia xong thì đi tìm lão gia. Lão gia đang sốt ruột trong ngóng vị khách quý này.

- Lão gia. Đại phu nhân cất giọng.

- Hạ nhân trong nhà đã chuẩn bị đến đâu rồi phu nhân?

- Đã chuẩn bị xong cả rồi. Nhưng đến giờ, vị khách quý ấy vẫn chưa đến, đã trễ giờ hẹn rồi.

Lão gia đưa tay vuốt cằm.

- Là bề dưới, không thể oán trách người ở trên cao được, chỉ có thể chờ thôi.

Một lúc sau, có người phi ngựa đến, ngựa dừng trước phủ.

Hạ nhân báo có người đến, lão gia và đại phu nhân đích thân ra tiếp đón.

- Tham kiến Trương đại nhân, tại hạ là Vương Bảo là thuộc hạ của chủ tử, nay chủ tử có việc nên không đến mà đã hồi cung, ta đến để báo với đại nhân một tiếng.

Lão gia niềm nở.

- Đa tạ người, chủ tử không đến cũng không sao. Vậy, ta mời Vương hộ vệ vào phủ cùng uống rượu với ta.

Wương Bảo liền từ chối.

- Tiểu nhân còn phải tức tốc đuổi theo để bảo vệ chủ tử, nên không thể cùng ngài uống rượu. Nhân tiện, chủ tử còn bảo mười ngày nữa sẽ tiến hành chọn phi tần, nhất định, Trương tiểu thư phải nhập cung, thành chỉ có lẽ sẽ đến sau, tại hạ xin phép cáo từ.

- Được lão thần đã rõ.

Wương Bảo lên ngựa rồi chạy đi, lão gia và đại phu nhân trở vào phủ.

Bàn tiệc chuẩn bị cũng xem như uống phí. Hạ nhân trong nhà xem như có một hôm no nê.

Còn Uyển Nhi, một mình trốn trong phòng nhất quyết không làm theo ý lão gia.

- Uyển Nhi!

Giọng đại phu nhân gọi, Uyển Nhi xem như không nghe thấy.

Đại phu nhân gọi thêm hai ba lần nữa, vẫn bị phớt lờ.

Đại phu nhân tức giận bảo gia đình phá cửa vào.

- Uyển Nhi người thật quá quắt, thật vô phép.

Uyển Nhi cười thầm, làm vẻ mặt ngạc nhiên.

- Làm ta giật mình, còn tưởng tên tiểu nhân nào cả gan xông vào phòng ta nữa chứ. Thật ngại quá, không biết phu nhân tìm ta có việc gì?

Đại phu nhân “hừ” một tiếng, sau đó bảo với gia nhân đi ra ngoài, trong phòng còn lại Uyển Nhi và đại phu nhân.

Người trong phủ tất cả sợ đại phu nhân, riêng Uyển Nhi thì không, nên chẳng kiên dè mà ngồi thẳng lưng đối diện với đại phu nhân.

- Ta biết người không thích ta nhưng người nên nhớ: ngoài lão gia ra thì quyền trong phủ do ta nắm giữ. Còn nữa, dù sao ta cũng nuôi người ngần ấy năm, người không gọi một tiếng mẫu thân, ta cũng chẳng trách nhưng người cũng nên biết điều một chút.

Uyển Nhi cười khinh.

- Mẫu thân? Làm ta buồn cười chết mất.

- Không tốn thời gian vô ích với người nữa. Lão gia bảo ta đến nói cho người biết, người chuẩn bị đi, bảy ngày nữa người sẽ lên đường nhập cung, hoàng thượng đã ra lệnh, nếu dám kháng lệnh sẽ là tội khi quân, xử trảm cả nhà.

Câu nói này của đại phu nhân lại làm Uyển Nhi phì cười.

- Bà nghĩ ta là một đứa con hiếu thảo sao? Các người sống hay chết thì liên quan gì đến ta?!

Đại phu nhân tức giận, trán nổi đầy gân xanh.

- Người...người...đúng là lão gia nuôi ông tay áo mà. Năm xưa, nếu không phải Xuân Nhi của ta đoán mạng thì người đừng có nghĩ đến việc bước chân vào Trung gia, loại nghiệt chủng thấp hèn như người được sinh ra là một nỗi ô nhục cho lão gia rồi.

Tay Uyển Nhi nắm chặt chén trà trên bàn, sau đó hất vào mặt đại phu nhân và lớn giọng phản bác.

- Lấy một người ác độc, thâm hiểm như bà mới là nỗi ô nhục đối với liệt tổ liệt tông nhà họ Trung. Các lão gia gia mà sống lại, cũng tức đến chết lần nữa cho mà xem.

- Tiện nhân...người...

- Đại phu nhân, người còn muốn uống trà sao? Xem ra, tay nghề của Tiểu Hoa có tiến bộ rồi, vậy đừng khách sáo.

Uyển Nhi lấy luôn bình trà trên bàn, hất mạnh lên người đại phu nhân.

Khỏi phải nói đại phu nhân tức giận thế nào, bị đã kích quá mạnh đại phu nhân lăn ra ngất.

Uyển Nhi tinh nghịch lấy nước trà rửa sạch lớp son phấn dày trên mặt đại phu nhân. Hiện trạng bây giờ của đại phu nhân trông thật giống...quỷ.

Uyển Nhi chạy ra ngoài gọi gia nhân đưa đại phu nhân về phòng.

Sau khi đại phu nhân tỉnh dậy, lập tức đến gặp lão gia đòi lại công bằng.

Uyển Nhi bị gọi đến phòng khách.

- Lão gia cho hỏi gọi con có việc gì?

Lão gia buồn bã thở dài.

- Uyển Nhi. Sắp đến đây, con phải xa nhà rồi, con không hiểu chuyện ta có thể bỏ qua hết. Mấy ngày này, con muốn đi chơi thì cứ đi, nếu vào cung rồi thì không được như ở nhà nữa.

- Lão gia.

Đại phu nhân mặt nhăn nhó nhìn lão gia.

- Phu nhân. Ta nói nàng nghe, nếu bỏ qua được thì cứ bỏ qua. Uyển Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng đừng để bụng. Được rồi, bây giờ cả nhà cùng dùng vài món điểm tâm. Ta muốn hôm nay, cả gia đình cùng ăn một bữa đúng nghĩa.

Lão gia, các phu nhân cùng Uyển Nhi điều vào trong bàn lớn để ăn cơm.

Uyển Nhi còn tưởng sẽ bị nắn đến đau tai luôn chứ, nhìn mặt đại phu nhân như vậy lòng Uyển Nhi thấy dễ chịu làm sao, nên không chấp nhất, quyết định ăn một bữa với bọn họ.

Ai ai cũng vui vẻ ăn cơm, chỉ riêng đại phu nhân là khó chịu ra mặt, các tiểu phu nhân cũng được một phen xả giận kè.

.....

Còn về phía nàng, có lẽ, thảm hơn một chút.

Qua mấy ngày cực khổ lẫn trốn, ăn ngủ cũng không đủ, người cứ kiểu ngu ngu ra, thật đau lòng mà.

Cũng thật may, sáng nay, trên đường lại vô tình gặp A Cầu. Lúc đầu, thằng nhóc không nhận ra nàng. Nàng phải lau đi lớp bụi trên mặt, A Cầu mới chịu tin.

- Tỷ tỷ, chỉ mới mấy ngày, mà tỷ đã trở thành ăn mày rồi sao ?

Nàng cười khổ.

- Cũng gần giống vậy. Đệ có muốn ăn kẹo hồ lô nữa không?

Không rụt rè như lần đầu, lần này A Cầu gật đầu liên tục.

Nàng đưa tiền cho A Cầu, một lúc sau A Cầu quay lại với hai xâu kẹo hồ lô trên tay. Hình như, A Cầu không nhìn được nên đã ăn mất một viên rồi.

Nàng và A Cầu tìm một góc mà ngồi ăn. Nàng dùng một chút đất chà vào mặt. Nàng không chắc lúc này an toàn vì tờ cáo thị trên cổng thành vẫn còn.

- A Cầu năm nay đệ mấy tuổi rồi?

Nàng điệu dàng, dùng vạt áo chùi nước đường dính trên khóe miệng của A Cầu.

A Cầu lại cắn một viên kẹo hồ lô và độn vào bên má.

- Đệ bảy tuổi.

- Thế nhà đệ ở đâu? Nhà còn những ai? Sao lại đi lang thang như vậy?

- Nhà đệ ở...ở cách đây ba con đường, sau đó quẹo phải hai lần, quẹo trái một lần là

đến...- A Cầu liếm luôn cây xiên kẹo hồ lô -...đệ ở với mẫu thân.

Nàng đưa luôn cho A Cầu xâu kẹo còn ăn dở, rồi lại hỏi.

- Nhà đệ xa như vậy. Đệ cứ đi chơi ở đây, mẹ à không mẫu thân đệ lo thì tính sao đây?

- Mẫu thân đang bệnh, đệ đi kiếm tiền mua thuốc và thức ăn cho người.

Đứa nhỏ này, sao đáng thương đến vậy. Nghe xong câu này, mắt nàng cũng cay cay luôn rồi.

- Nhà của...

Ting ting

Tiếng đồng xu rơi xuống nền đá.

Một đồng xu lăn đến chân nàng. Một vị đại thẩm dẫn theo một đứa nhóc đứng đó nhìn nàng và A Cầu.

- Mẫu thân, người xem hai người họ thật đáng thương.

Nói xong, đứa nhóc lại ném thêm một đồng vào người A Cầu. Nó nhanh chóng nhặt lên.

Có lòng thương người thì không nói gì, nhưng thái độ xem thường đó, thì khác nào chà đạp người ta.

- Tiểu tử nhà ta ngoan quá. Nhưng con nhớ: đừng có nói chuyện mới đám ăn mày này có biết không? Trên người bọn nó toàn là dịch bệnh. Nào! Chúng ta về thôi.

- Được.

Nàng không nhẫn nhịn được rồi. Có gì mà lại xem thường, ức hiếp người khác như vậy.

Nàng lấy hai đồng trong tay A Cầu, định ném trả bọn họ.

Nhưng nàng chưa kịp gọi bọn họ thì A Cầu đã nổi nóng với nàng.

- Sao tỷ lại lấy hai đồng của đệ? Đây là tiền mua thuốc cho mẫu thân. Từ sáng đến giờ, mới có người cho đệ. Tỷ là người xấu.

- A Cầu. Nghe tỷ nói, đây là họ xem thường chúng ta. Đệ không nghe họ nói gì sao? Đệ ngoan, đưa ta hai đồng để ta mang trả bọn họ. Ta hứa sẽ cho đệ một lượng.

A Cầu bắt đầu nước mắt ngắn, nước mắt dài, nhìn nàng.

- Những lời họ nói, ngày nào đệ chẳng nghe. Nếu không có tiền họ cho, thì đệ và mẹ chết từ lâu rồi. Tỷ nói bọn họ xem thường đệ, vậy tỷ cũng đang xem thường đệ hay sao?...oa..oa.

Nàng lúng túng chẳng biết làm sao, nên ôm A Cầu vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

- Ta xin lỗi đệ...là ta sai...ta sai rồi. Đừng khóc nữa...

Một buổi trời đổ dầm thì A Cầu cũng nín. Nàng cho rằng, trẻ con không hiểu chuyện nhưng thực chất chúng là người hiểu chuyện nhất. Nàng chạm vào lòng tự trọng của người ta, khóc lâu như vậy là nể mặt nàng lắm rồi.

- A Cầu, đệ hết giận ta rồi phải không?

A Cầu gật đầu.

- Vậy ta nói đệ nghe, hiện giờ, ta thật sự không có nhà để đi nữa, có thể cho ta ở nhờ nhà đệ không?

- Được.

Vậy là xong. Trước mắt, ở tạm nhà A Cầu. Còn ba ngày nữa là đến hạn lấy áo cưới, đến đó là nàng được về nhà rồi.

Trên đường về nhà, nàng cũng mua một ít thức ăn và gạo. A Cầu như vậy, chắc nhà cũng không còn gì ăn rồi.

Đi đến đâu cả chân mới đến được nhà A Cầu, nhà có hơi cũ một chút.

Tuy cũ nhưng trong nhà rất sạch sẽ, nàng để tạm đồ trên bàn, sau đó theo A Cầu vào phòng tìm mẹ của nó.

- A Cầu. Sáng giờ, con lại chạy..khụ..chạy đi đâu? Ta gọi mãi vẫn không thấy con...khụ...khụ

- Mẫu thân!

A Cầu nhảy lên giường nơi mẹ nhóc đang nằm.

Phát hiện sự hiện diện của nàng, mẹ A Cầu định bật dậy, nàng nhanh tay cản lại.

Nhìn sắc mặt mẹ A Cầu xanh xao như vậy bệnh tình cũng không nhẹ.

- Đại thẩm, người không cần ngồi dậy. Con là bạn của A Cầu, con đến là muốn hỏi người: có thể cho con ở nhờ hay không? Bây giờ, con không có chỗ nào để đi cả.

- Tỷ tỷ là người tốt, tỷ mua kẹo hồ lô cho con ăn hai lần rồi.

Mẹ A Cầu nhìn nàng. Có lẽ là đang dò xét nàng.

- Khụ...vị tiểu thư này, nếu...khụ..nếu tiểu thư không chê nhà nghèo khổ thì cứ ở lại đây.

Nàng cười với mẹ A Cầu.

- Vậy đa tạ người, nhưng nói ở nhờ vậy con cũng sẽ trả người ngân lượng, xem như tiền ở trọ.

Mẹ A Cầu lắc đầu, tỏ vẻ không đồng tình, định nói gì đó nhưng bà cứ ho liên tục, không phát ra tiếng được.

A Cầu chạy thật nhanh lấy nước cho mẹ uống.

Nàng kéo A Cầu ra ngoài.

- A Cầu. Gần đây có bác sĩ...không phải đại phu hay không?

- Có. Đi qua con hẻm phía trước là có Tàn đại phu.

- Vậy để tỷ đi đến đó gọi đại phu gì đó đến đây chữa trị cho mẫu thân đệ đi.

A Cầu buồn buồn, nhìn nàng và lắc đầu.

- Khám đại phu cần rất nhiều tiền, tiền đệ không đủ, nên không gọi đại phu được.

Nàng mở túi, lấy năm lượng bạc đưa cho A Cầu.

- Đệ cứ lấy bạc đi gọi đại phu. Mẫu thân đệ bệnh không phải nhẹ đâu, cứ như vậy hoài không được.

A Cầu lấy bạc vừa chùi nước mắt vừa chạy đi tìm đại phu.

Nàng đem thức ăn mua lúc nãy xuống bếp, nhà bếp hình như lâu rồi không nấu. Nàng lau dọn một chút, rồi nấu một ít cháo thịt băm cho mẹ A Cầu.

- Tỷ tỷ. Giọng A Cầu gọi nàng.

Đại phu cũng đến rồi liền vào bắt mạch cho mẹ A Cầu.

- Chỉ là bệnh phong hàn. Nhưng vì quá lâu nên bệnh trở nặng, cần uống thuốc nửa tháng mới khỏi.

- Khụ...chúng tôi không có ngân lượng...khụ..

- Đại thẩm người đừng lo. Con có ngân lượng, xem như tiền thuốc là tiền con ở trợ đi.

- Vậy theo ta đến y quán lấy thuốc.

A Cầu lại đi theo đại phu lấy thuốc cho mẹ.

Nàng lại xuống bếp nấu cháo và một ít rau xào, chặt luôn con vịt quay mới mua khi nãy.

A Cầu mang thuốc về là xuống bếp nấu thuốc. Nàng bảo để nàng nấu cho nhưng A Cầu nhất quyết không chịu, cứ một mực tự mình làm.

Thuốc và cháo điều xong. A Cầu phụ nàng dọn thức ăn, để vào trong phòng mẹ A Cầu đang nghỉ.

Nàng dịu bà ngồi dậy và đưa bà tô cháo có để một cái đùi vịt ngon lành.

Bà cảm động đến rơi nước mắt, luôn miệng cảm ơn nàng.

A Cầu thì ăn ngấu ngiến, nàng thật sự cảm lòng không được đi ra ngoài ngồi khóc. Thấy mẹ A Cầu như vậy, làm nàng nhớ ba mẹ và em nàng nữa.

Thật sự, nàng rất muốn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chúng ta giống nhau!

Hôm nay là đến kỳ hạn lấy áo cưới.

Sáng sớm, nàng nhờ A Cầu đi vào thành xem thử cái tờ cáo thị còn dán trên đó

không để nàng còn biết đường mà tính.

Mới nhắc đến là thấy cái dáng nhỏ nhỏ chạy đến kìa.

- Tỷ tỷ ~~

- A Cầu nhanh vậy đã về rồi à.

- Ừm, đệ còn mua kẹo hồ lô cho tỷ nữa.

Nàng xoa đầu A Cầu.

- Đệ cứ ăn đi tỷ, không ăn nổi nữa rồi. Mà chuyện ta nhờ đệ làm thế nào rồi?

A Cầu nhai nhanh viên kẹo hồ lô rồi nuốt cái ực.

Đệ đến cổng thành rồi, trên đó cáo thị cũng bị xé từ hai ngày trước.

Ok. Vậy là Trương gia đã không còn nhắm vào nàng nữa, có thể tung hoành được rồi.

Mà cũng đến lúc tạm biệt A Cầu và mẹ nó rồi, và tạm biệt thế giới cổ quái này rồi.

- Tiểu Tâm, A Cầu mau vào ăn cơm đi, cơm đã dọn lên rồi.

Sức khỏe mẹ A Cầu nhờ uống thuốc kịp lúc, nên bệnh mới nhanh chóng khỏi như vậy.

Ngồi ăn cơm mà nàng cứ thấp thỏm không biết nên mở lời với mẹ A Cầu như thế nào đây.

- Đại thẩm...một lát, con có chuyện cần phải ra ngoài có lẽ đến chiều hoặc tối mới về được.

Haiz, câu tạm biệt này nàng nói không được rồi, thôi cứ lẳng lặng mà đi, xem như chưa từng đến sẽ tốt hơn.

- Được, nhớ về sớm một chút!

Đại thẩm gấp một miếng thịt vào bát của nàng.

Chỉ tiếp xúc vài ngày ngắn ngủi nhưng thật sự xem hai người họ là người thân rồi, có một chút không nỡ.

Nàng đi vào thành, A Cầu một mực đi theo nàng. Hết cách, nàng đành cho nó theo sao đó dụ dỗ nó một chút.

Mua cho nó hai cây kẹo hồ lô, rồi nàng đưa cho nó túi vải đựng y phục và tiền, dặn dò nó rất kỹ.

- Ta nói đệ chuyện này đệ nhất định phải ghi nhớ không được quên biết chưa? Đệ cầm túi vải này về nhà nếu đến tối mà tỷ không trở lại thì đệ đem túi vải này đưa cho mẹ đệ và nói với mẹ đệ là "Vật trong này Tâm tỷ nói cho mẹ, mẹ cứ dùng. Tâm tỷ về nhà rồi". Đệ nhớ chưa?

Nàng nói xong, A Cầu nhìn nàng mắt rung rung lệ, mếu máu nói.

- Tỷ~... tỷ tỷ phải về nhà sao?

Nàng xoa xoa đầu A Cầu.

- Tỷ không chắc, nhưng nhất định tỷ phải về nhà. Mẹ tỷ cũng rất lo lắng cho tỷ, như mẹ đệ lo lắng cho đệ vậy đó. Nào, bây giờ, đệ về nhà đi được không?

- Vậy... vậy sau này tỷ có đến thăm đệ nữa không? Mà nhà tỷ có xa không, đệ sẽ đến thăm tỷ?

- Nhà tỷ xa lắm, đệ không đi nổi đâu. Sau... sau này tỷ sẽ thăm đệ mà... còn đệ bây giờ về nhà đi, ta còn có việc phải làm.

Nàng xoay người bước đi, A Cầu đứng ở đó nhìn nàng, còn cố gọi to.

- Tỷ tỷ, nhất định phải về thăm đệ, nhất định nha! Đệ sẽ chờ tỷ!!

Nàng không dám quay lại nhìn, sợ sẽ chạm vào ánh mắt ngây thơ của A Cầu nàng lại không nỡ đi. Nàng nói dối nó, mong nó sẽ hiểu, vì nàng không thuộc về thế giới này, nàng còn có gia đình đang chờ nàng về nữa.

.....

Nàng bước vào cửa hàng quần áo, nhìn thấy nàng bà chủ đã nhận ra.

Bà chủ niềm nở với nàng.

- Tiểu thư đến rồi sao? Áo cưới của tiểu thư đã xong rồi, tôi đang trông tiểu thư đến lấy từ sáng sớm đến giờ.

- Cảm ơn...à không...đạ tạ bà chủ nhiệt tình như vậy. Người có thể lấy áo cưới cho ta xem được không?

Bà chủ vào trong lấy ra bộ áo cưới ra.

Đúng là tay nghề cao có khác, nhìn cũng rất đẹp có điều không đẹp một cách đặc biệt như chiếc áo cưới kia, loại vải cũng không mềm và sáng bằng nữa, nhưng mặc kệ đi miễn là áo cưới là tính rồi.

- Ok. Chỉ cần mặc vào là xong.

- Hà? tiểu thư vừa nói gì?

- Hi hi không có gì. Ý của ta là ở đây có chỗ thay y phục hay không?

- Ra là vậy. Tiểu Thanh đưa tiểu thư này vào trong giúp ta.

Tiểu Thanh gì đó dẫn nàng vào trong thay quần áo.

- Tiểu thư, người thật đẹp.

Tiểu Thanh nhìn nàng tấm tắc khen. Tiếc là thời này không có gương nên nàng không nhìn thấy mình được.

Nhưng người ta bán quần áo mà. Phải dẻo miệng một chút, mới có khách được chứ.

Nàng chào bà chủ rồi đi thẳng ra ngoài, bọn họ nhìn nàng chặc chẽ vì nàng khi không mặc áo cưới đi ra đường đây mà.

Ngoài phố nơi mà nàng đi ngang mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng, nàng nhanh chân đi về hướng con sông.

Chỉ cần bước một bước nữa thôi là nàng có thể về thế giới của mình rồi, nên bây giờ tìm cứ đập thình thịch, thật sự rất hồi hộp.

Nàng lùi lại vài bước sau đó lấy đà nhảy âm xuống sông. Những con sóng nhỏ mà nàng tạo ra, từng chút từng chút một va đập vào bờ.

Nàng để bản thân từng chút một chìm xuống và thầm cầu nguyện cho bản thân được quay về hoặc ít ra những sự việc hoang đường này là một giấc mơ mà thôi. Chỉ cần nàng tỉnh dậy, mọi thứ sẽ trở về đúng vị trí của nó.

- Phu nhân, cô nương đó đã lặn xuống sông đã lâu rồi vẫn chưa ngoi lên.

Người trong kiệu, đưa tay vén màn lên, bước xuống kiệu ánh mắt hướng về phía bờ sông.

- Ta còn tưởng cô ta nổi hứng nên muốn bơi lội nữa chứ. Xem ra không chịu được đá kích nên muốn tự tử rồi đây.

- Phu nhân, người nói gì..nô tỳ thật sự không hiểu nổi!

Vị phu nhân đó lắc đầu.

- Ta giải thích người cũng không hiểu. Tiểu Kiều, người mau gọi gia đình xuống cứu cô nương đó đi!

- Vâng.

A Kiều gọi hai người gia đình nhảy xuống cứu nàng lên, vì cố nhịn thở nên nàng ngất đi.

Nhưng cũng may là có người cứu, nếu không, không phải trở về nhà mà và xuống gặp Diêm Vương rồi.

Và cái kế hoạch trở về hoàn mỹ của nàng thất bại hoàn toàn rồi. Cho dù là áo cưới đi nữa căn bản cũng không có tác dụng.

Vị phu nhân đó, xác định nàng vẫn còn sống, lập tức đưa nàng lên xe ngựa và tiến vào thành.

Đến hai tiếng đồng hồ sau, nàng mới tỉnh dậy. Đầu hơi choáng một chút, chắc do nước vào tai hơi nhiều.

Chợt nhớ ra, nàng bật dậy. Nhìn xung quanh rồi mặt lại xụ xuống.

Nàng vừa nhận ra nàng vẫn chưa về được nhà. Rốt cuộc, nàng phải làm thế nào đây!!!

A Kiều đẩy cửa bước vào, thấy nàng tỉnh A Kiều vội đi gọi phu nhân.

Vị phu nhân bước vào phòng. Thấy nàng đang vò đầu bứt tai, vị phu nhân thăm

nghe: "Nhìn hình ảnh quá quen thuộc, năm xưa ta cũng từng đau đầu như thế".

Vị phu nhân ngồi xuống giường cạnh nàng.

Nàng quên mất, không biết bản thân đang ở đâu nữa. Nhìn người phụ nữ trước mặt, có lẽ, do cô ta cứu nàng. Dù gì thì cũng phải cảm ơn một tiếng.

- Có phải tiểu thư đã cứu ta? Đa tạ người.

- Ta cứu người không phải vì tiếng đa tạ này, chẳng qua, ta chỉ muốn xác nhận một chuyện thôi.

Nàng nhìn cô ta dò xét, cô ta đáng vẻ xinh đẹp, cũng không giống người xấu...lẽ nào lại là người quen của Trương phủ muốn bắt nàng.

- Không phải, không phải, ta không phải là tiểu thư của Trương gia, ta chỉ là một người bình thường bị lạc đến đây mà thôi. Nếu người muốn tiền, ta có...- Nàng theo thói quen sờ tìm túi vải để tìm tiền. Nhưng túi vải đã đưa cho A Cầu mất rồi...hiện giờ, tuy ta không có tiền trong tay nhưng...mà, nhưng mà người yên tâm ta sẽ đưa tiền cho người, cho nên người..

- STOP!!! Rốt cuộc người đang muốn nói cái gì??

Hề? Không phải tai nàng bị nước vào nhiều quá nên nghe nhầm hay không? Cô

ta đang nói tiếng anh với nàng?!

Nàng bị shock, nên cơ mặt cũng đơ ra. Vị phu nhân đó, vỗ vỗ vào vai của nàng.

- Vậy là ta đoán không sai rồi. Ok, hey girl, chúng ta giống nhau, tôi cũng đến từ hiện đại.

Khỏi phải nói, nàng bất ngờ đến cỡ nào. Nàng còn tưởng chỉ duy nhất mình nàng là người từ tương lai đến, nay gặp thêm một người...đúng là vừa vui vừa lo.

- Cô thật sự giống tôi sao?

Nàng hỏi lại cho chắc.

- Đúng vậy.

- Khoang đã. Cho tôi năm giây bình tĩnh lại đã. Tim tôi thật sự chịu không được đả kích nữa rồi!

Nàng đặt tay lên lòng ngực.

Nhìn nàng vị phu nhân đến từ hiện đại kia phì cười.

- Được thôi. Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe. lát nữa, chúng ta nói chuyện sau.

Vị phu nhân đi ra ngoài. Nàng nghĩ một lát cũng bình tĩnh phần nào.

Dùng cách kia trở về không được, nàng nhất định sẽ tìm cách khác.

Vị phu nhân kia đến thời này lâu hơn nàng, chắc cô ta cũng sẽ biết chút ít manh mối để tìm cách quay về.

Nàng gặp lại vị phu nhân đó cũng là lúc mặt trời đã lặn rồi. Nàng hình như đang ở quán trọ.

A Kiều lúc này, có vào phòng nàng gọi nàng xuống bảo phu nhân kia đang dùng bữa.

Lúc đầu, nàng còn ngại ngại nhưng phu nhân đó rất thân thiện nên nàng bắt đầu quen dần.

- A Kiều, người lên thu dọn hành lý. Chúng ta sẽ về nhà.

- Vâng. Thưa phu nhân.

Về nhà? Vậy nàng phải hỏi một số chuyện cái đã. Ở nơi này, không biết đến khi nào mới gặp lại.

- Phu nhân này, thật ra, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi, không biết phu nhân đến đây khi nào, và vì lý do gì mới bị đưa đến đây? Nếu lý do của phu nhân và của tôi giống nhau thì dễ hơn rồi.

- Ngươi đợi một lát, lên xe ngựa ta sẽ trả lời hết. Bây giờ không có thời gian tâm sự đâu. Ông xã nhà ta đã đưa thư đến năm lần để hỏi thúc ta về rồi, ta sợ hãn ta sẽ đến tìm bắt ta về mất.

Nàng thấy hơi sai sai.

- Nhưng tại sao tôi phải lên xe ngựa?!

- Sao ngươi lại phản ứng như vậy? Sợ ta bắt ngươi đi bán sao?

- Không. Ý tôi không phải vậy.

Phu nhân cười.

- Vậy hiện giờ, ngươi có chỗ để đi sao? Ta biết, lúc mới đến đây cực khổ như thế nào, tốt nhất, cô nên theo ta về nhà, sau đó nghĩ cách còn hơn phải lang thang ở đây.

Vị phu nhân này nói cũng có lý nhưng không phải nàng không có chỗ để đi, có nhà A Cửu nữa mà. Nhưng chỉ sợ khi nàng quay lại đó, bọn họ ngại không nhận số tiền kia. Gia đình đơn chiếc của bọn họ cần số tiền đó hơn nàng nên nàng gật đầu đồng ý với đi với phu nhân.

Lên đường trở về nhà của phu nhân ấy. Đi luôn cả đêm như vậy, chắc là chuyện rất gấp rồi.

Đến giờ vẫn không biết phu nhân tên là gì, nhìn cô ấy cũng còn rất trẻ, chắc là bằng hoặc hơn nàng vài tuổi ấy mà.

- Không biết phu nhân tên thật gì gì?

- Ta Tên là Lâm Xuyên người ở Bắc Kinh. Còn cô, người ở đâu?

- Tôi tên là Thanh Tâm, tôi sống ở Việt Nam!

- Việt Nam?? Cô không phải đến từ Trung Quốc sao? Lâm Xuyên ngạc nhiên.

Nàng gật đầu.

- Đúng vậy.

Lâm Xuyên cười.

- Đây là một chuyện rất lạ rồi. Thường thì người ở đâu thì sẽ xuyên về nơi đó, có lẽ cô là trường hợp ngoại lệ cũng nên.

Haiz, chuyện xuyên không về thời cổ đại cũng là chuyện rất kì lạ mà.

- Thế lý do gì cô lại xuyên về đây?

Nàng cười khò, câu này nàng hỏi trước mà, sau giờ lại hỏi ngược lại nàng.

- Nói đến thì nghe cũng rất kì lạ. Có lẽ từ chuyến du lịch đó về, cuộc đời tôi mới thay đổi đến vậy...lần trước trường tổ chức đi du lịch Trung Quốc, có đến viện bảo tàng để tham quan. Tôi nhìn thấy một chiếc áo cưới bí ẩn, nó cứ như muốn tôi chạm vào nó vậy, rất khó nói, trước đó cũng có một bà lão kì lạ cảnh báo tôi về nó, dù tôi cố tránh cũng không tránh khỏi, đến khi về nhà rồi, hôm đó, em gái tôi nhờ tôi đưa đồ đến trường giúp nó, trên đường về không biết xui rủi làm sao, chiếc xe bus tôi đi lại mất lái rơi ào xuống sông đáng lí ra tôi đã bơi lên bờ rồi, nhưng trong chiếc hộp giấy rơi cùng tôi, chiếc áo cưới đó xuất hiện, cứ như gặp ma nó bám lấy tôi và nhấn chìm tôi xuống nước, và cứ thế xuyên qua đây.

Lâm Xuyên đắm chiêu nghĩ một hồi, rồi nói:

- Mầu chót là chiếc áo cưới, cho nên hôm nay cô mới mua chiếc áo cưới và nhảy xuống sông? Đến giờ tôi mới hiểu đây trời ạ.

- Đúng rồi, tại sao cô biết là tôi đến từ hiện đại. Trong khi, nhìn tôi đâu khác gì với người ở đây?

Lâm Xuyên chỉ vào sợi buộc trên tóc nàng.

- Cô nhìn xem người ở đây sẽ không biết buộc tóc theo kiểu này, thứ hai khi nói chuyện với bà chủ cửa hàng quần áo cô nói "Ok" thử hỏi sao tôi không nhận ra.

Chỉ là, muốn xác nhận là đúng nên mới theo cô ra đến tận bờ sông.

Vậy lúc ở cửa hàng cũng có mặt Lâm Xuyên ở đó. Chẳng trách, cô ấy xuất hiện đúng lúc để cứu nàng.

- Vậy còn lí do của cô? Có giống với trường hợp của tôi không?

Lâm Xuyên lắc đầu.

- Không giống. Có lẽ, cách của mỗi người đến đây đều khác nhau. Không phải chỉ mình chúng ta ở đây đâu, còn rất rất nhiều người mà ta không biết thôi...lí do của tôi cũng đơn giản thôi không kỳ lạ như cô. Tôi là cô nhi. Sau khi tốt nghiệp trung học xong, tôi rời xa mái ấm, lên Bắc Kinh tìm việc làm để kiếm tiền đi học đại học. Cũng may, tôi cũng nhanh nhẹn nên xin vào làm sai vặt bên phim trường. Một lần quay phim ở trên núi, đồ đạc thì rất nhiều, lúc đó là “ma mới” nên mọi đồ đạc đều tổng cho tôi. Đường núi rất ẩm ướt, chỉ xảy chân một cái là tôi rơi xuống vách núi, lúc tỉnh dậy thì là thấy ở đây rồi. Cũng may, ông xã tôi đi ngang nên đã cứu tôi. Nhớ lại lúc đó thì thời gian trôi quá nhanh rồi.

Nàng để ý thấy khi nhắc đến ông xã ánh mắt của Lâm Xuyên thật dịu dàng.

- Thế lúc mới xuyên đến, cô có tìm cách quay về hay không?

- Có chứ, nhưng tôi chợt nhận ra...đã đến đây thì đừng mong quay trở về! Vội lại, hiện đại tôi cũng không có người thân, cũng không ai lo lắng cả, sống ở đây cũng không phải không tốt. Dù cho có một cơ hội quay về, tôi cũng không trở về.

Nàng không tin là không có cách về. Chỉ là nơi đây, Lâm Xuyên hạnh phúc hơn ở hiện đại nên cô ấy mới nói như vậy, nhưng nàng thì khác nàng còn gia đình, bọn họ nhất định rất đau lòng, rất lo cho nàng.

- Thanh Tâm cô tranh thủ ngủ đi, đường đi còn rất dài, có thể phải đi thêm một ngày nữa mới đến

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nốt ruồi bị phóng đại

Trong thư phòng rộng lớn, cây nến gần cháy hết khiến cho ánh sáng trong phòng mờ hơn một chút.

Nhưng chỉ vài giây sau một ngọn nến khác được thắp lên, ánh sáng lang tỏa cả phòng.

Trên chiếc bàn gỗ dài được mạ vàng và điêu khắc một cách tinh tế, những văn kiện chất thành đống.

Khẽ gấp trang giấy vừa đọc vứt sang một bên, nam nhân dùng tay xoa hai bên thái dương.

- Chủ tử người đầu đầu sao? Đề nô tài gọi thái y đến.

Phất tay bảo không cần, sao khi trầm ngâm giây lát, nam nhân mở miệng.

- An Tử, bây giờ là canh mấy rồi.

- Thưa chủ tử, sắp qua canh hai mất rồi, xin người hãy đi nghỉ ngơi đừng để ảnh hưởng long thể.

Nam nhân lại lấy thêm một văn kiện, kiên nhẫn đọc hết từng câu chữ.

Sau đó mở hộp gấm trên bàn, lấy ngọc tỷ, và phê chuẩn vào văn kiện.

- An Tử.

- Có nô tài!

Nam nhân đó vẫn mở tiếp văn kiện trên bàn ra xem.

- Đoàn tùy tùng đã đi đến đâu rồi?

An Tử cười.

- Bẩm, nô tài được báo lại, đoàn tùy tùng sẽ vào cung vào sáng mai, và các tiểu thư sẽ diện kiến chủ tử sau khi tẩy trần xong.

Nam nhân gật đầu, nhưng chợt nhớ ra vấn đề.

- Trên đường đi có chuyện gì ngoài ý muốn không?

-Bầm...có một chút thừa chủ tử.

-Một chút?!

-Dạ là Trương tiểu thư...trên đường đến đây đã có ý định bỏ trống mười...mười sáu lần, nhưng điều bị cấm quân hộ tống trở về đoàn tùy tùng, ngoài tiểu thư ấy thì các tiểu thư còn lại rất an phận.

Nam nhân lại phì cười.

-Đến ta nàng còn lừa được, nói gì đến cấm quân.

Tâm trạng trở nên tốt hơn, nên nam nhân rời thư phòng trở về tẩm cung nghỉ ngơi.

Nam nhân ấy, cũng tức là vị hoàng đế của Thiên Long Quốc, Du Thiên Minh.

.....

Lâm Xuyên dùng tay lấy nhẹ, để đánh thức nàng dậy.

-Thanh Tâm! Thanh Tâm?!

Nàng dụi dụi mắt, về mặt ngái ngủ nhìn Lâm Xuyên.

-Đến nhà chị rồi sao?

-Không nhanh vậy đâu, chỉ là gọi muội dậy để ăn chút gì thôi, chúng ta đang tranh thủ dừng chân một lát, mà ta nói muội này, cứ xưng hô như người ở đây đi, với lại ta cũng quen như vậy rồi, lại thay đổi thì mệt lắm.

-Ừm em...à muội biết rồi.

Nàng và Lâm Xuyên tranh thủ ăn một chút bánh bao, nói nghỉ ngơi một lát chẳng qua để cho những gia đình, được chợp mắt dù gì bọn họ cũng suốt đêm không được ngủ.

Nhìn Lâm Xuyên như vậy, chắc là gia đình của cô ấy nơi đây cũng rất giàu có.

Ợt ~ ợt ~

Cái âm thanh này thật là...nàng muốn khóc quá đi, sao lúc này lại.

-Tỷ...muội...

Nàng ôm bụng, mặt nhăn nhó nói không thành lời.

-Muội sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?

-Muội...muội cần...cần giải quyết!!!

Lâm Xuyên che miệng cười.

-Được rồi để ta bảo A Kiều dẫn muội đi.

Nàng xoa tay.

-Không cần, chỉ cần... chỉ nơi đó cho muội là được rồi.

Lâm Xuyên mở mảnh gỗ dưới sàn xe ngựa, lấy lên một xấp giấy và đưa cho nàng.

-Ở đây không có Wc công cộng đâu, ra bụi cây kín đáo nào đó mà giải quyết đi, chúc muội may mắn.

Nàng khóc thầm, đã đến nơi này thì lịch sự sĩ diện điều bị bỏ qua hết một bên rồi.

Nàng tìm chỗ hơi xa xe ngựa một chút...

Giây phút khó khăn cũng qua rồi, nàng được sống lại rồi.

Nàng gỡ hai cục giấy nhét trong hai lỗ mũi ra, ung dung tự tại đi đến xe ngựa.

Mọi người hình như đang đợi nàng, thật có lỗi quá, nàng leo lên xe ngựa bọn họ bắt đầu cũng di chuyển luôn.

-Khỏe hơn chưa? Lâm Xuyên hỏi thăm nàng.

Nàng cười hề hề bảo khỏe rồi.

Nàng nghĩ nàng và Lâm Xuyên tiếp xúc cũng chưa lâu, chỉ biết cô ấy là một người hiện đại giống như nàng, cách đối xử với nàng cũng rất tốt, nàng tò mò không biết cuộc sống của cô ấy ở đây như thế nào, nhất là người chồng của cô ấy nữa.

-Lâm Xuyên tỷ, nhà của tỷ xa như vậy tỷ đến nơi đó làm gì?

-Ý muội là thành Quang Châu? Nơi mà ta gặp muội sao?

Nàng gật đầu, thật ra nàng cũng không biết nơi đó gọi là gì mà, Lâm Xuyên cũng rất thông minh, nàng nói như vậy cũng hiểu.

-Ở nhà lâu thì cũng nhàm chán mà, tỷ đi du lịch cho thoải mái rồi về, nếu không phải do lão già đó hối thúc, tỷ còn định lên kinh thành chơi mấy tháng rồi về, nghe nói dịp này kinh thành rất náo nhiệt, vì sắp đến hoàng thượng tuyển phi tần.

-Ra vậy, xem ra tỷ thật sự rất sung sướng, cuộc sống rất hưởng thụ.

Lâm Xuyên cười tươi.

-Muội cứ sống thoải mái đi, làm những điều mình thích thì mới gọi là cuộc sống chứ.

Nàng chợt nghĩ, từ lúc được sinh ra đến giờ nàng lúc nào cũng được khen là ngoan, biết nghe lời ba mẹ, nhưng thật sự nàng cũng có những mong ước, những ý kiến riêng của bản thân chẳng qua nàng chưa một lần nói cho ba mẹ nghe thôi.

Lâm Xuyên chợt thở dài.

-Nói ta sung sướng, hưởng thụ chỉ đúng một phần thôi, ông xã nhà ta lúc trước là thương nhân, làm ăn thuận lợi trở nên rất giàu có, nhưng lão ấy lại muốn cuộc sống bình yên thanh tịnh nên chuyển vào sâu trên núi sống, làm ta phải sống khép kín với mọi người, cũng vì ta đem lòng yêu lão nên mới chiều theo lão ấy mà thôi, mỗi năm chỉ đợi đến dịp lão ra ngoài là ta trốn đi mấy tháng liền, rất tốn công sức.

Nàng phì cười, thì ra nỗi khổ của Lâm Xuyên là vậy sao, theo nàng thấy cô ấy là số hưởng mới đúng, thử so sánh với thế giới hiện tại mà xem, như chị họ của nàng đây, lấy chồng ba năm rồi dù lớn hơn nàng có hai tuổi thôi hiện tại nhìn cứ như trên ba mươi ấy, chăm lo cho gia đình chồng, chăm sóc con nhỏ rồi phục vụ chồng, chả có được một ngày nghỉ.

-Thanh Tâm, muội cứ yên tâm ở lại nhà của ta đi, sau này ta sẽ giới thiệu cho muội đệ phu của nhà ta, nó nhìn cũng không đến nỗi tệ đâu, rất đẹp trai bảo đảm sẽ hợp với muội.

Nàng lắc đầu.

-Cám ơn ý tốt của tỷ, nhưng muội sẽ không ở lại đây mãi đâu, muội nhất định tìm được cách về lại nhà.

-Chắc là ở hiện đại có người yêu rồi chứ gì, chẳng trách lại nôn nóng như vậy! Lâm xuyên cười.

-Không phải, chỉ do muội lo cho gia đình của muội lo lắng thôi.

Nhắc đến ba mẹ nàng tự dưng mềm lòng, nước mắt cũng sắp rơi xuống luôn.

Lâm Xuyên thấy thế cũng lo lắng, nên cố tình chuyển chủ đề khác.

-Được rồi đừng nghĩ nữa, muội nói thử xem ở hiện đại bây giờ thế nào rồi, ta đến đây phải nói là rất lâu rồi, không biết bây giờ đã thay đổi thế nào.

-Hiện đại bây giờ cũng không thay đổi nhiều lắm, bên nước tỷ muội không biết thế nào chứ nước muội..

-Phu nhân! Phu nhân! Là giọng của A Kiều.

-Có chuyện gì?!

-Gia đình đi thăm dò đường phía trước phát hiện có một đám người rất hung dữ, có thể là cướp, bây giờ chúng ta tính sau đây??

Cướp?! Số nàng lúc nào cũng nhọ như lọ nôi thể hờ tròi.

-Hay chúng ta quay lại?!

Lâm Xuyên lắc đầu.

-A Kiều ngơoi bảo gia đình dừng lại.

-Dạ phu nhân!

Lâm Xuyên lấy hết đồ đạc, vải, tiền để trong túi vải ra mở nắp gỗ trên kiệu ra và bỏ vào hết, chỉ chừa lại một số tiền và vòng vàng.

-Thanh Tâm muội lại đây.

Lâm Xuyên lấy một hộp gỗ nhỏ ra, bên trong là thứ nước gì đó đen đen như...mực?

Lâm Xuyên dùng tay vẽ lên mặt nàng gì đó, sau đó cũng tự vẽ lên mặt mình.

-Tỷ làm gì thế hả?!

-A Kiều, ngơoi cũng vào đây đi!

Đến A kiều cũng bị tô vẽ trên mặt.

-Bọn Lâm tặc rất háo sắc, nếu không muốn bị chúng cướp sắc thì chịu khó một chút, ta thì không nói gì còn xinh đẹp như muội thì không được đâu.

-Còn nô tỳ thì sao?? A Kiều mong chờ, Lâm Xuyên lắc đầu.

-Ngơoi tuy không xinh đẹp lắm, nhưng bọn chúng có thể không bỏ qua đâu.

A Kiều cũng vào ngồi trong kiệu, bên ngoài khoảng trên mười gia đình đang hộ tống, Lâm Xuyên cũng đã có dặn dò bọn họ, nếu thấy đánh không lại thì cứ đầu hàng, đừng để nguy hiểm tính mạng.

A Kiều từ lúc vào kiệu cứ lên nhìn nàng rồi cười mãi.

-A kiều sao lại nhìn ta rồi cười như thế hả?

-Xin...xin lỗi tiểu thư, muội...chỉ thấy bây giờ tiểu thư rất buồn cười.

-Muội còn buồn cười hơn ta kia, chân mày bị vẽ dính vào nhau hết rồi kia, còn trên mặt toàn vết tàn nhan thôi haha! Nàng phì cười.

-Có tiểu thư buồn cười thì có, nguyên cái nốt ruồi bên má kia, còn mắt thì như bị ai đánh xong ấy haha.

-Lâm Xuyên tỷ, có gương không?

Lâm Xuyên lắc đầu, lấy chiếc gương đồng cho nàng, tuy gương không trong và không thấy rõ lắm nhưng nàng có thể nhận ra mặt nàng ra sao, Lâm Xuyên cũng tàn nhan quá, nốt ruồi thôi mà có cần vẽ phóng đại lên nhiều lần vậy không huhu.

Nhìn không khác nốt ruồi huyền thoại trên mặt mấy bà thím nhiều chuyện trong truyền thuyết ấy.

A Kiều biểu môi che cười nàng, còn nàng lườm A Kiều một cái.

Nàng lấy hộp gỗ đựng mực lúc nãy ra, vẽ thêm cho A kiều mấy chấm tàn nhan nữa.

-Tàn nhan như vậy nhỏ quá, phải to hơn một chút mới giống thật haha.

-Tiểu thư thật đáng ghét!! A Kiều phản kháng.

-Hai ngơoi cũng thân nhau rồi nhỉ, nhưng được khi về nhà rồi đùa, sắp đến chỗ lâm tặc rồi! Lâm xuyên lên tiếng.

Nàng và A Kiều bắt đầu yên lặng và chờ đợi Và cuối cùng vẫn câu khẩu hiệu đặt trưng như trên phim mà nàng xem đã xuất hiện.

-Đường này do ta mở, đất này do ta trồng, muốn đi qua phải nộp lộ phí còn không thì phải nộp mạng!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Sống hay chết đều do may mắn cả!!

Xe ngựa bị chặn lại, gia đình rút kiếm ra bảo vệ kiệu.

-Mấy tên tép rêu, yếu ớt như các ngươi, đang định đánh nhau với bọn ta sao? Phi! Một tên bậm trợn nhỏ nước bọt xem thường.

-Lão Tam đừng tốn lời, lâm tặc như chúng ta chỉ cần dùng sức mạnh của nắm đấm thôi.

Nghe giọng điệu, có thể hẳn ta là người cầm đầu, hẳn ra lệnh tấn công, bọn chúng thật nhanh lao vào các gia đình mà chém giết,kiếm và đao chạm vào người của gia đình máu bắn lên cả mặt của bọn chúng, nhưng bọn chúng không hề giật mình mà còn cười man rợ hơn.

Mới đầu Lâm Xuyên nghĩ, chỉ là bọn cướp nhỏ chỉ cần tiền, nhưng thế này là không ổn rồi, nên Lâm Xuyên bước xuống kiệu.

-Các ngươi mau dừng lại!!

Thấy Lâm Xuyên, bọn chúng không đánh nữa, tên thô lỗ khi nãy, thấy Lâm Xuyên khinh bỉ nói.

-Ở đâu ra người xấu xí như quý dạ xoa thế này, hôm nay đúng là.

Lâm Xuyên mặt vẫn dữ bình tĩnh, ném số tiền trong túi vải xuống đất, sau đó gỡ hết vòng vàng trên người xuống hết.

-Tất cả ngân lượng và trang sức đều ở đây cả rồi, các ngươi cầm lấy và đi đi.

Bọn chúng nhìn Lâm Xuyên, rồi cười to.

-Xem như ngươi biết điều, nhưng ta nghĩ...trong xe vẫn còn người.

A Kiều và nàng im lặng nghe nãy giờ, nhưng A Kiều vừa nghe hẳn nói vậy lại giật mình làm cho cái xe ngựa run nhẹ.

-Ta đoán đúng rồi haha, huynh đệ đâu mau đến lôi người trong kiệu ra, hôm nay chúng ta không chừng có vận may lớn rồi haha!!

-Khoan đã!!! Lâm Xuyên hét lớn.

-Ngươi lại làm loạn gì nữa, ngươi yên tâm đi dù ngươi xấu xí nhưng mấy huynh đệ kia vẫn sẽ vui vẻ với ngươi thôi haha!!

-Đê tiện!!! Ai cho phép ngươi nhục mạ phu nhân!!!

Tên gia đình cầm lấy kiếm lao đến tên vừa nói, định đâm hẳn nhưng chưa kịp động đến hẳn đã bị một tên khác dùng đao chặt đứt cánh tay.

-Vàng và tiền đều cho các ngươi hết rồi, thế nên đừng có chém giết người của ta nữa!! Lâm Xuyên tức giận.

-Tiền và người bọn ta đều cần cả haha!

-Người trong kiệu là hai tiểu muội của ta, tuổi còn nhỏ với lại vết bớt trên mặt của ta và các muội ấy đều do cha di truyền lại, nói cho các ngươi biết trong số bọn họ ta là xinh đẹp nhất rồi! Lâm Xuyên đánh lừa bọn chúng.

Nhưng có vẻ bọn chúng không tin lắm.

-Ngươi nhìn qua cũng có chút thông minh, lời ngươi nói thật không đáng tin lắm, vẫn kiểm tra Vẫn hơn.

-Không cần!! Bọn ta tự ra!! Nàng hùng hồ bước ra.

A Kiều thì chân run đến nỗi không đứng lên được, nàng phải kéo A Kiều ra.

Bọn chúng nhìn mặt nhìn nàng và A Kiều.

-Không thể nghĩ là xấu xí đến mức này đại ca, ta thấy chỉ lấy tiền thôi.

Cái tên đại ca đó, từ khi nàng bước ra hẳn cửa nhìn nàng chăm chăm.

-Nhìn nha đầu đứng giữa cũng được lắm, tuy mặt hơi xấu một chút nhưng thân hình thì được lắm.

Tên đó nhìn nàng bằng ánh mắt rất là...nàng vội nấp vào phía sau của Lâm Xuyên mà lớn tiếng với bọn chúng.

-Ngươi đúng là sở thích rất lạ, ta xấu như vậy ngươi cũng thích, ngươi không sợ đến tối ta hù chết ngươi sao?!

-Đại ca suy nghĩ lại đi đúng là xấu như vậy...còn thua áp trại phu nhân mới bắt về tháng trước nữa, hay là đại ca muốn mới lạ một chút thì chọn nha đầu kế bên đi, nhìn mặt cũng không xấu như nha đầu này.

Tên kế bên góp ý, A Kiều thấy hẳn nhìn mình thì tay chân đã run rẩy rồi, mặt cắt không còn giọt máu.

-Phu...nhân...cứu muội...tiểu thư muội không muốn...cứu muội!!

A Kiều cầu xin nàng, nhìn A Kiều khóc nàng không biết phải làm sao, nếu giúp thì nàng làm sao đây??

-A Kiều!! Thanh Tâm muội đừng lo ta sẽ thương lượng với bọn chúng!

Tên đại ca bỗng đó chỉ thẳng vào nàng mà nói.

-Hôm nay nhất định phải bắt nha đầu này!!!

-Không được, ta sẽ đưa thêm ngân lượng chỉ cần bọn người tha cho chúng ta là được!!!

Lâm Xuyên vào xem ngựa gồm hết mọi thứ giấu phía trong ra.

-Khác khen cho người, còn biết giấu cả ngân lượng lúc này ta định chỉ cần bắt nha đầu kia rồi tha cho bọn người, nhưng người lừa ta như vậy thì ta không bỏ qua đâu, huynh đệ chỉ cần để cho nha đầu đó sống còn lại giết hết cho ta.

-Phu nhân...huhu...nô tỳ không muốn chết...tiểu thư cứu muội, nhà muội còn mẹ già và tiểu đệ tiểu muội nữa nếu muội chết thì tính làm sao đây?!

Huhu...tiểu thư...phu nhân..

-Người khóc thì sẽ giải quyết được sao?? Lâm Xuyên nổi cáu.

Nàng rất loạn, làm gì để giúp bọn họ đây, nàng trước giờ khi việc gì cũng sẽ nghĩ cho người khác trước, rồi mới đến bản thân mình,nhưng lần này....thôi vậy,một lần nữa, chỉ một lần nữa, sau này nàng nhất định phải nghĩ đến bản thân trước.

-Ta sẽ đi...ta sẽ tình nguyện đi theo người,xin các người tha cho bọn họ đi.

-Người nghĩ mình có giá trị lắm sau?! Phi! Giết hết...

-Khoan đã!! Tên đại ca ngăn hấn lại.

-Nhưng mà đại ca!

-Nha đầu kia người chắc chắn đi theo ta mà không phản kháng chứ?

Nàng cương quyết gật đầu, Lâm Xuyên định ngăn cản nhưng nàng không cho.

-Tốt hahaa!! Tên đại ca đắc ý.

Nàng nói nhỏ với Lâm Xuyên.

-Tỷ xem như ta trả ơn tỷ lúc đó đã cứu mạng muội, khi muội đi cùng bọn chúng tỷ hãy lên xe ngựa mà chạy thật nhanh nhé.

-Không được, nếu vào tay bọn chúng thì không thể nào chạy thoát được!!

Nàng cố gắng nói nhỏ hơn.

-Tỷ yên tâm muội sẽ cố gắng trốn thoát, chỉ là...mà thôi điều muội tiếc nuối nhất là không được ở với tỷ lâu hơn.

-Các người thì thăm to nhỏ gì đó, định bỏ trốn à, nha đầu kia mau qua đây!!

Nàng nhìn Lâm Xuyên rồi đi theo bọn chúng.

Tên thô lỗ kia định vát nàng lên vai, nàng phản ứng nhanh né sang một bên.

-Ta không biết cười ngựa, ta đi bộ được rồi.

Tên đó cáu.

-Đi bộ thì đi bộ, người đừng nghĩ mình được đại ca thích rồi lên giọng, nói cho người biết cùng lắm là ba ngày, sau ba ngày người cũng là đồ chơi cho mấy tên canh doanh trại thôi, nhưng xấu xí như người thì chỉ đáng làm nô tỳ dọn nhà xí haha.

Nàng muốn đánh cho tên này té xuống ngựa cho rồi, nhưng nhìn hấn cơ bắp thể kia...thôi nàng nhịn vậy.

Lâm Xuyên nhìn theo dáng nàng phía xa rồi khuất dần.

-Gia đình nào bị thương nặng thì cố gắng tự băng bó cho mình, còn nhẹ thì hãy nhanh chóng dùng ngựa chạy về phủ, báo với lão gia kêu đem thật nhiều

người đến cho ta và đi theo dõi bọn chúng xem chúng đi về hướng nào, nhất định phải cứu Thanh Tâm về!!!!

.....

Hoàng cung.

Đoàn tùy tùng hộ tống các tiểu thư, các phi tần đã vào hoàng cung được hai canh giờ rồi.

Không khí trong cung bậc rất náo nhiệt, các tỳ nữ, cung nữ, thái giám đang giúp các tiểu thư tẩy trần trang điểm.

Ai ai cũng xinh đẹp long lanh hết, cũng phải thôi diện kiến hoàng thượng tiểu thư nào cũng muốn lấy điểm trong mắt hoàng thượng hết mà.

Uyển Nhi vừa tắm xong, bị mấy bà ma ma khó tính chấm cái đó lên tay, bực muốn chết giờ còn đến trang điểm nữa.

-Tiểu thư người thật xinh đẹp!!

Một tỳ nữ nhỏ nhắn mới khen Uyển Nhi, Uyển Nhi lại nhớ đến Tiểu Hoa, nếu không vì Đại phu nhân ác độc đó dùng Tiểu Hoa uy hiếp thì đừng có mơ mà Uyển Nhi chịu đi.

Nhưng cũng tốt bây giờ Tiểu Hoa được tự do rồi, nàng vào đây cũng không phải là xấu, chỉ cần đừng quá nổi bật là sống tốt ngay ấy mà.

-Tiểu muội này, người giúp ta lau bớt đi phấn trên mặt được không, trên đầu cũng không cần cài trâm nhiều như vậy.

Dù thấy khó hiểu nhưng tỳ nữ vẫn làm theo, vì trong cung dù chuyện gì quái đến đâu nếu là lệnh thì phải làm theo.

Đến giờ An Tử đưa tất cả tiểu thư vào sảnh chờ hoàng thượng.

Đội cũng khá lâu nhưng hoàng thượng vẫn chưa đến, An Tử thông báo.

-Hoàng thượng vừa có việc phải thượng triều cùng các đại thần, nên sẽ không đến được.

Lời vừa dứt bên dưới bắt đầu xì xào, An Tử hần giọng để trấn an bọn họ.

-Nhưng việc sắc phong đã được hoàng thượng ra thánh chỉ rồi, thế nên xin các tiểu thư yên lặng lắng nghe....Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, nay sắc phong Trương Uyển Nhi làm quý phi tức Trương Phi được ban Uyển Tú cung, Lâm Tú Anh được sắc phong quý phi tức Lâm Phi được ban Trúc Linh cung, còn các tiểu thư còn lại được phong là...tài nhân sau này sẽ ở trong Đông Ninh cung, khâm thử...

Quyết định của hoàng thượng làm cho các tân tài nhân bất bình, nhưng bọn họ biết đây là trong cung ý chỉ của hoàng thượng là cao nhất nên không một ai dám lên tiếng chỉ trích bất bình trong lòng.

Nhưng Uyển Nhi lại khổ rồi vì hoàng thượng cửa nghĩ nàng là Uyển Nhi nên mới chiếu cố như vậy, An Tử vừa mới bẩm với Uyển Nhi là Tối nay hoàng thượng chọn Uyển Tú cung nghỉ ngơi.

Còn trong khi đó, nàng lại đang rơi vào tình thế tiến không được lùi cũng không được.

Mấy tên lâm tặc chết tiệt này cũng quá nhàn rồi rồi, đi cướp cũng đi xa như vậy, đi lâu như vậy vẫn chưa đến, chân nàng đau âm ỉ đây.

-Các huynh đệ dừng lại nghỉ ngơi chút đi rồi đi tiếp!

Nàng dừng lại ngồi trên khúc gỗ bên đường, đắp nhẹ vào chân cho đỡ đau.

-Nha đầu người uống nước đi! Tên đại ca ném cho nàng túi nước.

Lúc này nàng định giả vờ đi vệ sinh rồi trốn, nhưng thấy tên Lão Tam gì đó cứ theo dõi nàng, nên thôi, cứ để cho bọn chúng tin nàng đã phục tùng sẽ lợi hơn.

Nàng uống ực một hơi hết túi nước, rồi ném xuống đất.

-Các người làm ăn cướp cũng thật có tâm, kiên nhẫn đi một đoạn đường xa như vậy để cướp!!

-Nha đầu thú người thì biết cái gì?! Tên khốn Lão Tam chộp cái bánh bao vào đầu nàng.

Nàng ôm đầu nhứt nhối, tên đại ca đó nhặt bánh bao lên rồi đưa cho nàng.

-Tam đệ, người cũng đừng thô lỗ như vậy dù sao cũng là tiểu cô nương mà.

Tôm!! Mặc dù tên Lão Tam kia nói năng đáng sợ nhưng cũng không bằng ánh mắt tên đại ca nhìn nàng!! Biến thái!!

Nàng đứng lên đi chỗ khác tránh ánh mắt của hắn, nhìn trời cũng chiều rồi, nếu không trốn kịp thì tối đến sẽ khó trốn hơn, vói lại nhìn toàn là đàn ông xấu xa như vậy nàng thấy sự không an toàn chút nào hết!!!

-Đại ca sắp đến ngã ba rồi chúng ta nhanh chân lên, đệ nghe nói tên hoàng đế tuyển phi nên có rất nhiều quan binh di chuyển lên kinh thành.

-Được lên đường về trại.

Kinh thành, vậy có nghĩa là sắp đến sẽ có một đường lên kinh thành, chỉ cần đến đó nàng chạy trốn theo đường đó nếu may mắn sẽ gặp quan binh nàng sẽ thoát, còn nếu xui xẻo thì nàng bị tóm lại thôi...bất quá chết là xong.

Được!!! lần này nàng sẽ đánh cược lớn một lần vậy!! Chết hay sống là tùy thuộc vào sự may mắn của nàng!! nàng không tin số nàng có thể nhỏ hơn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đại Nam??

Cơ hội cũng đã đến, nàng nhìn thấy ngã ba rồi, nhưng quan trọng là phải dùng cách gì để lừa được bọn họ mà bị nghi ngờ đây.

-Ây da...ây da..

Nàng giả vờ ôm bụng, rồi ngồi xuống đất, cô diễn thật sâu.

-Nha đầu kia, ngươi lại muốn gây chuyện gì đây.

Nàng mếu máo than.

-Ta đau bụng quá, hôm nay ăn phải đồ không tốt nên...cần giải quyết gấp!!

Tên Lão Tam thúi đó vẫn không tin nàng.

-Ngươi đừng có lừa gạt ta, ngươi còn kém..

Bùm

Tên lão tam đứng hình, nàng nha nàng vừa làm việc rất chi mất mặt nha, cũng may chuyện xấu hổ này lại giúp được nàng.

Tên Lão Tam che mũi phát tay bảo nàng đi.

Tên lão đại liền quay đầu ngựa.

-Có chuyện gì vậy Lão Tam?

-Đại Ca, ta không hiểu nổi tại sao huynh lại vừa mất chọn nha đầu thúi đó, vừa xấu lại vừa nhiều tật,khi này cô ta...hãy da bỏ đi! Nói xong tên Lão Tam lại lấy tay che mũi.

Được một lúc lâu không thấy nàng quay lại tên Lão Tam phát bực.

-Ta biết ngay là nha đầu xấu xí ngươi dỏ trò, các huynh đệ theo ta!

Từ đường bên này cách đường bên kia bởi một khoảng rừng lớn, lúc giả vờ vào rừngnàng đã cố hết sức chạy bây giờ nhìn lại chẳng xác định được đã chạy được bao xa nữa, vì quanh nàng bây giờ toàn là cây cối,đầu nàng bắt đầu mờ mịt.

Lúc đầu nàng nghĩ quá đơn giản rồi, toàn cây cối um tùm rậm rạp làm sao mà xác định được phương hướng??

Bọn thổ phỉ đâu chỉ một hai người, một mình nàng chạy có thoát không đây.

-Tìm bằng được nha đầu thúi đó về đây!/? Ta đây chán ghét nhất là bị lừa dối, ai tìm được thì thuộc về người đó! Lão Đại ta không nói hailời.

Tên cầm đầu gân xanh nổi đầy trán, cộng thêm mấy vết xước dài trên mặt, hắn ta bây giờ có khác gì ác quỷ hiện hình.

Khỏi phải nói nghe được lệnh, mấy tên tép rêu reo hò lên vì sung sướng, mấy khi được hưởng trọn một lần, dù nhan sắc có tệ một chút nhưng đổi lại đáng người rất được.

Còn nàng cố đi thêm vài bước rồi dừng nghỉ, lại nghe tiếng lá cây khô bị dẫm nát, rồi lại nghe tiếng la hét đầy phấn khích.

Linh cảm việc không lành đang đến, nàng lạnh lùng hết sức lực chạy về phía trước.

-A...

Chẳng biết khúc cây chết bám ở đâu ra, làm nàng ngã nhào xuống đất, đầu gối hình như trầy rồi, nàng đau đến ứa nước mắt.

Mắt nàng sáng lên khi thấy một cái cây cổ thụ to thiệt to trước mắt.

Định trèo lên nhưng thân cây toàn rêu, vừa bám lên thì tuột xuống, tiếp tục trèo lại tuột xuống.

Đáng ghét!! nàng chui thẳm trong bụng, đến cái cây cũng ức hiếp nàng, quá lắm rồi.

-Đến đây nhanh lên khi này ta vừa nghe tiếng la.

-Đúng rồi chính là hướng này, nhìn mấy nhánh cây bị gãy này, ta đến trước là của ta haha.

-Ngươi đừng mơ tưởng là của ta mới đúng.

Tiếng nói ngày một lớn dần sau lưng nàng, trèo lên cây không được nàng đành ra phía sau thân cây mà trốn.

Mỗi giây trôi qua là tim nàng đập trầm thêm một nhịp, mồ hôi cũng ứa ra ướt cả áo.

-Các ngươi tìm cho kỹ vào.

Tiếng nói đang rất gần rồi.

-Kì lạ, các cành cây bị vặt sang một bên đến đây thì hết, nha đầu đó nhất định ở gần đây.

Bà nó, nàng cũng ngu quá, tự nhiên lại nắm mấy nhánh cây làm gì, khác nào chỉ cho bọn chúng nàng đi đường nào, chết là cái chắc.

Tên Lão Đại nhìn xung quang, sau đó mắt nhìn hướng cây cổ thụ đó, cười khẩy một tiếng.

Hắn cũng không vội vàng, từng bước nhỏ tiến đến cây cổ thụ.

Khỏi phải nói tim nàng lúc này nói là ngừng đập thì còn nhẹ, tim muốn thông xuống chân luôn, nếu có tiền sử bệnh tim là nàng chết lâu rồi.

Phải nói cái tên lâm tặc khôn kiếp này nữa, muốn bắt thì nhanh gọn lẹ đi cái kiểu mèo vờn chuột hại tim mạch lắm biết không.

Rốt cuộc nàng hết chịu nổi, định xông ra tự xác, nhưng chân vừa nhón lên bên kia lại có động tĩnh.

-Lão Đại không xong rồi!

Tên Lão Đại không quan tâm lắm, hắn vẫn tiến đến phía sau cây cổ thụ, còn bốn bước chân là đến ngay luôn chỗ nàng trốn.

-Lão Đại chúng ta bị tấn công, kẻ địch rất nhiều người, nhìn bọn chúng hình như là cao thủ.

-Lẽ nào là quan binh? Tên Lão Tam lên tiếng.

-Tam gia, bọn chúng không giống quan binh, bọn chúng là người nhà của nha đầu kia, ta còn thấy hai nữ nhân lúc sáng.

-Ngươi sợ cái gì, làm lâm tặc cũng lâu rồi gan ngươi không to lên chút nào à, dù cho bọn chúng đông nhưng với sức mạnh của chúng ta thì coi như đồ bỏ thôi, trước tiên phải bắt nha đầu này đã.

Lần này hắn bước nhanh hơn, chỉ chớp mắt là đến phía sau thân cây cổ thụ mắt hắn nheo lại.

Nàng đã biến đi đâu mất rồi??? Một dấu vết cũng không có.

Tên Lão đại bất ngờ, ngần ngừ một lát rồi nhanh chân chạy về đường lớn.

Bọn đàn em đều rút theo hết.

Lâm Xuyên báo tin khẩn về cho ông xã, ngay lập tức trong vòng hai canh giờ phi ngựa đi đoạn đường rất dài đến.

Nhìn thấy Lâm Xuyên bình an, y mới thở phào, nghe Lâm Xuyên kể lại mọi việc, y lập tức truy đuổi theo bọn lâm tặc.

Nói về gia thế phu quân của Lâm Xuyên cũng coi là người giàu, nên tùy tùng đi theo bảo vệ cũng thuộc dạng võ công cao, gặp mấy tên lâm tặc yếu ớt bị đẩy lại dễ dàng trừng ngựa.

Đến lúc tên Lão Đại quay lại thì bọn chúng đã nằm bẹp xuống đất.

Lâm Xuyên nhìn thẳng mặt hấn, giọng đầy tức giận quát.

-Tiểu muội của ta đâu?!!

-Nói chuyện thôi không cần nhìn tên lâm tặc như vậy đâu, nàng dời ánh mắt qua con ngựa đen kế bên đi!!

Giọng ai đó nói nhỏ vang bên tai Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên trán nổi gân xanh, giờ phút nào rồi mà lại...

-Triệu-Long!!! Lâm Xuyên nghiêng răng ken két.

Bị nhắc nhở nên phu quân của Lâm Xuyên, tức Triệu Long trở về dáng vẻ nghiêm túc.

-Chỉ cần đưa người trả lại đây, ta sẽ cân nhắc cho các ngươi một đường sống, nếu không thì đừng trách ta!!

-Phi...nực cười, giết hết bọn chúng cho ta!!

Tên Lão Tam ra lệnh tất cả điều liệu mạng tấn công.

Triệu Long đưa phu nhân sang bên an toàn, toàn bộ giao cho các thuộc hạ ra sức đánh lâm tặc.

Chỉ riêng hai tên Lão Đại và Lão Tam là khó đối phó, bọn chúng cũng khiến thuộc hạ của Triệu Long e sợ, nhưng phải nói Triệu Long rất thương phu nhân của mình.

Chỉ nghe tin Lâm Xuyên gặp nguy hiểm đã huy động hết lực lượng trong phủ, cũng trên dưới một trăm người, bọn họ có thể gọi là cao thủ cả, xem như hôm nay bọn lâm tặc ra đường ăn cướp không xem ngày.

Thất thủ, bọn lâm tặc chạy tán loạn gần hết, tên Lão Đại thấy tình hình bất ổn, nhảy một phát lên ngựa chạy đi.

Lập tức thuộc hạ của Triệu Long đuổi theo.

Lâm Xuyên dùng chân đá một tên đang thoi thóp trên đất.

-Nói, tiểu muội của ta đâu?

Đến thở hắt còn thấy khó nhọc làm sao trả lời được Lâm Xuyên.

Một thuộc hạ của Triệu Long lúi mồm tên cướp đang trốn trong bụi cây ra, hấn toàn thân run lên, mắt thì lăm lét nhìn Lâm Xuyên.

-Nếu ngươi chịu nói ta sẽ tha ngươi một mạng.

Tên cướp gấp đầu xuống đất liên tục.

-Đa tạ phu nhân...đa tạ phu nhân...nha đầu...không không tiểu thư khi nãy lừa gạt tất chúng tôi bỏ chạy vào rừng rồi, đi tìm không thấy đâu cả.

-Ta biết muội sẽ an toàn mà, người đâu bắt hết bọn chúng lại giao nộp hết cho quan phủ.

Tên cướp đang quỳ dưới đất, vùng vẫy khỏi thuộc hạ của Triệu Long.

-Phu nhân người nói tha cho ta mà!!!

Lâm Xuyên nhếch miệng cười.

-Ta nói tha cho ngươi một mạng không có nói không dẫn ngươi giao cho quan phủ, dám chặn đường cướp của Lâm Xuyên ta ngươi chán sống rồi.

Người nào đó cả người toát lên uy quyền, hai người bên cạnh rùng mình.

Còn nàng, phải chăng nàng ông trời cảm động cho nàng năng lực tàn hình??

Nhưng nhìn cảnh này hoàn toàn không phải rồi.

Trở về tầm mười phút trước, khi đó chỉ còn mấy giây là bị tóm gọn rồi, nàng cảm thấy như một con gió thổi tới sau lưng, và sau đó...miệng bị một bàn tay bịt lại.

Quá nhanh, nàng kịp phản ứng đã bị kéo lên cây cổ thụ rồi.

Ba mẹ ơi, bồ tát ơi, chúa Jesu ơi, lần đầu tiên nàng biết được mấy bà biên kịch mấy ông tác giả không lừa người, kinh công là có thật.

Nhẹ như một làn gió, bay cái vèo lên nhánh cây cao thật là cao.

Nàng loáng thoáng nghe thấy bọn cướp phía dưới nháo nhào kéo đi, bàn tay bịt miệng nàng nói lỏng và buông hẳn.

Nàng thở hắt ra, mà bà nó chứ tưởng thoát kiếp đen như nhọ nồi rồi chứ bây giờ tiến hóa thành đen như chó thui ấy, nàng từ nhỏ đến giờ sợ độ cao kia mà, lúc đi chợ công viên giả tris còn không dám chơi mấy trò về độ cao nữa là.

Từ trên cây cao như vậy, đầu óc nàng choáng váng, thấy mặt đất lên lên xuống xuống.

Nàng lắc lư người xem xú là ngã xuống, may bàn tay người ở sau choàng ngang hông mà giữ nàng lại.

Nàng lơ mơ quay người lại, hàng chân mày nhăn lại, vừa kịp thoát ra hai chữ thì ngất đi.

-Đ..Đại Nam..

.....

Hoàng Cung

Ngọn đèn trong thư phòng đung đưa theo từng nhịp thở dài của Du Thiên Minh.

Tầu chương mấy ngày nay do các quan lại trong triều điều báo cáo tình hình ngập lụt ở Bích Châu năm nay đặc biệt nghiêm trọng, bá tánh rơi vào cảnh lầm than không ít, trong ngân khố thì không còn bao nhiêu ngân lượng năm trước đã tiêu vào trận hạn hán ở Linh Châu không ít.

Xoa hai bên thái dương, Du Thiên Ân lại thở dài.

Từ ngày tiền đế băng hà, để lại ngai vị cho hắn, việc chính sự ngày một tăng, cũng chỉ là một nước nhỏ nhoi, chỉ vồn vện sáu vùng mà hắn đã đau đầu tốn sức cai trị nếu như đất nước lớn hơn xem ra hắn chết sớm mất.

Hắn chợt nghĩ phải chi hắn có một thế tử kế vị đến khi nó đủ lớn hắn truyền ngôi, sau đó ung dung tự tại tại ngao du thiên hạ thế có tốt hơn không.

Du Thiên Minh lại nhớ ra một chuyện qua trọng.

-An Tử.

An Tử theo hầu ở cửa đi vào, cuối đầu.

-Có nô tài.

Du Thiên Minh gấp tàu chương để sang một bên.

-Bây giờ là giờ nào rồi?

-Bẩm, gần qua giờ Tuất rồi hoàng thượng.

Du Thiên Minh cười nhẹ.

-Vừa đúng một canh giờ, phạt như vậy đủ rồi.

Du Thiên Minh thư thái ra khỏi cửa, An Tử lấy giọng hô to.

-Hoàng thượng khởi giá đến Uyển Tú Cung!!!

Uyển Tú Cung

Buổi sáng thái giám thông báo hoàng thượng buổi tối sẽ đến Uyển Tú Cung qua đêm, hại Uyển Nhi một phen chịu ánh mắt của các tiểu thư ở đó, nhất là Lâm Phi gò đó, như muốn ăn tươi nuốt sống Uyển Nhi tại đó.

Tưởng về cung sẽ được ngủ một giấc ngon trước giường bông êm ái, chỉ vừa nhắm mắt, thì tỳ nữ, cung nữ, ma ma trong cung bắt Uyển Nhi phải tắm rửa chải chuốt, chẳng phải mới tắm chưa được một canh giờ hay sao????

Rồi kết quả?? Bị lột sạch sẽ và bị cuộn tròn trong cái chăn đặt trên giường?? Phải không vậy định gói người ta như bánh cho lão hoàng thượng ăn à.

Cũng may mắn, Uyển Nhi chuẩn bị sẵn rồi, lúc này nhanh chỉ ngậm gói thuốc mê vào miệng, bị gói cũng không chặt lắm, nhanh chóng lấy gói thuốc ra, chỉ sợ xuất là ăn luôn gói thuốc mê xem như tự hại mình.

Thuốc mê này là Uyển Nhi mua lại từ cái ông trộm chó gần nhà bảo hiệu nghiệm lắm, cứ gói vào mũi là xong.

Kế hoạch trong đầu hoàng hảo, hoàng đế thú vị có mơ cũng không ăn được ta haha!! Ai đó đắc ý cười thầm.

Nhưng, sau lâu như vậy còn chưa đến.

Uyển Nhi cũng ngủ được một giấc rồi, chẳng phải nói giờ Tuất sẽ đến sao?

Lặng tai nghe Uyển Nhi nghe thấy giọng một người đang đến gần.

-Các người cứ lui xuống hết đi, không có lệnh của ta thì đừng cho bất cứ ai làm phiền.

Rồi nghe tiếng mở cửa, bước chân cũng dừng lại cạnh giường.

Cảm giác một bên giường lúng xuống, Uyển Nhi căng thẳng đến rung cả người.

Du Thiên Minh đưa tay chạm lên vai Uyển Nhi, hẳn muốn Uyển Nhi xoay mặt lại vì bây giờ Uyển Nhi đang xoay người vào trong.

Người Uyển Nhi lại run lên, lần này không phải căng thẳng mà là tức đến rung người.

Dám chạm vào người ta?!

Du Thiên Minh lại nghĩ khác, cho là người trước mặt sợ hãi nên mới rung như vậy, hẳn nhẹ nhàng an ủi.

-Nàng đừng sợ, hôm nay đáng ra phải đến sớm hơn nhưng ta muốn phạt nàng vì đã chê chọc ta, lừa ta đợi nàng đến nửa canh giờ, giờ nàng nhớ ta là ai rồi chứ, chắc nàng bất ngờ lắm, nàng đừng sợ cứ quay lại đây nhìn ta.

Uyển Nhi cảm chắc gói thuốc mê trong tay nhẹ nhàng quẹt một ít vào tay, định hẳn lơ là quẹt lên mũi hẳn.

Thấy Uyển Nhi từ từ xoay người lại, Du Thiên Ân mắt đầy ý cười, nhưng chưa được bao lâu thì ý cười kia tắt hẳn.

Uyển Nhi xoay người mặt đối mặt với Du Thiên Ân, còn dùng ánh mắt mà theo hiện đại thì gọi là ánh mắt cú con để nhìn hẳn.

Tưởng hẳn bị mê hoặc ai ngờ hẳn nổi giận đùng đùng, không nói một lời đá văng cửa bước ra.

Chưa kịp hiểu gì thì Uyển Nhi nghe giọng đầy Uy nghiêm của Du Thiên Ân bên ngoài.

-Người đâu mau truyền Trương Tâm Quân vào cung cho ta!!!!

Nô tài Uyển Tú Cung sợ đến nỗi chỉ biết quỳ bẹp xuống không dám ngước lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc sống quân đội

Trương Tâm Quân đưa con gái nhập cung xong thì lui về phòng, định mai diện kiến thánh thượng sau đó lại quay trở về Quang Châu.

Uyển Nhi đưa con gái đáng thương của ông, tính tình bướng bỉnh như vậy chỉ sợ đất tội với người ta, đất tội với hoàng thượng thôi.

Uyển Nhi được tuyển vào cung Trương Tâm Quân vừa mừng vừa lo, chỉ sợ hậu cung hiểm ác khó lòng giữ mạng.

-Trương đại nhân!! Trương đại nhân!!

Trương Tâm Quân đặt chén trà xuống bàn nhanh bước ra giảng ngoài phòng.

-An công công, không biết có chuyện gì lại gọi ta khẩn trương như vậy.

An Tử mặt cắt không còn giọt máu, hoàng thượng ít khi nổi giận như vậy, lần này long nhan lại giận dữ như vậy, nghĩ lại mà chân muốn nhùng ra.

-Trương đại nhân, người mau theo ta đi gặp hoàng thượng, người nhất định phải cẩn trọng hoàng thượng đang rất tức giận.

Đúng là miệng quạ rồi, vừa nghĩ là trở thành thật!!! Trương Tâm Quân cảm thán.

Lập tức đi đến Uyển Tú Cung, vừa vào đã thấy Uyển Nhi quỳ gối dưới sàn.

Trương Tâm Quân quỳ xuống.

-Vi thần Trương Tâm Quân tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế.

Không bảo bình thân như mọi khi Du Thiên Minh lớn tiếng hỏi.

-Trương Tâm Quân người biết tội của mình chưa?!

Nghi ngờ là Uyển Nhi lại làm càn chọc giận hoàng thượng, Trương Tâm Quân liếc nhìn con mình quỳ bên cạnh, mặt nó rất bình tĩnh không có đáng và gây ra lỗi lớn.

Nên ông không gấp gáp, chấp tay phía trước rồi cúi đầu xuống.

-Thừa lỗi cho vi thần ngu muội.

Du Thiên Minh đập tay xuống bàn, tách trà trên bàn như nhảy lên có thể thấy độ tức giận của hắn mạnh như thế nào.

-Người thân là mệnh quan triều đình, nay lại tìm cách che giấu, muốn qua mặt trẫm ta! Hỏi, tội người lớn thế nào?.

Đầu óc Trương Tâm Quân vẫn lơ mơ chưa được khai sáng nên không hiểu được.

Uyển Nhi lên nhìn Du Thiên Minh, rồi lại nhìn sang cha mình, thầm than vài câu: Khi nào mới xong vậy? Quỳ đến nổi tê cả chân!.

-Vi thần ngu muội, vẫn chưa hiểu lời hoàng thượng nói, thần xưa nay một lòng trung thành với hoàng thượng, một lòng vì bá tánh Thiên Long Quốc, trước mặt hoàng thượng không có nửa câu gian dối.

Cứ tưởng Du Thiên Minh dễ dụ xuống nhưng, tách trà bị hắn gạt xuống sàn nhà, mém tí là ngay vào người Trương Tâm Quân.

-Người nói không có nửa câu lừa dối trẫm thì người giải thích thế nào về chuyện người đưa một người khác thế con gái người vào cung, để làm phi tần của trẫm, người xem trẫm là trẻ con lên ba mặt người đùa giỡn sao?.

-Xin hoàng thượng bớt giận mà nghe thần giải bài, thần nào dám xúc phạm bậc thiên tử, người vào cung, người quỳ kể thần là con gái duy nhất của thần Trương Uyển Nhi.

Chuyện gì vậy? Uyển Nhi của thế tự giả làm bản thân sao? Nực cười, hoàng đế kia người có bệnh sao?

-An Tử.

An Tử đứng kế bên người rung bàn bật, Du Thiên Minh gọi hắn mới giật mình phản ứng chậm hết vài giây.

An Tử đưa tay vào vạt áo, lấy ra một bức vẽ, đưa đến tay Trương Tâm Quân.

-Người nhìn cho kỹ, người nói người kế bên là con gái duy nhất của người vậy người trong bức vẽ này là ai?! Người hôm nay phải nói cho rõ.

Nhìn bức vẽ là Trương Tâm Quân đoán ra hoàng thượng hiểu lầm, nhưng không thể nói hoàng thượng sai được, phải lựa lời, gần vua như gần hổ là ám chỉ việc lúc ý này.

-Khỏi bẩm hoàng thượng con gái ruột thì có một nhưng nghĩa nữ thì có một người, còn nhớ cách đây mấy tháng Uyển Nhi vì bất cẩn bị ngã xuống sông cũng may nhờ Ngô Thanh Tâm tức người trong bức vẽ này cứu giúp, cứu tiêu nữ của vi thần một mạng, vì mang ơn không biết báo đáp thế nào, nghe Thanh Tâm bảo rằng ta một thân một mình đi tìm phụ thân phụ mẫu thất lạc nhiều năm, vi thần liền nhận Thanh Tâm làm nghĩa nữ bầu bạn với Uyển Nhi, nhưng trước khi Uyển Nhi lên kinh thành, đột nhiên Thanh Tâm bỏ khỏi phủ, thần mới báo gia nhân phát họa chân dung để thông báo với người trong thành tìm giúp, nhưng đến nay bạc vô âm tính, có lẽ cuộc sống trong phủ quá gò bó, Thanh Tâm cho rằng không thích hợp nên mới rời đi, cũng là do lỗi của vi thần không dặn gia nhân viết rõ ràng, vi thần xin nhận tội! Trương Tâm Nhân quỳ gập đầu sát đất tỏ lòng thành kính.

Kể bệnh, Uyển Nhi không ngừng khinh bỉ: cái gì để bầu bạn không phải vì thấy ta thân với Thanh Tâm nên bắt nàng ấy uy hiếp ta, bây giờ lại nói thật miệng như vậy, thật giống với năm xưa, nói dối không chớp mắt.

Du Thiên Minh nhìn Trương Tâm Quân, đoán suy nghĩ, lỗi cũng phải mình ông ta, chính hắn cũng có một chút ít, vì chưa tìm hiểu kỹ đã triệu nàng vào cung giờ lại xảy ra chuyện như thế này.

-Hai người đứng lên đi, nay chuyện đã rõ một phần lỗi cũng do trẫm.

-Là lỗi của vi thần, vi thần không dám.

Du Thiên Minh chau mày.

An Tử lạnh mồm.

-Hoàng thượng bảo người đứng thì người cứ đứng, nói nhiều như vậy làm gì!

An Tử phát tay, đám tiểu thái giám lại đỡ Trương Tâm Quân, còn tỷ nữ du Uyển Nhi đứng dậy, chân tê Uyển Nhi lao đảo muốn ngã, cũng may có ghé gần đó cuối cùng cũng được ngồi.

Giờ Uyển Nhi mới nhìn rõ mặt của Du Thiên Minh, đôi chân mày kiếm, mắt phượng, khuôn mặt rất anh tuấn, bất chợt Du Thiên Minh quay lại nhìn nàng, ánh mắt chạm nhau Uyển Nhi né tránh.

Không phải vì ngượng ngừng gì, chẳng qua khi này còn muốn hạ độc người ta giờ thấy hơi chột dạ.

Du Thiên Minh nói, giọng vẫn uy nghiêm không khác lúc này.

-Tuy là hiểu lầm mới đưa nàng vào cung, nhưng giờ nàng cũng là phi tần của trẫm nàng trẫm nhất định không để nàng chịu thiệt, còn về Trương Tâm Quân, ta cho người thời hạn hai tháng nhất định phải tìm ra Ngô Thanh Tâm, nếu đến thời hạn vẫn không tìm được nàng lúc đó thưởng phạt phân minh!.

Du Thiên Minh dời bước hướng thẳng ra khỏi Uyển Tú Cung, hộ đi rồi Uyển Nhi và cha điều vô thức thở dài.

Trương Tâm Quân định nói với con gái vài lời nhưng Uyển Nhi thờ ơ lạnh nhạt đi về phòng, ông buồn bã nhìn con gái sau đó cũng rời đi.

Uyển Nhi như thế này cũng tại ông cả, điều ông có thể giúp nó là để cho nó được hưởng một cuộc sống bình an ấm no, vô lo vô nghĩ..

.....

Màng đêm đã bao trùm cả không gian, sương đã tí tách rơi trên những phiến lá, không khí có chút se lạnh.

Đối với một binh sĩ chinh chiến nơi sa trường thì lạnh một chút có thế gì, so với cái kia còn nhẽ nhàng quá.

Lửa được đốt thành một đồng lớn, các binh sĩ người thì trò truyện cười đùa, người cùng nhau uống rượu, còn người thì tranh thủ ngủ cho đủ giấc.

Một nam nhân mặt giáp phục, đặt bình rượu xuống, giọng ồm ồm nói:

-Cái tên Nam Cung Việt này đi nhà xí gần nữa canh giờ rồi chưa về, chẳng lẽ mất sức rồi ngất luôn sao?

Người bên cạnh giọng thờ ơ.

-Cũng đáng, coi như hắn chịu phạt đi, tướng quân đã nói phải tức tốc về kinh thành để còn kịp yến tiệc của hoàng thượng, tên Nam Cung Việt này lại trốn ở thành Quang Châu ăn uống no say hại chúng ta chậm trễ hết một ngày, lại buồn cười hơn là ăn phải đồ không sạch sẽ bị đau bụng từ sáng đến giờ haha.

=Haha.

Mọi người ở đó đều chế cười cái người tên là Nam Cung Việt.

-Đồ khốn kiếp...các người còn là người không vậy hả, dám trêu chọc ta...hừ hừ....

Phía xa đã nghe thấy tiếng chửi, cả đám lại nhìn nhau mà cười.

-Các người nhìn xem vừa nhắc là đến rồi.

-Haha.

Giọng Nam Cung Việt đã đến gần.

-Phù...hừ..hừ, các người còn không mau đến giúp ta...hừ..là người hay là trư tinh mà nặng vậy không biết...hừ.. số ta thật...hừ...khó.

Nhờ ánh sáng của đồng lửa lớn, giờ đám người bọn họ mới nhìn rõ, thấy Nam Cung Việt đang cõng trên lưng cái gì đó.

Và cái gì đó không ai khác chính là nàng, một người ra giúp Nam Cung Việt bế nàng, Nam Cung Việt hắn ta nằm lẳng ra đất thở dốc.

-Các người...hừ..ta bảo các người đợi ta đi giải quyết một lát, các người nữ lòng nào...bỏ đi xa như vậy...hại ta phải công nha đầu này mệt...mệt chết ta rồi...hừ hừ...còn định bảo các người bắt bọn lâm tặc lập công nào ngờ ta chẳng nhìn thấy một bóng người.

-Tướng quân đâu có dư thời gian để đợi người hay bắt lâm tặc, việc đó để sau nếu không kịp về kinh thành có khi phải chịu tội, người suy nghĩ kỹ một chút đi!

Một người lại chen vào.

-phải đó, người nhìn người xem không bị tướng quân phạt là may mắn lắm rồi.

Cái người bé nằng, hần đặt nằng xuống tấm da thú trải dưới nền đất, bên cạnh đồng lửa, hần còn đắp cho nằng thêm một tấm da khác lên người, rồi hần đến chỗ của Nam Cung Việt giọng tràn ngập ý trêu chọc.

-Nam Cung Việt, ta đây thật lòng bội phục người, người chỉ cần đi nhà xí nữa canh giờ thôi mà sẵn tiện đem cô nương nhà người ta bắt về, lại phải nói khẩu vị của người cũng rất lạ haha.

-Tô Cảnh ta nói người bớt điên lại đi, khẩu vị gì mà khẩu vị, nha đầu đó trong lúc ta đi nhà xí vừa kịp thấy bị một đám lâm tặc đuổi bắt, không nhờ khinh công lợi hại của ta xem ra nha đầu này không toàn mạng mà chết ở trong rừng rồi.

-Người đã lợi hại như vậy sao không tiện tay bắt hết bọn chúng để lập công, tìm bọn ta làm gì?

Nam Cung Việt bật dậy, chỉ vào người vừa nói.

-Ý người chê ta kém coi sao hả? Người lại đây chúng ta đấu một trận.

-Được rồi là bọn ta sai, võ công người là lợi hại nhất, chuyện bây giờ là cô nương kia tính làm sao đây?

Nam Cung Việt nhìn về phía nằng rồi nói.

-Cứ đợi nha đầu đó tỉnh lại rồi bảo đi thôi.

Tô Cảnh vỗ vai Nam Cung Việt, lại nói: -Ta nghĩ người nên nói với tướng quân một tiếng.

Nam Cung Việt gật đầu đồng tình.

.....

Trải qua một đêm thật là dài, ánh nắng mai buổi sáng cũng trở nên thật ấm áp.

chả biết làm sao mà hôm nay nằng ngủ thật ngon, cảm giác mệt mỏi cũng tan biến.

nằng lục lọi lại ký ức, nằng cười thầm, chắc do ám ảnh mấy cuốn tiểu thuyết của nhóc Thanh Thủy mà nằng lại mơ thấy mình xuyên về thời xưa của Trung Quốc, thật là... nằng vẫn chưa mở mắt nổi, đưa tay vung vai một cái.

Ồ, nằng nhớ là tối qua nằng đâu có mở máy lạnh sao lạnh thế này?

Chiếc giường hôm nay cũng lạ quá, mẹ nằng đổi thành giường mát xa khi nào thế, nó cứ giật giật lên xuống ấy.

Nằng mở mắt ra nhìn, hình ảnh đầu tiên hiện ra trước mắt là bầu trời trong xanh buổi sáng.

Nằng bật dậy thì bị dọa cho hết hồn, nằng đang ngồi trên...gao? Là ngồi trên mấy bao gao được chất trên chiếc xe ngựa, nằng vỗ trán, bảo sao không giật lên xuống được.

Trí nhớ nằng một lần nữa lại được hồi phục, lần này là nhớ lại chính xác mọi thứ.

Tâm trạng nằng cũng bị kéo trùng xuống, thở dài mấy tiếng.

Nằng nhìn tới nhìn lui sao toàn là người mặt giáp, nếu không thì toàn mặt đồ giống nhau, nằng nhớ khi cứu nằng chỉ có một người rất giống với Đại Nam.

-Nam Cung Việt, nữ nhân của người tỉnh rồi này!! Giọng nói rất vui vẻ vang lên gọi Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt đi hàng đầu tiên cùng với tướng quân nghe thấy liền quay đầu ngựa chạy ra sau.

Nằng nhìn hần chăm chăm, đừng nói với nằng đây là tổ tiên của tổ tiên của Đại Nam nha, trừ khuôn mặt ra thì không giống với Đại Nam lắm, làn da bóng loáng, thân hình thì hơi gầy.

Nam Cung Việt cũng đang dò xét nằng, nằng nghĩ dù gì hần cũng cứu nằng cũng phải cảm ơn môht tiếng trước đã.

Nàng cúi đầu đầy thành kính.

-Đa tạ...đại hiệp ra tay giúp đỡ.

Nghe vậy Nam Cung Việt, đầu cũng ngẩng cao hơn lúc nãy, đặc ý nói: - Gặp người cần giúp, ra tay giúp đỡ là chuyện đương nhiên không cần đa lễ như vậy.

-Đại hiệp đúng là một người tốt, nhất định sẽ được trời phù hộ! Nàng lại thêm vào vài câu.

Nghe có vẻ mất tai, hần đánh ngựa lên phía trước.

Nàng nhìn lại phía sau, chắc là đã đi rất xa rồi, định về nhà Lâm Xuyên rồi tìm cách quay về, bây giờ lại lưu lạc theo bọn người này, nhìn họ cũng không giống người xấu họ giống với....quan binh, đúng rồi quan binh của triều đình gì đó, thoát chết trong gan tấc số nàng xem như có chuyển biến rồi.

Haizz, nhưng mà nàng giờ một mình trên người cũng không có tiền sau này làm sao mà sống đây? Quan binh bọn họ cứu nàng nhưng bọn họ cũng không thể cuur mang nàng mãi.

-Lần này về kinh thành chúng ta nhất định phải ăn uống no say một bữa.

-Vậy lần này ta mời các nguoi, vợ ta tháng trước có gửi thư, nói là sinh một tiểu hài tử haha.

-được,được, chúc mừng huynh.

-chúc mừng, chúc mừng

Là kinh thành sao? Trên phim nàng thấy kinh thành là nơi phồn thịnh nhất một nước, nàng mừng thầm, đến đó lo gì không có việc để làm, nàng việc nhà nấu nướng cũng không đến nỗi tệ, lúc đó tìm một quán ăn nào đó để xin vào.

Đoàn người, ngựa và xe ngựa liên tiếp kéo nhau đi không ngừng nghỉ đến tận trưa, nàng đoán gần mười hai giờ, bọn họ mới bắt đầu dừng lại nấu cơm để ăn.

Tay chân họ rất thành thực, cho thấy công việc này rất quen thuộc.

Cơm chính bọn họ cùng nhau ăn, nàng cũng có phần, một bát cơm và một con cá khô đặt bên trên, nàng nhìn người khác, bát của bọn họ cũng vậy, có điều cá khô của họ nhỏ hơn nàng một chút, chắc do là nữ nên được ưu ái một phần.

Cơm hơi khô cộng với cá khô nên khó nuốt, nhưng nàng nhìn bọn họ ăn rất ngon lành, không ngờ nàng còn có thể trải nghiệm hoàng cảnh giống như quân đội này, cũng có chút thú vị.

Khi bọn họ dọn dẹp chuẩn bị lên đường, Nam Cung Việt bảo nàng đi gặp tướng quân gì đó.

Nàng chột dạ, không phải muốn đuổi nàng đi chứ??

Vị tướng quân đó khác hẳn tướng tượng của nàng lúc nãy, không có râu ria đầy mặt, cũng không già không béo, còn rất trẻ, rất đẹp trai.

-Ta nghe cô nương bị lâm tặc truy đuổi may là có Cung Việt cứu giúp, cô nương đã bình tĩnh lại rồi chứ?

Nàng gật đầu.

-Ta...

Nàng không biết xưng hô như thế nào để không đắc tội, dù gì tên này cũng là tướng quân, lại phải vận động não bộ nhớ lại bộ phim kiếm hiệp nàng xem gần đây nhất.

-Tiểu nữ không sao thưa tướng quân.

Việc vận động não tốn calo, nàng còn phải làm dài dài ở thế giới này, nghĩ là thấy nản.

Vị tướng quân gật đầu, sau đó lại nói.

-Nếu cô nương không có việc gì nữa...chẳng qua chúng ta là quan binh, lại toàn là nam nhân chỉ sợ cô nương sẽ thiệt thòi, chẳng hay nhà cô nương ở nơi nào, ta sẽ bảo Cung Việt hộ tống cô nương về đến nơi.

Đây, biết ngay là đuổi nàng đi mà, cái này còn là đuổi khéo nữa, không được nếu bỏ nàng giữ đường như thế này là chết chắc hay sao.

Lại động não, nghĩ đến nghĩ lui, nàng thầm xin lỗi hai bậc tiền bối ở nhà, vì cuộc sống ở đây đành đắc tội với hai người, nàng hứa với lòng khi nào trở về nhất định nàng sẽ đối xử tốt hơn nữa, hiếu thảo hơn nữa với hai vị ấy.

-Tiểu nữ xin nói thật với tướng quân, tiểu nữ phận mồ coi một mình sinh sống ở nơi rất xa, dạo trước nghe được tin cha mẹ mình còn sống và hiện đang ở Thiên Long Quốc, nên một mình không ngại khó khăn tìm lại cha mẹ,nào ngờ đến nơi song thân điều đã qua đời...trên đường trở về thì gặp bọn lâm tặc, chúng cướp hết số bạc còn lại trên người, cũng may là có đại hiệp đây cứu giúp...cho nên bây giờ tiểu nữ không còn chôn đẽ nương thân.

Mô phật, nàng ở hiện đại chưa một lần nói dối ai, bây giờ đã nói dối một cánh lưu loát như thế này, tự mình bội phục mình luôn.

Nàng khuyến mãi thêm cho bọn họ ánh mắt tuyệt vọng, nhìn như sắp khóc.

Khinh sai bọn họ cảm động rồi,nhưng nhìn tướng quân này hơi khó xử.

Tô Cảnh đứng kế bên Nam Cung Việt nhìn nàng rồi lên tiếng hỏi.

-Vậy ý cô nương định lấy tâm thân báo đáp cho Nam Cung Việt sao?

Gi??? Lời nàng vừa nói có cái gì dính dáng đến lấy thân báo đáp?? Bớt xàm đi!!!

-Tô Cảnh ngơ lại nổi điên cái gì!! Nam Cung Việt trợn mắt nhìn Tô Cảnh.

Tô Cảnh cười cười nói.

-Nam Cung Việt ngươi tuổi cũng không còn nhỏ đến lúc yên bề gia thất rồi, hay ngươi chê diện mạo cô nương nhà người ta, không ngờ ngươi là người trọng vẻ bề ngoài như vậy.

Nam Cung Việt bối rối, hết nhìn nàng rồi lại lờm Tô Cảnh, xong quay sang cầu cứu tướng quân.

-Cô nương ý cô nương là thế nào?

Cho xin đi, nàng đường đường là một người hiện đại, nàng không suy nghĩ thiên cận như vậy đâu, chỉ vì cứu giúp một chuyện liền lấy bản thân ra đem cho người ta, với cái tên giống Đại Nam này...chê nàng xấu sao? Tuy nàng không phải xinh như hoa hậu nhưng được hưởng gen từ mẹ cũng xinh chẳng kém ai đâu.

-Tiểu nữ không có ý đó, tiểu nữ chỉ muốn được đi nhờ đến kinh thành, sau đó tiểu nữ sẽ tìm việc gì đó kiếm sống, sẽ không làm phiền tướng quân và đại hiệp, còn việc cứu giúp tiểu nữ, tiểu nữ xin nghi nhớ, đại hiệp chỉ cần nói tiểu nữ sẽ cố gắng trả cho đại hiệp.

-Ngươi xem ta là loại người gì!! Hừ.Nam Cung Việt tức giận bỏ đi.

Vị tướng quân xem xét, cuối cùng cũng đồng ý cho nàng đi theo bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vào thành

Người tướng quân này cũng thật là chu đáo, sợ nàng bị người khác nhìn ngó nên phát hăn cho nàng hai bộ quần phục.

Búi tóc cao lên, nhìn sơ ngang chẳng ai nhận ra nàng là con gái.

Nàng hòa nhập với cuộc sống quân đội này rất tốt, nàng cũng biết thân phận đi nhờ, ăn nhờ nên có việc gì điều nhanh tay phụ giúp.

Họ đi gánh nước nấu com, nàng đi theo cầm thùng, họ nấu com nàng thổi lửa, canh nước, thấy nàng nhiệt tình bọn họ cũng dần ra ngại.

Liền đứng đầy với nhau, chọn một người ra để nói chuyện với nàng.

Mà người đại diện này là Tô Cảnh, cái người hay ghép nàng với Nam Cung Việt.

-Nha đầu tiểu Tâm, ta nói ngươi này...ngươi đừng có làm bọn ta khó xử nữa, công việc ba ngày nay điều bị ngươi giành hết, ngươi là tiểu cô nương yếu đuối, để tướng quân thấy được lại phạt nặng chúng ta.

Nàng nhìn Tô Cảnh, rồi thở dài.

-Vậy huynh nói xem, ta không phụ giúp mà ngồi không như vậy, cũng rất khó xử, chỉ là mấy việc vặt ta có thể làm được, huynh cứ yên tâm tướng quân sẽ không trách các huynh.

Ở đây cũng lâu, bây giờ nói theo cách người cổ đại cũng không ngưng miệng hay vấp nữa, nói chuyện cũng đỡ nên lưu loát hơn.

Tô Cảnh từ nãy ni đến đe dọa vẫn không khiến nàng đổi ý, nên chạy đi tìm Nam Cung Việt trợ giúp.

Nam Cung Việt, nhìn nàng có chút ngạt nhiên.

-Tô Cảnh, người không nói ta cũng quên mất Thanh Tâm là nữ nhân, nếu nha đầu muốn làm việc thì cứ giao cho việc nấu nướng, còn lại thì không cần làm, cứ như vậy đi ta đến chỗ của tướng quân.

nói xong hần phi ngựa lên phía nhóm dân đầu.

Nàng đen mặt, hần còn quên nàng là con gái cơ đấy, thôi nàng không chấp với những người nào cá vàng, trí nhớ không đến ba giây.

Nấu ăn thì nấu ăn, đầu phải nàng không biết nấu, ngon hơn bọn họ là đằng khác.

Mấy ngày nay đi đến nỗi chân cảm giác có thêm mấy ký cơ, như đã nói cuộc sống này của họ như cuộc sống quân đội, ăn uống ngủ nghỉ điều có thời gian quy định, đoàn người vừa lên tới đỉnh núi thì mặt trời cũng đứng trên đỉnh đầu, bọn họ chuẩn bị nấu cơm.

Nàng đi theo nhóm người đi tìm nước, lần này không giành cầm thùng như mấy lần trước, nàng thông thả đi thôi.

Nàng muốn rửa mặt một lúc, bụi đường bay dính hết vào mặt, khó chịu muốn chết.

-Thanh Tâm cô nương, chúng tôi lấy nước xong rồi, cô nương về chưa?

Nàng phát tay.

-Các huynh về trước đi, lát nữa ta về sau, ta nhớ đường rồi.

-Được, cô nương nhớ cẩn thận, chỗ lều cũng cách đây không xa, có chuyện gì cứ gọi.

Bọn họ đem nước về, nàng đưa tay hứng nước từ khe suối nhỏ, nước thật là mát, rửa xong thấy rất sáng khoái.

Nàng ra chỗ dòng suối, ngắm mặt mình phản chiếu trên mặt nước.

Lâm Xuyên cũng thật tỉnh, là loại mực gì mà nàng rửa cách mấy cũng không trôi, dù không ra nhưng nó cũng lọt đi chút ít, giờ nhìn đúng như bết luôn ý.

Không rửa ra cũng không sao, người xưa thường bảo là hồng nhan họa thủy, nàng như vậy lại hay không ai chú ý thì không có tai họa, nàng cần mạng để trở về chứ không cần đẹp.

Cuốn truyện ngôn tình của Thanh Thủy, nhân vật chính cũng vì sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà bị hãm hại hết lần này đến lần khác, tuy nàng không đẹp nghiêng thành, nàng cũng là dạng nghiêng thùng, nàng không mong ước mình là nữ chính gì đó, vì bao nhiêu đau khổ nữ chính cũng ném trái đủ cả, nàng chỉ muốn được về nhà, về bên gia đình thôi.

Đang nghĩ mong lung, tiếng ào ào kéo nàng về với hiện thực.

Một cơn mưa ào xuống, khi nãy vẫn còn nắng kia mà.

Sao bất thường thế? Bà gì ghé thăm sao? Rầm, mây đen kéo đến thật nhanh, rồi còn sắp chớm nữa, làm nàng giật cả mình.

Nàng chấp tay, lòng thì đang xám hối vì vừa nói bậy bạ.

Nàng lấy tay che đầu, một mạch chạy về lều.

Mưa tạnh hay sao ấy, sao không còn cảm giác hạt mưa rơi trên tay nữa?

Nàng xem té khi nhìn lên sang bên cạnh, vị đại tướng uy nghiêm đang cời áo giáp che mưa cho nàng.

-Tướng quân không cần che cho tiểu nữ, người của ngài cũng bị ướt rồi.

-Cô nương không cần lo, chỉ là bị ướt một chút nước, ta đã quen sương gió, còn cô nương phận nữ nhi mong manh, chỉ sợ nhiễm phong hàn.

Nếu nàng không nghe bọn họ nói về vị tướng quân này rất chung thủy với vợ không tam thê tứ thiếp như người ta, chắc hẳn nàng đang nghĩ hần đang thả thính.

Bọn họ còn bảo tướng quân là em cùng cha khác mẹ với Vua, dù thân là hoàng thân, nhưng nghe có giặc ngoại xâm liền tiên phong dẫn binh ra trận, đúng chuẩn soái ca luôn.

Hần nói vậy nàng cũng không cãi, cứ vậy để hần che mưa về đến tận lều.

Mưa thật lớn suốt một tiếng đồng hồ mới dứt hẳn.

Hình như bọn họ rất gấp, dù mưa làm đường rất trơn.

Nàng được đặt cách, ngồi trên xe để gạo, trên đường hết mấy lần vướng phải vũng bùn, phải đẩy xe trên người bọn họ toàn là bùn đất.

Đến tận tối mới loay hoay xuống được núi, bọn họ điều mệt rũ người.

Nàng là người duy nhất không dính một chút bùn nào, nên đi nấu cơm cho bọn họ ăn.

Tô Cảnh giúp nàng kê mấy viên đá lớn làm bếp, lúc trời mưa mọi người kịp che đi số củi đem theo, chỉ là bị ẩm khó đốt một chút.

Hồi nhỏ, khi nhà còn nghèo, nhà đâu có nồi cơm điện, toàn là nấu củi, nhiều hôm ba mẹ đi làm cả nàng cũng lủi thủi nấu cơm, khét nhào điều có cả, sau này bà nội chấp nhận ba mẹ mới gọi về nhà, ba lại làm ăn được nhà cũng khá lên không cần vất vả như vậy nữa.

Dùng đá lửa đánh mãi cũng cháy, khói bay ngập trời.

Cái nồi đồng lớn thiệt lớn, tỏa khói nghi ngút, nàng bỏ cá khô vào hấp rồi nhanh tay đóng nắp lại.

-Các huynh, cơm đã chín rồi gọi mọi người đến ăn cơm.

Bọn họ tự thay nhau đến sôi cơm vào chén, nàng để phần của tướng quân qua một bên cho Tô Cảnh đem vào cho ngài ấy.

Nàng cũng tự sôi cơm đến góc cây gần đó ngồi ăn.

Có mấy người đi đến gần và ngồi cạnh nàng.

-Thanh Tâm cô nương, cô nương nấu ăn đúng là rất ngon, ta ăn lại muốn ăn thêm! Họ luôn miệng khen.

-Đúng, cũng là gạo cũng là cá khô nhưng rất khác biệt rất ngon!! Người bên cạnh lại ca ngợi nàng.

Nàng cười cười.

-Các huynh quá khen rồi, ta cũng chỉ nấu đại, chắc do mọi người mệt nên ăn gì cũng thấy ngon.

Nam Cung Việt, mặt hầm hầm liếc nàng một cái, rồi đi sôi thêm cơm.

Nàng nghĩ chắc hôm nay hẳn cũng mệt.

Tô Cảnh đưa cơm cho tướng quân xong cũng đi ăn cơm, hẳn cũng đến ngồi cạnh nàng.

-Ta thấy để nha đầu người nấu ăn là hợp lý nhất, mọi hôm tướng quân chỉ ăn một bát cơm hôm nay phá lệ ăn tận ba bát, ta thấy người có thể làm ngự trù đây.

Nấu cơm cho bọn họ ăn xem như là lộ phí đi quá gian đi, chuyện này đối với nàng không khó.

.....

Hoàng Cung.

Uyển Nhi đi dạo ở trong ngự hoa viên, thấy hôm nay không giống mọi ngày, thái giám, cung nữ đều chạy đi chạy lại.

Uyển Nhi gọi một người lại hỏi mới biết được tối nay là yến tiệc do hoàng thượng mở để chiêu đãi tướng quân cũng tức là hoàng đệ Du Thiên Vũ của hần, còn nghe nói Du Thiên Vũ này đánh bại cả năm vạn quân La Sim, lập công lớn.

Nhưng hỏi cho biết vậy thôi, Uyển Nhi cũng không hứng thú lắm, giờ hứng thú lớn nhất của Uyển Nhi là làm sâu gạo.

Sau ngày hoàng thượng nổi giận đùng đùng đó, hẳn không quay lại Uyển Tú Cung thêm lần nào nữa, Uyển Nhi đêm nào cũng thầm cầu xin ông trời cho Thanh Tâm được bình an, trốn được truy đuổi của cha mình, dù không giúp trực tiếp nhưng Thanh Tâm cũng giúp Uyển Nhi nhiều việc rồi.

Uyển Nhi đi hết một vòng lớn Ngự Hoa Viên, định vào đình nghỉ mát nghỉ một chút, nhưng lại nghe giọng đánh đá của mấy bà thím nhiều chuyện.

-Linh Nhi hiểu chuyện như vậy, tiếc là hoàng thượng lại chọn nhầm người, thật là uổng phí.

Người vừa nói Lâm Phi, nghe đâu mấy ngày trước được hoàng thượng ân sủng một đêm, nay lại lên mặt như vậy, sợ đến khi mang thai, sẽ ngồi lên đầu chính thê của hoàng thượng luôn ấy chứ.

Còn cái người Linh nhi kia, đường đường là tiểu thư nay lại rót nước dâng trà cho người ta, mặt còn cười tươi hơn hoa nữa.

-Lâm phi nương nương đường đường là phượng hoàng trên cao lại bị xếp chung với loại tằm chùng như vậy thật không công bằng, nương nương người biết không ta nghe được cô ta là con của kỹ nữ, khi xưa mẹ cô ta quyến rũ Trương đại nhân, nay cô ta quyến rũ hoàng thượng nhưng tiết là không được, hôm cô ta được ân sủng muội nghe nói hoàng thượng nổi giận rồi khỏi Uyển Tú Cung.

Lâm phi càng nghe càng mát lòng, nhưng vẫn tỏ ra phải trái la máng.

-Sương Phủ muội đó, dù gì Trương phi cũng là nương nương, muội đừng có vô phép như vậy, may là chỉ có ta ở đây nếu không..

-Nếu không thì tội xúc phạm đến hoàng thân nệ là tội xử trảm tru di tam tộc nặng là ngũ mã phanh thây tru di cửu tộc.

Giọng rõ ràng, đầy uy quyền vang lên, Sương Phủ sợ đến nỗi chân đứng không vững.

Uyển Nhi nhẹ nhàng vào đình, ngồi xuống ghế.

-Uyển Nhi muội đừng nóng giận như vậy, chỉ là hiểu lầm thôi.

-Lâm phi tỷ tỷ, muội không điếc một câu từ muội đây điều không bỏ sót, lăng mạ phi tần của hoàng thượng khác nào lăng mạ hoàng thượng, người đầu mau bắt Sương Phủ tài nhân lại sao đó bẩm báo với hoàng thượng, ta nhất định phải nhờ người đòi lại công bằng.

Sương Phủ nghe từng lời như sét đánh ngang tai, quỳ xuống đất, cứ thế mà dập đầu cầu xin.

-Nương nương khai ân là nô tỳ hàm hồ, không biết trời cao, xin nương nương tha mạng cho nô tỳ!

Đầu dập xuống đất đến nỗi ứa máu.

Uyển Nhi cười khẩy, dù cho nói năng thế nào nàng vẫn nhìn được, động đến mấu thân nàng, chỉ có chờ chết thôi.

Thái giám hậu cận Uyển Nhi đem chuyện bẩm báo với An Tử, An Tử lại nói cho Du Thiên Minh hẳn cũng ra mặt tra hỏi, nhưng bị Lâm Phi làm nũng, bao che, Uyển Nhi nói khàng cả giọng cũng không bằng một lời của ả.

Hiểu lầm cái gì mà hiểu lầm, hại Uyển Nhi tức giận đến máu lưu thông không nổi.

Cũng may tỷ muội tốt của nàng không rơi vào tay hắn, nếu không bị người khác ức hiếp như thế này sao mà sống được.

Miệng thì nói phải tìm bằng được Thanh Tâm, giờ thì một tay ôm mỹ nhân cười nói vui vẻ.

Uyển Nhi đành nhẫn nhịn, vì cuộc sống sâu gạo không thể manh động được.

-Thứ lỗi cho nô tỳ vì nóng giận, chưa hiểu chuyện đã kinh động đến hoàng thượng, nay Uyển Nhi xin cáo lui về cung.

Du Thiên Minh thái độ không quan tâm lắm, phất tay bảo nàng lui.

.....

Trải qua mấy ngày dài nắng dầm mưa cuối cùng bọn họ cũng đến kinh thành.

Nàng thì da đen hơn một chút, tay chân đều có một chút cơ bắp, nói đi cũng phải nói lại cuộc sống giống như quân đội này, khiến sức khỏe nàng cũng được cải thiện, sức chịu đựng cũng tăng lên một cấp.

Kinh thành đúng như lời đồn đại, náo nhiệt phồn thịnh, nàng nhìn mà hoa cả mắt, định xem xét quán trọ nào được rồi xin vào nhưng bất thành lính vệ tướng quân kia lại mở lời muốn nàng vào làm ngự trù trong phủ hắn.

Không phải trên đường ăn cá khô đến nỗi đầu hắn toàn muối hay không?

Tên Nam Cung Việt cũng nói vào vài lời, nói là nàng thân một mình ở nơi đây có khi bị kẻ xấu dụ dỗ lại rơi vào chôn lâu xanh.

Nàng kim chế lắm mới không nhét cái bánh bao trên tay vào miệng hắn, toàn trù ẻo nàng gặp xui, thấy số nàng chưa đủ đen sao.

Nhưng bọn họ nói cũng có lý, nàng là người mới đến nếu xin vào làm việc xác suất được nhận là không cao, vào trong phủ tướng quân nấu ăn không chừng còn được phát lương, tích góp nhiều thật nhiều rồi hãy tính tiếp.

Sau khi suy nghĩ chu toàn mất ba phút hai mươi lăm giây nàng gật đầu đồng ý với họ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Môn đăng hộ đối

Đèn lồng đỏ được thắp lên dọc đường đi vào chính điện, ánh sáng lang tỏa như ngày hội, không khí rất vui vẻ.

Các phi tần đua nhau ăn mặc thật đẹp, trên đầu cũng đặc biệt cài thêm vài cây trâm bạc, ai trong số họ cũng muốn hoàng thượng để mắt đến mình nên phải thật nổi bật, giọng nói điệu đà nhẹ nhàng, đáng đi uyển chuyển khiến quan lại trong chính điện tim rung lên mấy nhịp.

Tiêu thái giám, cuối người bước vào chính điện hô to là tam vương gia đã đến.

ánh mắt của mọi người đều hướng về phía cửa.

Du Thiên Vũ dù đã cởi bỏ bộ áo giáp nhưng độ uy phong của bản thân không hề giảm xuống, thậm chí còn tăng thêm vài phần anh tuấn.

Thân ảnh áo trắng của Du Thiên Du hiện ngang bước vào điện.

Hắn cúi người, tay chắp vào nhau, miệng hô to

-Thần đệ tham kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

-Haha tam đệ bình thân, nào đến đây uống với trẫm một ly! Du Thiên Minh cười sáng khoáy đưa ly rượu về phía Du Thiên Vũ.

Du Thiên Minh để Du Thiên Vũ ngồi cạnh mình xem như một sự ưu ái đặc biệt.

Lát sau phu nhân của Du Thiên Vũ cũng vào điện tham kiến thánh thượng, bên cạnh là một tiểu hài tử tầm năm, sáu tuổi, hai người họ quỳ xuống hành lễ, tiểu hài tử làm động tác với câu nói rất thành thạo, Du Thiên Vũ rất hài lòng còn Du Thiên Minh cười hiền.

-Tiểu Hạo lại đây cho trẫm nhìn con nào, mới không gập vài tháng hình như con đã cao lên đứng không?

Tiểu Hạo rút rìe hướng ánh mắt nhìn phụ thân, thấy phụ thân gật đầu cho phép Tiểu Hạo mới đến ngồi vào lòng Du Thiên Minh.

Còn phu nhân của Du Thiên Vũ cũng bẽn lẽn đến ngồi cạnh hắn.

Du Thiên Minh quay sang hỏi An Tử.

-Nhị đệ có đến không?

-Bẩm, nhị vương gia nói là không khỏe xin phép không đến dự yến tiệc được.

Du Thiên Minh gật đầu, cũng không thể trách được, từ nhỏ nhị đệ của hắn sức khỏe yếu ớt, lại hay bệnh sống đến tận nay cũng là nhờ phúc khí của tiên đế.

Du Thiên Minh định cho tiệc bắt đầu thì thái giám thông báo có nhị hoàng tử đến.

Sắc mặt có vẻ xanh xao, lại mặt đỏ từ trên xuống dưới toàn màu xanh, khiến con người của nhị vương gia này trở nên u ám.

Và với biệt danh cuồng màu xanh mà ai đó đặt, nhị vương gia đích thị Du Thiên Ân, nam nhân cuồng xanh có một không hai.

Du Thiên Ân vẫn theo ý tứ đến tham kiến hoàng huynh của mình, sau đó ngồi xuống bàn trống bên tay phải Du Thiên Minh.

-Sức khỏe đệ đạo này thế nào! Du Thiên Minh nhìn Du Thiên Ân.

-Sức khỏe đệ đạo này cũng không có tiến triển tốt, sống được ngày nào là nhờ phúc của tổ tiên, nhờ phúc của hoàng thượng, nhờ phúc của thái hậu, thần đệ....khụ khụ...

Du Thiên Ân ho khan, A Triệu theo hầu bên cạnh nhanh tay đưa cho chủ nhân mình một chiếc khăn.

Con ho dứt chiếc khăn in rõ một vùng màu hồng nhạt.

Người có mặt trong điện đều lắc đầu ngán ngẩm, họ sợ mạng sống vị vương gia này không còn giữ được lâu.

Nhớ lúc tiên đế còn sống, đã mời vị cao tăng bắt mạch cho nhị vương gia, vị cao tăng kia xem xét hồi lâu rồi thở dài, nhìn nhị vương gia nằm trên giường cao tăng nói rằng nhị vương gia sống không quá năm hai mươi lăm tuổi.

Hiện giờ nhị vương gia còn ba tháng là được hai mươi bốn tuổi, mà bệnh tình thế kia chỉ sợ lời tiên đoán đó sẽ đến sớm hơn.

Du Thiên Minh bảo An Tử gọi ngự y đến, Du Thiên Ân bảo không cần, A Triệu mở hộp gấm đưa cho chủ nhân viên thuốc nhỏ màu đen uống vào con ho cũng giảm bớt.

-Xin tam đệ đừng giận, yến tiệc chúc mừng đệ bị ta phá hỏng rồi.

Du Thiên Vũ ánh mắt lo lắng nhìn nhị hoàng huynh của hắn.

-Nhị hoàng huynh đừng nói vậy sức khỏe của huynh là quan trọng nhất.

-Đa tạ đệ đã quan tâm.

Hai huynh đệ cứ như vậy nói chuyện khách sáo với nhau. Du Thiên Minh phải cắt lời bọn họ để yến tiệc được tiếp tục, hoàng thượng cùng các quan lại chúc rượu Du Thiên Vũ.

Gần đến giữa buổi yến tiệc, thái giám thông báo là có Trương Phi nương nương đến.

Chén trà trong tay Du Thiên Ân chợt khựng lại vài giây.

Đúng ra Du Thiên Ân hẳn định không đến, nhưng nghe nói phi tần của hoàng huynh điều đến, hắn luôn thắc mắc cô nương từng cứu mạng hắn giờ sống ra sau rồi, lúc ở Quang Châu cô nương ấy trốn chạy khỏi thuộc hạ của hắn, hắn rất lo lắng nhưng lại nghe tin cô nương ấy đã vào cung còn làm phi tần nữa.

Điều hắn lo nhất vẫn là chuyện cô nương ấy cứu hắn, đã...đã tiếp xúc thân thể với hắn, chuyện đó mà để hoàng huynh hắn biết chỉ sợ cô nương ấy phải chịu tội chết.

Chuyện đó hắn cũng ra lệnh cho thuộc hạ không phép được hé nửa lời với ai.

Về phần Uyển Nhi định là giả bệnh không đến nhưng bị cha nàng đến làm loạn Uyển Tú Cung, hết cách nàng phải đến.

Uyển Nhi vào chính điện bái kiến hoàng thượng, hôm nay Uyển Nhi vốn không muốn gây chú ý nên vẫn ăn mặc thật đơn giản, nhưng chính sự đơn giản này lại làm Uyển Nhi nổi bật, đến Du Thiên Minh cũng nhìn nàng hồi lâu, sau đó nàng lui qua một bên.

Uyển Nhi lướt ngang Du Thiên Ân, hắn len lén nhìn Uyển Nhi.

Du Thiên Ân sững người, đây đâu phải cô nương mà hắn gặp lúc đó, rốt cuộc cô nương ấy là ai?

Ở lại yến tiệc thêm một lúc Du Thiên Ân viện cớ hơi mệt nên cáo lui trước, khi rời khỏi hoàng cung hắn lập tức ra lệnh cho A Triệu đi điều tra kỹ mọi việc rồi về báo cáo cho hắn.

.....

Cổng sau Uy Vũ Phủ.

Có một người ngồi trên bậc thềm, hai tay ôm má, mắt nhìn đăm đăm một chỗ, dáng vẻ rất suy tư, rất buồn phiền, tiếng thở dài đêm không xuể.

Đến ở trong phủ của Du Thiên Vũ cũng bốn năm ngày rồi, nàng cũng quen dần theo lối sống của bọn họ.

Nói mời nàng về nấu ăn gì chứ, lừa gạt người thôi, nàng phải làm tất cả công việc nhà trừ việc dọn toilet ra thôi, nhưng nàng vẫn cố chấp nhận ở lại vì đãi ngộ của Du Thiên Vũ không tồi, lương một tháng bốn lượng bạc, không cần trả tiền ăn uống, nhưng biết bao giờ nàng mới để giành được số tiền mua lại áo cưới mới đây.

-Tâm tỷ đợi muội có lâu không.

Giọng nói thờ thề vang lên sau lưng, nàng lười biếng xoay lại nhìn.

Nhứt mắt, đúng là nhứt cả mắt, đi chợ mua đồ thôi có cần ăn viện diêm dưa như vậy không?

-Tâm tỷ làm gì nhìn muội như vậy, hìh muội ngại lắm.

Mắt nàng co giật vài cái, cái tiểu cô nương mười bảy tuổi này là bạn cùng phòng, là đồng nghiệp, là đôi bạn cùng tiến với nàng, tên thường gọi là Tiểu Cát, là một cô nương hồn nhiên nhí nhảnh như cá cảnh, hại nàng đợi gần ba mươi phút ở cửa để cùng đi chợ.

Chợ cánh phủ hai dãy phố đi đến đó cũng nhanh, mấy hôm nay đi chợ cùng Tiểu Cát nàng chỉ việc cầm sọt theo sau, nói về khoản trả giá Tiểu Cát xem như là thánh, cũng như bây giờ nè đang ép giá người ta.

-Tiểu Cô nương đừng ép người quá đáng, cô nương xem xem hết cái chợ này ai bán thịt heo tươi ngon hơn ta không.

-Ông chủ, chúng ta cũng tính như là có quen biết, ông không nề tình mà bớt chút đỉnh sao? Ông xem trời nắng như vậy tiểu cô nương xinh đẹp như ta sắp bị phơi chết rồi!!

Giọng điệu có chút nhõng nhẽo, nàng đứng kề da gà da vịt đưa nhau nổi lên hết, nhưng chiêu này lại có tác dụng.

Ông chủ mềm lòng lắc đầu than trách vài câu rồi giảm một phần ba số tiền.

Lại tiếp tục đến hàng bán rau, Tiểu Cát nháy mắt vài cái, miệng cười duyên ấy thể mà được tặng thêm một bó rau.

Đây gọi là sức mạnh không tên của nhan sắc.

Tiểu Cát kéo nàng vào quán chè ven đường gọi hai bát chè đậu đỏ.

Vị rất được nha, chủ quán là đôi vợ chồng già, tóc đã bạc hết phân nửa rồi.

Quán hơi ít khách nên hai vợ chồng họ cùng ngồi xuống nói chuyện với nàng và Tiểu Cát, hình như Tiểu Cát cũng là khách quen.

-Tiểu Cát sao hôm nay lại ra chợ sớm như thế, còn vị cô nương này là? Lão bà hướng mắt về phía nàng.

Tiểu Cát cũng nhanh miệng trả lời họ.

-Vị tỷ tỷ này là người mới đến làm trong phủ tên là Thanh Tâm, hôm nay đi chợ sớm như vậy là muốn đưa tỷ ấy đi tham quan một chút.

-Ra là thế chẳng hay Thanh Tâm cô nương đã mấy tuổi rồi quê quán ở đâu, gia quyến còn ai không, đã có hôn ước với ai chưa?

-Bà lão này sau vừa mới gặp đã hỏi người ta như vậy! Lão ông kéo tay áo vợ mình, rồi nhìn nàng ánh mắt có chút ái ngại- Cô nương xin thứ lỗi bà lão nhà tôi có chút đường đột, bà ấy không cố ý đâu!

Nàng cười hiền nhìn họ.

-Không sao đâu ạ, cháu năm nay hai mươi tuổi, cháu ở nơi xa lưu lạc đến đây, gia quyến...cũng không còn ai, còn chuyện hôn ước thì không có! Haiz hai vị phụ huynh và em gái nhỏ, một lần nữa xin lỗi mọi người.

Nghe nàng nói vậy, bà lão vui mừng.

-Tốt quá rồi, nhỏ hơn A Nguru nhà ta một tuổi, lại chưa có...ôn...óc..

Mấy từ sau chur kịp nói và bị lão ông bên cạnh che lại, nàng cười khỏ hai vị này cũng thật vui tính.

Lão ông lại xin lỗi nàng, rồi kéo bà lão vào trong.

Nàng tiếp tục ăn chè, nhưng lại nghe loáng thoáng trông nhà nghe tiếng cãi nhau của hai người họ, thì ra bà lão muốn cưới nàng cho con trai của họ, bà lão bảo gia đình bà nghèo sao cưới được người xin đẹp, nàng tuy xấu xí nhưng đáng người rất được, theo kinh nghiệm của bà người như vậy sẽ sinh rất nhiều con, nghèo và xấu xí xem như là môn đăng hộ đối rồi còn gì.

Nàng xém xiu nghẹn chề đến chết, tình huống này không biết nên khóc hay nên cười nữa, sau ai cũng chú ý đáng người của nàng hết vậy? Trải qua cuộc sống quân đội lần trước xem như cũng gây đi vài phần đi, vòng ba cũng lép đi đáng kể rồi mà!!

Tiểu Cát để lại hai hào trên bàn rồi cùng nàng về phủ.

Vừa vào phủ lại đụng mặt Nam Cung Việt, lại thêm một việc về hấn nữa, hấn là biểu đệ tức là em họ bên ngoại của Du Thiên Vũ, hấn lại ở trong phủ Uy Vũ nửa ngày nào cũng đụng mặt phiền chết đi được.

Không biết hấn uống nhầm thuốc gì cứ nhìn nàng với ánh mắt lúng ta lúng túng.

-Vừa đi đâu về đó Tiểu Tâm?

Nàng chưa trả lời, Tiểu Cát đã nhanh miệng.

-Bọn muội vừa đi chợ về, huynh xem mua rất nhiều nguyên liệu, tối nay sẽ làm nhiều món vương gia và huynh thích ăn nhất.

Ánh mắt Tiểu Cát sáng như vậy, sao nàng không nhìn ra nha đầu này có ý với Nam Cung Việt, thôi nhường không gian cho hai bạn trẻ tâm sự, nàng vào trong tranh thủ làm việc.

Nàng vào bếp phụ đại thẩm Như Xuân nấu ăn, lát sau thấy Tiểu Cát buồn buồn chạy vào, hỏi mà nha đầu không nói thôi kệ thiếu nữ sớm nắng chiều mưa ấy mà.

Com chiều dọn mang lên phòng ăn xong, nàng cùng với gia nhân trong nhà cũng xuống bếp ăn com, chừa một ít đồ ăn cho ba nha hoàng hầu trên phòng ăn qua một bên, nàng cũng bắt đầu ăn.

Tình tình của mọi người trong phủ điều rất hòa đồng, đối xử với nàng rất tốt, nhưng trừ một người, nha hoàng theo hầu phu nhân của Du Thiên Vũ, tên gì ấy nhỉ nàng cũng quên mất, cô ta gặp nàng là cứ liếc liếc nhìn kiêu gì, nàng có thù hận gì với cô ta sao?

Cũng may cô ta theo hầu phu nhân của Du Thiên Vũ, rồi mới dùng com sau, nếu không bị cô ta nhìn như vậy, chỉ sợ nàng ghen com mà chết.

Com nước xong Tiểu Cát phải đi rửa bát, nàng và Tiểu Cát có thỏa thuận việc rửa bát phân công theo sáng chiều nên nàng về phòng cất mấy hào lúc này Tiểu Cát đưa cho.

Tiểu Cát bảo đây xem như một chút công lao của nàng và Tiểu Cát, tiền đi chợ nhờ tài ăn nói của Tiểu Cát nên dư ra một ít, nàng mặt dày nhận mấy hào này để giành cho việc lớn.

Nàng và Tiểu Cát cùng phòng với một nha hoàng nữa, nàng nhìn trước ngó sau không thấy ai nên đónv cửa phòng lại, đến chỗ bức tường trên đầu giường, nhứt từng chút một lấy ra một viên gạch, bức tường trống một cái lỗ, nàng lấy ra một túi gấm, lấy hết số tiền ra đếm lại.

Tổng cộng năm lượng mười hào, năm lượng kia là Du thiên Vũ phát thưởng cho gia nhân trong nhà, nghe nói hoàng thượng, anh của hần thưởng cho hần mười ngàn lượng lận, nàng dù là người mới cũng có phần thật là may mắn.

Nàng nhét túi gấm vào chỗ cũ rồi đặt viên gạch lại vị trí như trước, bức tường này nhiều chỗ nhô ra lắm, bọn họ không để ý đến kết sắt nhỏ của nàng đâu ha.

Phủ này cái gì cũng không bất tiện nhưng việc tắm rửa là bất tiện nhất, phải bắt số cũng như đi khám bệnh vậy đó.

Mà số nàng có bao giờ bớt xui đâu bắt được số cuối cùng, Tiểu Cát người ta rửa bát xong rồi đi tắm rửa luôn chuẩn bị đi ngủ thì nàng còn ôm đồ ngồi ngây ngốc trên giường.

- Tâm tử để ngày mai muối bắt số giúp tử nhé hih!

Chăm chọc nàng hả? Ghét!

-Được vậy trăm sự nhờ muối vậy!

-Thanh Tâm ta tắm xong rồi muối vào tắm đi!

Giọng nói ở ngoài cửa gọi nàng, nàng lật đật đi tắm, thiệt tình khuya lắm rồi mới đến lượt bản thân, thật là thương tâm mà.

Tắm xong nàng không về phòng vội, ra ngoài vườn hoa kế bên để gió hong cho khô tóc đã, để tóc ướt đi ngủ càng dễ bệnh hơn.

Hương thơm nhẹ nhẹ của hoa va vào mũi, gió thì nhẹ nhàng thổi vào tóc, còn các vì sao trên bầu trời đêm đang đua nhau lấp lánh, xung quanh thật yên tĩnh, có lẽ đây là quãng thời gian bình yên nàng có được từ khi xuyên đến đây.

Thả hồng theo bầu không khí lãng mạn này nàng buộc miệng nói vài câu.

" Trăng hơi yêu ai, ai biết không?

Ta biết rõ ràng ta yêu trăng

Thiên hạ nhìn trăng trăm điều nghĩ

Còn trăng, trăng muôn thuở dịu dàng"

Bài thơ này là nàng lượn lờ trên diễn đàn thấy hay nên lưu về máy, không ngờ có ngày cũng đem ra ngâm thơ như ai, thật là lãng mạn.

Bóp bóp bóp, tiếng vỗ tay vang lên làm nàng giật mình, xem là rụng tim, giữa đêm không một tiếng động ai rảnh đi vỗ tay vậy??

- Thơ hay, thơ hay!

What?? Du Thiên Vũ, nửa đêm không ngủ chạy ra đây hù dọa nàng làm cái gì?

- Tham kiến vương gia! Nàng hành lễ.

Du Thiên Vũ đỡ nàng đứng dậy.

- Không cần đa lễ như vậy, ta không ngờ cô nương lại có tài làm thơ.

Nàng cười khỏ.

-Nào dám nô tỳ chỉ là tùy tiện nói vài câu, để vương gia cười chê rồi.

Du Thiên Vũ bảo nàng khiêm tốn làm gì, sau đó hắn cùng nàng ngồi xuống ngắm trăng, hắn hỏi nàng tại sao đêm khuya không ngủ chạy ra đây ngắm trăng.

Cho tiền nàng cũng không nói là mình mới được tắm rửa, ngại chết đi được nên đành giả vờ.

-Nô tỳ chỉ là chợt nhớ phụ thân, mẫu thân nên không ngủ được.

Trình độ lừa người vừa lên thêm một cấp, nàng còn diễn ánh mắt u sầu nữa, nàng cảm thấy việc nói dối người khác cũng không hẳn là xấu, nàng không nói dối hại người là được rồi.

-Cô nương đừng buồn như vậy ta tin dù hai người bọn họ không còn trên đời nữa thì họ vẫn dõi theo cô nương, này cô nương xem xem...- Du Thiên Vũ nhìn lên bầu trời chỉ tay vào ngôi sao sáng nhất cạnh mặt trăng-... đó là mẫu phi của ta, dù người không còn bên cạnh ta nhưng đêm nào người cũng nhìn ta từ trên cao như thế, phụ hoàng ta đã luôn nói với ta những người tốt sau khi họ chết đi sẽ biến thành những tinh tú chiếu sáng cả màn đêm...có thể phụ mẫu cô nương là một trong những tinh tú trên đó.

Trời ơi!! Choáng nặng, quá sốc quá đã kích trái tim bé bỏng của nàng, không ngờ nàng có thể chứng kiến một mặt khác của vị vương gia này.

Tâm lòng thật ấm áp, thật tinh khôi, khác hẳn hình ảnh khi mặt bộ áo giáp đó, thật khác với hình ảnh cầm đao giết chết năm vạn quân.

Nàng còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ về Du Thiên Vũ, thì ở một góc vườn lóe lên một tia laser cực mạnh hướng về phía nàng.

-Ta biết ngay mà!!! Nhìn người chẳng tốt lành gì, cũng là hạng kỳ nữ quyền rũ đàn ông!!! Giám quyền rũ vương gia, người xem thường phúc tấn nhà ta quá rồi!!

Bóng người lẳng lặng rút lui về phía phòng phúc tấn, vườn hoa giờ chỉ còn lại hai người vẫn trò chuyện vui vẻ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Oan gia tộ hội

Một tiểu cô nương đáng vẻ đang rất không vui, chân đi một bước dậm chân một cái, tức tối vô cùng.

Đi đến sau hậu viện, chợt dừng lại nép mình vào gốc tường, chỉ nhô đầu ra một chút để quan sát. Miệng cứ lẩm bẩm.

-Ta không tin Hiểu Ly ta không trị được người, loại kỹ nữ lẳng lơ, dám quyền rũ vương gia, người chán sống rồi.

Ánh mắt của Hiểu Ly như phát ra tia lửa hướng về, cái cô nương có dáng người ưa nhìn, đang phơi quần áo đằng kia.

Số là tối mấy hôm trước, cô nương kia cùng vương gia ngắm trăng, bị Hiểu Ly phát hiện chạy một mạch về nói với Dương My tức phu nhân của Du Thiên Vũ, ai ngờ kể hết mọi chuyện, Dương My còn cười bảo Hiểu Ly quá đa nghi quá ngốc nghếch, hại Hiểu Ly tức tối bức bối một bụng.

còn cái cô nương chăm chỉ phơi quần áo kia vẫn cứ thanh thoi làm việc của mình, lâu lâu chỉ thấy rung mình đôi chút.

-Tâm Tỷ, Tâm Tỷ!!! Giọng của Tiểu Cát vang trong phòng bếp.

Nàng phơi nốt luôn cái áo rồi mang xọt tre vào trong, mấy hôm nay công việc có chút nhẹ nhàng, nhưng nàng thấy kỳ lạ lắm, giống như hôm qua trà nàng pha cho Du Thiên Vũ, nó mặn ơi là mặn, rồi đến cơm cũng có mấy viên đá nhỏ, nàng không hậu đậu đến nỗi vậy đâu, nghĩ mãi không hiểu nguyên nhân.

Nàng bước vào phòng bếp, đập vào mắt là hình ảnh nha đầu Tiểu Cát đang vật lộn với đám than trong bếp, thôi rồi mấy củ khoai nướng của nàng.

-Tiểu Cát, sao lại cho củ vào nữa, than còn trong lò đủ chín khoai rồi!!!

Nàng chạy đến lấy cây củi khều mấy củ khoai ra, Tiểu Cát ngồi một bên lí nhí.

-Muội thấy lửa than ít mà khoai lại to như thế sợ không chín nên cho củ vào thêm.

Nhìn mấy củ khoai gần thành than, nàng muốn roi lệ, trời ơi nàng phải tự đi đến ruộng khoai của đại thúc đối diện mà đào, mà ử mĩ lựa chọn củ ngon nhất vậy mà, phải chỉ có mấy tờ giấy bạc ở đây thì tốt biết mấy.

Tiểu Cát lấy cây củ chọt chọt vào củ khoai mà không là mấy cục than trên đất.

- Còn ăn được không đây!

Nàng nhìn Tiểu Cát, rồi thở dài.

- Bỏ đi, mai ta lại đi đào vậy.

Nàng luyên tiết nhìn mấy củ khoai rồi cho chúng vào lại trong lò củi, đại thẩm Như Xuân ở ngoài chạy vào nói lớn.

- Tiểu Tâm nguoi phơi y phục thế nào mà tất cả bay xuống đất hết rồi, nhất là đồ của tiểu vương gia nguoi xem dính đầy bùn đất.

Nàng ra ngoài xem, xém xiu là dụi mắt vì tưởng mình nhìn nhầm, toàn bộ quần áo đã giặt xong điều nằm dưới đất, nhìn ngọn cây bên cạnh một chút đứng đưa cũng không có, vậy lấy đầu ra gió lớn đến nỗi bay hết xuống đất thế này.

Khoan đã, vết đất trên quần áo giống như bị dẫm lên, là có người có ý.

Xâu chuỗi lại sự việc mấy hôm nay lại thì rõ ràng có ai cố ý hại nàng, nhưng người này...

Suy đi nghĩ lại chỉ có một người là có khả năng nhiều nhất...nhưng không thể kết luận khi chưa có bằng chứng được.

Và chuyện quan trọng bây giờ là giặt lại đồng quần áo này, haiz số nàng thật là khổ.

Đồng quần áo vừa được giặt xong thì lại có người gọi nàng pha trà cho vương gia.

Cái tên Du Thiên Vũ cũng lạ từ hôm cùng ngắm trăng đến giờ, hẳn ưu ái nàng hơn trước, không phải có ý gì với nàng chứ?

Cho xin đi, nàng tuy ngưỡng mộ hắn nhưng đó không phải là tình cảm, cũng giống như em nàng đẩy ngưỡng mộ thần tượng đại boss của nó, nàng cũng không phải dạng người thứ ba đáng ghét đâu.

Nếu thật sự hắn ta có ý với nàng, xem ra nàng phải rời đi rồi, cứ như vậy thế nào cũng có chuyện bất lợi cho nàng.

Nàng thấy lạ, là hôm nay Du Thiên Vũ có khách hay là phu nhân của hắn có hứng uống trà, mà gia đình bảo nàng mang hai chén trà đến đình nghỉ mát.

Nàng cẩn thận mang trà đến, nhưng một giọng nó quen lắm, giọng nhẹ nhàng điều điều, như con gió thổi nhẹ qua vậy.

- Lần trước là do ta mà yến tiệc của tam đệ bị gián đoạn, lúc đó đến gấp cũng không chuẩn bị gì nay đến thăm tam đệ và có một ít linh chi giúp tăng cường sức khỏe...khụ khụ...xin lỗi tam đệ ta..khụ khụ..

- Người đầu trà đã có chưa sao còn chưa mang lên!! Giọng Du Thiên Vũ có lo lắng.

Nàng bị giọng của Du Thiên Vũ làm giật mình, nhanh chân vào đình nghỉ mát, đưa chén trà mà tay nàng rung rung.

Số nàng sao mãi xui thế này, trốn đến tận kinh thành còn gặp lại tên oan gia, tên tham tiền định bắt nàng lấy tiền thưởng.

Nàng định chuồn nhưng lúc đó Dương My đi đến.

- Thần thiếp bái kiến nhị vương gia!

Du Thiên Ân phát tay bảo đứng lên, Dương My có liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt có tia gì đó rất không tốt.

Nhưng đi được phân nửa lại bị gọi, lần này là Hiều Ly công kích nàng.

- Nô tỳ kia, nguoi còn đứng đây làm gì không mau đi pha trà cho phu nhân?

May quá định chuồn lại có cơ hội, nàng cúi người rồi đi thật nhanh ra khỏi đình nghỉ mát, mà mừng quá chạy nhanh nên đụng phải một người, mà nàng nhớ không lầm...là tên thuộc hạ li như trâu bò của tên cuồng xanh kia, lần trước trốn khỏi tên này hết sức khó khăn.

Ngày gì vậy không biết, oan gia cứ tụ tập lại một chỗ.

- Nha đầu nguoi có sao không, làm gì mà gấp như vậy?

Nàng không dám nhìn thẳng, cứ cúi đầu xin lỗi, rồi chạy đi luôn.

A Duật nhìn theo tiểu nha đầu vừa đâm phải mình, A Duật nhìn dáng chạy này mà cứ ngỡ ngờ, không biết gặp ở đâu nhưng rất quen, nhưng nhất thời nhớ không ra.

A Duật đi vào đình nghỉ mát, chấp tay hành lễ.

- Tham kiến nhị vương gia, tam vương gia, phúc tấn.

- A Duật mau đứng lên đi, vào phủ của ta thì đừng đa lễ như trong hoàng cung, miễn được cái gì thì cứ miễn, điều là người một nhà cả.

- Đa tạ tam vương gia.

A Duật để lên bàn, một chiếc hộp gỗ, bên trong là năm cây nấm linh chi quý hiếm.

- Vật quý như vậy thần đệ nào dám nhận, nhị hoàng huynh đệ thấy hoàng huynh cứ để lại mà dùng, sức khỏe hoàng huynh...

- Sức khỏe ta quá yếu sao?

Ngữ điệu Du Thiên Ân có chút lạnh lùng.

Du Thiên Vũ sợ hoàng huynh hấn hiếu lắm vội vàng giải thích.

- Thần đệ nào dám, chỉ là đệ lo lắng sức khỏe hoàng huynh không tốt cần bồi bổ nhiều hơn đệ.

- Quà là tấm lòng của ta, đệ không nhận khác nào đệ xem thường tấm lòng của ta??

Du Thiên Vũ đuối lý với Du Thiên Ân, nên đành nhận.

- Đa tạ nhị huynh.

Du Thiên Ân hài lòng gật đầu.

Và sau đó câu chuyện mà bọn họ nói với nhau cũng là mấy chuyện vặt trong thiên nhạ.

Một canh giờ sau Du Thiên Ân nói có việc phải về phủ.

Còn nàng trốn ở một góc ngồi tịnh tâm suy nghĩ, và giật mình vì nhớ được tên cuồng xanh đó gọi Du Thiên Vũ là đệ, tức là em trai của hấn rồi còn gì?

Cũng là em trai của hoàng thượng luôn, có nhầm không vậy, hấn giàu nứt vách đổ tường như vậy còn muốn bắt nàng để đổi thưởng, như vậy xấu xa gấp tí ti lần rồi còn gì??

- Đáng ghét!!! Nàng lấy hòn đá nhỏ ném cái hồ nhỏ kể bên.

- Thanh Tâm! Muội đâu rồi Thanh Tâm!!

Gì nữa đây, giọng này nàng còn lạ nữa sao, tên Nam Cung Việt lại muốn làm phiền nàng cái gì nữa đây, đã chốn đến tận đây còn tìm được.

Mấy giây sau khi âm thanh phát ra thì đã thấy hình ảnh xuất hiện trước mặt nàng.

- Thanh Tâm muội ở đây để làm gì, ta tìm muội khắp phủ.

Nàng nhiu mày.

- Tìm ta có chuyện gì không?

Nam Cung Việt, ngại ngần, ấp úng.

- Thật ra...thật ra hôm nay trên phố, ta thấy người ta bán phấn thơm màu rất đẹp, đại thẩm đó nói nếu thoa lên mặt sẽ rất đẹp, cũng có thể che được vết bớt nữa nên ta mua tặng muội.

Tên nhóc này lại chê bai nhan sắc của nàng nữa rồi, đau lòng thiệt chứ!

Cái tên này bị người ta lừa vậy mà vẫn tin sái cổ, che được vết bớt, chả nhẽ thời này sản xuất được kem che khuyết điểm sao? Bớt xàm chút đi, chét đám bột mỹ đó lên nhan sắc càng bị hủy hoại mới đúng.

- Ta không hay dùng những thứ này người cứ đem tặng đại thẩm Như Xuân hay Tiểu Cát đi.

Nam Cung Việt nhét hộp phấn thơm vào tay nàng rồi chạy đi, vừa chạy mà còn vừa ngoái lại.

- Thanh Tâm muội cứ dùng đi, ta tin chắc sau khi dùng muội sẽ trở thành mỹ nhân!!!

Mỹ nhân cái đầu người ấy!! Nàng định ném hộp phấn thơm nhưng nghĩ lại quá lãng phí, thường ngày thấy trên đầu giường của Tiểu Cát rất nhiều loại

giống này, giữ lại cho muội ấy cũng được.

-Đừng bay nữa mà!

Một giọng nói trong treo của trẻ con phát ra từ phía sao bức tường, nàng tò mò đi đến xem.

Ra là một bé trai mà hình như đây là con của Du Thiên Vũ, sao nó lại một mình ở đây? Mọi khi có đến ba nô tỳ cùng với hai vú nuôi đi theo mà.

Nàng đến gần hỏi nói.

-Tiểu thiếu gia, sao người lại ở đây một mình!

Tiểu Hạo nhìn nàng, nó giật mình sợ hãi lùi về phía sao.

Một lát nàng mới hiểu, chắc là do vết bớt trên mặt, đến nàng lâu lâu nhìn cũng giật mình mà hoảng sợ trẻ con.

Nàng nhẹ nhàng trấn an Tiểu Hạo.

-Thiếu gia đừng sợ, ta là người làm trong phủ, không phải người xấu.

Dừng một lát nàng lại nói.

-Diện mạo này của ta, ai cũng chê cười hết, ai cũng sợ hết, thiếu gia sợ cũng là chuyện bình thường, vậy để ta đi chỗ khác không cản trở thiếu gia vui chơi nữa.

Nàng quay người, Tiểu Hạo suy nghĩ giây lát lại lên tiếng.

-Tỷ tỷ, ta không có ý đuổi tỷ đi, chẳng qua...lần đầu gặp thấy tỷ có chút giật mình.

Nàng quay lại nhìn Tiểu Hạo, khóe miệng cong lên.

Đúng là cha nào con nấy, cách nói chuyện cũng có chút giống.

-Thật sự thiếu gia không sợ ta sao? Nàng lại hỏi.

Tiểu Hạo gật đầu chắc chắn.

-Phải rồi, tại sao thiếu gia lại đi một mình thế này, nha hoàng bà vú nữa sao không đi theo thiếu gia?

-Suyt! Tiểu Hạo ra dấu im lặng.

Sau đó nhìn qua nhìn lại, vẻ mặt nhìn căn thẳng lắm.

-Sao vậy thiếu gia? Nàng ngồi xổm xuống để dễ nói chuyện với Tiểu Hạo.

-Là ta nhân lúc nha hoàng đang bận không để ý đến ta mà trốn ra đây, hôm nay lão sư bận việc không đến được, nhưng mẫu thân cũng không cho ta đi chơi nên...nha hoàng tỷ tỷ, tỷ đừng nói cho mẫu thân ta biết được không, à ta cho tỷ mức lễ nhé!

Tiểu Hạo dùng bàn tay nhỏ của mình lật qua lật lại trong túi vải màu trắng đang đeo trên mình!

Nhìn dễ thương làm sao đấy, kiềm chế lắm và tự nhủ đây là tiểu chủ nhân của mình, nàng mới không bầu vào đôi má phúng phính đó.

-Chết rồi ta lỡ ăn hết rồi.

Nàng phì cười.

-Không sao, không sao, ta sẽ giữ bí mật giúp thiếu gia sẽ không nói lại với phu nhân, thiếu gia cứ yên tâm.

Tiểu Hạo cười hiệp mắt với nàng.

-Đúng rồi còn chưa nói tên của ta cho thiếu gia biết.

Nàng đưa tay ra rồi tiếp tục nói.

-Chào thiếu gia, ta tên là Thanh Tâm rất vui được gặp thiếu gia!

Tiểu Hạo không hiểu lắm, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiểu Hạo.

-Đây là cách chào hỏi ở chỗ ta, giống như tôn trọng người đối diện vậy.

Tiểu Hạo cũng nhanh chóng học theo.

-Chào nha hoàng tử tỷ, ta là Du Thiên Hạo, rất vui được gặp tỷ tỷ.

-Thiếu gia ngoan quá, mà thiếu gia ra đây chơi gì vậy, ta nhìn thấy ở đây đâu có gì để chơi đâu.

Tiểu Hạo chỉ vào khóm hoa đằng kia.

-Ta thấy đằng kia có con bướm rất đẹp, đuổi theo mãi vẫn không bắt được, chúng bay rất cao.

Nàng phì cười, suy cho cùng cũng là trẻ con ngốc nghếch, dễ thương thôi.

-Thiếu gia biết không những con bướm chúng trước kia là nhưng con sâu, chúng phải nỗ lực rất nhiều mới trở thành loài bướm, khó khăn lắm chúng mới được tự do bay lượn, nếu thiếu gia bắt chúng, chúng sẽ rất buồn, rất đau khổ.

Tiểu Hạo buồn buồn nói.

-Nhưng mẫu thân rất ít khi cho ta ra ngoài, nếu không bắt thì lâu lắm mới có cơ hội ngắm chúng.

-Đơn giản thôi nếu thiếu gia muốn thì ta sẽ giúp! Nàng ngẫm ý.

Mắt long lanh của Tiểu Hạo như sáng lên những tia vui mừng.

Đúng lúc đó nha hoàng đi tìm Tiểu Hạo đến, Tiểu Hạo có chút luyến tiếc không muốn đi, đến khi nàng hứa hôm sau đến chỗ của Tiểu Hạo nó mới chịu đi.

Còn nàng lại lúi thủ đi về phòng bếp.

Bóng nàng khuất dần sau hậu viện, thì hai bóng người khác lại bước ra.

-Chủ nhân sao lại theo dõi nha hoàng đấy làm gì, có chuyện gì sao?

Du Thiên Ân trầm ngâm, khi này định ra khỏi phủ nhưng nghe tên Nam Cung Việt la lối khắp nơi tìm ai đó tên Thanh Tâm, hẳn cũng hơi chột dạ mới đầu chỉ tưởng là cùng tên, nhưng chẳng biết vì sao lại muốn xem người tên Thanh Tâm đó là ai, thì ra chỉ là một nha hoàng, hình như là nha hoàng dân trà lúc này.

Cũng định rồi đi nhưng Du Thiên Vũ lại nghe một tràn câu nói của nha hoàng đó.

"Rất vui được gặp người/ rất vui được gặp thiếu gia"

Cũng là một ngữ điệu nhưng sao lại là hai người khác nhau.

-A Duật người khi này có nhìn rõ mặt nha hoàng đó không, có thấy gì không?

-Có thưa chủ nhân nô tài thấy nha hoàng đó....rất xấu xí.

Du Thiên Ân, thờ dài nói với tên A Duật này cũng như không, đợi A Triệu về rồi hãy xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thuốc trị mất ngủ

Du Thiên Ân về đến phủ của mình, nhưng lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Đi qua đi lại đến nỗi A Duật bên cạnh cũng phải choáng, nhưng lại không dám nói, chủ nhân hẳn không phải là người hay lo lắng như thế, chắc có chuyện rất quan trọng mới khiến y lo đến nỗi này.

-Chủ nhân để thuộc hạ bảo nha hoàng pha cho người chén trà long tỉnh.

Du Thiên Ân lắc đầu nói.

-Không cần, nhưng A Duật này người nói xem khi nào A Triệu sẽ về.

A Duật thật thà.

-Nếu đi ngựa ngày đêm thì năm ngày sẽ trở về, còn nếu đi theo cách thường thức phong cảnh như lần trước có thể là tám đến mười ngày.

Du Thiên Ân thờ dài, không ngờ lâu như vậy, đêm đó hấn cứ trần trọc không thể nào chợp mắt được, và ngay khi trời vừa sáng hấn liền đi đến phủ Du Thiên Vũ.

Nói ra Du Thiên Vũ cũng bất ngờ, nhị hoàng huynh này của hấn tuy là huynh đệ nhưng tính tình huynh ấy từ nhỏ đã lạnh nhạt kể cả với hoàng thượng cũng không ngoại lệ, nhưng đột nhiên gần đây lại thân với hấn như vậy, trong lòng hấn có chút vui mừng.

Hôm nay Du Thiên Vũ đáng nhẽ phải vào cung để rèn luyện cho binh sĩ nhưng vì nhị hoàng huynh đến chơi nên gọi Nam Cung Việt vào thế.

-Hoàng huynh đệ thấy sắc mặt huynh hơi xanh hơn hôm qua, có phải không được khỏe không.

Du Thiên Ân dùng tay vuốt nhẹ theo miệng chén trà, sau đó nhìn Du Thiên Vũ và cười nhẹ.

-Ta không sao, chắc do hôm qua uống quá nhiều trà nên khó ngủ.

Nghe vậy Du Thiên Vũ lại sốt sắng, lấy chén trà của Du Thiên Ân sang một bên.

-Vậy để đệ bảo nha hoàng mang nước khác lên cho huynh.

Du Thiên Ân định bảo không cần nhưng Du Thiên Vũ lại rất nhanh gọn lẹ bảo gia đình gọi Thanh Tâm chuẩn bị nước gì đó, nghe thế hấn liền trở nên im lặng không hé nửa lời.

Lát sau nàng mang hai chén nước đến, một cho Du Thiên Vũ, một cho Du Thiên Ân.

Định lui xuống nhưng, Du Thiên Vũ hỏi nàng.

-Sao nước của ta và nhị hoàng huynh lại không giống nhau?

-Thưa vương gia, nô tỳ nghe gia đình nói nhị vương gia mất ngủ nên dùng một ít thảo dược để pha, còn nước của ngài là nước giải nhiệt.

Du Thiên Vũ gật đầu, khen nàng giỏi thưởng cho nàng một lượng bạc, nàng từ chối.

-Nô tỳ không dám chỉ là một việc nhỏ không đáng được thưởng, nô tỳ còn có việc xin lui xuống.

Du Thiên Vũ đồng ý, nàng lui xuống.

Về đến phòng bếp nàng ngồi xuống bàn thanh thoi uống trà, miệng không dấu được nét cười.

Đại thẩm Như Xuân đúng lúc đem bó củi đi vào, nhìn thấy nàng liền hỏi.

-Tiểu Tâm người bị nóng trong người sao, khi nãy còn xin ta một ít thảo dược lợi tiểu, người đó toàn ăn khoai nướng không nóng cũng lạ, thảo dược đó người uống ít thôi uống nhiều lại không ngủ được.

Nghe từ ngủ không được nàng cười đến sặc nước, nàng không lo khó ngủ đâu, vì người uống không phải nàng.

-Không sao đâu đại thẩm hi hi!

Nói thêm vài câu với đại thẩm Như Xuân nàng lại chạy ra ngoài, lần này địa điểm là toilet chung của phủ.

Nàng chạy thật nhanh đến đó, nhanh chóng nấp vào phía khuất của hòn non bộ, chỉ đưa hai con mắt mang ý cười nham hiểm ra.

Đang cảm xúc dân trào, chờ đợi khoảng khắc bóng dáng xanh lè đó chạy ra chạy vào nhà vệ sinh, một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Đã có người xuất hiện, nhưng ý cười trong mắt nàng lại tan biến như khói, sao không phải là Du Thiên Ân mà lại là Nam Cung Việt???

Biểu hiện của hấn thì chín mươi chín phần trăm là biểu hiện giống uống lại thảo dược đó.

Chả nhẽ bị phát hiện rồi, ấy không đúng nếu bị phát hiện thì khác, tại sao tên Nam Cung Việt lại uống.

Nàng bước ra giả vờ gặp Nam Cung Việt.

-Tiểu Tâm.

-Trùng hợp vậy, nhưng ta nhớ hồi sáng người vào cung mà nhanh như vậy đã về rồi, đã làm hết việc vương gia giao cho rồi hả?

Nam Cung Việt, ngại ngừng gãi gãi đầu.

-Đúng vậy đã xong rồi, nhưng Tiểu Tâm này, chúng ta cũng thật có duyên đến đi nhà xí cũng gặp nhau.

Vạch đen chạy dài xuống trán nàng, nàng phát bệnh với tên Nam Cung Việt này mất.

Nam Cung Việt tự nhiên rung mình một cái, mặt cứng đờ.

Nàng nhìn hắn là đoán được rồi, thấy có chút có lỗi nhưng mà nàng là cho tên cuồng xanh kia uống, không phải cho hắn ai bảo hắn xui.

Và rồi một chuyện nàng không bao giờ, không bao giờ ngờ tới đã xảy ra....Nam Cung Việt hắn...do hắn mặt quần áo đơn giản, gam màu xám hơi sáng cho nên tất cả bị phơi bày ra hết, một vết nước chảy dài xuống chân in rất rõ.

Phải nói Nam Cung Việt khi ấy xấu hổ đến thế nào, chỉ biết nắm mắt mà bỏ chạy trên đường còn đâm phải tường hai lần, hại nàng nén cười đến nội thương, khó khăn lắm miệng mới thốt ra hai từ.

-Ha...xin..haha...lỗi...

.....

Mấy hôm trôi qua Du Thiên Ân ngày nào cũng đến phủ Uy Vũ, người khổ nhất là nàng ngày nào cũng gặp mặt oan gia, mà gặp mặt là nàng lại có ý đồ xấu muốn hại hắn, lần trước không thành đã đành giờ không biết có nên ra tay nữa không.

Từ hôm đó nàng cũng không thấy Nam Cung Việt đâu cả, có nghe Tiểu Cát than thở là hắn xin nghỉ phép dài hạn gì đó, không biết phải do mắt mặt đến độ tổn thương tâm lý rồi không.

Lại nói đến Du Thiên Ân, nàng lúc đầu còn sợ hắn phát hiện ra nàng là người mà hắn muốn bắt lần trước, nhưng mấy hôm nay chạm mặt, nhìn thẳng mặt nhau hắn cũng không nhận ra, đến giờ nàng mới thấy mấy vết mực này có công dụng.

Gia đình lại gọi nàng mang thức ăn lên phòng ăn, rõ khổ trong phủ biết bao là người làm sao nhất thiết phải gọi nàng.

Bọn họ cần ăn cơm nàng cũng cần vậy, sao phải hầu bọn họ ăn, bắt công!!!

Hiếu Ly chỉnh lại các đĩa thức ăn, lâu lâu lại nhìn ra cửa, nằng nệ mãi quân gia mới cho tiểu hồ ly đó lên đây hầu cơm, chứ mọi khi vì vương gia nể mặt nó toàn làm việc nhẹ nhàng, hôm nay nhất định phải vui đập nó để vương gia, phu nhân thấy được bộ mặt thật của nó, chuyện y phục lần trước nó nhanh tay mang giặt lại, không thôi là bị bắt tại trận rồi, tức muốn điên.

Nhưng không sao hôm nay sẽ cho nó biết mùi.

Vừa nhắc là đến, nàng mang khay thức ăn đầy áp nên đi rất nhẹ nhàng cẩn thận mà bước qua ngạch cửa rồi thế méo nào lười thêm cái ngạch cửa thứ hai vậy.

Tiêu rồi lần này xác định rằng môi lần lộn.

Nhắm mắt chịu trận, nhưng đợi mãi vẫn không cảm giác được mặt chạm xuống sàn, chỉ nghe tiếng mấy đĩa thức ăn rơi xuống sàn rồi vỡ vụn thôi.

Không đau ở mặt mà đau ở bụng là thế nào, nàng mở mắt ra, thấy mình lơ lửng giữa mặt cách sàn nhà một gang tay.

Cái người nào đang nắm lấy dây thắt lưng nàng vậy???

Bụp, muốn chửi hết sức đã nắm sao còn buông ra.

Du-Thiên-Ân người cứu người cũng phải cứu cho trót chứ!!!!

Nàng bị thương đứng dậy, bị mắng tới tấp.

-nha đầu kia, người sao lại bất cẩn như vậy!!

Lão quân gia còn nhẹ nhàng với nàng chứ Hiếu Ly thì khác.

-Đã vào phủ bao lâu mà vẫn không biết cách đi đứng, người đứng là chán sống, người nhìn xem đĩa thức ăn đã vỡ người nghĩ mình đền được sao, ta nói cho người biết hôm nay người...

-Có phải phu nhân tốt với người đến nỗi người sinh ra lòng quyền như vậy sao Hiếu Ly??

Du Thiên Vũ bên ngoài đi vào, làm cho Hiểu Ly một phen hú vía, theo sao là Dương Mỹ và Tiểu Hạo, Dương Mỹ thấy vậy cũng lên tiếng nói đỡ cho Hiểu Ly.

-Vương gia xin bớt giận, do Hiểu Ly nóng vội nên mới lớn tiếng, lỗi cũng là do Thanh Tâm đi đứng bất cẩn làm rơi thức ăn, nhưng chuyện cũng chẳng có gì to tát cả xin người bỏ qua cho Hiểu Ly và Thanh Tâm.

Mỗi câu điều là lời nhẹ nhàng lương thiện nhưng sao ngữ điệu này khiến nàng rung mình thế, kì lạ.

-Được rồi mau dọn dẹp để nhị vương gia còn dùng cơm.

Nàng uất ức lui xuống, Hiểu Ly cũng theo sao, đi khỏi phòng dùng cơm một đoạn nàng lại bị Hiểu Ly chặn lại.

-Lại muốn gì nữa đây?? Nàng nhìn Hiểu Ly.

Hiểu Ly vênh vác, cười chế nhạo nàng.

-Hừ...ngươi đừng tưởng có vương gia ưu ái thì ngươi muốn gì cũng được, nói cho ngươi biết loại kỹ nữ như ngươi ta chương mắt lâu rồi, không lâu nữa đầu vương gia sẽ đuổi ngươi ra khỏi phủ thôi.

Phải không đây nàng nhẫn nhịn lâu rồi nhé, hôm nay còn mặt dày chửi nàng là kỹ nữ, muốn kiếm chuyện đến cùng sao?

-Ta đã làm gì đắc tội với ngươi sao? Ta đã làm chuyện gì đến nỗi ngươi gọi ta là kỹ nữ, ngươi không thấy mình quá đáng lắm sao?

Nàng nói thế Hiểu Ly càng tức lên.

-Ngươi cũng già vờ hay lắm, dùng mưu kế quyền rũ vương gia, ngươi đừng tưởng việc ngươi làm người ta không biết, đêm hôm đó ta nhìn thấy hết rồi, ngươi đúng là đồ lăng lợ, đồ tiểu nhân hạ lưu.

Cho xin đi muốn chọc điên nàng sao?

-Hiểu Ly này, ta nói rõ cho ngươi biết thứ nhất ta không có quyền rũ vương gia như ngươi nói, thứ hai ta là người ngay thẳng không bày mưu tính kế cũng không phải loại lăng lợ, ngươi thấy ta dùng cử chỉ hành động để quyền rũ vương gia như ngươi nói chưa, và cuối cùng ta nghĩ ngươi nên tự nhìn lại mình đi hết lần này đến lần khác làm khó ta, chuyện cơm có đá, trà có muối, y phục bị phát, và khi này là ai gạt chân đề ta ngã, ngươi nói xem ai tiểu nhân hơn ai?

Hiểu Ly như bị phát giác, có hơi chột dạ, nhưng cứng miệng.

-Ngươi đừng có đổ oan cho ta, ngươi có bằng chứng không.

Nàng mệt mỏi quá rồi, đối với loại người này càng dây dưa càng khó chịu.

-Ngươi có làm không ngươi tự hiểu, ta không nói với ngươi nữa, làm ơn nhường đường.

Nàng bỏ đi, nhưng Hiểu Ly cố chấp nắm lấy tóc nàng mà giật ngược lại.

-Ngươi định chạy sao, đừng có mơ.

Lực nắm mạnh đến nỗi, da đầu nàng tê lên vì đau, bà nó chứ muốn làm người lương thiện cũng không được mà!!

Nàng quay lại hất hết tất cả thức ăn rơi xuống đất khi này vào người Hiểu Ly, Hiểu Ly từ đầu đến chân toàn là dầu mỡ.

Như núi lửa phun trào, Hiểu Ly liều mạng để tất vào mặt nàng, nàng nhanh tay bắt lấy tay Hiểu Ly và nắm chặt lại, khiến Hiểu Ly không thể động thủ.

Hiểu Ly thấy yếu thế nên dở trò, dùng chân đạp mạnh vào chân nàng, nàng đau nên nói lỏng, thoát được định nhào đến cho nàng vài bạt tay nhưng mà do dầu mỡ dưới nền đá trơn khiến cả người Hiểu Ly ngã xuống.

Không đáng được nàng Hiểu Ly lại giờ trò ăn vạ.

Tự tay tát mạnh vào mặt mình liên tục, rồi khóc lóc ỉ ôi.

-Cứu tôi ới, Thanh Tâm ngươi đừng đánh ta nữa, cứu tôi, đau quá, Thanh Tâm xin ngươi tha cho ta..huhu..

Nàng đứng đó nhìn cảnh này mà vạch đen nó cứ chạy dài từ trán đến tận đầu ngón chân.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chột dạ

Định nán lại ăn com với hoàng đệ của mình nhưng A Duật đến báo là A Triệu đã trở về nên cáo từ hoàng đệ.

Nhưng hay thay vừa ra đến cửa đã thấy chuyện vui rồi, xem như thưởng thức một mảng độc tấu thú vị.

Du Thiên Vũ chau mày nhìn cảnh này, Dương My thì mặt cứng đờ không biểu hiện một cảm xúc gì, còn tiểu vương gia Tiểu Hạo ngây ngốc kéo tay áo nhũ mầu hỏi.

-Nhũ mầu Hiểu Ly tỷ tỷ đang làm gì vậy?

Nhũ mầu cũng không biết trả lời thế nào nên đành im lặng, giả vờ không nghe thấy.

Hiểu Ly có lẽ hôm nay ra cửa không xem phong thủy rồi, sao còn đen đui hơn nàng chứ, diễn một trận như vậy lại bị mọi người chứng kiến hết.

Hiểu Ly nhập tâm đến nỗi không phát hiện mọi người đang nhìn nhìn mình, cứ thế mà nước mắt đầm đìa vừa khóc vừa kêu.

-....huhu....đừng đánh tôi nữa mà...hức....huhu... Thanh Tâm tha cho tôi đi..

Nàng cũng thấy bọn họ đi ra rồi, nhưng mà thấy Hiểu Ly diễn xuất sắc như vậy một mình nàng xem thì tiếc vô cùng nên khoanh tay đứng một bên nhìn.

Kết quả Hiểu Ly tự đánh mình đến đau tay luôn, tự nhủ như thế đủ cho tiểu hồ ly bị phạt nặng rồi, nên dừng lại, nào ngờ vừa xoay qua đã thấy rất nhiều cặp mắt đang nhìn mình, phải nói Hiểu Ly đứng hình luôn.

Mặt cứ đơ ra không nói được lời nào, phải nói Du Thiên Vũ rất mất mặt, để nhị hoàng huynh của hắn thấy cảnh nha hoàng trong phủ làm loạn như thế còn ra thể thống gì.

Du Thiên Vũ cười ngượng tiến nhị hoàng huynh ra cửa.

Khi Du Thiên Ân đi khỏi, Du Thiên Vũ trở vào, mới đầu Hiểu Ly còn chồm lên chồm xuống, nhưng Du Thiên Vũ hôm nay rất nghiêm, khuôn mặt lạnh tanh như trên chiến trường rất cuộc Hiểu Ly cũng thừa nhận, nói do ranh ghét nàng nên mới như vậy, hiển nhiên không nói đến việc kia.

Du Thiên Ân phạt đánh Hiểu Ly mười trượng, nhốt vào phòng cũi bỏ đó một ngày.

Hú hồn bé bi, nếu như bọn họ không nhìn thấy, nếu như hiểu lầm nàng, nàng e cái người bị đánh bị bỏ đói kia sẽ là nàng.

Còn về Dương My ngoài mặt rất chi bình thường, nhưng nàng có thoáng thấy vành tay áo bị nàng ấy xiết đến nhăn một góc.

Việc được giải quyết trong phủ trở về lối sống bình thường.

Tối đó Dương My đợi mãi vẫn không thấy Du Thiên Vũ về phòng, lẳng lặng đi tìm lại thấy ngồi ăn khoai nướng cùng nha hoàng Thanh Tâm, trước đây Hiểu Ly cảnh báo nàng phốt lờ, cứ nghĩ rằng xấu xí như ma quỷ làm sau vương gia lại yêu thích, nhưng đâu ngờ rằng vương gia sở thích khác người.

Đồ của Dương My nàng mà cũng dám lấy, xem như nha hoàng này chán sống rồi.

Dương My bảo nhà bếp lên làm một ít thức ăn cho Hiểu Ly, người làm ngưỡng mộ Dương My có lòng bỏ tất nên nhanh chóng chuẩn bị, lên vào kho, nhìn thấy Hiểu Ly nằm dưới đất cũng tội tội, nhưng cũng do tiểu nha hoàng này của nàng quá nóng cạn.

Thấy Dương My Hiểu Ly cố sức ngồi dậy, vết thương bị đánh rướm máu, cộng với đói là người nên vừa ngồi dậy đã ngã xuống.

-Không cần phải ngồi dậy, thức ăn và thuốc ta mang đến cho ngươi khi nào đỡ hơn thì ăn, ngươi vì ta mà chịu khổ như vậy ta cũng xót lắm, ngươi yên tâm ta sẽ giúp ngươi trả thù, hận mới nợ cũ điều tính hết với nha hoàng đó.

Hiểu Ly cảm động đến rơi nước mắt, lắp bắp nói không nên lời.

-..Phu nhân...nô tỳ...nô tỳ...đa tạ người...

Dương My nhìn Hiểu Ly một lượt rồi nói.

-Vết thương của ngươi cũng không nhẹ, ta thấy đến ngày mai khi hết bị phạt ngươi về Dương Phủ một thời gian đi.

Hiểu Ly ngoan ngoãn nghe theo, còn Dương My trở về phòng.

Nhìn con trai ngoan ngoãn ngủ trên giường, Dương My nhẹ nhàng vuốt tóc nó, miệng bắt giấc thốt ra.

-Rất giống.

Nhìn con trai Dương Mỹ càng quyết tâm hơn, nhất quyết sẽ không cho ai phá vỡ tổ ấm của mình và cướp đi cha của con trai.

.....

Phủ của Du Thiên Ân.

Tiếng của quản gia đang hối thúc mọi người làm việc nhanh lên một chút, chủ nhân của bọn họ rất ưa thích sạch sẽ, với một phần sức khỏe yếu ngượng luôn căng dãn rằng phải để xung quanh chủ nhân luôn sạch sẽ.

-Các người quyết nốt chỗ sân này thì vào lau dọn trong thư phòng, chủ nhân không biết sẽ về khi nào đâu, nhớ là trước khi chủ nhân về mọi thứ phải sạch đến nỗi có thể soi được mặt của các người hiểu không!?

Đám nô tỳ dạ dạ vâng vâng, tiếp tục làm việc, phủ của Du Thiên Ân tuy khôn lớn bằng Uy Vũ phủ nhưng nha hoàng gia đình nhiều vô kể, chủ yếu là quét dọn.

-Tiểu Dung người nhanh một chút bê chậu nước mà cũng lâu như thế.

Nha hoàng Tiểu Dung bị hối thúc đến bức, quát lại.

-Người có giỏi thì bê hộ ta, ta nhường người mang khăn vải người còn kêu ca.

Tiểu Dung rút cuộc cũng mang được chậu nước vào thư phòng.

Lau chùi cẩn thận từng chút một, để chủ nhân phát hiện còn bụi là xem như bị trừ bạc.

-Cô nương này là ai đây, nhìn rất xinh đẹp.

Đang lau dọn Lục Tinh chợt phát hiện ra tranh vẽ một cô nương rất xinh đẹp.

Tiểu Dung giật mình nhanh tay ngăn cản, đề bức vẽ về chỗ cũ.

-Người đã làm bao lâu rồi không nhớ quy tắc sao, đồ của chủ nhân nhất định không được động vào.

Lục Tinh biểu mô.

-Chủ nhân có ở đây đâu, cứ xem một chút rồi để lại chỗ cũ.

Lục Tinh lại cầm lên xem, nhìn đến nhìn lui rồi nói.

-Ta nghĩ đây là người trong mộng của nhị vương gia, ngài ấy rất ít khi vẽ chân dung mà.

Du Thiên Ân đúng là rất ít khi vẽ chân dung một ai đó, hẳn chỉ vẽ vài mấy cảnh đẹp thôi, bức vẽ này là hẳn nhìn bức vẽ trên cáo thị rồi và dựa vào trí nhớ vẽ nên, hẳn còn đặt biệt dùng màu sắc phối hợp với nhau, bức vẽ lúc này mới thật sự đúng với mặt nàng, chứ không phải nét vẽ thô sơ kia.

Lục Tinh mãi ngắm nhìn, đến khi nghe thấy giọng nói của Du Thiên Ân thì giật mình hoảng loạn, làm rơi bức vẽ, loay hoay nhặt lên thì tay áo lại làm ngã ống mực, và ống mực lại rơi đúng vào bức tranh.

Du Thiên Ân mở cửa bước vào thấy đồng bừa bọn trên sân nhà, hai chân mày nhíu lại, trán bắt đầu có gân xanh nổi lên.

Tiểu Dung, Lục Tinh quỳ gối xuống đất, dập đầu nhận lỗi.

-Nhị vương gia tha tha tội!// Nhị vương gia tha tha tội.

Du Thiên Ân không nói một lời, đến nhặt bức vẽ lên, xem xét một lát, hai hàng chân mày hẳn cũng giãn ra.

Vết mực lem trên bức vẽ, làm cho khuôn mặt bị lem lem vài chỗ, nhưng vài chỗ này lại na ná vết mực mà nàng thoa lên lúc bấy giờ.

Tiểu Dung cứ nghĩ lần này bị đuổi khỏi phủ là cái chắc nhưng không ngờ, nhị vương gia có chút ý cười, còn bang thưởng cho Tiểu Dung và Lục Tinh một lượng bạc, có phải nhị vương gia bị đả kích đến phát ngược rồi không?

Tối hôm đó A Triệu sau mấy ngày đêm phi ngựa trở về, đã đem rất nhiều tin tức cho Du Thiên Ân.

A Triệu nói hoàng thượng cùn đang cho người ráo riết tìm tung tích của Ngô Thanh Tâm, cũng cho rất nhiều quan binh Quang Châu điều tra, nhưng cũng may A Triệu đến trước điều tra xong sẵn tiện che đậy hết cả manh mối.

A Triệu kể, ở Quang Châu có gia đình quả phụ từng chịu ơn của Ngô Thanh Tâm, họ nói Ngô Thanh Tâm cho họ một số ngân lượng rất lớn rồi bỏ đi, đưa con tên là A Cầu còn hỏi Ngô Thanh Tâm hiện giờ thế nào, A Triệu đành nói dối là vẫn khỏe, sau đó lấy đi chiếc hộp gỗ kia bên trong còn một lá thư A Triệu không mở ra mà cứ vậy đưa cho Du Thiên Ân xem.

-Thì ra người đứng sau việc Thanh Tâm trốn khỏi Trương Phủ là Trương tiểu thư thật sự,nhưng Thanh Tâm lần trước đến cáo thị còn đọc ngược chứng tỏ là không biết chữ, có lẽ nàng ấy cũng không biết nội dung bức thư này.

A Triệu nghĩ ngợi một lát rồi buộc miệng hỏi Du Thiên Ân.

-Tung tích của cô nương ấy cần thời gian sẽ tìm được ngay nhưng mà chủ nhân gọi nô tài về gấp như vậy không biết có việc gì quan trọng hơn.

Du Thiên Ân bỏ bức thư trở lại vào hộp gỗ, nhìn A Triệu rồi cười.

-Đáng ra sẽ nhờ người xác nhận người nhưng giờ ta lại chần chẫn rồi, hai người bọn họ chỉ là một người.

A Triệu không hiểu lắm hỏi lại, nhưng chủ nhân lại cứ vui vẻ cười, không quan tâm đến hấn, hấn lui thui lui xuống, đi cả ngày lẫn đêm mất hấn cũng đo lường luôn rồi.

Sáng sớm bước khỏi giường nàng bị vấp phải cạnh giường, chân đau đến chảy nước mắt, giờ thì mất cứ giật liên tục, nàng thấy có gì đó lạ lắm.

Còn cái tên Du Thiên Ân kia lại đến nữa rồi, uống nhờ, ăn nhờ cũng lâu rồi nàng còn nghĩ hấn nghèo lắm chứ, nhưng sáng sớm nay lại nghe một tin đồn rất lạ, nói là Du Thiên Ân lưu luyến vẫn vương phu nhân của Du Thiên Vũ nên mới thường xuyên đến như vậy.

Không ngờ con người hấn xấu xa đến mức này tham tiền rồi đến tham sắc, vợ của em trai mình mà cũng có ý định rồi lưu luyến.

Còn nghe được trước đây nếu Dương Mỹ không thành thân với Du Thiên Vũ thì có lẽ đã là phu nhân của hấn, còn nói là do đích thân thái hậu xe duyên cơ, ghê thật. có lẽ do buồn chuyện này nên tối qua Du Thiên Vũ hành bất năng ăn khoai lan để tận nửa đêm.

Pha hai tách trà mang lên cho hấn, nàng phát hiện hôm nay cái tên A Duật kia không đến mà là A Triệu mấy lần giúp nàng.

-Mời nhị vương gia uống trà, Vương gia sáng sớm đã vào cung, có lẽ đến trưa mới kịp về.

-Được.

Nàng liếc nhìn A Triệu, thấy hấn cũng đang nhìn mình, mà lại nhìn rất dữ dội nữa.

Định xin lui xuống nhưng Du Thiên Ân bảo lại.

-Nha hoàng người tên là Thanh Tâm đúng không?.

Chột dạ, sao hấn lại hỏi nàng câu này, là rảnh rồi tám chuyện hay phát hiện gì rồi.

-Vâng thưa nhị vương gia, nô tỳ có việc có thể lui xuống không.

Du Thiên Ân cười.

-Ta chỉ hỏi đúng một câu nữa trả lời xong người có thể lui xuống.

Du Thiên Ân lấy ra bức vẽ dán trên cáo thị cùng hộp gỗ để hết lên bàn.

-Người có biết những thứ này không?!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thả hay không thả

Tìm nàng nhảy thót lên một cái khi thấy hai thứ trên bàn, một là bức tranh truy nã, hai là cái hộp gỗ nàng để lại ở nhà A Cầu.

Thật sự bị phát hiện rồi sao?! Huhu ông trời lúc nào người cũng ghét con như thế sao?

-Thế nào?Ngô Thanh Tâm?!

Cái giọng mềm mỏng nhẹ nhàng này dọa được nàng sao? Nàng đành giả ngu.

-Nhị vương gia người nói gì nô tỳ không hiểu.

Du Thiên Ân không gấp, cười nhẹ nhàng, rồi nói.

-Trước đây ta có quen một cô nương, cô nương ấy cứu ta thoát chết một lần, đến nay ta vẫn tìm tung tích cô nương ấy để báo ân, nay biết được người cùng tên cùng họ, đáng đi khuôn mặt điều có điểm giống chẳng hay...có phải chính là người?!

Biết nàng là ân nhân luôn kìa, eo ôi nghe mà nổi hết da gà, ân nhân của mình mà lại truy bắt để lấy tiền thương, người tro trên qua rồi.

-Nhị vương gia có lẽ ngày đã nhầm lẫn, tiểu thư trong bức vẽ đẹp nghiêng thành như vậy làm sao lại là nô tỳ được, khuôn mặt nô tỳ...từ...từ nhỏ đã như vậy rồi...

-Còn bức vẽ này? Nàng chưa kịp nói hết thì Du Thiên Ân đã lấy bức vẽ khác ra, lần này hình ảnh rõ nét, chuẩn đến từng chút, người nàng cứng đờ.

Hắn là yêu quái sao? Nàng cố lấy lại bình tĩnh, bây giờ mất bình tĩnh là thua.

-Nhị vương gia thứ lỗi, bây giờ nô tỳ thật sự có chuyện phải làm, nô tỳ cáo lui trước.

Nàng không để cho hắn kịp mở miệng, nàng chuồn nhanh, nào ngờ vừa đi được ba bước hắn đã lên giọng.

-A Triệu, người nói người đã gặp qua đứa bé tên A Cầu gì đó sao?

-Vâng.

-Đứa bé ấy giờ có an toàn không?

-Vâng, rất an toàn.

Chỉ vồn vện hai câu hỏi mà làm chân nàng rung lên, A Cầu...dám dùng A Cầu uy hiếp nàng, quá lắm rồi, hắn đường đường là hoàng thân quốc thích, là người có tiền vậy có gì vì mấy đồng bạc lẻ đó mà dùng thủ đoạn này ép nàng lộ diện.

Giỏi cho Du Thiên Ân, hôm nay nàng, Ngô Thanh Tâm nhất định không nhìn hắn nữa, quyết liều sống chết với hắn.

Nàng xoay người, ánh mắt giận dữ nhìn hắn, thân ảnh áo xanh nhàng nhẹ uống trà, vẻ mặt không dính chút bụi trần đó.

Nàng hùng hổ bước đến, chân phải đạp mạnh lên ghế, hai phải chống ngang hông, tay trái chỉ thẳng mặt Du Thiên Ân.

-Từ lúc ta đặt chân đến đây chưa bao giờ thấy ai vô sỉ, xấu xa như người, người nói ta là người có ơn cứu người, vậy thì sao người ba lần bốn lượt bắt ta để lãnh thưởng, ta khó khăn lắm mới có thể sống sót đến giờ, bây giờ người lại dùng thủ đoạn hèn như vậy để ép ta lộ diện, A Cầu và mẹ nó có tội gì, mà người bắt họ, hoàn cảnh của họ chưa đủ khổ sao?? Lương tâm người vút cho chó gặm rồi sao hả?!!! Mấy đồng tiền đó người cần đến vậy sao??!

Xỏ một tràng uất ức, Du Thiên Ân và A Triệu đứng hình, đến khi chén trà A Triệu rót tràn ra ngoài bọn họ mới hoàn hồn.

A Triệu ái ngại nhìn nàng.

-Thanh Tâm cô nương, cô nương đừng thô lỗ như vậy dù gì chủ nhân cũng là vương gia!

Nàng nghe được từ vương gia lại phát cáu.

-Vương gia thì có thể ức hiếp người khác như vậy sao? Ta nói cho người biết người đang làm trời đang nhìn, người làm nhiều việc xấu như vậy ta xem người sồn được bao lâu!

A Triệu đập bàn đứng dậy, giọng tức giận.

-Cô nương người quá lời rồi, chủ nhân danh phận cao quý sao người có thể...

Du Thiên Ân ngăn A Triệu không để hắn nói nữa, hắn đứng lên tiến một bước đối diện nàng, hắn nở nụ cười nhẹ nhàng.

-Đúng là người đang làm trời đang nhìn, ta Du Thiên Ân chưa bao giờ làm trái với trời nên không bao giờ sợ, và bây giờ cô nương đã thừa nhận mình là Ngô Thanh Tâm?

-Hỏi dư thừa, các người mau thả A Cầu ra nếu không ta sẽ báo cảnh sát...à không báo quan bắt các người, còn nếu quan phủ bao che các người ta sẽ tố cáo với hoàng thượng, ta không tin không ai trị được người.

-Ngô Thanh Tâm người quên mình đang bị truy nã khắp nơi sao? Người hóa trang như thế này giấu được bao lâu? Người không lo cho mình ở đó mà bao đồng lo chuyện người khác, cộng với tội vừa lảng mạ hoàng thất dù mấy cái đầu cũng không đủ chém! A Triệu tuông một tràn.

Nàng nghe mà thấy gì đó sai sai, không phải vụ truy nã đã kết thúc ở Quang Châu rồi sao? Cáo thị cũng được xé bỏ, nàng lại phạm lỗi gì nữa à? Sao chính nàng cũng không biết thế này.

-Hai người nói bậy bạ gì đó?! Sao ta lại bị truy nã khắp nơi?

Du Thiên Ân nhúu đôi chân mày, nhìn nàng rồi nói.

-Người không biết mình bị truy nã?

-Ta có làm gì sai mà suốt ngày các người ở đây đòi bắt ta lấy thưởng, ta đâu có phạm mấy tội như giết người, cướp của, cưỡng hiếp dân nữ đâu, rốt cuộc ta đã làm gì?! Nàng uất ức.

Du Thiên Ân có chút nghi ngờ, bèn hỏi lại.

-Trước đây người đã từng gặp qua hoàng thượng chưa?

Nàng thành thật lắc đầu.

-Từ lúc đến kinh thành chỉ nghe một hai lần mấy công công đến bảo hoàng thượng mời tam vương gia vào cung, một góc áo của hoàng thượng còn chưa nhìn thấy nói gì gặp, nhưng có liên quan gì đến ta, rồi chuyện bị truy nã nữa?!

Du Thiên Ân đắm chiêu suy nghĩ, có lẽ vì thấy tờ cáo thị ấy nên hoàng huynh của hắn cũng nhầm lẫn, và đưa Trương Uyển Nhi thật vào cung lập phi, nào ngờ lại nhầm lẫn.

-Người muốn biết thì đi theo ta, ta sẽ kể hết đầu đuôi cho người nghe.

-Sao ta phải đi theo người, người đừng giờ trò đùa! Nàng lườm hắn.

Du Thiên Ân nhìn nàng, rồi liếc qua A Triệu.

-Người đến báo với quản gia, ta cần một nô tỳ mang đồ nên mượn tạm nô tỳ Thanh Tâm một lúc.

A Triệu nghe lệnh vâng một tiếng rồi chạy nhanh đến tìm quản gia, nàng trừng mắt với Du Thiên Ân.

-Người đùa chắc, đừng có giỡn mặt với ta, ta còn lâu mới theo người.

Nàng dùng dần bỏ đi, nhưng sau lưng lại nghe giọng khiêu khích.

-Người không muốn biết A Cầu và mẹ của nó sống chết ra sao hả? Chỉ cần một câu của ta có thể ngay ngày mai sẽ đưa đến cho người hai món quà đẹp mắt.

A Cầu ơi A Cầu, rốt cuộc làm sao để bị bắt thế này hả?? Số nàng bao giờ hết đen đây?! Ông trời người thật không công bằng, giúp sức cho bọn ác như thế sao!

Nàng bị tên Du Thiên Ân lôi cổ ra phố, trên đường đi còn hành hạ nàng, qua bất cứ hàng nào hắn điều mua một món, lại bắt nàng cầm hết, còn tên A Triệu giả vờ không nhìn thấy nàng để khỏi mang giúp,grừ!! Xấu xa luôn hết phần người khác vậy à? Du Thiên Ân, nhất định nàng sẽ không bỏ qua.

Đi ra luôn tận ngoại ô kinh thành, có một đình nghỉ mát cạnh hồ, hắn thành thạo vào đó, nàng thì khổ sở theo sao.

Bà nó, xem cái tướng ngồi uống trà kia, kiếm chế dữ dội nàng mới không xô hắn xuống hồ.

-Nhị vương gia ngày có thể thả A Cầu ra không, dù sao nó cũng chỉ là đứa bé, mẹ nó cũng ốm đau bệnh tật, ngày làm vậy không sợ trời phạt sao một mạng người là bảy thập chùa hai mạng là mười bốn cái lặn. con cháu ngài sau này sẽ rất có phúc!

Nàng dùng những lời cảm động nhất, vậy mà hắn vẫn không lung lay, cuối cùng cũng ép nàng đến nỗi này, thôi dù sao nàng có bị bắt có bị gì gì đó, thì cũng cứu được hai mạng người, tích đức nếu sau này có gặp lão diêm vương cũng có một chút lợi thế, có thể thương lượng để được đoàn tụ với ba mẹ, với nhóc con kia.

-Được rồi, nếu nhị vương gia chịu thả mẫu tử A Cầu ra, và để ta thấy họ an toàn, thì Ngô Thanh Tâm ta nhất định tình nguyện để người dẫn đi lãnh thưởng!

Du Thiên Ân đang thưởng thức trà nghe câu này của nàng, mà dẫn đến ho sặc sụa, tên A Triệu luống cuống tìm khăn cho hắn, nàng thấy tội quá vội vài cái vào lưng hắn.

Hắn giật mình hắt tay nàng ra, gì nữa,nhìn lại tay mình khi này đồ chất cao quá nên vấp té mấy lần tay cũng dính đầy đất, xí cái tên cuồng xanh biến thái lại cộng thêm bệnh sạch sẽ.

Hắn lấy lại tinh thần, giọng nhẹ nhàng.

-Người nghĩ vương gia ta nghèo đến nỗi cần ngân lượng đó sao.

-Đùng nhiều lời, người thả hay không thả?

-Không.

Nàng nổi điên, vung tay định đánh hắn, hắn lại nói tiếp

-Vì ta không giam giữ bọn họ, do người suy nghĩ nhiều thôi, vì ta đây muốn trả ân tình cứu mạng nên mới sẵn lòng giúp, nhưng lại bị cô nương hiểu lầm nghiêm trọng như vậy ta...khụ...khụ...khô tâm lắm.

Phụ họa thêm mấy cái ho nữa, Du Thiên Ân người đứng là..

Nàng khoanh tay, hất cằm về phía Du Thiên Ân.

-Thật sự người không bắt A Cầu?

Du Thiên Ân gật đầu, nàng nhìn hắn thấy hắn cũng không đến nỗi nào là phường bắt cóc.

Nàng lại hỏi tiếp

-Vậy người nói người báo ân, thế lúc ở Quang Châu người cho người đuổi bắt ta đó là ý gì đây?! Không phải vì tiền thưởng Trương phủ thì gì có gì?

Du Thiên Ân xòe quạt giấy ra, nhẹ nhàng quạt mấy cái, tóc mai phớt phơ, tạo nên một hiệu ứng mê người, hắn còn dùng ánh mắt nhẹ nhàng như cánh hoa nhìn nàng thật là....định quyến rũ nàng sao!!!

Nàng tặng cho hắn một cái lườm dài, nàng tùy tiện ngồi xuống ghế đối diện hắn, hỏi thúc hắn trả lời, hắn nhủu mày sau đó lại nhẹ nhàng nói tiếp.

-Cô nương thật sự không biết đào hôn với hoàng thượng sẽ phạm tội khi quân xử trảm cả nhà, ngày đó ta cứ hiểu lầm người là Trương tiểu thư sợ người và gia quyến người chết nên ta mới có lòng đưa người về phủ nào ngờ người lại trốn đi, nếu hôm đó ta không đến dự yến cũng không phát hiện....khụ khụ..

Du Thiên Ân ho khan, A Triệu đưa khăn lụa cho hắn, A Triệu cũng thắc mắc lắm, mọi khi chủ nhân nói chưa cùng lắm là mười câu, hôm nay lại nói nhiều như vậy.

-Nhưng hiểu lầm ta với Trương Uyển Nhi thì liên quan đến việc ta bị truy nã?! Nàng thấy khó hiểu.

Du Thiên Ân không thèm nhìn nàng, mà mắt chuyển hướng sang mấy con vịt đang bơi dưới hồ, mấy giây sao mới nói.

-Là do người giỏi, đánh cắp thân phận tiểu thư rồi còn đánh cắp luôn trái tim của hoàng thượng.

Gì chứ đến hoàng thượng nàng còn chưa gặp đánh cắp cái gì đánh cắp, đồ điên.

-Cho người biết ta chưa hề gặp qua hoàng thượng gì đó, nhưng dù có nhầm lẫn đi chăng nữa có cần truy nã rầm rộ như vậy không?

Du Thiên Ân nói nhiều này giờ cũng mệt rồi, nếu giải thích thêm cho nàng nữa e rằng bệnh hắn cũng tái phát cho xem

-Người cũng không cần phải hiểu rõ mọi thứ, chỉ cần biết người đang bị nguy hiểm, và bổn vương gia ta...đứng về phía người.

Nghe câu này tim nàng nhảy thịch một cái, câu thoại này cộng hiệu ứng hình ảnh, nếu không kiểm chế thì nàng có lẽ đã bị sét đánh rồi, hú hồn bé bi.

Du Thiên Ân rất dư thời gian, hắn ngồi ở đình nghỉ mát cũng gần hết một ngày, đến mặt trời gần lặn hắn mới cho nàng về.

Lết cái thân rã rời mới vừa về đến cổng, thì tai quạ lại ập đến.

Ông trời ơi, con hận ông!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Là phúc hay họa

Các người đã tìm hết các phòng trong phủ chưa? Giọng Du Thiên Vũ có chút bức tức.

-Bẩm tam vương gia đã tìm hết phòng chỉ còn đây phòng của bọn nô tỳ Tiểu Cát và Thanh Tâm là chưa tìm! Lão quân gia thành thật bẩm báo.

Chuyện là lúc nàng bị tên cuồng xanh lôi ra khỏi phủ, thì Dương Mỹ nước mắt ngấn nước mắt dài lên báo với Du Thiên Vũ, là chiếc vòng cẩm thạch gia truyền của mình bị mất, thế là cả phủ náo loạn cả lên, Du Thiên Ân cho người tìm khắp phủ từ sáng đến giờ vẫn chưa tìm được và trùng hợp hơn nữa, chỉ còn phòng của nàng và mấy người nữa là chưa vào tìm.

Thấy nàng Tiểu Cát ra giấu bảo nàng đến đó, Tiểu Cát kể sơ qua cho nàng nghe, ấy ấy bọn họ vào phòng nàng tìm rồi, kết sắt của nàng, gia tài của nàng!!

Định liều mạng xông vào, nhưng bị Tiểu Cát kéo chân lại, nàng xem té sắp mặt, hai người ồn ào, làm Du Thiên Vũ bận tâm nhìn qua nàng.

Nàng cũng vừa vận nhìn sang, nhưng nàng thấy Du Thiên Vũ trong mắt hấn có chút gì gọi là...rất khó nói, sau đó hấn lại đưa mắt nhìn về phía phòng.

Nàng nghĩ một lát rồi tự "à" một tiếng, gia chủ mất đồ ai mà không xót chứ.

Nhưng mà tìm lâu như vậy có khi nào tìm ra luôn kết sắt của nàng hay không? Nàng hồi hộp đến nỗi mười đầu móng tay sắp bị nàng cắn đến nhỏ máu rồi.

-Đã tìm thấy rồi!!

Hề?! Tìm thấy đồ hay tìm thấy kết sắt của nàng?!

.....

Hoàng Cung.

-Bẩm báo hoàng thượng, Trương Tâm Quân đã đến! An Tử từ ngoài vào bẩm báo.

Du Thiên Minh đặt chén trà xuống bàn, điều chỉnh lại tư thế ngồi chờ Trương Tâm Quân đi vào.

-Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

-Miễn lễ.

Trương Tâm Quân cung kính đứng một bên thưa chuyện cùng Du Thiên Minh.

-Bẩm hoàng thượng, thời gian qua thần đã theo lệnh của người truy tìm tung tích của Ngô Thanh Tâm, thần đã đích thân đi thăm dò, cách đây không lâu, Ngô Thanh Tâm có bị một bọn lâm tặc bắt giữ, trên đường nàng ấy cố trốn thoát nhưng đáng tiếc thay đã bị bọn cướp giết chết...

Xoảng... tiếng chiếc đĩa điểm tâm rơi xuống sàn vỡ vụn, tiếng động làm Du Thiên Minh và Trương Tâm Quân nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Uyển Nhi đứng đó chưng hửng.

Sáng nay nghe mấy thái giám bảo nhau là truyền Trương Tâm Quân vào cung, Uyển Nhi liền xuống bếp lấy điểm tâm viện có mang đến cho hoàng thượng để nghe về tung tích của Thanh Tâm, mấy lần trước vẫn là không có tin tức gì nhưng mà...lần này lại là tin dữ.

-Trương Phi nương nương sao thấy hoàng thượng không hành lễ! An Tử lên tiếng nhắc khéo.

Uyển Nhi như bưng tĩnh, quỳ xuống hành lễ với Du Thiên Minh.

-Đứng dậy đi. Trương Tâm Quân những lời người nói điều là thật?

Trương Tâm Quân chấp tay cung kính.

-Bẩm hoàng thượng điều là thật, thần đã cho người bắt gọn đám lâm tặc đó, nếu người vẫn chưa tin thần thần sẽ kêu người áp giải bọn chúng cho người tra khảo.

Du Thiên Minh xua tay bảo không cần, nghe xong tin về nàng tâm trạng hấn xuống dốc trầm trọng.

Bảo bọn họ lui ra hết, chỉ còn An Tử đứng hầu bên cạnh.

Du Thiên Minh thần thờ nhìn bức vẽ trên cáo thị, hồi lâu lại thở dài rồi tự nhủ.

-Có lẽ ta và nàng có duyên không phận! Lại một tiếng thở dài lại vang lên.

An Tử thấy lo lắng cho chủ tử của mình nên mở lời an ủi

-Hoàng thượng, hậu cung của người không thiếu mỹ nhân, còn có thể tuyển thêm nữa, hà cớ gì người lại buồn khi nàng ta chỉ là một cô nương bình thường.

Du Thiên Minh lắc đầu.

-Có nói người cũng không hiểu.

An Tử thấy chủ tử của hắn buồn, cũng không dám mở lời nhiều, hắn yên phận đứng cạnh đó rất lâu.

Trương Tâm Quân theo Uyển Nhi về Uyển Tú Cung, khi tỷ nữ dân trà lên, Uyển Nhi bảo bọn họ ra ngoài hết, sắc mặt Uyển Nhi liền thay đổi.

-Cha nói đi, có phải cha đã giết Thanh Tâm rồi không!!! Giọng Uyển Nhi rung rung.

-Sao con lại hỏi ta như vậy, ta chỉ theo lệnh hoàng thượng đi điều tra...

-Có phải hay không?? Uyển Nhi cắt ngang.

Trương Tâm Quân buồn bã thở dài.

-Uyển Nhi ta cưng chiều con, yêu thương con hết mực, giờ đây con lại đối xử với ta như vậy sao?

Uyển Nhi đưa tay áo chùi đi giọt nước mắt trên má, trừng mắt nhìn cha mình.

-Yêu thương?cưng chiều? Đó là Trương đại nhân ông đang cảm thấy có lỗi nên muốn chuộc lỗi thôi, mẫu thân, A Tài, rồi giờ đây đến Thanh Tâm! Trương đại nhân ông giết nhiều người như vậy không sợ bị quả báo sao?!!

Trương Tâm Quân nổi giận, đập tay xuống bàn, hai mắt đỏ hực.

-Người đầu từ nay không có lệnh của ta thì nhất quyết không cho Trương Tâm Quân bước vào Uyển Tú Cung nữa bước.

Uyển Nhi giận dữ rời khỏi phòng, Trương Tâm Quân chột bạch khóc, thương tâm nói.

-Tiểu Linh ta sai rồi, thật sự đã sai rồi...

.....

Quay lại với sự an toàn của nàng...à không cái kết sắc của nàng.

Khi tên gia nô hô to là đã tìm thấy, mọi người ủa vào phòng.

Tưởng như cả thế giới sụp đổ nhưng nàng lại nghe thấy.

-Tìm thấy chiếc vòng rồi.

Đấy nghe thấy từ đấy đấy, nàng thờ phào.

Dương Mỹ thoáng cười nhẹ, sao đó lại mất rung rung đi vào phòng, sau đó là Du Thiên Vũ, cuối cùng là nàng và Tiểu Cát.

Lão quan gia cầm lấy chiếc vòng quan sát, rồi ném vào người tên gia đình rồi lớn tiếng chửi.

-Người có mắt không vậy, đây mà là chiếc vòng gia truyền quý giá của phúc tấn sao? Nó là chiếc vòng cẩm thạch rẻ tiền thôi.

-Chính xác là hai mươi ba hào năm, ta mua của đại thẩm phía đối diện phủ.

Tiểu Cát nhanh tay nhanh miệng lấy chiếc vòng lại.

Dương Mỹ đang rất bức nhưng vẫn hỏi lại.

-Chắc chắn các người đã tìm kỹ hết trong phòng không? Còn trên giường kia, kê cả trong tủ nữa.

Dương Mỹ chỉ về phía giường của nàng.

Tiểu Cát thay bọn gia đình bảo tìm hết rồi, Dương Mỹ cũng không tin nên tự tay tìm, nhưng kết quả là không có gì.

Nàng có chút nghi ngờ, sao tự nhiên Dương Mỹ lại như vậy, cứ nhắm đến nàng, chả nhẽ cái chuyện mất đồ cũng là do Dương Mỹ dõ trò muốn hại nàng.

-Phụ thân, mẫu thân, con tìm được rồi!

Tiểu Hạo ở ngoài chạy vào, trên tay thì cầm chiếc vòng bằng vàng, điêu khắc hình con phụng rất tinh xảo.

Du Thiên Vũ bế Tiểu Hạo lên, ân cần hỏi nó.

-Sao con lại tìm được chiếc vòng này, mà không phải bây giờ con đang luyện chữ cùng lão sư hay sao?

Tiểu Hạo đang rất vui, từ sáng đến giờ không ai tìm được, nhưng nó lại tìm ra, chẳng phải nó rất giỏi hay sao, nó vui vẻ kể lại.

-Con đang luyện chữ cùng lão sư nhưng giấy lại hết, nhữ mẫu thi lo phụ mọi người tìm, nên con tự vẽ phòng lấy, chiếc vòng nằm ngay dưới xấp giấy luôn đầy phụ thân.

Du Thiên Vũ cung chiêu nhìn Tiểu Hạo, khen Tiểu Hạo hai ba câu, sau đó đưa lại vòng cho Dương Mỹ.

-Nàng nhớ giữ cẩn thận đừng để mất nữa.

Dương Mỹ rung rung nước mắt.

-Chắc do thiếp bất cẩn, không nhớ là lúc soạn giấy luyện chữ cho Tiểu Hạo đã vô tình để lên, đã làm vương gia bận tâm, thiếp thật có lỗi.

Du Thiên Vũ nói không sao rồi bế Tiểu Hạo đi, Tiểu Hạo đi ngang nàng còn tỉnh nghịch vẫy tay, nàng cười cười lại với nó.

Và chuyện lần này kết thúc như vậy đây, mà nàng lại lo xa, kết sắt đó, số tiền đó dù gì cũng là tiền của nàng, mồ hôi nước mắt của nàng làm ra mà sao nàng phải sợ, có lẽ là do số tiền ăn chặn của Tiểu Cát đã ám ảnh nàng, kể từ đó Tiểu Cát có đưa cho nàng bao nhiêu nàng cũng không dám nhận.

Sau buổi ăn cơm chiều, đại thẩm Như xuân bảo nàng đi chợ cùng thẩm ấy nhưng mà, trời gần tối thế này còn mua gì nữa!

-Đại thẩm chúng ta đi mua những gì vậy?

Nàng cảm xột tre lon ton đi theo sau thẩm Như Xuân, thẩm ấy đi một vòng rồi dừng lại chỗ bán đồ nấu ăn.

-Mấy cái nồi đất cũng gần nứt cả rồi hôm nay đi mua mới lại thôi.

Nàng à một tiếng sau đó nhìn xung quanh trời đã sụp tối rồi, sợ khi về sẽ không thấy đường đi mất.

Nàng vừa nghĩ thì mỗi nhà trên phố đã thắp đèn lồng đỏ, một dãy phố được sáng rực lên, đèn lồng như nối tiếp nhau nhìn đẹp hoa cả mắt ấy, mãi lo ngắm thì đại thẩm Như Xuân đã mua xong đồ, chỉ là hai cái nồi đất nhỏ, cùng mấy cái muỗng lớn múc canh.

Nàng mang hết giúp thẩm ấy, nàng hỏi còn mua gì nữa không, đại thẩm lắc đầu bảo đi về được rồi.

Đại thẩm Như Xuân nhìn nàng cười cười, rồi ân cần nói.

-Nếu không có vết bót đó nguoi cũng là mỹ nhân đấy Thanh Tâm à.

Nàng cười hề hề.

-Ta xem đây là một lời khen có được không!

-Được được, hầy da.. tính tình nguoi hiền lành nói chuyện lại vui vẻ, ai nhìn nguoi cũng thuận mắt cả, nhưng nguoi như vậy chỉ rước họa vào thân mà thôi.

Lời thẩm ấy nói, nàng có đôi chút không hiểu, nàng liền hỏi lại.

-Đại thẩm tại sao như vậy lại rước họa vào thân?

Đại thẩm Như Xuân thở dài.

-Sáng nay ta không biết nguoi đi giúp nhị vương gia mang đồ, ta đến phòng nguoi định nhờ nguoi trong giúp ta ném lại nồi canh mà tam vương gia thích, nào ngờ gặp phúc tấn đang đi vào phòng nguoi ta còn tưởng phúc tấn cần gì, nhưng thấy điệu bộ lăm lăm lét ấy ta lại nghi ngờ....ta lên nhìn thấy phúc tấn bỏ chiếc vòng bằng vàng vào gối của nguoi, hầy da...ta đợi phúc tấn đi khỏi liền lấy nó ra, đợi đến trưa thì mang trả lại phòng phúc tấn, ta từng làm trong cung nên xa lạ gì những việc này, có lẽ phúc tấn đã nhìn ra tam vương gia có ý với nguoi nên tìm cách đuổi nguoi đi.

Nghe nói mà nàng điên hồn, vậy là nhờ đại thẩm Như Xuân mà nàng được cứu một mạng, nếu bị vu oan không những đuổi không đâu có khi lại nhốt nàng vào tù ấy, nàng xem phim cũng có mấy cảnh đó mà.

-Đa tạ nguoi đã giúp ta, nhưng thật sự ta chẳng có ý định gì với tam vương gia cả, ta chỉ muốn một cuộc sống bình yên thôi.

Đại thẩm Như Xuân cóc nhẹ vào trán nàng.

-Người ngốc quá, người có ý định với tam vương hay không thì có quan trọng sao, phần lớn là do ngài ấy yêu thích người bao nhiêu thôi, nếu vương gia ngài ấy chọn người thì là phúc của người rồi, bây giờ chỉ cần cẩn thận với phúc tấn chờ ngày tam vương gia lập người làm thiếp.

Nàng đi kể bên mà kiểu như cạ lời với thăm ấy, cái kiểu suy nghĩ kì vậy, làm vợ bé người ta mà còn chờ đợi à, với lại nàng có yêu thương gì tên Du Thiên Vũ ấy đâu.

Nhan sắc nàng đã xấu đến nỗi này, rốt cuộc hẳn nhắm vào điểm nào mà thích nàng! chuyện này là phúc hay họa có trời mới biết.

Đại thẩm Như Xuân nói nhiều lắm, nhưng mà nàng để ngoài tai hết, nàng lo ngắm nhìn mấy chiếc đèn lồng trên phố, cảnh này thật giống với trung thu, đẹp thật...

-Ngô Thanh Tâm

Ai đó vừa gọi tên cúng cơm của nàng, giọng điệu này không trầm không bổng, lực vừa đủ, giống như một làn gió vụt ngang vậy.

Nàng xoay người lại, đập cái bạc vào mắt là một hình hết sức ảnh ảo diệu, tà áo xanh nhẹ nhàng phát phới theo mỗi bước chân, tóc mai theo nhịp của quạt mà bay lên bay xuống, ánh mắt chói chang đầy ý cười, đôi môi đỏ hồng đang mấp mấp vài từ: "Ngô Thanh Tâm"

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Con sợ bể bụng lắm

Đại thẩm Như Xuân thấy nhị vương gia, nên theo phép hành lễ, còn nàng khó chịu nhìn hấn.

Bị thăm ấy kéo kéo tay áo nhắc nhở, nàng mới hành lễ cho có lệ.

-Tham kiến nhị vương gia.

Du Thiên Ân đứng đó phe phẩy quạt, nhẹ giọng bảo ở ngoài không cần đa lễ như vậy, còn hỏi sao trùng hợp như vậy gặp nhau ở đây.

-Bẩm vương gia, nô tỳ và nha đầu Thanh Tâm đi mua một ít đồ.

-Và chuẩn bị về phủ! Nàng nói thêm vào, đề phòng hấn lại đẩy dọa nàng, khi đó nàng cũng có cái cớ từ chối.

-Vậy cùng nhau về phủ thôi, ta cũng đang định đến Uy Vũ phủ.

Haiz, số nàng khi nào hết khổ đây.

Như thế mà hấn cùng nàng và thăm Như xuân về phủ, A Triệu ga lăng mang hết đồ giúp nàng.

Về đến phủ mới biết phủ đang có khách, có lẽ là khách từ trong cung, thấy có rất nhiều binh lính canh gác ở cửa.

Nàng và thăm Như Xuân đi vòng ra cửa sau, còn Du Thiên Ân vào cửa chính.

Du Thiên Ân đi vào binh sĩ cuối đầu chào, quả thật như hấn đoán người khách này là hoàng huynh của hấn.

-Tham kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

-Ấy nhị đệ mau đứng lên, đây không phải trong cung, không cần đa lễ như vậy.

-Đa tạ hoàng huynh.

Du Thiên Ân ngồi xuống ghé bên cạnh Du thiên Minh, còn Du Thiên Vũ nhanh miệng gọi gia đình mang trà lên.

Du Thiên Minh vui vẻ nói.

-Sao lại trùng hợp như vậy, ta định cho người đến phủ mời đệ đến, nào ngờ đệ lại đến trước.

-Nhị huynh mấy ngày nay rất hay đến phủ của đệ chơi, hôm nay cả huynh đệ chúng ta điều tụ hợp lại, đệ rất là vui!

Tâm trạng của Du Thiên Vũ rất cao hứng, nhưng trái lại Du Thiên Ân chỉ ậm ừ cho qua thôi, điều hấn lo là, nếu nha hoàng mang trà lên là nàng, lỡ Du

Thiên Minh phát hiện ra thì sao, hoàng huynh của hắn xưa nay rất nhạy bén.

Đến khi người dâng trà lên, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, Du Thiên Minh cùng hai huynh đệ thưởng trà, nói chuyện với nhau, thời khắc ấy dường như không có sự phân chia trên dưới, thời khắc ấy mới đúng là người một nhà.

Nhưng chỉ sợ rằng hoàng tộc là nơi tình thân không tồn tại, từ xưa đến nay họ tranh đấu với nhau vì quyền lực, cũng như tiên đế năm xưa đã phải khởi binh lật đổ hoàng đế của mình để lên ngôi vua.

Trăng vừa lên cao, Du Thiên Minh khởi giá về cung, hôm nay đến hơi trễ nên Tiểu Hạo đã ngủ nên không được gặp nó, đứa cháu này của hắn rất lạnh lợi, hắn rất thích, kể đó Du Thiên Ân cũng ra về, Du Thiên Vũ có giữ lại nhưng Du Thiên Ân từ chối, bảo là chỗ lạ sợ không thể ngủ được.

Tiền hai vị hoàng huynh xong, Du Thiên Vũ trở về phòng, định bụng đi qua xem Tiểu Hạo thế nào, nhưng kỳ lạ bước chân lại không theo suy nghĩ mà tiến đến trước phòng của Thanh Tâm.

Du Thiên Vũ, tự thấy bản thân dạo này rất lạ, luôn nghĩ đến Thanh Tâm dù lúc vui hay lúc buồn, lại có chút ghen tỵ khi nghe Thanh Tâm đi cùng Du Thiên Ân, hắn đã tự hứa với bản thân là một lòng một dạ với một người, dù hắn và phu nhân hắn là do ban hôn.

Trước đây thấy cảnh mẫu thân mỗi ngày trông ngóng phụ hoàng, thật sự rất đáng thương, hắn không muốn bản thân mình lại giống phụ hoàng, nhưng giờ đây hắn thật sự rất quan tâm đến tiểu nha hoàng Thanh Tâm ấy, dù nàng ấy không phải tuyệt sắc, nhưng mỗi lần trò chuyện cùng lòng hắn cảm thấy rất bình yên.

Du Thiên Vũ định lùi bước ra khỏi đó, nhưng chợt nghe thấy tiếng cười của nàng, hắn thấy lạ, đáng nhẽ giờ này phải ngủ rồi chứ.

-Haha, Tiểu Cát nguoi thật có khiếu kể truyện vui, ta cười đến đau cả bụng.

Nàng cười đến ứa nước mắt, lúc chiều đi mua đồ cùng thẩm Như Xuân, để Tiểu Cát rút thăm giúp, nào ngờ tay nó cũng thú như tay nàng bóc ngay số cuối cùng, nó thấy có lỗi nên thức trò chuyện với nàng đến khi nàng được tắm.

-Tỷ còn muốn nghe truyện khác nữa không, mấy truyện vui ngày nào đi chợ cũng nghe hết.

Nàng xua tay lia lịa.

-Thôi thôi, chắc cũng đến lượt ta rồi, trang thủ còn đi ngủ.

Nàng đẩy cửa bước ra, lúc đó Du Thiên Vũ cũng nấp nguoi sang một bên.

Ngay sáng hôm sau, quản gia bảo gia đình đào thêm một cái giếng nước và xây thêm một phòng tắm cho gia nhân.

Nàng phải nói là, sướng như điên, lòng còn thầm ngưỡng mộ ông chủ của mình quá chu đáo, biết nghĩ đến nỗi lòng của nhân viên.

Lại nói thêm về cái tên Du Thiên Ân ấy, sáng đến chiều đến, thậm chí tối hôm qua còn ở lại đến tận khuya, nếu nguoi ta không biết hắn là vương gia e là nguoi ta nghĩ là cái tên ăn trọc mặt dày nhất hệ mặt trời.

Sáng nay hắn có đến nhưng trễ hơn so với mọi hôm, lại đến đúng lúc gia đình nguoi ta dùng bữa thật là biết chọn giờ.

Nàng mang thức ăn từ phòng bếp lên, cẩn thận đặt xuống bàn, và khéo léo để đĩa thịt nướng gần với Tiểu Hạo, hôm trước nó bảo nó thích ăn thịt nhất.

Tình bạn của nàng với nhóc con đó xem như là rất tốt, nếu nó học xong sẽ chạy đi tìm nàng ngay, có hôm lại cho nàng quà táo, có hôm lại là một ít mứt quả.

-Nguoi định đi đâu đó ở lại đứng hầu đi.

Nàng định đi về bếp ăn cơm, nhưng bị Dương Mỹ gọi lại.

-Nguoi không có miệng sao?! Chủ nhân gọi nguoi không lên tiếng, từ nay về sau nhớ làm cho đúng phép tắc.

-Vâng thưa phu nhân, nô tỳ đã rõ.

Ấm ức, sao nàng lại xuyên đến chỗ này, sao nàng lại làm nguoi hầu cơ chứ!!!

Tiểu Hạo lên nhìn nhị thúc của mình, nhìn nhị thúc rất nhỏ nhẽ, nhưng mặt lúc nào cũng trắng trắng xanh xanh, đôi lúc làm Tiểu Hạo hơi sợ.

Nhưng nghe phụ thân nói thúc ấy rất hiền, nên Tiểu Hạo chẳng sợ tạo nào, khi nãy còn gấp thức ăn cho thúc ấy nữa, thúc ấy cười lên nhìn đẹp lắm.

Rồi đột nhiên, Tiểu Hạo nhớ ra, nên nhai nhanh miếng thịt nướng, nuốt cái ực rồi mới cất lời.

-Phụ thân, con có thể xin nguoi một chuyện không?

-Tiểu Hạo khi ăn không được nói chuyện! Dương Mỹ kể bên nhắc khéo con trai.

Du Thiên Vũ dù có nghiêm trọng cách dạy con, nhưng hẳn rất cưng chiều Tiểu Hạo, trước đến giờ nó chưa xin hẳn điều gì cả, nay đã mở miệng hẳn nở từ chối sao.

-Được, con nói cho ta nghe xem nào.

Nó lén nhìn mẫu thân thấy mẫu thân không giận, nên nó mới dám nói.

-Con muốn xin phụ thân là khi con học chữ xong thì cho phép con được đi chơi với bọn Tiểu Lam, Tiểu Anh, bọn họ ngày nào cũng được đi thả diều nên...

-Mẫu thân đã nói với con biết bao nhiêu lần rồi, học chữ phải lo học, con lại la cà theo mấy đứa nhóc đó thì sao mà thành tài đây!!

Bị mẫu thân chặn lời, mặt Tiểu Hạo yếu xìu, tưởng rằng không được, ai ngờ phụ thân nó cho phép.

-Không sao, Tiểu Hạo còn nhỏ đâu cần học nhiều đến vậy, được hôm nay con luyện chữ xong thì cứ đi thả diều.

-Phu quân...

-Ta bảo sao thì cứ như vậy đi, nàng đừng quá khắc khe với con.

Tiểu Hạo vui quá, không ngờ cách của nha hoàng tử tỷ lại có hiệu nghiệm, cứ sợ phụ thân sẽ không cho.

Nàng đứng phía sau cười lén, "Tiểu Hạo, giỏi lắm, giỏi lắm".

Nàng hôm nay đứng hầu đây, mới để ý Du Thiên Ân ăn rất ít, chỉ đụng đĩa một lần.

Nghĩ một hồi nàng mới hiểu, chắc do ngồi đối diện Dương Mỹ, nói ra hẳn cũng là một kẻ si tình, sao lại nặng tình với Dương Mỹ như vậy.

Bọn họ ăn xong nàng dọn dẹp hết, liền chạy xuống bếp ăn cơm, đôi đến rung cả tay.

Ăn một mạch hai bát, no căng bụng, nàng đem đồ Tiểu Cát mới giặt rahậu viện phía tây để phơi, bây giờ đứng nắng ra đó phơi là hợp lý nhất.

Mãi mê với đồng quần áo, nàng chẳng biết ai đó theo nàng từ lúc mới bước ra cửa bếp, nhìn cái tướng mang sọt quần áo, ai đó phì cười mấy lần, vì quá nhiều quần áo nên nàng phải khum lưng dạng chân mới mang nổi, ai ngờ lại làm trò cười cho ai đó.

Và ai đó nhân cơ hội nàng mãi mê phơi đồ mà tiến đến gần hơn.

Nàng chợt khựng lại, tự nhiên có một mùi hương gì đó bay ngang mũi, mùi của hoa sen!

Bất giác nàng quay người lại và bất gặp thân ảnh màu xanh đang cách nàng hai bước chân, nàng giật mình lùi lại.

-Sao gặp ta lại hoảng loạn đến vậy,ta đâu phải là quỷ?!

Phải rồi người không phải quỷ, mà là ông nội của quỷ rồi!!

-Ngài đột nhiên đứng sau ta như vậy không giật mình mới lạ!

-Bây giờ là đứng trước mặt rồi, không sợ giật mình nữa!

Du Thiên Ân nói xong còn khuyến mãi thêm một nụ cười nhẹ như gió mùa xuân vậy, nhưng đáng tiếc nàng được miễn dịch rồi.

-Vậy ngày sao lại ở đây? Muốn sai vặt ta gì à?!

Du Thiên Ân lắc đầu.

-Không phải, chỉ là tình cờ đi dạo ngang thôi.

-Vậy ngày cứ tiếp tục đi dạo đi!

Bấm nút biến đùm, đùng ám tui nữa!

-Tự nhiên ta lại thấy cảnh vật nơi đây cũng được, nên không cần đi nữa, ở đây ngắm là được.

Đồ dở hơi! -Được ngài cứ tự nhiên!

Nàng tiếp tục phơi đồ, Du Thiên Ân hẳn đi đến cái thềm nhà cạnh đó mà ngồi ngắm cảnh.

Rốt cuộc nàng cũng không chịu được, nhìn hấn như thế chường mắt quá.

-Du Thiên Ân ta hỏi thật ngươi, có phải ngươi rất rảnh rồi không?

Du Thiên Ân gật gù.

-Đúng thế.

Nhìn nàng phải nhìn, dù ở đâu giết người cũng sẽ chịu tội.

-Vậy nhà ngươi rất, rất rất nghèo sao.

Hấn cười cười nhìn nàng.

-Ngươi nhìn từ đầu đến chân ta, nghèo chỗ nào?!

Nàng ném cái áo chưa phơi xuống sọt tre, tiến đến trước mặt hấn.

-Vậy ta hỏi ngươi, ngươi không nghèo lại rất rảnh rồi, vậy sao cứ đi ăn trực nhà đệ đệ của mình, sáng đến chiều đến, ăn cơm ba bữa không thiếu, ta nghe nói phủ của ngươi cũng rất lớn, mà đâu phải phủ ngươi bị lũ cuốn, động đất hay cháy rụi đâu chứ, suốt ngày ngươi cứ đến đây, ngươi không thấy xấu hổ sao?!

Du Thiên Ân chau mày nhìn nàng, sao đó hấn đứng bật dậy, bỏ đi một mạch, nàng chỉ kịp nghe vồn vện bốn chữ.

-Ý kiến không tồi.

Nàng lại không hiểu hấn nói gì, chửi hấn vài câu, nàng lại tiếp tục làm việc, đến khi đang ăn cơm chiều, gia đình trong nhà chạy đôn chạy đáo.

Đại thẩm Như Xuân đi nghe ngóng về kẻ, là phủ của nhị vương gia bị cháy lớn, tam vương gia bảo gia đình lập tức qua bên đó giúp dập lửa.

Phụt, bao nhiêu cơm trong mồm nàng điều bay đầy lên mặt Tiểu Cát.

-Thanh Tâm Tỷ!! Tiểu Cát gào khóc.

-Khụ...khụ...thứ lỗi cho ta...khụ khụ..

Tiếng lòng nàng thầm vang lên, "bà nó, không phải miệng nàng cũng bị nhuộm đen luôn rồi chứ, sao lại linh quá vậy"

.....

Hôm nay mặt trời không quá chói chang, nắng vừa ấm, rất thích hợp cho việc dạo phố.

Phố xá kinh thành thường ngày vẫn rất tấp nập, người mua kẻ bán, đủ loại tiếng rao mời chào.

Một quán rượu ven đường cũng đặc biệt đông, mãi mới có bàn để ngồi, nên hai thanh niên hồi thúc tiểu nhị mang rượu.

-Tiểu nhị mau mang lên hai giò rượu, một đĩa đồ nhắm, nhanh nhanh lên ta khát khô cả họng rồi đây!

-Được được, đến ngay, đến ngay đây!

Tên tiểu nhị đem rượu và đồ ăn lên hai người thanh niên mới bắt đầu nhắm nhì với nhau.

-Ngũ Lâm, ngươi nói xem tự nhiên phủ của chúng ta lại bốc cháy, có phải là điềm báo gì không, nhị vương gia ngày ấy?!

-Bậy bậy, ngươi đừng nói như vậy, có lẽ do bọn nha hoàng bất cẩn thôi.

-Ta cũng mong là vậy, nhị vương gia đối với hạ nhân chúng ta cũng rất tốt, cầu mong những lời tiên đoán đó là sai.

-Đúng đúng, ta cũng mong vậy, mà có điều ngươi có cảm giác nhị vương gia là tiên nhân không? Từ khi chết đến dung mạo, có lẽ vụ cháy này người cũng dự đoán được, nên trước khi cháy một canh giờ, người bảo chúng ta đem dọn hết sách và trang trong thư phòng ra.

Hai người thanh niên nọ, cứ mãi mê nói về chủ nhân của họ, còn người bàn bên cạnh, tâm trạng nào nề hơn nhiều Giò rượu trên bàn đã trên mười bình.

-Nam Cung Việt, ngươi rốt cuộc có chuyện gì, ngày nào ngươi cũng uống rượu, ngươi xem ngươi sắp thành sâu rượu rồi!

Tô Cảnh nhìn Nam Cung Việt thờ dài, chẳng biết bị gì ngày nào cũng ra đây uống rượu, rồi còn xin phép nghỉ dài hạn nữa, hỏi thì không nói gì.

-Ta phải đi tuần tra đây, người ở đây một mình đi!

Tô Cảnh bỏ đi, Nam Cung Việt vẫn tiếp tục uống mà không mản đến xung quanh, đến khi một tiểu cô nương cảm sâu hồ lô, đứng đó nhìn hần.

-Ca ca, ca uống nhiều như vậy không sợ bể bụng sao?

Nam Cung Việt liếc nhìn tiểu cô nương.

-Tiểu cô nương muội có ái mộ một người nào đó chưa?

Tiểu cô nương hình như không hiểu, cứ chớp chớp mắt nhìn Nam Cung Việt,hần lại nói tiếp.

-Nếu như muội ái mộ một ai đó, nhưng trước mặt họ muội lại làm điều xấu hổ, như việc tè dầm chẳng hạn, muội còn có thể gặp mặt người muội thích được không?!

Tiểu cô nương mặt cứ mãi tỉnh bơ, nam cung việt lại buồn, tự nhủ chỉ là trẻ con nên không hiểu.

Một lúc sao mẫu thân của tiểu cô nương lại gọi đi. Ở xa xa lại vang lên giọng trong trẻo của trẻ con

-Mẫu thân ca ca đằng kia tè dầm trước mặt người ca ấy thích, nên giờ ngồi uống rượu nhiều như thế, nữa con lớn lên con sẽ không tè dầm như vậy đâu, con sợ bể bụng lắm.

Người nào đó khóc không ra nước mắt, lại gọi thêm năm giò rượu...

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quân Tử Hay tiểu Nhân

Có ai nói giải thích cho nàng biết, tại sao cái con người biến thái, cuồng xanh đó lại chuyển đến đây ở không? Dù nhà hần cháy, thì quán trọ, hoàng cung vẫn có chỗ chứa hần kia mà?!

Nàng đứng đó nhìn gia đình bận rộn mang vật dụng vào trong phủ, kẻ cũng lạ chỉ đến ở tạm khi phủ được xây lại, mà Du Thiên Ân hần, mang rất nhiều đồ, nếu không biết người ta còn nghĩ hần chuyển nhà.hay đi tị nạn gì đấy.

Nàng chau mày đêm chiều nhìn bọn họ, mãi suy nghĩ mà không để ý quân gia đang đứng kế và nói chuyện với nàng, đến khi lão quân gia vỗ vào vai nàng, nàng mới giật mình.

-Quân gia có chuyện gì không?

-Người đó, chú ý một chút, ta gọi người ba lần người mới nghe thấy, người mau đến phòng đã chuẩn bị cho nhị vương gia lau dọn, bên đây đang thiếu người!.

Lật đặt chạy đến giúp, hồi ơi, sần nhà lau đến bóng loáng, hần còn bắt lau lại ba lần, và mọi ngóc ngách đều không có một hạt bụi, nàng lau sần đến nỗi tay bị đau lún, tên hắc ám này rút cuộc hần mắc bao nhiêu bệnh đây, biến thái, cuồng xanh lại ưa sạch sẽ, tức chết nàng mà.

Đến lúc xong việc, hần bảo nô tỳ lui ra hết, nàng lui thuihra nhưng bị hần kêu lại, đang bực trong người, nàng dùng ánh mắt viên đạn nhìn hần.

-Có chuyện gì?!

Thái độ vô phép này của nàng, không phải Du Thiên Ân chưa nhìn thấy, có điều mỗi lần nàng vô lễ như vậy hần lại thấy có gì đó vui vui, không giống với những người khác, trước mặt thì lễ phép kính cẩn, sau mặt thì lời ra tiếng vào.

-Không có gì, chỉ là muốn nhờ người chuẩn bị nước tắm giúp ta.

Nàng tưởng mình nghe nhầm, bảo hần nói lại thêm lần nữa, hần kiên trì nói lại cho nàng nghe, nàng tức giận, quát hần.

-Người có nhầm không vậy?!! Ta, ta là một phụ bếp, ta chỉ đến phụ mấy nô tỳ kia một tay,làkhông phải hạ nhân của người có gì người bảo ta pha nước cho người tắm?!

Du Thiên Ân cười như không cười,hần lại làm động tác thường trà quen thuộc, sau đó trả lời nàng.

-Dù khác nhau công việc, nhưng chức vụ điều như nhau, không phải sao?

Phải cái con khi ấy.

-Cho dù đúng như ngươi nói, nhưng ta là hạ nhân Uy Vũ phủ, không phải hạ nhân của ngươi, căn bản ngươi không có quyền ra lệnh, có thể nói người có thể ra lệnh cho ta là tam vương gia thôi!

Đây muốn nàng hậu hạ hấn sao? Kiếp sau nhé bé, nàng không tin dù hấn là anh trai là hấn có thể lộng quyền ép nàng được!

Thoáng thấy hàng chân mày Du Thiên Ân nhíu lại.

-Ngô Thanh Tâm, ngươi biết không bây giờ ngươi là người mà hoàng thượng truy nã, dù không dán cáo thị rầm rộ, dù cho nhan sắc ngươi thay đổi thì cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, và nó sẽ lòi ra nhanh hơn nếu có người dùng tay đẩy.

Nàng chau mày nhìn hấn.

-Ý ngươi là gì đây!

Du Thiên Ân lấy đầu quạt giấy, gõ gõ xuống bàn, cười nhẹ với nàng, rồi nói tiếp.

-Ngươi chắc cũng biết rõ, Trương tiểu thư bây giờ là phi tần trong cung, nàng ta đưa ngân lượng cho ngươi bỏ trốn, ngươi nghĩ xem nếu chuyện này bại lộ thì sẽ thế nào đây?

Nói đến đây, nàng mới hiểu ý của hấn, hấn đang uy hiếp nàng.

Lần trước nàng nhờ A Triệu đọc bức thư, cũng xem như hiểu phần nào, nếu bây giờ mọi chuyện đến tai ông hoàng thượng gì đó, e rằng Uyển Nhi tỷ và gia đình tỷ ấy sẽ gặp họa, dù mới quen không bao lâu tỷ ấy lại tình nghĩa với nàng như vậy, nay vì nàng mà tỷ ấy gặp họa nàng sẽ an lòng được sao?

Lại nói cái tên Du Thiên Ân này, cùng là người với nhau, nếu đã có ý giúp nàng che giấu, nhưng nay lại dùng việc này uy hiếp nàng, tiểu nhân!

-Ngươi có phải quân tử hay không, dùng chuyện này uy hiếp cô nương thân cô thế cô như ta, ngươi không sợ người đời chế cười ngươi, gọi ngươi là tiểu nhân hay sao?

Nàng thấy hấn cười cười, sau đó nhìn nàng, rồi cất tiếng trả lời.

-Là quân tử hay tiểu nhân, điều đó quan trọng sao, miệng lưỡi người đời ta nghe suốt hai mươi mấy năm, nghe thêm cũng chẳng sau, điều quan trọng bây giờ là ngươi...ngươi chọn đi.

Quá đáng, ngươi được lắm Du Thiên Ân, mối hận thù này của ta và ngươi lại sâu thêm một chút, nhất định trước đi xuyên về ta trả hết một lượt cho ngươi, hừ!!

Và thế đấy, nàng đồng ý làm nha hoàng của hấn trong khoảng thời gian hấn ở đây, nàng nghĩ phủ hấn cùng lắm nửa tháng là xong, đợi lãnh lương tháng này, nàng sẽ trốn về Quan Châu, đi tìm Lâm Xuyên, khi đó hấn sẽ không thể làm khó dễ gì nàng và Uyển Nhi tỷ nữa.

Buổi trưa Du Thiên Ân đến gặp Du Thiên Vũ, ngỏ lời xin một nha hoàng qua hầu cận, Du Thiên Ân liền vui vẻ đồng ý còn gọi quản gia sắp xếp, nhưng Du Thiên Ân cản lại bảo muốn nha hoàng Thanh Tâm qua hầu cận.

Du Thiên Vũ, lúc ấy sắc mặt thay đổi, có chút ngập ngừng.

-Chuyện này...đệ sợ là nha hoàng Thanh Tâm, mới vào làm chưa quen, sợ dọn dẹp không vừa lòng nhị huynh, ta vẫn thấy nên để cho..

-Ta thấy nha hoàng này cũng siêng năng, nhanh nhẹn lắm, như vậy là được rồi.

Du Thiên Ân chen ngang, Du Thiên Vũ hơi giật mình.

-Vậy...nhưng đệ cũng phải xem ý của nha hoàng Thanh Tâm như thế nào đã, suy cho cùng nha hoàng ấy cũng không giống với nha hoàng trong phủ.

Du Thiên Ân, nghe hoàng đệ mình nói, khóe miệng chọt cong lên, hấn cũng bình thản để cho hoàng đệ gọi nàng đến.

Thấy nàng đến Du Thiên Vũ đã hỏi ý của nàng thế nào, nhưng lời nói có chút gì đó mong chờ nàng đừng đồng ý.

-Được, nô tỳ sẽ hầu cận nhị vương gia khi ngày ấy ở đây.

Thất vọng, xeng lắt hất hấn, khiến Du Thiên Vũ không biết nói gì lúc này.

Du Thiên Ân bảo một nên về phòng nghĩ trước, nàng lủi thủi đi theo.

Nàng phải trải đệm bông lên giường cho hấn, xong xui nàng định về phòng bếp, hấn lại kêu nàng ở lại.

Nàng lườm hần.

-Gì nữa đây, đừng nói bảo ta ru ngủ nữa nha.

Nàng nói đại, ai dè hần gât đầu.

-Ý kiến không tồi, nào đến đây!Hần vỗ vỗ vào khoảng giường bên cạnh.

-Điên vừa thôi!

Nàng xoay người bỏ đi, nhưng sau lưng lại vang lên giọng nói có chút đắc ý.

-Hoàng huynh giờ này hình như đang dạo hoa viên, nếu từ đây vào cung cũng không đến nửa canh giờ..

-Được rồi, được rồi!!! Ru thì ru!!! Nàng tức giận quát hần.

Bị nàng quát như thế, hần cũng không một chút gì là cáu giận, thậm chí khóe miệng không ngừng cong lên.

Nàng hát mấy bài thiếu nhi cho hần nghe, hần có hỏi là bài hát tên là gì sao chưa nghe bao giờ, nàng không trả lời cứ hát tiếp, đến một lúc hần ngủ nàng mới đi khỏi phòng.

.....

Tin Lâm Phi nương nương mang thai, được công bố rộng rãi, trong cung có kẻ vui kẻ buồn, kẻ ganh tị cũng có, có lẽ vui nhất vẫn là nô tỳ thái giám ở Trúc Linh Cung, chủ nhân của bọn họ bây giờ đã mang long thai, nếu sinh ra hoàng tử, biết đâu lại được phong hậu, xem như chủ được phúc tới tở cũng được hưởng chung.

Trái lại với sự đông vui ngoài đó, Uyển Tú Cung vẫn êm đềm.

Mới dùng bữa xong Uyển Nhi đi dạo trong cung của mình, dạo này ăn rồi nghỉ ngơi hình như béo lên một chút, nên chăm đi dạo một chút nếu không thì đi không nổi mất.

Sáng nay cũng nghe loáng thoáng là Lâm Phi mang thai, đợt này thì hay rồi, chắc là nàng ta đắc ý lắm.

Đây vừa nhắc ai kia, ai kia xuất hiện rồi, thái giám vào bẩm báo có Lâm Phi nương nương đến, Uyển Nhi kêu thái giám đi báo lại, là mình không được khỏe không tiện tiếp khách.

Nhưng bây giờ Lâm Phi ý mang long thai không nể nang ai hết, chưa được sự cho phép đã xông vào, đi theo sao là mười tỳ nữa, mười thái giám, mang thai chưa được một tháng mà giống như sắp sinh đến nơi không bằng, người dúi kẻ đỡ.

Nô tỳ trong Uyển Tú Cung, quỳ xuống tiếp đón Lâm Phi.

-Uyển Nhi đang bệnh đã bảo nô tỳ bẩm lại, nhưng sao Lâm Phi tỷ tỷ cứ xông vào, tỷ lại mang thai ta e sẽ lây bệnh cho tỷ thì nguy to.

Lâm Phi hừ một tiếng, rồi lên giọng.

-Đúng là miệng cậu không mọc được ngà voi, ta đây là có lòng tốt mang quà đến cho muội, muội lại ác miệng như vậy, thật là uổng lòng tốt của ta.

-Khụ khụ...Uyển Nhi nào có ác miệng, chỉ là Uyển Nhi đang bệnh....khụ khụ..

Uyển Nhi giả vờ ho khan, Lâm Phi thấy thế lùi lại ba bước, còn lấy khăn lụa che mũi.

-Được rồi, ta đến đây tặng muội bộ phấn thơm, đây là hoàng thượng ban cho ta nhưng ta dùng không hết, nên mang cho muội một ít.

Nói tiếng tặng vậy thôi chứ đến là khoe sự sủng ái của hoàng thượng là chính, Uyển Nhi không ngốc.

Uyển Nhi ho thêm vài tiếng để dọa nàng ta.

-Khụ...phấn thơm này, muội nghĩ tỷ dùng sẽ thích hợp hơn...mặt muội mỏng lắm dùng sẽ không phù hợp,lại lãng phí nữa.

Lâm Phi tức giận.

-Ngươi ám chỉ mặt ta dày sao?!

Uyển Nhi cố nén cười.

-M...muội nào có ý ám chỉ...thật sự mặt tỷ dày mà.

Lâm Phi tức giận, ném luôn hộp phấn thơm xuống sàn nhà.

-Trương Uyển Nhi người nhớ lấy, Lâm Tú Anh ta nhất định làm cho người sống không bằng chết.

Lâm Phi mang một bụng tức giận đi khỏi Uyển Tú Cung.

Đám nô tài nháo nhào hết lên, các nô tỳ than khóc, bảo sao Uyển Nhi lại đi chọc giận Lâm Phi nương nương, lần này khó sống rồi.

Một khóc hai la, chạy đến gặp hoàng thượng, Lâm Phi kẻ khô, kẻ là bị Uyển Nhi nhục mạ.

Hoàng thượng dù gì cũng là người phân rõ thị phi, nên đến Uyển Tú Cung hỏi chuyện.

Du Thiên Minh, được bẩm là Trương phi bị nhiễm phong hàn, đang nằm trong phòng dưỡng bệnh.

Vào đến phòng ngủ quả thật Uyển Nhi đang nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, trán thì nóng ran.

-Uyển Nhi tham kiến..khụ hoàng thượng.

-Nàng đang bệnh không cần hành lễ! Du Thiên Minh đỡ Uyển Nhi ngồi dậy.

-An Tử mau gọi ngự y đến đây.

-Bẩm chủ tử, nô tài đi ngay!

Ngự y đến bắt mạch, bảo là bị phong hàn nhẹ, chỉ cần uống thuốc là hết.

-Bẩm hoàng thượng khi này Lâm Phi nương nương có đến nhưng, Uyển Nhi mang bệnh nên không dám tiếp đón, có lẽ do Lâm Phi nương nương hiểu lầm nên cho rằng Uyển Nhi....khụ khụ.

-Trẫm đã biết, nàng cứ nghỉ ngơi đi.

Du Thiên Minh dẫn dò vài điều với nô tài trong Uyển Tú Cung, rồi rời khỏi.

Lâm Phi âm ức, nhưng chả thể nói được mới đó còn lên mặt chủ tử, quay lại thì bệnh nằm trên giường, khỏi nói cũng biết hoàng thượng tin Uyển Nhi rồi.

Thái giám vào báo cáo hoàng thượng đã rời khỏi cung, Uyển Nhi bật dậy, khi này Lâm Phi đó vừa rời khỏi, Uyển Nhi đã chạy đi tắm nước lạnh, tắm một hai lần rồi ba bốn lần, rốt cuộc cũng khiến bản thân phát sốt, muốn hại Uyển Nhi nàng sao? Không dễ đâu mấy Trò này nàng dùng từ nhỏ đến giờ mà.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thái giám mới đến

Từ khi Du Thiên Ân dọn đến, nàng không có được một ngày yên bình, vừa dọn dẹp xong một lã người, chưa kịp đặt lưng xuống giường thì đã nghe tiếng của tên ác ôn nào đó gọi đích danh rồi.

Thanh Tâm pha trà, Thanh Tâm dọn thư phòng, Thanh Tâm mài mực, Thanh Tâm chuẩn bị điểm tâm, Thanh Tâm phòng quá nhiều bụi....sức chịu đựng của con người có giới hạn kia mà, sao cứ thích bắt nạt người ta!!!

-Nhị vương gia, gọi ta lại có chuyện gì cần sai bảo!

Du Thiên Ân vẫn là cử chỉ nhẹ nhàng, không chút vội vàng như mọi khi, uống xong ngụm trà mới trả lời nàng.

-Việc sai bảo thì chưa có, nhưng ta đang định ra ngoài mua một ít đồ, cần người khuôn vác đồ giúp...

-Vậy ta đi gọi gia đình giúp người! Chưa để cho Du Thiên Ân nói hết nàng vội chen vào.

-Đồ cũng không nhiều người giúp ta được rồi.

Nàng nổi điên.

-Du Thiên Ân người vừa phải thôi, đừng thấy ta nhường nhịn người, người liền ức hiếp ta như vậy, suốt ngày ta phải dọn dẹp, phải hầu com hầu nước

cho người, bây giờ đến việc khâu vác cũng bắt ta làm!!

Du Thiên Ân khoe miệng cong lên.

-Được nếu người mệt thì cứ về phòng đi ta đi một mình cũng được.

Lời vừa nghe, nàng còn tưởng mình nghe nhầm, sao hôm nay hân rộng lượng như vậy, có phải ăn nhầm cái gì không.

-Thật sao?! Nàng hỏi lại cho chắc, nếu không hân lại nắm thóp của nàng.

-Thật...lúc đầu định đi mua vài thứ,nhưng giờ không có ai giúp ta khâu vác đồ, ta thấy là đi đánh cờ cùng hoàng huynh thú vị hơn.

Bà nó, biết ngay là chẳng tốt lành gì mà!! Du Thiên Ân người nhớ lấy trước khi rời khỏi đây, ta nhất định một lần khiến người sống dờ chết dờ.

Chỉ cần Du Thiên Ân nhắc đến hoàng huynh, là nàng không thể không nghe theo, mà mua đồ gì chứ toàn mua giấy, bút vẽ, hôm trước mới mua mà giờ lại mua tiếp, chẳng biết vẽ vờ vì lẩm cẩm.

Đến cửa hàng quen, ông chủ biết khách quý nên rất khách sáo, trà nước đầy đủ, Du Thiên Ân hân xem xét tỉ mỉ cẩn thận từng chút, chất liệu giấy, màu sắc, độ láng của giấy, lựa chọn xong hân mua luôn, không mặc cả giá của nó có đắt hay không.

Cũng may ông chủ cho vào túi vải nàng mới cầm được thuận tay, không là ôm đóng giấy đó chắc không thấy luôn mặt đường.

-Nhị vương gia, người còn muốn mua gì nữa.

Mang đồ đã nặng hân còn đi lòng vòng, mệt chết nàng rồi.

Hân cứ lặng thinh, nàng hỏi đi hỏi lại hai ba lần hân cũng không trả lời, rồi hân dừng lại gian hàng bán đồ làm đẹp cho con gái, như trâm cài tóc, vải buộc tóc, gương, lược...., nàng quan sát hân thấy hân rất chăm chú vào gian hàng này, không phải sở thích hân khác người chứ, nhưng cũng có khả năng hân mua tặng người thương, nhưng mà người hân thương là phu nhân của tam vương gia, như vậy là bậy hết sức rồi.

Nàng tốt bụng nhắc khéo hân.

-Người biết không, phạm ỏ đời những gì thuộc về mình thì sẽ là của mình, còn của người khác thì đừng nên...

Nàng chưa nói hết câu, nhưng bị hành động của hân làm cho cứng hết cả miệng, hân lấy chiếc kẹp bằng bạc sáng lấp la lấp lánh, đưa lên tóc nàng mà xem xét, ánh mắt có vẻ vừa ý, hân kẹp lên tóc cho nàng luôn.

Sốc quá sốc, nàng nhìn hân bằng ánh mắt kiểu như không thể tin được ấy.

-Rất đẹp.

Hân thốt ra lời đó, cộng thêm nụ cười tỏa nắng ấy, nàng chợt thấy tim mình sắp không trụ vững.

-T...tại sao lại tặng đồ cho ta!? Giọng nàng có chút rung rung.

-Vì từ đầu đến chân của người không có lấy một điểm nổi bật, nên giúp người tô điểm một chút.

Tuột hết cả cảm xúc, nổi bật cái đầu người á!!

Nàng lấy tay gỡ ra nhưng hân kẹp cách gì mà tóc bị quăn cả nui gỡ mãi không được.

-Ta không cần, người mau gỡ ra giúp ta.

Du Thiên Ân ném một lượng bạc cho đại thẩm bán hàng rồi bỏ đi, không quan tâm nàng gào thét thế nào.

Loay hoay một hồi vẫn không mở ra nàng cũng mặt kệ, nhanh chân đuổi theo hân. Đi ngang hàng chè đậu đỏ của cặp vợ chồng già lúc trước, nàng than khát đòi vào ăn, hân có chút chần chừ mãi mới vào cùng nàng.

Đôi vợ chồng già thấy nàng, vui vẻ đón tiếp, nàng lúc đi chợ cũng hay ghé vào ăn ủng hộ hai người.

-Lão bá cho con một chén chè đậu đỏ! Nàng vui cười tít cả mắt.

Nhưng nhìn sang Du Thiên Ân thấy hân đang lườm nàng, gì chứ khi nãy còn không muốn vào mà, nàng tưởng hân không ăn chứ.

-Lão bá cho con hai chén chè đậu đỏ!

Chè mang ra, nàng cảm ơn xong rồi nhanh chóng ăn, vẫn là mùi vị ngon ngọt đến tận đầu lưỡi, nàng liếc hân, thấy hân chần chừ không dám ăn, sao đó thử một ít, rồi lại một ít rốt cuộc cũng gọi thêm chén chè thứ hai cho hân.

Lần này là lão bà mang ra, lão bà có vẻ tò mò về Du Thiên Ân nên cứ nhìn hần.

-Thanh Tâm mấy hôm nay mới được gặp ngươi, hôm qua Tiểu Cát cũng đi một mình, hỏi nó nó bảo ngươi dạo này rất bận.

Nàng cười cười.

-Dạ, dạo này đúng là nhờ hồng phúc của người nào đó nên ngày nào cũng rất bận đến tới tâm mặt mày.

Nàng vừa nói vừa lườm ai kia đôi điện, nhưng hần chả có gì gọi là nhột cả, vẫn đang thưởng thức chè ngon.

Lão bà nghe nàng than thấy tội nghiệp, nên vỗ vỗ vào vai an ủi nàng.

-Khổ cho ngươi rồi, phận làm tôi tớ là thế con cố gắng chăm chỉ, khi nào chúng ta có chút tiền để giành sẽ chuộc thân cho ngươi, đừng rồi A Nguru nhà ta cũng sắp làm đồng về rồi hay là...

Lão bà ở đâu xuất hiện che miệng lão bà lại, lão bà cười trừ bắt sang chuyện khác, hỏi người đi chung với nàng là ai sao thấy mặt lạ quá.

Hần là hoàng thân, ít người thấy mặt nên lạ là chuyện đương nhiên rồi, dù có ra ngoài nhưng mấy lần nàng thấy hần điều không nói ra thân phận vậy nàng cũng theo ý hần vậy che dấu giúp hần.

-Dạ, đây là thái giám mới đến làm trong phủ.

phụt những hạt đậu đỏ rơi trên bàn, kéo theo một tràn ho sặc sụa của ai kia.

Lão bà nhìn nàng kiến nghị.

-Thanh Tâm ngươi khi nói những chuyện riêng tư này thì nói nhỏ một chút, khi này giọng ngươi có hơi lớn.

Nàng dạ dạ vâng vâng, mà không để ý mặt người kia đã đen lên như nhọ nồi.

Lúc ra về hai vợ chồng già cười với nàng rất tươi, trong hai người họ rất hạnh phúc, tuy cuộc sống khổ cực nhưng hai người họ vẫn bên nhau đến gần long đầu bạc.

Du Thiên Ân hần chưa chịu về phủ, bảo vừa ăn rất no nên muốn đi dạo một vòng nữa, nhìn mặt hần hiện lên chút ác ôn rất rõ, rốt cuộc nàng đã làm gì nên tội!

Đang đi trên đường, nàng nhìn phí trước chợt thấy dáng người quen quen, nhìn kỹ hơn một chút thì mới biết là Nam Cung Việt, nàng cất tiếng gọi.

-Nam Cung Việt!! Vừa gọi nàng còn vẫy tay.

Gọi hau ba lần thì Nam Cung Việt nghe thấy, hần xoay người lại tìm người gọi mình, chợt nhìn thấy ai đó quen thuộc.

Nàng thấy Nam Cung Việt quay người lại, nàng càng vẫy tay nhiều hơn, cứ tưởng hần đi về quê hay đi du lịch gì rồi, thì ra là còn ở kinh thành.

Nhưng mà nàng thấy kì lạ quá, vừa thấy nàng mặt Nam Cung Việt chuyển sắc liên tục, khuôn mặt toát lên vẻ thôn khổ đau khổ lắm, rồi hần bỏ chạy, thoáng chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu cả.

Nàng ngẩn người khó hiểu, chỉ nghe giọng Du Thiên Ân kể bên có vẻ rất vui.

-Xem ra mấy năm nữa hần mới dám gặp ngươi, nhưng lúc đó cũng muộn rồi!

Người cổ đại thật khó hiểu!

Nàng cảm thán vài câu, sau đó lại cùng Du Thiên Ân đi dạo cho tiêu hóa chè đậu, ở phía xa xa có tiếng trẻ con cười nói vui vẻ, lại gần mới biết là Tiểu Hạo đang chơi.

Nhưng mà không đúng nó đang nhìn mấy đứa trẻ khác chơi thôi.

Nàng mặt kệ Du Thiên Ân, chạy lại người bạn nhỏ của nàng trước

-Tiểu Hạo thiếu gia.

Nghe nàng gọi Tiểu Hạo thấy nàng vui mừng, cười tí cả mắt, nhưng thấy Du Thiên Ân lại giật mình, chỉnh chu lại quần áo hành lễ.

-Tiểu Hạo tham kiến nhị hoàng thúc.

-Tham kiến nhị vương gia!!

Những nha hoàng, gia đình, vú nuôi đi theo Tiểu Hạo cũng hành lễ với Du Thiên Ân.

-Miễn lễ.

Thấy Tiểu Hạo có chút buồn buồn,nên nàng hỏi thăm

-Thiếu gia được đi chơi mà sao mặt ỉu xù thế này.

Tiểu Hạo gập ngừng muốn kể, nhưng lại dè chừng nhìn sang Du Thiên Ân.

Nàng thấy thế dẫn nó sang một bên nói chuyện.

-Giờ thiếu gia nói đi, đừng có lo, nhị vương gia không nghe thấy đâu.

-Nô tỳ tỷ tỷ, bọ Tiểu Lam, Tiểu Anh không thèm cho đệ chơi chung,mấy ngày trước còn chơi vui lắm, nhưng mà mẩu thân bảo sợ đệ bị thương nên cho gia đình đi theo bảo vệ.

Nàng nhìn sang, đi chơi thôi mà bị hai mươi người dám sát thì chịu gì thấu.

-Thôi thiếu gia đừng buồn nữa để ta nghĩ cách.

Nàng lại chỗ bọn nhóc kia đàm phán với chúng, mà nào ngờ bọn chúng lão cá quá.

-Nô tỳ xấu xí nguoi đi chỗ khác đi,bọn ta không thèm chơi nó đâu!

-Nô tỳ xấu xí kia, nguoi thấy bọn gia đình kia như muốn đánh người ai mà mà dám chơi chung với nó.

Ồ hơ hai cái đũa nhóc này!

-Các nguoi không chơi thì thôi đừng hời hện nhé.

Nàng về chỗ Tiểu Hạo nghĩ một lúc, nàng chỉ cho Tiểu Hạo cái trò rồng rắn lên mây.

Quy định luôn gia đình nha hoàng cùng chơi,mới đầu bọn họ chưa hiểu lắm, nàng làm mẫu hai ba lần mới bắt được nhịp.

Tiểu Hạo là cái đuôi, nàng tìm bắt nó, chạy đùa rất vui vẻ.

Du Thiên Ân ngồi ở gốc cây gần đó, nhìn nàng vui đùa, trong lòng hân hạnh lên một chút ấm áp, khiến khóe miệng hân cong lên, một đường cong hoàn hảo.

Đang vui vẻ thì Tiểu Hạo chạy nhanh quá, vấp phải đá ngã sấp mặt xuống đất, nha hoàng nháo nhào đỡ nó lên.

Miệng nó tràn máu tươi, hình như là ngất xỉu luôn rồi.

Gia đình bé nó chạy về phủ, nàng và Du Thiên Ân cũng theo sao, nàng nhìn Tiểu Hạo mà mắt rung rung.ô

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lỗ chó lấp lại rồi

Dương My đang tính toán sổ sách chi tiêu, nghe gia đình báo Tiểu Hạo bị thương, đang được ngự ý chuẩn mạch.

Phải nói tin đó như ngàn lưỡi dao khứa vào tim Dương My, bảo bối của nàng,mạng sống của nàng.

Chân đứng không vững, nhưng cũng cố gắng chạy đến, Tiểu Hạo nằm trên giường, miệng vẫn còn chưa khô máu tươi.

Dương My đứng ngồi không yên,nước mắt trực chò chảy xuống má, đúng lúc tam vương gia lại hộ tống hoàng thượng đi săn bắt, sớm nhất cũng nửa tháng mới về, Tiểu Hạo bị thương như vậy nàng làm sao ăn nói với phu quân, tối qua phu quân còn dặn nàng phải chăm sóc con cẩn thận.

Đúng rồi, nàng đã cho rất nhiều gia đình theo bảo vệ kia mà, làm sao lại có sơ xuất,đến bị thương nặng như vậy?! Là bọn nô tài vô dụng kia, nhất định hôm nay nếu bảo bối của nàng có chuyện gì thì bọn chúng cũng không sống nổi đâu.

Dương Mỹ tra hỏi bọn gia đình rồi đến bọn nha hoàng, bọn chúng nói do Tiểu Hạo chạy nhanh nên vấp phải đá nên ngã, nàng bảo ai là người để Tiểu Hạo chạy rồi ngã như thế.

Mới đầu bọn họ ngập ngừng không nói, đến khi Dương Mỹ nàng đe dọa đủ thứ mới nói ra là do nô tỳ Ngô Thanh Tâm bày ra trò chơi.

Được lắm con nô tỳ xấu xí kia, nàng còn chưa tính xỏ với nó, nó lại làm bảo bối của nàng bị thương, nàng nhất định cho nó sống dở chết dở.

Dương Mỹ hùng hổ đi tìm nàng, khi này vừa về phủ định theo xem Tiểu Hạo ra sao nhưng chỗ đó gia đình nô tỳ bu đông quá, nên nàng ra hoa viên gần đó đợi tin.

-Ngô Thanh Tâm!!!

Giọng Dương Mỹ quát rõ to, nàng giật cả mình, vội đứng lên hành lễ.

-Tham kiếm phúc...

chát âm thanh tay chạm vào má rõ to, nàng đưa tay ôm má bên trái đang đau rát.

Bà nó, tự nhiên đánh nàng!!

Nàng trừng mắt nhìn Dương Mỹ, âm ức hỏi lý do.

-Phúc tấn sao người lại đánh nô tỳ?!

Dương Mỹ lửa giận phùng phùng quát.

-Người định trưng bộ mặt không biết gì sao? Người tưởng mình được tam vương gia có chút ưu ái rồi người không xem ai ra gì, cả gan hãm hại con ta.

Hãm hại cái gì chứ?! Nàng chỉ là tạo trò chơi cho chơi đùa, để nó không bị cô lập với bạn bè thôi mà, càng nói càng quá đáng vậy.

-Phúc tấn, xin người đừng có đổ oan cho ta, chuyện thiếu gia bị ngã chỉ là thiếu gia bất cẩn!!!

-Người còn dám cứng miệng!!!

Dương Mỹ vừa dứt câu, tay đã hướng về mặt của nàng, lần này nàng không giống lần trước, nàng dễ bị ức hiếp vậy sao.

Tay nàng nhanh tay bắt lấy tay đang đưa lên của Dương Mỹ, bực tức kiến nghị.

-Phúc tấn người nên bình tĩnh nói lý lẽ không nên dùng một cái đánh người khác.

Khỏi phải nói Dương Mỹ càng thêm tức giận, dùng tay còn lại định đánh nàng, nhưng nàng dùng sức siết chặt tay bên kia, làm Dương Mỹ đau điếng, tay kia chuyển sang tìm cách gỡ tay nàng ra.

-Ngô Thanh Tâm!!! Người chán sống rồi sao!! Ta là phúc tấn, nô tỳ thâm hèn như người sao lại dám!!!

-Dù người có là hoàng thượng đi chăng nữa thì cũng không thể dùng quyền áp bức người khác.

Nàng ương bướng không buông tay, thậm chí siết chặt hơn.

Dương Mỹ gào khóc lên, gọi gia đình đến, gia đình chạy đến nhưng chưa kịp đụng vào người nàng, nàng đã thấy tay mình bị một lực nắm rất mạnh kéo qua một bên, thậm chí làm nàng ngã xuống đất, nàng ôm lấy cánh tay đau điếng nhìn lên, thấy Du Thiên Ân đang đứng kê bên diu đỡ Dương Mỹ.

Giọng hần lạnh lùng quát lên.

-Người đầu mau nhốt nô tỳ này vào nhà kho, bỏ đói ba ngày!

Gia đình hô vâng rồi lúi lét kéo nàng đi, nàng có chút bất ngờ nên chưa kịp hoảng hồn, đến khi móng đã chạm dưới nền rom nhà kho nàng mới chợt hiểu, là do nàng đụng đến người trong lòng hần nên hần mới hành xử như thế, ngẫm lại mà thấy mình ngốc, có một phút nào đó, chỉ là chút ít thôi nàng còn nghĩ hần đứng về phía mình.

Tối đến, bụng nàng cứ kêu ọt ọt, chỉ mới một buổi đã đói đến lả người, dù gì bị nhốt đến ba ngày, cùng lắm là chết đói.

-Tỷ tỷ...Thanh Tâm tỷ tỷ...

Giọng nói thỏ thẻ vang lên phía đằng sau nhà kho, nàng ngồi dậy xem xét thấy giọng nói phát ra phía đằng sau tường, nàng di chuyển mấy bó củi sang một bên thì ra là có một cái lỗ vừa bằng một cái nôi đất, thông qua với bên ngoài.

-Tỷ tỷ là muối đây.

Là giọng của Tiểu Cát, nàng cảm động phát khóc, cuối cùng cũng có người cùng nhớ đến nàng.

Tiểu Cát đưa cho nàng một ống tre, một gói lá màu xanh, bên trong ống tre là ít nước, và trong gói lá là một ít com.

-Tiểu Cát cảm ơn muối! Giọng nàng như sắp khóc đến nơi.

-Tỷ tỷ cố gắng nha, tối mai muối lại đến, phúc tấn lệnh cho nhà bếp chỉ làm ít com không được làm dư ra với lại cấm mọi người lên đem thức ăn cho tỷ, mọi người trong phòng điều để giành cho tỷ một ít, khó lắm muối mới lên được đến đây, giờ muối phải đi đây.

Nàng vừa cảm động vừa tủi thân, nước mắt đua nhau lăn trên má, nàng ăn phân nửa còn phân nửa để ngày mai.

Nàng nhắm mắt để đó, nàng còn sợ ngủ không được nhưng một lúc lại thiếp đi, chắc do quá mệt mỏi.

Nàng chợt tỉnh giấc khi ánh nắng chói chang gọi vào mặt, nàng cũng chẳng thèm mở mắt ra, đến khi có tiếng mở khóa cửa, và tiếng mở cửa nàng mới mở mắt ra nhìn.

Là bọn gia đình vào xem nàng ra sao, bọn chúng thấy nàng đầu tóc rối bù cộng thêm vết bết đen trên mặt bị dọa cho giật mình, vội vã đóng cửa lại.

Nàng cứ thế trải qua một ngày bị nhốt tối đến Tiểu Cát có đưa thức ăn cho nàng nhưng lần này Tiểu Cát không nói gì cả chỉ đưa thức ăn rồi lẳng lặng rời đi, nàng chỉ hơi khó hiểu về thức ăn, thức ăn nhiều hơn và có đủ thịt cá, thấy thương mọi người quá vì nàng mà bọn họ phải nhịn ăn.

Vẫn điều điều như vậy mà kết thúc ba ngày bị phạt, gia đình mở cửa thả nàng ra, nàng mệt mỏi bước về phòng, ba ngày rồi chưa được tắm rửa, toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

Nàng đi tắm rửa sau đó ngủ một giấc thật dài, đến khi thức đã là buổi tối, đại thẩm Như Xuân, Tiểu Cát cùng mấy tỷ muội khác, quay quần lại hỏi thăm nàng, nàng có hỏi thăm tình hình của Tiểu Hạo thế nào, bọn họ nhìn nhau cười trừ, Tiểu Cát nhanh miệng trả lời.

-Hây da, thật là khổ cho tỷ rồi, tiểu vương gia chỉ là gãy hai cây răng cửa thôi, mà ngự y cũng nói hai cây răng đó cũng sắp rụng để thay răng mới rồi, là do tiểu vương gia đau quá nên ngắt đi.

Cũng may thật, người bạn nhỏ của nàng chẳng bị làm sao cả.

Đại thẩm Như Xuân dặn dò nàng cẩn thận, đợi tam vương gia về rồi kể rõ sự tình đòi lại công bằng, nàng chỉ biết cười trừ cho qua thôi, có giải thích thế nào thẩm ấy cũng không chịu hiểu.

Tiểu Cát ngồi lại trò chuyện với nàng, nàng cảm ơn Tiểu Cát vì đã mang thức ăn cho nàng trong ba ngày bị nhốt, Tiểu Cát vội xua tay

-Giúp được tỷ là muối vui rồi, nhưng muối chỉ lên đi được tối hôm đó thôi, ngày sau bị phúc tấn phát hiện nên phạt muối quỳ hai canh giờ.

Khoan đã, vậy thức ăn kia là ai đưa đến cho nàng?! Suy nghĩ mãi loại trừ người này đến người kia, nàng lại chợt nghĩ là tên cuồng xanh xấu xa đó, nhưng nàng vội gạt bỏ ý nghĩ đó, chính hấn ra lệnh nhốt nàng, nàng làm tổn thương người hấn thương kia mà, nhất định không phải hấn.

Tối nay nàng quyết định rời đi, bị Dương My chen ép ra mặt như vậy rồi nàng ở lại làm gì, dự định là lãnh lương tháng này nhưng xem ra bỏ luôn rồi dù sao nàng cũng để giành được một ít, chắc về Quang Châu cũng vừa đủ tiền ăn uống nếu không đủ trên đường nàng sẽ kiếm thêm.

Trăng vừa lên cao, nàng nhẹ nhàng thu xếp quần áo, lấy ngân lượng trên ra cho hết vào túi vải, nàng đi nhẹ nhàng ra hậu viện phía tây, ở đó có một cái lỗ chó vừa người chui qua, bây giờ hết đường rồi cửa lớn cửa sau đều có người canh gác cả, cũng may lỗ chó này thường ngày không ai để ý thấy.

Mang thêm cái túi vải thì không qua hết, nên nàng trường người qua trước, nhưng vừa xong nàng lại thấy việc đó là một sai lầm.

Ra ngoài được nàng đưa tay tìm túi vải bên trong nhưng lần mò mãi chả thấy bóng dáng túi vải đâu, hay là phía trong nữa nàng lại tiếp tục nhích tay vào trong một chút nhưng vẫn không thấy, bức lắm nhưng vẫn phải chui ngược vào trong, vừa vào được nữa người nàng lại thấy mũi giấy của người nào đó.

Lần đầu tiên trong đời nàng muốn chửi thề đến vậy, nàng nuốt nước bọt, từ từ ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của người quen nào đó.

Bà nó đến chui lỗ chó cũng bị phát hiện, mà lại xui đến mức bị tên ác ôn phát hiện, lần này hay rồi vừa bị nhốt ba ngày thôi, giờ chắc bị nhốt cả tháng chứ chả ít.

Nàng nghĩ, nếu bây giờ bỏ chạy vẫn được nhưng mà toàn bộ tiền điều ở trong túi vải, nếu chạy không có tiền thì chết đói, thì phải đi ăn xin, còn nếu trở vào bị hấn phạt, rồi kéo theo mọi rắc rối khác..

-Còn định nằm đó đến bao giờ.

Nàng lườm hấn.

-Đến bao giờ thì kệ ta, chuyện của ta ai cần ngươi lo, trả túi lại cho ta!!

Nàng đòi lại đồ, hấn ngang nhiên không trả, nàng cũng ương bướng không chịu vào, cứ phân nửa ở ngoài, phân nửa ở trong, đến khi nghe tiếng gõ báo canh nàng mới lật dậy bò vào, để một mình tên cuồng xanh biết nàng chốn đi thì còn dễ thương lượng, chớ để tên gõ canh phát hiện làm náo động cả phủ khi đó mới chết lớn.

Thấy nàng đã trở vào, Du Thiên Ân liền xoay người đi một mạch, trên tay vẫn cầm túi vải của nàng, nàng mới hoảng hốt chạy theo, cả gia tài của nàng trong đó mà!!

-Du Thiên Ân trả ta túi vải!! Nàng nói the the bên tai hấn.

Du Thiên Ân xem như không nghe thấy, đi một mạch về phòng, nàng cũng theo sao, hấn đúng là chọc tức nàng, đã vào phòng còn cố tình để cửa mở, đêm hôm thế này một mình nàng ở cùng với hấn không an toàn lắm, nàng đứng ngoài lầu bầu gọi hấn.

Đến một lúc hấn cũng chịu không nổi mà đi ra, nhưng đi ra kẻ kéo cổ nàng vào trong phòng.

-Du Thiên Ân biến thái, ngươi định làm gì!!

Hấn ấn vai nàng ngồi xuống giường, nàng hoảng hốt dùng tay che ngang ngực, chân cũng tìng tư thế đá hấn.

-Ngươi không phải dạng người ta thích.

Đúng rồi ngươi thích dạng, đập chậu cướp hoa kia mà!

Nàng thả lỏng người một chút nhưng vẫn còn trong tư thế đề phòng.

-Vậy ngươi kéo ta vào đây làm gì, trả lại túi vải cho ta!

Du Thiên Ân không trả lời mà đi đến phía tủ gỗ tìm thứ gì đó, lúc này đèn nàng lóe lên ánh sáng đèn 600w, nhân cơ hội hấn không để ý nàng chạy đến bàn kia lấy túi vải sau đó chạy vạy qua hấn rồi chạy ra cửa và trốn thoát an toàn!

-Khi này ta vừa khóa cửa rồi.

Bà nó, tên này là yêu tinh sao?! Nàng ủa cả mồ hôi!

Hấn mang đến một miếng vải trắng cùng mấy lọ thuốc gì đó, không phải muốn ép nàng uống thuốc độc rồi treo cổ nàng lên dựng hiện trường giả sao?! Đồ ác độc!!

Nàng chỉ tay vào mặt hấn.

-Ta nói cho ngươi biết nếu ta có chết đi nhất định ta sẽ tìm ngươi

báo thù, báo thù ngươi đủ mười kiếp!!!

Du Thiên Ân nắm lấy cánh tay nàng, nàng nhắm mắt vùng vẫy, nhưng đáng người mảnh khảnh như vậy lấy đâu ra sức mạnh đến vậy, nàng đau hết cả tay, vết bầm hôm trước trên tay do hấn kéo vẫn chưa tan hết.

-Ngươi ngồi yên cho ta!! Giọng quát có uy lực hắng hời, nàng đột nhiên lại nghe theo ngồi yên trên giường.

Mùi thuốc bắc sọc vào mũi, sao đó nàng thấy chỗ cánh tay mát lạnh, nàng mở mắt ra nhìn, thấy hấn đang đắp thuốc vào tay nàng, hôm trước do hấn làm nàng ngã, trên tay trầy hấn một mảng da, mấy hôm bị nhốt không để ý lắm, giờ da chuyển sang bầm đen.

Hấn bôi thuốc xong, lại băng bó lại động tác rất nhẹ nhàng, hấn như thế này lại khiến nàng hoang mang đến tột độ.

-Ngươi nghĩ mình được tam vương gia ưu ái nên ra oai sao, ngươi dám cãi nhau với phúc tấn, ngươi có cãi cũng phải đợi tam đệ về đã, bây giờ đệ ấy đang hộ tống hoàng huynh đi săn bắt ít nhất nửa tháng mới về, ngươi có biết phúc tấn nàng ta rất được lòng thái hậu chỉ cần nói một câu mạng của ngươi cũng không còn, chỉ bị nhốt ba ngày mà âm ức đến nỗi muốn bỏ đi sao?

Du Thiên Ân nói ít nhưng nàng hiểu nhiều, là do hấn muốn cứu nàng nên mới cho người nhốt nàng vào nhà kho, nói không chừng người mang thức ăn cho nàng cũng là hấn.

Nhưng dù hấn có chút xiu xiu lòng tốt bằng con kiến đi chăng nữa, nàng nghĩ hấn cũng chẳng tốt lành gì, thứ nhất hấn có thể ra oai với người thương thứ hai hấn vẫn có thể bắt nàng làm sai vặt cho hấn, thứ ba qua câu nói của hấn, hấn còn khuyên nàng đợi tam vương gia về, là có ý muốn ghép nàng cho tam vương gia để hấn cướp lấy Dương Mỹ.

Nàng quá ngưỡng mộ bản thân, bị nhốt ba ngày đầu óc được khai sáng thêm chút ít.

-Âm ức hay không ngươi biết rõ mà, ta không làm hại tiểu thiếu gia, nhưng lại bị đổ oan, nếu tiếp tục ở đây ta sợ một ngày như ngươi nói đến mạng cũng không còn!

-Nếu ngươi sợ chết thì an phận một chút, đừng lo chuyện bao đồng rồi gây họa.

Nàng không thèm đôi co với hắn.

-Nói tóm lại ngươi, trả túi vải cho ta!!

Du Thiên Ân đến bàn lấy túi vải, sao đó đem nó cất vào tủ rồi khóa lại, hắn nhìn nàng rồi cong môi cười.

-Ta tạm thời sẽ giữ túi vải, ngươi nên nhớ...

Nàng bực bội chen vào lời hắn.

-Ngươi định nói là đi mách lẻo với hoàng huynh ngươi chứ gì, buồn cười ngươi chẳng phải vừa nói hoàng huynh ngươi đi săn bắt nửa tháng mới về sao, nửa tháng đủ để ta chạy rất xa rồi!! Nàng cười đắc ý.

Du Thiên Ân thấy nàng cười, hắn đi đến ngồi đối diện nàng, rồi rất từ tốn nói.

-A Cầu hình như đã cao lên một chút rồi.

Rốt cuộc nàng phải làm sao để không bị hắn nắm thóp, làm sao đây!!!!

Sáng hôm sau nàng mang đôi mắt gấu trúc đi làm việc nhà, tối qua uy hiếp nàng xong hắn đuổi nàng về phòng hắn còn sợ nàng bỏ trốn nên đưa nàng đến tận cửa phòng, nàng mãi nghĩ cách mà thức gần như trắng đêm,khô thân nàng.

Nàng vừa mang đồ moi giặt ra hậu viện phơi, đi ngang cái lỗ chó lúc tối bỏ trốn bất thành, nàng thấy gia đình đang manh gạch ra và nó lại, khỏi nói cũng biết ai kêu bọn họ làm.

Nàng nghiêng răng ken két.

-Du-Thiên-Ân!!! Du-Biến-Thái!!!Du-Âc-Ôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đại ngộc!

Từ ngày hôm đó, Dương My suy nghĩ nhiều lắm, cứ nghĩ nhị vương gia rất hận nàng vì lúc đó nàng từ chối hôn ước, nhưng ngày hôm đó ngày ấy giúp nàng, có phải là ngài ấy vẫn còn tình cảm với nàng không?

Năm đó thái hậu bang hôn, nàng cũng háo hức đi xem mặt phu quân, ngài ấy có gương tuấn tú, dáng thư sinh nho nhã, nàng lúc ấy cũng đã thầm đồng ý, nhưng mà về sau nàng nghe cung nữ trong cung nói về ngài ấy, mới vỡ lẽ ra, ngài ấy đoán mệnh, bệnh tật từ nhỏ không chừng chết nay mai thôi, thế nên nàng sợ lắm vội vã từ hôn, xin thái hậu ban hôn với tam vương gia.

Lúc trước Dương My nàng cũng có nghe loáng thoáng tin đồn, nhị vương gia thường đến phủ là vì nàng, nàng không tin, nhưng hành động hôm đó của ngài ấy, tin đồn đó hết tám phần là sự thật.

Nhưng nàng cũng muốn kiểm chứng lại đã, nên nàng lẳng lặng đến chỗ phòng của ngài ấy nhìn trộm.

Dương My ngó nghiêng ngó dọc vẫn không thấy ngài ấy, nhưng có tiếng nói của tiện nhân đó ở hậu viện phía sau phòng, giọng nói ồm ồm làm Dương My nàng đây, muốn ói hết phần điếm tâm sáng, đúng là loại lẳng lơ có khác, nam nhân nào cũng không tha.

-Ta không biết đâu, ta định công, sau lúc nào ngươi cũng ăn hiếp ta!!

Nàng ngồi xổm xuống đất mà khóc lóc ì ôi, nhưng mà cái tên biến thái đó vẫn không phản ứng, tức chết nàng rồi! Sáng sớm bắt nàng lau nhà, chưa kịp thở lại bắt nàng tiếp tục quét sân, sau đó lại bắt nàng mang hết chăn, nàng đi giặt, giặt xong tưởng được nghỉ ai ngờ hắn lại bày trò hắn lấy lá cây khô nàng gom lại rồi điều lại khắp sân, sân nhà cũng bị hắn làm dơ tiếp tục, nàng đứng là chịu hết nổi rồi!!

-Tiếp tục làm đi.

Nàng nắm chặt cây chổi trên tay, định cho hắn một cây, nhưng mà nàng không dám, thế là lại âm ức tiếp tục làm, nàng quét bên này hắn lại cố tình đổ vò dậu bên kia, biết vậy nàng mang nước sen cho hắn, thử xem hắn bỏ cái gì để làm khó nàng được.

Dương Mỹ nãy giờ chứng kiến, khiến nàng ta thấy suy nghĩ của mình đúng mười phần, là vì nàng mà nhị vương gia mới ức hiếp tiện nhân đó, vì nhị vương gia muốn trả thù giúp nàng. Dương Mỹ rời đi và trong lòng rất thoải mái, có nhiều người về phe nàng, nàng còn sợ không trừ khử được tiện nhân kia sao.

Cả ngày nàng bị hấn ăn hiếp, cũng may hấn còn một ít tính người, từ lúc ăn cơm chiều xong là hấn không bắt nàng làm việc nữa, xem như được nghỉ ngơi bù lại.

Nàng lại suy nghĩ mọi cách để lấy lại gia tài thân yêu của nàng, lúc ăn cũng nghĩ, lúc ngủ cũng nghĩ, đủ mọi cách được vạch ra trong đầu, hôm nay nàng bắt đầu triển khai cách thứ nhất, đó là nhân cơ hội hấn đang vẽ tranh, nàng đi vào phòng ngủ cạy tủ và lấy túi vải đi.

Nhưng hồi ơi đời nào như mơ, hấn tự nhiên nổi hứng đổi chỗ vẽ, hấn vào phòng ngủ mà ngồi vẽ, làm nàng không thể ra tay được.

Cách thứ nhất không làm được nàng chuyển sang cách thứ hai, đợi đến lúc hấn đang ăn ở phòng ở ngoài, nàng lên ra phía sau trèo cửa sổ vào phòng ngủ, trèo được nửa người vào rồi, thì chân dẫm phải chậu nước rửa mặt của hấn, nhưng mọi khi nó đâu có nằm ở đây, kì lạ vậy.

Chưa kịp suy nghĩ xong, thì phòng ngoài đã nghe tiếng của hấn gọi, nàng lại phải cắn răng trèo ra ngoài để chạy ngược vào trong.

Hấn nhìn nàng, rồi đến nhìn dưới chân của nàng.

-Ngươi vừa đi đâu để chân bị ướt thế.

Nàng ấp úng trả lời.

-Ta...ta đi...đi nhà xí vô tình làm ngã thùng nước ngay chân thôi!!

Lời vừa nói nàng chỉ hận không thể nuốt nó vào lại, nàng quên mất hấn mắc bệnh sạch sẽ.

Hấn lấy khăn lụa trắng tre mũi.

-Ngươi mau về tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại đây lau phòng năm lần cho ta, nhất là chỗ ngươi đang đứng phải lau gấp đôi!!

Hấn nói xong là bỏ vào phòng ngủ ngay, bà nó, hấn phải bị nhét vào bồn xí nàng mới hả dạ.

Hai cách kia điều thất bại, nàng còn một cách nhất định sẽ thành công.

Đợi đến tối, nàng nhẹ nhàng ra khỏi phòng tránh làm mọi người thức giấc, nàng từng bước dè chừng đi đến phòng hấn, bây giờ chắc hấn đã ngủ say rồi nàng chỉ cần lên vào lấy túi vải là được.

Nhẹ nhàng từng chút một nàng mở cửa sổ hồi sáng, lần này nàng nhìn kỹ không có chậu nước nàng mới bước vào, an toàn vào được trong nàng khom người, nhìn tên Du Thiên Thái một cái, để xác định là hấn đã chắc chắn là ngủ rồi an mới an tâm đi tiếp.

Đến cạnh tủ nàng nâng ổ khóa lên xem, muốn hóa đá ngay tại chỗ, chỉ là một ngăn tủ hấn khóa hấn năm ổ khóa, nàng cố lấy lại bình tĩnh đã vào được đây rồi phải kiên trì mới thành công được.

Nàng lấy từ trong túi áo một cây kim lớn, cách này là do xem phim mà biết chỉ cần dùng cây kim này vặn ngay chỗ khóa, không cần đến chìa khóa ổ khóa tự bung ra thôi.

Nàng cười thâm trong bụng, hi hốt mãi mới nghe tiếng tách vang lên, ổ khóa mở được rồi, vui như điên nàng tiếp tục mở bốn cái khóa còn lại, giây phút mở cửa tủ ra nàng một lần nữa hóa đá, túi vải của nàng đâu?? Sao chỉ thấy toàn ngân phiếu, với vàng khôi không thể?!

Nàng không chấp nhận được, nên vẫn cứ xem đi xem lại phía trong tủ, rốt cuộc làm rơi thoi vàng xuống sàn nhà, bất giác Du Thiên Ân hấn giật mình tỉnh giấc.

-Là ai?!

Nàng sợ quá tay cứ rung rung, nàng vội bò đến góc tối nhất của phòng mà trốn, cũng may nàng nghĩ chu đáo, mặt nguyên bộ đồ đen, nàng cứ như hòa hợp với bóng tối vậy, làm Du Thiên Ân không nhìn ra.

Du Thiên Ân hỏi thêm lần nữa, rồi hấn mang giấy vào định xem khắp phòng, mà như thế thì nàng chết chắc, nàng nhanh trí giả tiếng chuột kêu, mong rằng hấn là tên sợ chuột.

-Chít...chít...chít..

Hình như là nàng đứng, hấn lùi lại trên giường.

-Thì ra là chuột, là do phòng dơ nên có chuột, ngày mai nhất định gọi Ngô Thanh Tâm dọn dẹp lại phòng.

Bà nó, cái gì cũng liên quan đến nàng vậy!!

- Nghe tiếng của người như vậy chắc hẳn là một con chuột rất lớn, ta nói người nghe người đứng là một con chuột đại ngốc, nhà bếp người không vào lại chạy vào phòng ta, nô tỳ Thanh Tâm đó bắt chuột chắc cũng rất hay ngày mai người chết chắc rồi!!

Vạch đen trên trán nàng cứ thế mà đua nhau chạy xuống, lần này lại thất bại rồi.

Sáng sớm nàng đi chợ với Tiểu Cát, người nàng cứ như một xác khô vậy, tối qua nàng chính xác là không được ngủ một tí nào luôn.

Cứ tưởng đợi hán ngủ rồi nàng đi ra, nhưng chả biết hán bị gì cứ trần trọc mãi không ngủ, phải đến gần sáng hán mới chịu ngủ, về đến phòng hên là mọi người còn ngủ, vừa đắp chăn, nhắm mắt lại thì bị đại thẩm đánh thức dậy kêu đi chợ sớm.

Nàng muốn khóc quá, huhu!

- Thanh Tâm tỳ, tỳ sao vậy tối qua khó ngủ sao?

Nàng ậm ừ, Tiểu Cát quan tâm nàng.

- Tỳ có chuyện gì sao?

Nàng cố nấn ra một nụ cười với tiểu cát.

- Tỳ không sao vài hôm lại hết thôi!

Tiểu Cát một mực nói không được, bảo nàng phải đi bốc thuốc, phải uống thuốc mới khỏi được.

Câu nói của Tiểu Cát như khiến nàng bừng tỉnh, phải, bệnh thì cần phải uống thuốc.

Nàng nhờ Tiểu Cát mua giúp đỡ, tiện thể vay một ít bạc để đi mua thuốc, chạy một mạch đến chỗ bán thuốc.

Ánh mắt nàng đỏ ngầu nhìn ông chủ quán thuốc.

- Ông chủ bán cho ta một liều thuốc chuột à không bán cho ta một liều thuốc ngủ!!!

Ông chủ y quán ái ngại nhìn nàng, hỏi thẳng.

- Tại sao người lại cần thuốc ngủ, không phải hại người đấy chứ.

Ấy, trên mặt nàng lúc hại người hiện rõ vậy sao, nàng cười hề hề.

- Ừ ừ ông chủ cứ nói đùa, là ta mất ngủ nên mới mua, người nhìn xem mắt ta này.

Ông chủ y quán, cũng là thầy thuốc, nhìn sắc mặt nhợt nhạt, quần thâm mắt to thế kia, chắc chắn là thiếu ngủ rồi.

- Được đợi ta một lát.

Ông chủ vào hốt thuốc đưa nàng thang thuốc, bảo về nấu sắc uống còn một chén, thuốc có vị hơi đắng nên khi uống dùng với mật ông.

Ừ, vậy không được rồi, nếu đắng quá làm sao cho hán uống mà không bị phát hiện đây.

- Ông chủ còn thuốc dạng khác, không cần nấu không? Với lại không đắng nữa.

- Có nhưng rất mắc, người có chịu mua không?

Nàng bấm bụng gật đầu, là thuốc dạng bột, chỉ một gói nhỏ mà gần một trăm đồng.

Chỉ cần cho hán ngủ thì mọi việc dễ hơn rồi, nhưng cho hán ngủ thôi thì quá nhân từ hay không? Tối qua dù không trực tiếp nhưng hại nàng thức trắng một đêm, nghĩ một lát nàng quay lại y quán.

- Ông chủ bán cho ta một liều trị táo bón!

Khóc môi nàng không ngừng cong lên, lần này cho tên Du Biến Thái ấy vừa đi vệ sinh vừa ngủ rục cho bết mặt!!

.....

- Sáng nay người đi chợ sao?

Hán ngồi phe phẩy quạt, rất là nhàn hạ, nàng ậm ừ.

Hán lại tiếp tục nói.

- Chẳng phải ta đã nói với quản gia là công việc bây giờ của ngươi là hầu hạ bốn vương gia thôi sao?

Nàng khó chịu nhìn hắn, cái tên này đúng là...

- Là đại thẩm Như Xuân có chuyện nên nhờ ta đi giúp thôi, ngươi không cần phải khó khăn như vậy, ta cũng đến dọn dẹp đúng giờ mà.

- Được vậy bây giờ ngươi vào phòng trong mà bắt chuột đi, tối qua có một con chuột lớn lên vào đó, do ngươi dọn dẹp không sạch mới có chuột, ngươi không bắt được thì ta bắt ngươi thả vào!

Bà nó, chuột đâu ra mà bắt, tối qua là nàng chứ con chuột nào.

Du Thiên Ân nhìn nàng, nàng bây giờ với bộ dạng rất khó xem, mặt nhăn mày nhíu đi vào phòng mà tìm.

Thật ra tối qua Du Thiên Ân, hắn biết là nàng mà.

Khi không nàng hỏi thúc hắn đi về tranh là hắn nghi ngờ rồi, đến lần thứ hai còn nhiều điểm nghi vấn hơn, mọi hôm khi hắn ăn nàng sẽ đứng kế bên cảm râm về độ kén chọn của hắn, nay lại nói có việc phải đi, hắn vào phòng biết ngay là nàng đang cố cây cửa xô để vào, hắn đặt luôn chậu rửa mặt đầy nước ngay phía dưới cửa xô, rồi đi ra ngoài giả vờ ăn cơm, khi mà nghe tiếng nước lôm bôm, hắn liền lên giọng gọi nàng.

Tưởng nàng không giả vờ gì nữa nào ngờ nửa đêm lại dám mò vào, cũng may đã có đề phòng đem túi vải đi chỗ khác.

Và để hắn xem nàng tìm đâu ra con chuột đại ngốc đây.

- Căn phòng bé như vậy chỉ một con chuột mà làm khó ngươi như vậy sao?

Giọng nàng cần nhẫn vọng từ trong phòng ra.

- Ngươi tưởng con chuột sẽ nằm im cho ngươi bắt sao, vớ vẩn!

Hắn cong môi, đùa với nàng thêm một chút.

- Vậy ngươi nhanh lên, chắc hắn con chuột ấy bị ngốc nghếch, nó chui vào kẹt tối trốn ấy mà, vào đây xem sao!

Không nghe giọng nàng nữa, Du Thiên Ân lập tức đứng dậy vào kiểm tra, thấy nàng đang dùng gốc vấy túm vật gì đó đập mạnh xuống sàn nhà, miệng lầm bầm

- Cho ngươi chết! cho ngươi chết nè!

- Ngươi làm gì vậy?! Hắn lớn giọng gọi.

Nàng xoay lại cười hề hề với hắn và bảo là đã bắt được chuột rồi, và đang cầm nó trong gốc vấy, hắn đòi xem nhưng nàng nhất quyết không cho, nói là vừa đánh con chuột chết rất thâm, rất đáng sợ sao đó túm gốc vấy bỏ chạy.

Hắn phì cười, xem bộ dạng của nàng kia, cuốn cuốn cứ sợ bị hắn phát hiện.

- Đúng là đại ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Trúng độc

Trời đứng nắng, không có lấy một làn gió nhỏ thổi qua, chim rừng đang đua nhau gọi bầy, một chú nai nhỏ màu vàng nhạt đang ăn những cọng cỏ non gần bên bia rừng, dù đang mãi mê nhai cỏ nhưng đôi tai vẫn linh hoạt nghe ngóng mọi thứ xung quanh, chợt chú nai nhỏ dừng lại đưa mắt nhìn xung quanh, có lẽ nhận ra được nguy hiểm nên chú nai nhỏ bỏ đi nhưng có người vẫn nhanh hơn.

Tiếng mũi tên bay trong gió lao thẳng đến chú nai nhỏ với tốc độ nhanh, và mũi tên phập ngay vào giữa cổ, chú nai nhỏ bỏ chạy nhưng chẳng thể xác định được phương hướng.

- Trúng đích!!

Một người hô lên thông báo, vài người còn lại đuổi theo bắt con nai, sau đó mang về cách đó không xa.

-Hoàng huynh thật lợi hại, cách xa như vậy cũng không làm khó được hoàng huynh.

Du Thiên Minh cười lớn.

-Haha tam đệ quá khen rồi, tam đệ còn giỏi hơn hôm qua bắt cả con trư lớn bằng tay không.

Du Thiên Vũ ngai ngừng.

-Là do đệ may mắn thôi!

Con nai nhỏ được thái giám chế biến sơ và nướng trực tiếp trên bếp hồng, phần thịt tươi ngon được dâng lên cho hoàng thượng và tam vương gia nhấm rượu.

-Mỗi năm đi săn thế này khiến ta cảm thấy rất thoải mái, không phải ngày nào cũng vui đầu vào tấu chương, nếu có thêm nhị đệ thì còn vui hơn nữa, tiếc là sức khỏe đệ ấy không thể đi xa được như vậy.

Về mặt Du Thiên Minh có chút tiếc nuối, Du Thiên Vũ cũng gật gù đồng tình, nhưng theo Du Thiên Vũ thấy sức khỏe của nhị hoàng huynh hình như đã khá hơn, mấy ngày trong phủ cũng thấy sắc mặt huynh hồng hào hẳn lên.

-Khi nào thì phủ của nhị đệ tu sửa xong, ta nghe nói là cháy lớn, nhân cơ hội lần này ta sẽ cấp cho đệ ấy ít ngân lượng để tu sửa lại khang trang hơn, lần trước đến phủ còn đơn sơ không giống với phủ một vương gia gì cả.

-Đệ nghe nhị huynh nói còn nữa tháng nữa là xong, đệ cũng có ý này, nhưng nhị huynh bảo huynh ấy chỉ sống một mình cần gì khang trang.

Du Thiên Minh xoa vầng trán suy nghĩ, nhị đệ của hắn cũng lớn, cũng nên lập phúc tấn rồi, mấy năm trước do sức khỏe rất kém nên bỏ qua, hiện giờ sức khỏe thấy có vẻ đỡ hơn, hay là lập tức tuyển phúc tấn cho đệ ấy.

-Như vậy đi khi nào hồi cung ta sẽ nhờ mẫu hậu tổ chức tuyển phúc tấn cho đệ ấy.

Du Thiên Vũ gật đầu đồng tình, vì một số lý do khác, nếu nhị hoàng huynh của hắn đã cưới phúc tấn thì sẽ hay hơn.

Đoàn tùy tùng hộ tống hoàng thượng tiếp tục lộ trình, lần này nói là đi săn bắt nhưng mục đích chính là khảo sát dân tình, cách đây vài hôm Du Thiên Minh có nhận được tấu chương mật, nói về tình hình ở Bích Châu, trong tấu chương có nói rõ thật sự ở Bích châu không có hạn hán, lần này đi là cũng để làm rõ chuyện này.

.....

Nàng sáng giờ làm việc mà cứ thậm thụt lên lúc nhìn Du Thiên Ân, chẳng phải là quan tâm hay gì đâu, là vì nàng muốn hạ thuốc ngủ hắn, nhưng lại khó hơn lên trời, người gì đâu không đúng phải gọi hắn là chó đặc vụ mới đúng, mùi gì cũng ngửi ra, nàng bỏ thuốc ngủ vào trà, hắn ngửi qua nói trà có vị khác nên không uống, nàng trộn lẫn thuốc tảo bón vào nhân há cảo, vậy mà hắn cũng phát hiện, hắn nói có gì đó khác lạ nên không ăn, hắn cứ nói lấp lửng như vậy nên nàng không rõ là hắn đã biết hay Không biết kế hoạch của nàng.

Nàng tạm không ra tay nữa, để hắn không để ý lại tiếp tục, hôm nay hắn có vẻ tâm trạng không được vui, từ sáng đến giờ cứ ngồi chau mày, mặt thì đầm chiêu, hỏi thì đến tiếng thứ hai mới trả lời.

-Nhị vương gia?

-....

-Du Thiên Ân!

Tiếng quát của nàng làm Du Thiên Ân giật mình, hắn nhìn nàng với ánh mắt lơ mơ.

-Có chuyện gì.

Hết nói nổi, nàng nói cả buổi, căn bản một chữ cũng không lọt vào tai hắn.

-Nhị vương gia ta hỏi ngài là, ngài muốn ăn điểm tâm tối cùng với phúc tấn và tiểu thiếu gia hay ăn một mình, khi này quân gia nói với ta là phúc tấn mời ngày cùng đến ăn cơm.

Nàng nghĩ hắn nghe tin này mừng như bắt được vàng ấy chứ đáng đo suy nghĩ, làm bộ cho ai xem, hừ!

-Ngươi đi báo lại, hôm nay ta mệt nên không thể đi được.

Nàng ngoái tay lại lần nữa, rồi hỏi hắn.

-Ngươi nói lại một lần nữa được không? Ta nghe không rõ?!

Du Thiên Ân lờm nằng.

-Nói ta không được khỏe nên không đi được.

Không lẽ phần chánh nghĩa trong hấn đã trôi dạt, hấn biết việc thương nhớ vợ của em mình là sai nên đang sửa lỗi, woa...nàng không ngờ nha...

-Còn đứng đó làm gì?!

Du Thiên Ân hấn hồi thúc nàng, nàng lại nhanh chân đi gấp quần gia.

Dương Mỹ đích thân xuống bếp cẩn thận dọn đồ làm các món mà nhị vương gia thích ăn, biết nhị vương gia rất kén ăn nên phải làm tươm tất hơn.

Lão quan gia bước vào bếp.

-Bẩm phúc tấn, nhị vương gia nói không được khỏe nên không đến được.

Dương Mỹ suy nghĩ một lát, rồi bảo hạ nhân cứ tiếp tục làm, khi nào xong mang lên cho nhị vương gia.

Dương Mỹ về phòng, sau đó cho gọi nha hoàng Tiểu Sở lên hỏi chuyện.

Nói đến nha hoàng Tiểu Sở này, thật là ở cùng phòng với nàng, là do Dương Mỹ sắp xếp để tiện theo dõi nhất cử nhất động của nàng, vài hôm lại báo tình hình cho Dương Mỹ biết.

-Mấy hôm nay tiện nhân đó thế nào?

-Bẩm phúc tấn, nha hoàng Thanh Tâm vẫn bình thường, sáng thì đến giúp việc cho nhị vương gia, tối thì về nghỉ, thấy vẻ mặt rất tiêu tụy, hôm qua còn đi mua thuốc trị mất ngủ và trị táo bón, nhưng có điều rất lạ là....

Tiểu Sở nói lấp lửng, Dương Mỹ chau mày và quát.

-Ngươi cứ nói hết ra xem nào!!

-B..Bẩm phúc tấn, Nha hoàng Thanh Tâm không nhắc đến tam vương gia nữa lời, chỉ toàn nhắc đến nhị vương gia.

Dương Mỹ thắc mắc.

-Nhắc thế nào?

-Bẩm, cứ nói xấu nhị vương gia, còn trừ ngày ấy con sinh ra toàn là...là thu...thụ gì đấy.

Dương Mỹ nghe nói mà cười khẩy, khá khen cho nha hoàng thấp hèn, đến người trong hoàng tộc mà cũng dám lăng mạ.

Nhưng nghĩ mãi, chỉ có lời của Tiểu Sở thì làm sao buột tội tiện nhân đó được, phải có chứng cứ đã.

-Tiểu Sở ngươi nói chỗ quán thuốc tiện nhân ấy mua là chỗ nào?!

-Bẩm, là quán thuốc của ông chủ Tần, cách phủ hai dãy phố.

Dương Mỹ kêu Tiểu Sở dẫn đường đến đó để làm một việc, một việc mà khiến tiện nhân kia bị ngu mà phanh thây.

.....

-Nhị vương gia ra ăn điểm tâm!!

Nàng mang khay thức ăn đặt gọn gàng trên bàn, trời ơi quá trời đồ ăn luôn, cái cô phúc tấn này cũng ghê gớm, làm gì quan tâm ghê vậy.

-Nhị Vương gia??

Nàng gọi thêm lần nữa, cũng chẳng thấy ai trả lời cả, nàng đi vào phòng ngủ, cũng chẳng thấy bóng dáng, trời gần tối rồi tên ác ôn đó lại đi đâu mất tiêu thế này?

Hehe, không ai ở đây cả, chẳng phải lúc này là thích hợp nhất để ra tay sao? Hehe ông trời ơi giúp con lần này nhé!

Nàng nhanh chân đi tìm, tìm ở tủ, ở dưới giường, dưới chăn, thậm chí tìm trong chậu gốm đặt ở góc nhà vẫn không thấy, nàng buột miệng than.

-Rốt cuộc là giấu ở đâu.

Đột nhiên có túi vải màu nâu chìa ra trước mặt nàng, sao đó kèm theo giọng nói thân quen...

-Đang tìm cái này sao?!

Thấy túi vải nàng mừng hết lớn, miệng cười toe toét, gạt đầu lia lia nhưng nghĩ thì không đúng lắm, ngẩn đầu thì bắt gặp nụ cười của ai kia, xém tí là tìm thòng đến ruột.

-Sao ngươi đi không có tiếng động, định hù chết ta sao?! Nàng vỗ vỗ ngực.

Du Thiên Ân hần lấy túi vải quả nàng bỏ lên giường, sau đó đắp chăn lại, nhìn nàng cười cười.

-Chỉ có người làm việc xấu mới dễ bị hù dọa thôi.

Nàng bực, quát lên.

-Ngươi mới là người xấu, túi vải là đồ của ta, ngươi mặt dày cướp đi, ba lần bốn lượt không trả cho ta!!!

Hần lại cười.

-Muốn lấy lại ngươi cứ việc, nhưng ta không chắc lúc đó ta còn là người tốt không nữa, mà ta đã là người xấu thì ngươi biết đó...

Bực, bực, bực, lạy giờ trò uy hiếp nàng, khôn kiếp.

-Mặt kệ ngươi, ngươi ăn luôn túi vải cũng được.

Đáng ghét, giờ nàng bắt lực rồi, thôi vậy cứ ở lại thêm một, hai tháng gì đó, lấy được lương bỏ đi vẫn không muộn.

Nàng giận bỏ ra ngoài, định xuống bếp ăn cơm với mọi người nhưng bị Du Thiên Ân bắt ở lại.

-Gì nữa định kêu ta bón cơm cho à?!

-Ta không phải tiểu hài tử, ta muốn ngươi ở đây cùng ăn điểm tâm với ta.

Gi?!! Nàng lại nghe nhầm nữa hả?

-Du Thiên Ân, ngươi đùa sao?

Hần thẳng nhiên kể ghế ra giúp nàng nữa, nàng hoang mang quá rốt cuộc hắn uống nhầm thuốc gì mà?!

Bà nó, nhìn cái tướng hắn ăn kia, làm như chết đói từ kiếp trước, món ăn nàng làm hắn ăn ba bữa đã là nhiều rồi, còn tướng hắn sửa đổi ai dè...mà nhìn hắn, xem ra rất là ngon ý, nàng nhìn hết thấy các món trên bàn, màu sắc hài hòa, hình như còn có mùi thuốc bắc, là món bổ sao? Ghê thiệt hai cái người này ghê thiệt.

Ngươi muốn ăn sao, ta sẽ giành hết không cho ngươi ăn, ngươi đã nói thì đừng trách ta!! Nàng quyết tâm ăn sạch thức ăn trên ban thờ là nàng cùng hắn tranh giành, người nào người miệng dính đầy mỡ, má thì phồng lên do thức ăn chưa nhai kịp.

Đến khi thức ăn trên đĩa, sạch trơn thì bụng nàng cũng căng cả da.

-..Ồ..

Nàng ngượng ngùng che miệng, là Du Thiên Ân nhìn nàng, sau đó lại phì cười.

Nàng tưởng hắn cười què nàng, nàng phồng má lên định cãi bướng với hắn, nhưng kì lạ, tự nhiên tim nàng đập rất nhanh, lại thấy người như nóng lên, sau đó thấy mọi thứ dường ngả nghiêng, đến trước mặt cũng có hai Du Biễn Thái.

Thấy nàng lắc lư, và ngã xuống, Du Thiên Ân nhanh tay đỡ lấy đầu nàng, để nàng nằm nhẹ nhàng trên bàn, hắn đến tủ lấy một cái túi vải nhỏ, bên trong toàn là kim châm, hắn, dùng ba kim châm ấn trên đầu nàng, hai kim châm ấn vào sau gáy nàng.

Hắn kho khan mấy tiếng, một ngụm máu nhỏ đọng lại trong lòng bàn tay hắn, hắn cười lạnh.

-Không ngờ ngươi là phận nữ nhân mà lại ác độc đến như vậy.

Hắn lại lấy kim châm tự ấn vào mình.

Sau khi dùng kim châm giải đi số độc nguy hiểm đến tính mạng, hắn còn chừa lại một ít độc trong cơ thể nàng cũng như cơ thể hắn,phải nói đến cái nữ nhân ngốc này, sao lại đi gieo thù với người khác, để người khác hại hết lần này đến lần khác, nếu không có hắn thì sao? Yêu ót như nàng có đối phó lại với những người đó không?!

-Nhị vương gia, nô tỳ mang chè hạt sen đến rồi.

Bên ngoài một nha hoàng gọi hân, là do khi nãy đi dặn nhà bếp làm một ít chè hạt sen, vì muốn nhân cơ hội cho người khác phát hiện ra, và không để người khác nghi ngờ thêm.

Vết máu trên tay khi nãy hân bôi trở lại trên miệng, rồi giả vờ nằm xuống sàn nhà.

Nha hoàng bên ngoài nóng ruột, nên tự ý đẩy cửa đi vào, thấy nhị vương gia nằm dưới sàn, miệng còn có máu, làm tiểu nha hoàng giật mình làm rơi luôn bát chè hạt sen.

Tiểu nha hoàng chạy đi gọi người, Dương My nghe tin, cười thầm trong bụng, khi nãy bắt tiện nhân đó mang thức ăn lên là để cho nó hứng trọn tội hạ độc nhị vương gia, theo nàng ta quan sát thường ngày, nhị vương gia ăn rất ít nên chất độc cũng chỉ ảnh hưởng đến ngài ấy một chút thôi, Dương My còn kêu Tiểu Sở mang gói thuốc đầu dưới gói tiện nhân ấy, còn ông chủ y quán cũng bị nàng ta mua chuộc bấy giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ xem lần này tiện nhân ấy chạy tội bằng cách nào đây.

Nhưng Dương My vừa đến, sắc mặt liền thay đổi, rốt cuộc tại sao con tiện nhân đó cũng bị trúng độc.

Thái y bắt mạch xong, bảo tình hình nhị vương gia rất nặng mạch lúc chậm lúc nhanh, lại kèm theo sốt cao nữa, còn nàng thì bị trúng độc một ít, không nguy hiểm đến tính mạng, uống thuốc giải vào sẽ không sao nữa.

Khi nãy dùng kim châm giải độc, nhân tiện hân lại không chế luôn mạch đập, mấy lão thái y trong cung này chỉ cần thủ thuật nhỏ cũng có thể gạt được, đúng là phé.

Dương My thì khác, nghe thái y nói, mà nàng ta suýt đứng không vững, rõ ràng là độc được nàng bỏ lượng vừa phải, nhị vương gia ăn rất ít làm sao....làm sao có thể trúng độc nặng như vậy, đúng rồi là Dương My quên mất, sức khỏe từ nhỏ nhị vương gia đã không tốt, có thể do vậy nên cơ thể không chịu nổi được độc tố, nên mới như vậy, tại sao giờ nàng ta mới nhớ ra, lần này phải làm sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhị vương gia cứu ta!

Một giấc ngủ thật sâu, khiến con người ta dù mệt mỏi thế nào cũng tan biến hết.

Nàng uốn éo vươn vai, gập hai ba cái rồi từ từ mở mắt ra, vẫn là khung cảnh trong phòng quen thuộc, nàng bậc dậy, ngồi bần thần một lúc, kí ức như tràn về như sóng, có lẽ những chuyện kia là một giấc mơ dài.

Nàng nhìn quyển truyện bên cạnh tủ, khẽ cười một tiếng, rồi cốc nhẹ lên đầu, tự trách.

-Gớch quá!

Chân xỏ dép, nàng đi xuống nhà, nhưng kì lạ quá bây giờ là trời tối sao, ngược nhìn đồng hồ mới hơn mười tám giờ, trời đất nàng ngủ đến chiều luôn sao? Cơm nước, rồi nhà cửa chưa dọn, mẹ về nhất định là nàng một trận cho xem.

Nàng xắn tay áo đi xuống bếp, nhưng vừa xuống bếp đã nghe tiếng mở cửa, rồi tiếng nói cười của nhóc con.

-Đồ ăn lúc này ngon quá ba ơi, tuần sau đi ăn nữa ba nha!

Giọng mèo nheo xin xỏ, nàng còn lạ gì trò này của nó.

-Cô chỉ có nước làm biến là giỏi, ăn ở ngoài để khỏi rửa chén bát chứ gì, tôi hiểu cô quá mà!

Giọng mẹ nàng trách móc, ba nàng cười khanh khách, ra mặt bênh vực con gái.

-Thôi mà em, lâu lâu đi ăn một bữa ở ngoài cũng vui.

Nàng hừ lạnh một tiếng, ba cái người kia đúng là quá đáng, bỏ nàng ở nhà một mình rồi đi ăn, tức chết.

Nàng bước ra phòng khách, giọng giận dỗi.

-Mọi người kì lắm nha, bỏ con ở nhà rồi đi ăn, giận luôn cho biết!

Nàng đợi chờ mấy lời vỗ về nàng như mọi khi, nhưng mà đợi mãi vẫn không nghe, lát sau chỉ nghe thấy tiếng ba nàng quát.

-Cô kia, cô là ai mà tự tiện xông vào nhà tôi vậy!!

Hả?? Nàng nghe nhầm hả, nàng nhìn ở sau mình, rõ ràng không có ai mà, ba nàng đang nói...nàng sao?

-Con nhỏ Thanh Thủy này, lúc đi mẹ đã dặn khóa cửa cẩn thận rồi mà, thế nào mà để người khác vào được!

Thanh Thủy trợn mắt, kêu oan.

-Khi ra ngoài con đã khóa rồi mà, còn kiểm tra lại hai lần!!

Ba người hung hăng nhìn nàng, tình huống gì đây, là đang chọc ghẹo nàng hay sao.

-Mọi người đừng đùa nữa, chẳng vui tí nào! Nàng chê môi.

Tự nhiên hôm nay từ ba mẹ đến nhóc con này diễn xuất ghê vậy, nhìn cứ như thật, nhóc con lại nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi hét lên.

-Ba mẹ, chị ta còn lấy đồ của con này, quần áo, dây chuyền rồi nhẫn nữa!!!

Mẹ nàng bức tức quát thẳng vào mặt nàng.

-Đích thị là ăn trộm rồi, anh mau lên, báo cảnh sát ngay.

Đùa như này là hơi quá rồi nha, đã bỏ nàng ở nhà đi ăn mà còn đùa kiểu này, không vui rồi.

-Ba, mẹ, là con mà là Thanh Tâm mà, là con đầu lòng của hai người mà!

-Chị tưởng ba mẹ tôi điên chắc, ở đâu ra mà nhận ba mẹ người khác như vậy, nói cho chị biết ba mẹ tôi chỉ có một mình tôi là con thôi!!

Ba nàng lấy điện thoại ra mà gọi cho cảnh sát, mẹ nàng, cả nhóc con, cứ xông vào giữ nàng lại, nàng nhìn lên bức ảnh gia đình, được phóng to treo ở trên tường, vẫn như vậy nhưng mà trong ảnh lại không có nàng.

Nàng thấy âm thanh bên tai như rè đi, hình ảnh của ba mẹ và nhóc con cũng mờ dần, thay vào đó là tiếng ai đó đang gọi nàng.

-Thanh Tâm!!Thanh Tâm!!

Nàng mở mắt ra, hình ảnh dần thấy rõ, là đại thẩm Như Xuân đang vỗ vỗ vào mặt nàng, nàng thấy đầu đau nhứt, cổ họng khô rát.

-May quá cuối cùng nguoi cũng tỉnh!

Tiểu Cát bên ngoài chạy vào, trên tay còn mang một chén nước cho nàng, đại thẩm Như Xuân đỡ nàng dậy.

Sau khi uống miếng nước nàng cảm thấy khá hơn một chút, nàng nhớ lúc đó đang ăn cơm cùng Du Thiên Ân, sau đó....sau đó tự nhiên chóng mặt, rồi không biết gì nữa.

Nàng giật mình, chẳng nhớ cái tên ác ôn đó bỏ thuốc mê rồi...rồi...nàng vô thức lấy tay che ngang ngực, nước mắt chọt chọt tràn ra.

Cả đời của nàng, cả đời trong sạch của nàng..

-Tâm Tỷ, tỷ khỏe hơn chưa, tỷ làm muội lo muốn chết, khi không lại trức độc, hôn mê một ngày một đêm rồi.

Đại thẩm Như Xuân thở dài.

-Nguoi xem như may mắn rồi, nhị vương gia kia bây giờ sợ không thể qua khỏi.

Gi? Nàng trúng độc chứ không phải thuốc mê à? Còn tên ác ôn kia làm sao lại..

-Chẳng biết kẻ nào cả gan hạ độc nhị vương gia! Tiểu Cát nghiến răng.

Rốt cuộc là chuyện gì? Nàng thấy khó hiểu quá.

-Người đâu mau bắt tiện nhân đó lại cho ta!

Bên ngoài truyền vào là giọng nói quen thuộc, ngay tức thì năm gia đình xông vào, tiếng về phía nàng.

Đại thẩm cùng Tiểu Cát che chắn cho nàng.

Dương Mỹ bước vào, mắt nhìn nàng, khóe miệng cười như không cười.

-Nô tỳ to gan, sao cản trở ta bất tiện nhân, có phải các người muốn chịu tội chung à??

Tội? Nàng rốt cuộc đã làm gì? Cỗ họng vẫn còn đau, nàng khó khăn nói ra mấy từ.

-N..Nô tỳ...rốt cuộc đã làm gì...đắc tội với..phúc...tân?!

Dương My cười khẩy.

-Người không đắc tội với ta, mà là đắc tội với hoàng tộc, người dám hạ độc với nhị vương gia, ta xem lần này người sống sót thế nào!

Tiểu Cát lập tức phản bác.

-Phúc tấn người đừng đổ oan cho Tâm tỳ, nếu Tâm tỳ hạ độc vậy thì sao tỳ ấy lại trúng độc, chút nữa tính mạng cũng không còn.

Dương My tiến đến gần Tiểu Cát, dùng tay tát lên mặt Tiểu Cát một cái rõ đau.

-Từ bao giờ nô tỳ như người lại dám trả treo với ta, là tiện nhân này đánh lừa mọi người để trốn tội thôi, ta có bằng chứng đầy đủ.

Dương My đi đến bên giường, kéo tấm chăn ra tìm thứ gì đó, rốt cuộc nét mặt có chút ý cười.

Dương My bảo Tiểu Sở bỏ gói thuốc dưới tấm chăn ngay chỗ tiện nhân này ngủ, vật chứng điều có, tiện nhân này có chạy đằng trời.

-Người nhìn xem, đây là thứ gì?!

Gói giấy màu xám trong tay Dương My mở ra bên trong, bên trong là bột màu trắng, khi mở ra hương thơm phát lên, khiến Dương My hắt hơi hai lần.

-Ấy da, phúc tấn, đây là phấn thơm của Tiểu Tâm mà, mấy hôm trước mua ở quầy hàng trên phố, có ba đồng thôi! Giọng đại thẩm Như Xuân có chút chế diễu.

Dương My xem đi xem lại mấy lần, trong lòng chấn động, rõ ràng Tiểu Sở nói là đã bỏ trong này, rốt cuộc chuyện chỉ đơn giản mà tiểu nô tỳ ấy cũng không làm cho ra hồn!

Dương My ném gói phấn thơm xuống, tay chỉ thẳng mặt nàng.

-Nói cho người biết, không chỉ có mỗi bằng chứng này đâu, suy cho cùng thế nào người cũng là nghi phạm, người đâu bắt giam tiện nhân này vào nhà cũi cho ta.

=Dạ!!

Gia đình hô to, rồi xông đến khóa tay nàng, nàng bây giờ mềm như cộng búng, sức đâu mà kháng cự.

Gia đình lôi nàng đến cửa thì bên ngoài truyền vào tiếng của thái giám.

-Thái Hậu nương nương giá lâm!!

Dương My mặt thoáng rung sợ, vội vã đi nghênh đón.

Gia đình cũng thả nàng ra, Tiểu Cát chạy đến đỡ nàng lên giường.

Bên ngoài, Dương My hành lễ nghênh đón vị thái hậu kia.

-Thần thiếp, tham kiến Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương cát tường.

-Miễn lễ.

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Dương My nghiêm nghị đứng một bên.

Người được gọi là Thái Hậu, tầm độ tuổi sáu mươi, gương mặt phúc hậu, ánh mắt kêu sa, tạo cho người đối diện cảm giác quý phái.

-Ta nghe người báo là Ân Nhi lâm bệnh, mau mau đưa ta đến đó! Giọng thái hậu có chút nóng lòng.

-Thái Hậu mời người theo thần thiếp!

Dương My đi trước, vị Thái Hậu kia được thái giám dìu đi phía sau, chốc lát đã đến phòng Du Thiên Ân.

Bước vào phòng Thái Hậu kia nhìn thấy Du Thiên Ân nằm trên giường, sắc mặt xanh xao, bất giác Thái Hậu rơi hai hàng lệ, đi đến bên giường, nắm chặt tay Du Thiên Ân.

- Ân Nhi, sao sắc mặt lại kém như thế này, Ân Nhi của ta...

- Thái Hậu người đừng lo lắng quá, thần thiếp tin rằng nhị vương gia sẽ mau khỏi thôi! Dương My ân cần an ủi.

Thái Hậu lấy khăn lụa lau nước mắt, thái giám đỡ bà lại ghé ngồi.

- Dương My, rốt cuộc là kẻ nào to gan như vậy, cả gan hạ độc Ân Nhi của ai gia.

Dương My nghe Thái Hậu hỏi mừng thăm trong bụng, tiện nhân đó chết chắc rồi.

- Bẩm Thái Hậu, là do một nô tỳ trong phủ vì thương ngày nhị vương gia hà khắc với ả, nên trong lòng thù ghét nên mới ra tay hạ độc, thần thiếp sẽ cho người bắt ả lại, và xử trảm ả bất cứ lúc nào...

- Khoan đã, ai gia muốn gặp nô tỳ đó! Thái Hậu ra lệnh.

Dương My có chút bất ngờ, có lẽ Thái Hậu muốn tận tay trừng trị tiện nhân đó, Dương My liền cho người dẫn ả đến.

Một lúc, hai gia đình kéo nàng vào phòng, rồi xô nàng xuống sàn nhà.

Nàng yếu ớt thở dốc, người cứ lắc đảo, thái giám bên cạnh thấy nàng không hành lễ, nên quát mắng.

- Nô tỳ to gan, sao thấy Thái Hậu không mau hành lễ.

Khi này đại thẩm Như Xuân, có kẻ cho nàng về vụ phản thôm, là đêm hôm trước cứ thấy Tiểu Sở lên lút nhìn trộm nàng nên để ý rốt cuộc lại thấy Tiểu Sở giấu gì đó dưới giường của nàng, sợ như chiếc vòng vàng lần trước nên đã cố ý đổi đi, nào ngờ còn hơn cả dự đoán hôm sau ngay lập tức nhị vương gia có chuyện.

Nàng bây giờ không có chỗ dựa, Dương My đã có ác tâm hãm hại nàng, lần này lại là hạ độc nhị vương gia cái mạng nhỏ của nàng phải làm sao đây!

- Nô tỳ kia!! Thái giám quát mắng lần nữa.

- N..Nô tỳ...tham kiến Thái Hậu nương...nương...

Thái Hậu nhìn nàng, có chút thắc mắc.

- Nô tỳ kia làm sao vậy, sắc mặt rất kém, là do bị tra khảo sao?

- Bẩm Thái Hậu, ả tiện nhân này vì đánh lạc hướng mọi người nên đã tự hạ độc mình, nhưng cũng may thần thiếp đã điều tra và có bằng chứng rõ ràng, nên ta ta không thể chạy tội.

Nàng nhìn Dương My với ánh mắt căm giận, nàng chưa bao giờ thấy ai ác độc đến vậy, Du Thiên Ân thương ngày ăn hiếp nàng, nàng cho rằng hấn ác độc, nhưng bây giờ nàng mới hiểu thế nào là ác độc, rốt cuộc nàng đã làm gì đắc tội mà phải hãm hại nàng như vậy!

Nàng dời ánh mắt nhìn Thái Hậu, nhìn vị này gương mặt phúc hậu, chắc chắn không phải người xấu.

- Thái Hậu...nô tỳ bị oan, nô tỳ..không..g có hạ độc..

Không để nàng kịp nói hết, Dương My đã hung hãn quát mắng nàng.

- Tiện nhân ngươi còn không biết xấu hổ còn kêu oan sao! Người đâu mau đem tiện nhân này ra đánh năm mươi trượng.

Đánh mười trượng thôi là mông nở hoa rồi, năm mươi trượng với sức khỏe của nàng hiện giờ sợ rằng bị đánh xong là thắng thiên luôn.

- Thái Hậu...nô tỳ không...có...

Nàng bị gia đình lôi đi chân vừa mới bước ra nửa cửa thì trên giường phát ra tiếng ho khan.

- Khụ...khụ...

Du Thiên Ân tỉnh dậy, thái y liền chuẩn mạch, vui mừng báo tin cho Thái Hậu.

- Bẩm thái hậu, nhị vương gia đã tỉnh lại, mạch tượng tuy còn suy yếu nhưng dần dần hồi phục.

Thái Hậu vui mừng đến cạnh giường.

- Ân Nhi, con không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Du Thiên Ân khẽ trở mình định ngồi dậy, nhưng không có sức lại nằm xuống y như cũ.

-Đừng Ân Nhi, con còn yếu đừng cử động, cứ nằm đây nghỉ ngơi đi.

Du Thiên Ân mấp máy môi, hồi lâu mới phát ra tiếng.

-T..Thần Nhi không thể hành lễ mong Thái Hậu tha tội.

Thái Hậu cười hiền.

-Sao con lại nói vậy, ai gia thương con không hết làm sao nữ trách tội con.

-Khụ...khụ...thần nhi đa tạ Thái Hậu...

Dương Mỹ nóng lòng, khe khẽ hồi thúc gia đình mang nàng đi.

Nàng thấy hần tỉnh mừng rơi nước mắt, người duy nhất nàng có thể cầu cứu lúc này chỉ có Du Thiên Ân thôi.

-Du...Nhị vương gia...Cứu ta

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Xấu như quỷ nhất như thỏ

Khỏe mắt nàng đỏ rực, nước mắt như trực chờ rơi xuống, Du Thiên Ân có chút giật mình, nhưng sau đó lại trở về bình thường.

Du Thiên Ân một lần nữa cô chấp ngồi dậy, lần này có hai thái giám phụ một tay đỡ hần dậy, hần ho khan vài tiếng rồi nói.

-Các người mau bỏ nô tỳ ấy ra..khụ...sao các người có thể làm vậy với ân nhân của bốn vương.

Du Thiên Ân vừa dứt lời, mọi người trong phòng điều liếc mắt nhìn nàng, chính nàng cũng không hiểu, là do nàng bị trúng độc nên tai có vấn đề hay do Du Thiên Ân trúng độc nên bị...điên?

Thái Hậu lo lắng nhìn Du Thiên Ân, rồi liếc sang thái y.

-Thái y người mau chuẩn mạch cho Ân Nhi một lần nữa.

Du Thiên Ân vội xua tay.

-Khụ...không cần thần nhi không sao.

Dương Mỹ nóng lòng, khuôn mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng vạt áo đã bị nàng ta vò đến nhăn nhoe.

-N..Nhị vương gia, sao người lại nói tiện nhân này là ân nhân, rõ ràng chính ả đã hạ độc hại người, phải nhanh chóng trừng...

Dương Mỹ bị ánh mắt của Du Thiên Ân làm cho hoảng loạn, thần sắc trắng xanh, nhưng đôi mắt lại sắc bén như kiếm, làm cho người nhìn có chút run sợ.

-Ân Nhi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thái Hậu hỏi.

Du Thiên Ân, nhìn Thái Hậu, ánh mắt khi nãy đã biến mất thay vào đó là ánh mắt mơ màng mông lung khó đoán.

-Khu...thần nhi buổi chiều hôm đó có chút mệt không muốn dùng bữa, nhưng nhờ các món ăn do...khụ...để phụ chuẩn bị nhìn rất ngon miệng nên lại muốn ăn, cũng chính vì món ăn quá ngon...khụ..nô tỳ kia hầu kẻ bên, cũng chính là nô tỳ này, thêm thuần..khụ...đến nỗi nuốt nước bọt ừng ực, thấy vậy thần nhi mới cho phép nô tỳ này ăn, nào ngờ sức ăn của nô tỳ ấy quá...khụ...như thế thần nhi chỉ ăn một chút, và nhờ vậy mới qua khỏi...khụ..

phốc một thái giám kẻ bên đang cố nhịn cười, còn nàng mặt đang nhợt nhạt cũng chuyển thành màu đen.

Tên Du Thiên Ân này, rốt cuộc là cứu nàng hay bêu xấu nàng hả?!!

-Vậy tại sao tiện nhân ăn nhiều lại trúng độc nhẹ hơn nhị vương gia, chẳng phải là do mưu kế của ả để qua mặt mọi người hay sao!? Dương Mỹ lên tiếng.

Du Thiên Ân liếc nhìn nàng, ánh mắt nàng và hân chạm nhau, nàng chớp mắt hai ba lần, rõ ràng nàng thấy mắt hân có...ý cười!

-Chuyện này bốn vương không rõ, chi bằng...khụ...cứ hỏi ngự y.

-Ngự y người mau giải thích cho ai gia hiểu! Thái Hậu ra lệnh cho ngự y.

Ngự y chấp tay nhận lệnh, đầu tiên là bắt mạch cho Du Thiên Ân sau đó bắt mạch cho nàng, sau một hồi chau mày thì ra kết luận.

-Là do thể chất của nhị vương gia yếu ớt cho nên dù là một ít độc và độc tố cũng nhẹ đi chẳng nữa cũng khiến cơ thể của nhị vương gia không cảm cự được, còn nô tỳ này thể chất rất tốt nên, độc tố nhẹ chỉ ảnh hưởng một chút thôi, và hiện trạng của nhị vương gia cũng vậy, chỉ cần uống ba thang thuốc là có thể bình phục.

Ngự y nói rõ ràng, Thái Hậu gật đầu hài lòng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn nàng.

-Dù là vô ý, nhưng nô tỳ người cũng có công, ai gia bang cho người một trăm lượng xem như tiền thưởng.

-Ồ đó nhìn cái gì không mau tạ ơn thái hậu?! Thái giám kể bên giọng đánh đá quát nàng.

Nàng nhanh chóng cúi đầu.

-Đa tạ Thái Hậu nương nương.

Thái Hậu hài lòng, sau đó cười hiền với Du Thiên Ân.

-Ân nhi cũng may con không sao, nghe tin con trúng độc mà ruột gan ai gia nóng như lửa đốt, cũng không còn sớm ai gia phải hồi cung, con hãy tịnh dưỡng cho tốt.

Thái Hậu vỗ vỗ vào vai Du Thiên Ân.

-Thứ lỗi cho thần nhi không thể tiễn Thái Hậu, khiến Thái Hậu phiền lòng rồi.

Nói thêm vài lời khách sáo, sau đó thái giám dìu Thái Hậu ra khỏi phòng, Dương my đứng kể bên một lời cũng không dám nói, lúc sau lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng.

-Th..Thần thiếp đi tiễn Thái Hậu.

Dương My nhanh chân bước ra cửa, nhưng Du Thiên Ân nhanh miệng hơn.

-Bốn vương nghĩ không cần đâu, Thái Hậu chắc đã ra khỏi phủ rồi.

Dương my dời bước trở vào phòng.

-Khi này đệ phụ khẳng khẳng cho là nô tỳ này hạ độc vậy đệ phụ chắc chắn có bằng chứng, vậy có thể đưa ra không...khụ...bốn vương không muốn ân nhân của mình bị đổ oan.

Dương My nghĩ bây giờ vì chuyện hạ độc này, nhị vương gia xem tiện nhân này là ân nhân, và ra sức bảo vệ như vậy, nàng ta có nói thể nào nhất định nhị vương gia cũng không tin, Dương my liếc nhìn nàng ngồi trên sà nhà, sau đó dời ánh mắt nhìn Du Thiên Ân.

-Là do thần thiếp quá lo lắng cho nhị vương gia nên mới dẫn đến nhầm lẫn, xin nhị vương gia trách tội.

Dương My chấp tay, cúi người tạ lỗi, Du Thiên Ân phát tay.

-Không cần phải như vậy, dù gì đệ phụ cũng lo nghĩ cho bốn vương.

Dương My mừng thầm.

-Đa tạ nhị vương gia, vậy thần thiếp xin phép lui xuống.

Du Thiên Ân gật đầu, Dương My ra khỏi phòng, Du Thiên Ân cũng kêu ngự y, và tất cả gia đình trong phòng ra ngoài.

Đội bọn họ đi xa, Du Thiên Ân mới thư thả đứng dậy, nàng nhìn mà tròn xoe mắt, rõ ràng khi này sống dờ chết dờ kia mà!

-Du Thiên Ân...sao...người..

Du Thiên Ân không trả lời, mà đến dìu nàng đứng dậy, để nàng ngồi trên giường, rồi nhẹ nhàng bắt mạch giúp nàng, sao đó lăm bắm.

-Cái gì mà thể chất rất tốt, rõ ràng độc đã giải gần hết, mà vẫn yếu như vậy.

-Hả....Du Thiên Ân, người rớt cuộc...việc này là thế nào?

Du Thiên Ân liếc nhìn nàng một cái, sau đó lại tú lấy túi vải nhỏ đựng kim châm ra.

Nàng tròn mắt nhìn hắn.

-Người...người muốn làm gì!!!

Du Thiên Ân, nắm chặt cổ tay nàng, nàng cố gỡ ra nhưng lúc này sức đâu ra, giống như gãi ngứa hần vậy.

-Ngồi yên!

Du Thiên Ân tròng mắt, nàng bị dọa đến giật mình, ngồi im thinh thít.

Du Thiên Ân lấy kim châm ra, giống như lần trước ấn vào nguyệt giúp nàng giải độc.

Sau một lúc nàng thấy trong người có sức hơn khi nãy, đầu cũng bớt đau nhức.

Nhìn yếu ớt nhưng cũng giỏi đấy! Nàng bắt đầu nhìn hắn bằng con mắt khác.

Nhưng mà rớt cuộc chuyện này kà thế nào, nàng vẫn muốn hắn nói rõ ra xem, tại sao thức ăn lại có độc, rồi sao Dương My lại nói nàng hạ độc và điều quan trọng nhất....tại sao rõ ràng hắn biết thức ăn có độc mà vẫn bắt nàng ăn!!

Mặt nàng trở về trạng thái u ám, vạch đen trên mặt cũng đua nhau chạy xuống.

-Du Thiên Ân, ta-muốn-một-lời-giải-thích!

Du Thiên Ân lờm nàng, nàng cũng hơn thua tròng lại hắn, sau đó hắn đi cất túi vải vào chỗ củ, đến bàn lớn định rót trà uống, nhưng bình trà lại lạnh tanh, hắn thở dài sau đó ngồi xuống ghế, quay mặt lại phía nàng, nhẹ nhàng nói.

-Là ta cứu người sau người có thể có thái độ như vậy với ân nhân của mình.

-Ân nhân cái khi á, ân nhân mà bắt ta ăn thức ăn có độc, hại ta sống dở chết dở! Nàng hung hãn lờm hắn.

-Nếu người không ăn, vậy ngày hôm nay Dương My kia nhất định bắt người đi xử trảm rồi.

-Gì..

Cũng đúng ha, nếu nàng không ăn thì sẽ dễ cho Dương My bắt tội nàng, đằng này lúc nãy rõ ràng là nàng trúng độc cô ta còn nói là âm mưu của nàng!! Nàng nghĩ mong lung về lời Du Thiên Ân nói, nhưng mà vẫn có một chuyện nàng không hiểu...

-Vậy rớt cuộc vì lí do gì mà người...cứu ta..

Du Thiên Ân khẽ chớp mắt phượng, ánh nhìn cũng bỗng thay đổi, ánh mắt mơ màng như ánh trăng non, khiến người đối diện cứ như bị hút vào, ánh mắt này của hắn...khiến nàng có chút...khó thở, không khí xung quanh như không biến mất theo từng chữ hắn nói.

-Vì...ta...muốn...người nợ ta.

Bà nó, lời hắn vừa dứt nàng như được tiếp oxi vậy, nàng hít từng ngụm khí vào, khi lấy lại nhịp thở nàng mới ném cho hắn cái lờm vô cùng căm phẫn.

-Cái gì mà muốn ta nợ người, nói cho người biết nếu ta không cứu người khỏi đuối nước thì bây giờ người uống trà với long vương rồi, ta chưa bao giờ thấy ai tiểu nhân mặt dày như người.

Du Thiên Ân vỗ bàn.

-Chuyện lần đó ta chưa tính với người, rõ ràng là người mà giả ma giả quỷ làm ta giật mình, nên mới ngã dưới nước.

Nàng lập tức xuống giường, đến đối diện với hắn để nói lí lẽ, không ngờ tên Du Thiên Ân này lại quá đáng như vậy.

-Hừ...lúc đó ta có việc nên mới làm vậy, là do người gan bé như thỏ! Nàng gân cổ cãi lại.

Du Thiên Ân đứng lên lạo tức cao hơn nàng một cái đầu, hắn nhìn nàng khinh bỉ.

-Là do người xấu như quỷ, xuất hiện khiến ta giật mình.

Nàng thấy mình thấp hơn hắn nên vội đứng lên cái ghế, bây giờ vừa tầm nàng bắt đầu đáp trả.

-Người đừng ngại biện để bao che sự nhát gan của mình nữa, chỉ khiến ta cười đau bụng thôi haha!Nàng cố ý cười vào mặt hắn, gân xanh trên trán Du

Thiên Ân nổi lên.

- Là nha đầu nguoi xấu như quỷ!! Du Thiên Ân nhấn mạnh chữ cuối.

Nàng cũng hề thua khí phách.

- Nguoi nhát như thỏ!!!!

- Xấu như quỷ/Nhát như thỏ.

- Như quỷ/như thỏ.

"Cốc cốc"- Nhị vương gia nô tỳ mang thuốc và điểm tâm đến.

Có tiếng của nô tỳ bên ngoài, Du Thiên Ân và nàng mới ngừng chiến võ mồm, hai người không thèm liếc nhau.

- hừ/hừ.

Du Thiên Ân trở về giường, vẻ mặt nhanh chóng trở về u ám, xám xanh.

Nàng nhìn hán mà lác đầu kịch liệt: Diễn còn hơn diễn viên hiện đại nữa, cạn lời!

- Khụ...khụ...vào đi.

Nô tỳ đẩy cửa bước vào, hành lễ với Du Thiên Ân xong thì mang thức ăn và thuốc để trên bàn, sau đó liếc nhìn nàng một cái rồi cúi gập người đứng một bên đợi lệnh.

- Khụ...nguoi lui xuống đi, bôn vương tự lo được.

Nô tỳ hành lễ rồi lui ra, nàng thấy vậy cũng đi ra theo, nhưng Du Thiên Ân ngăn cản lại.

- Thanh Tâm nguoi cứ ở lại từ nay về sau nguoi cứ dọn vào phòng trống kế bên, ta sẽ bố trí nguoi canh gác...khụ...chưa tìm được hung thủ thì vẫn còn nguy hiểm...khụ...

Du Thiên Ân cố ý nói lớn để nô tỳ kia nghe được, hán liếc nhìn nàng thấy nàng hung hăng trợn mắt nhìn hán, đáp lại hán cong môi cười đắc ý.

.....

- Nguoi nói sao? nhị vương gia muốn tiện nhân đó để ở phòng kế bên à? Đúng loại lãnh lơ, không ngờ qua vụ việc này tiện nhân lại được lòng nhị vương gia.

Dương My trong lòng bức tức, sai nguoi đi nghe ngóng đủ thứ, khi này Du Thiên Ân còn cho nguoi gọi A Triệu đến, tên A Triệu này là nô tài thân cận, Du Thiên Ân hình như giao cho hán truy tìm hung hủ hạ độc.

Nếu để tên A Triệu đó điều tra ra thì Dương My nàng há phải gặp nguy hiểm sao?

Dương My nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ còn một cách.

Dương My đến phòng báo với Du Thiên Ân là đã bắt được hung thủ, một lúc sau Du Thiên Ân bước ra theo sao là nàng, Dương My hậm hực nhìn nàng, nàng bây giờ có chỗ dựa lưng nên cũng kêu ngoạc liếc mắt đăm tra, điều này lại khiến Dương My tức điên, nhưng lại không dám bộc lộ trước mặt Du Thiên Ân.

Đến chỗ hậu viện thấy một tên gia đình đang quỳ ở đó, tay bị trói lại, gương mặt nước mắt nước mũi đầm đìa.

- Bẩm nhị vương gia, thần thiếp đã điều tra ra, chính là tên gia đình này, vào hôm nguoi xảy ra chuyện đã lên lúc vào phòng bếp, và tìm kiếm ở phòng hán đã tìm ra gói thuốc độc này.

Dương My đưa ra một gói giấy màu xám, cũng giống như gói giấy giấu dưới gối nàng.

Nàng cười khẩy, rõ ràng cô ta đang tự biện tự diễn, nàng nhìn Du Thiên Ân, thấy hán không phản ứng gì hết, chỉ đăm chiêu nhìn tên gia đình đang quỳ ở đó.

- Nếu vậy nguyên do nguoi hạ độc bôn vương là gì?

Tên gia đình thân hình rung bần bật, hết nhìn Du Thiên Ân rồi đến Dương My, mà nhìn sang Dương My thì thân hình con rung dữ hơn.

- Ta...là...vì ta nhìn...nhìn nguoi chường mắt.

"Phốc" nàng xém xiu là bậc cười, Du Thiên Ân lập tức đen mặt, và ném cho nàng một cái lườm.

-To gan, ai cho ngươi ăn nói với nhị vương gia như thế, người đâu tát vào miệng hắn!

Dương My ra lệnh, lập tức tên gia đình bị vả miệng liên tục, đến nỗi miệng bạc máu.

Du Thiên Ân xem màn kịch này cũng bắt đầu chán, nên kêu bọn họ dừng tay.

-Được rồi, tên này nhờ giao cho đệ phụ xử lí, bọn vương còn một muốn nghỉ ngơi một lát.

-Nhị vương gia cứ yên tâm, thần thiếp sẽ lo mọi việc! Dương My nhẹ giọng.

Du Thiên Ân dời bước hướng về phòng, đi được ba bước vẫn không thấy nàng, hắn quay đầu lại thấy nàng vẫn còn đứng vỗ mắt với Dương My.

-Khụ...khụ...

Du Thiên Ân ho hai tiếng, nàng mới thu mắt lại lon ton đi theo hắn.

Dương My nhìn cảnh này càng nhìn càng tức.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chuyện không thể thì đừng nên cưỡng cầu

Trời xanh mây trắng, gió thì nhẹ lướt, những đóa hoa thì đua nhau khoe sắc dưới ánh nắng rực rỡ, khung cảnh thế này đáng lẽ khiến người ta thấy vui tươi mới đúng, nhưng trái lại ai kia đang ngồi than ngán thở dài, cách mười giây lại thở dài một lần.

-Haizzzz....

Tiếng thở dài này kéo dài đến nỗi khiến cho mấy con chim bồ câu đậu trên mái nhà cũng chường thấy chường mắt, nên cả đám cùng nhau vỗ cánh bay đi, còn khuyển mồi thêm mấy viên đạn.

"Bụp..bụp...bụp..."

Trán ai kia nổi đầy gân xanh, lập tức chỉ tay về hướng mấy con chim bồ câu bay đi mà chửi.

-Mấy con chim chết bầm kia, đã thấy chị đây tâm trạng không tốt mà còn dám phóng uế lung tung định hãm hại chị à, coi chừng chị nhé, chị này đem nướng mỡ hành hết đây!!!!

Nhìn mấy đống trên đất, ai kia lùi lại mấy bước.

Ngô Thanh Tâm nàng đây, chưa bao giờ thấy bất lực như vậy, rõ ràng mọi chuyện vẫn tốt mà, suy cho cùng cũng là do tên Du Thiên Ân đó, cái gì mà ân nhân, cái gì mà từ nay về sau khôn cần làm gì! Bây giờ đi đến đâu ai cũng không dám nói chuyện với nàng ba câu, rồi nàng muốn làm việc họ cũng cản.

Người ta nói có làm mới có ăn, họ không cho nàng làm vậy cuối tháng sẽ không phát lương cho nàng, mà như vậy kế hoạch bỏ đi của nàng sẽ phát sản mất!!!

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

-Nhất định là âm mưu của tên đó, nhất định là vậy,muốn nàng không thể bỏ đi đây mà, chết tiệt, Du Thiên Ân chết tiệt!!!!

Nàng trút giận lên chậu cây gần đó.

-Thanh Tâm cô nương!! Giọng nói phát ra từ sau lưng nàng.

-Ôi mẹ ơi!!Nàng nghe tiếng gọi mà xém tí lọt tim ra ngoài, là ai mà đi không một tiếng động vậy, định hù chết người sao.

Nàng quay lại nhìn, thì ra là A Triệu, nàng cười trừ với A Triệu.

-A Triệu ngươi gọi ta sao?

A Triệu vui vẻ gật đầu.

- Khi này ta đi ngang thấy cô nương đứng một mình ở đây nên ta đến chào hỏi một tiếng.

Du Thiên Ân mà lịch sự bằng một nửa như A Triệu thì tốt biết mấy.

- Ta không có việc gì làm nên đứng đây ngắm hoa một chút ấy mà hi hi!

Nói xong nàng và A Triệu đồng loạt nhìn về phía chậu cây phía sau, là một nơi cảnh một nơi, hoa thì sắp rớt xuống đất.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, A Triệu đưa tay áo lau đi mấy giọt mồ hôi đang ứa trên trán.

Nàng ngượng ngùng bảo chữa.

- Là... là do sâu nhiều quá nên ta đuổi một chút ấy mà, nhưng chắc do hơi mạnh tay một... chút.

A Triệu ho khan một tiếng rồi đổi chủ đề khác.

- Thanh Tâm cô nương, tại hạ đã nghe nhị vương gia kể về tình hình của cô nương, cô nương đã hai lần cứu nhị vương gia thoát chết, cô nương cứ yên tâm nhất định nhị vương gia sẽ không bạc đãi cô nương đâu.

Ừ phải rồi, sẽ không bạc-đãi nàng đâu mà, nụ cười trên môi nàng đơ hẫng ra.

- A Triệu huynh cứ nói quá rồi, ta nào có công lao gì đó đâu.

A Triệu lắc đầu.

- Cô nương đừng khiêm tốn như vậy, mong cô nương chăm sóc nhị vương gia giúp tại hạ, nhị vương gia bệnh tật từ nhỏ, sức khỏe rất yếu lại rất khó ăn uống, nhưng từ khi vào Uy Vũ phủ ngài ấy sắc mặt cũng bớt xanh xao, gương mặt không còn hốc hác nữa, điều là nhờ công của cô nương cả.

Rốt cuộc cái tên này nói xàm gì vậy, nàng chỉ biết ậm ừ cho qua, A Triệu nói là phải về phủ của Du Thiên Ân lo chuyện nên bỏ đi.

Nhìn mặt của tên Du Thiên Ân đâu có giống như lời A Triệu nói, xanh xao thì có đó nhưng đâu có giống bị bệnh nặng, bệnh tật từ nhỏ đến lớn cũng gì chứ, khó hiểu.

- Tiểu Tâm!

Là A Duy, gia đình chạy việc cho quân gia.

- A Duy, gọi ta có chuyện gì?

A Duy chạy đến chỗ nàng, thờ dốc mấy hơi mới mở lời.

- Tiểu Tâm nhị vương gia đang tìm người đấy, người về nhanh đi.

Cái tên đó tìm nàng làm gì nữa, ăn trưa xong rồi mà?! Hay lại muốn ăn điểm tâm nữa.

- A Duy, dạ ta người, vậy ta đi trước.

- Khoan khoan, suýt thì ta quên mất, hôm qua công công trong cung mang ngân lượng đến, ta có đưa đến chỗ nhị vương gia cho người, nhưng người lại không có ở đó nên ta nhờ ngài ấy đưa cho người, người đã nhận chưa, nhận xong chiều đãi mọi người đi chứ! A Duy cười cười.

- Vạ... vậy sao, được ta nhất định chiều đãi mọi người một bữa! Nàng cố nấn ra một nụ cười bình thường.

Sau đó đi cứ như chạy, chạy cứ như bay, một mạch đến phòng Du Thiên Ân để tính sổ, tiền thưởng của nàng cũng bị chiếm dụng làm của riêng, công lý ở đâu?!

Đến phòng nàng hung hăng dùng chân đạp bung cả cửa, Du Thiên Ân bên trong đang điềm đạm thưởng thức trà, bị nàng dọa đến giật mình đến nỗi sắc nước trà ho sặc sụa.

- Ngô... khụ... khụ... Thanh Tâm... khụ... khụ...

Hắn ho kiểu như muốn ói ra mặt xanh, nàng lúng túng đi đến vỗ vỗ vào lưng hắn.

- Người không sao chứ?!

Hắn xô tay nàng ra, sau đó lấy lại bình tĩnh, và cuối cùng ném cho

- Nói chung là ta vẫn là thực nữ, vẫn nhà nặng yêu kiều nhưng... tùy từng người thôi, và chuyện quan trọng không phải là ta là nữ nhân hay không mà là

ngân-lượng-của-ta-đâu?!

Nàng xòe tay ra đòi tiền, Du Thiên Ân miệng hơi nhếch lên, hấn chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái, rồi dùng ánh mắt như kiểu "ta không quan tâm" để nhìn nàng.

-Du Thiên Ân, trả ngân lượng lại cho ta!

Nàng nghiêng răng nhắc lại lần nữa.

-Ngân lượng nào của ngươi.

Gân xanh nổi đầy trên trán nàng, nàng hít một hơi sao lấy bình tĩnh, và chậm rãi nói.

-Xin hỏi nhị vương gia, hôm qua A Duy có mang ngân lượng mà Thái Hậu thưởng cho-ta, và nhờ ngươi đưa lại, vậy giờ...xin hỏi nó ở đâu?! Sau cùng nàng nở một nụ cười hết sức đáng sợ.

-Ngân lượng...suy cho cùng là của ta mới đúng, ngươi vì cứu ta mới được thưởng, nhưng mà là ta cứu ngươi, nên ngân lượng của ta mới đúng.

Bà nó, cái tên này quý quyết quá rồi.

-Nhưng chính miệng Thái Hậu nói là thưởng cho ta! Nàng cãi bướng.

-Nhưng là ta cứu ngươi! Du Thiên Ân cười gian.

Nàng đột quỵ mắt, tên Du Thiên Ân này sao cứ thích làm khó nàng thế!

-Nhị vương gia, ngươi cũng đâu phải nghèo khó gì, chỉ là một trăm lượng nhỏ nhoi, ngươi không cần phải làm khó ta như vậy chứ, được rồi ngươi lấy một trăm lượng cũng được vậy ngươi trả ta túi vải đi.

Du Thiên Ân đứng dậy đi đến trước mặt nàng, đôi mắt phượng khẽ nheo lại, làn môi khẽ cong lên.

Gì đây định dùng sắc đẹp để ám sát nàng à?! Nàng lùi lại hai bước.

Du Thiên Ân lại tiến hai bước, hấn từ từ đưa mặt mình gần với mặt nàng, nàng như hóa đá tại chỗ, mắt cứ tròn to nhìn hấn.

Khi chớp mũi hấn chạm vào chớp mũi nàng, hấn lại lướt sang một bên tai của nàng và thì thầm.

-Muốn ta trả sao? Đợi mười kiếp nữa đi.

Nói xong hấn mở quạt giấy quạt vài cái rồi vui vẻ đi ra ngoài, còn nàng mất một lúc mới hoảng hồn, chân rung rung phải vịn vào thành ghế mới đứng được.

Nàng đưa tay lên ngực, trong ngực tim cứ đập như chổi chết, rốt cuộc tại sao? Bao nhiêu lần cố miễn nhiễm với vẻ ngoài của hấn mà thất bại thế này, không được, nàng không được ngực ngứa huhu!

.....

Boong...boong...

Tiếng chuông chùa vang lên, như phá tan không gian yên tĩnh, sau đó bắt đầu có tiếng trò chuyện, tiếng hô ha khi luyện công, hay tiếng gõ mõ nhuần nhuyễn theo nhịp.

Trong gian phòng nhỏ hướng tây, mùi trầm hương loang tỏa khắp phòng, ngồi trên chiếc giường gỗ là một vị sư thầy, râu trắng dài ngang ngực, mắt nhắm nghiền nhưng tay vẫn điều đặn xoay chuỗi hạt.

Ngoài vị sư thầy kia còn có một bóng người quỳ dưới sàn nhà, vì ánh sáng không đủ nên mặt người kia nhìn không thấy rõ.

-Thí chủ vẫn giữ ý định tu hành sao? Cũng như bản tăng đã nói, thí chủ thật sự không có duyên với phật pháp, phạm là chuyện không thể thì đừng nên cưỡng cầu.

Vị sư thầy kia vẫn nhắm mắt, cách cửa phòng kết kết hai tiếng rồi mở ra, ánh sáng bên ngoài dội vào phòng, bây giờ có thể thấy người dưới sàn nhà kia, hấn ta chính là Nam Cung Việt.

Nhưng bây giờ, nhìn tổng thể hấn...quần mắt thâm đen, ngân máu đôi dày đặt, thần sắc lờ đờ, người lúc lắc lư.

-Oa...oa...sư phụ xin người hãy nhận con! Nam Cung Việt bật khóc nức nở.

Vị sư thầy kia sau khi nghe tiếng khóc thì chấn động, mắt trừng to nhìn Nam Cung Việt.

- Thân là đàn nam nhi, vì một chuyện nhỏ lại rơi lệ, thí chủ thấy có đáng không.

Nam Cung Việt dùng khóc, ánh mắt đầy nước mắt nhìn vị sư thầy kia.

- Thật sự con không biết phải đối diện với... với nàng ấy như thế nào cả.

Vị sư thầy kia thở dài, rồi chậm rãi nói.

- Luôn lẫn trốn đó không phải cách hay, chỉ bằng một lần đối diện, để giải quyết mọi việc, nếu thí chủ tin vào bản thân mình, bản tạng nghĩ thí chủ sẽ làm được.

Đúng thế, Nam Cung Việt hần đường đường là một nam tử hán, trên chiến trường không biết đã giết bao nhiêu người, vậy có gì bản thân hần lại sợ một việc nhỏ như vậy được chứ, đúng vậy!! mắt Nam Cung Việt xoẹt qua một tia sáng.

Nam Cung Việt lập tức đa tạ vị sư thầy kia xong như một con gió đi xuống núi.

Tiểu sư phụ đứng kế bên, cứ tròn mắt khó hiểu, rồi đưa mắt nhìn sư phụ của mình, không biết đã nhắm mắt từ khi nào còn phát ra tiếng thờ phì phò.

- Sư phụ, sư phụ!!

Tiểu sư phụ, lay lay người vị sư thầy kia, ngài ấy chợt mở mắt, và khi này mới thấy rõ gân máu trên mắt ngài ấy không thua kém của Nam Cung Việt.

- Hur Trúc, sư phụ nói con nghe... sau này nhất định, đừng tiếp những người giống như vị thí chủ kia...

Vừa dứt lời vị sư thầy kia, đã lăn ra ngủ, chẳng qua là mấy ngày nay vị sư thầy đó thức trắng đêm để khuyên nhủ Nam Cung Việt....

.....

Bằng tốc độ nhanh nhất Nam Cung Việt cũng về đến Uy Vũ phủ, Nam Cung Việt đã đi tìm nàng ngay, may thay lại thấy Tiểu Cát đang quét lá sân, hần vội đi đến.

- Tiểu Cát!

Tiểu Cát xoay người lại, nhìn người gọi mình, mà cây chổi trên tay rơi luôn xuống đất.

- Vì... Việt ca ca, huynh sao lại thành ra nông nổi này.

- Tiểu Cát, muội thấy Tiểu Tâm đâu không, ta tìm muội ấy có việc quan trọng.

Tiểu Cát lúng túng.

- Tâm tỷ... tỷ ấy đang ở hậu viện chỗ phòng nhị vương gia.

- Nhị vương gia? Sao ngài ấy lại ở đâu? Mà không việc đó để sau, bây giờ muội có thể đưa ta đến đó không? Nam Cung Việt nóng lòng.

Tiểu Cát nắm chặt vạt áo.

- Được để muội dẫn huynh đi.

Nam Cung Việt theo chân Tiểu Cát đến phòng của nhị vương gia.

- Tâm tỷ! Tiểu Cát khẽ gọi.

Nàng đang ăn dở cái cánh gà, bên cạnh là trái ngược là Du Thiên Ân điềm đạm đang uống canh.

- Là Tiểu Cát sao? Nàng bỏ cánh gà xuống chén, vội vã đẩy cửa ra ngoài.

Ấy, sao có tên Nam Cung Việt ở đây nữa, chẳng phải đi du lịch dài hạn sao, rồi bộ dạng thân tàn ma dại của hần này là sao đây?! Nàng cười tươi đi đến trước mặt bọn họ.

- Tiểu Cát, muội tìm ta sao? Nàng hỏi.

- Muội..

- Là ta muốn tìm muội, đó... Tiểu Tâm

Tiểu Cát bị Nam Cung Việt cướp lời, nên lặng thinh buồn bã đứng sang một bên.

Nàng nhìn Nam Cung Việt.

- Vậy người tìm ta là có chuyện gì?

Nam Cung Việt, đỏ mặt ngượng ngùng nhìn nàng, ấp úng mãi.

- Tiểu Cát muội có thể về làm việc rồi ta có chuyện riêng muốn nói với Tiểu Tâm.

Tiểu Cát thấy mặt cay xè.

- Dạ...

Thấy Tiểu Cát đi, Nam Cung Việt mới lấy hết can đảm mở lời.

- Tiểu Tâm...ta..thật ra ta đã mến mộ nàng lâu lắm rồi, ta muốn nàng làm phu nhân của ta, nhất định ta sẽ đối tốt với nàng, yêu thương nàng hết mực và tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nàng.

Hề, vụ gì vừa xảy ra vậy?? Cứ như vừa có một cái búa đập vào đầu nàng ấy, tự nhưng ở đâu ra chuyện lại rồi rầm thế này!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tính rẻ một chút

Du Thiên Ân thấy Tiểu Cát gọi nàng thì cũng không quan tâm lắm, nhưng đến khi nghe thấy giọng của Nam Cung Việt hẳn bỏ luôn chén canh xuống, tay đang định đẩy cửa ra ngoài thì nghe thấy giọng Nam Cung Việt rõ to.

- Tiểu Tâm...ta..thật ra ta đã mến mộ nàng lâu lắm rồi, ta muốn nàng làm phu nhân của ta, nhất định ta sẽ đối tốt với nàng, yêu thương nàng hết mực và tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nàng.

Lực trên tay Du Thiên Ân dường như biến mất, gương mặt cũng cứng đờ, hẳn lúc này không muốn đẩy cửa ra nữa, vì hẳn muốn nghe câu trả lời của ai kia.

Bây giờ hẳn lặng thinh đứng đó, và hình như cũng quên luôn thở, hồi hợp chờ đợi câu trả lời.

Ngoài kia, nàng lúng túng không biết nên trả lời thế nào cả, từ lúc đi học đến giờ mới có người tỏ tình, mà không cái này là cầu hôn luôn rồi, với lại tên Nam Cung Việt này cũng không phải mẫu người nàng thích, và quan trọng nhất là từ chối làm sao để không làm tổn thương hẳn.

- Nam Cung Việt ta...ta nghĩ là..là...

Nàng ấp úng nói không nên lời còn Nam Cung Việt thì trái ngược, ánh mắt hẳn rất mong chờ nàng, ánh mắt này khiến người khác nhìn vào không nở chút nào.

Bà nói, nguy rồi không mở lời được, ông trời ơi làm ơn đưa đưa con rồi khỏi đây, hay là đưa tên Nam Cung Việt này đi cũng được!!! Nàng thảm thán một bụng.

Nàng lại nghĩ hay giả bệnh, xỉu, đột quỵ, hay cái quỷ gì cũng được, nhưng lại thấy phương án không khả quan lắm, như vậy làm kinh động mọi người lại thêm rắc rối.

Cuối cùng nàng cũng quyết định từ chối thẳng, người ta nói đau một lần rồi thôi mà!

- Nam Cung Việt!! Thật sự ta...

- Aaaaa.

Tiếng la thất thanh của Tiểu Cát cách đó không xa, nàng nhìn thấy Tiểu Cát đang ngồi trên đất, và cố xua đuổi gì đó.

Nàng mời vội chạy đến, theo sao nàng là Nam Cung Việt.

- Tiểu Cát, muội làm sao vậy?!

- Tâm tỷ đừng lại gần, có rần!! Tiểu Cát méo mào.

Nàng nhìn xung quanh, thấy một con rắn đang cuộn tròn sau chậu cây.

Nàng xé một mảnh vải dưới chân váy, sau đó buộc chặt bắp tay Tiểu Cát lại.

-Nam Cung Việt mau đưa Tiểu Cát đi gặp đại phu! Nàng la lên.

Nam Cung Việt cũng cuộn cuộn, loay hoay một hồi mới bế Tiểu Cát lên, rồi nhanh chân đi ra khỏi phủ.

Nàng tìm xung quanh cuối cùng cầm lên một hòn đá, nhắm kỹ và ném vào con rắn, lúc trước có nghe qua, nếu bị rắn cắn thì thứ nhất phải ngăn độc phát tán, thứ hai phải tìm cách đem con rắn đến cho bác sĩ, biết được nó là loài nào để còn biết đường mà cứu.

Nàng nhắm kỹ, sau đó ném một phát ngay đầu con rắn, nó gãy chết tại chỗ.

-Là loại rắn không có độc.

Du Thiên Ân không biết từ khi nào đã xuất hiện ngay cạnh nàng.

-Loại này chỉ ăn chuột, bản tính hiền lành, không dễ cắn người, trừ khi bị đe dọa thôi.

Nàng không thèm liếc nhìn Du Thiên Ân, mà lấy nhánh cây chọc vào con rắn xem nó đã chết chưa, sau khi xác định đã chết nàng mới cầm nó đi đến chỗ đại phu.

Du Thiên Ân méo mặt, thái độ này rõ ràng là không tin hấn mà, cho xin đi loại sách về rắn hấn đã thuộc lòng hết rồi!! Hừ! Du Thiên Ân bực mình trở về phòng.

Nàng đưa cho đại phu xem con rắn, ai ngờ lời đại phu lại giống với tên Du Thiên Ân đó, nàng cứ tưởng hấn chỉ tỏ vẻ hiểu biết ai ngờ là hấn biết thật.

Đại phu băng bó cho Tiểu Cát xong, rồi hót cho một thang thuốc bổ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, may là rắn không độc, không là Tiểu Cát nguy rồi.

-Tiểu Tâm..

Nam Cung Việt gọi nàng, giọng có chút ngượng ngùng, lại có chút hồi thúc.

-Nam Cung Việt, Ngươi giúp ta đưa Tiểu Cát về phòng nghỉ ngơi, ta đi nấu thuốc cho muội ấy, có chuyện gì để sau nói.

Nàng mượn cớ đánh trống lảng, sau đó rẽ hướng xuống phòng bếp

Nam Cung Việt nhìn theo bóng nàng mà thở dài, Tiểu Cát bên cạnh nhìn hấn, lòng có chút gầy rức.

Khi này trốn sau chậu cây nghe trộm Nam Cung Việt và nàng nói chuyện, Tiểu Cát cũng đã cố dặn lòng không được, nhưng đến khi nàng sắp trả lời..Tiểu Cát lại không chịu được, nhìn qua lại thấy con rắn đang quấn trên nhánh cây, Tiểu Cát làm liều bắt lấy nó, và rút cuộc cũng ngăn được câu trả lời của nàng, nhưng Tiểu Cát nào biết nàng cũng không muốn việc này xảy ra.

Nam Cung Việt đưa Tiểu Cát về phòng xong, bản thân cũng đi về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ, cạo luôn bộ râu nhام nhỏ trên mặt, đầu tóc lại chải gọn gàng, thay một bộ quần áo mới, bây giờ mới thật sự trở lại bình thường.

Nam Cung Việt đến chào hỏi Dương My một tiếng cho phải phép, nghe Dương My nói hấn mới biết lý do Du Thiên Ân ở trong phủ và cả việc Du Thiên Vũ đi săn bắt cùng hoàng thượng, nếu theo như mọi năm, Nam Cung Việt cũng đi theo hộ tống, nhưng do việc kia...nên mới không theo được.

-Việt đệ, tẩu nhìn sắc mặt đệ không được tốt lắm, nhớ nghỉ ngơi điều đặn, để tam vương gia thấy đệ như vậy cũng bận tâm! Dương My tỏ vẻ quan tâm.

Nam Cung Việt ôm quyền.

-Đa tạ phúc tấn đã quan tâm, nhưng không biết khi nào biểu ca mới quay về.

-Hai hôm trước ta có nhận được thư báo, tam vương gia có lẽ ngày mai sẽ về đến.

Nam Cung Việt gật đầu.

-Vậy phúc tấn cứ tiếp tục làm việc, đệ xin phép lui.

Dương My cười hiền rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi Nam Cung Việt rời đi, nụ cười trên môi Dương My cũng tan mất, thay vào đó là giọng khinh bỉ vang lên.

-Một tên bất tài ngu ngốc.

Dương Mỹ sắp xếp mấy cuốn sổ sách gọn trên bàn, rồi đi sang phòng Tiểu Hạo.

Tiểu Hạo đang chăm chỉ luyện chữ, Dương Mỹ đứng cạnh cảm thấy rất tự hào, mới luyện không bao lâu mà chữ của Tiểu Hạo rất đẹp.

-Tiểu Hạo ngoan lắm, đợi khi phụ thân về con cho phụ thân nhìn chữ có viết nhé, nhất định phụ thân sẽ khen thưởng con.

Tiểu Hạo nghe vậy cười tít mắt, háo hức nói.

-Vậy con có thể xin phụ thân đi chơi được không tới mai có hội đèn con muốn được đi xem.

Trái lại Dương Mỹ nghe con nói vậy lại thay đổi sắc mặt, quát lên.

-Ta đã nói bao nhiêu lần, con phải lo học hành nên người, sao cứ muốn đi chơi, con muốn mẹ tức chết đúng không.

Ánh mắt của Dương Mỹ khiến Tiểu Hạo sợ, Tiểu Hạo chạy đến ôm lấy Dương Mỹ khóc nức nẻ.

-Mẫu thân con biết lỗi rồi, người đừng như vậy Tiểu Hạo sợ lắm.

Dương Mỹ bình tĩnh hơn, vội ôm Tiểu Hạo vào lòng, nhỏ nhẹ vỗ về.

-Tiểu Hạo ngoan, nghe lời mẫu thân phải theo lão sư học hành chăm chỉ, sao này mới có thể đỗ đạt được, mới có thể bảo vệ mẹ được biết không?!

Tiểu Hạo mắt ướt đầm, nghẹn ngào gật đầu.

-Được rồi, để mẫu thân đưa con đi dạo phố được không? Dương Mỹ biết khi này mình có hơi lớn tiếng nên muốn chuộc lỗi.

-Mẫu thân, không cần Tiểu Hạo còn phải viết thêm một trăm chữ nữa!

Tiểu Hạo đến bàn ngồi ngay ngắn viết chữ, Dương Mỹ vừa thương vừa tủi thân, phải chi lúc đó bản thân Dương Mỹ sáng suốt hơn thì đã không..

Dương Mỹ lau giọt nước mắt lăn trên má, rồi nở nụ cười hiền với Tiểu Hạo.

-Tiểu Hạo để mẫu thân xuống bếp làm điểm tâm con thích ăn.

Tiểu Hạo gật đầu.

-Đa tạ mẫu thân.

Tiểu Hạo tiếp tục luyện chữ, Dương Mỹ thì đi xuống phòng bếp, vừa vào phòng bếp đã bắt gặp nàng đang nấu thuốc cho Tiểu Cát.

-Tham kiến phúc tấn!Nàng hành lễ cho phải phép.

Dương Mỹ "hừ" một tiếng sau đó không quan tâm đến nàng mà đi làm điểm tâm cho Tiểu Hạo.

Nàng cũng nhúng vai mặc kệ, tiếp tục nấu thuốc.

Dương Mỹ loay hoay nhồi bột, rồi nắn bánh, nhưng đến khi nhóm lửa thì mãi không cháy, kế bên ấm thuốc của nàng cũng nấu xong nàng liếc nhìn thấy vậy định qua giúp, nhưng Dương Mỹ hung hãn lườm nàng.

-Không cần.

Nghe vậy nàng đứng sang một bên, nhìn Dương Mỹ loay hoay mãi vẫn không nhóm được.

-Theo nô tỳ thấy, cứ như vậy đến mai cũng không nhóm được, để nô tỳ giúp thì hơn.

Dương Mỹ bắt lực nên nhúng nhường cho nàng, nàng vừa động tay vào thì mười giây sau lửa đã cháy phừng lên.

Nàng có một chút đắc ý nhìn Dương Mỹ, còn nàng ta thì không vui một chút nào.

Nàng mang chén thuốc đi, vừa bước nửa chân ra khỏi cửa thì giọng Dương Mỹ vang lên ở phía sau.

-Ngươi đừng đắc ý lâu, nhị vương gia cũng đâu bảo vệ ngươi cả đời được, nói cho ngươi rõ xấu xí và thân phận thấp hèn như ngươi thì đừng cố leo cao làm gì càng cao càng đau.

Nàng hít một hơi thật dài, rồi bước tiếp xem như chưa nghe thấy gì cả.

Đưa thuốc đến phòng cho Tiểu Cát xong nàng một mình lặng lẽ về phòng, ngồi thở dài mãi nàng quyết định đi dạo một vòng.

Uy Vũ phủ rất rộng, tất cả có bốn dãy, dãy nhà lớn chính giữa là nơi tiếp khách còn dãy nhà phía Tây là giành cho gia đình, nô tỳ, nói chung là người làm trong phủ, và một phòng để nấu bếp, phía Đông là dãy phòng để cho khách ở lại, và giờ cũng là nơi nàng và Du Thiên Ân đang ở, dãy phía Nam là nơi cả gia đình Du Thiên Vũ ở, còn dãy phía Bắc là nơi Du Thiên Vũ luyện công.

Mỗi dãy đều có hoa viên, nghe nói mẫu thân Du Thiên Vũ khi còn sống rất thích trồng hoa, nên Du Thiên Vũ đặc biệt bố trí như vậy xem như một việc để tưởng nhớ đến mẫu thân, phía Tây trồng hoa Linh Đan, phía Đông trồng mấy khóm hoa thược dược, còn cộng thêm một hồ sen nhỏ, phía Nam thì trồng hoa Huyết Tâm, đặc biệt nhất là Phía Bắc trồng rất nhiều cây hoa sứ, cây nào cũng cao hơn đầu người, hoa nở trắng toát một mảng rất đẹp.

Nàng cũng nghe mấy nô tỳ khác nói nhiều về dãy phía bắc, hôm nay mới đặc chân đến, nàng cứ hư hoa mắt, khung cảnh rất đẹp.

Từng cơn gió nhỏ thổi tung cánh hoa rơi xuống, tạo nên một hiệu ứng lung linh đẹp đẽ, nàng tiếc hùi hụi phải chi là hiện đại là nàng có thể chụp vài tấm để làm lưu niệm rồi.

Đi được một đoạn nàng chợt nghe bên tai một âm thanh trong trẻo vang lên, nàng nhìn về hướng đó thì thấy một thân ảnh màu xanh, đang ngồi dưới gốc hoa sứ gần đàn.

Từng ngón điều luyện lướt trên dây đàn tranh kèm theo là âm thanh nhẹ nhàng, rồi những cánh hoa sứ rơi cả trên đàn, trên tóc người đó tạo nên một hình ảnh thoát tục, sáng chói.

Mắt phượng khẽ nhắm cứ như thả hồn vào giai điệu của chợt khẽ mở ra, tay thì vẫn đang gảy đàn nhưng mắt đã chuyển hướng đến chỗ nàng.

Nàng lúc này cứ nhìn chằm chằm vào người đó, tay cũng bất giác đưa lên ngực, vì trái tim cứ vô thức đập nên có chút khó chịu.

Không được!!! Phải dừng lại, không là nhồi máu cơ tim chết mất!!Nàng nhăn mặt cố chống cự.

Nhưng cơ thể cứ như đông cứng ấy, di chuyển không được, chỉ khi thân ảnh áo xanh mà ai cũng biết là ai đó gây đến khúc điệp khúc rồi kết thúc bản nhạc nàng mới cảm giác mình được hồi sinh.

Trong lúc nàng đang định thần thì Du Thiên Ân đi đến cạnh nàng từ thuở nào.

-Ta biết tiếng đàn của ta rất hay, nếu ngươi muốn nghe như vậy cứ nói một tiếng với ta.

Trán nàng ướt đầm mồ hôi.

-K..Không cần ta...

-Ta nhất định tính rõ một chút, xem ngươi cũng là người biết thương thức, nên tính ngươi năm mươi lượng thôi, nào đưa ngân lượng đây.

Du Thiên Ân đưa tay ra đòi tiền, mặt nàng bỗng chốc đen như than, không nói một lời với hắn, mà bỏ đi một mạch, Du Thiên Ân thì bám dai như đĩa, đi theo lại luôn miệng đòi tiền.

Nàng bực quá hét lên.

-ĐỒ ĐIÊN!!!!

Nàng quát vào mặt hắn, rồi bỏ đi một mạch, hắn đơ mặt mấy giây sau đó mắt phượng tràn đầy ý cười, mở quạt giấy quạt mấy cái rồi đi theo sau nàng.

.....

Đem xuống lại có người không thể nào ngủ được, nghiêng bên trái, nghiêng bên phải, cứ trở mình liên tục, không thể chớp mắt.

Cuối cùng cũng bật dậy đến bàn rót một chén trà, vừa nhấp môi thì lại thở dài.

Chẳng qua lúc sáng đợi chờ câu trả lời của nàng nhưng sau cùng lại không nghe được, rồi trong đầu lại nghĩ, có phải nếu Tiểu Cát không gặp chuyện thì nàng sẽ đồng ý? Hoặc là không đồng ý?

"Cách" ly trà đặc xuống bàn, kèm theo tiếng thở dài.

Sau đó là tiếng cửa khóa, thân ảnh áo xanh bước đến trước phòng nàng, thật ra phòng Du Thiên Ân cách phòng nàng không quá năm bước chân thôi.

Du Thiên Ân mắt cứ dán lên cửa, nửa muốn đẩy vào nửa lại không, nhưng cuối cùng cái phần muốn lại thắng, tay mới chạm nhẹ vào cửa, thì cánh cửa đã mở ra, Du Thiên Ân Nhíu mày.

Không khóa cửa, rốt cuộc nữ nhân này có biết suy nghĩ hay không, lỡ có người...hử!!

Dòng suy nghĩ chạy qua, thì Du Thiên Ân chợt nhớ, mình cũng là người định vào phòng người ta.

Du Thiên Ân hần vào phòng, ánh sáng của ngọn nến được đặt ở cạnh giường làm hần có thể nhìn thấy rõ dáng của cô nương đang ngủ trên giường kia, một chân nằm trong chăn một chân thì ở ngoài, đầu thì nghiêng về một bên.

Trên trán Du Thiên Ân xuất hiện ba vạch màu đen chạy dài xuống mắt.

Hần nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc chăn đắp lại ngay ngắn giúp nàng, sẵn tiện vén mấy sợi tóc mai trên mặt nàng nhưng lại nhậ ra việc làm của mình có gì đó sai sai nên mới rút tay lại.

Du Thiên Ân nhìn nàng hồi lâu, sau đó lại tự hỏi chín mình, rốt cuộc vì có gì khi ở cạnh nàng lúc thì hần muốn bảo vệ thật tốt cho nàng, lúc thì muốn bắt nạt nàng, nhìn về mặt hung hần muốn cắn người của nàng hần lại thấy rất vui, cứ như quên hết mọi buồn phiền trong lòng, lúc sáng trong lòng hần có chút gì đó lo sợ, giống như một thứ gì đó rất trân quý của mình sắp bị ai lấy đi.

Du Thiên Ân lại thở dài, không gian xung quanh càng thêm tĩnh mịch, Du Thiên Ân bất giác xoay người hướng ra cửa, hần vừa nghe có bước chân người.

Hần đến cửa, khép nhẹ cửa để nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Tiểu Cát đang tiến về phía phòng, hần vội vàng nấp ngay sau cánh tủ.

Trời đã khuya như vậy Tiểu Cát còn đến tìm nàng làm gì? Kì quái! Trong đầu Du Thiên Ân dấy lên một tia nghi vấn.

Tiểu Cát đẩy cửa vào phòng, có chút bất ngờ vì cửa không khóa, sau đó tiến lại giường, và nhìn chằm chằm vào nàng, do Tiểu Cát cúi mặt rất thấp nên Du Thiên Ân không nhìn rõ được ánh mắt của Tiểu Cát, Du Thiên Ân tập trung nhìn vào bọn họ, nếu có gì xảy ra còn có thể phản ứng kịp.

Một lúc Tiểu Cát mới ngẩng mặt lên, Du Thiên Ân mới nhìn rõ, là Tiểu Cát nước mắt đầm đìa, rất chi là đau khổ.

Ước chừng năm sáu phút gì đó tiếng khóc nức làm nàng tỉnh giấc, nàng thật sự khi mở mắt ra thấy đứng trước giường mình là gương mặt đầy nước mắt thì trái tim bé nhỏ muốn ngưng hoạt động luôn, mặt cứng như hóa đá, đến khi Tiểu Cát lên tiếng gọi nàng mới hoảng hồn.

- Tâm tử là muội đây.

Nàng lấy tay dụi dụi mắt sao đó mới ngồi dậy.

- Tiểu Cát, rốt cuộc có chuyện gì lại đến tìm tỷ vào giờ này, và sao lại vào được tỷ nhớ là khóa cửa rồi mà?!

Nói xong nàng mới chợt nhớ, lúc đi ngủ nói phải khóa cửa nhưng vừa lên giường đã ngủ mất tiêu, thật là bất cẩn!! Nàng tự cốc vào đầu mình.

- Tỷ nhớ rồi là tỷ quên khóa hìh! Nàng cười ngượng sau đó lại hỏi tiếp - Vậy muội tìm ta có chuyện gì?!

Tiểu Cát nghe xong câu hỏi liền quỳ xuống trước mặt nàng, nàng khó xử đỡ Tiểu Cát dậy, nhưng Tiểu Cát một mực không chịu.

- Tâm tử, xin tỷ tha lỗi cho muội...hức...xin tỷ tha lỗi cho muội..hức..

Tiểu Cát bậc khờ nghẹn ngào, nàng thật sự không hiểu việc gì đang xảy ra.

- Tiểu Cát, việc gì muội lại xin lỗi ta? Nào mau đứng lên đừng quỳ dưới đất nữa!!

Tiểu Cát lắc đầu sau đó thú nhận.

- Tâm tử, muội biết mọi sai rồi, là do lúc sáng muội không đứng, muội...hức...muội không nên gây chuyện để ngăn cản tỷ cùng Việt ca ca, là muội đã bắt lấy con rắn đó nên mới bị cắn, muội...hức...

Thì ra là chuyện này, nàng biết ngay là Tiểu Cát có tình cảm với tên Nam Cung Việt đó mà.

- Không sao, cái này ta còn phải đa tạ muội, lúc sáng ta còn không biết làm thế nào vì khó xử may là có muội giải vây giúp.

Tiểu Cát không chịu đứng dậy nàng cũng ngồi xỏm dưới sàn luôn, Tiểu Cát nhìn nàng rồi cúi mặt.

- Tỷ không cần nói vậy để an ủi muội, muội biết Việt ca ca rất yêu thích tỷ, còn muội thì...muội cầu xin tỷ...

Tiểu cát đột nhiên đập đầu xuống nên nhà, nàng phản ứng nhanh lấy tay đỡ đầu Tiểu Cát.

Tiểu Cát ơi là Tiểu Cát, em muốn chị tổn thọ sao!! Nàng đỡ khóc đỡ cười.

Tiểu Cát lại khóc.

- Hức...Tâm tử, muội biết Việt ca ca chỉ yêu mỗi tỷ, nhưng muội rất thích huynh ấy, cầu xin tỷ cho muội làm thiếp cũng được, nếu không, chỉ cần cho muội làm nô tỳ hầu hạ huynh ấy cũng được, cầu xin tỷ!!

Tiểu Cát làm nàng xoắn cả não, nàng cố khuyên nhủ.

-Tiểu Cát, muội bình tĩnh lại nghe tỷ nói đây.

Tiểu Cát lau nước mắt, rồi nhìn nàng, thấy Tiểu Cát bình tĩnh nàng mới mở lời.

-Thật ra, tỷ không thích Nam Cung Việc, cho nên cũng không có ý định lấy hắn, vì lúc đó ta sợ nói thẳng với hắn sẽ khiến hắn tổn thương, dù gì hắn cũng là ân nhân cứu mạng ta, ta định đợi thời điểm thích hợp để nói rõ với hắn, nếu muội thích hắn cứ việc theo đuổi đừng vì ta mà buồn như vậy, hiểu chưa?

Tiểu Cát không khóc nữa, khịt mũi một cái rồi hỏi nàng để xác nhận.

-Thật sự tỷ sẽ không lấy Việt ca ca?!

Nàng gật đầu.

-Đúng vậy, sẽ không lấy!

Nàng xác nhận, Tiểu Cát càng thêm an tâm, lại cúi đầu đa tạ, nàng khó xử quá, cuối cùng Tiểu Cát cũng về phòng, bị thức giấc nửa đêm như vậy, nàng sợ lại không ngủ lại được thật là khổ.

Nàng định uống một ngụm nước, nhưng khổ nỗi bìn trà lại hết nước, than một tiếng nàng mở cửa đi xuống phòng bếp, Du Thiên Ân nhân cơ hội này cũng lên về phòng, trên môi cũng không dấu được nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Khóc không được mà cười cũng không xong

Không gian u ám, làn sương khói mờ mờ ảo ảo bao trùm tất cả, thậm chí đưa tay về phía trước, cũng chẳng thể thấy nổi tay mình.

Mộc Linh Đan, tức Thái Hậu của Thiên Long Quốc, vào cung lúc mười sáu tuổi, đến năm mười tám tuổi được tiên đế ân sủng, lập thành quý phi, năm đó vừa vận mạng long thai, hạ sinh hoàng tử lập tức được phong làm Hậu, được tiên đế yêu thương hết mực.

Mộc Linh Đan vô vọng vén màn sương phía trước, nhưng đi mãi vẫn không thấy đường ra, đầu óc cứ mơ hồ không rõ.

-Ha...ha...ha...ha...

Tiếng cười phát ra trong màn sương, làm Mộc Linh Đan rung mình một cái, sao đó người cứng đờ.

-Ha...ha...ha...

Tiếng cười dường như xen lẫn cả tiếng khóc, tiếng cười này càng ngày càng thảm thiết, khiến Mộc Linh Đan rung sợ đứng không vững.

-L..Là kẻ nào!!

Không gian lại yên tĩnh, không một câu trả lời, Mộc Linh Đan, đưa mắt thăm dò trong màn sương, một lần nữa lớn giọng hỏi.

-Là kẻ nào đang giả ma giả quỷ, mau bước ra cho ai gia, nếu không ta nhất định cho binh sĩ bắt người chém đầu.

Vừa nói xong, tiếng cười kia lại vang lên, lần này giọng cười càng lúc càng gần, rồi cuộc tiếng cười dừng lại sau lưng Mộc Linh Đan.

-Tỷ tỷ...haha...tỷ tỷ...haha...

Phát giác có người ở sau lưng, Mộc Linh Đan xoay người lại, lập tức hai mắt mở to kinh ngạc, chân cũng đứng không vững, liền ngã quỵ xuống đất, miệng không ngừng lắp bắp.

-Diệp...Diệp Quế Chi...ngươi...không thể nào, không thể, Diệp Quế Chi ngươi đã chết rồi!!

Trong màn sương dần dần hiện rõ dáng người, tóc rối bù, khóe mắt, khóe miệng đều đang rỉ máu, miệng vẫn đang nở nụ cười ma mị.

-Tỷ tỷ...muội đau lắm...tỷ tỷ...bụng muội đau lắm...

Người đó càng ngày càng tiến đến gần Mộc Linh Đan, còn Mộc Linh Đan thì run rẩy lùi lại phía sau.

-K...Không người nào đi đi, đừng lại gần ta...đừng lại gần ta...biến đi.

Mộc Linh Đan càng vùng vẫy người kia càng tiến đến, đôi bàn tay đen nhẻm bắt lấy cổ Mộc Linh Đan, cố gắng thoát ra nhưng vẫn không được, Mộc Linh Đan bắt lực, rồi bàn tay ấy biến mất, làn sương dày trước mặt cũng biến mất, trước mặt Mộc Linh Đan chuyển thành một vùng trắng.

-Thái Hậu! Thái Hậu!!

Mộc Linh Đan nghe tiếng gọi thì bừng tỉnh, lại một giấc mộng đáng sợ, kể từ cái ngày đó đến bây giờ lâu lâu lại gặp mộng như thế lần nào cũng rất đáng sợ, Mộc Linh Đan, lau mồ hôi trên trán.

-Thái Hậu người uống ngụm nước đi.

Mộc Linh Đan “ừ” một tiếng sau đó đón lấy chén trà trong tay Nam Giang.

Vị thái giám Nam Giang kia đợi Mộc Linh Đan uống xong, liền lấy khăn lụa lau mồ hôi giúp Mộc Linh Đan.

-Thái Hậu lại gặp ác mộng sao?! Đề nô tài kê đơn thái y sắc thuốc an thần cho người!

Mộc Linh Đan lắc đầu, bảo không cần, nói muốn đi dạo một chút, nên thái giám Nam Giang dìu Mộc Linh Đan từng bước đi đến ngự hoa viên.

Mộc Linh Đan năm nay vừa tròn bốn mươi ba tuổi, ở độ tuổi không còn trẻ cũng chẳng phải là già, dung mạo vẫn như vậy chỉ có thêm nét già dặn, quý phái.

Hít một ngụm khí trong lành kèm theo hương thơm thoang thoảng của hoa, Mộc Linh Đan thấy khỏe hơn nhiều.

Đã lâu rồi không gặp ác mộng, cứ nghĩ đã quên, ai ngờ vừa gặp tên nghiệt chủng đó xong lại nhớ lại cảnh xưa, có lẽ gương mặt của bọn họ có nét giống nhau cho nên...

Mộc Linh Đan thở dài một tiếng, Nam Giang bên cạnh thấy thế liền lên tiếng hỏi.

-Thái Hậu có phải người có chuyện buồn phiền?

Mộc Linh Đan trầm ngâm một lát, rồi trả lời.

-Sống trong Hoàng Cung chuyện buồn phiền ngày nào mà không có, nhưng thời điểm hiện tại chuyện buồn phiền có ít đi một chút.

Nam Giang nhìn ngang ngó dọc, sau đó nhỏ giọng nói.

-Có phải người lo việc của nhị vương gia!

-Chuyện đó chỉ một phần thôi, tên nghiệt chủng đó nhìn sức khỏe như vậy ước chừng không qua khỏi năm sau, còn nếu hắn kiên cường qua khỏi thì cũng chẳng sao, mạng sống của hắn hơn hai mươi năm qua đều nằm trong lòng bàn tay ai gia mà, miễn là hắn im lặng mà sống, thì ai gia có thể cho hắn được sống.

Nam Giang gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

-Mau gọi ngự y đến Hà nương nương ngắt xiù rồi!! Mau gọi ngự y đến!!

Một loạt tiếng la vang lên, làm Mộc Linh Đan giật mình, Nam Giang lên tiếng la rầy đám cung nữ một phen rồi hỏi có chuyện gì, đám cung nữ báo là Hà phi nương nương bị ngắt xiù.

Mộc Linh Đan lúc này mới gấp gấp đi đến Nguyệt Cung, chẳng qua vị nương nương kia là chính là tâm phúc mà Mộc Linh Đan đã chọn cho con trai duy nhất, cũng là đương kim hoàng thượng Du Thiên Minh.

Vừa vào Nguyệt Cung đã thấy thái giám, cung nữ quỳ dưới sàn, bọn họ còn khóc lên khóc xuống luôn miệng gọi nương nương, thái y cũng vừa tới, buột sợi chỉ vào tay Hà nương nương sau đó chuẩn mạch.

-Thái y rút cuộc Nguyệt Nhi bị gì? Mộc Linh Đan lo lắng.

Thái y cúi người bẩm báo.

-Bẩm Thái Hậu, Hà phi nương nương tâm tình bất ổn gây nên tâm bệnh, cơ thể suy nhược do nhiều ngày không ăn uống cho nên mới ngắt xiù, nô tài sẽ đi chuẩn bị thuốc ngay.

-Được.

Thái y lui xuống, Mộc Linh Đan đến bên cạnh giường nhìn Hà Thu Nguyệt, sắc mặt rất kém, ngay lập tức nổi giận kêu tất cả cung nữ, thái giám trong

Nguyệt Cung ra hỏi tội.

-Các người mau nói cho ai gia biết các người chăm sóc Hà Phi thế nào mà lại để cho Hà Phi bị suy nhược, nếu các người không nói được ký do chính đáng, mỗi người trong Nguyệt Cung đều bị phạt một trăm trượng!

Đám nô tài rung sợ, dập đầu cầu xin tha mạng, Mộc Linh Đan vẫn mặt lạnh.

-Nói mau!!!

-B..Bẩm Thái Hậu...là...là..do mấy hôm nay Lâm Phi nương nương cách một hôm thì đến Nguyệt Cung, nói là đến bầu bạn với chủ tử nhưng mà...nhưng mà thực sự là đến công kích chủ tử, Lâm Phi nương nương cứ nói mình mang long thai, sau này nhất định được phong hậu, còn nói bóng gió là...là chủ tử nhiều năm như vậy không mang thai được là do hoàng thượng ghét bỏ, chủ tử vốn là người hiền lành bị ức hiếp như thế vẫn không nói lại lời nào, cứ một mình buồn rầu, không mang ăn uống nên mới xảy ra như vậy...

“Rầm” Mộc Linh Đan vỗ tay xuống bàn, tức giận nói.

-Ngông cuồng, không xem ai ra gì người của ai gia cũng giám ức hiếp, Lâm Phi đó tưởng ai gia đã chết rồi sao?

-Thái Hậu xin người bớt giận, đừng để ảnh hưởng đến long thể.

Thái giám Nam Giang khuyên nhủ, Mộc Linh Đan cười lạnh.

-Ai gia không tin chỉ nột Lâm Phi bé nhỏ có thể qua mặt được ai gia!- Mộc Linh Đan quay sang nhìn Hà Thu Nguyệt nằm giường- Nguyệt Nhi con cứ yên tâm ai gia sẽ đòi lại công bằng cho con.

.....

Ngô Thanh Tâm nàng tuy nói là nô tỳ nhưng bây giờ chỉ đúng một nửa thôi, hằng ngày chỉ việc mang com nước cho Du Thiên Ân ra thì việc gì nàng cũng không phải làm, là nhờ sự đặc cách của ai kia đó nên nàng mới sướng như vậy, mà nói đi cũng phải nói lại, không làm việc chán muốn chết, cũng như hiện giờ đây, ngồi nhìn Tiểu Cát giặt đồ, muốn làm tiếp nhưng Tiểu Cát sống chết không cho.

-Tiểu Cát~~ cho ta làm giúp muội đi mà~~

Giọng nàng gia diết cầu xin, nhưng Tiểu Cát tâm rất vững, nhất quyết phớt lờ.

-Tâm tỳ bây giờ tỳ cứ việc ngồi nói chuyện với muội là đã giúp muội rồi, nếu để quản gia mà thấy muội để tỳ làm việc là muội bị phạt là cái chắc.

Nàng bắt lực thờ dài, nhìn thấy bộ dạng này của nàng đại thẩm Như Xuân cười chọc quê nàng.

-Tiểu Tâm người cũng nên làm quen đi là vừa.

Nàng chề môi với thẩm ấy.

-Ý thẩm là sao đây?!

Đại thẩm Như Xuân chỉ cười cười không thèm trả lời nàng, sau đó rửa một chậu chén bát dơ, nàng thấy thế mặt kệ hai người họ ngăn cản mà cùng họ rửa hết thùng chén bát đó.

-Người đó, ngang bướng quá đi! Đại thẩm Như Xuân lăm bầm bên tai nàng.

-Đúng vậy, đúng vậy, quá ngang bướng! Tiểu Cát lại phụ họa thêm.

Làm hết việc hai người họ dư ra chút thời gian rảnh rồi, hai người họ nói sẽ ra phố chơi nghe nói hôm nay là hội hoa đăng gì đó, nên bán rất nhiều đồ, thời điểm này nếu tính theo hiện đại thì cũng là tháng tám, hôm nay là rằm nữa, nhất định như trung thu ấy, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi.

Nàng suy nghĩ một lát, không biết có nên rủ tên cuồng xanh ấy đi không? Hề, mà sao nàng lại muốn rủ tên đó đi chơi chứ, không được tuyệt đối không được!!

Nhưng mà miệng thì nói vậy, mà chân thì ngược lại, một mạch chạy về phòng Du Thiên Ân.

Đúng rồi dù gì cũng phải hỏi một tiếng chứ, dù gì cũng phải đòi hán trả ít tiền để đi chơi mà! Ai đó kiểm có.

-Du Thiên Ân! Du Thiên Ân!!

Nàng vừa vào phòng đã la hét gọi Du Thiên Ân, nhưng lần này không nghe giọng phàn nàn của hán, nàng thấy lạ nên đi đến phòng ngủ.

Thấy một đóng xanh lè nằm trên giường, lạ nha mọi khi giờ này là vẽ được năm bức tranh phong cảnh rồi, hôm nay thì như cọng búng xanh nằm co ro trên giường.

-Du Thiên Ân, ngươi ngủ sao?

-.....

Không có tiếng trả lời, nàng lại gần giường nhìn hắn, hắn nằm xoay lưng ra ngoài, nhìn bóng lưng này nàng cảm thấy hắn rất cô đơn.

Du Thiên Ân khẽ nhit chân,thì ra là chưa ngủ, vậy mà nàng gọi không thèm trả lời, đáng ghét!

-Du Thiên Ân ngươi thấy không khôe sao?

Nàng đưa tay vỗ nhẹ vào vai hắn, hắn cũng không buồn mở mắt mà chỉ “ừ” một tiếng.

-Vậy ta gọi ngự y đến bắt mạch cho ngươi!

Nàng nói vừa xong Du Thiên Ân tự nhiên ngồi dậy nhưng mà động tác hết sức chậm chạp thiếu sức sống, rồi từ từ xoay người lại, mà nhìn hắn lúc này thật sự là khiến nàng kinh hãi lùi về sau hai bước.

u

Mái tóc đen dài được buộc bằng dây lụa màu xanh mỏng, hình như còn chưa chải đầu nên hơi rối, tóc mai cứ thế rớt xuống má, đai thắt lưng buộc không chắc nên tà áo ở ngực hơi mở ra để lộ xương quai xanh sáng chói, ánh mắt mất thì mờ mờ màng màng, hình ảnh này thật sự là dọa người mà!! Có phải trong lúc nàng ở ngoài mà hắn cái kia cái kia với ai hay không?!

-Ta thấy hơi mệt nên mới nghỉ một lát không cần phải gọi ngự y.

-Ồ... vậy thôi không gọi nữa! Mặt nàng càng lúc càng đỏ.

Nàng nghĩ chắc rủ hắn cũng chả buồn đi nên vào vấn đề chính để còn chuồn lẹ nữa.

-Khụ...cái kia, Du Thiên Ân ngươi có thể trả lại túi vải cho ta không, ta cần ngân lượng để ra phố mua vài thứ.

Du Thiên Ân nhú mày nhìn nàng,vài giây sau đó chân mày cũng giãn ra, hắn mở mắt chắn dày trên giường lên, bên trong hình như là có ngăn tử đựng đồ, một hồi tìm kiếm hắn lôi lên túi vải, sau đó không một lời nào mà trực tiếp đưa cho nàng.

Nàng kinh ngạc, sao lại đưa nàng dễ dàng thế kia, lại không dùng chiêu trò bắt bẻ nàng, hôm nay tên Du Thiên Ân này rất lạ nha...

Du Thiên Ân lại nằm xuống giường đúng với tư thế cũ, sau đó giọng khàn khàn vang lên.

-Ra ngoài nhớ đóng cửa giúp ta, còn nữa...đi đường cẩn thận, tạm biệt..

Hề? Gì vậy?hôm nay còn dặn dò, rồi còn tạm biệt?

Nàng cầm túi vải, đi ra khỏi phòng thì gặp ngay Tiểu Cát, Tiểu Cát tươi cười kéo nàng ra khỏi phủ, nhưng mà...nàng thì bận tâm suy nghĩ về thái độ cũng như câu nói của hắn, rốt cuộc hắn hôm nay ăn trúng cái gì??

Và rốt cuộc là nàng vừa đi vừa suy nghĩ lung tung...

Mười bước.

Nghĩ kỹ thì hắn không giống vừa làm cái kia cái kia!

Hai mươi bước.

Hay hắn bị trảm sau sinh? Bậy, bậy, hắn là đàn ông!!

Bốn mươi bước.

Hay là bị hạ độc nữa! Nhưng sắc mặt kia không giống trúng độc lắm!

Năm mươi lăm bước.

Hay là đồ ăn sáng nay không hợp khẩu vị?

Một trăm mười bước.

Hay là do sáng nay nàng chửi hắn là đồ công công nên hắn buồn đời.

.....và n bước, cuối cùng nàng cũng chịu hết nổi.

-Thắm Như Xuân, Tiểu Cát hai người cứ đi chơi đi, ta nhớ ra có việc quan trọng cần phải làm! Vừa nói xong thì cái vèo như con gió chạy đi mất.

Tiểu Cát và thắm Như Xuân nhìn nhau khó hiểu.

-Tâm Tỷ có việc gì mà nhìn lo lắng thế?! Tiểu Cát nhìn về hướng nàng chạy đi.

-Thôi chúng ta đi mau không lại hết đồ tốt!

Tiểu Cát gật đầu đồng tình, rồi hai người lẫn vào dòng người đông đúc ở chợ.

Du Thiên Ân vẫn nằm trên giường, tâm trạng khi nãy đã không tốt, lúc nàng đi ra khỏi phòng thì tâm trạng càng không tốt.

Cổ họng thấy khô rát, Du Thiên Ân chậm chạp ngồi dậy, đi đến rót một chén trà, tay chẳng có một chút sức lực chén trà vừa cầm lên đã rớt xuống nền nhà rồi vỡ vụn.

Du Thiên Ân ngồi xồm xuống sàn nhà, tay với lấy mảnh vỡ của chén trà, vô thức nắm thật chặt, mảnh vỡ khứa vào lòng bàn tay, máu đỏ bắt đầu chảy ra.

Sắc mặt Du Thiên Ân trở nên trắng bệch, hiện giờ hắn cảm thấy vừa cô đơn, vừa tủi thân, vừa tức giận, nếu là mọi năm vào ngày này hắn chỉ bản thân một lát là trở về bình thường nhưng hôm nay thì không tài nào bình thường được, nếu khi nãy hắn lại ích kỷ thêm một chút...

“tách tách...” máu liên tục nhỏ xuống sàn nhà, còn ai kia vừa vào phòng đã nhìn thấy cảnh này thì thất kinh làm rơi cả túi vải xuống.

-Du Thiên Ân ngươi làm sao vậy!!!

Nàng chạy đến chỗ Du Thiên Ân, đỡ lấy cánh tay của hắn lên, gỡ mảnh vỡ của chén trà ném qua một bên, rồi lên tiếng la mắng hắn.

-Du Thiên Ân ngươi tự kỷ đến bị ngốc sao? Mảnh vỡ sắc như vậy còn nắm vào tay, ngươi xem máu chảy như suối rồi đây này.

Nàng đưa tay tháo dây lụa buộc tóc ra, rồi dùng nó buộc vết thương lại cho hắn.

Nàng thấy hắn không có động tĩnh gì nên ngẩng mặt lên nhìn hắn, cùng lúc đó vô tình chạm ánh mắt của hắn đang nhìn nàng.

Khóe mắt có hơi đỏ, lại biểu hiện sự vui mừng, rồi lại biểu hiện sự bất ngờ, nàng cũng ngẩn người trước biểu hiện này của hắn.

-Ngươi...không đi sao? Hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

Nàng gật đầu.

-Đi chơi thì tôi nay đi cũng chưa muộn, còn ngươi đó biểu hiện khi nãy chỉ khiến người ta lo lắng...

Hề, nàng vừa nói cái gì thế?!!

-...không phải ý của ta là...sợ ngươi có việc gì ta lại phải chịu tội thôi, dù gì ta cũng đang hầu cận ngươi!

Nghe nàng nói xong mà Du Thiên Ân phì cười, nàng thấy hắn cười lại thẹn quá hóa giận, hung hăng quát hắn.

-Ngươi cười cái gì!! Mau lên giường ngồi cho ta!!!

Du Thiên Ân ngoan ngoãn nghe theo, nàng gôm mấy mảnh vỡ lại một góc, sau đó định đi ra khỏi phòng thì bị Du Thiên Ân cản lại.

-Ngươi định đi đâu!! Giọng hắn có chút nóng lòng.

-Ta đi lấy thuốc cho ngươi, vết thương hơi sâu không được khử trùng cẩn thận coi chừng tay ngươi phải chặt bỏ đó.

Nàng nói xong thì đi ra ngoài, còn hắn ngồi trên giường bất giác môi cong lên một nụ cười thật tươi.

Một lúc sau nàng trở về phòng, tay cầm một chậu nước ấm, cùng với một ít thuốc để thoa.

Nàng lấy một cái ghế bập ngâm ngay cạnh giường, sau đó ngồi xuống, vén lớp chăn dày sang một bên rồi đặt chậu nước lên đó.

Sau đó nàng bảo Du Thiên Ân.

-Đưa tay đây!

Du Thiên Ân có chút do dự, nàng nóng lòng nắm luôn bàn tay hắn, sau đó nhẹ nhàng gỡ vải lụa khi nãy buộc vào tay hắn ra, máu thấm đỏ một mảng vải lụa, nàng ngẩn ngẩn lắc đầu.

-Đúng là đồ ngốc!

Nàng dùng chiếc khăn lụa sạch thấm vào nước ấm sao đó lau qua vết thương, rồi cẩn thận rắc ít thuốc bột lên, Du Thiên Ân nhăn mặt, nàng thấy tay hần hơi co lại, đoán là hần đau nên chu môi thôi phù phù vào tay hần.

-Ráng chịu một chút sẽ hết đau...phù phù..

Du Thiên Ân “ ừm” một tiếng, mà tiếng “ ừm” này rất nhẹ nhàng, ánh mắt Du Thiên Ân nhìn nàng càng lúc càng dịu dàng.

-Sao hôm nay nguoi lại như vậy? Có chuyện buồn phiền sao?! Nàng vừa băng bó vết thương vừa hỏi.

Mãi không thấy Du Thiên Ân trả lời nàng mới lên nhìn hần, mặt hần hiện rõ chữ có chuyện buồn, môi mấp máy mấy định nói nhưng lại thôi.

Nàng ngồi dậy, bụng chậ nước sang một bên.

-Nếu không thể nói được thì thôi đừng miễn cưỡng!

Nàng nghĩ đã là chuyện buồn thì đâu phải lúc nào cũng có thể chia sẻ được, khi nào muốn kể thì sẽ kể ra thôi.

-Vậy nguoi nghỉ ngơi đi! Nàng bụng chậ nước đi, nhưng vừa đi được hai bước thì phía sau vang lên giọng của Du Thiên Ân.

-Hôm nay là sinh thần của ta...

Hề, sinh nhật thì nên vui chứ, làm gì buồn phiền rồi nằm một đống như vậy?! Nàng xoay người lại, nghi vấn hỏi lại hần.

-Nếu là sinh thần thì phải chúc m...

-Cũng là ngày giỗ của mẫu thân ta...

-....

Chúc xui là nàng bị ló rồi! Nàng đặt chậ nước xuống bàn, sau đó đi đến cạnh giường.

-Ta tưởng là...vị Thái Hậu kia là mẫu thân nguoi chứ, hôm đó nhìn rất lo cho nguoi..

Du Thiên Ân cười gượng rồi lắc đầu.

-Mẫu thân đã mất khi sinh ta ra, đến tận bây giờ ta chỉ được nhìn tranh vẽ chân dung của nguoi chỉ có hai lần...

Nàng nhìn đáng về Du Thiên Ân lúc này sau lại...đáng thương đến vậy, lớn lên mà không có mẹ bên cạnh chắc đã rất cực khổ, vậy Thái Hậu kia là mẹ kế à không đúng, không thể gọi là mẹ kế được, thời cô đại này một vua có đến mấy trăm mấy ngàn bà vợ mà.

-Nếu mẫu nguoi còn sống mà nhìn thấy nguoi như vậy cũng sẽ lo cho nguoi, nguoi đừng buồn như vậy! Nàng vỗ vỗ vai an ủi Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân lắc đầu.

-Nguoi không hiểu đâu, là vì ta mẫu thân mới chết, là vì sinh ta ra nên mẫu thân mới chết! Mắt Du Thiên Ân đỏ ngầu, như sắp khóc.

-Ê ề nguoi nghĩ đi đâu vậy?! Sao lại tự trách mình, ta nói nguoi nghe chẳng có nguoi mẫu thân nào lại muốn con mình không được sinh ra cả, mẫu thân nguoi cũng vậy, nguoi ở trên trời thấy nguoi cao lớn đẹp trai à không thấy nguoi tuấn tú như thế này chắc chắn rất là vui, còn nguoi thì sao, lại tự dằn vặt, tự trách móc bản thân như vậy có xứng đáng với sự hy sinh của mẫu thân dành cho nguoi không? Nếu nguoi cảm thấy có lỗi thì sao không sống luôn phần của mẫu nguoi, sống cho đáng với cuộc sống của nguoi đã ban tặng cho nguoi!!

Nói đến sắp đứt hơi mà nhìn mặt hần cứ ngơ ngơ ra, không biết hần có nghe lọt tai hay không.

-Đã hiểu chưa? Nàng nhưong mày nhìn Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân như bưng tĩnh, thở dài một cái rồi gật đầu với nàng.

-Được rồi, hôm nay sinh thần của nguoi nhất định phải ăn mừng thật lớn, nguoi chuẩn bị đi một canh giờ nữa chúng ta đi ra phố chơi, giờ đó cũng gần tới có gì đợi xem đèn lồng luôn!

Nàng cười híp mắt, rồi cái vèo chạy về phòng mình, để một mình Du Thiên Ân ở trên giường khóc không được mà cười cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đi như thế nào thì về như thế đó

Mặt trời sắp lặn, những áng mây trắng bắt đầu đỏ rực một vùng, Du Thiên Ân đứng cạnh cổng Uy Vũ Phủ, bộ dáng rất thư thái, tay cầm quạt giấy không nhanh không chậm quạt mấy cái, làn tóc mai cung phất phới theo.

Một lát sau, tà áo màu hồng phấn thướt tha đi ra, dáng người uyển chuyển, đầu tóc gọn gàng xinh xắn, nếu không có cái bốt trên mặt làm vẻ đẹp giảm đi thì nhất định là một mỹ nhân.

-Đợi có lâu không? Ai đó vui vẻ hỏi.

-Ngươi nói xem?

Xì, nàng chỉ là tắm một chút, thay đồ mới, chải tóc này kia thôi mà!

-Được rồi đi thôi.

Một người xanh một người hồng, đi cạnh nhìn chẳng khác một cây hoa, trên phố người người đi ngang điều liếc nhìn một cái.

Tuy trời chưa tối hẳn nhưng lồng đèn đã được thắp lên, dọc con phố dài là lồng đèn nối đuôi nhau nhìn vui mắt vô cùng, trẻ con mang lồng đèn nhỏ trên tay, miệng thì cười khúc khích, người lớn thì cười cười nói nói.

Nàng nhìn một loạt gian hàng trên phố, nàng nhớ Trung Quốc, có tục lệ ăn mì trường thọ gì đó vào ngày sinh nhật mà!

-Vào đây đi!

Nàng kéo tay Du Thiên Ân đi đến quán mì nhỏ bên đường, lựa một bàn trống ngồi xuống liền kêu ông chủ.

-Ông chủ cho ta hai bát mì đặt biệt!!

-Được, có ngay có ngay!! Ông giọng chủ vui vẻ vang lên.

Du Thiên Ân vẫn còn bộ dạng không hiểu gì nhìn nàng, nàng vội vàng giải thích cho hắn hiểu.

-Ở chỗ ta không đúng gần chỗ ta ở khi ngày sinh thần ăn một bát mì trường thọ, cầu chúc cho người đó có thể trường thọ đó mà!

Chân mày Du Thiên Ân dần ra như đã hiểu, lúc này hắn nhìn lên chiếc kẹp bằng đồng trên tóc nàng, khóe môi hắn bất giác cong lên, tâm tình cũng đặt biệt vui vẻ.

Ông chủ mang ra hai bát mì to còn đang bốc khói nóng, nhìn vào đã thấy ngon miệng rồi, nàng bắt đầu đụng đũa, ngậm đầu tiên vào miệng, sợi mì ngon ơi là ngon, nước mì thì rất đậm đà, nói chung quá tuyệt!

Nàng vừa nhai nhai mì trong miệng vừa lén nhìn Du Thiên Ân một cái, hắn còn chưa đụng đũa, vẻ mặt thì lại bối rối không biết làm sao.

Nàng nuốt mì xuống rồi hỏi.

-Sao vậy?

Gập ngừng một hồi hắn mới mở lời.

-Kh. Khi còn bé, có một lần ăn mì bị nghẹn suýt chết.

Nàng ngạt nhiên, cái này gọi là... ám ảnh tâm lý nè, sao khi nãy không nói, bây giờ nói đôi món ông chủ nhất định chửi sắp mặt cho xem.

Nàng nhìn Du Thiên Ân.

-Khi đó còn nhỏ đương nhiên sẽ bất cần, bây giờ ngươi lớn già đầu rồi còn sợ cái gì, muốn vượt qua nỗi sợ thì phải đối mặt với nó, nào ăn đi! Nàng nhét đôi đũa vào tay Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân đưa đũa vào bát mì gắp lên một cọng, đưa vào miệng, hình ảnh ám ảnh nhất thời gian còn bé như hiện lên trong đầu.

Khi đó, Du Thiên Ân lên bảy, mang tiếng là nhị hoàng tử nhưng sau lưng bị Thái Hậu đối xử không khác gì một kẻ nô hèn, cách một hai ngày thì bị lôi ra trức giận, hôm đó phụ hoàng Du Thiên Ân cũng tức là tiên đế, khen nét chữ của hắn đẹp hơn Du Thiên Minh, lập tức Thái Hậu bỏ đối hắn hai ngày.

Cũng vì quá đói Du Thiên Ân lên vào bếp ăn vụn bát mì của cung nữ, nào ngờ bị phát hiện, bọn chúng báo với Thái Hậu, sau đó bà ta bắt Du Thiên Ân ăn hết ba bát mì lớn, không ăn hết lại bảo thái giám nhét vào miệng hắn, rồi cuộc bị nhồi đến nghẹn suýt chết.

Hồi tưởng lại đoạn ký ức đó, tay hắn lạnh buốt, cùng lúc này có một hơi ấm truyền đến tay, hắn giật mình ngược nhìn người đối diện, tay người vô cùng ấm áp và đang đặt lên tay hắn.

-Sao lại thù người ra vậy?! Ăn như vậy cũng được sao? Nào ta chỉ ngươi!

Nàng giật lấy đôi đũa trên tay Du Thiên Ân sao đó đưa vào bát mì cuộn lại ba vòng, mì được quấn ngay đầu đũa, nàng đưa lên miệng hắn.

Du Thiên Ân nhìn nàng, miệng cũng vô thức làm theo, nàng đưa mì vào miệng hắn.

-Nhai kỹ vào, nhai mười lần rồi hãy nuốt như vậy sẽ không bị nghẹn nữa.

Nàng nói xong lại tiếp tục ăn mì của nàng, Du Thiên Ân nhìn nàng một hồi cũng từ từ ăn hết bát mì.

Đúng vậy nếu muốn vượt qua nỗi sợ thì phải đối mặt, nhưng quan trọng là cùng ai đối mặt, ở cạnh người thật tốt!! Khỏe mắt ai đó chột rung rung, nhưng niềm vui lại ngăn đi giọt nước mắt sắp tràn ra.

Ăn mì xong nàng cùng Du Thiên Ân đi lên cầu Tiểu Thủy, sở dĩ gọi là Tiểu Thủy là vì cây cầu này bắt ngang con sông nhỏ chạy dài ngang kinh thành, mỗi dịp lễ hoa đăng trai gái đều đến đây thả đèn dưới nước, sẵn tiện tìm người thương.

Nàng thì không phải lí do đó, chỉ là muốn nhìn cảnh đẹp của mấy chiếc đèn trôi trên sông thôi.

-Thật là đẹp! Nàng khen ngợi.

Du Thiên Ân đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, nàng bắt giắc kéo tay Du Thiên Ân đến dọc bờ sông.

-Xin cho qua! Xin cho qua một chút!

Nàng chen qua đám người đông đúc ven hồ, cuối cùng cũng tìm được một chỗ trống, nàng mang hai cái đèn nước ra, đưa cho Du Thiên Ân một cái, bản thân một cái, sao đó mới nhớ ra là không có gì để đốt, nên đi sang kia hỏi mượn người ta, cũng may họ tốt bụng cho luôn cây châm lửa.

Từ đầu đến cuối Du Thiên Ân vẫn lẩn lẩn nhìn nàng, ánh mắt vô cùng dịu dàng, chỉ tiếc là nàng bận rộn với mấy thứ kia, không hề hay biết, nàng đưa lồng đèn đến trước mặt Du Thiên Ân, rồi nói.

-Ngươi mau nói những lời mẫu thân ngươi vào đây đi, sau đó thả xuống nước cho nó tự trôi đến nơi mẫu thân ngươi.

Du Thiên Ân lấy đèn trong tay nàng, nàng cũng bắt đầu cầm đèn của mình lên và bắt đầu cầu nguyện.

“Cầu mong gia đình được bình an, khỏe mạnh, vui vẻ, cầu mong cho con nhanh chóng tìm ra cách trở...v..” từ trở về kia vừa nói được một nửa thì nàng bắt giắc mở mắt ra nhìn sang Du Thiên Ân, lại bắt gặp ánh mắt hắn nhìn nàng, hơi bất ngờ nàng bối rối nhìn sang hướng khác.

-X...Xong chưa? Đề ta thả giúp ngươi!

-Ừ.

Tim nàng tự nhiên đập với tăng xuất nhanh, nàng hít vào ngum không khí để lấy lại bình tĩnh, sau đó thả hai chiếc đèn xuống nước, nàng tát nước đưa hai chiếc đèn ra xa, rồi cuộc cũng ra giữa xong và hòa lẫn vào những chiếc đèn khác.

Nàng đứng đây phui phui mũi, sau đó đi về phía mọi người.

-Đi thôi! Nàng gọi Du Thiên Ân.

Tuy không khí có chút ngưng ngưng nhưng nàng vẫn giúp Du Thiên Ân, có một hôm sinh nhật thật vui vẻ, nàng và Du Thiên Ân dừng lại bên hàng bán trang sức bên đường, nàng khi nãy vừa nghĩ ra, nên muốn tặng hắn quà gì đó.

Nhìn một lượt các món hàng trên bàn, nàng vừa mắt nhất là chiếc chuỗi bằng ngọc xanh, biết là đồ giả nhưng rất đẹp.

Thấy nàng cầm chuỗi ngọc trên tay, bà chủ cười cười nói.

-Tiểu cô nương này thật là biết nhìn, đây là loại hàng mới nhất, lại rất tinh xảo.

Nàng nhìn một lần nữa, sau đó hỏi.

-Vậy bao nhiêu ngân lượng?

Bà chủ cười híp mắt.

-Tính rẻ cho người thôi, hai lượng, năm mươi đồng.

Cũng hơi mắc, nhưng mà tiền nào của đó thôi, nàng lúi túi găm ra, lấy tiền trả cho bà chủ sao đó đưa chuỗi ngọc cho Du Thiên Ân.

-Tặng người, quà sinh thần đó!

Du Thiên Ân hơi bất ngờ, sau đó cứ nhìn chuỗi ngọc trên tay nàng, nàng nắm lấy tay hắn, sau đó đeo chuỗi ngọc vào.

-Cũng may là màu xanh, xem như phụ kiện luôn, nhìn không kì lắm.

Mắt Du Thiên Ân tràn ngập ý cười.

-Đa tạ người!

-Ấy da nhìn hai người tình cảm như vậy chắc là một đôi! Bà chủ che miệng cười.

Nàng ngại ngùng, vội vàng lên tiếng đính chính.

-Không phải, tuyệt đối không phải! Nàng xua tay.

Nàng thì vội vàng giải thích, còn Du Thiên Ân thì chỉ cong môi cười, lại biểu hiện như “chính là như vậy” làm nàng ngại muốn chết.

Nàng định bỏ đi nhưng Du Thiên Ân nắm tay nàng lại, có chút bất ngờ mặt nàng chuyển đỏ, mắt cứ dán vào mũi giày.

-Người mau đi đến cầu Tiểu Thủy đợi ta!

Đột nhiên Du Thiên Ân lên tiếng, mà giọng này có chút khản trương nàng mới ngẩng mặt lên nhìn hắn, nụ cười khi nãy đã tắt rồi, còn ánh mắt đang chăm chú nhìn phía sau nàng.

Nàng tò mò định quay lại xem nhưng Du Thiên Ân liền ngăn cản.

-Đừng cử động, mau đi đến cầu Tiểu Thủy, nhất định không được quay đầu lại!!

Sao giọng Du Thiên Ân lại đột nhiên nghiêm túc như vậy?

Tuy có chút khó hiểu nhưng nàng vẫn làm theo lời Du Thiên Ân, chân đi được năm bước thì nghe được giọng nói phát ra từ sau lưng.

-Ấn Đệ, sao trùng hợp vậy.

Nàng thót tim một cái, nếu người kị gọi hắn là đệ, chỉ có một người, mà người này là boss lớn đang truy nã nàng.

Chân nàng như có găng thêm động cơ, đi một mạch đã không thấy bóng dáng đâu.

Cùng lúc đó Du Thiên Minh đã đứng trước mặt hoàng đệ của mình, y có nhìn qua bóng dáng thướt tha vừa chạy kia một chút, nhưng không bận tâm lắm, mà điều hắn bận tâm là lại trùng hợp gặp được hoàng đệ của mình.

-Ấn đệ, đệ cũng đi thưởng hoa đăng sao?

Du Thiên Ân chấp tay cúi người, nhưng Du Thiên Minh nhanh tay ngăn cản.

-Đang ở bên ngoài đệ không cần phải làm vậy! Du Thiên Minh nói khẽ.

-Đa tạ hoàng...à đại ca, đệ nghe mọi người nói hoa đăng rất đẹp nên ra ngoài xem một chút.

Du Thiên Minh vui vẻ cười ha hả.

-Haha huynh đệ chúng ta thật là đồng tâm, ta cũng vì lí do như vậy nên vừa trở về liền ra đây ngắm hoa đăng.

Du Thiên Ân trong lòng thấp thỏm, chỉ một chút nữa là hai người gặp mặt nhau, đến lúc đó không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

-Phải rồi Ấn đệ, ta có đặt chỗ ở tù lâu, hay ta và đệ đến đó uống trà và ngắm hoa đăng.

Du Thiên Ân nhú mày.

-Đệ...

-Sao vậy, hay đệ có hẹn với ai khác?! Du Thiên Minh nghi vấn.

Du Thiên Ân xiết chặt cây quạt trong tay, im lặng giây lát rồi lên tiếng trả lời.

-Không phải, là đệ sợ bản thân nhầm chán làm đại ca mất hứng.

Du Thiên Minh xua tay.

-Không, tuyệt đối không, nào cùng đến tử lâu phía trước.

Du Thiên Ân gật đầu, sau đó bước theo sau Du Thiên Minh, đi được ba bước Du Thiên Ân có quay đầu lại nhìn về hướng cầu Tiểu Thủy, thảm thở dài một tiếng...

Nàng theo lời Du Thiên Ân đứng đợi ở cầu Tiểu Thủy, nhưng mà...sao lâu quá vậy?!

“cộp cộp cộp...” nàng gõ mũi giày xuống nền cầu, thật sự là quá lâu rồi, hay là hần đi cùng anh trai của hã luôn rồi, hay là nàng về trước? Mà không được lỡ nàng về rồi hần lại đến đây tìm thì làm sao?!

Đợi thêm một chút, người đi qua đi lại trên cầu cũng thưa dần, nàng mặt nhăn sắp thành giẻ lau nhà rồi.

Đi qua đi lại trên cầu, nàng bực mình nhặt một hòn đá ném xuống sông, miệng lầm bầm chửi ai kia.

-Biến đi, bà nhìn đi làm bản vấy của tiểu thư ta rồi!

-Thật là bực mình! Đồ bản thiếu!

Nàng nghe có người lớn tiếng cũng hiếp kì nên đến để xem chuyện gì xảy ra, thì ra là một bà lão ăn xin cùng một đám tiểu thư, mà đám tiểu thư này cũng mất lịch sự, bà lão chỉ vô tình đụng phải thôi có cần phải la lớn tiếng vậy không dù gì người ta cũng là người già.

Nàng đi đến đỡ bà lão dậy, sao đó liếc nhìn bọn họ, nè nè làm sao vậy, nhìn nàng bằng ánh mắt đó là sao?!

-Các tiểu thư, các người là người giàu có, sao lại hùa nhau ăn hiếp người già, các tiểu thư không sợ trời phạt sao?!

-Hừ, nha đầu xấu xí nguoi ở đâu chui ra mà lo chuyện bao đồng! Một tiểu lên tiếng.

-Hay da, muội nhìn không thấy sao còn hỏi, chắc là người nhà của bà lão ăn xin này rồi, bọn họ điều bản như nhau mà! Lại một tiểu thư lên tiếng khinh khi nàng, lại còn lấy khăn lụa che mũi.

Thiệt tình cái bọn người này!!! Nàng bực quá!

-Ê ê nói cho rõ ai mới là bản thiếu đi, nhìn từ đầu đến chân là lụa, trang sức quý giá, nhưng bên trong thì đã bản thiếu đến nổi bốc mùi rồi, thái quá, thái quá!! Nàng lấy tay kẹp mũi lại.

-Nguoi...nguoi...được lắm hôm nay xem như nguoi xui xẻo, nguoi đầu..

-Bớ người ta, tiểu thư nhà lãnh ăn hiếp người già, và tiểu cô nương yếu đuối, bớ người ta, bọn họ chuẩn bị cho người đánh bọn ta!!

Tiểu thư kia chưa nói hết nàng đã cướp lời rồi hét lớn lên, người khác nghe thấy tiếng la liền chạy đến xem, người đến càng ngày càng đông, người người chỉ vào đám tiểu thư rồi thì thầm to nhỏ, bọn họ bị người khác chú ý liền ném cho nàng cái lườm rồi bỏ đi, bọn họ đi đám đông cũng bỏ đi, nàng nhìn bà cụ lụm khụm thấy tội quá, mang túi vải ra lấy hai lượng bạc nhét vào tay bà cụ.

-Bà ơi, bà cầm lấy tiền này mà mua chút gì ăn, sao bà lại ở nơi này người nhà bà đâu?

Bà lão từ từ ngẩng mặt lên nhìn nàng, giọng yếu ớt vang lên.

-Lão đây không con không cái, một mình...

-LÀ BÀ!!! bà là...là bà lão bên trung quốc, phải rồi chính là bà, con nhận ra rồi, bà ơi bà có nhận ra con không? Con là cô gái cho bà bánh rồi bà đã cảnh cáo con về chiếc áo!!!

Bà lão mới đầu không nhận ra có lẽ là do mấy vết bớt trên mặt, nhưng khi nàng nhắc đến chiếc áo thì bà nhớ ra, vội vàng mang túi vải, quay đầu chạy đi mất tiêu.

Nàng thấy vậy cũng nhanh chân đuổi theo, thật kì lạ một phút trước còn yếu ớt, tại sao lại chạy nhanh như vậy, nhất định là bà lão đó, nàng không nhìn nhầm đâu, với lại nếu không phải thì sao phải trốn chạy.

Nàng đuổi theo đến cuối dãy phố, nhưng không thấy bà lão đâu, nàng nhất định phải hỏi cho rõ.

Đi thêm một đoạn là ngõ cụt rồi, chỉ có một con đường duy nhất có thể đi tiếp, nhưng trời lúc này tối lắm, cũng may có ánh trăng nên thấy mờ mờ, nàng

lấy hết can đảm băng qua con phố đó.

Càng vào càng tối, chân nàng rung rung, nàng tự nhiên sợ quá.

Một cánh tay đen nhem từ phía sao đặt lên vai nàng, nàng giật thót tim.

- Á á á á á...um...um...

Miệng nàng bị bàn tay đó bịch chặt, nàng thì sợ quá xem tề ra quần, may làm kìm lại dữ lắm, khoảng năm phút sau, nàng sợ quá mất hết cảm giác, không la được nữa, bàn tay kia mới không buông ra.

Nàng ngả cái bịch xuống đất, cái bóng đen tiến lại gần nàng, sau đó nà mới nhìn rõ được mặt của người đối diện.

- Bà ơi, sao bà lại hù con...

Nàng ứa nước mắt, nghẹn ngào nhìn bà lão. Bà lão thì lăm lét nhìn trước nhìn sau, rồi kéo nàng vào một góc.

- Cô gái này, người thật sự lì hơn trâu, ta đã trốn còn đuôi theo.

Nàng nắm lấy tay của bà lão.

- Bà ơi, làm ơn chỉ cho cháu cách về nhà đi, làm ơn đi mà!!

Bà lão nhìn nàng hết lác đầu rồi đến thờ dài.

- Người đã ở đây lâu như vậy còn muốn quay về? Ngay từ đầu ta đã cảnh cáo người tránh xa chiếc áo đó ra mà người chẳng để tâm, thì bây giờ trách ai.

- Lúc đó, thật sự con không hiểu nên cũng chẳng tin lời bà nói, bây giờ bà chỉ con cách trở về là được mà.

Bà lão đứng dậy, sau đó nhìn nàng.

- Người tự hỏi bản thân mình xem, bây giờ thật sự người muốn trở về.

Lòng nàng trùng xuống, nếu nàng không về thì ba mẹ và em nàng phải làm sao?, còn nếu nàng trở về thì...

- Đi như thế nào thì về như thế đó!

Bà lão nói thêm một câu liền bỏ đi, thật nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Nàng thần thờ một lát, sau đó mới tìm đường về chỗ cầu Tiểu Thủy, nhưng cảnh trước mắt sao chưa sót quá, nước mắt nàng cũng tự động lăn dài xuống má, có phải là nàng thật sự có tình cảm với người ta.

Ông trời ơi trên người nàng như vậy vui lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Người có tiền

Du Thiên Ân đứng trên cầu Tiểu Thủy, đôi mày khẽ chau lại, cái nha đầu đáng ghét kia đã bảo đợi ở đây lại chạy đâu không thấy, Du Thiên Ân hẳn cũng định đi tìm nhưng mà sợ nha đầu đó quay trở lại thì uống công hay sao?

Du Thiên Ân dung mạo có phần anh tuấn, lại một mình đứng trên cầu tà áo bị gió thổi nhẹ, tạo nên một hình ảnh tuyệt mỹ, biết bao tiểu nữ như điều đi qua đi lại trước mặt hẳn không biết bao nhiêu lần để làm hấn chú ý, nhưng mà hấn liếc nhìn một cái cũng không có.

- Ca ca tại sao ca lại đứng đây một mình vậy?

Giọng nói trong trẻo của trẻ con vang bên tai, chân áo cũng bị bàn tay nhỏ nắm lấy, hấn liền nhìn xuống, ra là một tiểu nha đầu, tầm bốn, năm tuổi, hai má bánh bao phúng phính đang nhìn hấn.

Hấn thấy đáng yêu nên cười với tiểu nha đầu, thấy một nam nhân vô cùng anh tuấn như vậy cười với mình tiểu nha đầu không khỏi rung động.

- Ca ca sao huynh lại xinh đẹp như vậy?

-Tiểu Đình muội chạy đến đây làm loạn cái gì?!

Một đám tiểu thư xuất hiện ngay sau đó, một tiểu thư mặt mũi thanh tú, đi đến bế tiểu nha đầu Tiểu Đình kia lên.

Bị tóm gọn nó tức giận.

-Tỷ tỷ xấu xa, bỏ muội xuống, muội muốn nói chuyện cùng ca ca xinh đẹp!!

Vị tiểu thư kia khò sở giữ Tiểu Đình lại, sau đó cúi đầu xin lỗi Du Thiên Ân.

-Công tử thật xin lỗi, tiểu muội ta còn nhỏ, có gì mạo phạm xin công tử bỏ qua.

Du Thiên Ân cười cười nhìn Tiểu Đình, sau đó lắc đầu bảo không sao, nụ cười này khiến đám tiểu thư kia má hồng e thẹn.

Cùng lúc đó bóng dáng màu hồng phấn kia vừa đến phía chân cầu, đã nhìn thấy hết một cảnh người cười vui vẻ kia, cảm giác như ăn hết một nồi dấm chua vậy, một bụng khó chịu bỏ đi.

Trên đường về phủ không biết kìm bao nhiêu lần mới không để nước mắt chảy ra, vừa đến cổng lại đụng phải A Triệu, mặt cho A Triệu xin lỗi, xin phải, nàng cứ một mạch đi về phòng, lên giường trùm chăn lại.

A Triệu đứng ở cửa phủ nhìn theo bóng nàng, chợt thấy khó hiểu, Thanh Tâm cô nương đây, vậy...chủ nhân của hắc đầu, định chạy theo hỏi mà, cô nương ấy đã vào phòng rồi, lại không tiện vào bên trong nên dẫn theo A Duật đi tìm chủ nhân.

Du Thiên Ân đợi dài cả cổ, trong lòng rất giận, nay lại thấy A Triệu và A Duật đến, nói là nàng đã về phủ, trong lòng lại càng giận hơn.

Qua ngày hôm sau cũng không thèm gọi nàng mang điểm tâm đến, chẳng qua là muốn nàng đến nhận lỗi, nhưng mà sau đến tối cũng không thấy bóng dáng đâu.

Du Thiên Ân đi dạo một vòng quanh phủ, nói là đi dạo nhưng mục đích là để tìm ai kia, nhưng kì lạ, sao hết cả phủ điều không thấy, chợt dạ hắc lập tức đi đến phòng nàng, đồ đạc vẫn còn ở đây nhưng người đâu, Du Thiên Ân cho gọi Tiểu Cát đến để hỏi chuyện.

-Bẩm nhị vương gia, sáng nay Tâm tỷ có nói là có việc ra ngoài, đến giờ vẫn chưa thấy về.

Du Thiên Ân mặt mày đăm chiêu, bảo Tiểu Cát lui ra.

-Chủ nhân vậy...có đi tìm Thanh Tâm cô nương không? A triệu hỏi.

-Không cần! Du Thiên Ân lạnh lùng nói.

Trời tắt nắng, nàng vội vàng đi về phủ, cả ngày hôm nay đi hết thấy tám tiệm may lớn nhỏ trong thành, nhưng không thấy kiểu áo cưới đó.

Nàng nằm dài trên giường, cả người như cộng búng, thật là thảm, nhưng dù thế nào cũng phải cố tìm ra chiếc áo cưới đó, “đi như thế nào về như thế đó” nàng không tin tìm hết kinh thành mà không có!

Haizz, cả ngày hôm nay bận rộn, không gặp mặt, trong lòng lại cảm thấy thiếu gì đó..không được!! Đã quyết tâm quay về rồi, không được như thế nữa!! Lòng nàng chợt rối rắm

Nàng nghĩ một lát, lại nhớ đến cảnh tối hôm qua, cười nói vui vẻ với đám tiểu thư đó, với nàng hắc cũng không cười như thế, nàng chắc đã làm rồi, dù hắc có giúp đỡ nàng đối tốt với nàng, thì sao chứ chẳng nói lên điều gì cả, cũng là do nàng ngộ nhận thôi, dù cho hắc có thích nàng vậy thì sao, thời đại này hắc là vương gia, lấy bao nhiêu vợ mà chẳng được, đến lúc đó phải chung chồng với người khác, nghĩ thôi nàng cũng thấy bức rồi.

Nàng đối với hắc chưa hẳn là tình yêu, có thể như em nàng đó, thần tượng rồi cảm nắng một ai đó thôi, mà cảm nắng thì cũng khỏi, nàng không thể vì con cảm nắng này mà bỏ cơ hội quay về, nàng còn gia đình của nàng, còn cả một tương lai phía trước.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, nàng vội ngồi dậy, nhìn ra hướng cửa.

-Ai đó? Nàng hỏi.

-Tỷ tỷ là muội, Tiểu Cát đây!

Là Tiểu Cát, nàng đi đến mở cửa ra, haizz, ngoài Tiểu Cát thì có một Nam Cung Việt nữa, nàng mời bọn họ vào.

Tiểu Cát mang điểm tâm đặt lên bàn, nàng cảm động nhìn Tiểu Cát.

-Cám ơn muội!

Tiểu Cát cười hi hi.

-Tỷ đừng khách sáo với mọi người như vậy mà!

-Mọi người cũng uống một ngụm trà đi.

Nam Cung Việt rót một chén trà rồi đưa cho nàng, trên môi nở nụ cười rất tươi, gì đây? Còn chưa từ bỏ sao?

Thôi mặc kệ, nàng ăn một chút điểm tâm, cả ngày hôm nay chỉ ăn một bát mì, nên cũng thấy đói.

-Tỷ tỷ hôm nay tỷ ra ngoài làm gì thế? Tiểu Cát tròn mắt nhìn nàng ăn.

-Đúng vậy, ra ngoài làm gì đó? Tên Nam Cung Việt cũng vậy.

Nàng cười khở, hai cái người này, không làm một đôi thì uống quá, xem điệu bộ y chang nhau kìa, nàng nuốt vội miếng thức ăn xuống rồi nói.

-Thật ra ta đi tìm một thứ rất quan trọng! Nàng thành thật nói.

-Rất quan trọng, vậy đó là gì vậy, quan hệ của huynh ở kinh thành này rất rộng, không chừng có thể giúp được mọi người.

Nghe Nam Cung Việt nói xong, nàng như mở cờ trong bụng.

-Chẳng giấu gì các người ta đang tìm một bộ Hỷ phục.

-H..Hỷ phục? Tiểu Cát bối rối hỏi nàng, sau đó đưa mắt nhìn Nam Cung Việt.

Biểu hiện của Nam Cung Việt khi nghe xong thật khác thường, hai mắt sáng lên, dáng người ngồi ngay ngắn lại, sau đó e thẹn nhìn nàng.

-Tiểu Tâm à...áo cưới, đáng lẽ là...là...ta..

Cái tên Nam Cung Việt này! Nàng khó chịu lườm lườm hắn.

-Hỷ phục này là tâm nguyện trước khi chết của...của mẹ nuôi ta, bà rất muốn có

một bộ y phục cưới này, cho nên ta muốn tìm rồi đốt cho bà.

Nửa lời kia của Nam Cung Việt chưa kịp nói đã nuốt hết vào trong.

-Vậy Tỷ có thể nói cho bọn mọi người biết hình dáng bộ y phục cưới này ra sao không, ngày mai mọi người và Việt ca sẽ đi tìm cùng tỷ.

Đúng vậy, thêm một người tìm sẽ nhanh hơn, nàng nghĩ một hồi, đi tìm giấy và mực vẽ ra hình ảnh bộ áo cưới đó, may mà nàng còn nhớ rất rõ, nên chi tiết nhỏ nàng cũng vẽ vào.

-Tâm Tỷ, tỷ vẽ thật là đẹp! Tiểu Cát khen ngợi.

-Tiểu Tâm hôm nào vẽ cho ta một bức tranh đi! Nam Cung Việt thêm vào.

-Được, được!

Nàng lại vẽ thêm hai bức, đưa cho Tiểu Cát và Nam Cung Việt, để ngày mai cùng ra ngoài tìm, hai người họ nói với nàng hai ba câu nữa rồi cũng về ngủ.

Nàng khóa cửa phòng xong rồi cũng trở về giường nằm, trần trọc mãi không vào được vào giấc ngủ, nàng đành mở miệng hát vài câu hát.

“Người đã nói yêu mình em thôi

Mà sao hôm nay lời hứa đã vụt bay

Tay trong tay ai?

Môi hôn bên ai?

Phải chăng anh đã không còn yêu?

Giây phút ấy vẫn còn quanh đây

Mặn đắng buốt giá em nuốt trọn vào tim

Đôi tay em run

Đôi mi em cay

Một mình em phải bước đi về đâu?

Giờ trách ai bây giờ, kết thúc quá bất ngờ

Có khóc cũng vậy thôi, nín kéo cũng vậy thôi

Còn lại gì hồi anh?

Chỉ còn những ân tình mong manh

Vội tan trong đêm sao quá nhanh...”

Lời hát nhỏ dần, sau đó là tiếng thở đều đều, nàng ngủ cái bóng đen cạnh cửa cũng bỏ đi, kèm theo tiếng thở dài nặng lòng.

.....

Sáng sớm nàng tiếp tục ra khỏi phủ, công việc ở phủ nàng cũng nhờ Du Thiên Ân nên cũng không có làm gì, nhưng vẫn đến xin quản gia một tiếng, ông ấy cũng vui vẻ cho nàng đi.

Còn Tiểu Cát phải làm việc nhà nên trưa mới đi được, Nam Cung Việt thì ra ngoài từ lúc sáng.

Nàng đứng trước cổng, hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục đi tìm.

Nàng bước vào tiệm may bà chủ đã cười cười nói nói ra đón nàng.

-Tiểu cô nương cần may đồ sao? Mau vào đây, mau vào đây!!

Nàng cười cười với bà chủ, sau đó vào tiệm xem qua các loại áo cưới, cuối cùng mới đưa mẫu về cho bà chủ.

-Trong tiệm bà chủ đây hình như không có loại y phục mà ta cần, vậy xin hỏi bà chủ có nhìn thấy loại y phục này chưa, chất liệu vải...hình như kà lụa, sờ rất mềm, rất êm tay.

Bà chủ xem xét kỹ bức vẽ, sau đó lắc đầu rồi nhìn nàng.

-Kiểu y phục này rất đẹp, nhưng lần đầu tiên ta mới thấy qua, hay cô nương xem qua các kiểu y phục mới trong tiệm của ta đi cũng rất đẹp.

Bà chủ chỉ vào các mẫu áo cưới treo trên tường, trời đất ơi, kiểu nào kiểu nấy diêm dúa, phô trương, nàng cười gượng.

-Không cần, không cần!

Khởi đầu đã không thấy, nàng chán nản tìm sang tiệm thứ hai, tiệm này phải nói là to thật to luôn, nhưng mà thật xui xẻo lại không có nhưng bà chủ nơi đây đưa ra lời đề nghị với nàng.

-Ta nhìn cô nương đây chắc tìm không ít tiệm may y phục rồi, nói thẳng với cô nương có đi hết tiệm ở kinh thành này cũng tìm không có đâu, thôi cô nương cứ để mẫu này lại ta sẽ may cho cô nương, tay nghề của ta cũng có tiếng ở kinh thành này.

Tin được không đây? Người kinh doanh nào cũng sẽ gỡ trò này hết! Nàng nghi ngờ nhìn bà chủ.

-Ây da, cô nương đây là không tin ta sao, nếu may không giống cô nương khỏi trả ngân lượng.

Bà chủ này mạnh miệng như vậy, thôi nàng thử một lần vậy.

-Được, phiền bà chủ rồi.

Bà chủ đem các loại tơ lụa cho nàng lựa, không có loại nào giống với chiếc áo cưới đó cả, sao một hồi lựa chọn, nàng chọn ra cái gần giống với chất liệu đó nhất.

-Cô nương đây tin tưởng thật, loại lụa này là nhập từ nước láng giềng, màu lụa cũng rất là đẹp.

-Vậy nếu may xong y phục này, thì cần bao nhiêu ngân lượng?

Bây giờ nàng rất nghèo, nếu tiền quá lớn thì lấy đâu ra mà trả, hỏi trước cho chắc.

Bà chủ lấy bàn tính ra.

-Một cuộn tơ lụa thượng hạng ba trăm hai mươi lăm lạng, tiền công may thấy cô là khách mới tính rẻ một chút lấy cô một trăm hai mươi lăm lạng, tổng cộng bốn trăm năm mươi lạng.

Bà chủ nói xong còn khuyến mãi cho nàng nụ cười rất duyên, nàng nghe xong như sét đánh bên tay, b..bốn trăm năm mươi lạng...nàng lấy đâu ra, tiền trong túi vải Du Thiên Ân trả lại cũng chưa đến một trăm năm mươi lạng, rồi hôm kia mua đồ tặng cho hân, tiền ăn uống, tiền cho bà lão kia....ông trời ơi...

-Cô nương, cô nương!

Bà chủ thấy nàng trợn mắt đứng im, nên vỗ mấy cái lên vai nàng, kéo nàng lại với thực tại đau thương.

-B..Bà chủ ta có thể cho ta suy nghĩ lại được không? Thật ra ta muốn đi xem vải tiệm nữa rồi quyết định! Nàng cười khổ.

-Được! Bà chủ cười với nàng.

Và rồi nàng đi ra khỏi tiệm may, và xác định không bao giờ quay lại.

Nàng đi xong rồi, người làm trong tiệm may mới đến hỏi bà chủ.

-Bà chủ bà tin cô nương xấu xí đó sẽ mua nổi đồ này sao?!

Bà chủ này giờ nhìn theo bóng nàng, vội quay qua lờm.

-Người đó nói với người bao nhiêu lần rồi, khách hàng là trên hết hiểu chưa? Mà nói người nghe ta đây nhìn người không bao giờ làm đâu, tuy cô nương ấy có hơi xấu xí nhưng đáng người toát lên vẻ phú quý, giàu sang, nhất định là người có tiền!

Nói xong bà chủ lại nhìn ra cửa, cả người làm cũng nhìn theo cùng hướng.

Nàng càng rầu rĩ, rốt cuộc nàng phải làm sao đây??? Tại sao một chút tin tức cũng không có, cứ như nó không tồn tại ở nơi đây vậy.

“ột..ottttt” âm thanh biểu tình vang lên, nàng ôm bụng nhìn quanh, vừa vặn thấy một quán mì nhỏ, nàng đi đến đó gọi một bát mì, trong lúc đợi ông chủ nấu mì trong đầu nàng lại nảy ra một vài cách.

Nàng lấy mấy cây đũa đặt lên bàn, lần lượt loại trừ những người có thể cho nàng mượn tiền, mà mượn ai đây? Tiểu Cát? Không được Tiểu Cát làm gì có nhiều tiền, tiền lương không đủ để mua mấy cái phần thơm gì đó nữa, Nam Cung Việt? Thôi, thôi, lại nợ một ân tình, không được, hay mượn Du Thiên Ân? Bậy, bậy, ngàn lần không được mượn người này! Ông chủ Du Thiên Vũ? Cũng không được!! Nhưng mà quan trọng nhất là nếu nàng trở về được, thì ai trả tiền cho bọn họ, hay nàng mượn mấy tên cho vay nặng lãi nhí, nếu có lấy không trả cũng không sao, đó cũng là tiền của những người vô tội, nhưng...nếu nàng không trở về món nợ đó, lãi mẹ lãi con nàng khi đó còn thảm hơn.

Thôi trước hết tạm dừng chuyện tìm áo cưới, bây giờ phải tìm bà lão trước hỏi cận kề rồi mới tính tiếp.

-Tiểu Tâm đang chơi trò gì sao?

Nam Cung Việt ở đâu lù lù đi đến phía sau còn coa Tiểu Cát, hai người họ nhìn đóng đũa trên bàn, nàng cười gượng dọn dẹp lại gọn gàng.

-Hi hi không có gì!

Hai người ngồi xuống cạnh nàng, Nam Cung Việt lớn tiếng kêu ông chủ.

-Ông chủ cho thêm hai bát mì!

-Được, được.

Một lúc sau ba bát mì nghi ngút khói đặt trước mặt, nàng không khách khí cầm đũa.

-Ừc...Nam Cung Việt người tìm có tin tức gì không? Nàng chợt nhớ đến vụ áo cưới nên nuốt thức ăn xuống rồi hỏi.

Nam Cung Việt lắc đầu.

-Huynh tìm gần hết các tiệm may quanh đây, nhưng không ai biết cả, xin lỗi mọi!

Cũng giống như nàng vậy, vô vọng rồi!

-Sao lại xin lỗi, đâu phải lỗi của người, ta đa tạ người còn không hết, chắc tạm thời không tìm nữa.

-Sao vậy tỷ tỷ? Tiểu Cát hỏi.

Nàng nhìn Tiểu Cát rồi lắc đầu.

-Kính thành lớn như vậy tìm còn không ra, chắc là nó không tồn tại rồi! Nàng buồn bã.

Nam Cung Việt và Tiểu Cát nhìn nàng, không khí tự nhiên trùng xuống.

-Các người hẹn nhau đi chơi thế này, mà không gọi ta đi, thật là khiến bà cô già này tủi thân!

Giọng nói quen thuộc, ba người nhìn lại thì ra là đại thẩm Như Xuân, thẩm ấy bước vào quán, ngồi cạnh nàng, nàng cười với thẩm ấy rồi gọi thêm một bát mì.

-Đại thẩm đi mua đồ sao? Nàng hỏi.

Thẩm Như Xuân oán trách.

-Đúng vậy, thân ta nào có sung sướng như các người.

Nàng cười hì hì.

-Bọn ta có việc thôi, cũng không phải đi chơi, thôi thẩm đừng giận mau ăn mì đi, cho thẩm thêm một miếng thịt nè!

Nàng gấp miếng thịt qua bát mì của thẩm ấy, Tiểu Cát và Nam Cung Việt cũng làm theo.

-Con cũng cho thẩm nè! Tiểu Cát vui vẻ.

-Ta cho thẩm luôn cả thịt và rau đây!

Thẩm Như Xuân phì cười, không khí bây giờ rất vui vẻ.

-Mà phải rồi các người có việc gì thế? Thẩm ấy hỏi.

-Là ta muốn tìm đồ, nên nhờ Tiểu Cát và Nam Cung Việt phụ một tay.

Lúc đó Nam Cung Việt lấy bức vẽ ra đưa cho thẩm Như Xuân, thẩm ấy xem xét một hồi rồi nói.

-Các người tìm Loạn Hỷ làm gì??

Ba người tròn mắt nhìn thẩm ấy, nàng kích động hỏi lại.

-T..Thẩm biết bộ hỷ phục này??

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nụ hôn đầu của ta!!

-T..Thẩm biết bộ hỷ phục này??

Thẩm Như Xuân nhìn lại bức vẽ sao đó gật đầu khẳng định.

-Khi còn trẻ còn làm trong cung, nếu ta nhớ không lầm thì khoảng hai mươi năm trước nước láng giềng có mang cống phẩm qua đây, đó là một mảnh vải rất đẹp, không có loại tơ lụa nào sánh bằng, mảnh vải rất lớn cho nên tiên đế đã cho chia làm ba, tặng cho ba vị hoàng tử, con cả là hoàng thượng bây giờ,

nhị hoàng tử là nhị vương gia, tam hoàng tử là tam vương gia.

Thẩm Như Xuân không nói tiếp, làm Nam Cung Việt, Tiểu Cát tò mò nhìn thẩm ấy còn nàng thì căng thẳng đến nỗi chân đang rung dữ dội, nàng đang rất chú tâm lắng nghe, vì việc này liên quan đến con đường trở về của nàng.

Thẩm hình như lấy lại bình tĩnh rồi mới nói tiếp.

-Sao khi bang cho các vị hoàng tử, tiên đế lại nghĩ ra loại tơ lụa đó rất thích hợp cho việc may hỷ phục, nên cho người đưa thợ may giỏi nhất trong kinh thành vào cung sao khi xem xét các mẫu do thợ may vẽ ra tiên đế liền ra lệnh may trong vòng mười ngày, khi đó ta là cung nữ được sắp xếp đến phụ giúp, một đêm nọ khi ta đang ngủ bỗng nghe có người hô cháy khi đó ta hoảng loạn nên ta phá cửa xô may thay lại chạy thoát nhưng hết thấy mười tám

mạng người trong phòng may điều bị lửa thêu rụi.

Thắm Như Xuân nói xong, mắt đỏ ngấn nước, Tiểu Cát kể bên vờ vạy thăm ấy an ủi, còn nàng thì như hóa đá tại chỗ.

B..Bị thêu rụi? Có nghĩa là chiếc áo đó điều không còn?! Nàng kích động nhìn thắm Như Xuân.

-Đại thẩm vậy hỷ phục điều bị thêu rụi?!

Thắm Như Xuân lắc đầu, sau đó đặt bức vẽ lên bàn, đưa tay lấy vạt áo lau nước mắt.

-Khi đó đã hoàn thành được một bộ hỷ phục, nghe đâu sáng hôm xảy ra chuyện đã mang đến cho hoàng hậu, tức thái hậu xem trước, cho nên bộ hỷ phục được hoàng thành thuộc về hoàng thượng.

Nàng nghe xong cứ như có búa đập thẳng vào đầu ý, có một bộ duy nhất, thuộc về hoàng thượng.vậy sao nàng lấy được đây? Đi cướp? Chưa đến cổng đã bị giết rồi, Mua? Xin lỗi chứ từ xưa đêm giờ không ai mua nổi đồ của hoàng thượng cả! Dùng mỹ nhân kế? Cho xin đi, với nhan sắc hiện giờ xin làm cung nữ lau nhà xí còn chưa được!

-Tâm tử, tâm tử!!

Tiểu Cát thấy nàng sau khi nghe xong chuyện về hỷ phục kia thì cứ như người mất hồn nên thuận tay vờ lên tay nàng vài cái.

-Đại thẩm, thật sự không còn bộ hỷ phục khác sao, đạo loại như bản sao ấy! Nàng không chấp nhận được, nên cố hỏi lại.

Thắm ấy lắc đầu.

-Không còn, nghe đâu cái người bên dệt vải bên nước kia lúc dệt cũng đã tám mươi lăm tuổi, chỉ có người đó mới dệt được loại vải quý kia, cho nên hoàng toàn không có bộ khác.

“xoảng” lòng nàng hóa đá, sau đó vỡ vụn, vậy đường về nhà của nàng chính thức bít cửa rồi!!!!

.....

-Chủ nhân, chúng ta có đi Thanh Tâm cô nương nữa không?!

A Triệu đưa mắt nhìn Du Thiên Ân, hầy da, chủ nhân của hần sáng sớm đã đi theo cô nương ấy, bây giờ thì ngồi nhìn cô ấy đến chớp mắt một cái cũng không có, nếu đã như vậy thì đi đến chào hỏi một câu xem như làm hòa đi, như vậy còn hơn cứ đi theo hoài như thế này.

u

Du Thiên Ân không trả lời, mắt cứ chú ý nhìn về một phía bốn người ngồi trong quán mì nhỏ, còn đặc biệt theo dõi cô nương mặt đầy bết đen xấu xí đang mặt nhăn mày nhỏ, lại cứ như người mất hồn kia.

Hắn dù gì cũng là một vương gia, hà có gì một cô nương ta lại đối xử với hắn như thế, tự ý bỏ về trước còn không xin lỗi, nay lại lạnh nhạt với hắn, xem hắn như người xa lạ vậy.

Nàng phía đối diện tự nhiên thấy ón lạnh, bất giác rung mình một cái, nàng này giờ suy nghĩ thông rồi, trước mắt chiếc áo cưới đó chưa nói lên gì hết biết đâu chừng câu của bà lão đó còn một ẩn ý khác thì sao, hay là còn cách khác thì sao.

Nàng lấy lý do muốn đi dạo một chút nên tách ra với ba người họ, Nam Cung Việt cũng đòi đi theo nhưng mà Tiểu Cát nhanh miệng ngăn cản, sau khi nàng đi được mấy bước giọng Tiểu Cát the the đằng sau.

-Huynh đừng theo phá tỷ ấy, lúc này tỷ ấy muốn ở một mình chỉ lấy cớ là đi dạo thôi, việc hỷ phục, tỷ ấy không tìm được cho nghĩa mẫu chắc là rất buồn.

Sao đó Nam Cung Việt cũng nói gì đó nhưng mà nàng đi khá xa rồi nên không nghe thấy.

uNàng ra cầu Tiểu Thủy, đi bên này rồi ra bên kia, chủ yếu muốn tìm bà lão ấy, rốt cuộc bà lão ấy là ai, ở hiện đại cũng gặp,rồi đến cổ đại cũng gặp, lúc ẩn lúc hiện, đây cũng đâu phải phim ma đâu làm gì phổ trương như thế.

-Con bé này, nói cũng đã nói với ngươi rồi sao cứ xuất ngày đi tìm ta thế hả??

Giọng nói vang lên phía sau lưng, nàng lập tức quay đầu lại, xem chút bị dọa cho ngất xỉu, bà lão hôm nay ăn mặt rách hơn tối hôm qua nữa, còn đội nón rom trên đầu che hết nửa khuôn mặt.

-Bà ơi, bà không thể xuất hiện bình thường sao, lần nào cũng dọa con! Nàng nhăn mặt trách móc.

Bà lão lại làm bộ dạng có tật giật mình, nhìn hết bên này bên kia mới trả lời với nàng.

-Ngươi đó, ta đã khuyên ngươi từ bỏ đi không quay về được đâu đã là số mệnh không cãi được, lúc ở hiện đại vì ta nhận ân tình của ngươi nên cảnh cáo

ngươi, vì việc đó ta bị cấp trên cắt chửi, cho về đây làm ăn mày, hình phạt này của ta cũng làm gần xong rồi, ta cũng sắp trở về rồi, ngươi đừng tìm ta nữa, nhé, xin ngươi đó! Bà lão tỏ ra rất đáng thương.

Nàng nhìn cảnh này không biết khóc hay cười nữa, nhưng bà ấy nói bà ấy trở về.

-Bà nói bà có thể trở về, vậy có thể cho con quá gian về không? Bà làm ơn giúp con đi, cha mẹ của con, em gái của con, bọn họ nhất định rất lo cho con, ở đây con một mình cũng rất nhớ bọn họ.

Bà lão nhìn nàng thờ dài một cái, sau đó lấy trong túi vải rách một chiếc gương rồi đưa cho nàng.

-Xem đi, gia đình ngươi thiếu ngươi vẫn rất bình thường, ngươi hạnh phúc bọn họ cũng hạnh phúc, ngươi đừng cưỡng cầu nữa.

Nàng nhìn vào chiếc gương, hình ảnh nàng trong gương méo mó và chuyển thành một hình ảnh khác, là gia đình của nàng, mẹ nàng đang ôm đi ảnh của nàng mà khóc, cha và nhỏ Thủy đến an ủi mẹ, sao đó bọn họ cùng nhau ăn tối, mẹ nàng cũng nở nụ cười trở lại khi nhỏ Thủy làm trò hề, hiện giờ ở hiện tại không còn người nào là Ngô Thanh Tâm nữa cả, Ngô Thanh Tâm ở đó đã chết rồi, ảnh trên gương lại méo mó chuyển sang một nơi khác, là nàng, nàng đang mặc bộ áo cưới đó, mặt lại rất vui vẻ đang vẫy tay với người đang đứng phía trước, nhưng người này đang quay lưng lại với nàng, sau khi nàng gọi “Ông xã” người đó mới từ từ quay lại, chỉ còn một chút nữa thôi nàng có thể thấy rõ mặt người đó.

-Ế ế xem vậy đủ rồi trả ta! Bà lão giật chiếc gương trên tay nàng lại.

-Con...

Nàng hiện giờ đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì hết.

-Ngươi đó phải biết trân trọng, đừng có trong phúc mà không biết hưởng ta nói...

Bà lão đang nói rất say sưa thì dừng lại lần này, vẻ mặt cứng đờ.

“Lão bà nói bao nhiêu lần rồi không được tiếc lộ thiên cơ, hiện giờ do bà cãi lệnh cấp trên vận mệnh của Ngô Thanh Tâm bị bà làm cho lộn xộn lên rồi, cấp trên ra lệnh cho bà về chịu phạt” âm thanh vang lên, không rõ là ở đâu nhưng cứ như bên tai, nàng nghe thấy liền nhìn qua bà lão, mặt bà lão méo như sắp khóc tay chân run bần bật, sao đó dùng tay nắm chặt vai nàng, vừa khóc vừa la.

-Là do ngươi hết oa oa ta lại bị phạt, ta không biết bắt đền ngươi.

Nàng bị bà lão dùng đưa đến chóng cả mặt, sau đó một lực rất mạnh khiến bà lão văng lên trời, nhưng mà...tại sao lại đẩy nàng ra, tại sao nàng lại đứng trên cầu oa oa nàng muốn khóc quá.

“Tùm” cả người nàng do bị bà lão xô nên mất thăng bằng ngã luôn xuống sông.

Nàng đây là biết bơi mà không khó để trôi lên mặt nước nhưng mà cứ sao vừa lên đến mặt nước thì bị vật thể lạ đụng ngay vào mặt, lại ngay vào môi nữa, đau chết nàng rồi!!!

Nàng mở mắt to ra nhìn xem cái vật chết tiệt gì vừa đụng phải năn, hồi ôi cái vật kia đích thị mang tên Du Thiên Ân, biệt danh Du cuồng xanh, Du biến thái.

Vừa chưa hết sốc, nàng lại nhận ra rằng Du Thiên Ân không biết bơi, bây giờ nàng và hắn tròn nước, hắn cứ một mực ôm lấy nàng, mặt hắn đang nhăn nhó vì hắn sắp không nhận được nữa rồi.

Nàng gỡ tay Du Thiên Ân ra sau đó dùng tay đẩy hắn lên mặt nước nhưng mà hắn cứng đầu không chịu buông nàng ra, hắn muốn chết chùm hay sao!!

Tay nàng lần mò xuống eo Du Thiên Ân sau đó bấu hắn một cái vào eo hắn, hắn đau đến nhăn mặt mới buồn nàng ra, nàng kéo tay hắn bơi lên mặt nước, rồi hết sức kéo Du Thiên Ân vào bờ, quần áo cổ đại nhiều lớp vải như vậy bị thấm nước vào, nặng muốn chết nàng lôi hắn được vào bờ là kì tích rồi, nàng ngã ra nên đất mà thở dốc.

A Triệu lúc này cũng lão đảo đi lên bờ, thật ra lúc này đi theo nàng đến cầu Tiểu Thủy, thấy nàng có biểu hiện lạ lắm, đứng nói chuyện một mình, sau đó lại ngã xuống sông, chủ nhân của hắn vốn không biết bơi, nay lại nhảy xuống cứu, hắn sợ đến xanh mặt vội nhảy theo, nhưng lại chứng kiến màn đụng chạm của hai người họ nên không dám tiến lại cứu giúp.

-Chủ nhân, người không sao chứ?! A Triệu đỡ Du Thiên Ân dậy.

Ngoài vết thương trên môi ra thì mọi thứ vẫn bình thường, Du Thiên Ân vội nhìn nàng đang nằm bên cạnh, mặt đang trắng bệch chuyển sang hồng cuối cùng là màu đỏ rực.

Du Thiên Ân vội cởi áo khoát ngoài của mình đắp lên người nàng, lại thêm một cái áo dính nước đắp lên người nàng càng khó thở, nàng nổi giận nhìn hắn.

-Du Thiên Ân, ngươi nói cho ta biết rốt cuộc ngươi ở đâu chui ra...ây da..

Nàng vừa mở miệng mồm người bên môi lại thấy đau nhứt, đưa tay lên chặn vào thì rất đau, có máu nữa môi nàng sao bị đứt vậy? Nàng cũng nhìn môi

của Du Thiên Ân cũng có một vết đứt y như vậy, lúc này hình ảnh như cuộn phim quay chậm lại tình huống lúc này... hai má nàng bắt đầu phủ một lớp phấn hồng.

-Du Biền Thái!!! Nụ hôn đầu của ta!!!

-Thanh Tâm cô nương bình tĩnh, đừng đánh nhị vương gia! A Triệu khổ sở ngăn nàng lại.

Du Thiên Ân thì chết trân tại chỗ, mặt cho nàng chồm người đến đánh vào ngực hấn, sau đó lớn giọng quát.

-A Triệu nhắm mắt lại.

A Triệu không hiểu lắm, nhưng ánh mắt lúc này nhìn nàng mới hiểu ra vấn đề, nên vội vàng nhắm mắt lại.

A Triệu nhắm mắt không nhìn được phương hướng mà ngăn cản nàng, Du Thiên Ân bị nàng đánh mấy cái rõ đau, nhưng vẫn cắn răng cho nàng đáng.

Nụ hôn đầu của nà, tại sao, tại sao lại ở dưới nước khung cảnh không lãng mạn như vậy, bậy bậy, tại sao lại cướp đi nụ hôn đầu của nàng!!! Nàng uất ức tức giận lên Du Thiên Ân.

Mà khoang nàng đánh ở ngực hấn mà tại sao lại ra máu mũi? Nàng đâu có nội công thâm hậu như vậy!

-Du Thiên Ân nguoi tại sao chảy máu mũi!!

A Triệu nghe vậy liền hốt hoảng mở mắt ra, nhưng lại bị Du Thiên Ân quát.

-A Triệu, nhắm mắt lại.

A Triệu khổ sở nhắm mắt lại, nhưng vẫn hỏi thăm Du Thiên Ân.

-Chủ nhân người bị thương ở đâu, mau theo nô tài đến chỗ đại phu.

Nàng quan sát Du Thiên Ân thật lâu, mới phát hiện, sao mặt hấn lại đỏ như vậy, rồi cái ánh mắt gian manh kia, nhìn nàng một cái rồi liền quay ra hướng khác, nàng nhìn lại bản thân...tuy quần áo ở đây nhiều lớp thật, nhưng khi thấm nước quần áo điều dính vào người, bao nhiêu đường cong điều phô bày ra...cho nên...

-DU BIÊN THÁI! NGƯỜI CHẾT ĐI!!! “chát” năm ngón tay in rõ lên má ai kia.

Một người đánh một người chịu trận, một người nhắm mắt, nhưng vẫn cố can ngăn, âm thanh bát nháo náo loạn bên bờ sông.

Chiều dần buông, người bán đồ trên phố ít dần, thay vào đó các quán ăn nhỏ bên đường lại mọc lên, một cỗ xe ngựa vừa chạy qua mọi người bên đường né sang lề để nhường đường.

Xe ngựa dừng lại ở Uy Vũ phủ, sao đó người trong xe bước xuống thẳng tiến đi vào trong, quản gia vui vẻ ra đón

-Mừng Tam vương gia hồi phủ.

-Ừm, mọi chuyện trong phủ vẫn tốt chứ? Du Thiên Vũ hỏi.

Lão quản gia vui vẻ đáp.

-Dạ thưa tam vương gia hết thấy mọi chuyện điều ổn.

Du Thiên Vũ ngay ngày trở về đã phải vào cung làm công việc hoàng thượng giao, không về kịp để đưa Tiểu Hạo đi chơi như lời đã hứa, hấn thấy người làm cha như hấn thật tệ cho nên vừa về là đến gặp Tiểu Hạo ngay.

Tiểu Hạo đang ngồi đọc sách thấy tiếng Du Thiên Vũ gọi liền mở cửa chạy ra ngoài.

-Phụ thân! Tiểu Hạo ôm trầm lấy chân Du Thiên Vũ.

Du Thiên Vũ bế Tiểu Hạo lên, hôn vào má nó hai cái, râu của hấn chạm vào má làm nó cười khanh khách, Dương Mỹ được gia đình báo cáo là tam vương gia đã về liền đến xem, thấy cảnh cha con vui vẻ như thế này khiến nàng ta cũng an tâm hơn.

-Phu quân, chàng đã về rồi.

Du Thiên Vũ liếc nhìn Dương Mỹ một cái, sau đó trả lời rất thờ ơ.

-Ừm

Dương My cũng quen với tính này của Du Thiên Vũ, ngoài lạnh trong nóng nên không phản nàg gì.

-Phu quân, chàng mới về còn mệt, để thiếp kêu người làm chuẩn bị cơm cho chàng dùng.

Dương My đích thân xuống bếp chỉ đạo nha hoàng,làm cho Du Thiên Vũ một bữa ăn thịnh soạn, lúc ăn cơm Du Thiên Vũ có sai người đi mời nhị hoàng huynh của hắn đến, nhưng gia đình báo lại là hoàng huynh hắn lại đổ bệnh, nghe xong hắn rất lo, nên ăn cơm xong hắn liền đến thăm hỏi.

Nhưng vừa đến cửa phòng thì đã nghe giọng quen thuộc vang lên, tay đưa lên gõ cửa cũng dừng ở không trung.

-Du Thiên Ân, ngươi ngồi ngay ngắn cho ta, ngươi còn xoay qua xoay lại thì ngươi tự bôi thuốc đi.

-Được...a...a...đau

-Ngươi phải nam nhân không vậy, chỉ là bôi thuốc mà cũng đau đến nổi nhăn mặt.

-Ngươi thử nói xem?

Bên trong im lặng một hồi lại có tiếng nói.

-Du biến thái, ngươi chết đi!!

-A...a...a Tiểu Tâm,ngươi bỏ tay ra, đừng bầu vào hông ta nữa thật sự rất đau...a...a..

Du Thiên Vũ như chết lặng, là Thanh Tâm sao...sao cô nương ấy lại ở trong phòng nhị hoàng huynh, hai người họ còn nói chuyện rất là thân thiết, Thanh Tâm cô nương ấy lại nói chuyện thoải mái như vậy không một chút lễ nghĩa với nhị hoàng huynh mà huynh ấy không trách phạt mà còn đáp lại rất tự nhiên.

“két” tiếng mở cửa phát ra, Du Thiên Vũ vội nấp một sang một bên để quan sát.

-Ngươi đang bị cảm à không nhiễm phong hàn mau vào trong ngủ đi, ở ngoài trời rất lạnh, ta về phòng đây! Nàng nhìn Du Thiên Ân căn dặn.

Du Thiên Ân ngây người nhìn nàng một lúc mới gật đầu với nàng, nàng đi vào phòng, lúc này Du Thiên Ân mới nở nụ cười dịu dàng rồi cũng khép cửa lại.

Cảnh này Du Thiên Vũ nhìn thấy hết, và cũng biết được, không chỉ hắn có cảm tình với Thanh Tâm cô nương, mà nhị hoàng huynh của hắn cũng có, với lại nhị hoàng huynh hắn lại được lợi thế hơn, hắn đánh mang một bụng sầu não trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Phế vật

-Hoàng thượng, không xong rồi, không xong rồi!

Giọng thái giám An Tử một lút một to hơn, Du Thiên Minh đang xem tấu trưng trong thư phòng bị tiếng ồn làm phiền nên bặt tâm nhìn ra cửa.

-Hoàng thượng,không xong rồi! An Tử hoảng loạn chạy vào thư phòng.

Du Thiên Ân chau mày nhìn xuống An Tử đang quỳ trên sàn nhà.

-Có chuyện gì mà ngươi lại hoảng loạn như vậy?

An Tử mặt mày trắng bệch, giọng rung rung.

-B..Bẩm hoàng thượng, Lâm...Lâm phi xảy ra chuyện rồi.

Vừa nhắc đến Lâm phi Du Thiên Minh giật mình, liền nhanh chân đến Trúc Linh cung.

Cùng lúc đó ở Tây cung thái giám cũng đến báo với Mộc Linh Đan, bà ta nghe được tin này thì cười vui vẻ.

-Đúng là trời giúp ta, chúng ta còn chưa ra tay thì tiện nhân đó cũng xảy ra chuyện.

-Bẩm Thái Hậu, nhưng...nhưng Lâm Phi luôn miệng nói là do Hà phi nương nương hãm hại mình, cho nên Hà phi cũng bị hoàng thượng gọi đến Trúc Linh cung, hoàng thượng rất tức giận.

Nghe thái giám nói hết, Mộc Linh Đan tức giận đập bàn.

-Tiện nhân này đúng là to gan, dám vu oan cho Nguyệt nhi của ai gia, mau, mau đưa ai gia đến chỗ đó, không thấy ai gia ra tay tiện nhân đó xem ai gia không tồn tại, đáng chết!

Mộc Linh Đan đi đến Trúc Linh cung, vừa vặn nghe được lời khóc xức mướt của Hà Thu Nguyệt, khiến bà ta càng thêm nóng lòng.

-Hoàn..Hoàng thượng thần thiếp không có..hức..không có bỏ độc khiến cho Lâm Phi bị xảy thai..hức...thần thiếp bị oan.

-Nàng nói nàng bị oan? Thái giám cung nữ điều xác nhận là nàng vào giờ Thìn nàng có mang canh đến cho Lâm Phi uống, đến ngự trù cũng nói là nàng có đến phòng bếp nấu canh từ sáng, đến thái y cũng nói là do uống canh nên Lâm Phi mới xảy thai, nàng còn muốn nói mình bị oan?

-Không phải như vậy...canh...canh đúng là thần thiếp nấu, nhưng đó là canh bổ huyết, thần thiếp không có bỏ độc, xin hoàng thượng suy xét cho thần thiếp...

Hà Thu Nguyệt bò đến kéo chân áo Du Thiên Minh, Du Thiên Minh lạnh lùng nhìn nàng ta, sau đó xô nàng ta sang một bên.

Hà Thu Nguyệt tủi thân nên khóc lớn lên, Du Thiên Minh thờ dài, sau đó gọi người đến.

-Người đâu mau đưa Hà Phi vào đại lao, chờ ngày...

-Không được bắt Nguyệt Nhi, nó vốn dĩ bị oan.

Mộc Linh Đan bước vào, tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống hành lễ, Du Thiên Minh cũng chấp tay hành lễ.

-Thần nhi tham kiến mẫu hậu.

Mộc Linh Đan đi đến đỡ Hà Thu Nguyệt đứng dậy, sao đó dùng ánh mắt tức giận nhìn Du Thiên Minh.

-Hoàng thượng người thật sự quá đáng, chưa điều tra rõ đã vội khép tội! Mộc Linh Đan nhìn Hà Thu Nguyệt sao đó vỗ về - Nguyệt Nhi con yên tâm ai gia nhất định đòi lại công bằng cho con.

-Mẫu hậu, cũng do người quá nuông chiều nên Hà Phi mới lộng hành, mới không xem trọng gì như vậy! Du Thiên Minh tức giận.

Mộc Linh Đan mặc kệ hần, đưa con này cũng thật cứng đầu, nhìn tiện nhân kia mặt mày trắng bệch nằm trên giường trong đầu bà ta suy tính, có thể là ai ra tay hạ độc trước, rồi lại đổ tội lên Hà phi, chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

-Hoàng thượng còn nhiều chuyện đại sự phải giải quyết, chuyện này hoàng thượng cứ để ai gia lo liệu, sẽ tìm ra sự thật thỏa đáng nhất cho hoàng thượng.

Du Thiên Minh bắt lực thờ dài.

-Được, nhi thần sẽ đợi sự thật mà người nói này.

Du Thiên Minh lạnh lùng nhìn Hà Thu Nguyệt đang nấp đằng sau Thái Hậu, cái nhìn này biểu hiện sự chán ghét vô cùng.

Du Thiên Minh đi rồi thái hậu mới ra lệnh tất cả nô tỳ trong Trúc Linh cũng không được sự cho phép của bà ta thì không được ra ngoài nữa bước, đợi khi Lâm Phi tỉnh dậy sẽ điều tra lại.

Điều này khiến cái người Lâm Phi nằm bất động trên giường kia lạnh toát cả mồ hôi, mới khi này còn mừng thầm trong lòng, nhưng hiện giờ thật sự muốn khóc, rõ ràng trong kế hoạch không có xuất hiện của mẹ Thái Hậu này.

.....

Đường phố kinh thành buổi trưa vẫn tấp nập như mọi khi, lời mời chào lúc nào cũng sôi nổi, ai ai cũng vui trừ một kẻ à không trừ hai kẻ đang im lặng đi theo một cặp đang hẹn hò kia, nhàm chán đến nỗi gấp ngăn ngáp dài mấy cái.

-Người cũng cảm thấy buồn ngủ sao A Triều, ta nói rồi người thử khuyên chủ nhân về nghỉ đi, đi sáng giờ mấy canh giờ rồi chủ nhân lại có bệnh ta sợ người không chịu nổi, người mau nói với đi chủ nhân, trước nay chủ nhân điều nghe lời người nói mà.

A Triều cười khổ.

-Lúc trước là như vậy nhưng bây giờ người xem đi.

Hai người nhìn theo dáng một cao một thấp phía trước, không tự chủ cùng thờ dài.

Nàng nhìn ngang nhìn dọc rồi cuộc cũng tìm được cái mình muốn, liền chạy một mạch đến đó.

-Ông chủ cho ta bốn à không năm xâu kẹo hồ lô!

Nàng đón lấy kẹo từ tay người bán, sao đó trả tiền, kẹo hồ lô ở đây có hơi mắc hơn ở Quang Châu, nhưng muốn ăn rồi nàng cũng không so đo lắm.

-Cho người một cái.

Nàng đưa xâu kẹo cho Du Thiên Ân, sau đó quay lại phía sau đưa luôn cho A Triệu, A Duật mỗi người một cái, còn mình hiên ngang ăn hai xâu.

A Triệu, A Duật chưa dám ăn vội, phải đến khi lên nhìn chủ nhân gật đầu đồng ý mới dám ăn.

Bọn họ đi lòng vòng thêm một lúc rồi đến một tửu quán ăn cơm.

Nàng ngồi lựa chọn hết cái này đến cái kia, xem cái nào tốt và không tốt cho sức khỏe, Du Thiên Ân ngồi cạnh môi bắt giác cong lên một chút, A Triệu, A Duật hình như cũng phát hiện ra điểm bất thường này, nhưng tuyệt đối không dám thắc mắc nửa lời.

Một bàn đầy đủ sáu món, mọi người cùng ăn uống với nhau rất vui vẻ, nàng lâu lâu lại gấp thức ăn cho Du Thiên Ân, cho cả A Triệu, A Duật, mỗi lần như vậy bọn họ lại cảm nhận được một luồng khí không ổn, cho nên quyết định ôm bát ra ngoài cửa tửu quán ngồi ăn.

Nàng thắc mắc hỏi thì bọn họ bảo muốn vừa ăn vừa ngắm cảnh, nàng nói biết như vậy chọn chỗ ở trên lầu cho dễ ngắm hơn.

-Đừng nói nữa mau ăn đi! Du Thiên Ân gấp một cái đùi gà cho nàng.

Má nàng hơi chuyển hồng, môi cứ cười cười mãi, nói đi cũng phải nói lại dù nàng với hắn đã trở lại như lúc trước thậm chí còn thân hơn lúc trước, nhưng nàng và Du Thiên Ân không biết nên gọi là gì, người yêu thì không đúng, hai người chưa ai mở lời hết, nàng cũng không chắc là Du Thiên Ân hắn có thích nàng, hay là do nàng đơn phương thôi.

Nhưng nàng cảm nhận được, Du Thiên Ân đối với mình có chút gì đó khác hơn với người khác, nên nàng cứ hy một chút, chờ đến lúc hắn tỏ tình, con gái mà tỏ tình trước thiệt thòi nhiều lắm.

-Du Thiên Ân, khi nào phủ của người sửa chữa xong? Nàng chợt nhớ đến vấn đề này nên thuận miệng hỏi.

Du Thiên Ân buột miệng, lấy khăn lụa lau miệng, sau đó liếc nhìn nàng.

-Người vẫn còn ý định đuổi ta đi?

Cái người này.

-Không phải chỉ là muốn biết khi nào...người chuyển về đó thôi! Nếu Du Thiên Ân về phủ rồi nàng thì sao.

-Vẫn chưa xong, vì phủ sắp đón người mới nên phải xây rộng thêm một chút.

Nghe câu này nàng ngây người, đầu cúi xuống tự kỷ.

Đón người mới! Ấy chắc không phải vậy đâu! Nàng đưa tay chạm vào hai má đỏ ửng của mình.

-Tiểu nhị đâu mau mang vài món nhắm với hai vò rượu lên đây!

Có mấy người đàn ông bước vào chọn ngay bên cạnh bàn của nàng, họ vừa xuống đã lớn tiếng gọi tiểu nhị.

Không khí trong tửu quán khá im lặng, nhưng khi họ vào lại ồn ào đến nỗi khiến người ta khó chịu nhìn bọn họ.

-Haha lâu rồi chúng ta mới gặp nhau một lần, nhất định hôm nay phải uống cho đã một hôm.

-Tứ huynh không sợ tứ tẩu ra đón về sao haha.

-Đương nhiên không sợ, đừng nói nhảm nữa mau uống đi.

Bên bàn bên này nàng ăn gần xong bát cơm, Du Thiên Ân thì ăn xong lâu lắm rồi, hắn ngồi uống trà, lâu lâu lại nhìn nàng một cái, thấy nàng buột bát xuống hắn đẩy ly trà sang cho nàng.

Nàng thuận tay bung lên uống một ngụm, A Triệu, A Duật lúc này cũng trở lại, thấy nàng cũng ăn xong, A Triệu ra dấu cho tiểu nhị tính tiền, ba người đứng lên chuẩn bị đi nhưng Du Thiên Ân vẫn ngồi đó.

-Sao chưa đi? Nàng hỏi.

Du Thiên Ân không trả lời, ba người lại nghe âm thanh của mấy gã bên bàn bên nói với nhau bắt giác cũng ngồi xuống im lặng mà nghe.

Chẳng qua bọn họ uồn rượu nói chuyện phím, nói trên trời dưới đất, cuối cùng cũng nói đến vấn đề không nên nói.

-Tứ huynh người biết không nhà em của nương tử ta Linh Châu nghe đâu năm nay ngập lụt rất nghiêm trọng, nhưng mà hoàng thượng chẳng đời hoài gì đến, nghe đâu lại hưởng thụ đi săn bắt, thật là không ra gì.

-Người đó be bé cái miệng lại, người muốn bay đầu sao! Một người sợ hãi vội ngăn cản.

-Phi, có gì mà sợ, ta nói thẳng, ta e rằng Thiên Long Quốc cần phải đổi người cai trị, hoàng thượng hiện giờ quá nhu nhược, chỉ biết nghe lời bọn cầu quan! Tên được gọi là Tứ huynh đó lớn tiếng nói.

Thêm một người lắc đầu ngán ngẩm.

-Vậy người nói xem ai lên thay ngôi hoàng đế thì hợp đây?

-Đương nhiên là tam vương gia rồi, người nhìn là biết, bao năm ngài ấy thân chinh ngoài sa trường, dũng mãnh tài trí như thế nào! Tên Tứ huynh khẳng định nói.

-Người quên tiên đế còn một người con là Nhị vương gia sao? Một tên rót rượu vào ly rồi đưa cho tên Tứ huynh.

Hắn uống ực hết rồi mới nói tiếp.

-Nhị vương gia ta nghe mọi người đồn thổi, hắn chỉ là một tên phế vật.

“Phụt” “khụ” “keng”

Sau khi nghe hết câu kia, lần lượt ba âm thanh đó vang lên, đầu tiên là tiếng sặc trà của nàng, tiếp đến là tiếng ho khan của A Triệu, và sau cùng là tiếng thanh đao cắm trên tay đột nhiên rớt xuống sàn nhà, ba người len lén nhìn mặt Du Thiên Ân.

Phải nói là thế nào nhỉ, chỉ thua bao công một chút thôi, bên bàn bên cạnh vẫn chưa chịu dừng vẫn tiếp tục nói.

-Tứ huynh, huynh đã gặp nhị vương gia rồi sao, trông huynh chắc chắn vậy?

Tên Tứ huynh đó cười ha hả.

-Nếu ta mà gặp được người của hoàng thất thì đã không mời các người ở cái tửu lâu nhỏ này rồi.

-Vậy sao huynh lại chắc nhị vương gia là phế vật?

-Nhị thúc nhà ta trước đây là thái giám trong cung, mọi chuyện trong cung không sáu cũng bảy phần nắm rõ, người nói nhị vương gia từ nhỏ đã yếu ớt, lại bị bệnh suốt, nghe đâu được cao tăng trên núi chữa trị mới giữ được mạng sống đến giờ, nhưng chưa hết đâu cao tăng ấy nói nhị vương gia sẽ không qua khỏi vào năm hai mươi lăm tuổi, hiện giờ ngày ấy còn hơn hai mươi bốn tuổi rồi còn gì, chưa giành được ngôi thì chết mất rồi haha.

Cả đám bọn họ được một phen cướp phá lên, Du Thiên Ân trán nổi đầy gân xanh, tay hắn bóp chén trà sắp vỡ đến nơi.

Nàng nhìn ra điểm bất thường này nên vội vàng đòi đi về.

-Du Thiên Ân, chúng ta mau đi về thôi, ta cảm thấy hơi mệt rồi.

Du Thiên Ân thấy nàng kéo ống tay áo mình, nét mặt dần dần ra, dịu dàng nhìn nàng.

-Ừm.

Nghe vậy nàng liền đứng dậy, bốn người đứng dậy lại gây sự chú ý của bọn họ, bọn họ thấy nàng với gương mặt xấu xí lại quay ra chăm chọc.

-Vị công tử khôi ngô kia, xem ra sở thích rất lạ nha.

-Đứng đứng, không biết khi đến tới công tử nhìn nha đầu này thì xó giật mình hay không haha!

Sau câu đó là một tràng cười của bọn chúng, Du Thiên Ân lúc này ánh mắt sát khí nhìn thẳng vào bọn họ.

Thấy thế tên Tứ huynh mới cười hề hề.

-Công tử thứ lỗi huynh đệ của ta uống rượu say nên không có ý chăm chọc hai người, xin thứ lỗi.

Nàng thấy mấy chuyện này càng đời càng rối, nên khuyên Du Thiên Ân một tiếng.

-Thôi bỏ qua đi, đừng quan tâm bọn họ.

Du Thiên Ân thở dài, sau đó cũng chịu theo nàng bỏ đi, đi đến cửa nàng lại nghe tiếng bọn họ cười đùa.

-Huỳnh xem nha đầu đó tuy xấu xí, nhưng thân hình rất ổn nha haha.

-Đứng đứng nhìn xem phía dưới rất đầy đặn, dù có xấu xí tắt đèn rồi thì cũng như nhau mà haha.

Nàng khổ sở tự hỏi tại sao mình lại ở cổ đại, nếu ở hiện đại nàng có thể gọi công an đến hốt mấy ông chú đó.

Khi này nghe bọn họ nói câu chuyện về hắc không biết mấy thật mấy phần giả, muốn hỏi hắc nhưng mà sợ hắc tổn thương mắt.

Đi đến ngã tư con phố Du Thiên Ân đột nhiên dừng lại, nàng thắc mắc hỏi.

-Sao vậy?

-Ta có việc ngại về phủ trước đi.

-Việc...

Thiệt tình cái người này làm gì đi gấp như vậy nàng còn chưa nói hết đã bỏ đi.

Nàng thở dài, đành quay về phủ trước.

Ở đây đi về đến phủ cũng hơi xa đó, cũng không gấp nàng đi từ từ cũng được, nàng thấy một bà cụ đang bày hàng trên đường, hình như là bán quả hồng, nhìn rất ngon nha, mua về một ít buổi tối có thể vừa ăn vừa ngắm sao.

-Bà ơi, hồng bao nhiêu một quả vậy?

Bà lão cười tươi với nàng.

-Ba quả một hào, nha đầu ngại an tâm hồng vừa hái rất ngọt, ngại ăn thử đi.

Bà lão đưa cho nàng một quả ăn thử, nhưng nàng lắc đầu bảo.

-Không cần đâu, bà nói ngọt nhất định sẽ ngọt! Nàng cười cười, sau đó lấy mười lăm quả.

Nhiều quá nàng ôm không hết, nên bà lão đưa nàng một cái túi vải để đựng, nàng ôm một ôm lớn từng chút đi về phủ.

Lộc cộc...lộc cộc...lộc cộc..

Tiếng ngựa hí rồi bước chân ngựa càng ngày càng đến gần, mọi người đằng trước la hét lên, rồi chạy vào hai bên đường, một con ngựa màu đen không có người cưỡi đang chạy trên phố, trông nó rất hoảng loạn, đáng lẽ là nàng đã nhìn thấy từ xa rồi, cũng tránh vào lề rồi, nhưng mấy cái người kia làm gì xô đẩy, nàng lạy đang ôm một túi hồng trên tay, rốt cuộc bị đụng trúng hồng rơi hết xuống đất.

Rồi xô đẩy làm nàng ngã đã đành, cũng không giúp nàng nhặt mấy quả hồng lên còn đạp vỡ của nàng hai quả, đáng ghét.

-Triệu Long, ta cho chàng hay nếu không đen hắc mã về, tối nay chàng ngủ sàn nhà đi!!!!!!

Hề, giọng nói này sao mà quen vậy, rất giống giọng của Lâm Xuyên, nàng ngồi dậy nhón chân lên xem trên phố, chỉ thấy chiếc xe ngựa đi ngang thôi, nhìn một lượt vẫn không thấy, nàng lại tự nhủ là mình nghe lầm hay là tiếng người nào đó giống chị ấy thôi.

Nàng nhặt lên hết số hồng dưới đất, đếm lại còn thiếu một quả, không biết đâu rồi, nàng nhìn dưới đất.

A nhìn thấy rồi! Quả hồng này chạy đến gần cửa tiệm của người ta, nàng nhặt lên phui phui rồi cất vào túi vải.

-A ha, đồ xấu xí kia!

Một đứa nhỏ tầm bảy tám tuổi đứng khoanh tay, mặt thì cười chọc ghẹo nàng, sau đó trong tiệm chạy ra thêm năm sáu đứa.

-Xấu xí thật đó.

-Đúng vậy, nhìn ghê chết đi được.

-Lấy đá ném đồ xấu xí đi.

Bọn chúng lấy mấy viên đá nhỏ trong chậu cây định ném nàng, nàng nhanh chóng hù dọa

-Nếu các ngại dám ném ta, ta nhất định báo quan bắt các ngại vào ngục hết đó! Nàng giả bộ làm mặt dữ tợn, trẻ con hù thế là sợ tè ra quần rồi.

-Haha, ngại đi báo đi, ta là con gái quan chỉ phủ đây, ngại nói xem ai sẽ bị bắt.

Hề, nằng xỉu, cái thái độ gì đây? Con bé kia mới sáu bảy tuổi mà giọng đã chua như vậy rồi.

Làm dữ không được nằng mới xuống giọng, người ta nói trẻ nhỏ cần phải mềm mỏng với chúng.

-Tiểu nha đầu à, mẩu thân muội có dạy ra đường phải lễ phép với người lớn không, muội như vậy là đứa trẻ không ngoan đấy biết không.

Nó hình như nghe không lọt tai, nó còn cười khinh bỉ với nằng, ấy cho hỏi nó có phải là trẻ con không vậy? Hay uống thuốc teo nhỏ giống Conan?

-Mẩu thân ta có dạy là nữ nhân mà xấu xí như ngươi thì chỉ làm phế vật mà thôi.

Nằng sốc! Cái con bé này, quá đáng.

-Vậy là mẩu thân muội sai rồi, dù là xinh đẹp thế nào nhưng vô lễ, thiếu tôn trọng người khác đó mới gọi là xấu xí thật sự, hay như muội nói đó mới là phế vật.

Con bé hình như khó chịu ra mặt, nó ra lệnh cho mấy đứa còn lại.

-Các ngươi mau ném chết nữ nhân xấu xí này cho ta.

Mấy đứa nhỏ đua nhau ném đá vào người nằng, đá tuy nhỏ nhưng cũng rất đau nha.

-Mấy đứa mau dừng lại!!! Nằng tức giận quát.

-Không được dừng, nếu các ngươi làm tốt, ta nhất định thưởng cho ngươi!

Con bé này, thấy nằng nhượng nhịn rồi làm tới.

Nằng lấy tay che mặt tiến lên phía trước mấy bước, đám nhỏ sợ nên lùi lại phía sau, nhưng con bé lại la hét hăm dọa, nằng vừa đặt chân lên bậc cửa, con bé lấy nguyên hòn đá to định ném nằng né qua một bên, trượt chân ngã xuống đất, nằng tưởng ề ầm cái mông nữa rồi chứ, nhưng hình như có người đỡ nằng.

-Cô nương không sao chứ.

Ánh sáng của mặt trời chói quá, mãi một lúc nằng mới nhìn rõ mặt người này, là một người con trai, ề nhìn như khuôn mặt này rất quen nha.

-Cô nương?

Thấy nằng nhìn chăm chăm mình, người đó vội kêu nằng thêm một lần nữa, lúc này nằng mới vội vàng đứng lên, rồi rít cảm ơn.

-Đa tạ công tử đã giúp đỡ.

Người đó cười cười, nằng thấy kì lạ hẳn cười cũng quen quen nữa, nhưng nhất thời không nhớ ra.

-Việc nên làm thôi không cần đa tạ như vậy.

Lúc này một người nữa từ cửa tiệm đi ra, cuối đầu với người con trai kia rồi nói.

-Chủ..công tử, nô tài đã nói lại với ông chủ ở đây dạy dỗ mấy tiểu tử kia rồi, nhưng còn một tiểu nha đầu là con quan chi phủ hơi khó dạy một chút.

-Không cần phải vậy đâu, bọn tiểu tử nghịch ngợm một chút thôi, không cần phải làm lớn chuyện đâu! Nằng cười trừ, còn làm lớn chuyện nằng bị người ta cười thúi đầu sao, lớn rồi còn bị mấy đứa nhóc ăn hiếp.

Khi nầy nằng còn nhìn người con trai này nhưng bây giờ hẳn quay ngược lại nhìn nằng, hẳn còn nhìn kỹ hơn.

-Có chuyện gì sao công tử? Nằng hỏi.

-À không, không có gì, ta chỉ thấy cô nương hơi giống một vị bằng hữu của ta thôi.

-Ra vậy, chắc không phải đâu ta xấu xí thế này tuyệt đối không giống bằng hữu của công tử rồi! Cho xin đi nhìn người này giàu như vậy, mà là bạn của người giàu thường rất giàu, nằng không muốn dính liếu gì đâu.

Nằng thấy người này cũng tốt nên chia phân nửa số quả hồng ra sao đó đưa cho hắn.

-Xem như thay lời cảm ơn công tử! Nằng cười.

-Không được, những đồ này thấy không được sạch...

-Được, đa tạ người!

Cái người đi chung với hắn hình như không muốn nhận vì đồ này không tốt, nhưng hắn thì khác, xem ra là người tốt trong những người giàu.

-Vậy tạm biệt công tử ta đi đây.

Nàng chào hắn rồi bỏ đi, hắn đứng đó nhìn theo bóng lưng của nàng, hai mắt chợt phát ra một tia nghi hoặc.

-Ngô Thanh Tâm?!

.....

-Chủ nhân đã cho bọn chúng uống năm vò rượu lớn rồi, hiện giờ bọn chúng say không biết trời đất gì rồi!

Một người mặt y phục màu xanh quen thuộc, gạt đầu hải lòng, sau đó lấy một chiếc mặt nạ mang vào, rồi bước ra khỏi bức bình phong.

Y nhìn một lượt mấy tên nằm trên đất, sau đó kêu người trói bọn chúng, bắt bọn chúng ngồi thẳng người.

Rồi từng người bị đàng vào má, đánh đến nổi bật máu, một tên yếu ớt nói.

-Th...tha cho t..a....x..in..tha mạng...

Y lạnh lùng nhìn bọn họ, ra lệnh đánh tiếp.

-Còn nói được, đánh thêm cho ta, sau khi đánh xong cho chúng ăn hết năm mươi trái ớt cho ta.

Nói xong y bỏ đi ra ngoài, giọng thì thầm nhưng sắc lạnh khiến người đi kẻ bên lạnh cả sống lưng.

-Dám nói bỗ vưng phé vật, dám khi dễ người của bỗ vưng? Ngươi đợi xem ai sẽ trở thành phé vật!!

.....

chúc mọi người trung thu vui vẻ <3 <3

gần đây mình hơi bận nên ra chương hơi lâu m.n thông cảm, và mình cũng cảm ơn m.n rất nhiều vì đã đọc truyện của mình <3 love all

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đã có người trong lòng

Hửm, ai gọi nàng vậy, ở kinh thành này nàng đâu có quen biết nhiều đâu? Nàng xoay người lại tìm xem ai gọi mình, chỉ thấy người con trai kia đang nhìn mình thôi.

-Vừa rồi công tử gọi ta sao? Nàng tròn mắt nhìn hai người họ.

Người con trai đó với vẻ mặt bất ngờ tiến lại chỗ nàng, một lần nữa nhìn kỹ mặt nàng.

-Nàng là...Ngô Thanh Tâm đúng không?!

Hề, người này mới gặp mà sao biết cả tên của nàng?!

-Đúng...nhưng mà tại sao ta và người mới gặp mặt mà người đã biết cả tên ta, ta nhớ khi này không có nói cho người biết.

Người con trai đi gần mặt lên trời cười ha ha mấy tiếng, rồi miệng lại lẩm bầm.

-Đúng là có duyên thật rồi, nàng không chết, ta luôn có linh cảm nàng không chết mà!

-Ngươi..ý của ngươi là!?

Cái người này, không phải có vấn đề chứ? Nàng bắt giác lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

Mắt người này tràn ngập ý cười nhìn nàng.

-Nàng thật sự không nhớ ta là ai sao, nàng nhìn kỹ xem.

Nàng nhìn hần một lần nữa, nhưng mà thật sự...không nhớ ra ai.

Hần ta thấy nàng không nhớ bèn, gọi ý.

-Nàng có nhớ lúc chúng ta ở Quang Châu, ta hai lần cứu nàng, một là ở tửu lầu, hai là trên xe ngựa.

Xe ngựa, tửu lầu?? Đầu nàng bắt đầu lục lọi lại kí ức, trước đây ở Quang Châu lúc đó hiểu lầm nên chạy trốn khỏi bọn A Duật, lúc đó có trốn trên xe của một người, và người này...

Hình ảnh về người trên xe ngựa đó từ mờ ảo không thấy rõ chon đến khi hiện rõ, và hòa vào khuôn mặt đang đối diện với nàng, lúc này nàng nói “À” một tiếng.

Lúc đó nàng chạy trốn nên chưa cảm ơn người ta một tiếng, mà công nhận thật kinh thành nhỏ bé quá, đi đâu cũng gặp người quen.

-Đúng là hữu duyên.

-Đúng đúng! Nàng cười gượng - lần trước do đi gấp cho nên không thể cảm tạ người được, lần này lại cứu ta nữa không biết nên trả ơn thế nào cho hết đây.

Người kia đáng vẻ nho nhã, mắt lúc nào cũng vui vẻ với nàng.

-Không cần phải như vậy, gặp lại nàng đó là lời cảm tạ lớn nhất rồi.

Hề, cái người này nói gì vậy, không phải là người có vấn đề đó chứ.

Nghĩ một lát nàng mới quyết định trả ơn cho hắn nhanh gọn lẹ, ơn nghĩa mà để lâu quá khi trả rất khó khăn.

-Thôi như vậy đi,ta mời công tử một bữa xem như cảm tạ công tử, được chứ?!

Hoi bất ngờ, người này thì vẻ mặt còn suy nghĩ, chứ người đi bên cạnh thẳng thừng từ chối.

-Không được, tuyệt đối không được, công tử nhà ta không thể ăn bữa mấy thứ không được sạch sẽ ở đây được!

Nàng khó chịu nhìn tên này.

-Thế nào mà không sạch sẽ có phải bắt công tử nhà ngươi ăn mấy thứ không đáng hoàng đâu, chỉ là ta muốn mời ngày ấy một bát chè đậu đỏ thôi mà.

-Như vậy cũng không được, ta nói ngươi biết...

-Được rồi Tiểu An, Chỉ là ăn một bữa thôi xem như phá lệ một lần cũng không sao! Vậy đa tạ nàng đã mời ta.

Tiểu An, nàng kim lăm mới không phụt cười, nhìn mặt người đi bên cạnh này,đã già lăm rồi còn gọi Tiểu An.

-Khụ...vậy mời công tử đi theo ta.

Người kia vui vẻ, đi theo phía sau nàng, nàng đưa họ đến chỗ của hai vợ chồng bà lão kia, lâu rồi nàng cũng không đến ăn chỗ họ.

Thấy nàng họ vui vẻ đón tiếp, trong khi chờ họ mang chè lên nàng có hỏi người này tên gì, nhưng trong có vẻ lúng túng lăm, nói tên thôi mà, khó lăm sao?

-Thôi không làm khó công tử nữa, nếu khó khăn quá thì bỏ qua đi.

-Ta...ta tên là Hoàng Minh, Thiên Hoàng Minh.

Tên này hơi khó đọc, hèn gì không muốn nói.

-Chè đến rồi, đến rồi.

Bà lão mang ba bát chè lên, vẫn là hương vị đó ngọt rất ngọt, bà lão cứ nhìn nàng cười tủm tỉm, sao đó chuyển sang nhìn hai người kia.

-Tiểu Tâm, hai người này là thái giám mới đến nữa sao?

“khụ” sau câu hỏi đó là một trận ho khan của nàng, lấy lại bình tĩnh nàng mới giải thích với bà lão.

-Không không, đây là một vị ân nhân trước đây đã cứu con.

-À thì ra là vậy, thôi mau ăn đi!

Bà lão hỏi thăm xong cũng đi mang chè cho bàn khác, khách hôm nay có vẻ đông.

Nàng húp một muỗng chè sau đó ngẩng mặt lên nhìn hai người họ, tên Hoàng Minh kia cũng đáng đo một lát mới ăn thử, ấy bộ dạng này rất giống Du Thiên Ân nha.

-Nha đầu kia trên mặt nguoi tại sao lại bị như vậy lúc trước đâu có như thế này?!

Cái người tên Tiểu An đột nhiên hỏi nàng, nàng cũng giật mình, lúc nàng gặp tên Hoàng Minh này cũng là mấy tháng trước, nàng phải nhìn kỹ lắm mới nhìn ra, còn Tiểu An này vẫn còn nhớ mặt của nàng khi đó sao?

-À...chuyện này kể ra dài dòng lắm.

-Dài dòng thì từ từ mà kể! tên Tiểu An lập tức nổi máu tò mò.

Nàng cười gượng.

-Thật ra sau khi rời khỏi Quang Châu, trên đường đi gặp phải cướp, tở tở đi chung với ta nghĩ ra cách để không bị cướp sắc nên đã bôi cái loại gì đó lên mặt ta, rồi cuộc ta vẫn bị bọn chúng nhìn vừa mắt, tuy là may mắn chạy thoát nhưng vết trên mặt rửa mãi không ra! Nàng thành thật nói.

-Ra là vậy! Tiểu An gật gù.

Hoàng Minh nãy giờ im lặng nghe nàng nói, và hẳn ta lại phát ra một chuyện, có người nói dối hẳn.

Nàng nhìn trời thấy không còn sớm nữa, không biết chừng Du Thiên Ân đã về đến phủ, không thấy nàng hẳn lại làm loạn nữa cho xem.

-Trời không còn sớm nữa, ta phải quay về phủ đây, khi khác gặp lại nguoi!

Nàng để tiền trên bàn rồi cầm túi vải đựng quả hồng lên, thấy vậy Hoàng Minh liền cản nàng lại, rồi hỏi.

-Khoan đã, nếu gặp lại thì phải tìm nàng ở đâu?!

Gì chứ đã đãi một châu chè rồi còn gì, gặp lại làm gì!! Chị đây không dư tiền!!!

-Nói ta làm việc không tiện nói ra lắm, khi nào rảnh thì ta sẽ mời nguoi ăn chè tiếp cứ vậy đi, tạm biệt!

Nói xong nàng chạy một mạch đi, xin lỗi chị đây ngày nào cũng bận!!

-Chủ nhân nguoi để nha đầu kia đi vậy sao?!

-Đương nhiên là không, hiện giờ nàng đang ở kinh thành, lại còn biết được dung nhan hiện giờ, nguoi cho nguoi đi theo dõi nàng ấy, xem nàng ấy làm ở phủ nào, nếu là làm nô tỳ thì nhất định chuộc thân cho nàng ấy, sau đó đưa vào cung gặp trẫm.

-Dạ, nô tài đã rõ.

Hai người nhìn về phía bóng lưng của nàng, mỗi người đều mang một suy nghĩ riêng.

.....

Du Thiên Ân trở về phủ cũng là giờ Tuất, hẳn đi đến trước cửa phòng nàng, ánh đèn trong phòng cũng tắt, đứng nhìn hồi lâu hẳn mới trở về phòng.

Vừa bước vào đã thấy một bàn thức ăn nguội lạnh, còn có một người đang ngủ quên trên bàn, bất giác môi hẳn nở nụ cười ngọt ngào, thì ra nha đầu ngốc này vẫn đợi hẳn ăn cơm.

Du Thiên Ân đến ngồi bên cạnh nàng, động tác nhẹ nhàng để nàng không phải thức giấc, sau đó lặng lẽ ăn những món ăn trên bàn, hương vị quen thuộc tràn đầy trong khoang miệng, dù cho đã nguội lạnh nhưng hẳn cảm thấy ngon vô cùng.

Nàng đợi Du Thiên Ân lâu quá nên ngủ quên một lúc, lúc chợt thức dậy thì cảm nhận được ai kia đang ngồi bên cạnh, còn chậm rãi ăn thức ăn, định là nói mang thức ăn hâm nóng rồi hãy ăn, nhưng mà cảnh tượng này, nàng cảm thấy không nên phá hỏng thì tốt hơn, trông Du Thiên Ân ăn ngon lành thế cơ mà, chắc là chưa kịp ăn gì nên mới đói như thế.

-Đã ăn cơm chưa?

Nàng giật mình, giả vờ ngủ mà hẳn cũng nhận ra, nàng mở mắt ra miệng cười cười với hẳn, sau đó ngồi ngay ngắn lại.

-Ta đã ăn rồi, nguoi nghĩ ta ngốc đợi nguoi cho chết đói à.

-Tốt.

Du Thiên Ân cười cười sau đó tiếp tục ăn hết bát cơm, thấy hân dùng đũa nàng bắt đầu thu dọn mọi thứ trên bàn, hân đột nhiên nắm chặt tay nàng, làm tim nàng xém chút vắng ra luôn.

-Ngươi làm gì vậy?! Nàng cúi.

Hân phát hiện trên tay nàng có vết xước, vẫn còn rướm máu, lúc đỡ mấy viên đá của lũ nhóc kia, chắc là tay bị khứa trúng.

-À cái này lúc chiều bất cẩn ngã xuống đường thôi hề hề! Nàng không nói thật đâu, nếu hân biết hân cười cho thú vị thôi.

Du Thiên Ân không nói gì, chỉ ấn nàng ngồi lại ghế, còn mình thì đến tủ gỗ mở lấy mấy cái lọ thuốc, giống như lần trước vậy, giúp nàng sát trùng vết thương, sau đó dùng miếng lụa mỏng buộc lại.

Lúc này tim nàng lại rung rinh, dù biết mê trai thế này là sai trái, sẽ bị người khác cười thể nhưng mà nàng cảm thấy càng ngày bản thân càng thích hân, càng thích lại càng thấy hành động, sự quan tâm của hân càng ngọt ngào hơn.

-Ngươi về phòng nghỉ ngơi đi, mai chúng ta có việc phải ra ngoài sớm.

-Việc gì thế? Nàng tò mò.

Du Thiên Ân không nói, chỉ im lặng mang hộp gỗ cất đi.

Nàng thấy hân có gì đó lạ lạ, lúc sáng đi chơi rất vui vẻ mà, sao giờ lại lạnh lùng như vậy, con trai toàn khó hiểu vậy sao.

-Mau về nghỉ đi, việc gì mai sẽ rõ.

-Xì! Nàng mặt mày bí xị đi về phòng.

Sau khi thấy nàng rời phòng Du Thiên Ân mệt mỏi ngã lưng xuống giường, mọi chuyện hiện giờ quá mệt mỏi, người hân thương yêu, nếu bên cạnh hân sẽ gặp nguy hiểm, nhưng từ bỏ thì hân không thể làm được, lòng hân hiện giờ rất rối.

Buổi sáng Du Thiên Ân được thái giám trong cung gọi vào cung, nghe nói Thái Hậu có lệnh mời, và cái công việc gì đó mà Du Thiên Ân nói chắc là bị hoãn lại mất rồi.

Nàng tranh thủ thời gian này, giúp Tiểu Cát làm việc nhà, giúp thăm Như Xuân nấu điểm tâm, xong mọi việc lại không có chuyện gì làm, lại thấy mấy bụi hoa trong vườn chưa được tưới nước, nên nàng mang cái thùng gỗ lớn ra múc một thùng lớn ở giếng nước mang lại khóm hoa.

-TIÊU TÂM!!!

“Ào” tay nàng đang cầm một gáo nước đầy, tên Nam Cung Việt không biết ở đâu chui ra, hù nàng một cái, nàng hết hồn nên tưới hết gáo nước vào người hân, làm cả người và đầu tóc ướt hết, vậy mà hân vẫn cười ha hả với nàng.

-Ha ha mát quá!

-Vậy còn cười được, là do ngươi hù ta đấy nhé, ta không cố ý làm ngươi ướt đâu!

Nam Cung Việt đưa tay lau hết nước trên mặt, thấy nàng đi qua khóm hoa bên cạnh hân chủ động mang cái thùng gỗ hộ nàng qua khóm hoa bên kia.

Nàng thăm nghĩ, tên này cũng chu đáo, Tiểu Cát không thiệt thòi rồi.

-Hôm nay ngươi không vào cung à? Nàng hỏi hân.

Nam Cung Việt vui vẻ trả lời.

-Không có, hôm nay trong cung xảy ra chuyện lớn, mọi người đều được Thái Hậu mời đến bàn bạc gì đó, bọn ta được cho nghỉ cả ngày.

-Ra vậy! Thì ra trong cung có chuyện nên Thái Hậu gì đó mới cho mời Du Thiên Ân đến, xem ra chuyện lớn này rất nghiêm trọng.

-Hôm nay muội rảnh phải không, tối nay ra phố chơi với ta đi! Nam Cung Việt bất ngờ hỏi nàng, còn kèm theo ánh mắt đầy mong chờ.

Nàng nhìn hân, sau đó thở dài một cái, nàng bỏ gáo nước vào thùng gỗ, sau đó tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống, Nam Cung Việt thấy vậy cũng đi đến ngồi cạnh nàng.

-Sao thế Thanh Tâm?!

-Nam Cung Việt này! Giọng nàng trở nên nghiêm túc - Trước đây ngươi có ngờ ý muốn ta thành thân với ngươi, lúc đó ta chưa kịp trả lời ngươi, và mấy lần sau đó cũng không thể mở lời với ngươi, cái đó không phải ta ngượng ngùng hay gì khác mà là không nỡ làm ngươi tổn thương, ngươi lúc trước cứu ta

một lần, ta rất cảm kích nhưng lòng cảm kích đó không thể trở thành tình cảm giữa nam và nữ được, người sau này đừng có chấp nữa, xung quanh người còn những người xinh đẹp hơn ta, và yêu người hơn ta nữa.

Nam Cung Việt bị sốc, người đơ ra, ánh mắt kích động, có phần bị thương.

-T..Tiểu Tâm, muội đùa phải không, nếu là vì muội không xinh đẹp thì muội yên tâm Nam Cung Việt ta nhất định không phải loại người đó, nhất định ta sẽ yêu thương nàng hết lòng mà.

Uầy cái tên này, nói nhiều như vậy sao không hiểu chút nào vậy?

-Ý ta không phải vậy,mà là...

-Tiểu Tâm muội đừng mặc cảm, sau này ta nhất định đối tốt với muội, sẽ không vì muội không xinh đẹp mà ruồng bỏ muội!

Nàng hết lời với tên này rồi, nói mãi không hiểu, nếu hôm nay không nói rõ nhất định sau này càng rối.

-Nam Cung Việt, ta nói thẳng không phải vì ta mặc cảm gì gì đó, mà là...ta đối với người chỉ xem như là bằng hữu,ta căn bản chưa từng thích người, và bây giờ ta cũng đã có người trong lòng rồi, cho nên người đừng như vậy nữa được không?!

Nàng nhìn sắc mặt của Nam Cung Việt sau khi lời nàng nói, cảm giác nó như...một cái giẻ lau nhà vậy, nhẵn nhẵn nhỏ nhỏ, mất lại đỏ hoe, haizz khổ quá đi.

-M..Muội nói đã có người trong lòng, có phải là tam vương gia không?!! Nam Cung Việt nhìn nàng.

Hề, lại vụ gì nữa đây?!

-Không phải, người đừng nghĩ lung tung?!

-Vậy muội nói cho ta biết đi người đó là ai?!! Rốt cuộc là người nào?

Nam Cung Việt kích động hai tay nắm chặt bắp vai của nàng, nàng xô hấn ra một bên, sau đó lườm hấn một cái, lớn tiếng quát.

-Nam Cung Việt, người bị gì thế hả?!

-Tiểu Tâm ta nói cho nàng hay, nếu người trong lòng nàng là tam vương gia thì nàng, đừng hòng mơ tưởng nữa, biểu ca trước giờ điều không thích kiểu lấy nhiều thê thiếp, muội cũng đã thấy biểu ca trước sau điều chung tình với phúc tấn, muội như vậy chỉ chuốc họa vào thân, muội thử nghĩ đi có người nam nhân nào yêu thương muội như ta không, mặc dù muội dung mạo không xinh đẹp ta vẫn hết lòng với muội, còn tam vương gia, tuy ngài ấy chính trực, nhưng phúc tấn của ngài ấy vẫn là mỹ nhân.

Nàng xui, rốt cuộc tên này muốn làm nàng tức chết sao?!

-Nam Cung Việt, người-nghe-cho-rõ ta đây Ngô Thanh Tâm, chưa từng có một ý nhỏ nhoi là đề ý đến tam vương gia, nói tóm lại chuyện riêng của ta người đừng xen vào.

-Tiểu Tâm ta...

-Tiểu Tâm, Tiểu Tâm, người đang ở đâu?

Giọng thảm Như Xuân gọi nàng, sao khi gọi vài tiếng cũng thấy thảm ấy từ hậu viên phía Tây đi đến.

-Thảm tìm ta sao?!

Thảm ấy thờ khi khi, rồi mới nói.

-Đúng vậy, ấy Tiểu Việt người cũng ở đây à, hôm nay không vào cung sao?

-Không đại thảm! Giọng Nam Cung Việt buồn buồn.

-À phải rồi Tiểu Tâm nè mau theo ta về phòng, chuẩn bị đồ đạc, ngày mai tam vương gia sẽ về đón người vào cung diện kiến Thái Hậu và Hoàng Thượng, nhanh nhanh lên, không thì không kịp mất.

Hề, vụ gì đây, sao nàng phải vào cung, sao phải diện kiến hai người đó?!

-Thảm Như Xuân, người nói gì vậy ta không hiểu?!

-hây gia, có gì mà không hiểu tam vương gia sáng nay vào cung đã cầu xin Hoàng Thượng và Thái Hậu bang hôn sự cho hai người và được chấp thuận rồi, mau mau theo ta?!

Cái-gì???? Hôn sự cái quỷ gì thế? Khi nào lúc nào ta với tam vương gia có hôn sự vậy?

-Thảm Như Xuân người đừng đùa với con nữa mà, không vui chút nào hết haha! Nàng cười khở

Nàng bị thảm Như Xuân đánh vào vai hai cái, thảm ấy nóng giận.

-Người đó, mấy chuyện này không đem ra đùa được đâu.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế? Lòng nàng rơi lệ.

-Tiểu Tâm, xem như Nam Cung Việt ta có mắt như mù, rốt cuộc cũng bị muội lừa, ta thật sự nghi ngờ, sự lương thiện, với tấm lòng ngay thơ của muội từ trước đến giờ điều là lừa người!!!

Nam Cung Việt kích động, nói xong mấy lời đó liền bỏ chạy, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, nàng thì không kịp giải thích đã bị thảm Như Xuân lôi đi.

Có ai nói cho nàng biết!!! Chuyện quái gì xảy ra vậy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nâng lên được, thì bỏ xuống được

Một giờ, chính xác là một giờ đồng hồ nàng mới thoát khỏi móng vuốt của thảm Như Xuân, nàng khổ sở đi ra từ nhà vệ sinh, rồi lên về phòng Du Thiên Ân.

Nhưng mà sau hán tới giờ vẫn không thấy mặt, hiện giờ chỉ có hán mới có thể cho nàng biết thật ra trong cung đã có chuyện gì, mà lại ban hôn sự gì đó cho nàng.

Đến đâu tận cơm chiều mới thấy A Triệu trở về, nhưng lại không có Du Thiên Ân, nàng mới hỏi A Triệu, nhưng bộ dạng A Triệu áp úng, lại không dám nhìn thẳng vào mắt nàng nữa, rất đáng nghi.

-Người mau nói đi, Du Thiên Ân đang ở đâu?!

-Thật ra...thật ra..

-Thôi bỏ đi, người cũng vào cung phải không vậy người cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, tại sao ta lại được ban hôn gì đó với tam vương gia?!

A Triệu sau khi nghe câu này mới nhìn thẳng vào mắt nàng, sau đó hỏi ngược lại nàng.

-Thanh Tâm cô nương đang đùa sao? Chẳng phải cô nương đã đồng ý làm thiếp cho tam vương gia, cho nên ngài ấy mới vào cung cầu xin hoàng thượng ban hôn hay sao?

Gi?? Đồng ý cái gì?? Nàng bị sốc.

-Khoang...ý người nói, hôm nay tam vương gia vào cung cầu xin hoàng thượng ban hôn cho ta và ngài ấy?

A Triệu gật đầu xác định, nàng bị sốc, chân muốn đứng không vững nữa rồi.

-Ta mấy hôm nay còn không có gặp mặt tam vương gia, cũng chưa từng nói với ngài ấy đồng ý gì đó, có gì ngày ấy lại cầu xin ban hôn?

-Chuyện này ta chỉ biết vậy thôi, ta còn phải thu dọn đồ giúp chủ nhân.

A Triệu nói xong liền đi vào phòng, nàng đi theo phía sau hán.

-Sao lại phải thu dọn đồ?! Nàng hỏi.

A Triệu thở dài, tay hán vẫn nhanh tay thu dọn đồ đặt trong phòng.

-Chủ nhân đã ra lệnh như vậy.

-Du Thiên Ân định về phủ sao? Nhưng mà phủ vẫn chưa sửa chữa xong mà?!

A Triệu lắc đầu tỏ vẻ không biết, lòng nàng dâng lên một sự lo lắng, rốt cuộc có phải vì chuyện của tam vương gia, Du Thiên Ân mới hiểu lầm nàng không? Nếu là như vậy nàng phải tìm hân giải thích.

-A Triệu, có phải Du Thiên Ân hiện giờ đang ở phủ, người có thể dẫn ta đến đó không?! Ta có chuyện muốn nói với hân.

Sao khi nàng thuyết phục A Triệu, A Triệu bắt đầu đi mới gật đầu với nàng, đợi A Triệu dọn đồ xong mới cùng A Triệu đến phủ của Du Thiên Ân.

Nàng chưa từng đến phủ của Du Thiên Ân trước đây cũng chưa từng nghĩ sẽ thích hân, nhưng hiện giờ thích đến nỗi biến bản thân thành một kẻ ngốc, ngốc đến tột cùng.

Vào đến phủ, A Triệu mới đưa nàng đến gặp Du Thiên Ân, nhưng mà chưa thấy người đã nghe giọng cười, nàng đứng đó cùng A Triệu nhìn về phía đình nghĩ nát, thấy đáng ai đó cùng ngồi với người khác, miệng luôn vui vẻ cười đùa.

Khi ấy A Triệu mới thì thầm bên tai nàng.

-Thật ra lần này vào cung Thái Hậu cũng đã ban hôn cho chủ nhân, mấy năm qua người bị bệnh sức khỏe không tốt nên hoãn lại chuyện tuyển phi tằng, gần đây sức khỏe người đã ổn định nên Thái Hậu liền ban hôn, cứ nghĩ chủ nhân sẽ từ chối nhưng mà...rốt cuộc người đồng ý, cái người ngồi cạnh chủ nhân là Ngọc Tường Lam, nhị tiểu thư của quan chi phủ, nghe đâu lễ thành hôn sẽ tổ chức cùng ngày với hôn lễ của cô nương.

Nghe xong, tay nàng chờ nên lạnh buốt, tim thì nhói lên từng cơn, nàng tự nhủ chắc là hiểu lầm nàng nên mới đồng ý bừa như vậy, chỉ cần nàng giải thích mọi chuyện là được.

Nàng hít một ngụm khí, sau đó lấy lại bình tĩnh đi đến đình nghĩ nát.

Thấy nàng Du Thiên Ân không bắt ngờ, hân nhàn hạ uống trà, Ngọc Tường Lam đưa mắt dò xét nhà, sao đó nhẹ giọng lên tiếng.

-A Triệu, đây là ai mà thấy tam vương gia không hành lễ một tiếng vậy?!

Nàng cố không để ý đến cô ta, trước hết phải nói chuyện với Du Thiên Ân.

-Du Thiên Ân, ta có chuyện muốn nói với người.

Du Thiên Ân im lặng không trả lời, hân chỉ hơi ngẩn mặt lên nhìn nàng.

-Chuyện của ta và tam vương gia không giống như người nghĩ đâu, thật ra ta...

-Haha.

Du Thiên Ân đột nhiên bật cười, nàng cảm thấy giọng cười này khác lạ quá, không chỉ giọng cười, mà cả hân cũng trở nên khác lạ.

-Du Thiên Ân...

-Chuyện của người liên quan gì đến bốn vương mà người phải giải thích? Còn nữa từ nay về sau thấy bốn vương phải hành lễ đầy đủ, dù sao này người có là thiếp của tam đệ, thì cũng là một nô tỳ phải biết cư xử cho đúng mực.

-A thì ra đây là nô tỳ xấu xí được tam vương gia để ý đây sao? Quả là lời đồn là có thật, nhan sắc như vậy không biết tam vương gia nhìn chúng điểm nào! Ngọc Tường Lam khinh bỉ nhìn nàng.

Nàng hôm nay nhất định phải nói rõ, có thể do hiểu lầm nàng nên Du Thiên Ân hân mới như vậy.

-Du Thiên Ân, dù thế nào cũng phải nghe ta giải thích một câu, ta và tam vương gia thật ra không có gì, chính ta cũng không hiểu vì sao ngài ấy lại xin hoàng thượng ban hôn, và quan trọng nhất...người ta thích không phải tam vương gia mà.... là người!

Chén trà trên tay Du Thiên Ân chột rung nhẹ, nhưng sau đó lại trở lại bình thường, rồi nàng nghe giọng cười của hân, rồi đến giọng cười của Ngọc Tường Lam.

-Ha ha người thích ta? Ha ha có điều này bốn vương phải cho người biết, người đừng hiểu lầm, ta đối tốt với người không phải vì ta thích người, mà là vì ta biết tam đệ yêu thích người nên trêu đùa với đệ ấy một chút thôi, không ngờ người lại hiểu lầm.

-Hiểu lầm? Vậy tất cả những chuyện đã xảy ra, tất cả là hiểu lầm? Nàng chưa xót.

Du Thiên Ân lại cười, hân càng cười nàng càng cảm thấy đau lòng, nàng nắm chặt vạt áo, cố kìm nén không cho mình bật khóc, rốt cuộc là nàng đã sai, tự biến bản thân thành đứa ngốc.

A Triệu đứng kế bên vỗ vào vai nàng, bảo nàng quay về trước đi, có chuyện gì sau này nói.

Sau này? Sau này tính cái gì, sự thật là do nàng ngộ nhận, sự thật là con người này quá xấu xa, chơi đùa nàng, khiến nàng đau lòng đến thế này?

Ngô Thanh Tâm nàng nhất định không thể khóc ở đây, không thể cho hân thấy sự yếu đuối của mình, nàng nâng lên được thì cũng có thể buông xuống được, từ nay nàng không còn liên quan gì đến Du Thiên Ân.

Nàng gỡ cây trâm cài trên tóc xuống, ném thẳng xuống đất, rồi lớn tiếng nói.

-Ngô Thanh Tâm ta...rút lại lời nói khi nãy!!Sau đó nàng bỏ đi.

Nàng hòa vào dòng người trên phố, đôi chân cứ đi, nhưng những bước chân lại không định hướng, đến lúc này nàng vẫn không thể ngờ được, mọi chuyện đều là giả dối, trừ chuyện hân bảo phủ sẽ đón người mới, đúng là hân sẽ đón người mới nhưng người mới này không phải là nàng, hại nàng lúc đó còn cười ngây ngô.

Nàng tìm một chỗ yên tĩnh sau đó ngồi suy nghĩ lại mọi việc, dần dần lòng cũng dịu lại, bây giờ không về nhà được, người mà nàng từ bỏ tất cả để ở bên cạnh,cũng quay lưng lại với nàng, nhưng không sao mấy chuyện này đâu phải chuyện lớn, yêu rồi cũng có thể không yêu mà, trên đời này không phải có hân là con trai.

Vấn đề lớn nhất hiện giờ, làm sao mới có thể hủy hôn sự đó, nàng thật sự không hiểu tam vương gia đó bị gì, cái tình thân chung thủy của hân bị rơi xuống hố xí rồi hả? Lại còn dám tự ý quyết định cuộc sống của nàng.

Bỏ trốn! Đúng vậy hiện giờ chỉ có cách này, nàng sẽ đi một nơi thật xa, sao đó phải xây dựng sự nghiệp giàu có, làm người giàu hưởng cuộc sống an nhàn.

Nàng lấy lại tinh thần rồi theo tính toán là trở về phủ lấy tất cả ngân lượng, rồi đồ đạc cần thiết trong một giờ, sau đó đợi lúc mọi người ngủ say sẽ lên đi.

Đúng lúc nàng về gần đến phủ lại thấy Tiểu Cát chạy ra từ phủ, tay còn cầm túi vải, nàng kéo Tiểu Cát lại hỏi chuyện.

-Tiểu Cát muội đi đâu mà gấp như vậy?

Tiểu Cát thở không ra hơi.

-Phù...Tâm tỷ thăm...Như Xuân tìm tỷ này giờ, làm náo loạn cả phủ kia...phù...tỷ mau vào trong đi, muội phải đi gấp nếu không sẽ không kịp...

-Khoang, rốt cuộc là chuyện gì mà không kịp?!

Tiểu Cát gạt tay nàng ra rồi bỏ chạy lấy người, nàng còn nghe tiếng Tiểu Cát vọng lại.

-Việt ca ca, đang định lên chùa xuất gia, muội đi ngăn cản huynh ấy!!!

Ra là vậy, cái tên Nam Cung Việt đây muốn xuất gia, đúng là hết thuốc chữa, nhưng mà cũng mong Tiểu Cát đến đúng lúc để ngăn cản hân, Tiểu Cát đi nhanh như vậy cũng không thể tạm biệt muội ấy một tiếng, chỉ mong hai người họ có thể làm một đôi.

Nàng về phòng thu dọn mọi thứ vào túi vải, nghĩ đến cũng phải chào thăm Như Xuân một tiếng, thế là sang phòng thăm ấy.

Hình thư thăm ấy vừa từ phòng bếp về, thế là nàng và thăm ấy đụng mặt nhau, thăm cười với nàng.

-Ngươi đó cả buổi chiều chạy đi đâu, làm ta lo muốn chết.

-Con ra ngoài có chút việc.

Thăm Như Xuân kéo nàng vào phòng nói chuyện, thăm ấy này giờ miệng cứ cười xuýt, còn nàng, nàng lúc này thật sự vui không nổi.

-Ta biết mà, hôm nay cứ thoải mái đi, bắt đầu từ ngày mai, muốn ra ngoài chơi cũng khó, nhưng ngươi nhớ này sao này phải cẩn thận hơn, buổi chiều phúc tấn có cho người gọi ngươi đến, cũng may ngươi ra ngoài nên không sao, phúc tấn đó chắc chắn tìm chuyện làm khó dễ ngươi.

Nàng cũng đâu còn ở đây mà khó dễ, nếu nàng trong trường hợp thấy chồng mình sắp cưới thêm vợ nhất định cũng sẽ tức giận với người kia, nên mặt kệ cô ta.

-Hay gia, ta không có con cái, từ lúc ngươi vào phủ thấy tính tình ngươi rất tốt, ta thương ngươi như con của mình, thấy cơ hội tốt như vậy liền giúp ngươi nắm bắt, sao này cuộc sống ngươi sẽ tốt lên.

Thăm Như Xuân dịu dàng cầm tay nàng, nàng có chút cảm động không nỡ rời đi, nhưng mà thăm ấy nói, giúp nàng nắm bắt cơ hội, là ý gì đây?

-Đại thăm, người giúp con nắm bắt cơ hội gì vậy?!

-Trước đây ta có nói với ngươi là tam vương gia có vẻ yêu thích ngươi mà, ngày hôm qua ngày ấy có đến gặp ta nhờ ta mở lời với ngươi xem ngươi có đồng ý là thiếp hay không, ta thấy cơ hội đã đến nên đồng ý giúp ngươi luôn.

H-Ể-Y? Đồng ý giúp nàng? Đại thăm ơi, thăm hại con rồi đó...

Cũng không thể trách thăm ấy, căn bản thăm ấy muốn tốt cho nàng, thôi dù gì cũng bỏ đi là xong, nàng tranh thủ ôm thăm ấy vào lòng.

-Đại thăm, đa tạ thăm thời gian qua đã chiếu cố con như vậy, sau này người nhất định sống tốt nhé.

Thăm ấy mắt rung rung, dịu dàng xoa đầu nàng.

-Có phải là đi đâu xa đâu, người vẫn ở đây mà, chỉ cần ta xin đến chỗ người hầu hạ là được.

Sao cái ôm tạm biệt nàng trở về phòng mang túi vải đi ra cửa sau của phủ, nhưng mà vừa đặt chân ra ngoài, nàng đã cảm nhận được phía sau cô đau nhứt dữ dội, sau đó mọi thứ trở nên tối dần.

.....

Uyển Tú Cung.

-Nương nương, người cảm thấy không khỏe sao, để nô tỳ cho gọi ngự y.

Một cung nữ đang đứng cạnh Uyển Nhi, thấy Uyển Nhi đang đọc sách mà thân người cứ rung lên, nên lo sợ chủ nhân của mình lại bị bệnh.

Uyển Nhi ho khan vài tiếng, chỉ là đang đọc truyện cười, nhưng không dám cười lớn nên vậy thôi mà.

-Không cần, ta không sao, Tiểu Thất người nói xem bây giờ là giờ gì rồi.

-Bẩm nương nương là đã giờ Tuất.

-Trễ vậy rồi sao, Tiểu Thất người đi chuẩn bị nước ta muốn tắm một lát.

-Dạ, nô tỳ đi ngay.

Uyển Nhi thả mình vào thùng nước ấm, ngồi suy nghĩ tự nhiên thấy cuộc sống của mình sau khi vào cung tuy là có chán một chút nhưng cuộc sống rất an nhàn, không lo nghĩ nhiều, cũng không khó chịu khi nhìn sắc mặt người nhà.

Mấy hôm nay trong cung xảy ra chuyện lớn, Uyển Nhi cũng không hay đến khi Tiểu Thất nói mới biết là Lâm Phi bị đẩy vào lãnh cung, nghe qua Uyển Nhi liền giật mình, chẳng phải mới đây mang long thai rồi đến làm phách với nàng, giờ lại ngồi ở lãnh cung khóc lóc, đúng là gieo nhân nào gặt quả đó.

Nghe đâu là lừa dối hoàng thượng nói mình mang long thai, thì ra mua chuộc thái y, nhưng lại không yên phận bầy mưu hãm hại chính thể của hoàng thượng, mà người chính thể này được Thái Hậu sủng ái, cái đó là tự chuốt họa vào thân, đích thân Thái Hậu ra tay điều tra xem như chết chắc, từ chuyện đổ tội cho đến mang thai giả điều phơi bày ra hết, nghĩ đến mặt của Hoàng Thượng lúc đó chắc là buồn cười chết.

-Nương nương, người cười gì vậy?

Thấy Uyển Nhi cười, tiểu cung nữ cũng vui vẻ hỏi, Uyển Nhi lắc đầu bảo nhớ đến chuyện vui thôi.

Hôm nay hơi khó ngủ một chút, nên muốn đi dạo một vòng rồi về, nào ngờ lại chạm mặt người quen, khi nhìn thấy người này Uyển Nhi như chết lặng, thật sự vào lúc đó Uyển Nhi cứ ngỡ mình gặp ma.

-A Tài!!! A Tài!!!

Uyển Nhi kích động đuổi theo người phía trước, người kia lúc này mới dừng lại, Uyển Nhi có dịp nhìn rõ hơn, lúc này nước mắt thi nhau chảy xuống má, Uyển Nhi nghẹn ngào.

-A..T...Tài huynh chưa chết, thật tốt quá huynh chưa chết huhu.

Người kia cũng bất ngờ, định đến chỗ Uyển Nhi nhưng khi nghe tiếng của hai cung nữ đi sau gọi liền dừng lại.

-Nương nương, người không sao chứ.

-Nương nương.

Uyển Nhi chân rung đến nỗi khụy xuống, phải nhờ cung nữ dìu mới đứng được.

-A Tài...hức...A Tài...

-Người là ai sao thấy Trương nương nương mà không hành lễ! Tiểu nô tỳ, nhìn cái người gọi là A Tài.

A Tài mắt nhìn Uyển Nhi hơi rĩ xuống, sau đó quỳ xuống hành lễ.

-Nô tài tham kiến Trương nương nương.

Uyển Nhi lắc đầu.

-Không, không phải, A Tài muội...

-Bầm nướng nướng, nô tài còn phải làm việc, nô tài xin lui xuống.

-A Tài.

Uyển Nhi cố gọi theo, nhưng A Tài đã đi mất.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào, chẳng phải A Tài đã bị cha bắt ra ngoài chiến trường, và đã tử trận rồi sao?! Uyển Nhi nghĩ ngợi.

Ngay tối hôm đó Uyển Nhi liền cho người tức tốc gửi thư về Quang Châu, kêu Trương Tâm Quân lập tức vào cung có chuyện cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Mất tích

“Thiên nhai địa giác hữu cùng thì,

Chỉ hữu tương tư vô tận xứ.”

-Hoàng thượng có phải người buồn phiền về chuyện của Lâm Phi?

An Tử thấy chủ nhân ánh mắt buồn buồn nhìn lên trời nên bèn mở lời hỏi, Du Thiên Minh thở dài rồi cười một cái, nụ cười này không có vẻ bi thương lắm.

-An Tử, chẳng qua trẫm nhìn trời hôm nay đẹp, buộc miệng ngâm ra vài câu thơ thôi, còn chuyện của Lâm Phi, trẫm thấy không bận lòng.

An Tử hơi ngần người, sau đó hình như hiểu ra gì đó.

-Hoàng thượng, có phải...người đã biết trước việc Lâm Phi mang thai là giả???

Du Thiên Minh nhẹ gật đầu xác nhận, An Tử thấy khó hiểu, vì sao hoàng thượng biết nhưng vẫn để đến tận bây giờ.

-Nhưng hoàng thượng...nô tài vẫn không hiểu.

Du Thiên Minh nhanh chân đi đến đình nghỉ mát phía trước, lựa chọn chỗ thích hợp để ngắm khóm hoa phía trước, thưởng hoa hồi lâu mới giải thích cho An Tử hiểu.

-Thế lực của Lâm Tùng ngày càng bành chướng, người nhớ chuyện ngập lụt ở Linh Châu không, khi đó trẫm lấy trong ngân khố một trăm vạn lượng hoàng kim tiếp tế cho dân chúng, nhưng số ngân lượng mà dân chúng nhận được chỉ là hai phần mười, người nghĩ xem số ngân lượng lớn kia đã đi về đâu? Theo như trẫm điều tra phân nửa số đó điều vào túi Lâm Tùng, còn lại chia đều cho các quan từ nhỏ đến lớn ở Linh Châu.

An Tử nghe xong mặt trắng bệch.

-V..Vậy đó không phải là tội khi quân sao.

-Đúng, là tội khi quân, Lâm Tùng còn đưa con gái vào cung nhằm đầu độc hậu cung, để bề cho hắn bòn rút ngân khố, đưa Lâm Phi vào lãnh cung chỉ là bước đầu, trẫm nhất định lôi tất cả người có liên quan ra ngoài ánh sáng, người như bọn chúng chỉ là sâu mọt, không diệt tận gốc sẽ làm hại đến bách tính Thiên Long Quốc mà thôi.

An Tử nghe xong liền ngây ngốc, hoàng thượng ngày nào vẫn là còn là đứa trẻ, giờ đây đã trở thành đấng quân vương anh minh, tài trí, đáng vẻ uy dũng rất giống với tiên đế, điều này khiến An Tử bội phần cảm động.

-Thôi chúng ta trở về chính điện, chẳng phải hôm nay tam đệ sẽ đưa thiếp vào diện kiến hay sao, trẫm đây cũng rất tò mò người mà tam đệ yêu mến đến nỗi tự mở lời cầu xin ban hôn kia là ai.

Nói xong Du Thiên Minh chợt nhớ ra.

-Đúng rồi An Tử, đã điều tra ra nơi ở của Thanh Tâm chưa?

An Tử cúi người kính cẩn.

-Bẩm hoàng thượng, đã cho người đi điều tra, do kinh thành rất nhiều nhà giàu có nên mất chút thời gian.

-Được, khi nào điều tra ra, hãy làm theo những gì đã nói trước đó, đúng rồi hôm nay người mau đi chuẩn bị một nơi tốt nhất để khi nàng ấy vào cung có chỗ để ở.

-Dạ, nô tài sẽ chuẩn bị ngay.

Du Thiên Minh cùng An Tử đi đến chính điện, thấy Thái Hậu cùng Hà Phi cũng đã đến, Du Thiên Minh vội đến thỉnh an.

-Nhi thần bái kiến mẫu hậu.

Mộc Linh Đan nở nụ cười nhìn con trai.

-Hoàng thượng mau đến đây ngồi, cũng gần đến giờ rồi.

Du Thiên Minh có liếc nhìn Hà Thu Nguyệt, đôi mắt xung húp, chắc là lại khóc thút thít suốt đêm, lúc nhỏ vẫn vậy, mọi âm ức đều giấu trong lòng, khóc cũng một mình, nếu không có hẳn cùng với Hà Thu Dương bầu bạn, sớm muộn cũng trở thành kẻ ngốc.

Đã qua giờ nhưng vẫn chưa thấy Du Thiên Vũ vào cung, Du thiên Minh có cho người ra ngoài xem, chỉ thấy Du Thiên Ân cùng Ngọc Tường Lam vào điện kiến.

Thái Hậu nhìn thấy cảnh này rất hài lòng, còn nói Du Thiên Ân nhất định sang năm phải có hài tử, mọi người cùng trò chuyện vài câu vừa đợi Du Thiên Vũ.

Nhưng đợi đến một canh giờ vẫn không thấy, Du Thiên Ân mới cho người đến Uy Vũ phủ, lúc này thái giám về báo tin, tam vương gia đang đi tìm vị thiếp kia nghe đâu, nàng ta đã mất tích rồi.

Du Thiên Vũ thất thần đi vào chính điện.

-Vũ Nhi, đã tìm được thiếp của con chưa? Thái Hậu nhìn Du Thiên Vũ.

Du Thiên Vũ, cúi người kính cẩn.

-Bẩm Thái Hậu, thần nhi vẫn chưa tìm được.

-Tại sao lại mất tích như vậy? Đệ có cãi nhau với nàng ấy không? Du Thiên Minh hỏi.

Du Thiên Vũ vội lắc đầu, đã mấy ngày không có gặp mặt thì lấy gì cãi nhau.

-Hoàng thượng, người phải thêm vài người giúp Thiên Vũ đi tìm thử xem, đến những nơi nàng ta hay đến.

Du Thiên Vũ nghe Thái Hậu nói xong, như khai ngộ được điều gì, liền nhìn qua Du Thiên Ân này giờ ngồi đó im lặng.

-Nhị hoàng huynh, lúc còn ở phủ huynh rất hay gọi Thanh Tâm ra ngoài, chẳng hay hoàng huynh có thể cho đệ biết những nơi hai người từng đi không?

-Sao Thiếp của Vũ Nhi lại đi cùng với Ân Nhi, Ai gia không hiểu! Thái Hậu hơi bất ngờ.

Du Thiên Vũ giải thích.

-Do phủ của phủ của hoàng huynh bị cháy, nên huynh ấy đến phủ của thần nhi tá túc, Thanh Tâm là nha hoàng trong phủ, hoàng huynh có cho gọi nàng ấy phụ giúp mang đồ.

Thái Hậu gật đầu, xong lại nhớ ra.

-Có phải tiểu nha hoàng có vết bớt trên mặt không, trước đây ta có gặp một lần, lần đó Phúc Tấn của con nói là do tiểu nha hoàng bỏ độc vào thức ăn của Ân Nhi, khi Ân Nhi tỉnh dậy mới biết là không phải, ta còn ban thưởng cho tiểu nha hoàng ấy.

Du Thiên Vũ nhú mày, chuyện này sau không ai nói cho hẳn biết?!!

Du Thiên Ân mặt mày chuyển sang trắng bệch, điều hẳn lo nhất cũng xảy ra, tại sao hẳn đã làm đúng như lời Cự Phụ, nhưng người không giữ lời hứa với hẳn.

-Nhị vương gia! Vương gia!

Ngọc Tường Lam, khẽ gọi Du Thiên Ân, lúc này hẳn mới bình tĩnh lại, hẳn nhìn Du Thiên Vũ.

-Tam đệ, quả thật ta có gọi nô tỳ đó đi chung nhưng chỉ là đi vào mấy hàng giấy vẽ, hay là mấy tủ lều để ăn cơm, cũng là mấy nơi bình thường như vậy.

-Nhị hoàng huynh, đệ đã rõ.

Du Thiên Vũ sau đó cũng xin lui về để tiếp tục đi tìm, lần này có thêm người trong cung tìm giúp, dù có lật tung kinh thành còn được, nói gì một Ngô Thanh Tâm nhỏ bé.

Du Thiên Ân cũng xin phép hồi phủ, Du Thiên Minh cũng viện cớ phải duyệt tấu chương nên cũng rời đi, Mộc Linh Đan cùng Hà Phi trở về, đợi Hà Phi ngoan ngoan vào phòng, Mộc Linh Đan liền đổi sắc mặt.

-Thái Hậu, khi này sắc mặt của hoàng thượng không tốt lắm.

Thái giám Nam Giang đi bên cạnh thấy Mộc Linh Đan dăm chiêu nên mở lời nói.

-Ai gia nhìn ra mà, thật không ngờ vị cao tăng kia như là tiên nhân, bói chuyện tương lai y như thật.

Đến phòng, Nam Giang mở cửa phòng, đưa Mộc Linh Đan vào, sau đó kêu tất cả nô tỳ trong phòng ra ngoài hết.

-Vậy nữ nhân kia...

-Ta không khẳng định nhưng mọi chuyện vẫn nên lo trước một bước, hoàng thượng vẫn chưa gặp mặt nữ nhân kia, chưa lập phi thì có thể thay đổi.

Nam Giang nghe xong liền gật đầu, Thái Hậu trước giờ vẫn là người chu đáo nhất.

-Bẩm Thái Hậu, Có Dương Phúc Tấn cầu kiến.

Tiếng thái giám bên ngoài truyền vào, Mộc Linh Đan cười khẩy, biết ngay là chạy đến làm loạn.

Mộc Linh Đan ra dấu, Nam Giang lớn tiếng hô.

-Cho vào!

Dương My đi vào cúi người hành lễ.

-Thần thiếp bái kiến Thái Hậu, thiên tuế, thiên thiên tuế.

-Được rồi, mau qua đây ngồi với ai gia.

Dương My theo lời Mộc Linh Đan ngồi xuống cạnh bà ta, lúc này Dương My mới thút thít khóc.

-Thái Hậu, tại sao người lại đối xử với thần thiếp như vậy...

Mộc Linh Đan cười cười.

-Người đang trách ai gia ban hôn cho Thiên Vũ sao?

Dương My im lặng, đầu cúi xuống tỏ vẻ đau lòng, Mộc Linh Đan thấy bộ dạng này, nửa phần thương xót cũng không, nếu đã diễn phải làm cho giống một chút.

-Ai gia thấy Thiên Vũ lần đầu mở lời cầu xin nên không nỡ từ chối, người đừng đau buồn, dù gì người cũng là chính thê, lại còn có Tiểu Hạo người sợ gì chỗ của mình lung lay, hay là người thật sự không tin tưởng bản thân có thể giữ chân được Thiên Vũ.

-Thái Hậu, người cũng hiểu nhường phu quân cho kẻ khác khó chịu đến nhường nào, nay người lại ép thần thiếp vào tình cảnh này, Thái Hậu người nói xem thần thiếp phải làm sao đây.

Thái Hậu cười mỉa may.

-Người làm người đừng có tham lam, bổn cung không cho người đường sống, người có thể làm phúc tấn an nhàn thế này sao?

Ánh mắt sắc lạnh của Mộc Linh Đan nhìn thẳng vào mắt Dương My, cái nhìn thấu tâm can, Dương My thấy sống lưng lạnh buốt, sao đó mới hoãn hờn, quỳ xuống nền đất dập đầu.

-Xin Thái Hậu tha tội.

Nhìn Dương My dập đầu hồi lâu, Mộc Linh Đan mới bảo dừng.

-Sao này nhớ biết thân phận của mình, đừng để ai gia phải nói nhiều.

Dương My được một phen hú vía, sau đó Dương My xin phép hồi phủ, ngay khi ra khỏi cửa cung, có sẵn một chiếc xe ngựa đợi sẵn, Dương My nhìn xung quanh rồi bước vào xe ngựa.

-Phu nhân, chúng ta đi đâu?

-Người cho xe ngựa chạy đến nơi đó, nhớ phải xem chừng đừng để có người theo dõi.

Dương My ra lệnh, tên xe phu phía trước cho ngựa chạy đi.

Dương My mang khăn lụa trong tay áo ra lau vết máu trên trán, sớm biết sẽ không giúp được nên ra tay trước, bề ngoài Thái Hậu ưu ái nhưng bên trong cũng chỉ là một con cò, ở bên Du Thiên Vũ được hấn đối xử quá tốt khiến Dương My quên mất, mục đích Thái Hậu ban hôn chỉ là muốn nàng ta theo dõi nhất cử nhất động của hấn, hấn là một tướng quân giỏi nắm trong tay bao nhiêu vạn quân nếu một ngày hấn trở mặt há phải Thái Hậu, hoàng thượng điều điều đứng hay sao, khó trách bà ta lại lo sợ.

Chiếc xe ngựa đi ra khỏi kinh thành, chạy thêm một đoạn xa, rồi dừng lại cạnh một ngôi chùa bỏ hoang, Dương My xuống xe đi vào bên trong.

Bốn người mặt áo đen thấy Dương My vào liền cung kính.

-Chủ nhân!

-Người đâu?! Dương My hỏi.

-Ở phía trong, theo như lời chủ nhân căn dặn không cho ăn uống gì cả.

-Tốt!

Dương My đi vào phía trong, nhìn thấy người bị trói nằm ở góc tường, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, Dương My khẽ cười rồi tiến lại gần.

“Chát” “chát”... liên tiếp mấy cái tát dán lên mặt, người kia đau đớn cố mở mắt ra, rồi cuộc trên môi cố nặn ra một nụ cười khinh bỉ.

“Chát” lại tiếp tục thêm một cái tát đau đớn.

-Người còn cười được? Phải rồi sắp được làm thiếp của tam vương gia kia mà! Người cười đi, cười tiếp đi!!

“Chát” “Chát” Dương My đánh mạnh đến nỗi tay bản thân cũng đau, nhưng người nằm đó không than một tiếng, phải nói là muốn thở cũng khó nhọc hơi sức đâu mà la đau.

-Mau lấy nước dội vào mặt cho tiện nhân này tỉnh dậy!

Đám thuộc hạ làm theo, lấy một chậu nước hắt vào mặt nàng, nàng sống dờ chết dờ nằm dưới nền nhà bắt đầu cử động.

Dương My đứng đó quan sát nàng, hiện giờ toàn thân nàng đau nhức, cộng với mấy cái tát như trời đánh của Dương My thật sự sắp chết thật rồi!

-Sao người không cười nữa? Người vui lắm kia mà, hết nhị vương gia đến tam vương gia người không thấy xấu hổ sao? Người có biết từ khi người đặt chân vào phủ, tam vương gia đã thay đổi, trái tim ngày ấy không còn dành cho ta và Tiểu Hạo, trong mắt ngài ấy lúc nào cũng là người, trong con say dù ở cạnh ta ngày ấy vẫn gọi tên người, người biết ta ghét người thế nào không!!!!...nhưng không sao chỉ cần người biến mất tất cả sẽ trở về như trước đây thôi.

Dương My nói hết bực tức trong lòng, sau đó tay nàng ta nắm lấy tóc nàng mà kéo lên.

-Nghe nói, phụ thân và mẫu thân người đều đã chết... vậy ta giúp người đoàn tụ với bọn họ...- Dương My quay sang đám áo đen...Mau chuẩn bị đưa tiện nhân này lên xe ngựa, đi đến con sông gần nhất, trói thật chặt rồi ném xuống sông cho ta!

=Dạ!

Đám áo đen theo lệnh, kéo nàng lên xe ngựa, nàng cố gượng nói vài lời với Dương My.

-T..Ta chưa bao giờ...có ý định...với tam vương gia...việc...c...người...đang là...mm trời đang nhìn...khụ...khụ..

Dương My cười khẩy với nàng.

-Ý người ta sẽ bị quả báo sao? Haha vậy ta chóng mặt lên chờ cái quả báo đó!!

Đám áo đen đem nàng bỏ vào xe ngựa, rồi nhanh chóng đến con sông gần nhất, lúc này nàng bị trói cả tay lẫn chân, đến nhứt nhứt cũng không được, lại không ăn uống một ngày trời toàn thân không có sức, cộng thêm việc bị Dương My đánh, nếu rơi xuống sông nhất định không sống nổi.

Chiếc xe ngựa dừng lại, nàng nghe được bọn chúng bàn là sẽ bỏ nàng ở khúc sông này, ngay sau đó nàng bị đưa ra ngoài, nàng cố nhìn xung quanh, một

bóng người cũng không có, lần này không thể kêu cứu, cũng không thể nghĩ cách bỏ trốn.

-C..Cầu xin...các người...

Nàng cố cầu xin bọn chúng, bọn chúng nhìn nhau hồi lâu rồi trả lời nàng.

-Chúng ta cũng chỉ là nghe theo lệnh phu nhân, ngươi có làm ma cũng đừng tìm bọn ta, ngươi yên tâm chúng ta sẽ đốt giấy tiền cho ngươi.

Bọn này nói như vậy xem ra không phải mất hết tính người, nàng thử thuyết phục biết đâu sẽ được.

-Ta..các ngươi chỉ cần thả ta ra...ta sẽ đi thật xa...khi đó Dương Mỹ không biết...các ngươi cũng không mang tội...giết người.

Đưa ra lời đề nghị bọn chúng có phân vân nhìn nhau, nhưng một tên lại lên tiếng nhắc nhở.

-Các ngươi đừng ngu ngốc, phu nhân là người thế nào mà dễ dàng bị các ngươi lừa, nếu lần này làm không xong, e rằng gia quyến các ngươi cũng bị luyện lỵ.

Bọn áo đen lúc này mới giật mình, liền bắt lấy nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị ném xuống sông, cả người chìm dần xuống đáy sông.

Bọn áo đen đợi hồi lâu mới trở về báo cáo với Dương Mỹ, kết quả này Dương Mỹ rất hài lòng, còn thưởng cho đám áo đen ngân lượng cùng với bình rượu ngon.

Bọn chúng vui vẻ cùng nhau uống, một lúc sau miệng bọn chúng sùi bọt, lăn đùng ra đất, Dương Mỹ mặt lạnh như tiền đứng đó nhìn bọn chúng.

-Các ngươi làm tốt lắm, nhưng mà chuyện này không thể có quá nhiều người biết được.

Dương Mỹ châm lửa ném vào ngôi chùa bỏ hoang, lửa cháy càng ngày lớn, một lúc tất cả trở thành đống tro lớn, Dương Mỹ lúc này mới thật sự hài lòng và trở về phủ.

.....

-Nhị vương gia!! Nhị vương gia, chủ nhân đang ngồi thiền tịnh tâm không thể vào trong được!!

Một tên gia đình ra sức ngăn cản Du Thiên Ân, nhưng hắn phớt lờ tự mình đẩy cửa phòng đi vào, bên trong là một người đàn ông độ tuổi khoảng sáu mươi, sáu mươi bốn, râu và tóc đã bạc đôi chút.

Thân người cao lớn, ông ta ngồi trên giường với đôi mắt nhắm chặt, hương khói trong phòng ngập tràn, khiến cảnh tượng càng thêm quý dị, Du Thiên Ân đưa vạt áo che mũi.

-Cựu Phụ, ta có chuyện phải nói rõ với người!

Người kia không vội vàng mở mắt, vẫn hiêng ngang ngồi trên giường, miệng chỉ phát ra tiếng nói nhỏ.

-Ân Nhi, con ra hậu viện đợi ta.

Du Thiên Ân nghe vậy liền xoay người đi ra ngoài, một lúc sau người đàn ông kia mới bước ra, ông ta nhìn thấy Du Thiên Ân thì lập tức nở nụ cười.

-Ân Nhi, hôm nay sao rảnh rồi đến thăm Cựu Phụ vậy, không phải con đang chuẩn bị hôn lễ sẽ rất bận sao?!

-Cựu Phụ người không giữ lời, người đang giấu Thanh Tâm ở đâu, người nhất định không được làm hại nàng!! Du Thiên Ân nói.

Người đàn ông đó chau mày nhìn Du Thiên Ân, cũng lâu rồi không thấy hắn có bộ dạng lo sợ và nóng lòng như thế này.

-Ân Nhi, từ xưa đến giờ ta đã bao giờ thất hứa với con hay chưa?? Nay con nói vậy khác nào nói Cựu Phụ này nói dối con?

Du Thiên Ân cố lấy lại bình tĩnh, sau đó ngồi đối diện với ông ta.

-Người lần trước đã cảnh cáo con không được có tình cảm nam nữ với nàng ấy, nếu không người sẽ ra tay với nàng, hiện giờ nàng mất tích không rõ tung tích, người hỏi con không nghĩ ngờ được hay sao? Con cũng đã rời xa nàng ấy, tại sao người không chịu buông tha.

Ông ta đặt chén trà trước mặt Du Thiên Ân, sao đó từ từ uống chén trà trong tay mình, thời gian càng kéo dài lòng Du Thiên Ân càng như lửa đốt.

-Cựu Phụ, cầu xin người thả nàng ra! Người tha cho nàng, sau này con nhất định chuyên tâm vào việc chính.

Du Thiên Ân gần như xuống nước cầu xin, ông ta nhìn hắn rồi thở dài.

-Ân Nhi, con đã thấy tình cảm nam nữ khiến con mềm lòng thế nào chưa, ta đã nói nó là điểm yếu mà con cần phải bỏ đi, nếu con mềm yếu như vậy thì chuyện lớn sau này sẽ không bao giờ thành công.

Du Thiên Ân trầm mặc, trước đây nếu biết sẽ khiến nàng gặp nguy hiểm như vậy thì hẳn đã không tìm gặp nàng, hiện giờ hẳn thấy mình có lỗi vô cùng, nếu nàng xảy ra chuyện gì hẳn...hắn thật sự không dám nghĩ đến.

-Ta không có làm gì nha đầu đó cả.

-Cựu Phụ...

Cựu Phụ là người thân duy nhất của hắn, trước đây người cũng không nói dối hắn điều gì, lần này nhìn vẻ mặt người nghiêm túc như vậy...nhưng rốt cuộc nàng đã đi đâu, nghe tin nàng biến mất hắn cũng loạn trí, không nghĩ ra nàng có thể bỏ trốn, tính cách của nàng đầu giống nữ nhân bình thường khác, nhưng lần này là đích thân hoàng thượng ban hôn, nàng bỏ trốn là khi quân, nếu tìm được e rằng nàng sẽ gặp họa.

-Cựu Phụ, người có thể giúp con đi tìm tung tích của nàng, nếu biết được nàng vẫn bình an thì...sao này mọi chuyện người sắp đặt con điều nghe theo người.

Người đàn ông kia cuối cùng cũng đợi được một câu lọt tai, nên không chần chừ cho người đi tìm hết cả kinh thành, lẫn ngoài thành.

Qua một đêm tìm kiếm nhưng thật sự chỉ là một nữ nhân yếu đuối, chẳng biết có tài gì mà đến một dấu vết cũng không có.

Qua đến ngày thứ hai, bên Du Thiên Ân, cũng như Du Thiên Vũ cũng đã nản lòng, thì nhận được tin báo, dân chài ngoài thành phát hiện ra xác chết dưới sông, qua hình dáng rất giống với người mà binh lính tìm thấy mấy ngày qua, ngay lập tức Du Thiên Vũ đến xem xét, Du Thiên Ân cũng có mặt ngay sau đó, cả hai người mặt chuyển sắc đen.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đánh thức nàng tiên cá

Mẫu thân!! mẫu thân!! Tiên Cá tỷ tỷ tỉnh lại chưa!!!

-Tiểu tử thôi con luyện chữ xong chưa mà dám chạy ra đây hả?hả?

Theo sau đó là tiếng cười đùa vui vẻ của một nhỏ một lớn, tiếng cười mãi không dứt làm người phía trong mạng thuyền khó chịu, phải lên tiếng dẹp loạn.

-Hai phụ thân các người có thể để người khác yên tĩnh một lát không!! Triệu

Long giờ đã tối rồi huynh còn không cho Ngôn Ngôn dùng điểm tâm!!

Ngoài này người nam nhân kia ra dấu bảo đứa trẻ im lặng, rồi đáp lại với giọng ngọt ngào.

-Được ta đi ngay đây nướng tử!

Người trong mạng thuyền lắng tai nghe bên ngoài, thấy không còn tiếng nói nữa mới an tâm chuyển hướng nhìn về phía người nằm trên giường.

Sắc mặt đã khá hơn nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh, thật sự mà nói có phải đây là một loại nhân duyên không, tưởng chừng không trùng phùng, nhưng lại trùng phùng trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

-Phu nhân, người cũng nên dùng một ít điểm tâm, người đang mang thai không thể bỏ bữa, để nô tỳ trông Thanh Tâm tỷ tỷ.

-Được!Lâm Xuyên thờ dài rồi đi.

Nàng và Lâm Xuyên gặp lại nhau, lần đầu gặp mặt Lâm Xuyên cứu nàng, lần này lại cứu nàng khỏi tay hà bá, nàng tỉnh dậy mà biết được chắc mừng đến phát khóc, nhưng mà nàng đã hôn mê hai ngày vẫn chưa tỉnh dậy.

Lâm Xuyên đi đến phòng ăn, thấy Triệu Long đang đút com cho Ngôn Ngôn, Lâm Xuyên nở một nụ cười dịu dàng nhìn bọn họ.

-Nướng tử, mau đến ăn com hôm nay có rất nhiều món nàng thích.

Triệu Long ga lắng đứng dậy kéo ghế cho Lâm Xuyên ngồi.

-Ngôn Ngôn, con ăn đùi gà đi!

Triệu Long gấp thêm đùi gà to cho Ngôn Ngôn, nó nhanh chóng đưa đùi gà lên miệng ăn ngon lành, Triệu Long nhìn sang nướng tử của mình, thấy nàng

mặt không vui, liền mở miệng an ủi.

-Nương tử, nàng yên tâm, Thanh Tâm nhất định tỉnh lại, mạng nười ấy lớn như vậy nàng còn lo gì, mau ăn đi.

Lâm Xuyên thở dài.

-Thật không ngờ số muội ấy khổ như vậy, nào là gặp cướp, rồi lưu lạc, rồi gây thù với ai đến nỗi bị người ta trói lại ném xuống sông, nếu mà hôm nay chúng ta không đi ngang, Ngôn Ngôn không vô tình phát hiện ra, có phải muội ấy chết oan rồi không.

Triệu Long gật đầu đồng tình.

-Dù sao cũng đã cứu được rồi nàng đừng lo lắng nữa, mà nghĩ cũng thần kỳ đã chìm dưới nước như lâu như vậy cũng có thể cứu, nương tử quả nhiên lợi hại, bội phục, bội phục!

Triệu Long nện vợ, ra về sùng bái, tâm tình Lâm Xuyên cũng vui vẻ hơn.

-Con người có thể nín thở dưới nước tới đa tám phút tức phân nửa nén nhang, Thanh Tâm ước chừng đã chìm dưới nước mười phút, do cơ thể bị trói không động đậy được nên mới có thể nín thở đến mức cao nhất như vậy, còn hai phút sau đó tim đã ngừng đập nếu không phát hiện ra hoặc cứu muội ấy trễ hơn vài phút thì có hô hấp nhân tạo cũng không cứu được muội ấy!

Từ ngữ khó hiểu này Triệu Long nghe cũng quen rồi cũng hiểu đôi chút, Triệu Long khen Lâm Xuyên thêm vài câu, Lâm Xuyên lại vui vẻ thêm một chút, chỉ có Ngôn Ngôn không hiểu gì hết, nó dành chú tâm vào chuyện ăn đùi gà thôi, sao khi xử thêm hai cánh gà,Ngôn Ngôn vỗ vỗ bụng.

-Con no rồi!

Phụ thân và mẫu thân nó lại nói chuyện mà quên nó luôn rồi, lần nào cũng vậy, hứ!!!

-Con đi thăm Tiên Cá tỷ tỷ đây!

Ngôn Ngôn khó nhọc leo xuống ghế, sau đó chạy một mạch đến phòng Tiên Cá tỷ tỷ, Ngôn Ngôn rất háo hức, vì đây là chiến công của nó, hai hôm trước, thấy thúc thúc làm bếp dùng một cây trúc câu cá, câu lên rất nhiều cá, nó bắt trước làm theo ai ngờ câu lên được người cá, mẫu thân tới nào cũng kể cho nó nghe truyện cổ tích cá, nó thích nhất là truyện về người cá, dù Tiên Cá tỷ tỷ này không xinh đẹp lắm, cũng không có đuôi cá không lồ, nhưng nó vẫn thích.

-Thiếu gia ăn cơm no rồi sao?

Tiểu kiều thấy Ngôn Ngôn mở cửa bước vào liền vui vẻ hỏi, Ngôn Ngôn gật đầu sau đó đến cạnh giường đưa hai tay chống cằm, mắt ngắm nhìn Tiên Cá tỷ tỷ nằm trên giường, nó phát hiện ra điều không đúng nên quay sang hỏi Tiểu Kiều.

-Tỷ tỷ tại sao vẩy cá trên mặt Tiên Cá tỷ tỷ biến mất rồi? Tỷ ấy cũng rất xinh đẹp nữa?

Tiểu Kiều phì cười.

-Thiếu gia ơi thiếu gia, trên mặt Thanh Tâm tỷ là vết mực thôi không phải vẩy cá, tỷ ấy trước đây đã xinh đẹp như vậy rồi, do vết mực làm xấu xí đi thôi!

Ngôn Ngôn nghe xong liền quan sát thêm lần nữa, phải nói Tiên Cá tỷ tỷ rất xinh đẹp, mẫu thân nói nàng tiên cá rất xinh đẹp, vậy là chắc chắn rồi, vậy nó cứu tiên cá nó nhất định là hoàng tử.

Nghĩ đến đây hai mắt Ngôn Ngôn như sáng lên, kích động leo lên giường, Ngôn Ngôn nhớ đến câu truyện công chúa ngủ say cần hoàng tử hôn mới tỉnh lại, Ngôn Ngôn liền trao một nụ hôn lên má của nàng, thấy chưa tỉnh lại hôn thêm một bên má.

Tiểu Kiều đứng hình, vội vàng kéo Ngôn Ngôn ra, mà thân hình Ngôn Ngôn tròn tròn, Tiểu Kiều ồm yếu thấy sự ngăn cản không nổi.

Ngôn Ngôn lần này lấy sức thoát ra khỏi tay của Tiểu Kiều, ai ngờ Tiểu Kiều bỏ tay ra, cuối cùng cả thân người nó nằm trọn lên người nàng.

-A! Ngôn Ngôn la lên một tiếng.

-Thiếu gia người không sao chứ, mau mau đứng lên thiếu gia đè chết Thanh Tâm tỷ rồi!!!

Tiểu Kiều hú hồn giúp Ngôn Ngôn ngồi dậy, lúc này mới phát hiện mặt nàng có chuyển biến, môi bắt đầu mấp máy thành tiếng.

-Đ...Đa..Đau..

Tiểu Kiều vui mừng chạy đi báo với Lâm Xuyên, Ngôn Ngôn ngồi đó cũng vui mừng không kém, nhờ nó hôn Tiên Cá tỷ tỷ mới tỉnh lại đó nha.

Còn nàng khổ sở nằm đó, tay chân nhút nhít không nổi, chỉ có mắt là mở ra được, khi này nàng nằm mơ thấy mình rơi vào khoảng không nào đó, cứ đi mãi đi mãi không tìm được lối, nào ngờ trên trời rơi xuống một cái bánh bao lớn, đè ngay lên người nàng, xem tất thờ luôn. ...mà khoan, nàng nhớ rằng mình bị ném xuống sông rồi kia mà, nàng cũng nhớ bản thân cố nín thở, nhưng cuối cùng không nhịn được, nước tràn cả vào mũi,một lúc nàng không còn

cảm giác nữa.

Lẽ nào...nàng đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng ngay đứa nhóc mặt như bánh bao ngồi cạnh giường đang nhìn nàng, nó cười híp mắt với nàng.

-Tiên Cá tỷ tỷ cuối cùng tỷ cũng tỉnh rồi hìh!!

Tiên Cá tỷ tỷ? Đây là đâu vậy? Đang ở địa ngục hay thiên đàng? Hay là nơi của hà bá? Không phải chứ, từ tiểu thuyết xuyên không chuyển sang tiên hiệp rồi hả?

-Thanh Tâm!!

Giọng này nghe quen quá, nàng đưa mắt nhìn ra cửa, thấy một nam một nữ đang đi vào, mắt nàng kích động khi nhìn thấy rõ mặt người đó.

-Lâm Xuyên...chị Lâm Xuyên...

Nàng nhìn người đi vào sau thì thấy Tiểu Kiều, nàng vui đến rơi lệ.

-Thanh Tâm đừng khóc, muội vừa mới tỉnh lại đừng nên kích động! Lâm Xuyên nhìn nàng.

-Đúng đó Tâm tỷ, nên nghỉ ngơi cho tốt!

Sau đó Lâm Xuyên kể lại cho nàng nghe mọi việc, nàng thấy biết ơn Lâm Xuyên vô cùng, cứ nghĩ là chết đến nơi rồi chứ, mạng nàng đây cũng không hề nhỏ, đại nạn không chết thật là may mắn.

.....

Cùng lúc đó Uy Vũ phủ đang mang một bầu không khí tang thương, lòng đèn trắng được treo trước cửa, người người qua lại đều nhìn ngó bên trong, cũng có người bàn tán xôn xao, cũng có người thương cho tam vương gia, cũng có người trách nàng quá ngu ngốc, được làm thiếp của tam vương gia mà lại cự tuyệt rồi đi tự tử, khuê nữ cả kinh thành này người ta muốn còn không được.

Cổ quan tài đặt giữa phòng, có gia đình canh giữ bên ngoài, lại không cho ai vào cả, từ lúc mang thi thể về phủ tam vương gia không nói một lời, mặt lạnh tanh không một chút biểu cảm.

Đại thẩm Như Xuân nghe tin dữ, ngất lên ngất xuống, đến phòng quỳ xuống cầu xin tam vương gia cho gặp mặt Thanh Tâm lần cuối, thẩm ấy dập đầu đến bật máu, tam vương gia mới thương tình cho vào, nhìn cổ quan tài lạnh lẽo, tim thẩm Như Xuân càng đau.

-Thanh Tâm...sao con lại đại đột như thế, tại sao lại bỏ ta đi...con ngốc quá...cũng do ta là tại ta hết!!

Du Thiên Vũ ngồi đó ánh mắt vô hồn nhìn cổ quan tài, càng làm bầu không khí trùng xuống mấy phần.

Ngoài cửa lại có tiếng người đòi vào gặp, gia đình bên ngoài ngăn cản, nhưng bị đánh ngã hết xuống đất, theo sau là tiếng mở cửa.

-Thanh Tâm!! Không thể nào, tại sao Thanh Tâm lại chết!!!!

Nam Cung Việt kích động đến cạnh cổ quan tài, Tiểu Cát khóc xước mướt theo sau, hai ngày nay Tiểu Cát khuyên nhủ Nam Cung Việt kiên trì cuối cùng cũng thành công, hai người cùng nhau trở về nhưng đến cổng lại nghe được chuyện này thật sự là không thể chấp nhận được.

-Đệ muốn nhìn mặt Thanh Tâm lần cuối!

Nam Cung Việt định mở nắp quan tài ra, nhưng Du Thiên Vũ ngăn cản lại, Nam Cung Việt tức giận nắm lấy cổ áo của Du Thiên Vũ.

-Là tại biểu ca ép Thanh Tâm tìm đường chết, biểu ca còn mặt mũi ngồi đây sao!! Hôm nay ta phải đánh huynh một trận, dù ta có bị chém đầu ta cũng cam tâm!!!

-Việt ca ca dừng lại, huynh không thể mạo phạm tam vương gia! Tiểu Cát khuyên ngăn.

-Tiểu Việt nguoi tình lại cho ta!! Thẩm Như Xuân lôi Nam Cung Việt ra xa - Ngươi muốn đánh thì đánh lão nương đây, chính ta...chính ta là kẻ hại Thanh Tâm ra nông nỗi này...

-..hức...thẩm đang nói gì vậy...hức..đừng nói bậy nữa.

Tiểu Cát sợ thẩm Như Xuân mất tinh thần nói linh tinh lại gây họa nên ngăn cản thẩm ấy.

Thẩm Như Xuân đi đến trước mặt Du Thiên Vũ rồi quỳ xuống, vừa khóc vừa nói.

-Xin tam vương gia...trách phạt nô tỳ...là do nô tỳ, tất cả là do nô tỳ, là nô tỳ hại chết Thanh Tâm.

Du Thiên Vũ nãy giờ như người mất hồn, sao khi nghe thẩm Như Xuân nói liền đưa mắt nhìn thẩm ấy.

- Ý người là sao?

-...vương gia..chuyện người nhờ ta hỏi Thanh Tâm về hôn sự, ta thấy cơ hội tốt nên chưa hỏi ý kiến của Thanh Tâm mà vội trả lời đồng ý giúp, ta không ngờ...không ngờ rằng..Thanh Tâm lại không muốn...chẳng trách đêm đó nó lại kì lạ như vậy...

Thắm Như Xuân òa khóc nức nở, Du Thiên Vũ như chết lặng, Nam Cung Việt và Tiểu Cát đau thương nhìn thắm Như Xuân.

Hồi lâu Du Thiên Vũ mới lên tiếng.

-Người đầu...mau đưa ba người này ra khỏi phòng, không được lệnh của ta không cho phép ai vào!!

Gia đình lời ba người ra khỏi phòng, Du Thiên Vũ đưa đôi tay rung rung chạm vào cổ quan tài, một lúc sau thì bật khóc.

-Do bốn vương...tất cả là do bốn vương...Thanh Tâm thứ lỗi cho bốn vương. ...

Du Thiên Vũ cứ vậy nhốt mình trong phòng một ngày trời, người trong phủ bắt đầu bàn tán, Ngô Thanh Tâm là người tam vương gia yêu thương nhất dù chưa phải thiếp, vẫn còn là thân phận nô tỳ mà được vương gia tổ chức tang lễ ba ngày, tin này đến tai Dương Mỹ nàng ta không bức tức, nếu bản thân đi ghen tị với người chết há phải ngu ngốc, đợi chuyện này qua đi nhất định mọi chuyện sẽ trở về như trước.

-Mẫu thân, nô tỳ tỳ tỳ có phải đã chết rồi không?

Tiểu Hạo buồn bã chui vào lòng Dương Mỹ, Dương Mỹ vỗ về con trai.

-Đúng vậy, nô tỳ đó chết rồi, con cần gì phải buồn? Để mẫu thân tìm nô tỳ khác chơi với con.

-Con không muốn, con muốn tỳ ấy!! Tiểu Hạo buồn bã.

Dương Mỹ nổi giận quát.

-Tiểu Hạo mẫu thân có dạy con hư vậy sao? Mẫu thân nói không được là không được!Phủ thiếu gì nô tỳ sao con cứ đòi tiện nhân đó! Ta cấm con sau này không được nhắc đến!

Tiểu Hạo khóc meo meo, Dương Mỹ lần này không mềm lòng phạt Tiểu Hạo quỳ nửa canh giờ, còn mình bỏ đi khuyên nhủ Du Thiên Vũ.

Du Thiên Ân từ lúc đi xem là về thẳng về phủ, mặt cũng không buồn, chỉ bình tĩnh ngồi uống trà, A Triệu một bụng thắc mắc, cuối cùng nhịn không liên hỏi.

-Chủ nhân có phải nên qua nhìn mặt lần cuối, dù gì người và cô nương ấy...

Du Thiên Ân đặt chén trà xuống đưa mắt nhìn A Triệu hồi lâu, rồi thở dài một tiếng.

-Đó không phải nàng ấy, người thật sự nhìn không ra?

A Triệu tròn mắt, hôm đó đến nhận xác đã là hai ngày xác cũng phình lên đáng người thì không nhìn ra, khuôn mặt mặt thì bị đá dưới sông khứa nát, chỉ có thể nhận ra đồ trên người, nhưng làm sao Du Thiên Ân khẳng định đó không phải là nàng.

-Nhưng chủ nhân, thuộc hạ ngu muội thật không nhìn ra.

-Trước đó cũng vài ngày tay nàng có bị thương, nếu đó là nàng vết thương trên tay sẽ bị bung ra nhưng xác chết này trên tay không có vết thương, còn nữa bàn tay của nàng ấy không có chai sần như vậy,nàng không thích móng tay mình bị nhuộm màu.

Lúc này A Triệu mới hiểu ra, mà hiểu ra lại thấy chủ nhân càng đáng thương, lần đầu tiên chủ nhân để ý một cô nương, nhưng lại bị ngăn cản, dù không nói nhưng lòng chủ nhân thật sự rất thống khổ.

-Nhị vương gia có người vừa đưa thư đến!

A Duệ từ ngoài đi vào trên tay cầm một bì thư đưa cho Du Thiên Ân, Du Thiên Ân sao một hồi xem thư thì bảo A Triệu chuẩn bị một ít quà bày một lát hẳn phải qua nhà Ngọc Tường Lam dùng bữa.

Du Thiên Ân cũng đi tắm rửa để chuẩn bị, A Triệu thì đi chuẩn bị quà, A Duệ ngập ngừng đợi hai người kia đi ra, nhanh tay mở bì thư ra xem một lượt rồi để ngay ngắn trở về trên bàn, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Trời vừa tối từ phủ Du Thiên Ân một chiếc xe ngựa vừa ra khỏi xe ngựa hướng ra ngoại thành, phủ của Thái Úy Ngọc Lưu Tinh nằm cách thành khoảng bốn dặm về hướng nam, đi khoảng nửa canh giờ là đến.

Du Thiên Ân buồn chán đưa tay vén rèm cửa xô xe ngựa lên, ngắm nhìn đường phố, cả con đường sáng bừng ánh sáng của lòng đèn, chợt hình ảnh của nàng hiện lên trong tâm mắt hắn, nụ cười híp mắt của nàng, điệu bộ vui thích khi ăn kẹo hồ lô của nàng, cái lườm đáng ghét của nàng, điệu bộ đau lòng

của nàng hôm đó...hắn điều nhớ rõ, tim đau nói một cái, hắn vội vàng thu tay lại, toàn thân hắn lại hòa nhập với bóng tối.

Đến phủ mọi người nồng nhiệt đón hắn, A Duật A Triệu đi theo phía sau, gọi đến ăn cơm nhưng giống tham gia tiệc hơn, Du Thiên Ân được mời vào phòng đặc biệt còn bọn A Duật A Triệu cũng được tiếp đãi một bàn riêng đầy rượu thịt.

Bên trong là đầy đủ các bậc trưởng bối của Ngọc gia, thấy Du Thiên Ân mọi người điều hành lễ, nhưng mà cái hành lễ này có vẻ khác lạ.

-Tham kiến chủ nhân thiên tuế thiên thiên tuế!

Du Thiên Ân hơi bất ngờ, sau màn hành lễ là tiếng vỗ tay điều điều.

-Hay lắm, hay lắm!

-Cự Phụ?! Du Thiên Ân kinh ngạc.

-Ân Nhi mau qua đây ngồi, đừng có bất ngờ như vậy diễn tập trước để sau này không bỏ ngỡ!

Cự Phụ kia của Du Thiên Ân bảo những người không liên quan đi ra ngoài, chỉ để lại những người quan trọng để bàn chuyện đại sự.

Du Thiên Ân ngồi im lặng lắng nghe, từng chữ một điều vào tai hắn, nhưng trong lòng hắn dâng lên cảm giác khó chịu, hắn nghi ngờ con đường hắn chọn đã sai đường rồi không?

Đến giờ Tý A Triệu uống hết hai vò rượu nằm sai bí tử trên bàn, A Duật thì mượn cớ đi nhà xí, thật ra là lên nhìn vào phòng nơi Du Thiên Ân đang bàn chuyện, A Duật đâm thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ nhìn vào bên trong, chỉ thấy Du Thiên Ân đang ngồi uống trà thay rượu cùng đám người Ngọc gia, quan sát hồi lâu A Duật lên ra phía sau thả một bó câu đưa tin đi, rồi nhanh chóng quay lại chỗ A Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngôn Ngôn

Lâm Phủ.

Nhị phu nhân của Lâm phủ đang ngồi buồn rầu, khóc cạn cả nước mắt, vừa được tin mừng chưa bao lâu nay lại đón nhận một tin xấu như vậy, thật là không thể không đau lòng.

Còn tưởng là sau khi nhi nữ hạ sinh hoàng tử, rồi được phong hoàng hậu, lúc ấy bao nhiêu quyền uy điều nắm trong tay, quyền hạn trong Lâm gia cũng tăng một bậc không phải nhìn mặt đại phu nhân mà sống, ai ngờ mang thai là giả rồi còn bị nhốt vào lãnh cung, bao nhiêu mộng đẹp dùng một cái điều tan hết.

-Nàng khóc cái gì mà khóc, khóc thì có khiến hoàng thượng hồi tâm chuyển ý không!

Lâm Tùng tức giận, đáng lý ra mọi chuyện theo ý muốn rồi, Lâm phi lại hấp tấp làm chuyện này, nếu đã được hoàng thượng sủng ái thì cần gì phải giả mang thai, gần vua như gần hổ, đúng thật là chuốc phiền.

-Lão gia người đừng tức giận mà tổn hại sức khỏe, chuyện thì từ từ giải quyết!

Tam phu nhân tranh thủ lấy lòng Lâm Tùng trong ba phu nhân tam phu nhân này là trẻ tuổi nhất lại ăn nói rất điệu dàng làm Lâm Tùng rất vừa ý.

Đúng lúc đó đại phu nhân bước vào, nhìn cảnh này cười lạnh rồi nói.

-Từ từ giải quyết người tưởng chuyện này đơn giản như làm rơi một cái bình quý xin lỗi vài tiếng là xong rồi sao? Người không biết hoàng thượng là ai sao, Tú Anh cả gan lừa hoàng thượng là tội khi quân, không phải thể lực lão gia lớn nên hoàng thượng mới nể mặt mà nhốt nó vào lãnh cung, nếu không e rằng tất cả trên dưới lâm gia đã xuống âm phủ mà trò chuyện Diêm Vương gia rồi.

-Phu nhân nàng còn bệnh sao không nghỉ ngơi lại đi ra đây.

Lâm Tùng bước đến đại phu nhân ngồi xuống bàn, các nha hoàng, và hai vị phu nhân kia lập tức hành lễ.

-Tham kiến đại phu nhân.

Vị phu nhân này tuy là gia đình ép cưới nhưng nhân phẩm tốt tư chất lại thông minh, giúp đỡ cho Lâm Tùng rất nhiều trong con đường thăng tiến nhưng sau khi sinh cho Lâm Tùng một người con trai sức khỏe đã kém đi nhiều.

-Lão gia, đại phu nhân xin hãy nghĩ cách đưa Anh Nhi ra khỏi lãnh cung đi, ta chỉ có một đứa nhi nữ này thôi huhu!

Nhị phu nhân lại khóc lóc, gia nhân trong nhà thấy cảnh này lại lắc đầu ngán ngẩm, từ lúc hay tin Lâm Tú Anh bị nhốt vào lãnh cung thì nhị phu nhân khóc lóc than oán, ngủ cũng khóc, ngồi dùng cơm cũng khóc, đến lúc trang điểm cũng ngồi khóc kết quả phấn trên mặt lem luot hại hủ lão gia giặt mình ném luôn tách trà công phẩm quý hiếm.

-Đã vào lãnh cung thì khó lòng ra được, chỉ trách nhi nữ này quá hấp tấp.

Lâm Tùng thở dài, đại phu nhân thấy vậy cũng không đành lòng dù gì cũng là cốt nhục của lão gia.

-Thôi được rồi, người đừng khóc nữa để ta tính, bên nhà ta còn một đứa cháu gái, năm nay nó mười sáu tuổi, ta sẽ cho gọi nó qua đây dạy cho nó lễ nghĩa để đột tuyền tú nữ năm sau cho nó vào cung chỉ cần lấy được lòng hoàng thượng thì mọi chuyện tốt hơn rồi, lúc đó xin hoàng thượng ân xá cho Tú Anh cũng dễ.

Nhị phu nhân nghe Đại phu nhân nói vậy liền vui mừng quỳ xuống đa tạ.

-Đa tạ tỷ tỷ.

Lâm Tùng thấy cách giải quyết này là hợp tình nhất, lòng tin của hoàng thượng với hắn đã giảm một nửa, lần này phải gây dựng lại từ đầu.

-Các người quá ngây ngô rồi, các người nghĩ hoàng thượng còn là đứa trẻ lên mười để các người qua mặt sau?

Một đám người mặt đỏ đen đột nhiên xông vào, làm cho Lâm Tùng giật mình, lập bấp gọi gia đình, còn hai vị phu nhân rung sợ trốn vào phía sau, riêng đại phu nhân vẫn bình tĩnh quan sát bọn chúng.

-Gia đình nhà các người bị trời lại vớt vào nhà củi cả rồi.

-Quân trộm cướp nơi nào cả gan xông vào Lâm Phủ, người không biết bốn quan là ai hả, người chán sống rồi.

Lâm Tùng ra oai, người kia nghe qua nửa phần sợ cũng không có, thay vào đó hắn cười ha hả vài tiếng.

-Ha ha gan của người càng ngày càng nhỏ đó Lâm Tùng!

-Hồn xược, người là kẻ nào mà dám gọi tên của bốn quan!! Lâm Tùng tức giận.

-Ta không chỉ gọi thẳng tên người ta bắt người quỳ xuống liếm giày cho ta còn được!

Lâm Tùng bị nói như vậy lòng căn phẫn nộ, nhưng người kia bất đồ gỡ khăn che mặt ra, mặt Lâm Tùng từ đỏ chuyển sang trắng bệch, chân ông ta rung lên đứng không vững, miệng thì lắp bắp nói.

-K...Không thể nào...Diệp...Diệp Quế Trung...người không phải đã chết...

-Đúng Diệp Quế Trung đã bỏ mạng dưới vách đá hai mươi hai năm về trước, đứng trước mặt người không phải tên họ Diệp ngu ngốc ngày xưa nữa.

Diệp Quế Trung trừng mắt nhìn Lâm Tùng, Lâm Tùng như chuột thấy mèo, rung sợ quỳ xuống trước mặt ông ta, các hai vị phu nhân không hiểu chuyện gì nhưng quá sợ hãi cũng quỳ theo, chỉ riêng Đại phu nhân vẫn giữ được bình tĩnh.

-Diệp huynh chuyện năm xưa là do ta bị ép buộc...huynh...xin huynh tha mạng cho ta...

Lâm Tùng luôn miệng cầu xin Diệp Quế Trung, Đại phu nhân lúc này mới lên tiếng.

-Diệp huynh chuyện năm đó, đúng là tướng công nhà ta bị ép buộc, huynh không thể trách được, chỉ trách huynh đắc tội nhầm người, huynh nghĩ thử nếu huynh rơi vào tình cảnh đó, dù có là huynh đệ tốt thì huynh cũng sẽ lựa chọn bảo vệ gia quyền của mình thôi.

Diệp Quế Trung cười to.

-Haha hay cho câu huynh đệ tốt, Lâm Tùng người có tư cách để xưng huynh đệ với ta sao?!

-Diệp huynh xin huynh tha cho gia quyền của ta, huynh cần bao nhiêu ngân lượng ta cũng sẽ đưa cho huynh!! Lâm Tùng nói.

-Ta không cần ngân lượng dơ bẩn của người, cái ta cần là thứ khác...

Diệp Quế Trung nở một nụ cười thâm hiểm, khiến người của Lâm gia một phen rùng mình.

-V..Vậy Diệp huynh cần thứ gì..

Diệp Quế Trung ra lệnh cho thuộc hạ đưa các vị phu nhân của Lâm Tùng ra khỏi phòng, trong phòng lúc này chỉ còn hai người, Diệp Quế Trung mới bắt

đầu đặt điều kiện, Lâm Tùng càng nghe mặt càng biến sắc, mặt cổ giữ bình tĩnh nhưng tay chân Lâm Tùng như bị rút hết gân.

Sau Diệp Quế Trung nói xong Lâm Tùng bắt đầu đi gạt đầu đồng ý, sau đó Diệp Quế Trung cũng rời đi, Lâm Tùng trụ được vài giây sau đó ngac khuy xuống sàn nhà.

.....

Nàng sau mấy hôm tịnh dưỡng cùng với sự chăm sóc chu đáo của Lâm Xuyên thì sức khỏe đã hồi phục hoàn toàn, và thêm một điều nữa nàng mới biết, lúc đầu mới gặp tướng nhà Lâm Xuyên giàu một chút ai ngờ lại giàu nứt vách như vậy, nhìn chiếc thuyền này xem to đến nỗi chứa được một trăm người ấy chứ, có ba phòng nghỉ ngơi, một phòng bếp riêng, còn một phòng để chất hàng hóa.

Lâm Xuyên còn có một cậu con trai tên Ngôn Ngôn, chính là bánh bao nhỏ đó cứu nàng đó, nghĩ cũng buồn cười nó kể nó lấy cây trúc học theo thức làm bếp câu cá người ta dùng lưỡi câu để câu, nó dùng cây trúc đẩy dưới xong nào ngờ lại đẩy ngay sợ dây trôi nàng, do thuyền đang lướt trên sông, cây trúc bị kẹt vào sợi dây trôi, Ngôn Ngôn bị kéo rơi xuống sông, gia đình cứu nó, hiển nhiên thấy được nàng rồi cứu lên luôn, haizz cuộc đời nàng bất lý kỳ được không.

Nàng ra mạn thuyền hóng gió một chút, mặt trời cũng sắp lặn nên không khí cũng trở nên mát mẻ.

Nàng ngồi lên mép thuyền, tiện thể nhìn mặt phản chiếu dưới nước, mặt nàng trở về bình thường rồi, không còn vết mực khuôn mặt thanh tú hơn hẳn, quen với gương mặt kia giờ trở về như cũ cảm giác hơi xa lạ một chút.

Nghĩ linh tinh một lúc nàng cũng nghĩ đến Du Thiên Ân, nàng đã cố xóa tang hình ảnh của hắn ra khỏi đầu nhưng càng cố thì nó lại hiện rõ hơn, là do nàng ám ức vì bị hắn tổn thương nên không thể đẩy hắn ra khỏi đầu hay vì tình cảm dành cho hắn chưa tan hết...

-Tiên Cá tỷ tỷ, tỷ đừng bỏ ta mà huhu tỷ đừng về biển, nếu không tỷ sẽ biến thành bọt biển đó huhu!!!

Ngôn Ngôn ở đầu chạy ra ôm chặt cánh tay nàng, làm nàng giật mình chút nữa là ngã xuống sông rồi, tiểu quý này nghịch ngợm quá.

-Ngôn Ngôn tỷ nói bao nhiêu lần rồi tỷ không phải người cá đâu! Nàng nhéo mũi Ngôn Ngôn một cái.

Ngôn Ngôn xoa xoa chiếc mũi đỏ, sao đó phụng phịu nói với nàng.

-Tỷ rõ ràng là người cá, hôm đó tỷ sống dưới sông còn gì, tỷ yên tâm ta là nam tử hán rất biết giữ bí mật mà.

Nàng đỡ trán, tiểu quý này nàng cãi không lại.

-Thôi được rồi đệ nói ta là sao thì là vậy đi! Nàng cười với nó.

-Tiểu tử thú lại chọc phá gì Thanh Tâm nữa vậy hả?

Lâm Xuyên trong phòng đi ra lườm Ngôn Ngôn một cái, Ngôn Ngôn cười hề hề rồi trốn vào lòng nàng.

-Tỷ đã thấy khỏe hơn chưa? Nàng nhìn Lâm Xuyên hỏi.

Lâm Xuyên gạt đầu.

-Cũng đỡ hơn rồi, đứa nhỏ này hành ta còn hơn tiểu tử thú Ngôn Ngôn nữa! Lâm Xuyên xoa cái bụng còn chưa nhô lên của mình.

Nàng cười cười, Trong Lâm Xuyên lúc này rất hạnh phúc mấy ngày hôm nay nhìn thấy sự chăm sóc của tướng công tử ấy quả thật là một tướng công tốt.

-Đúng rồi Tiểu Tâm ngày kia chúng ta sẽ khởi hành về nhà tỷ, muội hiện giờ không nơi nào để đi vẫn như lần trước muội cứ về sống với tỷ, muội đừng ngại nhà tỷ có thể nuôi muội đến già cũng còn được.

Nàng ngẩn người suy nghĩ một lát sau đó cười gượng với Lâm Xuyên.

-Dạ...muội đa tạ tỷ.

Trước mắt là về nhà cùng Lâm Xuyên một thời gian ổn định, nàng sẽ kiếm gì đó làm, rồi thực hiện ước mơ làm giàu, nghĩ đến chặn đường dài phía trước nàng thở dài một cái.

Lâm Xuyên quan sát nàng, nàng của hôm nay hơi thay đổi, không vui vẻ như trước, mới đầu còn tưởng do sốc chuyện suýt chết kia nhưng hình như không phải biểu hiện này hình như...đã động lòng với ai rồi.

-Tiểu Tâm có phải thời gian ở đây muội đã để ý ai không? Có chắc muội muốn theo ta không?

Nàng hơi giật mình khi Lâm Xuyên hỏi câu này, nàng nghi ngờ, có phải Lâm Xuyên có khả năng đoán trong lòng người khác nghĩ gì không?

Nàng lúng túng không biết nói sau, nhưng nàng nghĩ lại nếu có người chia sẻ thì nàng đâu làm gì cho nặng lòng.

- Chuyện này kể ra thật sự rất rồi...

Nàng kể cho Lâm Xuyên nghe lúc nàng gặp hắn đến lúc hắn làm tổn thương nàng, Lâm Xuyên rất chú tâm nghe, nàng kể xong Lâm Xuyên bắt đầu tư vấn cho nàng.

- Ta không phải người giỏi về vấn đề này, nhưng nếu nhìn ở góc độ người ngoài cuộc ta có thể cho muội một lời khuyên thế này, trước tình huống này muội nên bình tĩnh, tình cảm con người ta không phải nói giả là có thể giả được, người đó đã không ngần ngại nhảy xuống cứu muội dù biết bản thân không biết bơi, nếu là lợi dùng tình cảm của muội người đó sẽ không đánh cược mạng sống của mình đâu.

- Nhưng lúc đó cũng có thuộc hạ đi theo hắn, hắn biết trước thuộc hạ có thể cứu mình nên mới giả vờ như thế! Nàng nói.

Lâm Xuyên búng vào trán nàng cái rồ đầu, nàng lấy tay xoa xoa trán.

- Muội ngốc, vậy sau hắn không kêu thuộc hạ nhảy xuống cứu muội mà bản thân lại nhảy xuống? Muội nói người đó rất kiên nhẫn thoa thuốc giúp khi muội bị thương, còn ánh mắt nhìn muội cũng dịu dàng như muội nói ta không thấy nên không chắc lắm, nói chung tình huống này là bảy mươi phần trăm là có tình cảm với muội.

Nàng ngẩn người, vậy ba mươi phần trăm còn lại? Ba mươi phần trăm là tỷ lệ lớn, nếu là có tình cảm với nàng tại sao lại nói dối tổn thương nàng như vậy...

- Nếu muội không muốn sao này hối tiếc thì một lần nữa đi xác nhận xem, ngày mai tướng công ta vào thành bán xong mớ hàng hóa còn lại trong kho, muội theo huynh ấy vào thành ta sẽ nói huynh ấy chờ muội, nếu lúc đó muội xác nhận muốn đi với bọn ta thì chúng ta lập tức khởi hành.

Nàng có chút cảm động Lâm Xuyên quá tốt, quá tâm lý, gặp được người như Lâm Xuyên là phúc của nàng.

Sáng sớm hôm sau nàng cùng tương công Lâm Xuyên đi vào thành, nàng nghe lời Lâm Xuyên mặc đồ nam tuy hết vết mực trên mặt sẽ không có người nhận ra nhưng gương mặt nàng thanh tú dễ gặp rắc rối hơn, từ chỗ thuyền của Lâm Xuyên đậu đến kinh thành đi khoảng ba mươi phút.

Vào thành Triệu Long cho xe ngựa đi sâu vào đi qua hai ngõ là tới cửa hàng bán giấy và mực, Triệu Long cho người mang hai thùng gỗ vào tiệm, tiệm này là tiệm bán giấy tốt và mực tốt nhất ở kinh thành có vài lần nàng cùng Du Thiên Ân đến đây, nàng tò mò cũng đi vào trong, đụng mặt gặp ông chủ tiệm ông ấy cứ liếc trộm nàng, cứ thấy quen quen mà không nhớ đã gặp ở đâu.

Triệu Long tính ý liền giải thích.

- Đây là biểu đệ của ta, lần này theo ta học hỏi buôn bán đó mà.

Ông chủ tiệm cười hề hề.

- Ra là vậy, ông chủ Triệu mời theo ta vào trong!

Trong lúc ông chủ tiệm kiểm tra hàng Triệu Long thấy nàng tò mò nên nói cho nàng về mặt hàng này, gia đình Lâm Xuyên bán rất nhiều mặt hàng từ dược liệu, đến vải vóc, đến mực hảo hạng và giấy, loại mực lâu trôi này là do Lâm Xuyên làm ra, một lần do sơ nghị chép làm bằng thẻ tre gặp trời mưa trời mờ hết chữ, làm việc buôn bán của Triệu Long một phen náo loạn, thấy vậy Lâm Xuyên ra tay chế ra loại mực lâu trôi này, loại này bán ra thị trường rất được dù giá rất đắt nhưng người ta đặt hàng không kịp làm.

Nàng nghe xong lại thấy Lâm Xuyên như một vị thần, chuyện gì tỷ ấy điều giỏi, hèn gì vết mực trên mặt nàng rửa mãi chỉ mờ đi đôi chút.

Nàng xem bọn họ vào hàng thêm một lúc rồi nói Triệu Long cần đi giải quyết một số chuyện, buổi chiều hẹn Triệu Long ở tửu quán Tinh Cát.

Nàng theo trí nhớ đi đến phủ của Du Thiên Ân, phủ của hắn bình thường điều hòa cửa cũng không có người canh gác, nàng đi vòng lại phía sau, lúi một hòn đá cao lại gần tường rồi đứng lên nhìn vào trong.

Xác định phía trong không có người nàng mới khó nhọc leo lên, rồi nhảy một phát vào bên trong.

- Tiên Cá tỷ tỷ cửa mở mà?! Ngón Ngón mở cửa sau của phủ bước vào.

- A giật mình!!

Nàng đưa tay xoa lòng ngực, con tim kong mạnh của nàng chút nữa là bị Ngón Ngón hù cho bất tỉnh rồi, à mà khoan Ngón Ngón??

- Ngón Ngón tại sao để lại ở đây??? Nàng tròn mắt nhìn nó.

Ngón Ngón cười híp mắt với nàng.

- Nghe mẫu thân nói Tiên Cá tỷ tỷ muốn vào thành chơi nên ta trốn đi theo tỷ này, khi này ngồi trong kiệu chờ vải, cũng may phụ thân không phát hiện hi hi!

Trời ạ, cái tiểu quỷ này, đi chơi cái gì mà đi chơi.

-Ngôn Ngôn tỷ có việc giải quyết hay là đệ về chỗ phụ thân đệ đi nha!

Ngôn Ngôn bị nàng đuổi thì bất nhõng nhẽo với nàng.

-Ây dô, người ta còn nhỏ mà, người ta có nhớ đường về đâu!

Ngôn Ngôn cười thâm vì Tiên Cá tỷ tỷ sắp bị nó lừa rồi, nó nhé đường đi một lần là nó nhớ hết, phụ thân thường khen nó rất thông minh mà!

Nàng muốn khóc quá, có ai đòi đi xem trộm mà dẫn trẻ nhỏ theo đâu, một phần vì những việc làm không đúng này sẽ dạy hư nó, còn một phần vì có đứa nhỏ theo thì làm ăn gì được!!!!

-Thế này nhé Ngôn Ngôn, đệ ra ngoài cửa kia ngồi ở đó đợi tỷ, tỷ vào đây làm chút việc rồi tỷ dẫn đệ chỗ phụ thân đệ nhé! Nàng nhẹ giọng khuyên nó.

-Không được!! Cho người ta đi theo nữa!!

Ây cái đứa nhỏ này đang lên vào nhà người ta, la lớn như vậy không sợ bị người ta bắt sau.

-Suyt! Ngôn Ngôn ngoan một lát xong việc ta dẫn đệ đi ăn hồ lô nhé, xin đệ đấy!

Ngôn Ngôn suy nghĩ một lát thì vui vẻ đồng ý, nàng thở phào nhẹ nhõm, đối với trẻ con thì kẹo là vũ khí hữu hiệu nhất.

Ngôn Ngôn ra bên ngoài ngồi đợi, nàng lên sân vào trong nhưng phủ gì vắng tanh thế này, gia đình người làm đâu? Đi gần tới các dãy phòng bên trong nàng mới nghe thấy tiếng nói, thì ra phủ của Du Thiên Ân lại rộng như vậy, nàng nghe được bọn họ nói Du Thiên Ân đang có việc bên ngoài đầu giờ cơm tối mới về, nàng có một chút thất vọng cũng lâu không nhìn thấy...không không nàng không thể khóc thêm một lần nữa!

Nàng hạ quyết tâm, cho dù là giả hay thật cũng không quan trọng nữa, nàng quyết định bỏ xuống rồi thì không thể cầm lại.

Nàng lại lặng lẽ trở ra nhưng mà...tiểu quỷ Ngôn Ngôn chạy đi đâu rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tri kỷ

Đứa nhóc này lại chạy đi đâu không biết, nàng nhìn ngang ngó dọc hết hai dãy phố cũng không thấy, đứa nhỏ này đi sao nhanh như vậy? hay là xảy ra chuyện gì rồi?

-Ngôn Ngôn đệ ở đâu!! Nàng gọi to.

Đi thêm một chút nàng lại gọi, cuối cùng thì cái giọng nói Ngôn Ngôn cũng vang lên, mà không phải là trả lời nàng mà là cãi nhau với người ta, cái giọng rõ đanh đá.

-Hừ, nói cho người biết ta đây đã viết được một trăm chữ rồi, ta có thể hát hết tất cả bài hát mà mẫu thân chỉ, người nhìn kìa như vậy biết mười chữ là cùng!!

Nàng bước đến chỗ Ngôn Ngôn, thấy nó đang nói chuyện với một đứa nhỏ khác, đáng ngồi trong rất buồn, hình như còn đang khóc nữa.

-Ngôn Ngôn!

Ngôn Ngôn thấy nàng liền chạy đến.

-Tiên Cá tỷ tỷ, khi nãy định đợi tỷ nhưng lâu quá, ta thấy tiểu tử này vừa chạy vừa khóc rất đáng thương nên đệ đuổi theo, mẫu thân ta từng dạy thầy người khác đau buồn phải biết quan tâm, nhưng mà tỷ xem, ta dùng đủ mọi cách, từ dỗ ngọt đến chăm chọc nhưng nó vẫn cứ khóc thút thít như vậy.

-Đệ như vậy là rất có khí phách, được rồi để ta đến xem sao! Nàng xoa đầu Ngôn Ngôn.

Nàng đi đến ngồi xổm xuống trước mặt đứa trẻ kia, nó còn đang khóc, khóc âm ứ đến nỗi hai vai rung rung, nàng đặt tay lên vai nó rồi dịu dàng hỏi.

-Tiểu huynh đệ tại sao đệ lại khóc, là đệ đi lạc sao? Có cần ta dẫn đệ về nhà không?

Đứa nhỏ kia nghe giọng nàng, tiếng khóc dừng lại, nó từ từ ngẩng mặt lên, đến khi thấy hết khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm nhem của nó nàng cũng bất ngờ, chẳng phải Dương Mỹ chăm con rất kỹ sao, sao để Tiểu Hạo chạy ra ngoài rồi đi lạc thế này?

-...Hức...Nô tỳ tỳ tỳ...hức...không đúng...nô tỳ tỳ tỳ...chết rồi...tỳ ấy cũng không xinh đẹp như thế...hức...tỳ ấy cũng không phải nam nhân...

Tiểu Hạo nhìn nàng, ánh mắt đầy sự bi thương, mới đầu nhìn dáng nó hơi quen nhưng nàng không nghĩ đó lại là Tiểu Hạo, Tiểu Hạo lại nói nàng đã chết nghĩa là sao, hôm nàng bị Dương Mỹ bắt không một ai biết, nếu mọi người đi tìm cũng cho là mất tích nay tại sao là nói chết?

Nàng nhìn Tiểu Hạo.

-Đệ tên là gì, nhà ở đâu để ta đưa đệ về!! Lúc này không thể nói ra thân phận được nên nàng đành phải lừa Tiểu Hạo.

-Ta..hức..ta...ta không muốn về nhà nữa...

Tiểu Hạo nức nở, nàng thấy nó tội nghiệp quá, nó là đứa trẻ ngoan mà, sao hôm nay lại không muốn về nhà.

-Tiểu tử thôi,mẫu thân ta nói bỏ nhà đi là không ngoan, người như vậy là mẫu thân hết thương người cho xem

Ngôn Ngôn nó có lòng tốt khuyên nhủ ai ngờ cái đứa nhỏ tên Tiểu Hạo này lại khóc lớn lên, khóc đến nó không chịu nổi! Tiên Cá tỳ tỳ thấy vậy liền vỗ về an ủi, thật là đáng ghét mà!! Ngôn Ngôn phụng phịu không thèm nhìn Tiểu Hạo.

-Thôi đừng khóc nữa, ngoan...ngoan...

Nàng dỗ hết một lúc Tiểu Hạo mới dừng khóc, như là trúc hết phiền muộn Tiểu Hạo lễ phép cảm ơn nàng.

-Đa tạ ca ca, ta là Tiểu Hạo, nhà ta...nhà ta ở Uy Vũ phủ, nhà ta làm.. làm việc cho tam vương gia.

Tiểu Hạo lần đầu nói dối, mồ hôi trên trán nó tuông ra như tắm, trước đây phụ thân có dặn dò nếu có lạc ra ngoài không được để lộ thân phận mà bị kẻ xấu làm hại, Tiểu Hạo nhìn vị ca ca này bộ dạng có chút giống giống nô tỳ tỳ tỳ nhưng mà nó không chắc ca ấy là người tốt.

Nàng thấy Tiểu Hạo là đứa bé thông minh, còn biết dấu thân phận đi nữa, thôi dẫn nó về phủ, nàng cũng phải đến nơi tửu quán đợi Triệu Long.

-Được, Đệ ca ca đưa đệ về nhà! Nàng nắm lấy tay Tiểu Hạo.

Ngôn Ngôn thấy vậy cũng nắm lấy tay còn lại của nàng, nàng cười khỏ đất hai đứa nhỏ đi trên phố, đi cũng được phân nửa đoạn đường về phủ rồi, Tiểu Hạo cũng thật là chạy đi xa như vậy.

-Ợt...ợt...ợt..

Hửm, nàng vừa nghe thấy âm thanh lạ, nàng bất giác nhìn xuống hai đứa nhỏ cao ngang hông của nàng, Tiểu Hạo mặt bối rối, ngượng ngùng, còn Ngôn Ngôn cười ranh ma với nàng.

=Ca ca / Tiên Cá tỳ tỳ, do sáng nay ta chưa có ăn gì!!

Nàng phì cười, thì ra hai tên này đói bụng.

-Đói bụng thì đi ăn thôi,cũng may cho hai đệ ta có mang ngân lượng theo, nào đi thôi!!

Nàng đưa hai đứa đến tửu quán gần nhất, quán nhỏ món ăn cũng không phong phú, nàng đành chọn vài món ít mỡ một chút cho hai đứa nó, món ăn thơm nhứt mũi bày ra trước mắt Ngôn Ngôn cầm đĩa lên mà chèn, Tiểu Hạo còn hơi rụt rè, nàng gấp cho nó một miếng thịt kho, nó do dự một hồi cũng bỏ vào miệng ăn ngon lành.

Ba người một lớn hai nhỏ giải quyết một bàn thức ăn xong, bụng căng như cái trống,ục ịch đi trên đường, Ngôn Ngôn vỗ bụng than thở.

-No quá, no quá! Ợ...ơ ta không cố ý!! Ngôn Ngôn che miệng mình lại.

Nàng và Tiểu Hạo bậc cười, thấy thế Ngôn Ngôn cũng cười theo, trên phố bọn họ vui vẻ là vậy nhưng còn khoảng chừng hai mươi bước nữa là đến Uy Vũ phủ, Tiểu Hạo đột nhiên dừng bước, Nàng thấy lạ nên hỏi.

-Tiểu Hạo, làm sao thế gần đến nhà đệ rồi, mau về đi,phụ thân và mẫu thân chắc chắn đang rất lo cho đệ.

Nghe nàng nói vậy mắt Tiểu Hạo lại ngấn nước mắt, nàng rồi quá kéo nó vào lẻ đường, Ngôn Ngôn lắc đầu lắc bảm.

-Khóc, chỉ biết khóc, yếu đuối còn hơn nữ nhân!!

Tiểu Hạo nhìn nàng, muốn nói nhưng còn không biết làm thế nào, nàng đưa tay xoa xoa đầu nó rồi an ủi.

-Ta cùng lắm ta chỉ là một người lạ giúp đỡ đệ thôi, ta không biết đệ là ai cả dù cho nghe chuyện của đệ xong thì quên ngay ấy mà, nên đệ cứ yên tâm nói

ra đi, biết đâu ta lại giúp được đệ!!

Nghe nàng nói vậy Tiểu Hạo như an tâm phần nào mới bắt đầu kể.

-Sáng nay sao khi luyện chữ xong đệ đến tìm mẩu thân, lại bắt gặp mẩu thân và phụ thân cãi nhau, đệ sợ lắm, đệ thấy mẩu thân liên tục khóc liên tục nhắc đến nô tỳ tỷ tỷ, mẩu thân nói tỷ ấy là yêu tinh, nói tỷ ấy quyến rũ phụ thân, đệ nghe không hiểu lắm...sau đó đệ mới chạy vào ôm phụ thân, nhưng mẩu thân kéo đệ ra, rồi mẩu thân phụ thân lại cãi nhau...đệ thấy phụ thân đánh mẩu thân...hức...mẩu thân khóc rồi lôi đệ chạy ra giếng nước...hức...mẩu thân muốn đẩy đệ xuống...hức...đệ sợ quá bỏ chạy ra khỏi nhà nên mới bị lạc.

Tiểu Hạo bật khóc, khóc mất nàng cũng rung rung, nàng giang tay ôm bó vào lòng mà vỗ về, hai người bất hòa thì không tránh khỏi, nhưng tại sao lại trước mặt trẻ con, người chịu tổn thương là trẻ con mà, còn Dương My sao lại điên như vậy, Tiểu Hạo chỉ là đứa trẻ nó có biết gì, cô ta có phải là mẹ không vậy?!

-Ngay bây giờ ta thấy mẩu thân của mình là người mẩu thân tốt nhất trên đời này, dù mẩu thân có hay là ta nhưng chưa bao giờ mẩu thân ta muốn đẩy ta xuống giếng nước cả, à mà giếng nước là gì nhỉ?! Ngón Ngón ngón ngónch ngón đầu.

Im lặng một lát, thấy Tiểu Hạo ổn định rồi nàng mới nói.

-Vậy mẩu thân có hay làm vậy với đệ không?

Tiểu Hạo lắc đầu, nàng lại hỏi tiếp.

-Vậy mẩu thân đệ thường ngày đối với đệ như thế nào?

-Mẩu thân...bình thường người đối với đệ rất tốt, rất thương đệ nhưng mà...khi mẩu thân giận rất đáng sợ.

Haizz, tình huống này phải làm sao đây.

-Dù thế nào mẩu thân vẫn là mẩu thân của đệ sẽ không làm hại đệ đâu, nên đệ đừng sợ.

Khuyên thì khuyên vậy thôi, chứ nàng biết làm sao bây giờ chẳng lẽ ra mặt đòi công bằng cho Tiểu Hạo, Dương My người phụ nữ độc ác này biết nàng còn sống sẽ dễ yên cho nàng sao, người ta nói hồ dữ không ăn thịt con mà, Dương My bình thường bảo bọc Tiểu Hạo rất cẩn thận, tuy sự bảo bọc này không cần thiết nhưng vẫn thấy được Dương My rất yêu thương Tiểu Hạo, nhất định không làm hại nó đâu.

-Nhưng mà...

Tiểu Hạo vẫn chưa an tâm. Ngón Ngón lúc này ngồi cạnh Tiểu Hạo, nó học theo nàng đưa tay lên vỗ vai an ủi Tiểu Hạo.

-Tiểu Hạo nguoi an tâm đi, nếu như mẩu thân nguoi lại làm vậy với nguoi, nguoi cứ đến tìm ta, khi ấy ta nhất định nói với mẩu thân của ta nhận nguoi vào làm, con no ba bữa luôn!! Ngón Ngón lại cười híp mắt.

Trong thoáng chốc Tiểu Hạo bị nụ cười này làm cho ngẩn cả người, sau đó vô thức gật đầu với Ngón Ngón.

Không ngờ lời nói của Ngón Ngón lại có tác dụng, Tiểu Hạo cuối cùng cũng vào phủ, nó đi được mấy bước lại luyến tiếc nhìn nàng và Ngón Ngón, Ngón Ngón vui vẻ vỗ tay với Tiểu Hạo nhưng sau đó lại nhớ ra chuyện gì đó nó chạy đến chỗ Ngón Ngón.

Nàng thấy nó đưa cho Tiểu Hạo gì đó rồi chạy về, Tiểu Hạo ngấm vật trong tay hồi lâu mới đi vào trong phủ, Nàng và Ngón Ngón cũng đi đến điểm hẹn với Triệu Long.

-Khi này đệ đưa gì cho Tiểu Hạo thế? Nàng xoa đầu Ngón Ngón.

Ngón Ngón vui vẻ nói.

-Nội tử mẩu đưa miếng ngọc bội cho ta nói là khi nào gặp được tri kỷ thì giao cho người đó, mẩu thân nói tri kỷ là phải giúp đỡ lẫn nhau, Tiểu Hạo là người đầu tiên ta giúp đỡ xem như là tri kỷ đi hi hi!

-Ngón Ngón là đứa trẻ ngoan!! Nàng cười với nó.

Trên đường về Ngón Ngón chỉ hết cái này tới cái kia trên đường đi, đúng lúc thấy người ta bán kẹo hồ lô, nó ranh ma đòi nợ nàng, nàng phải mua cho nó hai sấu, nàng nhìn sấu kẹo trên tay bất giác nhớ đến lúc đi chơi với hân, nàng và hân cùng từng vui vẻ ăn kẹo hồ lô như thế này.

-Tiên Cá tỷ tỷ sao đứng đó vậy, đi thôi không là không kịp quay về! Ngón Ngón gọi nàng.

Nàng vội đẩy mấy suy nghĩ đó ra khỏi đầu, và chạy theo sau Ngón ngón, đột nhiên có cỗ xe ngựa lớn đi qua, nàng ôm Ngón Ngón nép vào lề đường, nàng bất giác nhìn vào trong cỗ xe ngựa, một cảm giác hồi hộp dâng lên làm tim nàng đập thình thịch, chiếc xe ngựa dừng lại trước một tiệm vải, mắt nàng chăm chú dõi theo, nàng thấy bóng dáng quen thuộc bước ra, đi cùng là một nữ nhân xinh đẹp, nàng cảm giác ánh mắt của người đó giống như một hồ nước băng lạnh lẽo, bất giác người đó dừng bước, quay đầu lại phía nàng nàng giật mình xoay người lại hướng khác, sau đó nắm tay Ngón Ngón bỏ đi.

-Tiên Cá tỷ tỷ, khi về tỷ nhất định phải nói với mẫu thân giúp đệ nha, chắc chắn về sẽ bị mẫu thân phạt cho xem.Tiên Cá tỷ tỷ??

Ngôn Ngôn nói chuyện với nàng mà thấy nàng không chút phản ứng, cứ như người mất hồn, nó kéo kéo tay áo của nàng, nàng mới bừng tỉnh.

-Hả...à ừm...

Đến một đoạn phố vắng, chỉ cần qua đây quẹo phải sẽ đến tửu quán hẹn với Triệu Long, nàng hỏi thúc Ngôn Ngôn đi nhanh hơn, đột nhiên một đám người bịt mặt, và đồ đen ở đầu chạy ra trước mặt nàng với Ngôn Ngôn.

Nàng đề phòng nên lùi lại hai bước, lớn tiếng hỏi.

-Các người là ai? Các người muốn gì?

Một tên lấy bức vẽ trong tay áo ra đưa lên đối chiếu với nàng, sau đó gật đầu với bọn còn lại lĩnh cảm chẳng lành nàng nói khẽ với Ngôn Ngôn.

-Ngôn Ngôn chạy về phía trước sẽ thấy đường rẽ bên phải đi thêm một chút sẽ thấy tửu quán có chiếc đèn lồng màu đỏ hình cá chép đệ sẽ gặp được phụ thân, nhớ kêu phụ thân đến cứu tỷ!!

Dứt lời nàng quay đầu bỏ chạy, bọn áo đen đuổi theo nàng, mục tiêu là nàng nên bọn chúng phớt lờ Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn đang không hiểu chuyện gì, định chạy theo thì nhớ đến lời khi nãy của nàng chạy một mạch đến tửu quán.

Ngôn Ngôn nhìn thấy đoàn xe ngựa nhà mình liền vui mừng chạy vào, nhìn xung quanh liền thấy phụ thân nó đang ngồi ở bàn lớn, còn có cả mẫu thân, nó lớn tiếng gọi.

-Phụ thân, mẫu thân!!

Lâm Xuyên nghe thấy liền nhìn ra cửa, Ngôn Ngôn chạy đến chỗ bàn, Lâm Xuyên cười tươi với Ngôn Ngôn, sau đó để lên bàn một cái chôi long gà, Ngôn Ngôn mặt lập tức trắng bệch, vội vàng cầu xin.

-Mẫu thân, con biết lỗi rồi nhưng mà...mọi người phải đi cứu Tiên Cá tỷ tỷ, khi nãy tỷ ấy bị bọn người xấu đuổi theo!!!

Triệu Long, Lâm Xuyên thất kinh, Triệu Long lập tức tập hợp gia đình lại, Lâm Xuyên gọi Tiểu Kiều mang ra một con...chó?

-Định đem Hắc Cầu đối phó với con nhưng lại đúng lúc dùng cho việc gấp này, tiểu tử thói tôi nay về nhà nằm sẵn trên giường đi, mẫu thân người sẽ cho người nếm mùi chôi long gà!!

Ngôn Ngôn đau khổ trốn vào lòng phụ thân cầu cứu, Lâm Xuyên dùng khăn tay của nàng cho Hắc Cầu ngủ, sao đó dẫn nó ra phố, lấy kinh nghiệm lần trước, Lâm Xuyên đã kêu Triệu Long đặt mua giống cho săn này ở bên nước khác về, với sự hiểu biết của người hiện đại, Lâm Xuyên đã huấn luyện cho Hắc Cầu trở thành một con chó nghiệp vụ chuyên nghiệp!!

.....

Uyển Tú Cung.

Cung nữ trong Uyển Tú cung mấy hôm nay chạy đôn chạy đáo vì Uyển Nhi, kể từ khi gặp cha Uyển Nhi như người mất hồn không buồn ăn uống, khác với một Trương Phi vui vẻ hoạt bát thường ngày.

Một cung nữ mang khay thức ăn vào phòng, đặt trên bàn sau đó đến giường gọi Uyển Nhi dậy.

-Nương nương người đã hai ngày không ăn uống gì, người dậy ăn chút cháo đi, đừng như vậy nữa.

Uyển Nhi vẫn im lặng nằm đó, nước mắt cũng khóc cạn rồi, chẳng thể ngờ được mấy năm qua mình bị lừa như vậy, người mà Uyển Nhi thương nhớ ngày đêm thật ra vẫn còn sống, sống cũng rất gần nhưng không có cách nào gặp mặt được, giờ nàng ấy đã là phi tần của vua còn người đó là thị vệ trong cung...

-Bây giờ là canh mấy rồi?

-Bẩm nương nương giờ đã là giờ Thân.

Uyển Nhi khó nhọc ngồi dậy nhìn xung quanh, Uyển Nhi suy nghĩ mấy ngày nay cũng nghĩ thông rồi, lần này quyết định đi tìm hiểu mọi chuyện, nghe từ phía cha nàng ấy không biết đâu là sự thật chỉ bằng hỏi trực tiếp.

Uyển Nhi cho gọi cung nữ mình tin tưởng nhất, giao cho nhiệm vụ đi điều tra về A Tài, trong cung chỉ cần có ngân lượng, chuyện lớn nhỏ gì điều nắm được.

Sao khi điều tra xong cung nữ về bẩm báo lại, A Tài là thị vệ tuần tra, thường thì giờ Hợi sẽ ra về, Uyển Nhi chờ đến giờ Hợi nói là mệt nên ngủ sớm, sao đó lên thay đồ rồi đi từ cửa xô trốn ra ngoài, Uyển Nhi đứng đợi A Tài rất lâu, cuối cùng A Tài cũng xuất hiện, nhưng là đi chung với các thị vệ khác.

Uyển Nhi nhặt hòn đá nhỏ dưới đất, nhắm và ném vào người A Tài, A Tài giật mình dừng lại nhìn xung quanh, đám thị vệ kia đi lên trước chỉ còn A Tài lại phía sau, Uyển Nhi nhân cơ hội chạy ra nắm tay A Tài chạy đến hòn non bộ trong hoa viên phía Tây.

A Tài gỡ tay Uyển Nhi ra khỏi cổ tay mình.

-Người là ai?!

Uyển Nhi đưa tay gỡ mũ trùm đầu xuống, A Tài chưa kịp phản ứng thì Uyển Nhi đã đưa tay ôm A Tài vào lòng.

-...Hức..A Tài...muội nhớ huynh lắm...

Lúc này A Tài mới nhận ra Uyển Nhi, A Tài vội quỳ xuống.

-Tham kiến nương nương, xin nương nương tha tội!!

Uyển Nhi khóc xướt mướt, liên tục lắc đầu.

-Không...không phải, A Tài muội...

-Nương nương xin người đừng làm nô tài khó xử.

A Tài đã trở nên rất xa lạ, Uyển Nhi càng thêm đau lòng, bao nhiêu nỗi niềm cũng không thể nói thành lời.

-Nương nương nô tài phải đi!

A Tài lạnh lùng dứt khoát quay lưng, Uyển Nhi hoảng hốt chạy theo, vội vàng đáp phải chân váy ngã ngay xuống đất.

Cố gượng nhưng chân bị trật đứng lên không được, Uyển Nhi bật khóc thành tiếng, sau đó một đôi tay đỡ Uyển Nhi đứng lên dịu dàng ấy ngồi xuống hòn đá bên hòn non bộ.

A Tài đối với Uyển Nhi vẫn dịu dàng như vậy, giúp Uyển Nhi xoa khớp chân, A Tài thở dài.

-Nếu chuyện đã như vậy nương nương cần gì cưỡng cầu!

-A Tài, năm đó khi bị cha bắt về phủ, ta bị cha cầm tù trong phòng ba tháng, cho gia đình canh giữ nghiêm ngặt, đến khi ta trốn ra được thì nghe nói chàng đã ra biên cương đánh giặc, mà người bắt chàng đi ra biên cương không ai khác là cha thiếp, rồi một hôm đại phu nhân bà ta nói với ta chàng đã tự trẫm, lúc ấy ta đau khổ vô cùng, nhiều lần đã định đi theo chàng, A Tài chàng còn sống thật là tốt.

Uyển Nhi muốn ôm lấy A Tài nhưng A Tài kịp ngăn cản lại.

-Nương nương, trước đây đúng là Trương đại nhân đưa nô tài ra biên cương, nhưng đó là sự lựa chọn của nô tài, Trương đại nhân là một người tốt là một người phụ thân tốt, năm đó người cho ta hai sự lựa chọn một là ra ngoài biên cương đánh giặc, hai là bỏ đi thật xa cùng với..., nhưng nô tài đã lựa chọn ra ngoài biên cương, khi ấy nô tài hiểu ra rằng nô tài và n..nương nương là không thể, người là người có thân phận cao quý còn nô tài, hiện giờ lại càng không thể gặp nhau, người đã là phượng hoàng còn nô tài...nô tài năm trước đã gặp được ý trung nhân, hiện giờ phu nhân ở nhà đang đợi nô tài về ăn cơm, nô tài xin tạ lỗi!

A Tài nói xong liền bỏ đi, Uyển Nhi như không thể chấp nhận được mọi việc cứ ngồi ngây ngốc ở đó, được một lúc thì chạy ra ngoài cổng thành, từ trên cao nhìn xuống Uyển Nhi thấy A Tài đang đi một nữ nhân đi, nữ nhân kia hình như đang mang thai.

Tất cả đã hết, tưởng rằng trùng phùng, nhưng càng xa hơn, thà Uyển Nhi đừng biết A Tài còn hơn...

Uyển Nhi thấy đầu óc choáng váng, hình ảnh trước mắt mờ dần, sau đó thì ý thức dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ta yêu nàng

Đám người áo đen liên tục lung sục hết tất cả góc ngách trong ngõ nhỏ, nhưng chẳng tìm thấy người, một tên bộc tức đá lăn cái sọt tre bên đường.

-khốn kiếp, một chút là bắt được rồi, lần này còn thất bại chủ nhân nhất định lấy mạng chúng ta!

-Người đó có thật sự là nữ nhân không, nếu là người có khinh công mới có thể chạy thoát nhanh như vậy!

-Không cần biết nam nhân hay nữ nhân, có khinh công hay không nhất định hôm nay phải bắt được, lần trước sơ sót giết nhầm người, cũng may chủ nhân còn cho cơ hội lần này, tiếp tục tìm!!

Bọn áo đen đi xa dần, bên cạnh phố có một cỗ thụ lớn lúc này trên cành lớn khẽ rung chuyển mặc dù trời đang đứng gió.

Nhìn bọn chúng đi xa tìm nàng mới trở về nhịp đập ổn định, khi này cũng may chạy nhanh, cũng may các dây phố có nhiều góc gác, cũng may có người...à phải rồi khi này là ai cứu nàng vậy? Chuyện xảy ra nhanh qua chưa kịp nhìn kỹ.

Nàng vỗ nhẹ cái tay đang che miệng nàng.

-Um.um..

Người kia hơi thả lỏng một chút, sau đó buông tay khỏi miệng nàng, cành cây hơi nhỏ nàng không tiện xoay lại, nên cứ giữ nguyên tư thế đó mà cảm ơn.

-Xin đa tạ vì đã cứu giúp ta!!

-...

-chẳng hay thiếu hiệp tên là gì?!

-...

Kì lạ sao lại im lặng như vậy? Nàng cố nhích người để quay lại phía sau, nhưng không giữ thăng bằng được một chút xiu là ngã xuống dưới, cũng may người kia phản ứng nhanh đưa tay ra đỡ nàng.

Giây phút ấy nàng cảm nhận được cảm giác thân quen, mùi hương của hoa sen đang phảng phất trong gió, mùi hương này chỉ có một người đó...Du Thiên Ân, nhưng Du Thiên Ân không thể nào biết võ công được, thân thể yếu ớt của hắn..

Nàng đưa mắt nhìn qua, đúng lúc hai ánh mắt chạm vào nhau,tuy hắn có che mặt nhưng ánh mắt dịu dàng như hồ nước xanh biết đó..thì không thể nào là ai khác được.

-Du Thiên Ân...

Nàng gọi tên hắn, Du Thiên Ân nhìn nàng một lúc lâu, sau đó đưa tay kéo nàng vào lòng, rồi dồn sức đập vào cành cây và đáp xuống đất, Du Thiên Ân đặt nàng xuống sau đó xoay người bỏ đi.

-Du Thiên Ân!!! Chính là ngươi, đừng tưởng ta không biết!! Ngươi đứng lại cho ta!!

Du Thiên Ân vẫn cứ tiếp tục bước, nàng tức giận vừa đi theo hắn vừa quát.

-Du Thiên Ân chết bầm ngươi đứng lại cho ta!!

-...

-Du Thiên Ân xấu xa, ta bảo ngươi đứng lại cho ta!! Nếu ngươi còn bước đi...thì ta mãi mãi hận ngươi, sẽ không bao giờ nhìn mặt ngươi nữa!!!

Du Thiên Ân chợt dừng lại, nàng đuổi kịp đi đến trước mặt và nhìn thẳng vào mắt của Du Thiên Ân.

-Du Thiên Ân hôm nay nhất định phải xác định rõ mọi chuyện, nếu như...nếu như ngươi thật sự chỉ lợi dụng ta, ta nhất định sẽ mãi mãi biến mất khỏi đây, nhất định không làm phiền ngươi nữa.

Du Thiên Ân không nói gì, chỉ duy trì ánh mắt đó nhìn nàng, nàng hít một hơi dài sau đó bắt đầu hỏi.

-Du Thiên Ân, từ trước đến giờ những điều ngươi nói với ta, từng điều ngươi làm vì ta, từng giây phút vui vẻ với ta tất cả...đều là giả hết sao?!

Khóe mắt nàng ướt đầm nước mắt chỉ chờ chảy ra, Du Thiên Ân im lặng, hắn càng im lặng lại khiến nàng đau lòng, nước mắt cứ thế đua rơi xuống má, ánh mắt Du Thiên Ân rũ xuống, hắn đưa tay định chạm vào má nhưng nàng vội lùi về sau.

-Lần này ta đã thật sự giác ngộ, thời gian qua ta đau khổ vì ngươi, ta luôn nghĩ ra một lý do gì đó để ngươi đối xử ta như vậy, thật không ngờ...Ngô Thanh Tâm của thế kỷ hai mươi mốt lại có một ngày thảm hại như vậy, lần đầu rung động cũng xem như lần cuối, người cô đại các ngươi thật đáng sợ...

“vèo” một mũi tên được bắn ra với tốc độ rất nhanh, Du Thiên Ân tinh mắt kịp kéo nàng vào lòng, tránh được mũi tên đầu tiên, tiếp theo đó là vô số mũi tên được bắn ra, Du Thiên Ân luống tay ôm chặt eo của nàng, nàng còn chưa kịp nổi giận hắn đã dùng lực nhảy một phát lên mấy nhà bên cạnh.

-Ôm chặt vào,không được bỏ tay ra!!

Du Thiên Ân lúc này mới chịu mở miệng, giọng nói đầy uy quyền khiến nàng ngáy ngốc làm theo, nàng ôm chặt lấy hông hắn, và những giây phút tiếp theo đó, nàng sợ đến nỗi không dám mở mắt ra, trong lòng không ngừng gào thét “cha mẹ ơi cứu con”

Đến một lúc nàng không còn nghe thấy tiếng của đám người ấy, cũng không còn cảm thấy gió thổi vào mặt nữa, nàng mới từ từ mở mắt ra, nơi này là nơi nào?

Không phải hư cấu như vậy chứ? Dùng kinh công chưa đến năm phút đã có thể chạy ra khỏi kinh thành? Ngẩng mặt lên nhìn Du Thiên Ân nàng có chút giật mình, mồ hôi trên trán hắn tuôn ra như tắm, là nàng nặng quá hả?

-Buông ta ra đi!

Nàng gỡ tay Du Thiên Ân ra khỏi eo mình, Du Thiên Ân lơ đãng rồi ngã khụy xuống, nàng vội đỡ lấy hắn.

-Du Thiên Ân ngươi là sao vậy?! Du Thiên Ân trên vai ngươi!!

Nàng lúc này mới thấy trên vai Du Thiên Ân bị một mũi tên đâm vào, bị thế khi nào thế? Nàng còn không nghe thấy hắn la đau, cái tên ngốc này!

Nàng đỡ hắn đến một gốc cây gần đó, cho hắn dựa vào gốc cây nàng quan sát mũi tên trên vai hắn, mũi tên đâm vào quá sâu rồi, nếu không lấy ra nhất định sẽ mất máu đến chết.

Du Thiên Ân ý thức phục hồi được một chút, hắn đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng không có việc gì hắn mới thở phào, đám người áo đen kia rõ ràng là người của Cự Phụ, nhưng tại sao Cự Phụ lại biết nàng vẫn còn sống? Chuyện này hắn chỉ nói với một người...

-Du Thiên Ân ngươi cảm thấy thế nào rồi?!

Nàng lấy khăn lụa trong túi ra lau mồ hôi trên trán hắn, nhân tiện mở luôn cái khăn che mặt rườm rà kia, lúc này mới nhìn kỹ hắn, mấy hôm không gặp mặt hắn xanh xao hơn trước rất nhiều.

Du Thiên Ân đưa tay nắm lấy tay nàng, nàng hơi bất ngờ vội vàng thu tay lại, nhưng Du Thiên Ân càng nắm chặt hơn.

-Du Thiên Ân ngươi buông tay ta ra, ngươi đừng tưởng cứu ta một mạng là ta quên hết mọi thứ!!

Nàng dứt khoát gỡ tay hắn ra sau đó đứng dậy định bỏ đi nhưng đi được vài bước thì dừng lại, sau đó quay lại chỗ Du Thiên Ân giúp hắn xé lớp áo ngay chỗ mũi tên, vừa làm mà vừa lầm bầm.

-Ngươi là cái tên xấu xa nhất mà ta từng biết, lúc ngươi không cần nói thì nói ra toàn những lời khiến ta đau lòng, còn lúc cần nghe ngươi nói thì nửa câu ngươi cũng không chịu mở miệng, ta không biết đầu óc từ khi xuyên về đây bị ngâm nước nhiều đến hư luôn rồi, hư đến nỗi có thể đem lòng thích ngươi, ngoài cái vẻ đẹp trai ra thì ngươi có mặt gì tốt, lạnh lùng xấu tính lại biến thái, cộng thêm cái tật cuồng xanh, ngươi xem y phục của ngươi có phải là quá khó nhìn không? Áo choàng màu xanh lá rồi dùng khăn che mặt cũng màu xanh, ngươi bị hoang tưởng sao? Ngươi nghĩ mình là con sâu nhỏ hả...

“Phì” Du Thiên Ân nhìn bộ dạng mặt nhăn mày nhíu của nàng mà không kiềm chế được nên phát cười một tiếng, ngay lập tức bị nàng lườm cho một cái.

-Cười cái đầu ngươi ấy!!

Du Thiên Ân lúc này tâm tình có chút thoải mái, cũng lấy lại tinh thần mà xử lý vết thương trên vai, hắn đưa tay với lấy một phần mũi tên, sau đó rất nhanh bẻ gãy nó ra nàng nhìn mà nổi hết cả da gà, như vậy chắc rất đau, nhưng vẻ mặt của Du Thiên Ân chỉ hơi nhăn lại, tên này đúng là trâu bò!!

Du Thiên Ân đưa tay tìm trong thắt lưng lôi ra hai lọ thuốc một dạng viên một dạng bột, hắn uống hết dạng viên còn dạng bột thì định thoa vào vết thương, nhưng chỉ có một tay không thuận tiện lắm, nàng vội cướp lấy lọ thuốc trên tay hắn.

-Đ..Đề ta giúp ngươi một tay, ngươi như vậy làm sao mà tự làm được!!

Nàng có chút hồ thẹn nên cúi mặt xuống rồi bắt đầu thoa thuốc giúp Du Thiên Ân, còn hắn khước miệng cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Thoa đều thuốc lên vết thương nàng mới phát hiện không có vải sạch để băng bó lại, sao đó nàng nhìn và so sánh bộ quần áo màu trắng đẹp đẽ của mình và màu xanh lá chói lóa của hắn, bộ của nàng sạch hơn, lại phải xé!!!

Quần áo cô đại rất nhiều lớp cho dù có xé nhiều hơn nữa cũng không dễ nhìn thấy bên trong, đó cũng là một sự tiện lợi! Nàng xoay người về hướng khác và “xoẹt xoẹt” vải cái đã lôi ra một mảnh vải trắng, ngưng ngưng băng bó giúp hắn, nhưng mà còn thiếu dây buộc, dây thắt lưng chắc được...thôi khỏi đi dây thắt lưng còn để giữ được quần áo ra rồi mang nhục với người ta luôn sao!

Nàng đưa tay gỡ dây vải buộc tóc ra, dây này cũng khá dài có thể tạm được, thấy tóc nàng được mở ra ánh mắt Du Thiên Ân có chút bất ngờ, hắn nhìn nàng đến khi hai má phớt hồng vội ho khan một tiếng rồi xoay mặt sang hướng khác, nàng buộc Du Thiên Ân xong liền phưỡn tay đứng dậy.

-Xem như trả ơn ngươi cứu mạng, ta đi đây tạm biệt à không từ biệt ngươi, xem như nghiệp duyên của ta và ngươi đã kết thúc rồi!!

Nàng xoay người bỏ đi, Du Thiên Ân cổ nhích thân hình đứng dậy.

-Nàng biết đường về thành sao?

Nàng dừng bước nhưng không quay đầu lại nhìn hấn.

-Ta không có về thành.

Du Thiên Ân khó nhọc dựa vào thân cây, ánh mắt hướng về phía nàng.

-Trời đã tối, đường đi rất nguy hiểm, nàng là nữ nhân lại càng nguy hiểm.

Nàng xoay người lại nhìn hấn, sau đó quát lớn.

-Du Thiên Ân, ta cầu xin ngươi đừng có giả vờ quan tâm ra như vậy nữa!!

Ngươi lợi dụng ta chưa đủ sao? Rốt cuộc ngươi muốn cái gì!!!!

-Ta muốn nàng ở cạnh ta, ta không muốn nàng rời xa ta dù là nửa bước!!!

Du Thiên Ân cũng quát lên, nàng hơi bất ngờ nhưng sao đó lại cười, giọng cười chua xót.

-Ha ha Du Thiên Ân ta bị ngươi lừa một lần ngươi đừng tưởng ta ngu đến nỗi bị lừa lần thứ hai! Nàng xoay người bỏ đi.

Nàng đi cứ như chạy một kúc đã bỏ Du Thiên Ân ở lại phía sau một đoạn, Du Thiên Ân cố gắng chạy theo, con đường từ vai truyền khắp người, hấn nhìn bóng nàng chạy phía trước, cứ đà này nàng thật sự sẽ rời khỏi hấn.

-Ngô Thanh Tâm!!! Nàng là đồ xấu xa, nàng nói ta xấu xa nhưng nàng xấu xa hơn ta gấp trăm lần!!!

Nàng nghe thấy tiếng hét của hấn ở phía sau tốc độ đi có giảm xuống như không dừng lại.

-Nàng nói nàng thích ta nhưng lại rút lại lời, vậy nàng có từng nhỏ nước bọt rồi lấy lại được không!!!

Mặt nàng lúc này toàn hắc tuyến chạy dài, cái tên kia nói cái gì vậy trời?!

-Nàng là một nữ nhân bi ối, một nữ nhân xấu xa nhất mà ta từng gặp, nàng vô số lần lợi dụng thân thể ta vậy mà bây giờ nói đi là đi, rốt cuộc nàng còn trong tâm hay không?!!

Bà nó, cái tên biến thái này nói cái gì vậy, bị tên bắn vào tay chứ có phải vào đầu đâu?? Nàng dừng lại xoay người lại, thấy cảnh hấn khó nhọc chạy theo nàng, tìm bắt đầu có chút nhói đau.

Nàng đứng đợi đến khi hấn đi đến trước mặt mình, sau đó nàng vói về mặt rất rất nghiêm túc hỏi hấn.

-Du-Thiên-Ân, ta cho ngươi nói lại một lần nữa đây, ta nói ngươi biết từ khi xuyên về đây ta không cần làm người tốt nữa, dù ngươi có là vương gia, dù ngươi có bị thương ta cũng sẽ đánh ngươi một trận nhớ đời!!!

-Ta yêu nàng!!!

Du Thiên Ân hét lên, ba từ đó rõ ràng đến không thể rõ hơn được nữa, nàng kiêu như đứng hình, chẳng biết cái tình huống cầu huyết gì nữa, chẳng biết làm sao cứ ngẩn người như vậy, Du Thiên Ân cũng ngưng ngưng không kém, hai người bọn họ cứ đứng nhìn nhau như thế, không gian im lặng đến nỗi nghe được tiếng mũi vô cánh.

“Gâu gâu gâu” ở xa vang vọng lại tiếng cho sữa in ối, lúc này nàng với Du Thiên Ân mới trở về trạng thái bình thường, hai người cùng nhìn theo hướng có tiếng cho sữa đó.

-Thanh Tâm muội có đây không?

-Tiên Cá tỷ tỷ ơi...aaa!

-Ngôn Ngôn cẩn thận nhìn đường mà đi!!

Thì ra là gia đình của Lâm Xuyên, Ngôn Ngôn này cũng giỏi quá! Nàng vui mừng, định chạy đến đó nhưng bị Du Thiên Ân kéo tay lại.

-Nàng muốn đi đâu?

Nàng nhất thời chưa quen với chuyện này nên không trả lời hấn mà trực tiếp gọi Lâm Xuyên.

-Lâm Xuyên tỷ tỷ muội ở đây!!!

Nghe thấy nàng gọi gia đình Lâm Xuyên chạy đến, thấy nàng khỏe mạnh Lâm Xuyên thở phào, mà lúc này mới để ý người bên cạnh nàng, nhìn đánh về

kia hình như bị thương.

-À người này là...người ra tay cứu giúp muội! Nàng giải thích.

Lâm Xuyên cười cười.

-Đa tạ vị đại hiệp đã ra tay cứu giúp muội muội của ta!

Du Thiên Ân chau mày dò xét bọn họ, nàng khi nào có một tỷ tỷ vậy? Sao hắn không hề biết!

-Vị đại hiệp này xem ra bị thương không nhẹ, chỉ bằng đề ta đưa đại hiệp đến đại phu, tiền thuốc xem như ta đa tạ việc đại hiệp đã ra tay giúp Thanh Tâm muội! Triệu Long nho nhã nói.

Nàng lúc này không biết làm sao, không biết có nên đưa đến đại phu rồi đi về, nhưng lời hắn nói lúc này...hãy gia khó nghĩ quá!!

-Đi Đến đại phu làm gì chẳng phải nhà chúng ta có đại phu giỏi sao? Người ta đã tận tình cứu Thanh Tâm sao chúng ta có thể trả ơn qua loa nhue vậy! Lâm Xuyên nhìn nàng cười gian.

Hề, Lâm Xuyên không phải là nhìn ra rồi chứ! Nàng chợt dạ xoay mặt về hướng khác không dám nhìn thẳng vào Lâm Xuyên.

Còn Du Thiên Ân cũng không lên tiếng cứ thế mà gật đầu đồng ý, bọn họ lên xe ngựa quay trở về thuyền lớn, Du Thiên Ân được đại thúc Nhị Báo bắt mạch xem vết thương, sau khi lấy đầu mũi tên ra thì băng bó lại rất đẹp đẽ.

Thúc ấy nói rất kỳ lạ, rõ ràng trên đầu mũi tên có chất độc nhưng bắt mạch thì chất độc chỉ còn một ít, mạch đập của Du Thiên Ân cũng rất lạ, nàng nghĩ chắc là do hắn đã uống lọ thuốc gì đó giải độc rồi.

Nàng trải qua một đêm không tài nào ngủ được, hai mắt biến thành gấu trúc, khiến Tiểu Kiều giật mình, còn Ngôn Ngôn chê cười, nàng mang cháo vào trong phòng cho Du Thiên Ân, thấy sắc mặt hắn cũng tốt lên chắc là khỏi rồi.

-Ng..Người ăn cháo đi, nếu khỏe rồi thì về phủ đi, người mất tích như vậy người khác sẽ rất lo lắng cho người!

Du Thiên Ân không trả lời nàng, hắn cầm bát cháo lên ăn rất ngon lành, chưa đến hai phút đã cạn, hắn vẫn giữ thói quen nho nhã lấy khăn lụa lau miệng, nàng để bát cháo không vào khay định mang ra ngoài, nhưng tay thì đã bị Du Thiên Ân nắm lại.

Du Thiên Ân nhìn nàng, ánh mắt lại trở nên dịu dàng.

-Những lời ta nói hôm qua điều là thật, nàng đừng hòng chối bỏ, nàng phải có trách nhiệm với ta!

Nàng cau mày và lườm hắn.

-Du Thiên Ân ta làm gì người mà đòi trách nhiệm, người quá đừng có quá đáng!!

-Nàng thật sự muốn ta nhắc lại? Du Thiên Ân cười gian.

-Ta không có làm gì người, căn bản không có gì để kể!! Nàng có làm gì xứng bậy đâu chứ.

-Được đề ta nhắc cho nàng nhớ, lần đầu gặp mặt nàng đã vô lễ sỗ soạn trên người ta, còn dùng môi cưỡng hôn ta, còn nhiều lần nhìn lên ta tắm, còn..um..um..

Nàng buông khay thức ăn ra, dùng tay bịt miệng hắn lại.

-Du Thiên Ân chết bầm, lần đó ta cứu người khỏi chết đuối người không mang ơn đàng này, còn nhìn người tắm? Buồn cười là người nào bảo ta lấy nước cho người tắm, ta chưa kịp lấy người đã bỏ y phục đi vào bồn, ta lúc đó có nhắm mắt nghe rõ chưa!!!!

Du Thiên Ân cầm lấy hai cổ tay của nàng nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, sau đó âu yếm nhìn nàng.

-Dù là nàng cứu ta, dù là nàng không nhìn thấy gì, nhưng suốt đời này nàng đừng hòng rời bỏ ta!

Giọng điệu ngọt như đường này khiến nàng đơ cả người, tại sao Du Thiên Ân lại thay đổi một cách khó hiểu như vậy?

-Thanh Tâm tỷ có trong này kh...á xin lỗi, xin lỗi muội không cố ý! hai người cứ tiếp tục đi.

Tiểu Kiều vừa xỏ xàng mở cửa bước vào gặp được cảnh này Tiểu Kiều giật mình vội vàng chạy ra ngoài, nàng bối rối đẩy hắn ra.

-À đúng rồi Thanh Tâm tỷ phu nhân đang muốn gặp tỷ đó! Tiểu Kiều còn chưa đi khỏi.

-Tỷ biết rồi, tỷ ra ngay!

Nàng luống cuống mang khay cháo ra ngoài, Du Thiên Ân nhìn dáng nàng nụ cười đọng lại trên môi thật ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đoạn ký ức đau thương

Hoàng Cung.

Mộc Linh Đan đi một vòng vườn thượng uyển xem như đi tập thể dục sau khi ăn, đi mấy vòng mồ hôi đã đổ ướt trán, thái giám Nam Giang lấy khăn lụa chấm mồ hôi giúp bà ấy.

-Nam Giang nay đã là ngày nào rồi?

Nam Giang nhắm tính hồi lâu rồi bẩm báo.

-Bẩm thái hậu, hôm nay đã là ngày hai mươi lăm tháng mười, còn hai tháng nữa là đến tết Nguyên Đán.

Mộc Linh Đan gật đầu hài lòng, thời gian trôi rất nhanh, mới đầu năm nhưng chớp mắt đã gần cuối năm.

-Mọi thứ chuẩn bị cứ như mọi năm là được, về phần thưởng cho các phi tần thì cho giảm mỗi thứ một nửa, gần đây ngân khố đã cạn kiệt tiết kiệm được phần nào thì tiết kiệm.

Mộc Linh Đan thở dài, mấy năm nay thiên tai dịch bệnh điều có cả, hại Du Thiên Minh đau đầu nhứt óc, đến thời gian ăn điểm tâm cũng không có, bà thì không thể giúp gì chỉ có thể giúp nó quản chuyện hậu cung, Du Thiên Minh hay trách bà thiên vị Hà Thu Nguyệt nhưng nó đâu biết là Nguyệt nhi là người yêu thương nó nhất trong số phi tần trong hậu cung, vậy mà nó vẫn không chịu hiểu.

Mộc Linh Đan muốn đi thăm Du Thiên Minh một chút nên kêu Nam Giang đi đến thư phòng, đúng lúc thấy Hà Thu Nguyệt đang lấp ló ngoài cửa.

-Nguyệt Nhi con đến gặp hoàng thượng sao?

Nghe tiếng gọi Hà Thu Nguyệt giật mình quay người lại, phát hiện là thái hậu nên vội vàng hành lễ, Mộc Linh Đan đưa tay đỡ Hà Thu Nguyệt dậy, nhìn khay điểm tâm trên tay cung nữ thì giọng đầy sùng nịnh nói.

-Nguyệt Nhi của ta đúng là biết điều nhất, còn biết chuẩn bị canh bỏ cho hoàng thượng.

Hà Thu Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu, Mộc Linh Đan chẳng đợi lâu liền vào thư phòng gặp Du Thiên Minh.

Du Thiên Minh đưa tay đỡ trán, tấu trưng trên bàn chất thành đống, nghe thái giám báo là có hoàng hậu đến, hần miễn cưỡng bỏ bút xuống, đi đến đón tiếp.

-Thần nhi tham kiến mẫu hậu.

-Hoàng thượng đứng dậy đi, lại đây Nguyệt Nhi có chuẩn bị điểm tâm cho con!

Thái hậu ngồi xuống ghế, Hà Thu Nguyệt ngoan ngoãn đứng bên cạnh, Du Thiên Minh có liếc nhìn nhưng rất thờ ơ.

Cung nữ mang canh đặt lên bàn và lui xuống, thái hậu nhìn Du Thiên Minh mà hỏi thúc.

-Hoàng thượng mau dùng đi, canh này là chính tay Nguyệt Nhi làm cho con, con thấy đấy Nguyệt Nhi hết lòng vì con, con cũng nên cư xử đàng hoàng một chút.

Du Thiên Minh suy nghĩ tự thấy bản thân có chút quá đáng, nên bát canh này uống một chút cũng không sao, thấy Du Thiên Minh dùng canh, Hà Thu Nguyệt vui sướng vô cùng, nếu là ở Nguyệt Cung nàng ta đã cười lớn và nhảy cẫng lên rồi.

Mộc Linh Đan gật đầu hài lòng, đứa con này cuối cùng cũng chịu nghe lời, mấy năm nay muốn ẵm cháu nhưng vẫn chưa có tin gì, bà ta lo nhất vẫn là chuyện Du Thiên Minh cũng ít đến chỗ Hà Thu Nguyệt, dù là phi tần nào sinh con cũng được nhưng, nếu là Nguyệt Nhi của bà sinh được thái tử thì tốt nhất, nên ngày đêm bà nghĩ cách để Du Thiên Minh sùng ái Nguyệt Nhi, nay vì vụ Lâm Phi lừa dối tội mà thái độ của Du Thiên Minh cũng dịu lại, đây há phải cơ hội tốt sao.

-Hoàng thượng mấy ngày vất vả rồi hay tối nay nghỉ ngơi ở Nguyệt Cung đi, Nguyệt Nhi tài ghê xoa bóp cũng không tồi đâu.

Hà Thu Nguyệt nghe bà ta nói vậy hai má phớt hồng ngượng ngùng đưa mắt nhìn mũi gầy, Du Thiên Minh thì đặt bát canh đang ăn dở xuống.

-Mẫu hậu, người cũng biết gần đây trong triều nhiều việc, người đừng ép trăm nữa ngay từ lúc đầu trăm đã nói, cả đời này trăm chỉ xem Hà Thu Nguyệt như một người muội muội là nắm đó người ép trăm, trăm cũng đã làm theo ý người, cho nên bây giờ người đừng đề cập đến vấn đề này nữa!!

Mộc Linh Đan nổi đóa, tưởng rằng nó đã hiểu chuyện, nhưng nào ngờ nó chấp mê bất ngộ mãi không chịu hiểu.

-Nha đầu Hà Thu Dương đã chết rất lâu rồi, nó chết vì tai nạn, hoàng thượng đừng đổ tất cả lên đầu của Nguyệt Nhi, nếu ngày đó Nguyệt Nhi không quỳ gối cầu xin ta thì ta đã...

-Thái hậu nương nương- Hà Thu vội quỳ xuống, đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn Mộc Linh Đan-Thái hậu nếu người thương Nguyệt Nhi xin người đừng làm khó hoàng thượng!

Mộc Linh Đan không đành lòng, nên thôi không nói nữa, còn Du Thiên Minh thì con bực tức về triều chính mấy hôm nay cộng thêm nhắc đến Hà Thu Dương làm hấn như bốc hỏa, con thịnh nộ nổi lên, hấn hất bát canh xuống nền nhà, Hà Thu Nguyệt quỳ cạnh đó không ít canh dính vào tay.

-Hoàng thượng!! Mộc Linh Đan vỗ bàn tức giận.

-Trăm đã muốn bỏ qua nhưng người cứ muốn nhắc lại, được hôm cứ nói thẳng ra một lần!!

Du Thiên Minh thô bạo lôi Hà Thu Nguyệt đang quỳ dưới nền nhà lên, ánh mắt căm phẫn nhìn nàng ta.

-Người nói không liên quan đến người? Ngày trước người trăm muốn lấy làm thê đây phải người, người mặt dày đến khóc lóc với Thu Dương, nàng ấy quá nhân từ nghĩ tình tỷ muội mới buông bỏ trăm, nhưng trăm đây khuyên nhủ nàng hết lòng nhưng nàng ấy vẫn cự tuyệt, từ nhỏ vì là thứ nữ nàng ấy đã phải sống khổ sở thế nào? Người có đầy đủ tất cả người vẫn muốn cướp đi mọi thứ của nàng, khiến nàng nghĩ quần gieo mình xuống sông, đến cuối ta vẫn không thể nhìn mặt nàng ấy, người biết trăm khổ sở thế nào không? Bây giờ người nhìn thấy trăm lương tâm người không cắn rứt lúc nào sao? Thu Dương luôn tốt với người thế nào người quên hết rồi sao, chính người hại nàng người còn muốn trăm yêu thương người sao? Nói cho người biết cả đời này trăm hận người đến tận xương tủy!!

Từng lời như mũi dao sắc đâm vào tim Hà Thu Nguyệt, nàng ta cứ nghĩ sống bên cạnh Du Thiên Minh rồi một ngày hấn cũng sẽ nhận ra tấm chân tình của mình, cho dù bị lạnh nhạt, cho dù thấy hấn ôm ấp sủng ái người khác, nàng ta vẫn mong tương lai hấn sẽ quay đầu lại nhìn, nhưng hết rồi tất cả sự cố gắng chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi thôi!! Hà Thu Nguyệt tuyệt vọng khụy xuống, Du Thiên Minh nói hết sự bực tức thì đi ra khỏi phòng, Mộc Linh Đan vì quá sốc nên một từ khuyên ngăn cũng không thốt lên được, chỉ buồn buồn nhìn Hà Thu Nguyệt nước mắt tuông thành sông.

.....

Sóng nước êm đềm, chiếc thuyền nhỏ nhẵn theo gió lướt nhẹ trên mặt sông, hai bóng người trên thuyền hiện lên mặt sông lấp lánh ánh chiều tà cùng với cảnh vật hai bên bờ mỗi giây trôi qua đẹp đến vô ngần.

Nàng đưa tay xuống nước, nước rất mát, rất dễ chịu, nàng đưa mắt nhìn Du Thiên Ân ngồi ở đầu kia của thuyền, hấn cứ điều tay chèo thuyền lướt trên mặt sông.

Nàng cũng thấy khó hiểu, Du Thiên Ân nói có chuyện cần nói với nàng, nhưng lại lờ nàng ra đây, chuyện không thể nói trên thuyền lớn sao? Rồi đưa người ta ra đây rồi cứ ngồi im lặng đó.

-Du Thiên Ân, có chuyện gì nó mau đi trời cũng sắp tối rồi!

Du Thiên Ân gát máy chèo lên thuyền, hấn nhìn nàng sau đó cười một cái, sao đó từ từ di chuyển đến chỗ nàng.

-Áy áy coi chừng chìm thuyền! Nàng la lên.

Du Thiên Ân chèn ép nàng rồi ngồi xuống.

-Nàng yên tâm thuyền rất vững.

Bây giờ là giữa sông lớn mà chìm thuyền nàng là người mệt nhất, đã không biết bơi còn có gan cho thuyền đi xa nha như vậy!!

-Có chuyện gì thì nói ra, tối nay còn phải chuẩn bị giúp Lâm Xuyên tỷ về nhà, người cũng nên về phủ đi, người đi hơn một ngày rồi đừng đề triều đình hiểu lầm bọn ta bắt cóc người, Lâm Xuyên tỷ là người buông bán dính vào mấy chuyện hiểu lầm tai hại đó thì rất phiền.

Du Thiên Ân im lặng hồi lâu sau đó mới trả lời nàng.

-Được sau khi nói điều cần nói xong ta sẽ về phủ!

Lòng nàng có chút khó chịu, nhưng vẫn cố ra vẻ bình thường.

-Vậy thì tốt!

Du Thiên Ân đưa tay vào ngực lấy ra một túi gấm rồi đưa cho nàng.

-Trả cho nàng.

Nàng mở ra xem thì ra là chiếc kẹp bằng bạc lần trước nàng ném bỏ, đã bỏ rồi còn đưa cho nàng làm cái gì.

-Cái này đâu phải của ta là của người mới đúng!

Nàng giận dữ ném túi gấm trả Du Thiên Ân, hấn lấy chiếc kẹp ra định cài lên tóc nàng nhưng nàng cương quyết không chịu.

-Du Thiên Ân, người rút cuộc xem ta là cái gì, muốn quan tâm,muốn tôn trọng ta lúc nào cũng được à?!

-Nàng ngồi yên một chút, từ lúc tặng nàng thì nó đã là của nàng, cũng giống như lúc nàng nói thích ta, nàng cũng là của ta rồi nàng muốn chối bỏ đâu có dễ như vậy!

Nàng nổi đóa.

-Người là vương gia hay lưu manh mà không có một chút lý lẽ vậy?! Trước đây ta có thích người đấy thì sao nhưng giờ...um...

Du Thiên Ân nhân lúc nàng mải mê cãi lại mà đưa môi đến hôn nàng, quá nhanh làm nàng chưa kịp phản ứng, thì đôi môi kia đã bị người ta ăn chọn.

Lúc nàng lấy lại nhận thức, có đánh hấn có đẩy hấn ra, nhưng hấn nhất quyết không buông, mới đầu là ngượng ngùng chưa thuần thục lắm về sao cứ uyên chuyển lấy đi hết không khí của nàng, đến khi hấn cũng không còn không khí để thở mới chịu buông nàng ra.

Cả hai người đều thở dốc, bầu không khí càng trở nên kì hoặc, nàng không biết phải phản ứng ra sao, nàng và hấn đã hôn nhau, là hôn thật sự đó, không giống với mấy lần gặp sự cố trước. Hai má nàng đỏ lên, mặt Du Thiên Ân cũng ngượng ngùng không kém.

Nàng suy nghĩ không biết nên nói câu gì,hay chửi hấn thế nào, tự dưng cái..cái hôn người ta!! Nàng đưa tay ôm hai má.

-Là do ta suy nghĩ chưa thấu đáo, lời ta nói yêu nàng là lời thật lòng, ta vì muốn bảo vệ nàng nên đành làm nàng tổn thương để nàng rời khỏi ta, ta nghĩ đơn giản rời khỏi ta nàng sẽ an toàn, nhưng ta nhận ra không ở cạnh ta nàng càng không an toàn, hôm nàng mất tích, rồi đến người khác nói tìm được xác nàng ta tưởng chừng tìm mình không thể đập được! Du Thiên Ân nhìn nàng.

Nàng thoát giật mình, ánh mắt này, hình ảnh của hấn lúc này...nàng lại động tâm!!

-D..Du Thiên Ân...ta..

Nàng lắp bắp không nói nên câu, Du Thiên Ân dịu dàng nắm lấy tay nàng đưa lên ngực hấn, nơi đó có một trái tim không an phận cứ đập thình thịch, nhưng bỗng cục lý trí rơi cái đùng đề lên trái tim nàng, nàng bắt đầu suy nghĩ lại, hấn muốn bảo vệ nàng? Mà bảo vệ nàng khỏi ai? Dương Mỹ?

-Người nói lo cho sự an toàn của ta, nhưng ta thấy quanh người chẳng có mối nguy hiểm nào gây bất lợi cho ta cả, nếu là bảo vệ ta khỏi Dương Mỹ, người há phải suy nghĩ nhiều như vậy? Dương Mỹ đã là phu nhân của Du Thiên Vũ, ta và người bên nhau há gì liên quan đến nàng ta!!

Hề, hình như sai sai, nàng quên mất nàng suýt chết vì Dương Mỹ...

-Dương Mỹ chỉ là mối lo nhỏ, nàng ta ngoài mấy trò ghen tuông đó ra chẳng...

-Ta suýt bị Dương Mỹ hại chết.

Du Thiên Ân bất ngờ nhìn nàng, điều này ngoài dự đoán của hấn, việc nàng mất tích hấn tưởng là do Cửu Phụ làm, nữ nhân đó hấn chỉ nghĩ tâm tính ả ta nhỏ nhen ích kỷ, không ngờ có thể làm ra chuyện hại người, lại hại người của hấn, đúng là không biết sống chết.

-Người đang nghĩ gì đó, đừng nói muốn đi trả thù họ ta, ta không cần,việc Dương Mỹ làm trời cao đang nhìn, nếu người giết Dương Mỹ, thì ta và người khác nào cùng một loại với nàng ta.

Du Thiên Ân im lặng không nói gì, nàng vẫn chưa thống suốt câu nói của hấn, hấn bất ngờ như vậy chắc chắn mối nguy hiểm đó không phải Dương Mỹ, vậy rốt cuộc là ai.

-Mẫu thân ta là Diệp quý phi, năm mười tám tuổi đã nhập cung vì tài nghệ hơn người, lại vô cùng dịu dàng nên được tiên đế yêu thương hết mực, sao khi được sủng ái không bao lâu sau mang thai ta, nhưng sức khỏe vô cùng yếu trong lúc sinh ta đã qua đời.

Chuyện này trước kia hấn cũng có nhắc đến nhưng mà như vậy nguy hiểm chỗ nào vậy?

Du Thiên Ân lấy bình tĩnh một lát rồi kể tiếp, thấy mặt hấn nghiêm trọng lắm nên nàng cũng im lặng lắng nghe.

-Hậu cung là nơi những cuộc chiến tranh giành sủng ái, đối với người được hoàng thượng sủng ái điều lo lắng nhất là sự ganh tị của những phi tần khác, lúc mang thai ta mẫu hậu rất cẩn thận đề phòng, nhưng lại không ngờ Mộc Linh Đan lúc ấy bà ta đã được phong là hoàng hậu, bà ta từng ngày hạ độc mẫu thân lúc cuối cùng mẫu thân ta vì độc tố tích lâu ngày nên không thể chịu đựng được mà sinh ta ra trước một tháng,người biết mình không qua khỏi lúc sinh có dặn bà mẹ nếu người chết trước lúc sinh ta ra thì hãy mổ bụng người cứu lấy ta, và lúc đó người thấy sự tất thờ giữ chừng vì thế...ta được sinh

ra như thế.

Không thể ngờ đằng sau lại là một chuyện rất đau lòng, nàng thoáng thấy tay hắn đang rung lên, như một phản xạ nàng đưa tay nắm lấy tay hắn, tay hắn lạnh toát.

-Nếu là trúng độc khi mẫu thân ngươi chết ắc hẳn thái y cũng sẽ biết, vậy vì sao bà ta không phải đền tội?

Du Thiên Ân lắc đầu.

-Nàng nghĩ quá đơn giản rồi, Mộc Linh Đan là hoàng hậu, nếu bà ta quyết tâm hại mẫu thân ta chắc hẳn đã chuẩn bị từ trước, giữ được ngôi hoàng hậu đó không biết đã hại bao nhiêu người.

Nàng thấy lời này của Du Thiên Ân rất có lý, nhưng mà chuyện này xảy ra trước khi hắn sinh ra mà sao hắn lại biết rõ như thế?!

-Mẫu thân mất, Mộc Linh Đan giả dối đem ta về nuôi dưỡng, năm ba tuổi bắt đầu có nhận thức ta thấy vị mẫu thân này sao đối xử với ta rất lạnh nhạt, một lần bà ta mang điểm tâm cho Du Thiên Minh ta cũng rất thích nên chạy đến lấy ăn cuối cùng ta bị đánh đến nổi bật máu, ta kêu khóc thảm thiết nhưng bà ta vẫn không thèm đổi hoài đến, vì âm ức ta đến làm nũng với phụ hoàng, ta thật sự không ngờ kể từ thời điểm đó cuộc sống của ta trở nên khốn khổ. -Phụ hoàng gọi Mộc Linh Đan mắng một trận, bà ta giải thích rằng do ta tham ăn đánh nhau với Du Thiên Minh, nên mới bị bà ta giáo huấn, phụ hoàng nhìn chỉ biết nhìn ta thờ dài, căn dặn ta phải ngoan một chút, hôm đó về ta bị đánh mười trượng, cộng thêm vô số cái tát, ta sống dở chết dở nằm liệt giường nửa tháng, một hôm ta nghe được cung nữ trò chuyện với nhau, bọn họ nói về ta, nói ta không phải không phải là con của Mộc Linh Đan, ta liền chạy đi hỏi, bà ta cười khinh bỉ đem mọi chuyện nói với ta, từ đó ta bị đưa xuống phòng cho cung nữ tỳ nữ, mỗi ngày chỉ được ăn đồ thừa, nhưng trước mặt phụ hoàng vẫn tỏ ra tốt với ta, rồi những lần gặp phụ hoàng ít dần, nếu bà ta tức giận sẽ đem ta ra đánh, lần đó ta lỡ tay làm đổ lọ mực là Du Thiên Minh thích nhất, ta sợ quá đành chạy trốn, cả ngày hôm đó bà ta cho người tìm ta, cũng may ta mặc y phục màu xanh, trèo lên cây trốn đám thái giám cung nữ tìm mãi không thấy, đến tối ta liều mạng chạy đến chỗ phụ hoàng, nào ngờ bà ta đang ở đó, ta sợ quá bất tỉnh nhân sự luôn.

Đây là một dạng mẹ ghẻ con chồng, cộng thêm bạo lực gia đình trầm trọng, sao tình huống cầu huyết đến như vậy, nàng lại phát hiện ra sở thích mặt đỏ màu xanh của hắn, đó không phải dạng cuồng mà là ám ảnh tâm lý, trước giờ nàng hiểu lầm trầm trọng rồi, cuộc đời hắn sao bị thương đến vậy!

-Ngươi đã chịu cực khổ rồi!

Nàng đưa tay vỗ vỗ tay hắn an ủi, hắn lại dựng cơ hội nắm lấy tay của nàng, nàng định quát hắn nhưng mà thấy hắn tội tội nên thôi bỏ qua cho hắn. Nhưng hắn kể những chuyện này ra vậy mỗi nguy hiểm đâu? Là bà di ghê ác độc sao?

-Vậy nếu ta ở cạnh ngươi bà thái hậu gì đó sẽ giết ta sao? Mà không đúng nếu bà ta đối với ngươi như vậy, tại sao lúc ở Uy Vũ phủ thái độ bà ta với ngươi rất giống một người..mẫu thân.

Du Thiên Ân lắc đầu, đôi mắt buồn buồn nhìn vào khoảng không trước mắt.

-Người gây nguy hiểm cho nàng không phải là Mộc Linh Đan mà là Cừu Phụ của ta, người là ca ca của mẫu thân. Lúc ta tỉnh dậy đã thấy mình ở chỗ của phụ hoàng, thấy bản thân nằm trên giường của người, ta vui sắp khóc định kể cho người nghe mọi chuyện, thì thấy người đang nói chuyện với một người cao tăng, cao tăng đó bắt mạch cho ta người nó sức khỏe ta rất yếu, sống không quá năm hai mươi lăm tuổi, phụ hoàng rất buồn liên tục nhìn ta thờ dài, vị cao tăng kia mở lời nhận ta làm đệ tử muốn đưa ta vào chùa ngày ngày tụng kinh cầu phúc cho ta, phụ hoàng nghe thấy liền đồng ý, từ đó ta theo sư phụ lên núi Liên Vân, ngày ngày sư phụ cho ta tắm trong các loại thảo dược, ngày nào cũng uống rất nhiều thuốc làm ta rất thắc mắc bèn hỏi sư phụ, người nói cơ thể ta mang ngàn loại kịch độc, người phỏng đoán là do mẫu thân lúc mang thai nhiễm độc đã truyền cho ta, nếu không chữa trị đừng nói là hai mươi lăm tuổi, chỉ vài năm nữa là mẹ ta xanh cò rồi!

-Năm ta mười sáu tuổi, có người lên núi tìm ta người đó nói là ca ca của mẫu thân, ta lúc đầu không tin đến khi người đó mang mảnh ngọc lưu ly ra làm chứng có ta mới thật sự tin, vì trên cổ ta có mang mảnh ngọc mẫu thân để lại ghép chúng lại y thành một miếng ngọc nguyên vẹn, lúc đó Cừu Phụ kể với ta tất cả mọi chuyện lòng ta càng hận Mộc Linh Đan, Cừu Phụ muốn cùng ta báo thù ta đồng ý, ta có nói với sư phụ nhưng người khuyên ngăn nhưng ta cố chấp một mực hồi cung, để đối phó với Mộc Linh Đan ta nói dối là mình bị mất trí nhớ mọi chuyện trước đây hoàn toàn quên hết, có vài lần bà ta muốn thủ ta nhưng điều bị ta qua mặt, ta cố tình diễn ra bộ mặt bệnh tật ốm yếu cho bà ta không đề phòng, chất độc trong người ta vẫn còn một ít hằng năm vẫn đến chỗ sư phụ trị độc, nhưng thời gian gần đây Cừu Phụ bắt đầu có tham vọng người muốn ta thu binh lật đổ Du Thiên Minh lên ngôi hòng đế, gặp nàng nảy sinh tình cảm với nàng, nàng làm ta cảm thấy sự trả thù kia trở nên mờ nhạt, ta muốn một cuộc sống bình yên với nàng, Cừu Phụ rất nhạy bén có lẽ người đã phát hiện nên cho người truy sát nàng!

Sốc, nàng sốc, sống lưng nàng lạnh buốt, bây giờ là thể loại chính trị đáng sợ, là cậu của Du Thiên Ân muốn hắn giết anh trai cướp ngôi, vì thấy nàng làm ảnh hưởng đến Du Thiên Ân nên muốn giết luôn nàng, vì muốn nàng được an toàn hắn mới cố tình làm tổn thương nàng, với lại khi ấy hắn chỉ là một đứa trẻ chịu đựng những chuyện này...Du Thiên Ân à..

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Quyết tiền

Ngôn Ngôn bực bội gỡ tay Tiểu Kiều ra khỏi mắt mình, khó chịu muốn chết tự dung rủ người ta đi xem Tiên Cá tỷ tỷ với ca ca kia chèo thuyền rồi bịt mắt người ta lại.

-Tiểu Kiều buông ra, không ta mách mầu thân bây giờ!!

Tiểu Kiều nghe thấy liền mở tay ra, cảnh trước mắt cũng không tổn hại gì đến trẻ nhỏ nữa, Tiểu Kiều nhìn về hướng chiếc thuyền nhỏ trên sông kia, thấy nàng và Du Thiên Ân nói chuyện rất say sưa, thì ra đây là người trong lòng của nàng, hèn gì hôm qua chăm sóc rất chu đáo.

-Hai đứa nhỏ kia ra đây nhìn cái gì đó!!

Lâm Xuyên tiến lại gần bọn họ, Tiểu Kiều nghe thấy liền ra dấu im lặng, Lâm Xuyên đến xem thì ra là cặp đôi người ta đang hẹn hò, mà người ta hẹn hò liên quan gì đến hai đứa nhỏ này?

-Tiểu Kiều không phải ngại còn một thùng y phục chưa phơi sao? Còn tiểu tử thú con chép xong hai trăm chữ chưa mà chạy ra đây?

Tiểu Kiều chợt nhớ ra liền chạy về thuyền lớn, Ngôn Ngôn cũng nhớ đến một trăm tám mươi chữ còn chưa chép, lại nhìn thấy ánh mắt hiền dịu của mẫu thân liền biết thân biết phận chạy về luyện chữ, Lâm Xuyên nhìn hai người trên thuyền trên môi xuất hiện ý cười.

Mặt trời xuống núi mới thấy nàng và Du Thiên Ân trở về thuyền lớn, đúng lúc mọi người đang chuẩn bị dùng bữa nên gọi bọn họ đến ăn. Lâm Xuyên nhân lúc Du Thiên Ân đang trò chuyện cùng Triệu Long thì kéo nàng ra một góc.

-Người đó là người muội kể đúng không?

Nàng ngại ngần gật đầu.

-Phải, chuyện hiểu lầm trước đó hẳn cũng đã giải thích cho muội nghe.

-Hôm qua ta nhìn cách hẳn nhìn muội thì ta đã biết, lần trước nói với muội ta không chắc, lần này tận mắt nhìn thấy ta có thể khẳng định với muội một trăm phần trăm là hẳn yêu muội.

Nàng gật đầu, nụ cười trên môi cũng không giấu được, cái cảm giác thích một người và người đó cũng thích mình là vậy sao?

-Vậy bây giờ muội có về nhà chung với bọn ta không? Hay ở lại đây? Phải rồi gia cảnh của người kia thế nào?

Nàng cũng quên mất vấn đề này, bây giờ mọi chuyện đã giải quyết khúc mắc giữa nàng và Du Thiên Ân không còn, cũng xem là đang yêu nhau đi, ở lại với Du Thiên Ân cũng được, nhưng mà vấn đề người cậu kia của Du Thiên Ân không biết giải quyết thế nào.

-Phu nhân sao không dùng điểm tâm mà chạy ra đây, nàng nhớ mình đang mang thai không đó.

Triệu Long cùng Du Thiên Ân đi đến chỗ nàng và Lâm Xuyên. Lâm Xuyên nghe phu quân mình trách móc liền nhẹ giọng nói.

-Phu quân chàng yên tâm, thiếp lúc chiều có dùng ba bát chè rồi đến giờ vẫn còn no lắm!

-Đến ba bát, tiểu hài tử con tham ăn quá đó! Triệu Long vui vẻ xoa bụng Lâm Xuyên.

Nàng nhìn hai người họ cười, bất giác bản thân cũng cười theo, hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy, nàng đưa mắt nhìn sang Du Thiên Ân thấy hẳn cũng đang nhìn nàng.

-Sao thế? Nàng hỏi.

Du Thiên Ân lắc đầu không nói gì, đến khi mọi người vào trong mạng thuyền hẳn mới nói cùng Lâm Xuyên và Triệu Long.

-Tại hạ là Diệp Ân, ta nay có chuyện còn chưa giải quyết xong ta phải đi trước, còn Thanh Tâm ta phải nhờ các vị chăm sóc một thời gian,sau khi công việc xong ta sẽ đến nàng ấy.

Triệu Long hơi bất ngờ, còn Lâm Xuyên thì bình thản nhìn Du Thiên Ân.

-Diệp công tử có việc gì mà phải bỏ người mình thương cho người khác chăm sóc? ta nhìn công tử cũng không giống dạng quắt ngựa truy phong ấy!

Du Thiên Ân cười khò.

-Triệu phu nhân, tại hạ thật sự có việc, việc này đối với sự an toàn của Thanh Tâm có chút nguy hiểm nên ta không thể ỷ kỹ đưa nàng theo cùng, khi mọi chuyện ổn thỏa ta nhất định đến đón nàng.

Lâm Xuyên gật đầu.

-Được thôi, ta xem Tiểu Tâm như muội muội của mình, công tử nên nhớ nếu công tử làm muội ấy đau khổ, dù công tử trốn dưới đất Lâm Xuyên ta cũng moi công tử lên hỏi tội!! Lâm Xuyên nở một nụ cười sắc bén.

-Nếu tại hạ lần nữa làm nàng ấy đau khổ, không cần Triệu phu nhân ra tay, ta sẽ tự giải quyết mình trước! Du Thiên Ân khẳng định. Hắn lại dịu dàng nhìn nàng, thấy nàng có vẻ không vui.

-Vậy tại hạ đi trước! Du Thiên Ân chấp tay cúi chào.

-Đề muội đi tiễn Du..Diệp Ân.

Nàng lùi đi theo hắn lên bờ, trời lúc này nhá nhem tối, Du Thiên Ân cầm theo một cây đèn giấy soi đường dưới chân cho nàng. Được tầm một đoạn hắn dừng lại.

-Nàng giận ta không?! Du Thiên Ân đưa tay vén lại sợi tóc bị gió thổi lên má nàng.

Nàng lắc đầu.

-Cửu phụ của ngươi rốt cuộc là người thế nào?

-Người đối với ta rất tốt, là người thân duy nhất của ta.

Nàng thở dài một cái.

-Vậy khi nào ngươi sẽ đến đón ta, ta muốn có thời gian nhất định chứ không phải chờ đợi vô định như vậy.

-Chuyện này không đơn giản, ta muốn khuyên Cửu Phụ từ bỏ, chỉ cần trả thù được Mộc Linh Đan thôi, Thiên Long Quốc này căn bản ta không cần...thể nên nàng chịu khó đợi ta nhé! Nói xong Du Thiên Ân choàng tay ôm lấy nàng.

Hơi bất ngờ nhưng nàng không kháng cự, cứ thế choàng tay ôm lại hắn, bây giờ nàng với hắn là người yêu mà ngại cái gì nữa. Ôm hắn thế này lòng nàng tự nhiên bình yên đến lạ, cảm giác này lần đầu tiên nếm trải nó khác với cảm giác ôm ba hay mẹ hay nhóc Thu Thủy nói, chung nàng rất...thích!!

Được một lúc tình thương mến thương Du Thiên Ân mới đành lòng buông nàng ra, hắn đưa tay vào cổ áo lấy ra một mảnh ngọc bội sao đỏ mang vào cổ cho nàng, ngắm ngía một lát hắn đưa môi hôn nhẹ lên trán nàng.

-Đây là kỷ vật của mẫu thân ta, bây giờ tặng lại cho nàng, xem như ta đã đặt cọc rồi nàng chạy cũng không được nữa rồi!

Nàng phì cười, đúng vậy nàng bây giờ chạy không được rồi, lý trí hay cái gì đó đã bị trái tim không yên phận này đánh bại lâu rồi!!

-Nàng phải biết chăm sóc lấy mình biết không? Du Thiên Ân dịu dàng nhìn nàng.

-Câu này ta nói với...ch..chàng mới đúng! Nàng ngượng ngùng cúi đầu, đổi cách xưng hô có chút ngượng ngùng nha!

-Vậy ta đi đây! Du Thiên Ân đưa cây đèn giấy cho nàng.

Nàng vội đưa lại cho hắn.

-Từ đây đến thuyền không xa, từ đây đến kinh thành mới xa chàng mới cần dùng.

Du Thiên Ân nhìn nàng cười ngọt ngào, sau lúc không nữa Du Thiên Ân cũng đành quay về thành, nàng đứng nhìn bóng dáng hắn cùng ánh đèn kia nhỏ dần rồi mới quay lại thuyền.

Mặt trời lấp ló sau vầng mây màu cam, hôm nay gia đình Lâm Xuyên quay về nhà, đáng ra về từ hai ngày trước rồi, nhưng vì chuyện của nàng mới trễ lịch trình, nàng thức rất sớm, nói đúng hơn tối qua nàng không ngủ được, một phần vì nhớ một phần vì lo lắng, lỡ Cửu Phụ của Du Thiên Ân không chịu từ bỏ, lỡ Du Thiên Ân bị bắt buộc tạo phản, lỡ kế hoạch của bọn họ thất bại...tính mạng của Du Thiên Ân há phải rất nguy hiểm, giết anh cướp ngôi không phải chuyện xa lạ gì ở thời cổ đại này.

-Tiên Cá tỷ tỷ, tỷ ăn bánh bao không?! Tiên Cá tỷ tỷ? Tỷ tỷ..tỷ!!!

Ngôn Ngôn bực mình ném bánh bao trở về khay, Tiên Cá tỷ tỷ hôm nay lạ lắm, cứ như người mất hồn, nói chuyện với tỷ ấy chán muốn chết.

-Lão gia mọi thứ đã chuẩn bị xong có thể xuất phát ngay!

-Được, Cho thuyền xuất phát đi!!! Triệu Long hô to.

Lúc này nàng mới hoàn hồn thấy dây neo thuyền đã được tháo ra, tự dưng trong đầu lại xuất hiện một suy nghĩ mà ngắt nổi, hành động của nàng còn nhanh hơn não bộ, nàng lấy chón nhảy một phát lên bờ, thuyền trôi ra gần nữa sông.

-Tiên Cá tỷ tỷ!! Ngôn Ngôn chạy đến mũi thuyền hét gọi nàng.

Lâm Xuyên cũng bước ra xem, nàng ta hiểu ý nàng liền cười rồi vẫy tay với nàng.

-Tạm biệt mọi người!!! Nếu có dịp muội nhất định đến thăm hai người!!! Tạm biệt Ngôn Ngôn, Tiểu Kiều!! Nàng vừa vẫy tay vừa gọi to.

Lúc đó Ngôn Ngôn gào khóc trên thuyền, hình như muốn đi theo nàng, Tiểu Kiều thì khổ sở ôm nó lại, nàng đợi thuyền đi xa rồi mới chuyển hướng đến kinh thành, nơi có người nàng muốn gặp mặt!!

Nàng lúc đó không kịp nghĩ đã chạy lên bờ, quần áo cũng không kịp thay, như lần trước cái nam trang thì mọi chuyện rất thuận lợi, hiện tại đi trên phố cứ phải né tránh ánh mắt của mọi người, tuy không ai nhận ra nhưng hơi phiền một chút.

Nàng vòng ra cửa sau của phủ vẫn như mọi khi không có người canh giữ, may mắn không phải đi tìm vừa vào đã nhìn thấy Du Thiên Ân đang đứng nói chuyện với A Triệu, A Triệu mà biết nàng chưa chết chắc bất ngờ lắm, nàng không vội gọi Du Thiên Ân đi đến thật gần gọi nàng mới gọi.

- Thiên Ân!

Du Thiên Ân nghe tiếng gọi liền đưa mắt về hướng nàng, A Triệu cũng xoay người lại nhìn, mặt Du Thiên Ân lúc đó biến sắc, liền nhanh tay rút kiếm đeo bên người A Triệu ra, kê kiếm vào cổ A Triệu, nàng thấy vậy liền chạy đến.

- Thiên Ân làm sao thế?! Nàng cố đẩy thanh kiếm ra khỏi cổ A Triệu.

Du Thiên Ân tức giận nhìn nàng.

- Chẳng phải bảo nàng đi với bọn họ, sao lại ngược quay lại đây!!

- Là vì ta không yên lòng, chàng nói sợ ta gặp nguy hiểm, thì ta cũng sợ chàng gặp hiểm, cứ ngồi lo lắng cho chàng thì ta thà gặp nguy hiểm, dù sao cũng cùng chàng ta cũng yên tâm hơn!

- Chủ nhân! A Triệu trợn mắt nhìn Du Thiên Ân.

Lưỡi kiếm rất bén trên cổ A Triệu có vết máu xuất hiện, nhưng Du Thiên Ân vẫn nhất quyết không lấy thanh kiếm ra.

- Thiên Ân chàng làm gì vậy? A Triệu sắp bị chàng khứa chết rồi kìa!

Du Thiên Ân không trả lời nàng, trực tiếp kéo nàng đứng ra phía sau hắn, hắn dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn A Triệu, trên trán A Triệu mồ hôi bắt đầu ứa ra.

- A Triệu ta cho ngươi một cơ hội cuối, nói, bắt đầu từ lúc nào?!

Mi mắt A Triệu khẽ rung, còn nàng không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hai người đang trong tình trạng rất căng thẳng.

- Xin chủ nhân xử phạt!!

A Triệu đột nhiên quỳ xuống, Du Thiên Ân cười khẩy rồi ném thanh kiếm xuống đất.

- Ta thật không hiểu thuộc hạ bên cạnh mình tại sao tất cả điều phản bội ta, rốt cuộc chưa đủ tốt với các người?

- Chủ nhân...không phải do người, thuộc hạ xin chủ nhân xử phạt! A Triệu dập đầu xuống đất.

Du Thiên Ân lặng lẽ đứng nhìn.

- Điều ta muốn nghe không phải mấy lời này.

A Triệu trầm mặt hồi lâu sau đó mới quyết định nói ra.

- Là từ khi người ở Uy Vũ phủ về, Diệp gia thấy người có điều khác thường liên tục ép thuộc hạ nói ra, chủ nhân thật sự thuộc hạ từ trước đến giờ vẫn một lòng trung thành với người, chỉ là...chỉ là Diệp gia dùng gia gia của thuộc hạ ra uy hiếp nên...thuộc hạ không thể không làm.

Du Thiên Ân thờ dãi, lại là Cửu Phụ, đến cả trong phủ của hắn, hắn cũng không thể thanh thản, một người là người của Mộc Linh Đan, một người là người của Cửu Phụ.

- Chuyện gặp Thanh Tâm hôm nay xem như lỡ đi, ta một lần nữa tin tưởng người, nếu còn dám sau lưng ta nữa...chính tay ta sẽ giết người!

Du Thiên Ân xoay người và nắm tay nàng kéo đi, hắn cởi áo khoát ngoài của mình ra che kín đầu cho nàng, trên đường trở về phòng của hắn có gặp mấy tỷ nữ, thấy cảnh Du Thiên Ân dìu một người không biết nam nhân hay nữ nhân vào trong phòng bọn họ tò mò đứng nhìn hồi lâu.

Vào đến phòng hắn mới lấy áo choàng ra, hắn lập tức cốc lên đầu nàng.

- A đầu!!

-Cái đầu này của nàng chứa gì trong đó vậy hả, biết suy nghĩ không? Nàng làm ta tức chết mà, nàng đợi ở đây ta đi lấy y phục cho nàng thay, sao đó đưa nàng đến chỗ thuyền lớn! Du Thiên Ân đi đến tủ bằng gỗ tìm cho nàng bộ y phục.

Nàng tùy tiện đi đến giường của hắn rồi ngồi xuống.

-Lâm Xuyên tỷ đã cho thuyền đi rất xa rồi, có đi cũng không kịp..ây giường này có mấy lớp bông vậy nằm rất êm! Nàng xem xét lớp bông trên giường.

Du Thiên Ân lấy một bộ y phục để bên cạnh nàng, lườm cho nàng một cái.

-Nàng không sợ nguy hiểm sao?

Nàng mắt long lanh nhìn hắn, gạt đầu cái rụp, hả cũng đến ngồi cạnh nàng, sao đó thờ dài.

-Nhưng ta rất sợ, ta sợ bản thân không bảo vệ tốt cho nàng, nếu nàng xảy ra chuyện gì ta thật sự...hầy ta thật sự không giám nghĩ.

-Không nghĩ đến thì sẽ không sao, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút đừng để Cửu Phụ của chàng biết ta ở đây, ta cũng có thể nghĩ cách giúp chàng khuynh Cửu Phụ, hai cái đầu còn hơn một cái mà!!

Du Thiên Ân nhìn nàng ánh mắt ngày càng dịu dàng, sao đó hắn cười khò vài tiếng liền ngã lưng xuống giường.

-Thôi mọi chuyện cũng lỡ rồi cứ làm theo lời nàng đi!

Nàng lấy bộ quần áo đến chỗ bức bình phong thay ra, Du Thiên Ân không biết ngồi dậy từ lúc nào đi đến bàn lấy cây lược gỗ chải đầu giúp nàng. Tóc nàng được quần phân nửa, còn phân nửa xoa dài xuống, trên đầu còn cài một cây trâm ngọc.

Nàng lấy cây quạt của Du Thiên Ân để trên bàn ra nghịch, nàng cảm mà gõ gõ quạt lên tay.

-Thế nào giống một soái ca đào hoa chưa! Nàng cười.

-Soái ca là gì? Du Thiên Ân không hiểu.

-Đại loại là giống công tử đào hoa phong nhã không?

Du Thiên Ân phì cười.

-Giống, rất giống!! Cũng trưa rồi nàng đói bụng chưa để ta gọi người làm thức ăn cho nàng.

Nàng cũng có cảm giác đói nên gạt đầu, một lúc sau tỳ nữ mang thức ăn đến, Du Thiên Ân cũng cho người gọi quản gia đến, nói với quản gia là nàng là vị bằng hữu của mình, đặc tội với nàng là đặc tội với hắn.

Từ ngày đó người trong phủ Du Thiên Ân cung kính nàng như cung kính Du Thiên Ân, mà nàng lại không thích lắm.

Mọi chuyện trôi qua bình thường cho đến tận nửa tháng sau, công công trong cung đến phủ báo tin, hoàng thượng muốn mời hắn vào cung, nàng cũng đang nhàm chán nên năng nỉ hắn cho đi theo, ban đầu hắn nhất quyết không cho nhưng nàng mặt dày làm nũng rốt cuộc hắn cũng bỏ cuộc.

Xe ngựa trên đường đi đến hoàng cung, nàng có vén màn lụa lên xem cảnh vật bên đường, đột nhiên xe ngựa dừng lại, Du Thiên Ân đang xem sách hắn gấp sách để một bên sau đó lên tiếng hỏi.

-Có chuyện gì?

-Bẩm vương gia phía trước có người cãi nhau đám người lẫn ra đường không đi được! Phu xe nói.

Nàng tò mò lời Du Thiên Ân ra ngoài xem, là một nữ nhân đang cãi nhau với người bán hàng bên lề đường mà người này giống côn đồ hơn, người ta là nữ nhân mà làm gì xồn xồn mất lịch sự như thế!

Nàng bất bình nên chen vào giúo sức, Du Thiên Ân giật mình kéo nàng lại nhưng không kịp vì đám đông càng ngày càng bu đông thêm.

-Vị thúc thúc kia người ta là nữ nhân chân yếu tay mềm nguoi vừa phải thôi chứ! Nàng lên tiếng.

Tên kia nghe thấy liền chỉ tay dằn mặt nàng.

-Tiểu tử thú kia nguoi là ai mà xen vào chuyện của ta, mau mau đi ra không ông cho một gậy bây giờ!

Nàng lườm hắn ta, rồi quay sang vị cô nương kia.

-Tiểu thư không sao chứ, tiểu thư đừng sợ tên côn đồ này không dám làm gì cô nương đâu!

Vị cô nương kia quay sang nhìn nàng, lúc này nàng mới nhìn thấy rõ mặt...hề, người này quen lắm nha...

- Công tử ta không sao cảm ơn công tử đã giúp....

Hai ánh mắt chạm nhau, hình như hai người đều phát hiện ra sự kỳ lạ.

- Uyển Nhi?

- Thanh Tâm?

Hai người đồng thanh la lên, tên côn đồ kia tức giận quát.

- Các người liếc mắt đưa tình cái gì, mau trả ông đây năm lượng, nha đầu thú này mua không trả tiền còn đánh ông đây hai bạt tay, nếu không trả ta kiện người lên quan.

Nàng mặt cứng đờ nhìn Uyển Nhi, Uyển Nhi cười khỏ nhìn nàng.

- Thanh Tâm rất vui vì gặp lại muội nhưng mà muội có mang ngân lượng không cho ta vay năm lượng đi hề hề!

Nàng đưa tay sờ thắt lưng, nàng quên mất bản thân không có mang tiền, thế là lòi Du Thiên Ân vào, Du Thiên Ân và Uyển Nhi chạm mặt lại khiến không khí ở hiện trường vụ án quyết này gượng gạo hơn, trả tiền xong tên côn đồ kia à không ông chủ giống côn đồ kia thu dọn hiện trường rồi bỏ đi, đám đông hét chuyện lại bỏ đi hết còn lại ba người đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bà dì đến

Đừng có uống nhiều rượu à không đừng có uống quá nhiều trà đấy nhé, tối lại không ngủ được! Nàng dặn dò.

Du Thiên Ân gật đầu, miệng cười cười sau đó bước lên xe ngựa, nàng quay trở lại chỗ Uyển Nhi, Uyển Nhi nghi ngờ nhìn nàng.

- Tiểu Tâm có phải...muội và nhị vương gia có gì gì phải không?!

Nàng đến ngồi cạnh Uyển Nhi, ánh mắt ngưng ngưng nhìn vào mũi giày, hồi lâu mới gật đầu.

Uyển Nhi chưng hửng.

- Đúng là số phận tránh không được, khổ cho muội rồi!

Nàng ngạt nhiên nhìn Uyển Nhi.

- Sao tỷ lại nói vậy?

- Muội không biết việc hoàng thượng tuyển ta vào cung vì nghĩ ta là muội sao? Muội đã từng gặp hoàng thượng rồi mà!

Hề, nàng có gặp hoàng thượng rồi hả? Sao trong đầu không có chút ấn tượng nào hết vậy?

- Muội chưa từng gặp hoàng thượng đó.

- Muội chắc chứ? Thậm chí khi biết ta không phải muội, hoàng thượng còn cho người tìm muội trong một thời gian dài nữa mà, lúc đó có tin muội không còn trên đời, hoàng thượng còn buồn rầu...mà cũng không phải buồn tiếc nuối thì đúng hơn! Uyển Nhi khinh bỉ.

Nàng nghĩ mãi không ra, từ Quang Châu đến kinh thành người gặp qua cũng chỉ có vài người, không nhớ ra từng gặp ai đặc biệt cả...mà khoan, nàng nhớ Du Thiên Ân còn nói đến việc này nhưng nội dung có một chút khác.

- Đúng rồi Uyển Nhi tỷ muội nhớ hoàng cung là nơi ra vào không dễ, sao tỷ lại chạy ra đây? Nàng hỏi.

Uyển Nhi thở dài.

- Đúng là vào ra không dễ, tỷ đây là liều mạng trốn ra.

- Sao lại phải liều mạng như vậy? Tỷ là nương nương nếu bị phạt sẽ rất nặng!

Nàng ái ngại.

-Phạt nặng thì nặng nhưng gặp lại muội cũng đáng!

Nàng chợt nhớ ra.

-Phải rồi muội cải trang làm sao tỷ nhìn một cái đã biết là muội!

Uyển Nhi cười cười rồi trả lời.

-Ta cũng không biết nhìn sơ ngang chắc chắn không biết được muội, chỉ là cảm giác của ta rất mạnh, ta cảm thấy chính là muội, nhất là đôi mắt không sai vào đâu được.

Nàng à một tiếng, nói ra nàng và Uyển Nhi cũng có duyên người nàng gặp đầu tiên chính là nàng ta.

Uyển Nhi bỗng đứng phắt dậy, ngẩn đầu nhìn về phía cuối ngõ phố, thấy lạ nàng liền hỏi.

-Tỷ đang tìm gì sao?

Uyển Nhi không nói gì liền kéo nàng đến ngõ phố nhỏ kia, nhưng mà điệu bộ của hai người lúc nàng rất giống ăn trộm! Lén lén lút lút cứ sợ người ta phát hiện.

Uyển Nhi nhìn chăm chú vào ngôi nhà nhỏ trong ngõ, nàng cũng đưa mắt nhìn theo, hồi lâu có một người nữ nhân đi ra người đó mang một thùng y phụ ướt ra ngoài phơi, bụng người này rất to..hình như là đang mang thai.

Uyển Nhi cứ quan sát nữ nhân đó, nàng thấy khó hiểu nhưng chưa dám hỏi, sau đó ngoài ngõ có tiếng nói lớn vang lên.

-A Tài hôm nay sao về sớm thế? Còn mua cả thịt nữa!!

-Hôm nay ta xin về sớm Tiểu Uyển gần sinh rồi không thể để nàng ở nhà một mình được!

-A Tài thật là một người phu quân tốt!

Uyển Nhi nghe vậy liền vui đầu vào người nàng, cái người tên A Tài kia đi ngang nhìn thấy nàng và Uyển Nhi liền lên tiếng nhắc nhở.

-Công tử và vị tiểu thư này làm phiền hai người đừng có làm bậy ở ngoài đường như vậy, phía trước quẹo trái sẽ có nhà trọ!

Nói rồi A Tài đi thẳng vào nhà, hình như là phu quân của nữ nhân kia.

Uyển Nhi tự khi nào đã khóc thút thít, nàng kéo nàng ra khỏi người mình.

-Uyển Nhi tỷ, tỷ làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao? Nàng vỗ vai Uyển Nhi.

Uyển Nhi không trả lời mà nhe răng khóc một lúc, sau đó cùng nàng đến quán trà gần đó nói chuyện.

Thì ra A Tài đó là người Uyển Nhi thương, khi xưa tưởng đã chết nhưng thật ra còn sống lại còn làm thị vệ trong cung, tiếc thay cho chuyện tình đẹp, nay Uyển Nhi đã là phi tần, còn A Tài đó cũng đã có phu nhân, chỉ là Uyển Nhi không cam lòng vẫn muốn đi xác minh sự việc, thấy vợ chồng người ta hạnh phúc như vậy bản thân lại đau lòng mới khóc đến như vậy, nàng muốn khuyên điều gì đó nhưng mà cảm thấy lúc này không nên nói gì tốt hơn.

-Giờ này xe ngựa đưa rau củ vào cung cũng gần đến, ta phải tranh thủ quay về, biết muội còn sống ta rất vui, nếu có cơ hội muội cứ theo nhị vương gia vào cung rồi đến Uyển Tú cung sẽ gặp ta!

Nàng gật đầu.

-Tỷ cũng đừng nghĩ nhiều về những chuyện đã qua, đoạn đường tương lai còn rất dài.

Uyển Nhi cười gượng với nàng, sao đó vỗ vai nàng.

-Thật không ngờ tỷ muội ta lại giống nhau, kiếp này phải chịu cảnh chung chồng với người khác, sau này muội có bị ăn hiếp cứ đến tìm ta! Dù gì ta cũng là Trương Phi cũng có một chút uy quyền!

Hửm? Chung chồng? Nàng ngẩn người.

Uyển Nhi rất nhanh đã đi đến cổng thành, nàng cũng quay về phủ, trên đường cứ mãi suy nghĩ về lời nói của Uyển Nhi mà không biết đã về đến phủ, nàng thấy một chiếc xe ngựa bên ngoài, loại này không giống của Du Thiên Ân, giống với các tiểu thư khuê cát hơn.

Vừa vào phủ nàng đã thấy lão quản gia chạy ra, về mặt này cứ như gặp...ma.

- Có chuyện gì sao quán gia thúc thúc?

Quán gia cứ gập ngừng không dám nói.

- Công Tử...haizz...công tử có thể đi loanh quanh rồi hãy về phủ được không, bây giờ người mà vào trong nô tài e là...

- Lão già kia ông cũng nhiều chuyện quá rồi đấy!!!

Giọng rõ chưa từ xa đi đến, Ngọc Tường Lam ngao mạng đưa mắt dò xét nàng, trên môi nở một nụ cười khinh bỉ.

- Ra người là Liên Thanh, xem ra cũng chẳng có gì nổi bật, người vào đây đi ta có chuyện muốn nói với người!

Ngọc Tường Lam hết sức tự nhiên đi đến đình nghỉ mát, nàng đi theo ngay sau đó, Ngọc Tường Lam ra lệnh cho nô tỳ rất thuận miệng chắc là muốn thể hiện cho nàng thấy nàng ta mới là nữ chủ nhân của phủ này, thấy cảnh mà nàng thấy buồn cười.

- Người biết không nếu không có sự cố xảy ra, ta và nhị vương gia đã thành thân từ lâu rồi không! Nhị vương gia rất thương ta rất chiều chuộng ta, nhưng hơn một tháng nay ngài ấy cứ trốn tránh không chịu gặp ta, thật không ngờ ta lại nghe được những đồn đãi rằng ngài mang nam sủng về phủ!! Ngọc Tường Lam nhìn nàng.

Vạch đen trên trán nàng chạy xuống, tin đồn gì kì thế? Ý nói Du Thiên Ân là gay á?

- Nói cho người rõ chủ nhân của nơi này chỉ có ta, cho dù nhị vương gia có mê muội người cũng chỉ là nhất thời, người biết thân biết phận thì rút đi cho nhanh đừng để ta ra tay.

Ngọc Tường Lam lấy ra một túi gấm ném lên bàn, nghe âm thanh vang hình như ngân lượng.

- Cầm lấy và rút đi nhanh lên!!

Nàng chưng hửng, ở đâu ra cái tính tình xỏ sòng như vậy? Thấy nàng hiền làm tới hả? Nếu không phải Du Thiên Ân có dặn nàng gặp chuyện gì cứ nhường nhịn một chút vì long vị của Cửu Phụ của hần phát giác thì nàng đã ra tay chính đồn nàng ta rồi!! Hừ.

- Tiểu thư chắc có hiểu lầm, ta và nhị vương gia là bằng hữu thân thiết thời gian qua là ta có chuyện cho nên đến nương nhờ nhị vương gia một thời gian! Nàng hết sức lịch sự nói.

- Bằng hữu thân thiết nào lại nhìn nhau triu mến như vậy? Bằng hữu nào lại gần như dính với nhau từ sáng đến tối? Bằng hữu nào lại bón cho nhau từng món điểm tâm?!

Ngọc Tường Lam tức giận đập bàn, hơn nửa tháng không thấy tâm hơi còn tưởng nhị vương gia đổ bệnh nàng ta lo sợ mình trở thành hóa phụ nên cho người dò hỏi ai dè ra nhận được tin nhị vương gia đưa nam nhân về nhà, kể cũng lạ người gì đầu lạnh lòng, tính cách kì quái, thân hình thì ốm tong ốm teo cũng có người chịu nổi hần, chẳng phải vì chức vị mẫu nghi thiên hạ tương lai kia thì tên nhị vương gia này có cho nàng ta cũng không thèm nói chỉ đi tranh giành với một tên nam sủng.

Nàng tự nhiên thấy lời này Ngọc Tường Lam nói cũng đúng, dù là bằng hữu thân thiết cũng không đi quá lộ như vậy, chẳng trách người ta tung tin đồn, người thiệt nhất không phải là nàng mà là Du Thiên Ân.

- Người ngăn người làm gì mau cầm lấy rồi đi nhanh!! Ngọc Tường Lam mắt kiếng nhẵn.

- Thử lỗi cho tại hạ không thể làm theo lời của tiểu thư, khi nào chính nhị vương gia bảo ta đi thì ta sẽ tự động đi!

- Người!! Được rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, người đâu mau lôi tên nam sủng này ném ra ngoài cho ta!! Ngọc Tường Lam ra lệnh.

Nô tỳ và gia đình trong phủ ái ngại nhìn nàng, bọn họ được Du Thiên Ân cảnh báo trước rồi nếu làm trái ý nàng cũng là làm trái ý hần, nên chẳng ai dám động vào nàng, Ngọc Tường Lam thấy thế lại thêm tức giận, cầm lấy chén trà trên bàn ném thẳng vào người nàng, nàng phản ứng nhanh né sang một bên.

- Tiểu thư xin người bình tĩnh lại, đây là phủ nhị vương gia người đừng làm loạn nữa! Nàng nhíu mày.

- Các người bị tên nam sủng này mê hoặc rồi à, được các người giỏi lắm, các người không biết ta là ai sao? Ta là đại tiểu thư của Thái Úy phủ, sẽ là chủ nhân của các người đó, đồ cầu nô tài ngu đần không nhận ra ai mới là chủ của các người à?! Chết đi!!

Ngọc Tường Lam nổi điên ra tay đánh các nô tỳ đứng cạnh, nàng không thể nhịn được cái tính cách đanh đá này, nàng đi đến nắm chặt cổ tay của nàng ta.

- Tiểu thư là con của Thái Úy thì cũng nên làm sao cho người khác tôn trọng mình đi, đừng có hờn chút là mắng là đánh người khác.

Ngọc Tường Lam kinh ngạc nhìn nàng.

- Người...người buông tay ra!!

Ngọc Tường Lam càng vùng vẫy nàng nắm càng chặt, nàng ta hung hăng lấy thế nâng đầu gối đánh thẳng vào bụng dưới của nàng, nàng tránh không kịp con đau ụp đến nàng ngã xuống nền đất, bà nó nếu nàng thật sự là con trai, sau cú đánh này chắc là vô sinh luôn rồi!!

Ngọc Tường Lam cười to.

-Ha ha muốn đấu với ta? Tên nam sùng vô dụng như ngươi đi gặp diêm vương là vừa rồi!!

Ngọc Tường Lam đưa chân lên định đạp thẳng vào bụng nàng đúng lúc đó tiếng của lão quản gia vang lên.

-Nhị vương gia hồi phủ!!

Ngọc Tường Lam lờm nàng một cái sau đó làm đầu tóc mình trở nên bù xù, quần áo cũng xé một mảnh hờ cả vai ra, còn nhanh chóng đuổi các nô tỳ đi chỗ khác, rồi vừa khóc vừa chạy đi.

-Nhị vương gia xin người hãy làm chủ cho thiếp huhu!

Mồ hôi và vạch đen đang đua nhau chạy xuống mặt nàng, tình huống này nàng biết nàng sắp bị gán tội gì rồi, háo sắc ức hiếp con gái nhà lành!!

Nàng ôm bụng gượng dậy, Du Thiên Ân cũng bước đến, Ngọc Tường Lam âm ức ôm lấy cánh tay của hắn.

-Nhị vương gia...hức..tên này..hắn ức hiếp thiếp, thiếp đến thăm ngài lại đúng lúc gặp hắn, trong lúc nói chuyện với thiếp hắn thấy nhan sắc của thiếp khuyên thành nên đã...đã ra tay huhu...may là thiếp chống cự được nếu không thiếp chẳng còn mặt mũi nhìn mặt ngài huhu..

Du Thiên Ân càng nghe mặt càng đen lên, nàng đang đau nhưng nhìn thấy vẻ mặt này suýt chút là bật cười.

Hắn gỡ tay của Ngọc Tường Lam ra khỏi tay mình, sau đó đi đến trước mặt nàng, hắn cười nham hiểm với nàng.

-Còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt? Còn xé áo người ta như thế? Gan cũng lớn quá nhỉ?

Nàng cười khò với Du Thiên Ân, hắn quay lại nhìn Ngọc Tường Lam đang tỏ vẻ đáng thương kia cười khẩy với nàng ta một cái.

-Đừng có diễn tuồng trước mặt bản vương, ngươi cho rằng ta là đứa trẻ lên ba chắc? trong phủ của ta còn dám bày trò!!

Ngọc Tường Lam thấy không thể lừa được Du Thiên Ân nên bản thân cũng lật mặt.

-Nhị vương gia ngài tưởng thiếp muốn bày trò hạ thấp mình vậy sao? Là do ngài ép thiếp, ngài nên nhớ chúng ta đã được ban hôn sự, thiếp như thế nào cũng là phúc tấn của ngài, ngài ngang nhiên dẫn nam sùng về phủ mặt mũi của thiếp tính sao đây, ngài cũng nên nhớ việc trọng đại sau này ngài còn phải nhờ đến phụ thân thiếp chống lưng!! Ngọc Tường Lam đắc ý.

-Việc hôn sự này ngươi cũng biết là để che mắt người khác, có phải ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi không?

Ngọc Tường Lam cười khẩy.

-Che mắt, nhị vương gia người đùa chắc! Diệp gia đã nói với phụ thân ta nếu sau này việc trọng đại thành công thì ngôi vị hoàng hậu kia là của ta!!

-Việc Cự phụ hứa thì ngươi đến tìm người mà đòi ta không liên quan đến!

Du Thiên Ân phớt lờ nàng ta, quay lại đi vào lòng, cảnh này làm cho Ngọc Tường Lam càng ngứa mắt.

-Nhị vương gia ngài đừng có quá đáng!! Nếu không ta sẽ đem tất cả mọi chuyện bẩm báo với hoàng thượng, khi đó Diệp gia hay ngài cũng bị chém bay đầu!!

Du Thiên Ân lạnh nhạt nhìn nàng ta.

-Được, dù gì ta cũng không chết một mình!

Nói rồi Du Thiên Ân dìu nàng về phòng, Ngọc Tường Lam tức giận đến nổi xanh mặt, cục tức này không thể chịu nổi, nàng ta lảo lảo ra xe ngựa, người có thể làm chủ cho nàng ta lúc này chỉ có Diệp Quế Trung.

Du Thiên Ân dìu nàng vào trong phòng, chẳng biết làm sao bụng nàng vẫn còn rất đau, không lẽ Ngọc Tường Lam đánh vào nguyệt chết nào rồi hay không?

-Khi này Ngọc Tường Lam đã làm gì nàng vậy? Du Thiên Ân lo lắng đưa tay áo lau mồ hôi trên trán cho nàng.

Nàng nhắm mắt.

-Nàng ta ra tay đánh nô tỳ trong phủ, ta ngăn nàng ta lại ai ngờ bị lên gối đánh vào bụng một cái!! Nàng đưa tay ôm bụng.

Du Thiên Ân kéo tay nàng ra bắt mạch, đôi chân mày hấn nhú lại, hấn nhìn nàng sau đó chuyển hướng sang phía đùi của nàng nơi đó xuất hiện một vết màu hồng thấp thoáng.

-Có gì sao? Không phải ta bị nàng ta đánh đến thủng nội tạng gì luôn rồi chứ?! Nàng xanh mặt.

Du Thiên Ân lắc đầu, bộ dạng hấn tự nhiên lại rất lúng túng, mặt còn thoáng đỏ lên.

-Chàng làm sao thế hả? Rốt cuộc ta bị gì ta chuẩn bị tinh thần rồi chàng nói nhanh đề ta còn đi tìm đại phu!!

Du Thiên Ân ấp úng không dám nhìn thẳng mặt nàng.

-K..Khí huyết không điều hòa, đề ta kêu quán gia mua vài thang thuốc bổ huyết cho nàng uống!

Gì vậy? Vậy là nàng bị thiếu máu hả? Tự nhiên nàng cảm thấy buồn tiểu dữ dội, nhưng khi vừa đứng lên thì không kịp...

Nàng quay đầu nhìn lại trên giường... đúng rồi đã lâu rồi chẳng thấy bà đi đến thăm, và bà đi này cũng đến rất không đúng lúc ấy nhỉ?

-Đề ta chuẩn bị nước ấm và y phục mới giúp nàng! Du Thiên Ân đỏ mặt.

Nàng gượng ngừng gật đầu.

-Đa tạ chàng...

Du Thiên Ân đi ra ngoài như tên bắn, nàng thì gượng ngừng cúi đầu vào lớp chăn trên giường. Nàng mất mặt quá!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tuyệt đầu mùa

Mộc Linh Cung.

Thái hậu đưa tay vuốt nhẹ ly trà trên tay, sau đó đưa mắt nhìn xuống người đang quỳ trên nền đất.

-Theo như lời người nói nhị vương gia đang có tư tình với nam nhân?

Người quỳ dưới đất một lần nữa gật đầu khẳng định, ý cười tràn ngập trong mắt Mộc Linh Đan.

Người có thấy không? Con của người bây giờ ốm yếu bệnh tật, bây giờ còn yêu nam nhân, hừ, cũng do Diệp Quế Chi người tự chuốc nghiệp chương!! Mộc Linh Đan nhếch miệng cười chế nhạo.

-Bẩm Thái Hậu nô tài phải quay trở về, nếu về chậm trễ sẽ khiến nhị vương gia sinh nghi ngờ! Người kia lên tiếng.

Mộc Linh Đan gật đầu cho phép, còn thưởng cho người kia một túi ngân lượng lớn, người kia cảm tạ rồi thoáng chớp mắt đã dùng kính công đi mất.

Mộc Linh Đan tâm trạng hôm nay rất tốt, muốn đi đến gặp Hà Thu Nguyệt một lát nghe nói gần một tháng nay nàng ta bệnh không dậy được, hôm đó quả thật Du Thiên Minh rất quá đáng, Hà Thu Nguyệt yêu thương hấn vậy mà...

-Thái hậu vì sao vẫn cho người theo dõi nhị vương gia như vậy, mấy năm qua cũng khẳng định được việc ngài ấy mất đi kị ức là thật!

Thái giám Nam Giang đi bên cạnh lên tiếng hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của Mộc Linh Đan, Mộc Linh Đan trầm ngâm một lát liền trả lời:

-Khi ở cạnh tên nghiệt chủng đó ta luôn có một cảm giác chẳng lành, đôi mắt tưởng chừng tình lặng kia dùng như che dấu điều gì đó khiến ta không an lòng. Lúc nó trở về nói bản thân mất đi kị ức ta đã cố thử nó, quả thật có làm gì nó cũng không nhớ nhưng những năm tháng nó theo vị cao tăng kia chẳng biết xảy ra chuyện gì, ta chỉ đề phòng bất trắc thôi!

Nam Giang dường như đã hiểu, nên im lặng đi bên cạnh Mộc Linh Đan, rất nhanh đã đến nơi của Hà Thu Nguyệt.

Được cung nữ bẩm báo là Hà Thu Nguyệt đang ngồi phơi nắng trong hậu viện, Mộc Linh Đan không cho người thông báo mà đi thẳng đến đó, nhìn dáng người tều tụy ngồi trên ghế, lòng bà chợt thấy đau lòng.

Mộc Linh Đan lấy áo choàng của mình choàng lên người Hà Thu Nguyệt.

-Nguyệt Nhi ngoài trời đã trở lạnh con nên mặc thêm y phục vào!

Hà Thu Nguyệt nghe giọng liền bật dậy thỉnh an.

-Thần thiếp tham kiến thái hậu, thiên tuế thiên tuế!

-Đứng lên đi, cùng ai gia vào trong nói chuyện!

Hai người vào phòng không khí ấm lên một chút, mấy hôm nay trời đã có gió đông, ước chừng vài hôm sẽ có tuyết khi đó càng lạnh hơn.

-Nguyệt Nhi con còn buồn phiền về hoàng thượng sao? Mộc Linh Đan hỏi.

Hà Thu Nguyệt lắc đầu, giọng buồn buồn trả lời:

-Gần một tháng nay con đã suy nghĩ thông, nếu hoàng thượng đã nói căm ghét con...con sẽ không xuất hiện trước mặt người, cả đời này con sẽ sống an phận trong cung.

Hà Thu Nguyệt nước mắt rung rung, Mộc Linh Đan thấy cảnh này chỉ thở dài, nếu đến nước này chỉ còn cách nói ra sự thật năm xưa, Nguyệt Nhi cái đứa ngốc này cứ mãi chịu đựng như vậy.

Mộc Linh Đan tiếp tục khuyên nhủ Hà Thu Nguyệt mấy lời, động viên thêm mấy lời nhưng tâm tình cũng không khá hơn, Mộc Linh Đan đành đến gặp Du Thiên Minh, nhưng tiếc là Du Thiên Minh đang bận trong triều bà ta cũng không tiện làm phiền, chỉ còn chờ cơ hội thích hợp.

Ngày mười chín tháng mười một, bầu trời mùa đông đầy gió, người trên phố cũng ít dần, chỉ còn mấy quán trà, quán mỳ còn mở cửa đón khách.

Trong cái thời tiết giá buốt thở ra khói này, có người vẫn trâu bò kiên quyết đi ra ngoài chơi để rồi ngồi quán chần mà nước mũi chảy thò lò.

-"Hắc xì"...Thiên Ân mang khăn đến cho muội nước mũi gần chảy xuống miệng rồi!!

Giọng ai đó trở nên biến dạng khi hai mũi bị nghẹt.

-Cho nàng chữa cái tội,quần áo mỏng manh mà đi ra ngoài mấy canh giờ! Du Thiên Ân lấy khăn lụa chùi nước mũi cho nàng.

-Là ta muốn đi xem tuyết đầu mùa, người ta nói cùng mỗi tình đầu ngắm tuyết đầu mùa thì cặp đôi đó sẽ hạnh phúc cùng nhau đến hết đời! Nàng rút đầu vào lại chần.

Ở Việt Nam khí hậu đâu có mùa đông có tuyết như thế, cùng lắm mùa đông thấp nhất là mười độ, có tuyết cũng chỉ có ở sapa, cơ thể nàng còn chưa thích nghi được nên mới bị cảm thôi, dần dần quen rồi sẽ thỏa thích tung hoành. Còn cái việc tuyết đầu mùa này, hình như nàng nghe được ở trên tv, chính xác hơn là nghe trên phim Hàn Quốc, sẵn có tuyết nàng muốn làm gì đó lãng mạn, muốn tạo kỉ niệm ngọt ngào với Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân đưa tay gần bếp than nhỏ, đến khi tay đủ ấm thì hẩn nhanh chóng lấy tay áp vào hai má của nàng.

-Năm nay mùa đông đến muộn, có thể tuyết cũng sẽ rơi muộn, chắc tầm vài ngày sẽ rơi, nàng muốn xem thì đợi tuyết rơi ta sẽ gọi nàng!

Nàng vui vẻ gật đầu.

-Chàng lạnh không?

Du Thiên Ân lắc đầu, tiếp tục sưởi ấm cho nàng.

-Vậy sao, thật tiếc quá nếu chàng lạnh có thể cùng đắp chăn với ta, trong chăn rất ấm rồi! Nàng tỏ vẻ tiếc nuối.

Du Thiên Ân cười khỏ, sau đó mặt dày nói.

-Khụ...thật ra có một chút lạnh!

Nói xong hẩn liền chui vào chăn cùng nàng, lại còn cố tình ôm chặt nàng vào lòng, hơi ngọt ngào nhưng rất ấm! Hai kẻ ngọt ngào kia hầu hết thời gian đều quấn quýt với nhau, cứ mặt kệ bên ngoài có chuyện gì, cũng mặt kệ luôn những chuyện sắp xảy ra, bọn họ vui vẻ trong thế giới riêng của mình, và hiển nhiên hai người không biết ngoài kia còn có người buồn phiền trong lòng mỗi ngày càng thêm lớn.

Ngày ngày vui đầu vào luyện binh để quyền đi chuyện đau thương kia, thì có quên một chút nhưng đến đêm về nỗi nhớ cứ như bóp nát trái tim, nhiều lúc Du Thiên Vũ cứ nghĩ mình không thở nổi nữa. Và hẩn chợt nhận ra rằng mình còn một nương tử và một hài tử, hẩn không thể như thế nữa hẩn cất bao buồn phiền hết vào trong lòng, trở về một người phụ quân một người phụ thân như trước.

Lần trước vì nóng giận đã đánh Dương my một cái tát, Du Thiên Vũ có xuống nước năn nỉ, nhưng nàng ta vẫn giận đòi bỏ về nhà mẫu thân, cuối cùng hết cách Du Thiên Vũ mới nhờ đến thái hậu khuyên nhủ giúp cuối cùng Dương My cũng chấp nhận, cả ba người nhà hẩn trở về cuộc sống bình thường, bình thường như lúc chưa có Thanh Tâm...Du Thiên Vũ cũng căn dặn người làm không được nhắc về chuyện đó, còn em họ của hẩn, từ ngày đó Nam

Cung Việt xin từ chức, còn chuộc thân cho Tiểu Cát, nghe đầu đầu mùa Xuân bọn họ sẽ tổ chức hôn lễ.

Du Thiên Vũ từ hoàng cung trở về, bước xuống ngựa hần đi thẳng vào phủ, tối qua huấn luyện binh sĩ quá giờ nên hần nghỉ tạm trong cung, đến giờ này hần mới trở về phủ, quản gia báo tình hình trong phủ cho Du Thiên Vũ xong liền kêu người chuẩn bị nước tắm cùng điềm tâm.

Tắm xong Du Thiên Vũ đi đến phòng Tiểu Hạo, thấy nó đang ngồi ngay ngắn luyện chữ, có chút tự hào liền mỉm cười.

- Tiểu Hạo chăm chỉ thế này chắc đói bụng lắm rồi nhỉ?

Tiểu Hạo nghe thấy giọng phụ thân liền bỏ bút xuống, vui mừng chạy đến ôm chân của Du Thiên Vũ.

- Phụ thân người về rồi!! Tiểu Hạo cười híp mắt.

Du Thiên Vũ bế Tiểu Hạo lên rồi đi đến phòng ăn, Tiểu Hạo ngoan ngoãn ngồi ăn bên cạnh, Du Thiên Vũ tưởng Dương Myj đang bận ghi chép sổ sách nên cho người đi gọi nhưng nha hoàng báo, Dương My đi ra ngoài từ trưa đến giờ vẫn chưa về.

Dương My mấy hôm nay lâu lâu lại có chuyện đi ra ngoài, Du Thiên Vũ có hỏi, nàng ta nói đi mua lễ tết cho người trong phủ, thấy chuyện này cũng đúng mọi người trong phủ vất vả hết một năm rồi cũng phải nhận được lễ tết, hần còn nói với Dương My đừng tiết kiệm cứ mua những thứ chất lượng một chút.

Dùng điềm tâm xong Du Thiên Vũ bế Tiểu Hạo về phòng, trò chuyện cùng với nó một chút rồi ru nó ngủ, Du Thiên Vũ trở về thư phòng đọc sách, loại sách hần đọc là mấy cách bố trí trận pháp dùng cho đánh trận.

Đến đầu giờ Dậu mới nghe nha hoàng đến bẩm báo Dương My đã trở về, nhưng nàng ta vừa về đến cửa đã ngất xỉu, Du Thiên Vũ liền vút đóng sách qua một bên lập tức đi đến chỗ Dương My, đại phu cũng được quản gia cho người đi mời đến.

- Nàng cảm thấy thế nào rồi? Du Thiên Vũ cầm tay Dương My.

Dương My cơ thể yếu ớt đến nỗi không nói thành tiếng, mặt mũi thì xanh xao.

- Đại phu đến rồi!

Lão đại phu đến liền bắt mạch giúp Dương My, sau đó lão lấy giấy bút ra ghi chép đơn thuốc.

- Tình hình của phu nhân ta thế nào? Du Thiên Vũ lo lắng.

Lão đại phu chấp tay lại, miệng cười cười chúc mừng.

- Chúc mừng tam vương gia, phúc tấn có tin vui tuy mạch tượng còn yếu nhưng lão phu khẳng định là đã mang thai được một tháng rồi, ngoài ra do phúc tấn cơ thể suy nhược cộng thêm khí tượng chuyển lạnh nên bị nhiễm phong hàn, chỉ cần uống ba thang thuốc là được, đúng rồi cần phải thêm vài than bồ thai nữa!

Du Thiên Vũ bất ngờ, đúng vậy là tin vui rồi, rất vui, hần lại sắp có thêm một hài tử, Du Thiên Vũ bang thưởng cho đại phu, rồi căn dặn gia đình lấy thuốc về rồi sắc thuốc đúng theo lời đại phu, còn đặc biệt căn dặn phòng bếp làm thêm vài món bồ thai cho Dương My dùng.

Du Thiên Vũ nhìn Dương My nằm trên giường mà không dấu được vui mừng, nhưng nhìn Dương My có vẻ không vui lắm, chắc do còn mệt, Du Thiên Vũ rời khỏi cho Dương My nghỉ ngơi còn mình đi đến phòng thờ nẫu thân thấp cho người nén nhang để báo tin vui.

Du Thiên Vũ ngắm lại bất giác nở một nụ cười khỏ, hần và Dương My từ lúc thành thân đến giờ số lần cùng phòng Dương My có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng kể cũng lạ lần Dương My mang thai Tiểu Hạo chỉ duy nhất lần động phòng hoa chúc, hần nhớ lần đó bản thân say đến không thấy đường đi, còn lần này một tháng trước có thể là lần hần uống say và...và nhầm lẫn Dương My là Thanh Tâm cho nên...Du Thiên Vũ tự nhủ với bản thân là phải bù đắp cho Dương My nhiều hơn.

Dương My dùng thuốc xong dần hồi phục, nàng ta bàng hoàng sờ vào bụng mình.

- Không thể nào...

Dương My cố gượng đứng dậy, kéo ghế ra giữa phòng, nếu nhảy từ ghế xuống cái thai trong bụng này...nhất định sẽ mất, nhưng mà...khi nãy nhìn Du Thiên Vũ rất vui, nếu như sinh đứa trẻ này ra...nhưng đứa trẻ này không phải! Lòng Dương My rối bời.

Nếu như lần đó không giận Du Thiên Vũ không trở về nhà phụ thân, thì sẽ không gặp lại tên lưu manh đó!

- Khốn kiếp! Dương My siết chặt tay.

Dương My ngồi xuống để tâm trạng bình tĩnh lại, rồi suy nghĩ kỹ hơn, Du Thiên Vũ tuy bề ngoài rất nghiêm khắc bên trong rất tình cảm, nhìn cách đối xử với Tiểu Hạo là đủ hiểu.

Nhưng làm vậy Dương My lại thấy bản thân có lỗi, lừa chuyện của Tiểu Hạo giờ lại lừa dối thêm chuyện này...

Một đêm trôi qua có người không ngủ ngon giấc, người vì vui mừng, người thì lo sợ, còn người thì “nóng bức” mà không ngủ được, vì bạn trẻ nào đó vì quá lạnh phải chạy qua phòng người ta ăn bám ở trong chăn mà ngủ ngon lành, hại người ta cả đêm thức trắng, tờ máu phủ kính mắt, sáng ra còn tròn mắt ngay thơ hỏi:

-Tối qua chàng mất ngủ sao? Mất thâm quần hết rồi này! Nàng vừa nhìn Du Thiên Ân gấp cái bánh bao vào bát của hắn.

Du Thiên Ân cười khỏ, chỉ biết lắc đầu, nàng cũng không để ý mà bắt đầu ăn sáng, trời lạnh mà ăn bát cháo và bánh bao nóng như thế này đúng là không gì tuyệt hơn.

-Khụ...tuyệt kia!!

Đang ăn ngon lành nàng bất giác nhìn ra ngoài sân, những bông tuyết nhỏ li ti đang rơi xuống, nàng vội vàng chạy ra ngoài, từng cơn lạnh buốt ập đến nàng chà hai cánh tay đang lạnh buốt.

-Thiên Ân ra đây xem nhanh lên là tuyết đầu mùa đó!! Nàng thích thú gọi Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân mang áo choàng ra khoát lên người nàng, nắm thật chặt đôi tay lạnh lạnh cồng của nàng mà kéo đến đình nghỉ mát, nơi này thoáng hơn, thích hợp để ngắm tuyết rơi.

Mắt nàng như sáng long lanh ngắm nhìn những bông tuyết đang rơi xuống, nàng đưa tay ra mái hiên hứng lấy bông tuyết đang rơi xuống, rồi ngốc nghếch đưa vào miệng ăn thử rồi phán một câu:

-Thì ra tuyết cũng giống như nước đá thôi!

Du Thiên Ân nhìn nàng mà trên môi lộ rõ ý cười, không để nàng nghịch tuyết lâu thêm Du Thiên Ân kéo nàng ngồi vào lòng mình, còn lấy áo choàng che cho nàng, cả hai cùng hướng mắt nhìn những bông tuyết nhỏ trắng tinh khôi bay trong không trung, người và cảnh tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Nhưng có lẽ nhưng ngày bình yên hạnh phúc này chẳng duy trì được nữa, hôm sau A Triệu mật báo, Cựu Phụ của Du Thiên Ân sẽ đến phủ của hắn, nhưng tin tức mà A Triệu báo chậm một bước so với Cựu Phụ của hắn, lúc nàng thu xếp đi trốn thì Cựu Phụ của Du Thiên Ân đã đến trước cổng, Du Thiên Ân quá gấp nên bảo nàng chạy ra cổng sau, còn hắn nghĩ cách chặn Cựu Phụ phía trước.

Nhưng người Cựu Phụ này của Du Thiên Ân quá cao tay, ông ta đã cho người chặn cả cửa sau, nàng thấy thế liền về phòng thay quần áo của nữ nhân, lại xuống bếp lấy một cái xọt tre nhỏ mang vào tay, rồi bình tĩnh bước ra cửa sau.

Bọn chúng thấy nàng liền chặn lại.

-Các người là ai? Sau lại đi ra từ phía sau phủ của nhị vương gia? Bọn chúng chặn đường nàng để tra hỏi.

-Ta là nô tỳ trong phủ, ta đi ra ngoài mua một ít đồ về làm điểm tâm cho nhị vương gia. Mà ta hỏi các người là ai mới đúng, sau đứng thập thò ở đây? Nàng giả vờ.

Bọn chúng nhìn nàng dò xét, sau đó bàn tán với nhau rằng, người cần bắt là nam nhân nên bọn họ cho nàng đi, nàng thở phào nhẹ nhõm rồi giả vờ đi bình thường sau đó chạy một mạch đến quán trà ngồi đợi Du Thiên Ân, nàng và hắn hàng ngày đều đến đây thưởng trà và ngắm cảnh, nếu tìm nàng nhất định hắn sẽ đến đây đầu tiên, nhưng nàng đợi hắn hơn ba tiếng rồi nhưng không thấy bóng dáng hắn xuất hiện.

Nếu là nói chuyện thì ba tiếng là rất lâu rồi, nàng hết kiên nhẫn nên đánh liều trở về phủ, xe ngựa ngoài phủ thấy không có, có nghĩ Cựu Phụ của hắn đã đi, nhưng mà sao hắn không đến tìm nàng.

Nàng gọi cửa thì quản gia ra mở cửa.

-Vị cô nương này chẳng hay muốn tìm ai?! Lão quản gia nhìn nàng.

Nàng quên mất mình trở về thân phận nữ nhân rồi, chả trách lão quản gia không nhận ra.

-Quản gia ta là Liên Thanh! Nhị vương gia đâu rồi!?

Lão quản gia nghi vấn nhìn nàng, hồi lâu mới nhìn ra liền đưa nàng vào trong, không có Du Thiên Ân, chỉ thấy A Triệu ngồi thần thờ ở ngoài sân, trên mặt còn có vết bầm, thấy nàng A Triệu vội chạy đến.

-Thanh Tâm cô nương mau vào trong nhà ngoài trời rất lạnh.

Nàng đi vào trong phòng thay đồ nam trở lại, A Triệu đợi sẵn ở phòng khách.

-Rốt cuộc Du Thiên Ân đâu rồi? Nàng hỏi.

A Triệu đưa tách trà nóng cho nàng, sau đó cũng ngồi xuống bàn.

-Chủ nhân vừa rồi cãi nhau với Diệp gia một trận, Diệp gia cho người đưa chủ nhân đi rồi, ta cứ tưởng sẽ qua mặt được Diệp gia nhưng ta quá ngốc, ngài ấy nói ta hôm nay giờ mùi sẽ đến phủ nhưng ngày ấy lại đến trước, trước khi đi chủ nhân có căn dặn ta đưa cô nương đến nơi của Triệu Long và Lâm Xuyên, cô nương hãy thu xếp mọi thứ chúng ta cùng lên đường, người của Diệp gia sẽ trở lại bất cứ lúc nào.

Nàng trầm ngâm hồi lâu.

-Ta không đi, ta sẽ ở lại chờ Du Thiên Ân về!

-Nếu còn ở lại tính mạng của cô nương sẽ gặp nguy hiểm, chủ nhân đã căn dặn ta rất kỹ!

Dù A Triệu có nói thế nào nàng vẫn tỏ thái độ nhất quyết không đi, cuối cùng A Triệu cũng nói ra sự thật, là Du Thiên Ân đã chấp nhận chuyện mưu phản với yêu cầu không được làm tổn hại đến nàng, Du Thiên Ân biết nàng sẽ không chấp nhận nên muốn đưa nàng đến chỗ Lâm Xuyên khi nào mọi chuyện đã xong hẳn sẽ đến đưa nàng về.

Nếu chuyện đã như thế nàng càng phải ở lại, giết anh cướp ngôi là tội lớn, thất bại hay thành công đều bị người đời phỉ nhổ, chưa kể mạng sống còn không giữ được, hẳn là người nàng yêu thương sao nàng có thể trơ mắt đứng nhìn mà không làm gì? Nhất định nàng phải giành lại Du Thiên Ân khỏi tay người Cửu Phụ độc ác kia!!!

.....

Mấy ngày nay trời trở lạnh, mọi người nhớ giữ ấm nhé!!

Cuối tuần mình thi và phải làm bài tập nên chương mới chắc qua tuần sau, mình còn thi thêm bốn môn nữa thôi, sau đó thời gian rảnh sẽ nhiều hơn, và chương mới cũng sẽ tăng lên~

Cám ơn m.n đã chờ đợi mình, yêu m.n <3

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ta bảo người cút

Một ngày..

Hai ngày..

Ba ngày...

....

Rồi một tuần trôi qua, nàng cứ như phát điên, mọi tin tức về hắn vốn vẹn là con số không, nàng có này nọ A Triệu nói ra chỗ hắn đang bị Cửu Phụ kia nhốt, nhưng đến A Triệu cũng không biết.

Tuyệt càng ngày càng dày, phủ cả khoảng sân lớn, nàng ngồi cạnh bếp than nhỏ nhưng vẫn rung bần bật, lúc này lại nhớ gia diết cái ôm ấm áp của Du Thiên Ân...lại càng lo lắng cho hắn, chẳng biết hắn thế nào mọi việc có tốt không, nhưng lại nhớ dù gì hai người họ vẫn là cậu cháu, chắc ông ta không làm tổn hại đến hắn đâu.

Nghĩ đến nghĩ lui nàng tự trách bản thân mình là nhiều, lúc xảy ra chuyện còn tự hứa là sẽ đấu tranh đến cùng, nhưng giờ đây nàng chỉ biết ngồi lo lắng mà không làm được gì. Nữ chính trong truyện, trong phim người ta nữ cường đó, không võ công đây mình thì cũng là tài nghệ hơn người, nhìn nàng mà xem, mà thực tế hơn nhìn Lâm Xuyên là rõ, tự tin, mạnh mẽ, quyết đoán...nhìn lại bản thân đúng là quá mất mặt người hiện đại.

Đang ngồi suy nghĩ buông quơ thì nàng nghe tiếng gọi của lão quản gia.

-Liên Thanh công tử, nhị vương gia về rồi!

Hừm? Nàng nghe nhầm hả? Nàng sững sờ bật dậy, tròn mắt hỏi lại:

-Du Thiên Ân về rồi?

Lão quản gia lên tiếng xác nhận, nàng vui mừng chạy lên phòng khách, bản thân còn chưa kịp khoát thêm áo choàng lớn, kết cục đến nơi môi nàng đã tím ngắt, hai tay cong chuyển sang trắng bệch, giây phút thấy được ai đó, nàng vui đến bật khóc. Còn ai đó ngồi đó vẻ mặt rất căng thẳng, nhưng vừa thấy bóng dáng nàng xuất hiện, cơ mặt cũng giãn ra phần nào, sau đó nghiêm mặt với nàng.

-Không biết trời lạnh hay sao mà ăn mặt thế này?

Ai đó bức, liền cởi áo choàng khoác lên người nàng, còn nàng vòng tay ôm người ta, vùi mặt vào người ta mà khóc nức nở.

Du Thiên Ân cũng đáp lại bằng cái ôm thật chặt, mấy ngày không gặp mà cứ ngỡ rất lâu, chính bản thân cũng nhớ nàng đến không chịu được.

-Khụ...Giữa ban ngày ban mặt các người làm chuyện xấu hổ như thế còn ra thể thống gì?!

Giọng nói vang lên phá tan cái không khí hạnh phúc của nàng, nàng luyến tiếc buông Du Thiên Ân ra, bên trong phòng khách còn có người khác, lúc vào ánh mắt nàng chỉ hướng về Du Thiên Ân nên không phát hiện ra, nàng nhìn ông ta cũng một phần đoán được ông ta là ai.

Du Thiên Ân ra hiệu cho nàng lùi về phía sau mình, sau đó nói với Diệp Quế Trung:

-Cựu Phụ chắc không cần con nói người cũng biết nàng là ai, lời con hứa nhất định con sẽ làm, còn lời người hứa người cũng phải làm!

Diệp Quế Trung đưa mắt thăm đánh giá nàng, ông ta chưa nhìn thấy qua nàng, nhưng với dung mạo này, đứa cháu của ông không mê đắm cũng lạ, thấy hai người tình cảm sâu đậm như thế...ông cũng không nỡ, ông cũng hiểu rõ tính cách của Du Thiên Ân nếu ông cưỡng ép nó có làm cũng chẳng thật tâm, chi bằng để nó yên tâm mà tình nguyện làm, kế hoạch cả đời của ông gần đến lúc thành công rồi!

-Đương nhiên là ta sẽ làm, ta còn có việc phải giải quyết ta phải đi rồi, Ân Nhi con nhớ giữ gìn sức khỏe...khụ...đừng có làm việc quá sức.

Diệp Quế Trung rời đi, nhưng khi bước ngang qua chỗ nàng, ông ta dừng lại.

-Người cũng nên ăn mặt cho đàng hoàng, nhìn không ra thể thống gì cả, đừng để danh tiếng của Ân Nhi bị ảnh hưởng!

Nói xong ông ta bỏ đi, nàng mất một lúc mới hiểu ra, lúc này nàng còn đang mặc đồ nam mà còn đang ôm lấy cánh tay của Du Thiên Ân, chắc là sợ Du Thiên Ân bị đòn là Gay ấy mà..!

Bữa cơm hôm ấy nàng cảm thấy rất ngon, có lẽ Du Thiên Ân cũng cảm thấy thế, hắn ăn tận ba bát cơm lớn, no đến nỗi thở cũng khó khăn, thế nên nàng và hắn quyết định đi dạo cho xuống hết cơm, hai người đi cạnh nhau hai tay nắm chặt, lúc này nàng mới phát hiện ra tay Du Thiên Ân hình như...gầy đi, trước đây nắm rất êm bây giờ thấy xương nhô lên.

-Chàng gầy đi? Ở nhà Cựu Phụ ăn uống không tốt sao? Hay không hợp khẩu vị! Nàng lo lắng nhìn Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân lắc đầu, đưa tay chỉnh lại áo choàng giúp nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng.

-Là vì nhớ nàng!

Du Thiên Ân này, từ khi nào biết nói những lời ngọt ngào?! Nàng ngượng ngùng.

Hai má nàng ửng đỏ như sốt, Du Thiên Ân nhìn ra bộ dạng ngượng ngùng của nàng lại càng thích thú, hắn đặt hai tay lên má nàng, rồi trêu chọc.

-Sao mặt nàng lại đỏ?

Nàng gỡ tay Du Thiên Ân ra khỏi má mình, nhưng Du Thiên Ân đột nhiên đặt nụ hôn lên môi nàng, chỉ là nụ hôn phớt ngang nhưng cũng đủ để cho tim ai rung rinh.

Ngày hôm đó bầu trời không thấy một vì sao, nhưng hai kẻ đó vẫn ngồi ngắm, còn khen bầu trời hôm nay rất đẹp, đúng là những kẻ đang yêu thật...khó hiểu.

.....

Hoàng cung cũng tràn ngập trong màu trắng của tuyết, thái giám, cung nữ cũng tất bật như thường ngày, gần qua năm mới công việc không giảm mà còn tăng lên gấp đôi, bọn họ không những không than phiền, mà lại làm việc rất hăng say, cũng là vì sang năm mới họ được hai ngày về đoàn tụ với gia quyến.

Gần đây tấu chương dâng lên cũng ít dần, điều đó có nghĩa tình hình dân chúng đã ổn thỏa, Du Thiên Minh cuối cùng cũng gỡ được gánh nặng trong lòng.

Nhưng một vấn đề khác lại làm hắn đau đầu, thái hậu ngày đêm khuyên nhủ hắn, còn cho người gọi đến mãi, mọi khi Du Thiên Minh sẽ viện có triều chính có việc nên trốn tránh được, nay thì hết đường rồi, đành phải đối mặt với chuyện này, suy cho cùng cũng vì Hà Thu Nguyệt mà ra.

Du Thiên Minh đến chỗ Mộc Linh Đan, nhìn trái nhìn phải không thấy Hà Thu Nguyệt hắn mới an tâm đi đến thính an, Mộc Linh Đan thấy hắn ánh mắt không giấu được sự vui mừng.

-Nhi thần tham kiến mẫu hậu! Du Thiên Minh hành lễ.

-Hoàng thượng, cuối cùng cũng gặp được người!

Du Thiên Minh nhàn nhã đến ngồi cạnh Mộc Linh Đan, cung nữ dâng trà và một ít điểm tâm trên bàn, uống một ngụm trà, tinh thần Du Thiên Minh trở

nên tốt hơn, lâu rồi không được thư thái như thế này.

-Hoàng thượng việc trong triều thế nào rồi?

-Bẩm mẫu hậu chuyện trong triều xem như đã giải quyết xong, bọn tham quan trong triều cũng giảm một nửa, lần này thần nhi cho cải cách lại những cách mà tiền đế quy định, ngân lượng cứu trợ dù một hào cũng phải chi chép lại, cuối tháng còn phải báo đích thân thần nhi sẽ xem xét, cho nên bọn chúng không dám làm sẵn bậy nữa.

Mộc Linh Đan nhìn Du Thiên Minh mà có chút tự hạ.

-Chuyên triều chính ai gia cũng không giúp được hoàng thượng, chỉ có thể phụ hoàng thượng trông nom hậu cung, nhưng tuổi ai gia càng ngày càng lớn chỉ sợ một hai năm nữa sẽ không còn sức, thế nên hoàng thượng phải cố gắng vì Thiên Long Quốc, vì ai gia mà mau mau có thái tử, rồi còn lập hoàng hậu nữa.

Du Thiên Minh thở dài, trốn cũng không thoát chuyện này, đành phải hứa bừa vài câu để Mộc Linh Đan an tâm.

-Mẫu hậu yên tâm chuyện này con biết tự cân nhắc!

Mộc Linh Đan thở dài, chuyện khút mắt giữa Du Thiên Minh và Hà Thu Nguyệt nếu không giải quyết chỉ sợ khoảng cách giữa hai người họ càng lớn.

-Hoàng thượng ai gia biết người rất giận Nguyệt Nhi, nhưng hôm nay người nhất định nghe ai gia kể hết mọi chuyện, đừng phớt lờ như mấy lần trước, nếu hôm nay người từ bỏ nhất định sau này người sẽ hối hận.

Du Thiên Minh định tìm cái cớ gì đó bỏ đi, nhưng lần này nét mặt của mẫu hậu của hắn rất kiên quyết.

Sau một lúc nghe Mộc Linh Đan kể, sắc mặt Du Thiên Minh biến đổi vô thường, cuối cùng mang bộ dạng thất thần đi về thư phòng.

An Tử bên cạnh nhìn Du Thiên Minh như thế rất lo lắng, liền hỏi thăm vài câu nhưng Du Thiên Minh lại cho thái giám, cung nữ đi ra ngoài hết, hắn một mình ngồi suy nghĩ về việc Mộc Linh Đan đã nói.

Nhưng cuối cùng nghĩ vẫn không thông, Du Thiên Minh quyết định đến tìm Hà Thu Nguyệt hỏi cho sự thật, hắn không tin Dương Nhi của hắn lại là người như vậy. Lần này hắn tự mình đến chỗ của Hà Thu Nguyệt mà không có thái giám đi theo cũng không thông báo trước, nhưng cũng vì bất ngờ như thế Du Thiên Minh phát hiện một sự thật khác còn bất ngờ hơn.

Bên trong phòng một cung nữ đang chải tóc giúp Hà Thu Nguyệt, cung nữ này nét mặt vô cùng căng thẳng nhìn Hà Thu Nguyệt.

-Nương nương người nói xem phải làm sao đây? Tiệp nhân đó lại đưa thư uy hiếp chúng ta lần trước tất cả trang sức của người...

-Được rồi Tiểu Quả lần này ta sẽ đích thân đến đó nói chuyện với tỷ tỷ, suy cho cùng ta cũng nợ tỷ ấy quá nhiều.

Nghe vậy Tiểu Quả càng ảm ức, là nô tỳ theo Hà Thu Nguyệt vào cung, trước đây ở phủ hết thấy chứng kiến mọi việc, nay thấy Hà Thu Nguyệt lại bị ức hiếp càng thêm tức.

-Đại tiểu thư đúng là quá đáng, rõ ràng nương nương chẳng làm gì nên tội vậy mà...nô tỳ rất ghét đại tiểu thư, rõ ràng năm đó tự mình quyết định bỏ đi vậy mà trước khi đi còn giả vờ nhảy sông tự tử, khiến hoàng thượng hiểu lầm người...

Hà Thu Nguyệt mệt mỏi thở dài, hiểu lắm bao năm nay đúng là rất khổ sở, cứ tưởng hoàng thượng sẽ nhận ra nhưng mà...cũng là do bản thân quá đề cao mình, quá trong mộng vào điều ảo tưởng.

-Tiểu Quả mấy năm nay ta rất cố chấp, nhưng giờ ta ngộ ra theo đuổi những thứ không thuộc về mình thật ngu ngốc, lần này ta sẽ đối mặt với sự thật này...nếu tỷ tỷ thật sự muốn ở cạnh hoàng thượng ta nhất định sẽ cầu toàn cho tỷ ấy.

-Nhưng rõ ràng đại tiểu thư...

-Được rồi Tiểu Quả, ta muốn đi ngủ người chuẩn bị giường đi! Hà Thu Nguyệt vội ngăn lời Tiểu Quả.

Tiểu Quả ngậm ngùi đi chuẩn bị giường, Hà Thu Nguyệt đưa tay mở hộp gỗ trên bàn ra, rồi lấy trong túi áo một mảnh lụa cũ kỹ cất vào hộp gỗ.

Bên ngoài Du Thiên Minh như đứng hình, lời đó hắn vừa nghe có phải...là Dương Nhi của hắn vẫn còn sống, nhưng vì sao lại giấu hắn? Có phải do Hà Thu Nguyệt muốn vào cung nên...

Du Thiên Minh định xông vào hỏi, nhưng nghĩ lại nếu hắn vào hỏi thì Hà Thu Nguyệt chắc chắn sẽ không nói sự thật, lại không nói chỗ Dương Nhi ở, tốt nhất đợi đến ngày mai đi theo sẽ rõ, Du Thiên Minh nén tức giận vào lòng, lập tức quay về chuẩn bị cho việc ngày mai.

Đúng như dự kiến Hà Thu Nguyệt sáng sớm đã đến thỉnh an Mộc Linh Đan, rồi xin phép người đi chùa lễ Phật, Mộc Linh Đan chấp thuận, Du Thiên Minh được thái giám mật báo cũng chuẩn bị xuất cung vừa thấy cỗ xe ngựa Hà Thu Nguyệt là đi theo ngay phía sau.

Xe ngựa đi ra khỏi thành đi thêm một đoạn xa rồi dừng lại bên đường, đúng là đến một ngôi chùa trên núi, nhưng đường lên núi xe ngựa không đi được

bắt buộc phải đi bộ, Hà Thu Nguyệt xuống bước xuống, Tiểu Quả dẫn dò phu xe chờ ở đây rồi cùng Hà Thu Nguyệt đi lên núi.

Du Thiên Minh cũng rời ngựa đi theo phía sau, đoạn đường tuyết cũng khá dày, nên mất nửa canh giờ mới lên đến chùa, Hà Thu Nguyệt vào chùa thắp hương cầu nguyện một lúc lâu mới đi ra phía sau chùa, lúc này Du Thiên Minh đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng ở đình nghỉ mát phía sau chùa, hẳn định chạy đến nhưng bị hành động của Hà Thu Dương làm cho ngăn ngại, cuối cùng quyết định nép một bên nghe bọn họ nói chuyện.

Hà Thu Nguyệt vừa đi vào đình nghỉ mát, Hà Thu Dương nhìn nàng ta từ đầu đến chân rồi cười khinh bỉ.

-Hừ, muội muội ấy không đúng phải gọi là nương nương mới phải, nương nương mấy năm qua chắc sống trong nhung lụa rất vui vẻ nhỉ?

Hà Thu Dương nói xong liền giật lấy áo choàng lụa trên người Hà Thu Nguyệt, Tiểu Quả tròn mắt nhìn.

-Đại tiểu thư người đừng quá đáng, bây giờ nhị tiểu thư đã là phi tần của hoàng thượng người đừng hồng ức hiếp, mau trả áo choàng lại, đó là áo choàng thái hậu tặng cho nương nương!

Tiểu Quả giật lại áo choàng nhưng Hà Thu Nguyệt ngăn cản lại.

-Tiểu Quả đừng vô lễ, mau lấy đồ lại đây!

Tiểu Quả mặt ngấn tủn bực vội lấy túi vải đưa cho Hà Thu Nguyệt, sau đó nàng ta chuyển lại cho Hà Thu Dương.

-Tỷ tỷ đây là lần cuối muội có thể giúp tỷ!

Hà Thu Dương mở túi vải kiểm tra, không vừa lòng lườm lườm.

-Sao? Định qua cầu rút ván sao? Muội nên nhớ muội được làm phi tần cũng có công của ta, những thứ này người định bỏ thí cho ta sao?

Hà Thu Dương ném túi vải vào mình Hà Thu Nguyệt, vòng bạc, trâm vàng, còn có cả ngân lượng rơi ra đất, Tiểu Quả nhanh tay cúi xuống nhặt lên.

-Nương nương đừng nhiều lời với tiện nhân này, chúng ta hồi cung nói với thái hậu xin người làm chủ!!

Nghe đến thái hậu, Hà Thu Dương hơi hoảng, nàng ta quên người này không dễ động vào, nhưng nàng ta tin chắc muội muội này nhất định không làm vậy.

-Được cứ về mà nặn nọt cầu xin, ta cũng sẽ đến gặp hoàng thượng xin người làm chủ cho ta, muội muội nói xem giữa ta và muội hoàng thượng sẽ tin ai haha!!

Hà Thu Dương đắc ý cười, Hà Thu Nguyệt tay nắm chặt áo.

-Tỷ, muội đã giúp tỷ hết khả năng rồi, đây là ngân lượng và trang sức còn lại của muội!

Hà Thu Dương cười khẩy.

-Muội muội đang ngạt trẻ con lên ba sao? Hoàng cung là nơi nào mà để muội thiếu thốn?!

Hà Thu Nguyệt bắt lực thở dài, chuyện ngân khố đang cạn kiệt không thể truyền ra ngoài, tỷ tỷ lại không tin nàng ta.

-Tỷ xem như muội cầu xin tỷ, thật sự số ngân lượng muội tích góp bấy lâu, lần trước đưa cho tỷ ngân lượng đủ để mua nhà bà trăm mẫu đất, muội đã lấy hết số của hồi môn ra rồi.

-Người tỏ ra đáng thương sao? Số ngân lượng lần trước đã thấm vào đâu mà kể lẻ, ta cho muội ba ngày phải mang đủ hai mươi vạn lượng hoàng kim nếu không ta sẽ liều mạng đến gặp hoàng thượng khi đó người cũng biết ra sao rồi đó, không chừng ta còn làm được hoàng hậu nữa haha!

Hà Thu Nguyệt cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được, vốn thật tình yêu thương người tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này nhưng đổi lại chỉ là sự tàn nhẫn.

-Được, tỷ cứ việc đến gặp hoàng thượng dù sao người cũng yêu thương tỷ thật lòng, nhưng tỷ nên nhớ hãy yêu thương hoàng thượng thật lòng, đừng lợi dụng người, nếu người phát hiện ra được sẽ rất đau lòng...

-Gì đây? Định cao thượng nhường người mình yêu cho ta sao? Người chắc không?

Hà Thu Nguyệt rơi nước mắt, không chần chừ mà gật đầu, Tiểu Quả nóng lòng khuyên ngăn.

-Nương nương người đừng đồng ý, người chẳng lẽ quên rằng tiện nhân này đã bỏ nhà theo Phan công tử cuối phố, thân thể đã bán đực làm sao mà làm phi tần của hoàng thượng, còn nói về nhân cách thật không bằng một kỹ nữ!

-Nô tỳ chết tiệt người nói ai kỹ nữ!!

Hà Thu Dương tức giận xông đến đánh hai bạt tay vào mặt Tiểu Quả, về sau còn điên cuồng đánh vào người, Hà Thu Nguyệt vội lấy thân đỡ cho Tiểu

Quả.

-Cầu xin tỷ đừng đánh nữa, tỷ muốn làm phi tần muội sẽ cầu xin thái hậu thành toàn cho tỷ!!

Hà Thu Dương nghĩ ngợi, nếu được làm phi tần của hoàng thượng há phải tốt hơn sao? Sao nàng ta lại không nghĩ ra việc này sớm hơn, mấy năm qua phải chịu cực khổ với tên khốn họ Phan đó, vừa làm cho Hà Thu Nguyệt đau khổ lại có lợi thì hà có gì không làm.

Hà Thu Nguyệt ầm ứ nước mắt tuông xuống, Tiểu Quả cũng òa khóc theo, Hà Thu Dương ngán ngẩm nhìn bọn họ.

-Khóc gì mà khóc, chỉ giỏi làm bộ làm tịch, người nên tiết kiệm nước mắt để giành cho sau này đi, vì khi ta vào cung người còn phải khóc nhiều.

Hà Thu Nguyệt đỡ Tiểu Quả đứng dậy, sau đó nhìn Hà Thu Dương.

-Nhưng tỷ phải hứa với muội sau này phải thật tâm với hoàng thượng, không được làm tổn thương ngài!!

Hà Thu Dương cười.

-Điều đó là đương nhiên, nhưng không ngờ muội muội nhỏ bé của ta lại tình nghĩa sâu đậm như vậy thật khiến người ta cảm động!!

Chỉ cần hoàng thượng vui vẻ, hạnh phúc có kêu nàng ta chịu khổ thế nào cũng được!! Hà Thu Nguyệt đau khổ.

-Không lãng phí thời gian nữa, mau đưa ta vào cung đi! Hà Thu Dương hồi thúc.

-Chuyện cầu xin thái hậu đâu phải dễ dàng, tỷ đừng gấp bây giờ tỷ về phủ đi sau khi muội lo liệu mọi chuyện ổn thỏa, nhất định hoàng thượng sẽ cho người đón tỷ vào cung.

Hà Thu Dương bực dọc.

-Muội đùa chắc, làm sao ta có thể tin muội? Lỡ muội về cung cho người giết ta thì làm sao?

-Người nghĩ nương nong của ta xấu xa như người chắc? Thật không biết xấu hổ!! Tiểu Quả lên tiếng.

Hà Thu Dương lườm lườm Tiểu Quả.

-Nô tỳ thúi người đợi đi, nếu ta được làm hoàng hậu cả đời sau của người chết chắc rồi!!

Tiểu Quả làm mặt quỷ rồi trốn sau lưng Hà Thu Nguyệt, nàng ta suy nghĩ một lát rồi nói với tỷ tỷ.

-Nếu tỷ không tị tưởng muội, vậy trước hết cứ vào cung với muội chuyện sau này sẽ tính sau!

Mọi toán tính đều thuận lợi, Hà Thu Dương vui sướng trong lòng, nhưng niềm vui chưa hết lại thấy nguy hiểm đến rồi, phía xa xa có tiếng gọi vang lên.

-Hà Thu Dương, tiện nhân người đang trốn ở đâu mau ra đây cho ta!!!

Xác định được người gọi Hà Thu Dương hoàn hồn kêu Hà Thu Nguyệt bỏ đi, nhưng người kia đã nhanh chóng chạy đến cản đường.

-Tiện nhân người định chạy đi đâu?!!

Hà Thu Nguyệt nhanh chóng nhận ra, đây chính là Phan công tử.

-Người buông ta ra, đây ngân lượng của người đây lấy và rút đi đi, từ nay ta và người không còn liên quan gì đến nhau! Hà Thu Dương giật túi vải trong tay Tiểu Quả rồi đưa cho gã Phan công tử kia.

Hắn ta nhìn trong túi vải mắt sáng lên, nhưng vẫn chưa đủ.

-Người tính với chừng này là đủ sao? Người mau theo ta về Điền lão gia đang đợi người ở nhà, nhanh lên!

Gã lôi Hà Thu Dương đi, Hà Thu Nguyệt vội ngăn cản lại.

-Phan công tử có chuyện gì từ từ nói, người đang làm tỷ tỷ đau kìa!!

Lúc này gã mới nhìn sang Hà Thu Nguyệt, Hà Thu Dương nhân cơ hội đẩy muội muội mình vào hắn và thoát khỏi tay của gã.

-Người nhìn thấy không đây là muội muội của ta, nhan sắc thuộc dạng mỹ nhân, tiếp khách giá cũng sẽ cao hơn, muội ấy nói sẽ thay chỗ giúp ta, người mang muội ấy đi đi!!

Hà Thu Nguyệt đau lòng nhìn tỷ tỷ.

-Tỷ...hức..rót cuộc vì sao tỷ lại đối xử với muội như vậy..hức..

Tiểu Quả xong đến cắn vào tay gã họ Phan kia, lấy thân che chắn cho Hà Thu Nguyệt.

-Nương nương, nô tỳ đã nói loại tỷ tỷ như vậy người còn lưu luyến làm gì, sẵn sàng bán đứng muội muội của mình ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Gã họ Phan nhìn Hà Thu Nguyệt thèm thuồng.

-Nhan sắc đúng là mỹ nhân, nào tiểu mỹ nhân theo ta về.

Tiểu Quả liều mạng che chắn cho Hà Thu Nguyệt.

-To gan người viết nương nương là ai không nà vô lễ? Dám đụng vào phi tần của hoàng thượng xem chừng cái đầu của người đó!!

Gã nghe đến phi tần của hoàng thượng mà không sợ cứ trưng bộ mặt thèm thuồng đó nhìn Hà Thu Nguyệt.

-Phi tần cũng tốt như thế giá lại càng cao, dùng chung nữ nhân với hoàng thượng ai mà không muốn haha lại đây tiểu mỹ nhân!!

Gã bắt đầu giở trò lưu manh, tuy nhiên chưa đụng được ngón tay của Hà Thu Nguyệt gã đã bị đánh ngã xuống đất, lúc này Du Thiên Minh xuất hiện phía sau, Hà Thu Nguyệt lệ rơi đầy mặt nhìn hắn, chưa kịp nói với hắn câu nào thì đã thấy Hà Thu Dương chạy đến ôm chầm lấy hắn, miệng còn nũng nịu.

-Minh ca ca, muội tưởng là cả đời này không thể gặp lại huynh, cũng may...cũng may có huynh cứu giúp nếu không muội và Thu Dương bị tên lưu manh này ức hiếp, huynh cũng đừng trách Thu Dương, muội ấy không cố ý đầu huynh đâu.

Ánh mắt của Du Thiên Minh trở nên lạnh lẽo, lớn giọng quát:

-Cút khỏi đây!!

Hà Thu Nguyệt giật mình, đôi môi rung lên, lòng đau như cắt, Tiểu Quả thấy Hà Thu Nguyệt sắp chống đỡ không nổi, định lên tiếng giải bày, nhưng Hà Thu Nguyệt ngăn cản, cuối cùng hai người đi khỏi đình nghỉ mát, nhưng đi được vài bước lại nghe giọng của Du Thiên Minh.

-Ta bảo người cút!!! HÀ THU DƯƠNG!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Gái trên trai dưới

Điều nàng thích nhất ở cổ đại là gì? Đó là không khí rất trong lành, thức ăn ở đây không nhiễm bẩn, nơi đây còn có một người mà nàng thích.

Nàng hai tay mang hai rổ tre nhỏ bên trong đầy áp thức ăn, và nguyên liệu tươi sống, không những vậy phía sau còn có một nô tỳ mang vát thêm một ít đồ, nàng dừng lại kiểm tra những món đồ trên tay, thấy đầy đủ mới trở về phủ.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, nhà nhà đều làm một bữa cơm thịnh soạn để đón năm mới, nàng hằng hái gánh làm buổi cơm hôm nay, hơn hai tháng sống trong phủ nàng cũng rất được lòng mọi người vì nàng luôn đối với họ rất vui vẻ, rất nhiệt tình giúp đỡ, người trong phủ luôn nói nàng nhất định sẽ trở thành phúc tấn của nhị vương gia, nàng không ham cái danh phúc tấn đó gì đâu, chẳng qua cứ nghĩ đến tương lai nàng và Du Thiên Ân cũng nhau trở thành vợ chồng...trong lòng nàng rất vui.

Tất bật dưới phòng bếp hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng hoàn thành năm món mặn một món xào, nàng cũng đích thân dọn bàn bày trí các thứ, nhìn lại công sức của mình nàng lại cảm thấy phấn chấn. Chỉ còn việc chờ Du Thiên Ân về dùng cơm thôi, sáng nay hắn vào cung thỉnh thái hậu cùng hoàng thượng chắc giờ cũng gần về tới rồi.

Nàng nghe thấy giọng lão quản gia thông báo liền nhanh chân ra cổng đón Du Thiên Ân, nụ cười trên môi vừa nở rộ nay bỗng biến mất, nàng nhìn thấy Du Thiên Ân đang đi Ngọc Tường Lam, còn người đi trước là bà thái hậu kia, bọn họ đi tới nàng vội trốn sang một bên.

Ba người đến phòng khách cùng nhau nói chuyện rôm rã, Ngọc Tường Lam hình như rất được lòng bà thái hậu kia, cuối cùng bọn họ đến phòng dùng điểm tâm, các món ăn nàng chính tay nàng làm để nàng và Du Thiên Ân dùng nay bọn họ ăn rất ngon lành, nàng nhìn mà đau lòng muốn chết, nhưng nàng thấy Du Thiên Ân cũng khó xử hơn mình nên cố gắng chịu đựng đến lúc bọn họ ra về, nhưng ngặt nỗi bà thái hậu kia về rồi, sao cái con nhỏ Ngọc Tường Lam đó vẫn ở lì không chịu về.

Lại còn giống như con đĩa đu bám Du Thiên Ân như thế?

Nàng nhịn không nổi đành bước đến xô nàng ta ra. Ngọc Tường Lam bất mãn nhìn nàng.

-Nô tỳ chết tiệt ngươi đang làm gì thế hả?!

-Ta hỏi tiểu thư đang làm gì mới đúng, trời đã khuya như thế này còn ở nhà nam nhân không chịu về, da mặt của tiểu thư đúng thật rất dày! Nàng đứng chặn trước mặt Du Thiên Ân.

Ngọc Tường Lam nhìn nàng cười khinh bỉ.

-Còn tưởng là ai thì ra là ngươi, ngươi giả nam nhân cũng giống lắm đó nhưng rất tiếc dù ngươi là nữ nhân, nhưng ngươi cũng không làm được phúc tấn đầu ở đó mà đeo bông!

-Phúc tấn hay gì đó ta không cần, dù gì ta cũng có được thứ tiểu thư không có đó là trái tim của nhị vương gia!! Nàng nói.

Ngọc Tường Lam nổi giận.

-Nực cười, chỉ một nữ nhân thấp kém là dám chống lại ta, trái tim của nhị vương gia chứ gì? Ta xem ngươi giữ được bao lâu, nói cho ngươi biết ngày mười tháng một năm sau ta và nhị vương gia sẽ thành thân, còn mười ngày nữa thôi ngươi cố mà giữ trái tim này cho tốt vào!!

Ngọc Tường Lam nói xong liền tức giận bỏ đi, có chút bất ngờ nàng quay lại nhìn Du Thiên Ân.

-Có thật như vậy không? Có thật mười ngày nữa chàng và nàng ta thành thân không?

Du Thiên Ân nhìn nàng thật lâu, nhưng một lời cũng không nói, mà hần im lặng không một lời giải thích thì càng biết lời của Ngọc Tường Lam chính xác đến nhường nào.

Nàng thất vọng! Cảm giác như vừa bị phản bội, rốt cuộc Du Thiên Ân xem nàng là gì?

-Đến một lời giải thích chàng không nói được với ta sao? Nàng cười chu xốt.

Du Thiên Ân thở dài, rồi hần nắm lấy tay nàng.

-Đúng là mười ngày nữa ta và nàng ta thành thân, chuyện này hoàng thượng và thái hậu đã hỏi thúc từ lâu, ta cũng không còn lý do để trì hoãn cho nên...

-Cho nên chàng sẵn sàng lấy Ngọc Tường Lam trong khi hứa hẹn yêu thương với ta sao?! mủi nàng bắt đầu cay xè.

Du Thiên Ân vội lắc đầu.

-Không giống như nàng nghĩ đâu, ta không nói với nàng là vì sợ nàng lo lắng, ta định đợi thời điểm thích hợp sẽ kể nàng nghe! Du Thiên Ân cố giải thích.

Nàng trầm mặt, lùi về phía sau một bước, cổ ngăn dòng lệ chuẩn bị rơi xuống.

-Thời điểm thích hợp mà chàng nói có phải đợi hai người thành thân rồi không?

Hay là đợi hai người có tiểu hài tử rồi mới nói với ta?!

Càng giải thích mọi chuyện càng rối, lúc bị Diệp Quế Trung nhốt lại, dù Du Thiên Ân có tuyệt thực người Cự Phụ này vẫn không chịu thả, cuối cùng hần bỏ cuộc, chịu thỏa hiệp với Diệp Quế Trung. Du Thiên Ân và nàng có thể ở bên nhau nếu nàng không ảnh hưởng đến kế hoạch, còn chuyện khác nữa là Diệp Quế Trung bắt hần phải lấy Ngọc Tường Lam.

Đúng là Diệp Quế Trung đã giữ lời, từ ngày đó để nàng và Du Thiên Ân sống bình yên, và bây giờ hần cũng phải thực hiện lời hứa, Du Thiên Ân đã dự đoán trước nàng sẽ giận, cũng nghĩ mọi cách để nói với nàng, nhưng hôm nay Mộc Linh Đan lại phá hỏng hết!

Du Thiên Ân kéo nàng vào lòng, cái ôm thật chặt nàng muốn vùng vẫy cũng không được, nàng ầm ức òa khóc một hồi, Du Thiên Ân vỗ về nàng đến khi nàng bình tĩnh hần mới nói:

-Nàng nhất định phải tin ta, chỉ cần cố gắng qua thời gian này chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau mãi mãi mà không có bất cứ ai ngăn cản. Nàng yên tâm cho dù Ngọc Tường Lam có làm phúc tấn cũng là hủ danh vô thực, người mà ta yêu thương vẫn là nàng.

Nghe xong nàng cười mấy tiếng.

-Du Thiên Ân, ta hỏi chàng một câu nhé!

-Được.

-Chàng có yêu ta không?!

Du Thiên Ân buông nàng ra, hần nhìn nàng, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, rồi hần gật đầu.

-Được, chàng yêu ta, ta cũng yêu chàng, chúng ta đều muốn một cuộc sống bình yên bên nhau, vậy hà cớ gì chúng ta phải cuống theo mấy chuyện rắc rối này, chúng ta có thể cùng nhau trốn đi, đến nơi mà không ai biết chúng ta cả!

Du Thiên Ân thở dài.

-Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì ta đã dẫn nàng đi từ lâu rồi.

-Là Cựu Phụ đó muốn chàng làm việc xấu, muốn chàng diệt anh trai của mình, chàng thật sự muốn vậy sao? Chỉ cần không có chàng kẻ hoạch đó sẽ chẳng bao giờ được thực hiện!

Du Thiên Ân đỡ trán.

-Thanh Tâm nàng bình tĩnh lại đi.

-Chuyện đã thành ra như vậy chàng còn muốn ta bình tĩnh? Nàng cáu gắt.

Càng nói càng quyết liệt, Du Thiên Ân biết nếu cứ cãi với nàng chỉ càng làm nàng giận thêm, đành phải đánh trống lảng.

-Ta đói bụng rồi hay chúng ta đi ăn điểm tâm đi, chẳng phải hôm qua đã nói cùng nhau đón năm mới sao? Đi theo ta, ta có mua mức quả cho nàng đây! Mua rất nhiều đó nha! Du Thiên Ân cố làm ra khuôn mặt dễ thương để nịnh nọt nàng.

Nàng lườm hắn, giọng đánh đấm nói:

-Chàng đi mà ăn với Ngọc Tương Lam, cũng hẹn nàng ta mà đi đón giao thừa, dù gì hai người sắp thành thân rồi mà.

Du Thiên Ân cười khò.

-Được rồi ta xin lỗi mà, nàng đừng giận nữa, người ta muốn thành thân chỉ có duy nhất là nàng! Du Thiên Ân thành khẩn.

Nàng nhìn bộ dạng này của hắn lại mềm lòng, Ngô Thanh Tâm người đứng là không có tiền đồ!! Nàng thở dài.

Nói gì thì nói Du Thiên Ân đối tốt với nàng, cũng chiều nàng, yêu thương nàng, nhưng mà càng như vật nàng càng ích kỷ, chỉ muốn hắn là của một mình nàng, nàng tức giận như vậy là có chút quá đáng rồi.

Con giận khi này đã bị gói mức quả ngọt đến chết người kia dập tắt, lời hứa cùng nhau thức đón giao thừa cũng được thực hiện.

Sáng sớm Du Thiên Ân quần áo chỉnh tề chuẩn bị vào cung, nàng giúo hắn chỉnh lại cổ áo, sau đó dặn dò.

-Uống trà ít thôi nhé!

Du Thiên Ân véo má nàng.

-Biết rồi phu nhân đại nhân! Ở nhà cũng đừng chạy đi chơi lung tung, đợi ta về đưa nàng đi ngắm hoa!

Nàng vui vẻ gật đầu, nhìn bóng dáng Du Thiên Ân lòng nàng chợt thấy lòng mình bình yên đến lạ, có lẽ hạnh phúc đơn giản như vậy.

Là ngày đầu năm, các quan thần trong triều đến chúc năm mới với hoàng thượng, bọn họ đến đền thờ bái lạy các vị tiên đế, sau đó là ăn tiệc do hoàng thượng tổ chức, Du Thiên Ân và Du Thiên Vũ cùng nhau đến thỉnh an thái hậu, mọi việc đã xong bọn họ đến dự tiệc, Du Thiên Vũ lần này chủ động đến ngồi kế Du Thiên Ân.

-Tiểu Hạo tham kiến nhị hoàng thúc, kính chúc nhị hoàng thúc năm mới mọi chuyện được như ý!

Tiểu Hạo cúi người chúc Du Thiên Ân, hắn vui vẻ gật đầu, còn đưa túi đồ cho Tiểu Hạo, thấy phụ thân đồng ý nó mới dám nhận, sau đó vui vẻ cất vào tay áo.

Du Thiên Vũ rót một ly rượu sao đỏ kính Du Thiên Ân.

-Nhị hoàng huynh đệ kính chúc huynh sang năm mới mọi việc đều thuận lợi, sớm có hài tử!

Du Thiên Ân cười, nâng ly trà lên cũng kính lại.

-Ta lấy trà thay rượu kính hoàng đệ sang năm mọi việc cũng thuận lợi, mọi việc đều vui vẻ.

Du Thiên Vũ uống cạn ly rượu, Du Thiên Ân uống một ngụm trà rồi để ly trà xuống bàn.

-Nghe nói phúc tấn của hoàng đệ đang mang thai, chúc mừng hoàng đệ! Du Thiên Ân cười cười.

Nhắc đến việc này Du Thiên Vũ vui mừng ra mặt.

-Đa tạ hoàng huynh!

Du Thiên Ân nhìn Tiểu Hạo sau lưng Du Thiên Vũ, sau đó gọi nó đến, Du Thiên Ân đưa cho nó một gói mứt quả, gói này là tổi qua nàng để giành cho Tiểu Hạo nhờ hần đưa giúp.

-Nghe nói con rất thích ăn mứt quả, cầm lấy đi.

Nghe đến mứt quả hai mắt Tiểu Hạo sáng lên, nhưng vẫn phải nhìn phụ thân của nó một cái, thấy phụ thân gật đầu nó mới dám nhận.

Buổi tiệc hôm đó Du Thiên Ân về khá sớm còn Du Thiên Vũ đến tận chiều mới xin về phủ, nhưng hôm nay thay vì về bằng kiệu Du Thiên Vũ cho Tiểu Hạo ngồi lên cỗ rồi tản bộ về phủ.

Tiểu Hạo rất thích ngắm nhìn mọi người xung quanh lâu lâu lại lấy mứt quả bỏ vào miệng, nó rất vui, nhưng có lẽ sau này những ký ức tốt đẹp này là những ký ức mà nó muốn quên nhất.

Có một đứa nhỏ quần áo lấm lem chặn đường Du Thiên Vũ, hần cứ nghĩ đứa nhỏ này muốn xin tiền nên mở túi vải đưa cho nó một lượng, nhưng nó lắc đầu rồi đưa một tờ giấy cho Du Thiên Vũ rồi chạy mất, Du Thiên Vũ vội để Tiểu Hạo xuống mở tờ giấy ra xem, mặt hần bắt đầu chuyển sắc.

Du Thiên Vũ vội cắt tờ giấy vào trong tay áo, sau đó dẫn Tiểu Hạo về phủ, sau khi đưa Tiểu Hạo cho các bà vú trông chừng còn hần cho gọi quản gia.

-Người thấy phúc tấn gần đây có gì lạ không? Du Thiên Vũ trầm ngâm.

Lão quản gia suy nghĩ một lát rồi nói:

-Bẩm tam vương gia phúc tấn vẫn bình thường như mọi khi nhưng có điều...

-Điều gì mau nói!

Lão quản gia hơi lo sợ, ấp úng một lát rồi nói:

-Bẩm, theo như nô tài suy đoán phúc tấn hình như không thích đứa trẻ trong bụng, người vẫn đích thân ra ngoài mua đồ cần dùng ngoài chợ, trước đây đại phu có đặt biệt căn dặn phúc tấn đừng vận động nhiều nhưng phúc tấn lại không nghe theo..còn có thuốc bỏ người ban, thức ăn tâm bô phúc tấn không chịu dùng toàn là dùng những món có hại cho..đứa bé trong bụng.

Du Thiên Vũ cho lão quản gia lui ra ngoài, hần lấy tờ giấy khi nãy ra đọc một lần nữa.

“Tam vương gia tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ có ngày cái mũ màu xanh trên đầu càng ngày càng to, thật khiến người ta tội nghiệp. Muốn biết sự thật đầu giờ Dậu đến ngồi đèn bô hoang phía nam sẽ rõ”

Chỗ có vòn vẹn mấy câu này, Du Thiên Vũ nhiều năm nơi xa trường mưu sâu kế độc điều nếm trải, chỉ là một vài câu mà lừa được hần sao? Cuối cùng hần ném tờ giấy sang một bên, ra ngoài sân luyện võ.

Còn một khắc là đến giờ Dậu, đám nha hoàng gọi Du Thiên Vũ vào dùng bữa, hần tranh thủ tẩm một cái rồi qua chỗ Tiểu Hạo, nhưng vô tình nghe mấy bà vú nói chuyện với nhau, bọn họ đề cập đến phu nhân của hần, không phải mấy lời khen ngợi như trước mặt hần mà là mấy lời trách mắng.

-Bà xem thiếu gia nhìn dễ thương, còn rất lễ phép như vậy mà có người mẫu thân như nàng ta đúng là...

-Người bé bé cái miệng lại, trong phủ toàn là người của phúc tấn, người muốn chết hay sao?

-Xi, nàng ta thử đụng vào ta thử xem ta sẽ nói với tam vương gia những chuyện mà nàng ta đã làm với Thanh Tâm, nhắc đến nha đầu đó ta lại thấy thương tiếc.

-Haizz, đúng vậy phận làm nô tỳ mấy khi được chủ nhân để ý, mà người có nói với tam vương gia chắc gì ngài ấy đã chịu tin, thôi xem như chẳng biết gì để còn sống yên ổn.

Du Thiên Vũ như chết lặng rồi cuộc chuyện mà hần không biết tại sao lại nhiều như vậy, Thanh Tâm ở nhà bị ức hiếp tại sao không một ai nói với hần? Thật ra phu nhân của hần là người như thế nào?

Du Thiên Vũ lập tức lấy ngựa và phi thẳng ra ngoài phủ.

.....

Nàng ngồi trong phòng xụi mặt xuống, rửa sạch cái tên chết tiệt nào đó dám thất hứa với nàng rõ ràng nói sẽ về sớm nhưng giờ này tính theo giờ hiện đại gần mười tám giờ rồi còn gì, lần này nàng giận thật cho biết mặt, hừ!

-Tiểu thư ơi tiểu thư!!

Bên ngoài có giọng nha hoàng gọi nàng, nàng đi đến mở cửa ra xem, ủa sao nha hoàng này lạ mặt thế?

-Ngươi là nha hoàng mới đến sao?

Tiểu nha đầu kia gật đầu.

-Nô tỳ vừa mới đến hôm nay, nhị vương gia kêu nô tỳ dẫn tiểu thư đến một nơi, ngài ấy có bất ngờ cho người!

Nàng nghi ngờ nhìn tiểu nha hoàng này, nếu muốn tạo bất ngờ tại sao nói thẳng ra luôn như vậy?

-Nhị vương gia biết tiểu thư sẽ nghi ngờ nên đã đưa cái này cho nô tỳ để đưa cho tiểu thư!

Tiểu nha hoàng đưa cho nàng cây quạt giấy của Du Thiên Ân, nàng lúc này mới thở phào, sau đó cùng tiểu hoàng đến chỗ của Du Thiên Ân, để nàng xem tên ngọc đó làm gì.

Đúng là điều bất ngờ này quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi nàng sốc đến nỗi hóa đá.

Nếu Du Thiên Ân có đi ăn vụng bên ngoài à không đúng nếu hắn muốn đi hẹn hò trai gái với phu nhân tương lai của mình thì gọi nàng đến làm gì? Để cho nàng xem bọn họ trai trên gái dưới sao? Không là gái trên trai dưới sao? Có cần làm nàng đau lòng đến vậy?

Lửa giận đốt cháy cả lí trí, nàng từng nói mấy bà vợ đánh ghen thật ngốc, tại sao phải đụng tay đụng chân với hạn người không oán, nhưng giờ nàng mới biết khi con giận đến rồi mười phần giận lạnh trong người bị chó gặm hết rồi.

Nàng nhìn xung quanh mình chẳng tìm được vật thích hợp, lại nhớ đến lúc nãy đi ngang chợ có thấy đại thẩm kia mang một thùng cá, nàng chạy thật nhanh về hướng chợ, một lúc sao liền mang một thùng nước đựng cá hồi tanh.

Hôm nay nàng nhất định cho hai người uống nước cá hồi tanh này, nhất định hôm nay nàng sẽ để bọn họ không quên được ngày hôm nay!!!!

“ào” âm thanh kia vang lên, và có hai người vừa ném trái mùi vị tanh hôi, người ở dưới đỡ hơn một chút chứ còn người ở trên mới gọi là ném trái tình tẻ hơn, quần áo trên người mỏng manh, vừa lạnh vừa hôi tanh, nàng ta liền ngã sang một bên nôn ọe mấy cái.

Người ở dưới mơ màng ngồi dậy, lấy lại được tinh thần nhưng khi vừa thấy nàng hai mắt bắt đầu căn hết cỏ, hấn loạn choạng đứng dậy.

-Thanh Tâm...ta...

Nàng cười chua xót.

-Ha ha, Du Thiên Ân lần này là chính mắt ta nhìn thấy đấy!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Nàng tức giận quay lưng bỏ đi, nhưng mà cái tên đáng ghét kia sao đến một câu gọi nàng cũng không có? Quá đáng đến vậy sao?

Nàng dừng bước len lén quay đầu lại nhìn, thoáng thấy Du Thiên Ân khụy xuống, con ho dồn nén đến đỏ mặt, nàng hoảng loạn quay lại.

Giận thì giận nhưng thấy hắn như vậy làm sao nàng bỏ được.

-Du Thiên Ân chàng làm sao thế? Thấy không ổn chỗ nào? Nàng lo lắng.

Ngọc Tường Lam nãy giờ bị đổ nước hôi tanh đã bức, bây giờ còn thấy nàng lo lắng này càng chướng mắt, đây rõ ràng là tướng công của nàng ta mà? Ai cần nô tỳ đáng chết này lo lắng.

-Ngươi tránh ra đi, tướng công của ta ngươi không cần lo! Ngọc Tường Lam xô nàng ra một bên.

Nàng không chịu thua cũng kéo nàng ta ra, hai người dẫn co một hồi thì phát hiện Du Thiên Ân ho càng dữ hơn, lần này còn ho ra máu.

-Du Thiên Ân!

-Nhị vương gia!

Hai người nhìn Du Thiên Ân, hắn bây giờ cứ như cọng búng, người mềm nhũn, anh mắt vô hồn nhìn về phía nàng, nàng đến đỡ hắn dậy, cũng may người hắn không quá nặng nên nàng có thể đỡ được.

-Đề ta chàng đến đại phu!

-Nô tỳ chết tiết người bỏ tướng còn ta xuống, nếu đưa thì cũng phải là ta người là thà gì mà xen vào! Ngọc Tường Lam đến giành giật.

Nàng tức giận quát.

-Tướng công người sắp chết đến nơi rồi người còn làm loạn cái gì? Tránh ra!!

-Chết cái gì mà chết, chẳng qua bị say rượu thôi mà!! Ngọc Tường Lam cũng gân cổ quát lại.

Nàng liếc nhìn bình rượu trên bàn, rồi nhìn Ngọc Tường Lam.

-Đến chuyện Du Thiên Ân không biết dùng rượu mà người còn không biết, ở đó còn nhận mình là phu nhân của người ta!!

Nàng nói xong liền dìu Du Thiên Ân đi, hắn cả người đều dựa vào nàng, toàn bộ sức của nàng điều dốc ra hết, từng bước mà cố gắng đi.

Được một đoạn cánh tay nàng đau quá, nên dừng lại một chút, để hắn ngã lên lưng mình và nàng bắt đầu cõng hắn trên lưng, tuy nặng hơn nhưng bước đi nhanh hơn một chút.

Được một lúc nàng thấy có cỗ xe ngựa chạy đến dừng ngay trước mặt, một đám người áo đen chạy ra đỡ lấy hắn.

-Các người là ai? Các người mau buông ra!

Nàng dần co không buông Du Thiên Ân ra, bọn họ nhiều người nhanh chóng đưa Du Thiên Ân vào xe ngựa, sau đó Ngọc Tường Lam ló đầu ra khỏi xe ngựa nhìn nàng chằm chằm.

-Ngu ngốc!

Xe ngựa chạy đi nàng cố đuổi theo, nhưng sức người làm sao đuổi kịp. Nàng không biết hướng đi của xe ngựa đành đoán đại chạy về phủ, nhưng vừa về tới thì cỗ xe ngựa kia lại tiếp tục chạy đi, nàng chạy theo gọi tên Du Thiên Ân.

-Thanh Tâm cô nương!!

Phía sau A Triệu phi ngựa đến, sau đó A Triệu đưa nàng lên ngựa, không nói một lời mà chạy theo cỗ xe ngựa kia.

-A Triệu..Du Thiên Ân rốt cuộc có làm sao không..

A Triệu thở dài.

-Độc tố trên người chủ nhân tái phát, chỉ sợ lên núi gặp sư phụ người không kịp.

Nàng giật mình, khi không tại sao độc tố tái phát? Chẳng phải Du Thiên Ân đã nói trên người hắn không còn độc tố sao?

Ngựa phi nước đại một lúc đã thấy cỗ xe ngựa phía trước, A Triệu chạy lên trước chặn đầu xe, nàng bước xuống xông vào trong kiệu.

-Nô tỳ chết tiết này người muốn chết sao? Mau tránh ra! Ngọc Tường Lam tròn mắt nhìn nàng.

-Xem như ta cầu xin người, ta muốn đi cùng chàng! Nàng xuống nước nan nỉ.

Ngọc Tường Lam cười khẩy, kéo Du Thiên Ân vào lòng mình rồi kiêu ngạo nói với nàng.

-Người nghĩ xem ta có nên cho kẻ địch của mình có cơ hội lấy lòng tướng công của mình không? Nếu người dám bước vào kiệu ta sẽ cho không cho kiệu đi tiếp, người cũng biết tình hình nhị vương gia thế nào rồi đó.

-Người nói chàng là tướng công của người vậy chàng gặp nguy hiểm người vẫn còn đùa với ta như vậy? Người làm vậy không biết thẹn sao? Chàng là nhị vương gia nếu chàng có bề gì người gánh nổi sao?

Ngọc Tường Lam nghe xong liền bật cười.

-Ha ha xung quanh điều là người của ta thì ta sợ cái gì, cùng lắm là cho người giải quyết người, còn tên nô tài võ mào cào kia cũng chẳng làm được gì.

Nàng nhìn xung quanh hơn mười người mặc đồ đen, nhìn hình dáng hình như rất giỏi võ, nếu nàng còn đòi co e rằng nàng và A Triệu sẽ bỏ mạng tại đây.

Nàng nhìn Du Thiên Ân trong kiệu, có lẽ hắn mất dần ý thức rồi, nếu chậm trễ có thể hắn và nàng sẽ vĩnh viễn xa cách nhau, lần này để nàng ta đưa Du Thiên Ân đi trước nàng và A Triệu sẽ đuổi theo sau.

Nàng bước khỏi xe ngựa Ngọc Tường Lam vén rèm xuống rồi ra lệnh chạy đi, cỗ xe ngựa nhỏ với ba con tuấn mã chạy nhanh phía trước trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

-A Triệu nếu chúng ta xuất phát từ bây giờ sẽ đuổi kịp bọn họ không? Mà khoảng để ta về phủ chuẩn bị đồ cùng với lương thực cái đã.

A Triệu thấy nàng khẩn trương như vậy chỉ biết thở dài, rồi ngăn cản nàng.

-Cô nương cứ yên tâm đợi chủ nhân về, với tốc độ đi của bọn họ chuẩn nhân sẽ nhanh chóng đến chỗ trụ trì, ở đó là nơi nữ nhi không được vào nên cô nương đừng lo, Ngọc tiểu thư cũng sẽ không vào được.

-Ta không lo việc nàng ta có ở cùng với Du Thiên Ân hay không ta chỉ lo cho sức khỏe của hần thôi...mà phải rồi rốt cuộc vì sao độc trong người hần phát tán?!

-Khi này bọn họ mang chủ nhân về gọi cho người gọi đại phu giỏi đến, đại phu đến Diệp gia cũng đến, đại phu chuẩn đoán là bị trúng xuân dược do...do xuân dược không được giải các kinh mạch trong người chủ nhân sẽ nổ tung.

Xuân dược? Cái tên này nghe...phải rồi xuân dược hình như là một loại gần giống như chất kích dục ở hiện đại, chẳng lẽ Ngọc Tường Lam lại đến nước hèn hạ như thế?

-Vậy cách giải như thế nào? Nàng hỏi.

A Triệu nghe thấy lúng túng gãi đầu, mặt tự dưng chuyển đỏ, nàng khó hiểu nhìn A Triệu.

-Ngươi sao thế?

-Cô...nương cái này...cái này rất khó nói...tình trạng của chủ nhân hiện giờ chỉ còn nhờ vào trụ trì cứu giúp, còn những cách khác..điều vô dụng.

A Triệu nói xong như trúc được gánh nặng, còn nàng vẫn chưa hiểu hết ý của A Triệu nhưng mà nói còn có cách cứu là nàng yên tâm rồi.

Đáng lẽ ra ngày đầu của năm là ngày vô cùng vui vẻ, nhưng mọi chuyện cứ không như ý muốn, đối với nàng thì là Du Thiên Ân gặp họa, còn với Du Thiên Vũ là biết được phu nhân mình có nhiều điểm nghi ngờ, hần có đến địa điểm trong tờ giấy, đúng là phu nhân hần có xuất hiện, còn có một nam nhân nữa, hai người nói chuyện qua lại, nhìn về mặt phu nhân hần rất khó chịu, hần cũng không vội vàng chạy ra hỏi cho ra lẽ mà đứng đó quan sát bọn họ, tuy có động tay chân nhưng không đi quá lễ nghĩa, một lát phu nhân của hần bỏ đi, còn nam nhân kia trên tay mang túi ngân lượng hướng về ký viện gần đó.

Du Thiên Vũ trở về phủ, đúng như lời phu nhân hần nói, ngày hôm sau nàng ta trở về phủ, còn mang theo rất nhiều quà từ nhạc phụ của hần, nhưng thực chất hôm qua nàng ta không có về nhà mẫu thân, rốt cuộc phu nhân hần có gian dối với nam nhân kia như trong tờ giấy kia ám chỉ không?

-Tam vương gia có chuyện gì sao? Từ sáng chàng đã nhìn thiếp như vậy?

Dương Mỹ rót trà đưa cho Du Thiên Vũ.

,

Du Thiên Vũ cầm chén trà trong tay, do dự hồi lâu mới trả lời:

-Vì thấy sắc mặt của nàng không được tốt lắm, có phải mấy thang thuốc bổ ta đưa nàng không có hiệu quả hay không? Các thái y trong cung làm việc chẳng ra làm sao!

Dương Mỹ hơi chột da, mấy thang thuốc bổ đó nàng ta toàn viện có bỏ đi, vì chưa chắc đã giữ nó lại cần gì tầm bổ chăm sóc.

-Không phải do thuốc bổ không có tác dụng, chắc là do đứa nhỏ này không muốn nên khi dùng thiếp điều khó chịu và nôn ra hết!

Du Thiên Vũ siết chặt chén trà trong tay.

-Vậy sao? Vậy nàng muốn ăn gì cứ bảo hạ nhân trong nhà làm, nàng nhất định phải đối tốt với hài tử của ta.

Dương Mỹ thoáng thấy ánh mắt của Du Thiên Vũ có điểm khác lạ, thấy không ổn nàng ta viện có mệt mỏi nên xin phép về phòng nghỉ ngơi.

Đợi một lúc sau Du Thiên Vũ cho hạ nhân đến, căn dặn bọn họ từ nay về sau theo dõi mọi hoạt động của phúc tấn rồi bẩm báo lại.

Ngày chiều hôm đó quan gia mang đến cho Du Thiên Vũ một bức thư, bên trong vẫn là nói hần bị đội mũ xanh nhưng lại có một chuyện khác.

“Xem ra ngài đã biết cái mũ xanh trên đầu mình như thế nào rồi, vì ngài là tướng quân anh dũng mà ta ngưỡng mộ nhất, tôn trọng nhất, nên ta sẽ không ích kỷ mà giấu ngài sự thật mà ta biết nữa. Phúc tấn của ngài là đồ tiện nhân ti tiện, là đồ sát nhân xác hại hơn mười mấy mạng người, trong đó có người mà ngài thương yêu.

Ngài muốn biết sự thật hãy đến chỗ thiếu phụ Phúc Hoa ở cuối ngõ phía Bắc kinh thành”

Hàng chân mày Du Thiên Vũ chau lại, đầu hắn căng hết cỡ, rót cuộc lời trong bức thư này đúng được mấy phần? Nói phu nhân hắn gian dối với nam nhân thì còn có thể...nhưng đây là giết người, một nữ nhân yếu đuối như nàng ta thì giết được người khác?

Du Thiên Vũ cũng đã cho người đáng tin cậy đi theo dõi Dương My, chỉ cần điều này là sự thật thì...nhất định hắn sẽ không bỏ qua.

Dương My mắt ăn mắt ngủ về tên khốn kia, cách mấy hôm lại đến đòi ngân lượng, nếu hắn biết nàng có thai nhất định sẽ bắt nàng đưa nhiều ngân lượng hơn.

Định sẽ bỏ đứa nhỏ này nhưng Du Thiên Vũ lại rất thích, nếu có thêm một đứa thì chỗ đứng trong nhà này của nàng ta sẽ vững hơn, nhưng vấn đề lớn nhất vẫn là tên khốn kia, nhất định phải làm cho hắn biến mất khỏi thế gian này.

Nhưng hiện giờ nàng không thể tự mình xử lý được, tên khốn đó là con của quan thần trong triều, vẫn nên nhờ lão thái hậu kia giúp một tay.

Qua hôm sau nhân lúc Du Thiên Vũ dẫn binh ra ngoài thành tập luyện, Dương My liền đi vào trong cung, là phúc tấn của tam vương gia thì việc vào cung không khó khăn gì, nếu Du Thiên Vũ có hỏi chỉ cần nàng ta nói đi thỉnh an lão thái hậu là xong.

Từ khi bước khỏi cổng một gia nhân trong nhà bám theo sau Dương My, thấy nàng ta tiến vào cung không còn cách nào khác đành quay trở về, đúng lúc Du Thiên Vũ vừa về đến, sáng nay nói là đưa binh lính đi luyện tập một phần là lừa Dương My, sắp xếp cho bọn họ tập luyện hắn liền quay về, cũng không ngoài dự đoán của hắn Dương My sẽ nhân cơ hội ra ngoài, nhưng lại không biết vì sao lại vào cung?

Du Thiên Vũ cũng vào hoàng cung, trên đường có hỏi một vài thái giám, biết được Dương My đi đến gặp thái hậu, hắn liền nhanh chân đến đó, trong lòng hắn tự nhiên nổi lên một chút cảm giác nghi ngờ.

Không để thái giám thấy mình, Du Thiên Vũ đạp đất nhảy mái nhà, nhẹ nhàng tiếng đến phòng của thái hậu, lấy một viên ngói nhỏ sang một bên vừa vịn thấy được toàn cảnh bên trong.

Một điều rất lạ bình thường cung nữ, thái giám hậu hạ thái hậu trên dưới mười người, nhưng trong phòng chỉ có thái giám Nam Giang, thái hậu cùng với phu nhân của hắn, hắn tập trung nghe bọn họ nói chuyện.

Phía trong phòng Dương My không hay biết, nên không cần giả vờ, có chuyện gì điều noai thẳng với Mộc Linh Đan. Nghe Dương My nói rõ, Mộc Linh Đan cười một tiếng, bỏ chuỗi Phật lên bàn, hai tay để lên bàn, giọng nhẹ nhàng nhưng sắc bén như dao.

-Gan của ngươi quả là không nhỏ, ngươi biết Thư Duy là con của ai không?

-Đương nhiên là thần thiếp biết, cho nên mới nhờ người giải quyết giúp, tên khốn đó cũng chỉ là con vợ lẽ, lại không được phan đại nhân coi trọng, trước đây là thần thiếp ngu dại mới dẫm đầu vào hắn, cũng vì có dính đến quan trọng triều nên thần thiếp không tiện ra tay! Dương My nói.

Mộc Linh Đan nhìn thẳng vào Dương My.

-Lòng dạ ngươi quả thật độc ác.

Dương My cười.

-Cũng là thần thiếp học hỏi ở người!

-To gan, ngươi dám nói với thái hậu như thế ngươi chán sống rồi à?!! Thái giám Nam Giang tức giận quát.

Mộc Linh Đan cười cười, bảo Nam Giang đứng sang một bên.

-Ngươi nói ngươi học ở ta? Ta và ngươi giống nhau sao? Ta chưa hề mất tự tin khi ghen tị với người thấp kém hơn mình, còn ngươi lại ghen tị với nhà hoàng trong phủ, còn tự mình ra tay giải quyết.

Dương My hết sức bình thản.

-Thần thiếp và thái hậu đều muốn giữ ohu quân, thần thiếp chẳng qua chỉ học của người một ít, mà thần thiếp đâu có quyền hạn như người đành phải để tay vậy bản thôi!

Mộc Linh Đan yên lặng hồi lâu, sau đó nói:

-Được lần này ai gia sẽ giúp ngươi, nhưng việc ta giao cho ngươi hình như đạo ngươi hơi lơ là thì phải?

Dương My mừng thầm.

-Bẩm thái hậu vì thần thiếp đang mang thai nên tam vương gia ngày đêm ở cạnh, cũng như mọi khi ngài là một lòng trung thành với hoàng thượng, ngài không có mối quan hệ nào mờ ám cả.

Mộc Linh Đan có chút kinh ngạc.

-Người mang thai lần này có phải là của Vũ Nhi không đấy hay là...như Tiểu Hạo. Ta mấy hôm trước có nhìn thấy Tiểu Hạo nó càng lớn thì càng khác Vũ Nhi, người liệu mà sắp xếp.

Dương Mỹ méo cả mặt, đúng là lão thái hậu lắm chuyện.

-Đa tạ thái hậu đã nhọc lòng, thần thiếp tự biết cân nhắc!

Mọi việc đã xong Dương Mỹ lập tức xin rời khỏi cung, vì sợ Du Thiên Vũ về sớm sẽ bị nghi ngờ, nhưng nàng ta lại không hay biết, toàn bộ không thiếu một chữ Du Thiên Vũ điều nghe thấy.

Thái giám Nam Giang trong lòng có một chút thắc mắc bèn hỏi Mộc Linh Đan.

-Thái hậu nô tài ngu muội vẫn không hiểu vì sao người phải tốn công sắp đặt cho Dương Mỹ ở cạnh tam vương gia như vậy? Tính tình của tam vương gia người cũng biết là rất thương yêu người thân hay sao?

-Nam Giang người ở cạnh ai gia rất lâu rồi, cũng ở trong cung rất lâu người còn không hiểu lý do ta làm vậy sao?

Thái giám Nam Giang vội lắc đầu, thấy vậy Mộc Linh Đan cười rồi nói:

-Nếu trong tay người nắm hơn một nửa số binh quyền của cả nước, cũng xem như là đứng dưới một người trên vạn người, dù nhân cách người tốt đến mấy nhưng bị tác động lâu dài thì chắc gì lòng tham của người không nổi dậy? Cho nên ai gia phải đề phòng trước đề sau này không phải nhọc lòng.

Chưa bao giờ Du Thiên Vũ cảm phẫn như lúc này, xưa đánh giặc nghe tin toàn bộ quân bị thua trận hắn còn không lung lay, nay sóng lưng hắn trở nên lạnh buốt.

Từ nhỏ Du Thiên Vũ luôn xem Mộc Linh Đan như người mẫu thân, luôn hiếu thảo hết mực, nay vì sao lại đối xử với hắn như vậy, còn người nương tử đầu ấp tay gối với hắn lại là người được cài vào theo dõi hắn, dù là không yêu thương nhưng hắn vẫn trọng tình trọng nghĩa, còn hài tử mà hắn yêu thương rất cuộc lại là hài tử của kẻ khác..Tất cả mọi chuyện có phải do ông trời muốn hắn phải đền tội khi mà hắn đã giết vô số người không?

Du Thiên Vũ lúc đó đau khổ dần vật, lúc cười lúc rơi lệ, có lẽ chính thời điểm đó đã thay đổi hoàn toàn một con người!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Cốt nhục của du thiên ân

Nàng bước xuống xe ngựa, nhìn thẳng vào cánh cửa lớn trước mặt mình, hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Một lúc sau cánh cửa lớn kia mở ra, có người tiếp đón nàng vào bên trong.

Diệp Quế Trung cho người đến gọi nàng đến gặp, nàng sợ chẳng dám đi khi mà Du Thiên Ân không có bên cạnh, nhưng nghĩ lại có khi đến còn hỏi được một chút tin tức gì của Du Thiên Ân. Chẳng biết đây là lần thứ mấy nàng vì hắn mà lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Gia đình đưa nàng đến một phòng khách lớn, dân trà và điểm tâm đầy đủ rồi bảo nàng đợi ở đó một chút. Một lúc sau Diệp Quế Trung xuất hiện.

-Người rất đúng giờ, điểm này thật giống với Ân Nhi.

Diệp Quế Trung ngồi xuống ghế, thuận tay lấy tách trà trên bàn mà nhâm nhi.

Nàng nóng lòng liền hỏi:

-Cho gọi ta có chuyện gì cần nói? Có phải là chuyện của Thiên Ân? Chàng thế nào rồi, đã khỏe lại chưa?

Diệp Quế Trung cười.

-Xem ra tình cảm của người đối với Ân Nhi cũng không ít.

-Bây giờ có thể cho ta biết tình hình của Du Thiên Ân được hay không? Ngài nói đúng ta dành tình cảm cho chàng rất lớn, cho nên bây giờ ta rất lo lắng, một chút tin tức cũng không có, có phải do ngài sắp đặt hay không? Ánh mắt nghi ngờ của nàng nhìn thẳng vào Diệp Quế Trung.

Lão ta đặt tách trà xuống bàn, đưa tay vào trong tay áo, lấy ra một mảnh giấy rồi đưa cho nàng.

-Đây là thư Ân Nhi gửi cho người, ta đúng là có sắp đặt một chút, cũng định không đưa bức thư này cho người nhưng mà thấy người như vậy ta phá lệ

một lần vậy.

Nàng mở tờ giấy ra, nó không có chữ chỉ là hình vẽ đơn giản. Bên trong vẽ một cái hình tròn nhỏ rồi vẽ thêm mấy nét sẽ giống với hình con người, người này đang ôm một hình người tương tự nhưng có hai cái bím tóc chắc đây là nàng rồi, rồi phía dưới là hình người tiếp nữa còn vẽ rất nhiều thứ linh tinh như cá, gà...toàn là đồ ăn, hàm ý của bức thư này là Du Thiên Ân bảo rất nhớ nàng, còn bảo là nàng phải ăn uống đầy đủ.

Cái cách vẽ này cũng do mấy lần rảnh rồi trước, Du Thiên Ân ngồi vẽ tranh còn nàng ngồi kế bên vẽ linh tinh, nàng thì vẽ không được giỏi nên nét vẽ rất xấu, lúc đó nàng vẽ một hình một nam một nữ rồi vẽ trái tim chính giữa rồi đưa cho hắn, còn chỉ hắn hình người không có tóc là hắn còn có tóc hai bên là nàng.

không ngờ hắn còn nhớ...biết nàng không biết chữ Trung Quốc nên cố tình vẽ cho nàng dễ hiểu.

-Người cười tươi như vậy có phải người đọc ra mấy hình thù kì quái này? Nó có nghĩa là gì? Diệp Quế Trung nhìn nàng.

Nàng gấp tờ giấy bỏ vào thắt lưng, rồi ngược nhìn lão ta.

-Đây là chuyện riêng của ta và Du Thiên Ân ngài thắc mắc làm gì? À phải rồi ngài gấp ta cũng là đưa bức thư này thôi phải không? Nếu lại ta xin phép đi về! Nàng đứng dậy.

-Khoan đã! Diệp Quế Trung ngăn cản.

Nàng nhìn lão ta lúc này, sắc mặt lão đã thay đổi, nàng có chút lo lắng.

-Ta chưa cho phép đi người muốn đi, thật vô lễ, việc ta muốn nói đâu có đơn giản như vậy.

Nàng chau hai hàng chân mày nhìn thẳng vào lão ta.

-Có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Diệp Quế Trung đứng dậy, hai tay chấp ra phía sau rồi xoay lưng về phía nàng, từ từ đi ra ngoài cửa, một lúc lão ta mới mở miệng nói:

-Người chắc hẳn đã biết người hạ độc Ân Nhi là Ngọc Tường Lam, vậy người biết vì sao ta không trách phạt nàng ta hay không?

Không phải quá rõ ràng là vì ông muốn nàng ta là vợ Du Thiên Ân, vì nhà nàng ta có thể lực sao?!Nàng trầm mặt.

Diệp Quế Trung không nghe nàng trả lời, lão ta cười nói.

-Phụ thân của Ngọc Tường Lam tuy chỉ là một thái úy nhưng thế lực chống lưng mấy năm nay lại rất vững, lão thái hậu kia chắc cũng muốn nạ nàng ta là phi tần nhưng lại không ngờ bị ta đi trước một bước. Ta biết người Ân Nhi yêu thương là người, nhưng người chỉ là một tiểu nha đầu không danh không phận, mà Ân Nhi lại rất cần một nương tử có thể giúp sức cho mình, người cũng nên hiểu chuyện, đừng gây khó dễ cho Ân Nhi nữa nếu người còn cứng đầu không hiểu chuyện thì sau này đừng nói là thế thiếp một nha hoàng thông phòng người cũng không được làm.

Nàng nghe xong thật sự rất âm ỉm.

-Thật sự ta chưa từng gây khó dễ cho Du Thiên Ân, đúng là ta chỉ là một nữ nhân không danh không phận, nhưng tình cảm mà ta dành cho Du Thiên Ân là thật lòng, ta không cầu mấy danh phận kia ta chỉ mong có thể bên cạnh chàng là được.

-Người biết thế là...

-Nhưng ngài nên biết, ngài chỉ là Cự Phụ của chàng, cuộc đời của chàng, tình cảm của chàng đều phải do chàng quyết định, dù ngài là người thân cũng đừng can thiệp quá nhiều! Nàng ngắt lời Diệp Quế Trung.

Diệp Quế Trung nổi nóng, chưa có ả nữ nhân thấp hèn nào dám nói vậy với lão, cái gì mà đừng can thiệp quá nhiều, tiểu nha đầu này vừa không hiểu chuyện lại vừa ngông cuồng.

-Người được Ân Nhi yêu thương nhưng lại không hiểu chuyện, vì người không chấp nhận làm tiểu thiếp nên Ân Nhi mới liều mạng uống xuân dược, Ân Nhi là người dù là loại độc tố nhẹ nhất nó cũng có thể nhận ra, nó biết trong rượu có xuân dược mà vẫn uống là vì nó muốn kéo dài hôn sự sắp tới, người nghĩ mình có tư cách ở cạnh nó sao? Chuyện năm thế bảy thiếp là chuyện thường tình vì sao nữ nhân ngu ngốc như người lại bắt Ân Nhi yêu thương mỗi mình người! Diệp Quế Trung nói.

Nàng ngây người, là Du Thiên Ân vì nàng mới liều mạng, sao lại ngốc như vậy? Không phải cứ bỏ đi với nàng là được hay sao? Sao phải thế? Suy cho cùng cũng là do người Cự Phụ này ép Du Thiên Ân, tại sao lại muốn hắn đoạt vị?

Nàng lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt lão ta.

-Nói về tư cách, nếu ta không có ngài càng không có, vì ta mà Du Thiên Ân tự làm bản thân nguy hiểm, vậy còn ngài, ngài là người thân là Cự Phụ của chàng vậy mà tay ngài đẩy chàng vào chỗ chết.

-Người muốn ám chỉ điều gì? Diệp Quế Trung nghi vấn.

Nàng cười khẩy.

-Nói như vậy ngài cũng đã hiểu còn hỏi ta? Ngài muốn Du Thiên Ân làm chuyện đại nghịch bất đạo, muốn chàng đoạt vị, muốn chàng chính tay mình giết hoàng huynh của mình, ngài cũng biết điều đó là khiến chàng vào chỗ chết, thử hỏi ngài còn có tư cách làm Cự Phụ của chàng? Nàng cảm phẫn nói.

Kế hoạch bí mật như vậy làm sao nữ nhân này lại biết, chẳng lẽ...Ân Nhi đúng là quá hồ đồ! Diệp Quế Trung đứng hình.

-Người biết chuyện này từ khi nào? Diệp Quế Trung trừng mắt nhìn nàng.

Nàng giật mình, thái độ của Diệp Quế Trung lại khác đi, lần này rất đáng sợ, nàng suy nghĩ lại có phải nàng đã nói quá nhiều rồi không?

-Ta không ngờ Ân Nhi lại ngốc như vậy, chuyện quan trọng như vậy cũng để người ngoài như người biết được, dù người biết được chuyện này bao lâu đi chăng nữa hôm nay nhất định người không thể sống sót ra khỏi đây, người đâu mau đến đây bắt nữ nhân này lại cho ta!!

-Ngài muốn làm gì?! Nàng hoảng loạn nhìn đám gia đình xông vào bắt lấy mình.

Diệp Quế Trung tức giận nghiến răng.

-Kết cuộc này là do người tự chuốc lấy.

Nàng cố đẩy dụa, nhưng bọn họ đông quá.

-Mau thả ta ra, nếu Du Thiên Ân biết được ngài sẽ phải hối hận, như...như ngài nói Du Thiên Ân rất thương yêu ta, nếu ngày giết ta chàng ấy sẽ hận ngài, vậy kế hoạch của ngài chẳng phải thấy bại hay sao? Nàng kiểm soát kéo dài.

Diệp Quế Trung bật cười.

-Ha ha đừng tưởng mấy câu nói đó sẽ làm ta sợ, người hiểu Ân Nhi bằng ta sao? Dù gì ta với nó cũng là người thân, giết người xong ta hủy hết mọi chứng cứ thì làm sao nó biết được? Nếu nó có tìm ra thì có làm sao đến lúc đó người chết rồi còn đâu, dù nó giận ta cũng chỉ một thời gian thôi là mọi chuyện sẽ bình thường.

Cái gì vậy trời, nhìn mặt ông ta cũng không đến nỗi hung ác mà lòng dạ lại thế này, nói chuyện giết người cứ như đi chợ mua đồ vậy? Nàng căng thẳng.

-Nếu...nếu Du Thiên Ân giận ngài, thì kế hoạch sẽ bị hoãn lại sao? Chẳng phải ngày chờ đợi rất lâu rồi sao?! Nàng muốn khóc quá.

-Đúng là ta đã chờ rất lâu nhưng chờ thêm cũng chẳng sao, người đâu mau đưa nữ nhân này đi giải quyết đi, làm cho nhanh gọn, xong thì đốt thành tro rồi vứt ra ngoài!! Diệp Quế Trung ra lệnh.

Nàng tá hỏa, sao sự việc thành ra thế này, cái miệng hại cái thân mà, nàng sẽ chết thế thảm thế này sao? Không được, không được, nàng còn muốn sống vui khỏe, sung túc đến tám mươi tuổi cùng Du Thiên Ân nữa nàng không thể chết dễ như vậy được.

-Ngài không thể giết ta...ta...ta đang mang trong người cốt nhục của Du Thiên Ân, nếu ngài giết ta Du Thiên Ân đừng nói là hận ngài, có thể chàng sẽ mãi mãi tránh mặt ngài đến lúc đó kế hoạch âm mưu của ngài mãi mãi đừng hòng thành công!! Ờ, nàng lại nói cái quái gì vậy...

.....

Kẻ khác bảo uống rượu sẽ quên được mọi thứ, tại sao càng uống lại càng nhớ rõ? Đúng là trên đời này cái gì cũng chẳng đáng tin cả.

Du Thiên Vũ bật cười ném bình rượu sang một bên, đây không biết là bình rượu thứ mấy nữa, hần nhớ hần đã uống rất nhiều rồi nhưng càng uống nhiều thì những chuyện không vui thì lại hiện ra trong đầu rất rõ, đúng là lão thiên gia quá trêu người.

-Đại tướng quân, Đại tướng quân!

Du Thiên Vũ cổ nhướn mắt lên nhìn, thì ra Tô Cảnh, Du Thiên Vũ cười nói.

-Nào Tô Cảnh đến đây, đến đây uống vài chén với bốn vương!

Du Thiên Vũ ngã qua ngã lại vẫn cố nhét chén rượu và tay Tô Cảnh, Tô Cảnh thấy cảnh này chỉ biết thở dài, suốt mấy ngày nay tướng quân cứ say sưa suốt ngày, đã bỏ mấy buổi luyện tập với binh sĩ, mấy binh sĩ cứ nhào nhào tò mò.

-Đại tướng quân ngài đừng uống nữa giờ này đã nửa đêm rồi, ngày mai về nhà đi chắc phúc tấn đang rất lo cho ngài!

Tô Cảnh chẳng biết lấy gì do gì khuyên, chợt nhớ tướng quân rất yêu thương phúc tấn nên lấy phúc tấn ra làm cớ để khuyên ngài ấy về, nhưng mà trái lại chỉ thấy tướng quân cười, mà nụ cười này chẳng vui vẻ gì nhìn rất chua xót.

-Đại tướng quân...

Du Thiên Vũ lão đảo đứng dậy, vỗ vỗ vào vai Tô Cảnh rồi nói:

- Phải rồi, phải rồi, ở nhà ta còn một phúc tấn hiền lành, điệu dàng đang đợi ta về ha ha... phải rồi ta con có hai tiểu hài tử... đang đợi ta về... phải rồi... ha ha...

Du Thiên Vũ cười lớn rồi bỏ đi, Tô Cảnh đứng nhìn, chợt cảm thấy đại tướng quân có điều gì đó rất khác lạ.

Sự khác lạ này càng ngày càng dễ nhận ra, người trong phủ hầu như ai cũng thấy tam vương gia đã thay đổi, thay đổi từ chuyện nhỏ nhất đến những chuyện lớn hơn. Ví dụ ngài ấy không còn dùng điểm tâm chung với phúc tấn và tiểu thiếu gia, rất thường xuyên trở về phủ trong tình trạng say khướt điều này chưa bao giờ xảy ra trước đây, còn điều thay đổi nhất đó chính là thái độ với tiểu thiếu gia, không cung chiêu, bông bẻ như trước đây thay vào đó là thái độ rất cứng rắn, còn không cho tiểu thiếu gia tiếp tục học chữ nữa, cũng cấm thầy dạy chữ đến phủ. Mới sáng nay nghe đầu phúc tấn mặt giận hờn đến gặp tam vương gia nhưng lúc trở ra thấy phúc tấn ôm má phải khóc xước mướt, quá rõ ràng tam vương gia đã đánh phúc tấn dù biết phúc tấn đang mang thai, chuyện trước đây chưa từng có!

Du Thiên Vũ trở về phủ vào buổi trưa, sau khi dùng điểm tâm xong, hắn của đi vòng qua chỗ của tiểu hạo, lên đứng nhìn tiểu hạo lòng Du Thiên Vũ có chút chua xót, là tiểu hài tử hắn yêu thương cung, một tay bông bẻ, một tay thay từng mảnh vải dơ vậy mà là con của kẻ khác.

Càng nghĩ lại càng giận, Du Thiên Vũ đi đến chỗ Tiểu Hạo, phát hiện hắn đi tới Tiểu Hạo nhanh chóng hành lễ.

- Thần nhi tham kiến phụ thân!

Tiểu Hạo đợi mãi không nghe câu nói quen thuộc của phụ thân, nhưng nó vẫn kiên trì quỳ dưới đất. Du Thiên Vũ không vội, hắn đi qua ngồi xuống ghé nhìn sơ qua một sấp giấy trên bàn, hắn nhàu lại rồi ném xuống đất.

- Là kẻ nào mang giấy cho thiếu gia luyện chữ? Du Thiên Vũ lớn giọng hỏi.

Bọn nha hoàng thấy thái độ của chủ nhân rung cảm căm mà quỳ xuống, Tiểu Hạo giật mình nhìn Du Thiên Vũ.

Chẳng phải mẫu thân nói với nó là do phụ thân thấy cách dạy của lão sư không tốt, nên không cho nó học lão sư nữa, đợi vùi hòm sẽ tuyền lão sư trong cung cho nó học sao? Tại sao lại không cho nó luyện chữ nữa? Chẳng phải phụ thân từng nói với nó sau này nhất định đỗ trạng nguyên, dùng làm tướng quân cực khổ nơi xa trường như phụ thân, vùi lại hôm nay phụ thân của nó rất lạ nó cảm thấy phụ thân và nó rất... xa lạ! Tiểu Hạo thật sự thấy khó hiểu.

“Rầm”- Ta hỏi là ai?! Du Thiên Vũ vỗ bàn.

Một nô tỳ quá sợ nên đã lên tiếng nhận tội, còn liên tục quỳ lạy Du Thiên Vũ.

- Là phúc tấn... xin tam vương gia tha tội... là phúc tấn bảo nô tỳ cứ mang giấy cho tiểu thiếu gia luyện chữ, nô tỳ có nói tam vương gia không cho phép nhưng phúc tấn bắt buộc nô tỳ phải làm nếu không sẽ đuổi nô tỳ khỏi phủ!

- Từ khi nào lời nói của ta lại không bằng lời nói của phúc tấn vậy? Người xem lời ta nói như gió thoảng qua thôi sao?

Nô tỳ nọ nghe thấy liền dập đầu van xin, nhưng khổ nỗi dập đầu đến bạc máu nhưng Du Thiên Vũ vẫn khinh nhìn đến.

- Người đâu mau đưa nô tỳ này đánh mười lăm trượng, nhốt vào nhà củi ba ngày, trừ nửa năm ngân lượng!

Du Thiên Vũ ra lệnh, bọn gia đinh bắt đắc dĩ lôi nô tỳ kia ra. Lúc này Du Thiên Vũ mới nhìn Tiểu Hạo quỳ trên sàn nhà, lạnh lùng nói với nó.

- Đứng lên đi.

- Đa tạ phụ thân!

Tiểu Hạo chống tay đứng dậy, nhưng quỳ lâu quá chân có chút tê cứng, nên loạng choạng ngã xuống sàn nhà.

- Nam tử hán mà lại yếu đuối như vậy, để người ngoài nhìn thấy còn cho rằng ta và người không phải cha con.

Tiểu Hạo nghe mấy lời này thật sự rất buồn.

- Xin phụ thân tha tội! Tiểu Hạo chấp tay cúi đầu nhận lỗi.

- Có lỗi gì mà phải nhận, từ nay về sau mỗi ngày tập đứng tấn một canh giờ, gánh nước một canh giờ, quét sân, chẻ củi điều phải làm hết, còn nữa từ bây giờ hãy dùng điểm tâm chung với nô tỳ, nếu ai cố tình giúp đỡ thì kết cục không phải bị đánh không đâu!

Dương Mỹ được tin liền chạy đến xem, không ngờ chính tai nghe được hết từng câu nói của Du Thiên Vũ, vì sao lại thay đổi như vậy? Đánh nàng ta thì không nói đi đằng này là tiểu hài tử hắn yêu thương nhất vì sao lại đối xử như vậy? Là có nữ nhân khác bên ngoài nên mới như vậy sao? Chính nhân quân tử cái chó gì chứ!

- Tam vương gia người có giận thì hãy trừng phạt thiếp, Tiểu Hạo còn rất nhỏ sao ngài lại đối với nó như vậy? Tiểu Hạo là hài tử của ngài đó.

Du Thiên Vũ nhìn Dương My từ từ bước vào phòng, hần cười khẩy.

-Được muốn chịu phạt thì chịu chung vậy, từ nay phúc tấn phải dọn đến phòng nô tỳ, phải làm hết tất cả công việc trong phủ.

-Tam vương gia!!! Dương My tức giận quát.

Bọn nô tỳ thật sự hoang mang, rốt cuộc giữa phúc tấn và tam vương gia đang xảy ra chuyện gì? Hình phạt như vậy không phải giận hờn vu vơ giữa cặp vợ chồng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hối hận

Diệp Quế Trung ngắm nghía viên trân châu trong tay, hết cúi lại đưa lên ngắm, tâm trạng rất tốt.

Mới đây thôi còn tức giận về chuyện của nàng nhưng khi nghe nàng mang cốt nhục của Du Thiên Ân liền đổi sắc mặt, chuyện có hài tử đương nhiên là rất vui, Diệp gia năm đó gần như bị giết sạch khó khăn lắm lão ta mới chạy trốn khỏi bàn tay của nữ nhân ác độc đó, có thể ra tay giết sạch Diệp gia để bịt đầu mối, có thể đuổi cùng giết tận khi lão là người...

-Chủ nhân, Có Thường Tính cầu kiến.

Bên ngoài có tiếng gia đình vọng vào cắt ngang mọi suy nghĩ của Diệp Quế Trung, lão cắt trân châu vào hộp gỗ, trở về bộ dạng nghiêm chỉnh thường ngày.

-Cho vào đi.

Cửa phòng mở ra người được gọi là Thường Tính bước vào, cũng sẵn tay khép kính cửa lại, sau đó liền trung bộ mặt tươi cười ra.

-Chủ nhân không biết có chuyện gì quan trọng đích thân cho gọi thuộc hạ đến.

-Tình hình ở phủ tam vương gia thế nào rồi? Mọi chuyện có thuận lợi không.

Tên Thường Tính này cũng chính là lão quản gia ở phủ Du Thiên Vũ, hần mà biết được xung quanh mình toàn là nội gián chắc lại giận đến phát điên.

-Bẩm chủ nhân mọi chuyện đã làm theo ý của người, thuộc hạ ngày đêm thêm dầu vào lửa, mấy ngày hôm nay tam vương gia như trở thành người khác, bây giờ xem phúc tấn và thiếu gia như người làm trong nhà, nhìn một cái cũng không thèm nhìn, nhưng kỳ lạ là biết phúc tấn tư tình với kẻ khác, hai tiểu hài tử cũng không phải của mình vậy mà vẫn giữ họ lại, cũng không làm lớn chuyện.

Diệp Quế Trung nhếch miệng cười.

-Nếu là người có thể công bố cho toàn thiên hạ biết mình bị đội mũ xanh? Lại còn nuôi con của kẻ khác nhiều năm như vậy? Lại còn bị lừa đến hai lần? Du Thiên Vũ là đại tướng quân của Thiên Long Quốc mặt mũi lớn như thế nào, để mọi người biết được sau này hần còn chỉ đạo cho ai được nữa?

Lão Thường Tính gật gù như đã hiểu, sau đó chợt nhớ ra một chuyện nên hỏi.

-Phải rồi chủ nhân, nữ nhân thuộc gấp ngoài hoa viên là ai? Nhìn mặt rất quen, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

-Người nhìn quen cũng phải nữ nhân đó là nữ nhân xấu xí trước đây ở phủ tam vương gia đấy, một chút nữa là làm thê thiếp của hần luôn rồi.

Thường Tính ngạc nhiên, nhưng chẳng phải nữ nhân xấu xí kia đã chết rồi sao?

-Nhưng nữ nhân đó không phải bị Dương My giết rồi sao?

Diệp Quế Trung cười khẩy.

-Đến ta truy bắt còn không xong nói chi là nữ nhân họ Dương đó, cứ tưởng mình mưu sâu kế độc giết người bịt đầu mối, nhưng lại để lại nhiều chứng cứ hại chết bản thân như vậy. Nói đến Ngô Thanh Tâm kia đúng là số mạng rất lớn, đại họa không chết lại có phúc mang cốt nhục của Ân Nhi.

Thường Tính nghe xong càng sốc hơn.

-Ý ngài nói nha đầu kia và thiếu chủ của chúng ta...

-Thôi bỏ đi chuyện cũng thành ra như vậy người cứ biết như thế là được rồi, bây giờ về phủ người nhớ giám sát cho kỹ nếu có động tĩnh gì phải báo cho ta, còn nữa nhớ làm cho lòng thù hận trong Du Thiên Vũ phải thật lớn lớn đến nỗi có thể tạo phản! Diệp Quế Trung dặn dò.

Thường Tĩnh vui vẻ cúi đầu.

-Thuộc hạ xin nghỉ nhé.

Sau đó lão quản gia Thường Tĩnh trở về phủ, lúc đi ngang hoa viên lão ta có dừng lại tìm kiếm nàng, nhưng nàng đã chui vào phòng lâu rồi, lão cứ suy nghĩ mãi rốt cuộc vì sau nữ nhân xấu xí trước kia lại trở nên xinh đẹp như thế.

Và cái người xinh đẹp kia thì đang khỏa sở nằm trên giường, khuôn mặt hiện lên một nỗi tuyệt vọng, tên Du Thiên Ân đó khi nào mới trở lại, ba ngày nay ở đây, thật sự nàng cứ như một con lợn bị người ta vỗ béo, khi không nàng lại nói mình mang thai với hắn làm gì! Hôn có nắm tay cũng có, thậm chí nằm ngủ chung cũng có nhưng nàng và hắn chưa lần nào đi quá giới hạn cả, như thế thì đâu ra mang thai.

Mà nếu không nói mình mang thai chắc hẳn đã bị giết ngay ngày hôm đó rồi, cái người Cự Phụ này rất ác độc, nói giết người khác mà miệng không chút đắn đo. Nếu biết nàng không có thai chắc là một đao chém chết nàng ngay tức khắc, bây giờ giả vờ đến khi Du Thiên Ân về rồi nghĩ cách tiếp.

Nói đến đây nàng chợt nhớ đến ông lão giúp nàng ngày hôm đó, không biết ông ấy ở đâu trong phủ này nữa, hôm đó Diệp Quế Trung kêu ông lão đến bắt mạch xác nhận việc nàng mang thai, nàng lúc đó sợ đến nỗi tay chân điều rung lay bầy, dùng ánh mắt cầu xin nhìn lão, rất may lão lên tiếng xác nhận là nàng có thai, Diệp Quế Trung liền cho nha hoàng đưa nàng đến đây phục vụ rất chu đáo.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng của nha hoàng.

-Tiểu thư mau mở cửa cho nô tỳ, đến giờ tiểu thư phải uống thuốc an thai rồi.

Đấy, đấy đến nữa rồi đấy, nàng sợ nhất là đến giờ uống thuốc này, khó uống muốn chết. Nàng bực mình lấy chặn chùm kính đầu giường vì không nghe thấy.

-Tiểu thư đừng như vậy, nếu chủ nhân biết người không chịu uống thuốc nhất định sẽ đánh chết nô tỳ!! Nha hoàng kia giọng rung rung sắp khóc.

Haizz, thôi nàng thua vậy! Nàng bật dậy đi đến mở chốt cửa ra, nha hoàng đứng ngoài liền vui mừng lau nước mắt.

-Đề chén thuốc đó rồi đi ra đi! Nàng nói.

Nha hoàng nghe nói vậy lại nước mắt rung rung nhìn nàng, nàng cười khổ cầm lấy chén thuốc bịt mũi lại uống một hơi.

-Đa tạ tiểu thư!

Nàng chạy đến bàn rót trà đầy vào ly rồi uống, khi hết cái vị đắng ngắt trong miệng mới dừng lại, nha hoàng thì không biết từ khi nào đã đi ra ngoài, nàng quay ra cửa định khóa cửa phòng lại thì thấp thoáng thấy ông lão ngày hôm đó đi ngang, nàng liền đi theo.

Thấy nàng ông lão dừng lại, lên tiếng nhắc nhở nàng.

-Tiểu thư người đang mang thai không thể chạy như vậy.

-Lão bá con...

Nàng thấy ông lão lắc đầu, sau đó nhìn xung quanh thì phát hiện ra rất nhiều người đang đứng canh gần đó, ông lão rất tự nhiên nhanh tay tưới nước cho mấy chậu hoa miệng thì dặn nàng những điều người mang thai nên làm, nàng im lặng đi theo ông lão, đến khi làm hết việc cần làm ông lão mới đi lại đình nghỉ mát, nơi này cũng có người canh nhưng bọn họ đứng rất xa, ông lão bảo nàng đưa tay ra sờ bắt mạch.

-Mấy thang thuốc đó tuy là bỏ thai nhưng người bình thường uống cũng chẳng ảnh hưởng gì, có vài vị thuốc có tính hỏa, tiểu thư uống thêm nước mát là được.

-Lão bá...con muốn hỏi người một chuyện! Nàng nhìn ông lão.

Ông lão gật đầu.

-Vì sao lão bá lại giúp con.

Ông lão vuốt râu rồi cười cười.

-Một tiểu cô nương rơi vào tình cảnh như vậy làm sao lão đây có thể thấy chết không cứu, với lại tiểu thư lại là tâm phúc của nhị vương gia làm sao ta có thể đứng nhìn.

Nàng ngạc nhiên vì sao ông lão này lại biết nàng và Du Thiên Ân?

-Sao lão bá lại biết.

-Ta là gia gia của A Triệu, có mấy lần nó kể cho ta nghe chuyện của tiểu thư và nhị vương gia.

Nàng thở phào, ra đây là người ông mà A Triệu nói trước kia, vậy ông lão này cũng bị giam lỏng ở đây.

-Ra là thế, dù gì con cũng rất biết ơn người đã giúp..

Ông lão nhìn nàng một chút, sau đó lắc đầu.

-Chuyện này ta chỉ sợ không đầu được lâu, cái thai trong bụng sẽ lớn rất nhanh, chỉ sợ nhị vương gia về không kịp lúc.

Nàng cũng có nghĩ đến việc này, nhưng nhất thời không tìm được cách, chỉ còn cách đợi Du Thiên Ân chờ về.

.....

Phủ của Du Thiên Vũ.

Một đứa trẻ sáu tuổi từ sáng đến tối điều cực lực làm việc, những công việc này đến người lớn còn mệt nói gì đến trẻ con, nhưng mà vì đây là công việc phụ thân đã giao nó không dám lười biếng, nó cứ nghĩ nếu nó làm tốt phụ thân sẽ tha tội cho nó và mẫu thân, nhưng thân thể nhỏ bé đâu chịu được, thế là nó đổ bệnh sốt li bì hai ngày hai đêm.

Dương My nhìn Tiểu Hạo trên giường mà nước không kiềm được, vì sao có thể nhẫn tâm đối xử với một đứa trẻ như vậy, vì sao lại tha đổi như vậy?

-Phụ..thân..con...sai rồi...

Tiểu Hạo nói mớ, Dương My vỗ về nó, trong tim thức vẫn gọi phụ thân vậy mà Tiểu Hạo đổ bệnh lại không đến thăm, đại phu có nói Tiểu Hạo là làm việc quá sức nghỉ ngơi là khỏe nhưng là vì có tâm bệnh nên bệnh không tuyên giảm.

-Người đâu mau vào trông thiếu gia, ta phải ra ngoài có việc.

Bọn nha hoàng đứng ngoài chần chừ không dám bước vào, Dương My nổi giận quát.

-Các ngươi cứ vào có gì ta chịu trách nhiệm!!

Bọn nha hoàng thấy Dương My hai mắt đỏ ngầu như nổi điên nên cuống cuống vào chăm sóc, thật ra đám nha hoàng rất thương Tiểu Hạo mấy lần định giúp, nhưng lại thấy Du Thiên Vũ đứng nhìn nên rất sợ chẳng dám đến gần.

Dương My về phòng thay một bộ y phục khác, sau đó kêu gia đình chuẩn bị ngựa, hôm nay nàng ta nhất định lấy lại công bằng, dù gì phụ thân nàng ta cũng là quan thân trong triều hà cớ gì lại đối xử với nàng ta như vậy, đúng rồi còn có lão thái hậu chống lưng nàng sao phải cam chịu như vậy.

Nhưng người tính không bằng trời tính, vừa ra cửa lại chạm mặt Du Thiên Vũ, Dương My lờm hẩn rồi leo lên ngựa, Du Thiên Vũ tức giận kéo nàng ta xuống.

-Chàng bỏ tay ta ra, ta muốn đi tìm về nhà mẫu thân ta!!

Dương My vùng vẫy chống đối, Du Thiên Vũ hung hăng kéo nàng ta về phòng, sau đó đuổi hết nha hoàng ra ngoài, cửa cũng chốt lại, Dương My rung sợ chạy đến chỗ Tiểu Hạo đang nằm trên giường.

-Nàng muốn đi đâu? Đi tìm thái hậu giúp sao?

Dương My mặt tái mét.

-K..Không phải...thiếp muốn đi thăm phụ thân với mẫu thân...thiếp mới hay tin hai người họ đổ bệnh.

Du Thiên Vũ cười rồi chỉ tay về phía Tiểu Hạo.

-Con trai của nàng cũng đang bệnh đấy, nàng không lo cho nó sao?

Dương My nhìn Tiểu Hạo nằm trên giường, lại nghĩ đến chuyện bất công gần đây, thực sự không thể làm người vợ dịu dàng, hiền lành nữa.

-Chàng nói như vậy khác nào tự tát vào mặt mình? Tiểu Hạo là hài tử của chàng, chàng xem mình đã làm gì nó? Còn nữa chàng quên rằng thiếp đang mang thai con chàng sao? Sao lại bắt thiếp làm những chuyện cực nhục như thế? Chàng đáng làm phụ quân, đáng làm phụ thân sao?

Nghe những lời này Du Thiên Vũ mặt không biểu hiện gì, từ từ tiến lại gần giường, hết nhìn Tiểu Hạo rồi nhìn Dương My, hắn đưa tay vuốt lên mặt của Dương My rồi cười ha hả.

-Ha ha không đáng làm phụ quân không đáng làm phụ thân? Ha ha...đó là do ngươi ép bản vương!! Du Thiên Vũ dùng tay bóp lấy khuôn mặt của Dương My

-C..Chàng làm...cái gì thế, mau bỏ tay ra!! Dương My dùng sức kéo tay Du Thiên Vũ ra khỏi mặt mình, nhưng với sức lực của nàng ta như trứng chọi với đá.

-Ngươi nói bốn vương không đáng làm phu quân vậy ngươi đáng làm nương tử sao? Một người nương tử cần phải làm gì ngươi còn nhớ không? Ngươi biết bản thân mình đã phạm tội gì không?

Mặt Dương My bị Du Thiên Vũ bóp giống như sáo méo đi, nhìn nàng ta bây giờ rất khổ sở.

-Ngươi cho bốn vương đội mũ xanh, lại bán đứng bốn vương, ngươi xứng đáng làm nương tử chỗ nào??

Du Thiên Vũ dùng lực mạnh hơn, khuôn mặt Dương My trở nên trắng bệch hẳn mới bỏ nàng ta ra, Dương My sợ hãi co ro lại một góc mà nhìn hắn. Đến khi hoàn hồn lại nàng ta mới lên tiếng biện minh.

-Không có...chàng đừng suy nghĩ lung tung..khuyết không có gian tình với ai, đến nghĩ đến việc đó cũng chưa từng, thiếp lại càng không thể bán đứng chàng, từ khi gã cho chàng thiếp đã một lòng trung thành với chàng.

Dương My tiếp tục nói dối, nàng ta nghĩ chỉ cần bản thân không thừa nhận sẽ không sao cả. Nhưng nhìn vẻ mặt Du Thiên Vũ thì một chút tin tưởng cũng không có.

-Tiểu Hạo càng nhìn bốn vương càng thấy nó giống tên Thụ Duyệt, ngươi xem chiếc mũi nhọn kia thật sự rất giống có phải không? Du Thiên Vũ nhìn Tiểu Hạo.

Dương My giật mình đưa thân ra che ánh mắt của Du Thiên Vũ.

-Chàng đừng nghĩ oan cho thiếp, thiếp..thiếp..

-Ngươi còn muốn cứng miệng đến khi nào? Thậm chí cái thai trong bụng ngươi cũng là của tên đó, một lòng một dạ với bốn vương..thật nực cười. Thậm chí việc ngươi được thái hậu cài vào để theo dõi bốn vương, bốn vương điều biết rõ hết.

Đầu óc Dương My như quay cuồng, làm sao Du Thiên Vũ lại biết được? Biết từ khi nào?

-Từ giờ cứ cư xử như bình thường, chuyện bẩm báo với thái hậu điều phải theo ý bốn vương, cũng đừng để bốn vương cảm thấy phiền lòng nếu không tính mạng của ba người các ngươi ta không đảm bảo đâu.

Du Thiên Vũ quay lưng bỏ đi, tay vừa chạm vào then cửa thì Dương My như nổi điên chạy lại cầm một bình xú ném vào lưng hắn, rồi hét lên:

-Tên khốn kiếp, nếu ngươi dám giết ta và Tiểu Hạo thì ngươi nghĩ mình sống yên thân sao? Phụ thân ta dù gì cũng là mệnh quan trọng triều, còn có thái hậu...

-Ngươi tự đánh giá bản thân quá cao rồi, thái hậu bà ta là ai mà ra sức bảo vệ ngươi? Bà ta xem ngươi như một loại súc vật, muốn ném bỏ ngươi lúc nào cũng được. Còn phụ thân ngươi? Mệnh quan triều đình cái gì? Nói đúng hơn là sâu mọt của triều đình, sau lưng mượn danh của bốn vương vơ vét ngân lượng của dân chúng, ngươi tưởng bốn vương không nhìn ra? Chỉ là bốn vương nể tình là nhạc phụ nên mới làm lơ, chỉ cần bốn vương ra lệnh cả nhà ngươi điều bị chém bay đầu.

Dương My khụy xuống sàn nhà, bây giờ muốn khóc cũng không thành tiếng, vì sao nàng ta lại khổ như thế này?

-Tam vương gia thiếp cầu xin chàng tha cho thiếp và Tiểu Hạo..Tiểu Hạo nó không có lỗi gì cả..cầu xin chàng..

Dương My bò đến ôm lấy chân Du Thiên Vũ, miệng liên tục cầu xin, Du Thiên Vũ cười nhạt.

-Ta lúc biết được bộ mặt thật của ngươi, biết được ngươi ác độc sát hại Thanh Tâm ta rất muốn bóp chết ngươi, nhưng vì ngươi còn có thể lợi dụng được nên ngươi mới được sống đến bây giờ.

Du Thiên Vũ đá Dương My lăn ra xa rồi phui áo bỏ đi ra ngoài, Dương My nằm dưới đất chợt thấy bụng dưới đau dữ dội, một vũng máu đỏ tươi đang tràn ra, Dương My đau đớn gọi người đến, gọi đến đau cả họng vẫn không thấy ai, nàng ta kiệt sức và ngất đi.

Lúc đó trong tình thức nàng ta thật sự hối hận, hối hận vì đã trao thân cho một gã sỏ khanh, hối hận vì đã chọn một tên vương gia tàn ác, hối hận vì ngày xưa đã từ chối hôn sự với Du Thiên Ân, nếu lấy Du Thiên Ân một hai năm sau hẳn ta chết đi, nàng và Tiểu Hạo có thể sống an nhàn...nhưng giờ đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Quay đầu là bờ

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhất định nàng phải trốn thật kỹ nếu lần này để bị bắt thì mãi mãi không gặp lại Du Thiên Ân.

Mọi chuyện vẫn bình thường nếu như Ngọc Tường Lam không đến, lại còn dẫn đại phu đến để xác minh lại, nàng từ chối lại bị nàng ta gây chuyện còn cố ý đánh vào bụng nàng, nàng tức giận đánh lại rồi cuộc bị phát hiện không có manh thai.

Tiếng bước chân dừng lại đúng chỗ nàng trốn, tìm nàng như ngừng đập, ngay sau đó một giọng nói vang lên nàng mới thở phào.

- Thanh Tâm cô nương đang ở đâu, mau ra đi ta giúp cô nương trốn ra ngoài.

Là A Triệu, thật tốt quá rồi, nàng đẩy bó củi ra ngoài, A Triệu đỡ nàng qua một góc khuất.

- Sao ngươi biết ta gặp nguy hiểm mà đến cứu thế? Nàng thì thăm hỏi.

Mắt A Triệu đảo nhìn xung quanh, rồi nói thì thầm.

- Là ta đoán cô nương sẽ gặp nguy hiểm, sáng nay trên phố có nhìn thấy Ngọc tiểu thư đi vào y quán rồi kéo một đại phu đi theo mình, hướng đi còn là đến đây, ta nghĩ ngay đến cô nương, đúng như ta đoán Ngọc tiểu thư muốn đến xác nhận việc cô nương mang thai.

Nàng cười khỏ, tại sao nàng bị cuốn vào mấy chuyện này chứ? Tại sao nàng không yêu một người bình thường mà lại yêu một vương gia? Số phận nghiệt ngã quá!

- Bây giờ ta sẽ đánh lạc hướng bọn chúng cô nương chạy theo hướng bên này, ở đó có một cái cửa có thể đi ra bên ngoài, ở phủ chủ nhân hiện giờ không còn an toàn nữa cô nương mang theo túi vải này mà đi tìm chủ nhân! A Triệu dặn dò nàng.

- Còn ngươi thì sao lỡ ngươi bị bọn chúng phát hiện, còn gia gia ngươi nữa, cách này không ổn! Nàng lo lắng.

A Triệu gỡ búi tóc trên đầu xuống, tóc dài xõa trên lưng, hẩn nhìn nàng.

- Ta đã thề với chủ nhân sẽ bảo vệ cô nương, gia gia của ta đã ở nơi an toàn rồi cô nương không cần lo.

Nói xong A Triệu chạy đi, sau đó nàng nghe tiếng người truy hô, nàng thấy cảm động quá, nhưng giờ không thể ngồi đây, nàng phải chạy thoát.

Nàng theo hướng A Triệu chỉ mà chạy ra, cuối cùng cũng thoát ra khỏi đó, nhưng không ngờ đến cửa thành đã thấy quan binh đang khám xét từng người, bọn họ nói Ngọc Tường Lam nói bị mất đồ, nên cho người khám xét từng người qua đó.

Cô ta thật sự quá đáng lắm rồi, nàng nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng lại phát hiện được có người đang lúng lúng nàng khắp kinh thành, nàng cũng sẽ bị phát hiện có điều vấn đề là sớm hay muộn thôi.

Trong kinh thành này nơi nào bọn người đó không thể vào được? Đó chính là hoàng cung, nàng nhớ đến Uyển Nhi tỷ, nhưng làm sao một người ở ngoài một người ở trong lại gặp nhau được? Chỉ còn một cách duy nhất.

- Đứng lại, trong thùng này là gì?

Một tên quan binh nhìn vào mấy cái thùng trên xe đẩy. Đại thúc đẩy xe cười cười nói.

- Bẩm đại nhân đây là rau củ mà ngự thiện phòng cần.

Tên quan binh gỡ nắp thùng ra xem, đúng là toàn rau củ nên cho vào, đại thúc từ từ đẩy xe tiến vào cung, đẩy đến phòng bếp, đại thúc mới gõ gõ vào thùng.

- Ngươi mau ra đi.

Nàng ở bên trong nghe thấy liền đẩy mấy rau củ trên đầu ra rồi ngoi lên, một chết nàng rồi, ở trong đó thở cũng không thở nổi.

- ...Đa đại thúc.

Đại thúc chìa tay về phía nàng.

- Không có gì, nắm lượng hai hào!

Nàng trầm mặt, lấy tiền từ trong túi ra đưa cho thúc ấy, đúng là quá mắc, thấy người hoạn nạn định chặt chém đây mà!

Nàng đưa tiền xong, đại thúc còn tốt bụng dặn dò nàng.

- Ta không biết mục đích ngươi vào cung là gì, nhưng hoàng cung là nơi không thể đùa được, cái đầu ngươi có thể đứt bất cứ lúc nào.

Nàng trốn trong phòng bếp tầm ba mươi phút, nhận ra rằng cung nữ ở đây đều mặc đồ giống nhau, trước hết nàng cần phải tìm một bộ y như vậy, rồi lên đến chỗ Uyên Nhi.

-Ngươi là ai sao lại trốn ở đây?

Chết! Nàng bị nhìn thấy rồi, làm sao, làm sao đây.

-Xin chào! Nàng đưa tay hình chữ V miệng tươi cười nhìn người đối diện.

-Ngươi là cung nữ mới đến sao? Người kia hỏi.

-Hà? Dạ, dạ phải rồi, nô tỳ là cung nữ mới đến! Nàng toát cả mồ hôi.

Người kia nhìn nàng từ đầu đến chân, sau đó đưa cho nàng một cây dao nhỏ.

-Vây ngươi bắt đầu làm việc đi, gọt hết số củ cải kia.

Nàng nhìn theo hướng người kia chỉ, thật sự muốn khóc quá, ba thùng củ cải kia gọt đến khi nào!!!

Nàng gọt vỡ đến nỗi tay bị đơ luôn, chắc phải trốn đi chỗ khác thôi.

-Cung nữ mới đến kia, ngươi đi bắt mấy con gà trong chuồng ra đây!

Hắc tuyến chạy dài xuống mặt nàng, nàng phải lết cái thân đi bắt gà, mà mấy con gà nó chạy nhanh hơn tên bắn, hại nàng toàn thân ngã nhào hết mấy lần.

-Cung nữ mới đến, ngươi mang số cải này đi rửa đi, nhớ là rửa ba lần nhé!

Nàng nhìn đống rau kia mắt đỏ lệ!! Đây là bóc lột sức lao động!

-Cung nữ mới đến kia...

-Tỷ tỷ xinh đẹp ơi, ta thật sự làm không nổi nữa!!

Người kia cười cười.

-Ta tuổi đã lớn còn xinh đẹp cái gì! Ta không bắt ngươi làm nữa đâu, ngươi cầm lấy y phục này đi tắm rửa trước đi, ngươi mới đến chưa được cấp y phục đâu.

-Đa tạ tỷ tỷ xinh đẹp!

Cuối cùng cũng thoát khỏi đây, nàng không chần chừ cầm lấy đồ rồi chạy đi. Thay đồ cung nữ xong nàng lần la đi tìm đường đến chỗ của Uyên Nhi, nhưng nơi này thật sự quá rộng, đi một lát đã đau cả đầu, thật may mắn nàng có đi ngang qua một đám cung nữ bọn họ nói chuyện với nhau, nói là mang đồ ăn đến Uyên Tú Cung, Uyên Tú? Uyên Nhi? Nàng đánh liều đi theo bọn họ.

Đi đến ngã ba phía trước nàng chợt thấy dáng người quen quen, gần hơn một chút thì nhận ra đó là Du Thiên Vũ, nàng vội cúi mặt xuống.

-Tham kiến tam vương gia!! Các cung nữ dừng lại hành lễ.

Du Thiên Vũ gật đầu với bọn họ, bọn họ lại tiếp tục đi, nàng chen vào đám cung nữ nên không bị Du Thiên Vũ nhận ra.

Du Thiên Vũ đi được ba bước lại dừng lại, quay lại nhìn đám cung nữ vừa đi qua, hắn có cảm giác rất lạ, cảm giác như vừa gặp được người quen.

-Đại tướng quân người làm sao thế? Tô Cảnh kể bên lên tiếng hỏi.

Du Thiên Vũ lắc đầu.

-Không có gì.

Du Thiên Vũ tiếp tục đi, Tô Cảnh cũng cất bước đi bên cạnh.

-Phải rồi tướng quân, vì sao hôm nay trong triều người lại cầu xin hoàng thượng triệu mộ binh sĩ? Chẳng phải số lượng binh sĩ của ta đang nắm giữ rất lớn, cho dù bọn giặc Lân hay bọn giặc Giang đều không đầu lại chúng ta.

-Ta chỉ đang lo trước, dù số lượng binh sĩ có lớn, nếu bọn chúng hợp lực cùng nhau lúc đó địch mạnh ta yếu, cho nên chuẩn bị trước sẽ tốt hơn.

Tô Cảnh gật gù đã hiểu, vẫn là đại tướng quân của Thiên Long Quốc biết lo xa!

Nhưng sự thật không chỉ có lý do kia, mà là Du Thiên Vũ muốn xác minh một chuyện, và lần xác minh này hắn đã có đáp án rất hài lòng, cho dù lão thái hậu kia có ý xấu với hắn, nhưng hoàng huynh vẫn là đại hoàng huynh tốt của hắn, hắn sẽ không vì người mẫu hậu xấu xa kia của huynh ấy mà quay lưng lại với đại huynh của mình.

Du Thiên Vũ trở về phủ, nghe quản gia báo lại tình hình của Dương Mỹ, đứa nhỏ trong bụng không giữ được, tình trạng sức khỏe của Dương Mỹ rất yếu, còn Tiểu Hạo bệnh đã khỏi, nhưng lại không mở miệng nói chuyện với ai câu nào, nó tự tay mình chăm sóc cho Dương Mỹ.

Du Thiên Vũ có đến xem nó như thế nào, người nó gầy gò, xanh xao, xót thương có, nhưng hắn lại không thể quên đi chuyện nó là con của kẻ khác, là nỗi nhục nhã trong đời của hắn, hắn bảo người làm cho Tiểu Hạo ăn ngon một chút, nhưng bản thân lại tuyệt nhiên không đến gần Tiểu Hạo nữa bước.

.....

Núi Liên Vân, tại sao người ta gọi ngọn núi này với cái tên đặc biệt như thế? Vì trên núi có một hồ sen rất lớn, điều mà tưởng chừng chỉ là đùa, nhưng nó là hồ sen do con người tạo ra, nghe nói là vị trụ trì đầu tiên của tự bỏ công sức một năm ra đào, mất hai năm đi tìm giống hoa sen đẹp để trồng.

Thời gian bỏ ra đúng là rất lâu, nhưng đã tạo một khung cảnh thật sự rất tuyệt, muôn trùng cảnh hoa sen đua nhau nở rộ, cộng thêm rừng núi bên cạnh, tạo nên cảnh vật hết sức thanh tịnh.

-Thiên Ân.

Nghe tiếng gọi, Du Thiên Ân rời mắt khỏi hồ sen trước mắt, đứng lên cúi người hành lễ.

-Sư phụ!

Vị sư phụ kia vuốt râu cười hiền với Du Thiên Ân.

-Sen năm nay nở sớm hơn, đặc biệt màu sắc tươi sáng hơn.

Du Thiên Ân đưa mắt ra hồ sen, khoe miệng vô thức công lên, nơi này là chốn bình yên của hắn, trước đây hắn còn nghĩ sau khi trả thù xong bản thân sẽ xuất gia, sẽ gắn bó với nơi này đến cuối đời, nhưng mà bây giờ thì khác, hắn đã động tâm làm sao mà xuất gia được nữa.

- Thật sự muốn giữ con ở lại nhưng ta biết dù có dùng biện pháp gì ngăn cản con cũng sẽ rời đi, lần này ta đã dùng thảo dược giải độc cho con, chất độc mới đã được giải, còn chất độc cũ gần như tiêu tán hết.

-Đa tạ sư phụ! Du Thiên Ân chấp tay cúi người xuống.

Vị sư phụ kia đưa tay vuốt đầu Du Thiên Ân, mắt buồn hơi rũ xuống.

-Đứa trẻ này thật sự đã lớn, nhưng ta vẫn muốn khuyên con một câu “quay đầu là bờ”, từ bỏ hết oán niệm cuộc sống của con sẽ bình an.

Du Thiên Ân nhẹ gật đầu, trải qua chuyện này lòng hắn thật sự muốn từ bỏ oán niệm trả thù, hắn chỉ muốn một cuộc sống cùng người hắn yêu thương. Lần này trở về hắn sẽ đưa Thanh Tâm đến một nơi chẳng ai biết bọn họ là ai.

-Sư huynh! Thiên Ân sư huynh!

Một tiểu sư phụ chạy khắp nơi gọi Du Thiên Ân, vừa thấy hắn tiểu sư phụ kia hốt hả chạy đến.

-Tham kiến trụ trì! Tiểu sư phụ hành lễ.

-Tiểu sư đệ tìm ta có việc gì sao?

Tiểu sư phụ kia đưa cho Du Thiên Ân một bức thư.

-Khi nãy có người đưa thư đến bảo là giao cho sư huynh!

Du Thiên Ân mở thư ra xem, hai hàng chân mày từ từ chau lại, tay hắn rung rung nắm chặt bì thư.

-Sư phụ..! Du Thiên Ân nhìn vị sư phụ kia.

Vị sư phụ vuốt hàm râu trắng rồi gật đầu với hắn.

-Tiểu Hạo mau chuẩn bị xe ngựa đưa Thiên Ân xuống núi.

Du Thiên Ân lập tức cùng tiểu sư phụ kia rời đi, vị sư phụ kia nhìn theo bóng lưng của hắn, chợt mắt y nhắm lại, sau đó đưa tay ra bấm bấm rồi suy ngẫm một lát rồi nói.

-Số mạng đã thay đổi? Là tốt hay xấu!

.....

Du Thiên Ân lòng lo lắng không yên, bức thư gửi đến không phải là A Triệu báo tình hình của Thanh Tâm cho hắn, mà là người của hắn gửi đến tin A Triệu...đã chết!

Mấy hôm trước còn báo tình hình của Thanh Tâm rất tốt, vì sao lại...bức thư gửi đến đây mất hai ngày, vậy hai ngày trước đã xảy ra chuyện gì? Là ai giết A Triệu, còn Thanh Tâm?

Chiếc xe ngựa ngày đêm không nghỉ cuối cùng đã trở về kinh thành, Du Thiên Ân liền đến phủ của Diệp Quế Trung, thấy hắn ông ta vẫn tỏ vẻ bình thản không có gì.

-Ân Nhi sức khỏe con đã hồi phục hoàn toàn chưa? Máy ngày nay ta rất lo lắng cho con.

Mắt nổi đầy tơ máu của Du Thiên Ân nhìn thẳng vào Diệp Quế Trung.

-Là ai? Là ai giết A Triệu? Còn Thanh Tâm, nàng đang ở đâu?

Diệp Quế Trung phớt lờ.

-Phải rồi, việc hôn sự tuy đã qua ngày tốt nhưng vẫn phải tổ chức, con mau về chuẩn bị ngày mai tổ chức luôn một thể, Ngọc Tường Lam biết con về chắc...

-Cựu Phụ!! Du Thiên Ân hét lớn.

Diệp Quế Trung trầm mặt, ánh mắt không còn ý cười như khi nãy.

-Là ta giết.

Dù trong thư không nói kẻ giết A Triệu, nhưng Du Thiên Ân cũng đoán được tám phần là ai ra tay, nhưng khi nghe từ miệng Diệp Quế Trung nói, hắn thực sự bị sốc.

-Vì sao lại giết A Triệu? Vì sao lại giết thuộc hạ của con? Người không biết con xem A Triệu như bằng hữu của mình sao?

Diệp Quế Trung thờ dãi một cái.

-Ta cũng không muốn giết tên đó, chỉ là hắn bao che cho tiện nhân đó bỏ trốn, cản đường của ta nên nhất định phải giết đi!

Du Thiên Ân cười nhạt.

-Tiện nhân đó? Thanh Tâm sao? Người giết luôn nàng ấy rồi à? Vậy người giết luôn con đi.

Diệp Quế Trung đi đến gần Du Thiên Ân, ông ta đặt tay lên vai hắn.

-Ân Nhi con tỉnh táo một chút, chẳng qua chỉ là một nữ nhân, sau này kế hoạch thành công, con muốn bao nhiêu nữ nhân mà không được?

Du Thiên Ân gạt tay Diệp Quế Trung xuống.

-Người thật sự không hiểu, dù cho có ngàn mỹ nhân, nhưng người con yêu thương chỉ có một, trước đây người đã hứa không làm hại đến Thanh Tâm, người nuốt lời thì lời hứa của con không cần thực hiện nữa!

Du Thiên Ân dứt khoát quay lưng bỏ đi, Diệp Quế Trung gọi người đến vây bắt hắn, những lần trước là do hắn nhượng bộ, lần này thì đừng hòng bắt được.

Hắn đánh gã mấy tên gia đình rồi dùng khinh công nhảy lên nóc nhà rồi bỏ đi, Diệp Quế Trung có chút bất ngờ, ông ta không ngờ hắn lại biết võ công, cứ nghĩ hắn chỉ là một đứa trẻ yếu ớt. Do nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, không lường trước Du Thiên Ân lại nặng tình như vậy, chuyện đã thành ra như vậy ông ta phải tính cách khác thôi.

Du Thiên Ân tập hợp thuộc hạ thân tín lại đi tìm manh mối của Thanh Tâm, cũng điều tra kỹ hơn về cái chết của A Triệu, A Triệu vì cứu Thanh Tâm nên liều mình để cho nàng chạy trốn, bị người của Diệp Quế Trung bắt được, có hỏi cũng không hé răng nửa lời, cuối cùng chọc tức ông ta bị ông ta đâm một kiếm vào bụng. Thanh Tâm tạm thời vẫn an toàn nhưng cho người lật tung cả kinh thành vẫn không có chút dấu vết.

Vẫn còn một nơi vẫn chưa tìm, đoán không lầm thì Thanh Tâm chạy đến cầu cứu Trương Uyển Nhi là có tám phần đúng. Ngay sau đó Du Thiên Ân liền vào cung, lấy lý do là viện kiến hoàng thượng cũng như thỉnh an thái hậu, sẵn tiện đi dạo tìm người, đúng như dự đoán Thanh Tâm đang ở Uyển Tú Cung nhưng mà...vì sau nàng lại ngồi nói chuyện vui vẻ với hoàng thượng??

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hai ngày trước, thời điểm mà nàng tìm được Uyển Tú cung.

Tay bắt mặt mừng với Uyển Nhi các kiểu, rồi nàng ta sắp xếp chỗ cho nàng, bảo nàng là nô tỳ ở phủ gửi đến, Uyển Nhi bảo dạo này thái hậu có vẻ rất nghiêm khắc, các phi tần của hoàng thượng đều giám sát rất kỹ, nên cơ hội ra ngoài cũng không có.

Nàng ta nhờ nàng buổi tối giả vờ ở trong phòng, cung nữ của thái hậu có đến chỉ cần nằm yên trên giường là được, nàng thấy hơi kỳ định từ chối nhưng mà nhớ lại đang ở đậu Uyển Nhi nên mới gật đầu, nhưng cũng một phần do nàng thấy tội nàng ấy, nghe bảo hôm nay là đầy tháng con của A Tài.

Uyển Nhi nói lần đến thăm lần này là lần cuối, bao lần đau khổ nàng ấy nhận ra mình cần buông bỏ tất cả, vì A Tài có cuộc sống hạnh phúc riêng, Uyển Nhi tự thấy bản thân như một hòn đá cản trở vậy.

Tối hôm đó chẳng biết xui rủi thế nào, tên hoàng kia lại đến Uyển Tú Cung, lúc nàng nghe giọng cung nữ đang loạn xạ ở ngoài, còn nàng thì cuống vào cái chần giả chết, cuối cùng tên hoàng đề kia đập cửa xong vào, nàng rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, đưa tay tìm vũ khí phòng thân, nhưng ngặt nỗi chần với gối thì phòng thân cái gì?

Ngoài dự đoán của nàng, tên hoàng thượng kia vào phòng chỉ ngồi trên bả uống trà, tuyệt nhiên không làm gì khác, nàng lên lúc mở góc chần ra nhìn, chỉ thấy được sau lưng nhưng đáng người này hơi quen nha.

- Nghe nói nàng nhiễm phong hàn, đã dùng thuốc chưa?

Tên hoàng thượng lên tiếng hỏi, nàng chẳng biết trả lời thế nào lỡ bị phát hiện thì khổ nên tiếp tục im lặng.

Một lúc sau không nghe câu trả lời từ nàng, tên đó có xoay người lại một chút.

- Nàng cảm thấy trầm rất phiền sao?

Lại tiếp tục hỏi, rắc rối thật đấy, nếu là Uyển Nhi sẽ trả lời thế nào? Là dạng dịu dàng hay lạnh lùng?

- Trầm đến chỗ nàng cũng vì thái hậu ép ta đến chỗ của Hà Phi, trầm ngồi ở đây một lát sẽ rời đi ngay, nàng cứ nghỉ ngơi đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, vậy cứ ở yên trong chần, đợi tên hoàng thượng này đi khỏi.

Nhưng cuộc đời lắm bất ngờ, Uyển Nhi trở về đúng lúc tên hoàng thượng chuẩn bị đi, lúc ấy nàng giật tung chần ra nhìn hai người bọn họ, lại bất ngờ tiếp tên hoàng thượng xa lạ kia, nàng hình như có quen biết, nói chính xác hơn nàng từng mời hoàng thượng của Thiên Long Quốc, anh trai của Du Thiên Ân ăn chè đậu đỏ...

Nàng nghĩ khi Du Thiên Minh phát hiện mọi chuyện sẽ rắc rối lắm, nhưng mà cuối cùng ba người cùng ngồi uống trà, Du Thiên Minh bảo muốn biết mọi chuyện, Uyển Nhi thì kể ra mọi thứ, đúng vậy chính xác là tất cả mọi thứ kể cả mối quan hệ của nàng và Du Thiên Ân, nàng ngồi giữa bọn họ mà mặt đầy hắc tuyến.

Trở lại với thực tế. Nàng đã ở trong cung được hai ngày, mọi chuyện cũng không có gì đặc biệt ngoài chuyện Du Thiên Minh hay đến Uyển Tú Cung cùng nàng bà Uyển Nhi uống trà và trò chuyện, nàng cũng trở thành quân sư tình yêu nghiệp dư, chuyện tình của Du Thiên Minh có chút cầu huyết, hẳn ta không biết phải đối mặt với Hà Phi thế nào dù mọi chuyện đã sáng tỏ. Nàng đứng dưới góc nhìn của người ngoài cuộc khuyên nhủ hần ta.

Giúp chuyện của người khác rất nhanh, còn chuyện của nàng và Du Thiên Ân...haizz! Cũng chẳng biết sức khỏe đã bình phục chưa nữa.

- Thanh Tâm ly trà của muội nguội cả rồi, đang nghĩ đến hoàng đệ sao? Du Thiên Minh nhìn nàng.

Nàng giật mình cười ngượng với Du Thiên Minh.

- Đương nhiên là nhớ đến nhị vương gia rồi, tối nào muội ấy cũng ngồi thở dài cả! Uyển Nhi đặt ly trà xuống bàn, thuận tay lấy mức quả bỏ vào miệng.

Du Thiên Minh đứng dậy, hai tay chống phía sau, vẻ mặt trở nên lo lắng.

- Hoàng đệ sức khỏe từ nhỏ đã yếu, lần này bệnh lại tái phát, khiến trầm rất lo.

Nàng thở dài, người anh trai tốt thế này, tại sao Diệp Quế Trung ép Du Thiên Ân mưu phản, nếu Du Thiên Minh biết được thì sẽ buồn lòng thế nào đây.

- Hoàng thượng người đừng quá lo, chàng nhất định sẽ khỏe lại!

Uyển Nhi cười cười nhìn nàng.

-Đúng rồi, sức khỏe của nhị vương gia thì Tiểu Tâm là người hiểu rõ nhất mà! Đúng không Tiểu Tâm?

-Uyển Nhi tỷ đừng nói bậy trước mặt hoàng thượng như vậy! Nàng ngượng chín mặt.

Du Thiên Minh bật cười.

-Ha ha không ngờ Trương Phi nàng lại hài hước như vậy!

Ngay lúc đó Du Thiên Ân vừa bước vào sân, chứng kiến cảnh cười vui này, trong lòng dấy lên một sự khó chịu, nhanh chân bước đến phía nàng.

-Thần đệ tham kiến hoàng thượng! Giọng Du Thiên Ân hô to.

Ba người họ nghe thấy liền quay lại, nàng nhìn thấy Du Thiên Ân đứng ở đó, cứ nghĩ mình nhìn lầm, đưa tay lên dụi mắt hai lần.

Xác định không phải mình bị ảo giác, nàng đứng dậy chạy lại phía hắn, nhưng mà hắn cứ như người xa lạ không thèm nhìn nàng mà cứ thế lướt qua.

-Hoàng đệ sức khỏe đệ thế nào rồi? Du Thiên Minh vui mừng ra mặt.

-Sức khỏe đệ đã bình phục, khiến hoàng thượng lo lắng rồi! Du Thiên Ân chấp tay cuối người xuống.

Uyển Nhi nhìn thấy nàng mắt rung rung, liền lên tiếng chính.

-Nhị vương gia, có người vẫn đợi ngài đến mất ăn mất ngủ, ngài còn giả vờ không quen, coi chừng bị mất nương tử nhà!!

Du Thiên Ân nghiêng đầu nhìn về hướng nàng, hắn giật mình, nàng khóc rồi, mắt ngấn lệ, một bậm chặt...

-Hoàng đệ đến an ủi Thanh Tâm đi, hai người xa nhau lâu như vậy mà, chuyện của đệ và muội ấy trăm biết cả rồi, không cần lo.

Du Thiên Ân bất ngờ, sao đến hoàng thượng cũng biết.

-Trăm còn việc cần phải giải quyết hai người từ tâm sự! Chuyện của đệ và Thanh Tâm ta sẽ lựa lời nói với mẫu hậu.

Du Thiên Minh nói xong liền thư thái rời khỏi đó, Uyển Nhi thấy vậy cũng kiếm cớ.

-Tỷ chợt nhớ ra còn phải vẽ tranh, hai người cứ tự nhiên, nhưng tốt nhất hai người về phòng tâm sự đi, ở đây xem chừng tai mắt rất nhiều!

Uyển Nhi rời đi, nhưng vài bước lại quay lại nhìn nàng cười nham hiểm.

-Tiểu Tâm nhị vương gia mới vừa khỏe, đừng làm quá sức nhé!!

Nàng đang nước mắt đầm đìa lại bị Uyển Nhi trêu chọc, ngượng đỏ cả mặt.

Du Thiên Ân nhìn nàng, ánh mắt đã trở về như trước đây, hắn áp úng một lát rồi nói.

-Nàng...

-Chàng đi theo ta! Nàng nói.

Nàng và Du Thiên Ân trở về phòng, phòng này là do Uyển Nhi chuẩn bị cho nàng ở tạm, nó cách biệt với tòa nhà lớn của Uyển Tú Cung.

Nàng dù là rất nhớ Du Thiên Ân, chỉ muốn ôm chăm lấy, nhưng vẫn cố kìm nén giữ khoảng cách với hắn, lúc này nàng phải nói rõ cho hắn hiểu.

-Chàng thật sự làm ta rất thất vọng, thất vọng về chàng một ta lại thất vọng về bản thân mình đến mười, là do ta quá ích kỷ, ở chỗ của ta không có chuyện đa thê, chỉ duy nhất một phu một thê, thế nên ta không thể chịu được khi chia sẻ chàng với bất kỳ ai, nhưng chính điều này làm chàng nguy hiểm đến tính mạng...cho nên ta nghĩ kỹ rồi,ta không có danh phận gì cũng được chỉ cần chàng còn sống, chàng cứ thành thân với Ngọc ...

Du Thiên Ân bất ngờ đi đến ôm chăm lấy nàng, sống mũi nàng cay xèo, nước mắt bắt đầu tuôn ra, muốn nói hết câu nhưng cột họng cứ như tắt nghẹn, Du Thiên Ân vỗ về nàng.

-Đề nàng lo lắng là lỗi của ta, nàng đừng khóc nữa...cũng đừng suy nghĩ nhiều, cho dù có ai nói gì thì ta vẫn là ta, ta vẫn một lòng chỉ có nàng, duy nhất chỉ có nàng...

Nàng nghe thế lại bật khóc nức nở hơn, khóc đến nỗi mặt lã nàng mới lấy lại được bình tĩnh, nàng không phải kiểu người mót ướt vậy đâu, nhưng chẳng hiểu sao từ khi yêu Du Thiên Ân, ở cạnh hắn hay chuyện liên quan đến hắn nàng cứ như một đóa hoa mong manh dễ vỡ vậy, rất cần người khác chở che.

Du Thiên Ân đưa tay lau nước mắt cho nàng, tranh thủ ngắm ngía khuôn mặt của nàng luôn.

-Nàng gầy đi nhiều rồi!

Nàng cũng đưa tay chạm vào má của Du Thiên Ân, trán nàng đột nhiên có hắc tuyến chạy xuống.

-Chàng...béo lên nhiều rồi!!

Du Thiên Ân cười với nàng, đúng hẳn nhìn có da có thịt hơn lúc trước, hai má cũng không lộ xương như lúc trước, có lẽ vì độc tố trên người đã được giải hết, cộng với chuyện không cần giả vờ bệnh nữa nên hẳn mới ăn uống thả ga.

-Chàng cười cái khi gì? Ta lo cho chàng đến nỗi gầy đi mấy cân, còn chàng lại béo tốt thế này, hừ, đáng ghét!! Nàng làm nũng giả vờ giận hờn Du Thiên Ân.

Du Thiên Ân thấy vậy liền nín bọ.

-Được rồi, đừng giận ta nữa, kể từ ngày mai ta sẽ nuôi nàng béo tốt, tốt đến nỗi nàng đi cũng phải có người dìu.

Nàng lườm hắn, rồi bảo.

-Chàng ác thật đấy,định làm cho ta xấu xí rồi chàng bỏ ta chứ gì??

Du Thiên Ân xua tay.

-Không,không, ý ta không phải vậy, nàng đừng nóng, kéo tồn hại bảo bảo trong bụng!

-Hả? Chàng nói cái gì cơ? Nàng tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại.

Du Thiên Ân vui vẻ dờn ánh mắt xuống bụng nàng, nàng đỏ mặt đánh nhẹ lên người hắn.

-Sao cái gì chàng cũng biết thế hả? Chuyện mang thai là tình thế nguy cấp mới đem ra lừa Cự Phụ của chàng, chàng còn dám trêu chọc ta! Là A Triệu nói với chàng phải không? Được lắm lần sau gặp ta nhất định cho A Triệu biết tay.

Nghe nàng nhắc đến A Triệu, tâm trạng của Du Thiên Ân trở nên nặng nề.

-Sao thế?

Nàng nhận ra Du Thiên Ân có điểm khác lạ, vì sao khi nàng nhắc đến A Triệu thì hắn lại buồn buồn thế này?

-Phải rồi A Triệu thế nào rồi, hôm trước hắn có giúp ta chạy thoát, hắn có bị thương không? Nàng hỏi.

Du Thiên Ân đang phân vân không biết là có nên nói sự thật ngay bây giờ cho nàng biết hay không? Hay đợi một thời gian rồi hãy nói, nhưng Du Thiên Ân lo sợ sau này khi biết được nàng có trách hắn không?

-Có phải A Triệu xảy ra chuyện không? Nàng lo lắng.

Du Thiên Ân nhìn nàng một lúc rồi mới quyết định nói.

-A Triệu chết rồi, là do Cự Phụ giết chết!

Nàng nghe tin này xong, tay chân đột nhiên rung lên, A Triệu chết rồi? Không thể nào A Triệu cũng thuộc dạng võ công đầy mình kia mà...nhưng là do Diệp Quế Trung giết,nàng từng thấy ông ta độc ác thế nào rồi, A Triệu vì cứu nàng mới chết, nàng cảm thấy bản thân mình có lỗi rất lớn...

Du Thiên Ân vội nắm lấy tay rồi kéo nàng vào lòng mình.

-Đừng suy nghĩ nhiều không phải lỗi của nàng, chẳng qua là Cự Phụ quá độc ác!

Nàng đẩy Du Thiên Ân ra, sau đó nhìn hắn rồi nói.

-Chàng nhận ra Cự Phụ chàng độc ác như thế chàng còn muốn đi theo ông ta làm việc xấu? Cứ tiếp tục như thế đến chàng càng xấu xa độc ác hơn ông ta gấp ngàn lần.

Du Thiên Ân thở dài.

-Trước đây là do ta mang oán hận trong lòng, nhưng giờ đây đã khác, ta chấp nhận buông bỏ tất cả để sống bình yên bên cạnh nàng.

-Vậy là chàng...! Nàng có chút ngạc nhiên.

Du Thiên Ân gật đầu xác nhận, hắn nói vậy nàng rất vui, nhưng mà Cự Phụ của hắn sẽ để yên sao?

-Nhưng Cự Phụ của chàng nhất định sẽ không đồng ý! Nàng lo lắng.

Du Thiên Ân trấn an nàng.

-Không sao, mọi chuyện ta sẽ lo liệu tạm thời nàng ở tạm Uyển Tú Cung. Cự Phụ sẽ không làm hại được nàng, ta đi sắp xếp mọi thứ tối mai sẽ đến đón nàng, chúng ta sẽ đến chỗ của Lâm Xuyên.

Mối thắc trong lòng của nàng cuối cùng cũng gỡ xuống, nếu Du Thiên Ân không mưu phản thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, cũng không còn ai chết nữa...

-Phải rồi khi ra ngoài ta muốn đến thắp nén hương cho A Triệu, cũng muốn xin lỗi một câu! Nàng nói.

Du Thiên Ân gật đầu đồng ý với nàng, sau khi rời khỏi Uyển Tú Cung Du Thiên Ân có đến gặp Du Thiên Minh một lát và trở về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Cỗ xe ngựa chậm rãi tiến về phía hoàng cung, trái với vẻ nhộn nhịp bên ngoài, bên trong xe ngựa hai người ngồi cùng nhau nhưng tuyệt nhiên không hé nửa lời với nhau, nói cách khác người kia căm ghét người nọ đến nỗi muốn đâm mấy nhát dao.

-Vào đến hoàng cung nhớ làm theo những lời ta dặn, nếu người muốn làm phản hãy nghĩ đến hài tử, trên dưới của Dương gia đang nằm trong tay ta!

Dương My tức giận đến nỗi trán nổi đầy gân xanh, nàng ta chẳng thể ngờ một ngày bản thân lại ra nông nỗi thế này, mất đi đứa con trong bụng, cả quyền lực trong tay không còn, bị chà đạp sỉ nhục không bằng một con chó.

Du Thiên Vũ ơi Du Thiên Vũ, ta đúng là có mắt như mù, trước đây sao lại nhìn ra người là một quân tử, bộ mặt thật của người đúng là, đáng sợ hơn ma quỷ! Dương My trong lòng đầy chua xót.

Cỗ xe ngựa đến cửa dừng lại, nô tài ở ngoài thông báo đã đến hoàng cung, Du Thiên Vũ bước xuống trước, sau đó vẫn cử chỉ chiều chuộng như trước đây mà dìu Dương My xuống, người ngoài nhìn vào thì thấy một tam vương gia yêu thương phúc tấn, một phúc tấn thật tốt số. Còn việc nhìn ra vẻ mặt của phúc tấn rất tiêu tụy cho dù mặt đã trang điểm lớp phấn rất dày là do biết được phúc tấn của tam vương gia vừa bị mất tiểu hài tử, đau buồn quá độ nên mới ra nông nỗi này.

Du Thiên Vũ bề ngoài tận tình đưa Dương My đến chỗ thái hậu, nhưng thật ra là cố ý đi giám sát không cho Dương My nói những chuyện không nên nói.

-Nhi thần tham kiến thái hậu!

-Nô tỳ tham kiến thái hậu!

Thấy thái hậu hai người liền hành lễ, Mộc Linh Đan cười hiền bảo bọn họ đứng dậy.

-Nhìn vẻ mặt con thế này ai gia rất đau lòng, chuyện cũng đã xảy ra rồi còn dừng để trong lòng, mất một đứa nhỏ này còn có thể có đứa khác kia mà! Mộc Linh Đan ra vẻ đau lòng.

Dương My suýt thì cười khinh một tiếng, nhưng Du Thiên Vũ đang ở cạnh nên chẳng dám dở trò, bây giờ nàng ta như đứng trên khúc gỗ mục ở giữa vực thẳm chỉ cần động nhẹ là ngã xuống dưới.

-Nô tỳ đã rồi.

Mộc Linh Đan thật sự muốn gọi Dương My vào cung để hỏi tình hình của Du Thiên Vũ, gần đây đột nhiên lại cầu xị hoàng thượng chiêu binh chẳng biết có mưu đồ gì, nhưng lần này lại vào cung cùng thật khiến người ta nghi ngờ.

-Phải rồi Vũ Nhi hoàng thượng dạo này có chút buồn phiền hay con đến đó bầu bạn cùng người giúp người gỡ rối! Mộc Linh Đan đuổi khéo Du Thiên Vũ.

Du Thiên Vũ cố tỏ ra vui vẻ như bình thường, sau đó âu yếm nhìn Dương My.

-Nàng ở lại trò chuyện cùng thái hậu, nhớ cẩn thận sức khỏe đừng để mệt quá!

Du Thiên Vũ cố tình nhấn mạnh rằng để Dương My, sau đó theo ý Mộc Linh Đan mà đến chỗ của Du Thiên Minh.

Đến thư phòng nhưng thái giám bảo Du Thiên Minh đã đến Uyển Tú Cung, được thái giám nói lại là hoàng thượng gần đây rất hay đến đó, miễn là không có việc gì cần làm là đến đó.

Du Thiên Vũ hơi bất ngờ, vì trước đây chưa từng thấy hoàng huynh của hắn sủng ái một phi tần nào, nếu là Uyển Tú Cung vậy là nói của Trương Phi, trước đây hắn có nhìn thấy qua mấy lần, đúng là mỹ nhân chẳng trách hoàng huynh động lòng.

Du Thiên Vũ chuyển hướng đến Uyển Tú Cung, đúng là hoàng huynh ở đây, hình như rất vui vẻ nghe cả tiếng cười của huynh ấy.

- Có tam vương gia cầu kiến.

Thái giám thông báo, Du Thiên Vũ đứng bên ngoài chờ Du Thiên Minh gọi vào, nhưng mà rất kỳ lạ, vừa nghe có tam vương gia đến là tiếng cười bên trong liền im lặng.

- Khụ...hoàng đệ mau vào đây! Du Thiên Minh lên tiếng.

Du Thiên Vũ sau đó liền đi vào trong, bên trong có cả Hà Phi nữa, ba người ngồi chơi cái gì đó rất cổ quái trên bàn.

- Tham kiến hoàng huynh! Trương Phi nung nung, Hà Phi nung nung! Du Thiên Vũ hành lễ.

Hai người họ gật đầu lại với Du Thiên Vũ còn Du Thiên Minh căng thẳng nở nụ cười với hoàng đệ của mình.

- Miễn lễ, đệ mau đến đây!

Du Thiên Vũ đến bên bàn, nhìn những thứ khó hiểu trên bàn, nó là những thẻ tre có viết cái gì đó.

Thấy Du Thiên Vũ nhìn những thẻ tre trên bàn, Du Thiên Minh liền giải thích.

- Đây gọi là thẻ bài, một vị bằng hữu của ta đã nghĩ ra trò này!

- Ra vậy! Du Thiên Vũ gật gù.

Du Thiên Minh gom tất cả thẻ tre trên bàn lại, bày ra trước mặt Du Thiên Vũ.

- Trò này rất đơn giản, thẻ này được gọi là “ba” có bốn thẻ “ba” lần lượt gọi là...

Nàng cười khở phía trong phòng, tự nhiên lại xuất hiện Du Thiên Vũ làm nàng muốn rút tim ra ngoài, đang ngồi đánh bài với bọn họ thì thái giám báo, sợ quá chạy ngay vào đây.

Mà tên hoàng thượng kia thật sự thông minh, nàng chỉ qua một lần đã nhớ hết các thẻ bài, cũng phải nói vừa thông minh vừa nhanh nhẹn, mới hôm qua cô vũ hôm nay đã dính như sam với cái cô Hà Phi gì đó, mặt tươi phải biết!

Từ giờ đến tối còn rất lâu, mọi hôm chớp mắt đã tối, nhưng hôm nay thời gian cứ như dài ra ấy, nàng chán nhất là việc chờ đợi, mấy lần điều chờ đợi Du Thiên Ân nàng mệt mỏi quá rồi, chỉ mong lần này mọi chuyện được như ý.

- Mệt chết ta rồi!!

Uyển Nhi than thở bước vào phòng, sau đó ngã nhào xuống giường. Nàng đưa tay lay lay nàng ta.

- Tam vương gia đã về chưa?

Uyển Nhi ưỡn oải ngồi dậy, lờ mờ nàng sau đó lấy ngón trỏ chỉ vào trán nàng.

- Muội đó, đúng là đào hoa, đến tam vương gia cũng từng yêu thương muội, chả bù cho ta một người theo đuổi mãi cuối cùng cũng bỏ rơi ta! Haizz số ta khổ quá! Uyển Nhi thở dài.

- Chuyện của tỷ và...A Tài sao rồi, hôm đó trở về muội thấy tỷ rất kỳ lạ! Nàng nhìn Uyển Nhi.

Uyển Nhi lắc đầu, giọng buồn buồn nói.

- Chẳng sao cả, chàng lựa chọn rồi bỏ ta để con đường chàng đi ta nếu kéo chẳng được gì, thập chí chàng lựa chọn nuôi con của kẻ khác chứ chẳng chịu bỏ đi cùng ta, hôm đó nhìn thấy gia đình nhỏ của chàng, nụ cười của chàng giành cho cô nương kia thật sự...rất ấm áp!

Con kẻ khác? Lẽ nào đứa con trong bụng không phải của A Tài mà là của người khác, chuyện sao cứ phức tạp thế này.

- Thôi đừng nhắc nữa, nói chuyện của muội đi, sao này muội tính thế nào, lão thái hậu kia nhìn vậy chứ ghê gớm lắm, chuyện hôn sự kia nhất định bà ta phải làm bằng được.

Nàng thấy chuyện của kia làm Uyển Nhi buồn thế kia nếu nàng kể chuyện vui của mình chỉ sợ nàng ta lại tủi thân.

-Muội cũng chẳng rõ, mọi chuyện do Thiên Ân sắp xếp.

-Đúng rồi, có nhị vương gia nhất nhất chung tình còn lo gì nữa! Uyển Nhi cười với nàng.

Sau đó cả hai im lặng một lúc lâu, nàng thấy hơi ngại nên chuyển chủ đề.

-Phải rồi từ lúc vào cung đến giờ tỷ có về thăm nhà không?

Uyển Nhi lắc đầu, cười một tiếng rồi nói:

-Nếu nói là nhà thì ta chẳng còn nhà để về thăm, gia gia của ta chết lúc ta mười bốn tuổi khi đó ta mới bị ép đến Trương gia chưa đến một năm thì gia gia lâm bệnh rồi chết, gia gia là người thân còn lại của ta người mất thì ta cũng chẳng còn nhà.

-Vậy còn Trương lão gia...dù gì cũng là phụ thân của tỷ! Nàng nói.

Uyển Nhi cười khẩy một tiếng.

-Phụ thân, đúng là người góp phần sinh ta ra nhưng thật sự lão ta xứng làm phụ thân sao? Bỏ rơi ta bà mẫu thân khi ta còn chưa thành hình, đến khi con gái cung của lão chết yêu thì mới đến nhận con, thật là khiến người khác cười đến chết!

Càng nói nàng càng thấy Uyển Nhi mất bình tĩnh, có lẽ động đến vấn đề nhạy cảm, nàng cũng ngốc quá, tự nhiên hỏi mấy vấn đề này làm gì.

Nàng đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó khuyên nhủ vài câu cho Uyển Nhi bớt giận.

-Thôi tỷ đừng giận nữa, bây giờ tỷ ở trong cung rồi cũng chẳng gặp nữa nên đừng để phiền lòng, tỷ hỏi muội bây giờ đến lượt muội hỏi tỷ đây, sau này tỷ tính thế nào?

Uyển Nhi như lấy lại bình tĩnh, liền nói với nàng.

-Ta thì tính gì nữa cứ thế mà ở trong cung làm sâu gao thôi, dù gì cũng mang tiếng là phi tần của hoàng thượng chẳng nhẽ bọn họ không phát cơm cho ta à!

Nàng thấy Uyển Nhi đáng thương quá, chẳng nhẽ lại cô độc như vậy đến cuối đời luôn sao.

-Hay tỷ tới nay đi cùng bọn muội đi, chỉ cần đi xa nơi này đến nơi nào đó không ai biết chúng ta! Nàng đề nghị.

Uyển Nhi bật cười.

-Ha ha muội ngốc quá, đi cùng muội để làm phiền hai người sao, đừng có lo cho ta muội cứ yên tâm mà sống hạnh phúc bên nhị vương gia đi.

Nàng nghĩ mãi cũng chẳng còn lý do nào phù hợp để thuyết phục Uyển Nhi đi cùng, vì thời đại này đã là vợ vua thì chết cũng là vợ vua, nếu bỏ trốn chỉ có đường chết, còn liên lụy cả dòng họ. Ngoài miệng nói không cần người cha như Trương lão gia, nhưng thật sự lại lo tính mạng của ông ta, Uyển Nhi thật sự là cô gái rất tốt, chỉ trách tên A Tãi đó có mắt như mù.

Khoảng một giờ sau Du Thiên Vũ cũng ra về, Du Thiên Minh cùng Hà Thu Nguyệt đi ngắm hoa, còn Uyển Nhi thì tranh thủ ngủ trưa một giấc chỉ còn một mình nàng ngồi chờ, nàng sắp xếp đồ vào túi vải trước, đến lương khô cũng đem một mớ chỉ cần Du Thiên Ân đến đón là có thể xuất phát ngay.

Đầu giờ Dậu tức hơn mười sáu giờ tối, Du Thiên Ân đi vào cung, nhân lúc bọn nô tỳ và thái giám không để ý liền đến Uyển Tú Cung đón nàng.

-Tỷ tỷ nhớ giữ sức khỏe sao này có dịp sẽ về thăm tỷ! Nàng nói lời tạm biệt với Uyển Nhi

Du Thiên Ân đưa cho nàng bộ y phục của thái giám, rất thuận lợi đã ra khỏi hoàng cung, Du Thiên Ân dẫn nàng cõ xe ngựa được chuẩn bị sẵn cách hoàng cung khôn xa.

Du Thiên Ân bảo nàng thay lại đồ nữ, nàng liền vào xe thay lại.

-Đã xong chưa?!chúng ta còn phải lên đường ngay!! nói đến ba là ta xong vào đó nha!!

Nghe vậy nàng cuống cuống lên.

-Khoan khoan!!! Khoan đã, đồ biến thái chàng dám vào đây ta nhất định bóp chết chàng!!

Du Thiên Ân bên ngoài khỏe miệng không đầu được nụ cười.

-Ây gia, tại sao tự nhiên ta lại muốn mình bị bóp chết thế này!!

-Du biến thái chết tiệt, chàng đang chọc tức ta à!!! Nàng quát lên.

Du Thiên Ân bật cười khanh khách, một lúc sao nàng mới bảo xong, thật sự bộ đồ cổ đại khó mặc chết đi được.

Du Thiên Ân bước vào cỗ xe ngựa và nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy sủng ái, bị nàng lườm đáp trả, hắn cười tủm tỉm đi lên phía trước, hắn đưa tay kéo tấm gỗ phía trước ra, hắn ngồi xuống cầm lấy dây cương.

-Chàng cầm lái à không chàng định điều khiển ngựa luôn sao? Nàng ngạc nhiên.

Du Thiên Ân gật đầu, sao đó dùng dây cương vẩy một cái vào lưng hai con ngựa, ngay lập tức xe ngựa lăn bánh.

Nàng không ngờ Du Thiên Ân còn làm được việc này, nàng tự hỏi rốt cuộc con người này còn bao nhiêu việc nàng không biết nữa.

-Nàng cảm thấy đôi bụng không, ta có mang theo điểm tâm cho nàng, nàng kéo mảnh gỗ dưới chân là thấy.

Đôi thì không đôi lắm, nhưng có cái ăn cho đỡ buồn miệng cũng được, cái người này còn biết lo nàng đói, đáng ghét thế chứ ị.

Nàng mở ra liền thấy đĩa điểm tâm còn ấm, đưa vào miệng cắn một miếng, sao đó đến gần đưa tay ra trước đút cho Du Thiên Ân một miếng, hắn cũng ăn một cách tự nhiên và ngon lành.

Nhìn qua lại nàng mới phát hiện còn một túi vải bên trong, nàng tò mò lấy ra xem, thì ra là dụng cụ vẽ của Du Thiên Ân, bút lớn nhỏ đều có cả, còn có một hai bộ đồ, hai bức tranh...hình như là đồ hân chuẩn bị.

Nhưng mà...nàng thấy thiếu thiếu gì đó, tiền là tiền đó, bên trong túi vải chẳng có một xu,nàng cứ nghĩ là chuyến đi xa hân cũng chuẩn bị thật nhiều tiền chứ, nàng bàng hoàng nhìn Du Thiên Ân.

-Đồ..Đồ trong túi vải là tất cả nhưng gì chàng mang theo hả?

Du Thiên Ân nghiêng đầu về sau một chút rồi trả lời nàng.

-Đúng thế, ta lựa cả buổi mới chọn được nhưng đồ cần thiết, hai bộ y phục ta thích nhất, bộ bút vẽ ta thích nhất, còn hai bức tranh chân dung của nàng mà ta ưng ý nhất!

Mặt nàng toàn hắc tuyến chạy dài xuống, cái tên này có phải Du Thiên Ân nàng biết không vậy, làm gì mà ngốc quá, mấy thứ này nữa đổi lấy tiền com từ kinh thành đến Quang Châu được sao?!

-Quay đầu lại đi chúng ta đến phủ chàng một chuyến!! Nàng trầm giọng.

Du Thiên Ân lại nghiêng đầu về sau

-Sao lại phải về đó, lúc ta về Cự Phụ cho người đến đó rồi, trở về sẽ không an toàn.

Nàng muốn khóc quá, ngốc chết đi được!!

-Tiền com sau này kiếm sau vậy! Nàng bắt lực.

Du Thiên Ân vẫn chăm chú điều khiển xe ngựa, đến khi xe ngựa ra khỏi kinh thành hân mới thở phào nhẹ nhõm, thế là cuộc sống mới của hân đã bắt đầu, cùng với người hân yêu thương. ...

“Phụt” một mũi tên vừa bay đến cắm phập vào thành cỗ xe ngựa, Du Thiên Ân dừng xe lại.

Nàng thấy xe ngựa dừng lại đột liền ló đầu ra hóng hót.

-Có chuyện gì thế?!

Du Thiên Ân đẩy nàng trở lại bên trong, mảnh gỗ cũng được hân đóng lại, nàng thấy hân thể bản thân cũng trở nên căng thẳng, là cướp sao? Thiệt tình vừa ra khỏi kinh thành mà đã gặp cướp.

-Nàng ở yên đó, tuyệt đối đừng ra ngoài!

Một lúc sau nàng nghe thấy tiếng mảnh gỗ bị cái gì đó đâm vào, liền tiếp mấy lần thì bên ngoài lại trở nên im lặng, cũng không có tiếng của Du Thiên Ân, nàng thấy sợ quá.

-Du Thiên Ân chàng có sao không!!

“keng” có tiếng kiếm va chạm vang lên.

-Nàng ở yên đừng ra đây! Giọng Du Thiên Ân ngay sát bên trái xe ngựa.

Nàng nóng lòng vém tấm rèm lên xem, thấy Du Thiên Ân đang đánh nhau với một đám áo đen, bọn chúng nhiều người như vậy nàng sợ Du Thiên Ân không đánh lại mất.

Nhưng một lúc nàng mới nhìn ra, bọn chúng dù đông áp đảo Du Thiên Ân nhưng mà kiếm đến người Du Thiên Ân mấy lần điều cô tình tự né ra, rõ ràng sợ đánh trúng hấn, lẽ nào là người của Diệp Quế Trung.

Lúc sau bọn chúng điều ngã nhào dưới đất, Du Thiên Ân cũng thu kiếm lại.

-Các người trở về nói với Cự Phụ từ nay về sau đừng nhúng tay vào cuộc sống của ta nữa!

Du Thiên Ân định quay lưng bỏ đi, nhưng một người trong đám áo đen cố gượng đứng lên và đưa ra một túi vải nhỏ.

-Chủ nhân bảo đưa cho ngài thứ này, người nói xem xong nếu ngài quyết định đi thì chủ nhân không ngăn cản nữa.

Du Thiên Ân nhìn túi vải kia, chần chờ hồi lâu hấn cũng đến mở túi vải ra xem, hai mắt hấn đột nhiên căng hết cỡ.

Thân thể Du Thiên Ân đột nhiên rung lên, nàng cảm thấy điều gì đó bất ổn.

-Du Thiên Ân chẳng không sao...

Du Thiên Ân đột nhiên xoay người lại, trên tay còn cầm túi vải kia, vừa vặn nàng có thể nhìn thấy được thứ bên trong, lúc ấy cổ họng nàng như đóng cứng chẳng thể phát ra được tiếng gì.

Bên trong túi vải có hai ngón tay người còn đang be bét máu, một sâu chuỗi Phật còn dính vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Nàng đưa tay xoa chiếc cổ đau nhứt, bần thần một lát liền nhìn xung quanh, đây không phải phòng của Du Thiên Ân, lại không giống quán trọ.

Nàng nhớ lúc biết được những thứ kinh dị đó là của sư phụ Du Thiên Ân, hấn bị sốc gần như phát điên, nàng ngăn mãi hấn mới không liều mạng chạy đến chỗ Diệp Quế Trung. Rồi sau đó hấn bảo đi chuẩn bị gì đó rồi sẽ đến giải cứu sư phụ hấn, nàng lúc đó nằng nệ đi theo nhưng hấn nhất không cho, nói nàng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nàng lúc đó lại cứng đầu hơn vì nàng ghét cái phải chờ đợi, phải lo lắng, thà cùng nhau gặp nguy hiểm còn hơn, cuối cùng hấn bó tay đồng ý, nhưng lúc hấn vừa ôm nàng vào lòng thì nàng thấy đau nhói ở cổ một cái thì ngất đi.

Cuối cùng tỉnh dậy đã thấy ở đây, Du Thiên Ân chết tiệt dám lừa gạt nàng, nhất định phải cho hấn biết tay.

Nàng bước xuống giường tìm lối ra ngoài, ngôi nhà này rất bình thường có ba phòng, và một phòng bếp, nàng nghe có tiếng nấu nướng bên dưới nên bước vào xem, thấy một cô gái đang thổi lửa, mà đáng người này hơi quen..

-Khụ...khụ...hức...khụ...

Vừa thối vừa ho hình như còn vừa khóc, nàng nhìn mãi mới nhận ra đây là Tiểu Cát, nàng vui mừng lên tiếng gọi.

-Muội là Tiểu Cát đúng không?!

Cô gái kia quay người lại, chính xác là Tiểu Cát, nàng tay bắt mặt mừng đi đến.

-Tiểu Cát muội khỏe không?

Tiểu Cát vẫn đứng đó nhìn nàng, kiểu như xa lạ không quen biết nàng, nàng suy nghĩ thì quên trước đây mặt còn dính mực, nàng đi đến chỗ bếp lò lấy một ít lọ bôi vào mặt mình.

-Là ta đây, là Thanh Tâm đây.

-T..Tỷ...Tha..nh Tâm..

Lúc này Tiểu Cát bất ngờ mắt tròn ngược nhìn nàng sau đó thì ngất đi, nàng giật mình chạy bước đến đỡ Tiểu Cát. Nàng lại quên mất lúc rời đi thì Thanh Tâm xấu xí đã chết rồi, giờ xuất hiện không làm người khác sợ mới là lạ.

Nàng cúi Tiểu Cát đứng dậy đúng lúc đó có người bước vào.

-Nương tử nàng đâu...nương tử nàng sao vậy?

Nàng lúc đó ngẩng mặt lên nhìn, lần này là nàng giật mình, người vừa vào chính là Nam Cung Việc, hẳn ta thấy cảnh này liền chạy đến đỡ lấy Tiểu Cát trên tay nàng, sau đó bế Tiểu Cát trở về phòng, nàng lật đật đi theo sau.

Tiểu Cát được Nam Cung Việc ân cần chăm sóc, lúc này nàng mới nhớ ra, Du Thiên Ân có nói sang năm mới sẽ cưới vậy là bọn họ lấy nhau cũng tầm mấy tháng rồi, đợi lát nữa Tiểu Cát tỉnh lại sẽ chúc mừng hai người họ.

Mà khoan đã chuyện lúc này không phải ngồi đây tám chuyện, phải hỏi vì sao nàng lại có mặt ở đây đã.

-Nam Cung Việc ta có chuyện cần hỏi ngươi!

Nam Cung Việc chính chắn lại cho Tiểu Cát xong mới nhìn nàng, hẳn ta ra hiệu cho nàng đi ra ngoài phòng khách.

Rót cho nàng một chén trà nóng, rồi Nam Cung Việc bắt đầu nói.

-Hôm qua ta đi đến chỗ cửa hàng về hơi muộn, gần đến nhà thì thấy cỗ xe ngựa, ta cũng không quan tâm lắm nhưng vừa đi ngang thì nghe tiếng gọi, hơi bất ngờ khi biết đó là nhị vương gia, rồi ngài ấy bế muội ra và nhờ ta và Tiểu Cát chăm sóc muội một hai ngày.

-Cái tên chết tiệt! Nàng nghiêng răng.

-Lúc mới nhìn muội ta thật sự chẳng nhận ra muội là Thanh Tâm, thì ra nha đầu xấu xí mà ta biết lại xinh đẹp như vậy, chẳng trách một cái nhìn cũng chẳng thèm nhìn ta.

Nàng khò sở nắn ra một nụ cười với Nam Cung Việc.

-Việc này thật xin lỗi khi ấy ta cũng không muốn giấu mọi người, chẳng qua mấy cái vết trên mặt rửa mãi chẳng ra, lại sợ mọi chuyện rắc rối nên ta cứ để vậy. Còn việc của ngươi thật ra lúc ngươi nói ngươi muốn lấy ta...lúc đó thật sự trong lòng ta đã có người mình yêu thương rồi!

Nam Cung Việc nghe xong liền cười vui vẻ.

-Ta trêu muội vậy thôi, chuyện cũ ta quên cả rồi, bây giờ ta có Tiểu Cát, ta đã hứa sẽ yêu thương nàng ấy đến hết kiếp này, nói ra cũng bất ngờ lúc đầu cứ nghĩ muội muốn lấy tam vương gia nào ngờ người muội thương lại là nhị vương gia.

Nam Cung Việc nói vậy nàng chẳng biết nói thế nào đành cười trừ vậy thôi, có điều nụ cười méo mó của nàng thật khó coi.

-T..Tướng công, tướng công ta nói cho chàng nghe, khi nãy muội gặp được hồn ma của Thanh Tâm tỷ, muội..muội sợ quá chưa kịp nói với tỷ ấy...

Tiểu Cát đã tỉnh, lại nghe thấy giọng của tướng công ở ngoài liền chạy ra kể lại sự việc kỳ lạ khi nãy dưới bếp, nhưng mà vừa bước ra lại thấy hình ảnh của Thanh Tâm khi nãy.

-Lâu quá không gặp Tiểu Cát! Nàng đưa tay hình chữ V chào Tiểu Cát.

Ai ngờ cái cô gái ngọc đó yếu như vậy, thấy nàng lại trợn mắt, rồi ngất đi, nàng dờ khóc dờ cười nhìn Nam Cung Việc tiếp tục bế Tiểu Cát vào lại phòng.

Đến chiều hôm đó ba lần bảy lượt, dùng mọi cách để chứng minh mình còn sống với Tiểu Cát, rốt cuộc nàng ta cũng bình tĩnh mà ngồi nói chuyện với nàng. Tiểu Cát còn kể lúc Nam Cung Việc đưa nàng về, nàng ta còn tưởng Nam Cung Việc muốn cưới thêm thế thiếp, nàng ta ngồi khóc suốt một đêm, bảo sao lúc nàng mới gặp trong bếp Tiểu Cát còn nước mắt ngấn nước mắt dài.

Nàng cũng suy nghĩ lại việc của Du Thiên Ân, dù gì cũng là máu mủ với nhau chắc không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ nàng cần xác định là hẳn ở phủ nào rồi sau đó mới đến tìm gặp hẳn.

Sáng sớm nàng định ra ngoài tìm hiểu, nhưng hai vợ chồng này bắt ở lại ăn sáng mới cho đi, rồi Nam Cung Việc còn bảo nàng đang mang thai, dù gì cũng phải ăn đúng bữa.

-Cái gì mang thai?? Nàng tròn mắt hỏi.

-Thanh Tâm tỷ tỷ cũng mang thai sao? Tiểu Cát cũng thắc mắc.

Nam Cung Việc chỉ cười cười gấp miếng thịt vào bát cháo cho Tiểu Cát. Nàng suy nghĩ một hồi liền biết là ai bày ra.

-Có phải cái tên đó nói không?! Nàng hoài nghi.

Nam Cung Việc gật đầu.

-Nhị..Tướng công của muội còn nhờ ta và Tiểu Cát phải chăm sóc muội tốt một chút, bị hành thai rất cực khổ.

Tiểu Cát kể bên gạt đầu đồng tình, sau đó tay sờ vào bụng mình.

-Tiểu bảo bối nhà muội cũng thế, lúc bị hành thật sự chết đi sống lại, ăn uống điều không được.

-Tiểu bảo bối nhất định phải ngoan, mẫu thân cực khổ lắm biết không? Nam Cung Việc cũng chịu xoa bụng Tiểu Cát.

Trong khi đó mặt ai kia hắc tuyến chạy dài xuống vẫn cố bình tĩnh cười với hai người họ, còn trong lòng lại kêu gào chữ tên chết bầm kia, rõ ràng là phá hoại thanh danh của người ta mà, người ta còn chưa lấy chồng lại dám nói có thai rồi!

Bữa sáng xong nàng liền đi ra ngoài điều tra, tạm thời lấy một đồ của Du Thiên Ân để lại dùng cải trang khi đi ra ngoài. Đầu tiên nàng đến phủ của Du Thiên Ân, lần la hỏi chuyện mấy đại thẩm đại thúc bán hàng đối diện, bọn họ bảo Nhị Vương gia đã mấy ngày rồi chưa về đó, bọn họ đoán là đi phong lưu ở đâu đó rồi, mọi người còn bảo hần tuy ốm yếu bệnh tật nhưng tật xấu gì cũng có cả, ăn chơi uống rượu, hái hoa ở tù lâu, nàng ngồi nghe mà nhin cười đến nội thương, trong lòng lại nghĩ, Du Thiên Ân có phải đã đắc tội gì với bọn họ không, haha!

Nếu hần không có ở phủ này chắc chắn là ở chỗ Diệp Quế Trung, nhưng nàng lại nghĩ không ra, vì sao sư phụ của Du Thiên Ân lại nằm trong tay ông ta chứ.

Từ đây đến phủ của ông ta hơi xa, nhà về nhà Tiểu Cát lấy mấy thứ đồ của Du Thiên Ân còn ở đó cái đã, sau đó mượn một ít tiền của Nam Cung Việc rồi thuê xe ngựa đến đó, mọi việc xong thì bảo Du Thiên Ân về phủ lấy tiền rồi trả lại bọn họ.

Tổ ấm của Tiểu Cát cách phủ Du Thiên Ân mấy dặm phố lớn đi khoảng hai mươi phúc mới đến, phải đi vào một ngõ nhỏ nữa mới đến, nhưng vừa đến ngõ nàng đã thấy Tiểu Cát chạy ra, tay còn ôm lấy bụng dưới.

-Tiểu Cát có chuyện gì mà chạy như thế, muội đang mang thai chạy như vậy không nên đâu!

Tiểu Cát nhìn thấy nàng, liền òa khóc nức nở.

-Tỷ..tỷ mau giúp muội với...hức...tướng công..

-Nam Cung Việc làm sao? Hần ta đánh muội à?

Tiểu Cát lắc đầu.

-Không phải..hức..vương gia..hức..

Tiểu Cát cứ khóc ngất lên, nói gì nàng chẳng hiểu gì cả.

-Bình tĩnh lại, muội phải bình tĩnh lại, hít một hơi sâu rồi thở ra điều...phải rồi...từ từ.

Tiểu Cát làm theo nàng chỉ dẫn cuối cùng cũng bình tĩnh được, lúc này mới kể lại đầu đuôi.

Thì ra là sáng nay Tiểu Cát gặp đại thẩm Như Xuân ở chợ, thấy chỗ thân thiết, với thâm ái thương nàng như vậy, Tiểu Cát mới kể là nàng vẫn còn sống, ai ngờ thẩm ấy lập tức đi về phủ nói cho Du Thiên Vũ nghe, cuối cùng Du Thiên Vũ đưa người đến kiểm tra, Nam Cung Việc một mực phủ nhận việc nàng còn sống, nhưng Du Thiên Vũ mà Tiểu Cát kể là loại người nào, sao có thể ra tay đánh Nam Cung Việc? Trong khi Nam Cung Việc là biểu đệ của hần ta?

Nàng cũng bán tính bán nghi, nhưng vừa về đến thấy Nam Cung Việc bầm dập nằm dưới đất là nàng bắt đầu kinh sợ, Du Thiên Vũ không giống trước đây, không nhân từ, không phải là người tốt bụng như trước nữa, thay vào đó là một người hết sức tàn bạo.

-Tướng công chàng sao rồi..hức..tướng công

Tiểu Cát chạy đến đỡ Nam Cung Việc, nàng có thấy đại thẩm Như Xuân có liếc nhìn nàng, rồi ánh mắt hối hận nhìn Nam Cung Việc và Tiểu Cát, thấy thâm ái như vậy nàng cũng không nỡ trách.

-Nàng là Ngô Thanh Tâm? Du Thiên Vũ kinh ngạc nhìn nàng.

Bây giờ nàng phủ nhận vẫn được, nhưng nhìn Tiểu Cát xúc động như vậy, lỡ ảnh hưởng đến cái thai trong bụng.

-Đúng vậy, ta là Ngô Thanh Tâm!!

Nghe nàng xác nhận Du Thiên Vũ có chút kích động, cảm giác như bản thân được sống lại vậy, người mà hần thương nhớ rất cuộc vẫn còn sống. Du Thiên Vũ tiến hai bước về phía nàng.

-Tiểu Tâm ta...

-Tam vương gia, ngài cần thận một chút, người..khụ..người trước mặt không phải ngài muốn là có thể đụng vào đâu!

Nam Cung Việc cố gắng gượng dậy nói với Du Thiên Vũ, hắn ta lập tức quay lại nhìn Nam Cung Việc.

-Đệ còn dám nói với ta nữa sao, đệ biết ta đau khổ như thế nào khi Thanh Tâm chết mà? Vì sao biết nàng còn sống mà đệ vẫn cố giấu, có phải đệ vẫn còn vờn vờn với nàng,muốn chiếm đoạt nàng không, đệ đừng quên ta và nàng có hôn ước được hoàng thượng ban.

Nam Cung Việc cười khinh một tiếng.

-Hừ..đừng có lời chuyện cũ ra, bây giờ ta lòng ta chỉ có Tiểu Cát, còn cái hôn ước kia nó cũng biến mất khi Thanh Tâm xấu xí kia chết. Còn bây giờ Thanh Tâm này đã là người ở trên cao, ngài đừng đến không khéo bị mất đầu như chơi.

Cả người nàng cứng đờ, có phải cái tên Nam Cung Việc muốn nói ra quan hệ giữa nàng và Du Thiên Ân không vậy?

-Thật buồn cười, nói cho đệ biết ở Thiên Long Quốc này ngoại trừ hoàng thượng ra chẳng ai dám. . .

-Thanh Tâm đang mang long thai của hoàng thượng, không chừng mai đây sẽ lên ngôi hoàng hậu!!

Á hự, c-cái tên Nam Cung Việc đang nói nhảm cái gì vậy??? Nàng xanh cả mặt.

Còn Du Thiên Vũ biểu cảm trên khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, tâm trí rối loạn.

.....

Du Thiên Ân mang thùng nước nóng vào phòng, nhúng mảnh vải vào rồi vắt sạch sau đó đắp lên trán cho sư phụ.

Hiện giờ hắn như chim bị nhốt trong lồng vậy, còn có người canh giữ nghiêm ngặt, hắn lại không ngờ đến Cựu Phụ lại dùng đến trò này, sư phụ chẳng liên quan gì đến cũng bị lôi vào, bị chặt mất hai ngón tay, sốt li bì cả ngày hôm nay, hắn thật sự thấy rất có lỗi.

Suy nghĩ mãi vẫn không tìm được giải pháp nào tốt nhất, nếu trốn đi thì các sư huynh đệ trên chùa cũng sẽ bị liên lụy, cách tốt nhất là giải quyết từ phía của Cựu Phụ, vấn đề là làm cách nào để hai bên điều tốt, Cựu Phụ sẽ từ bỏ ý định trả thù.

-Nhị vương gia, chủ nhân cho gọi ngài đến!

Bên ngoài có tiếng gọi Du Thiên Ân, hắn thở dài một cái rồi đi ra ngoài.

Đến phòng của Diệp Quế Trung, Du Thiên Ân bước vào, nhìn thấy ông ta hắn không thềm chào hỏi luôn.

-Ân Nhi hiện giờ ta biết con hận ta, nhưng ta làm vậy cũng vì lo cho tương lai của con, lo cho mối hận chưa thể rửa được.

Du Thiên Ân vẫn không chịu mở lời, Diệp Quế Trung tiếp tục nói.

-Lòng hận thù của ta đối với ả thái hậu đó con cũng biết rồi đó, vì ả ta mà Diệp gia của chúng ta gần như diệt vong, vì ả ta mà con mất đi người mẫu thân, ta mất đi mọi mọi yêu quý, đêm nào ta cũng không ngủ yên, cứ thấy mọi mọi đến khóc lóc cầu xin ta báo thù, con không biết mẫu hậu con đã khổ sở thế nào đâu. . .

-Thôi đừng kể nữa.

Du Thiên Ân đột nhiên lên tiếng, Diệp Quế Trung biết khi nhắc đến tình thân thì hắn sẽ mềm lòng ngay.

-Nói thẳng ra đi không cần phải dài dòng như vậy, con phải làm thế nào người mới chịu tha cho tất cả người quan trọng với con?! Du Thiên Ân nhìn thẳng vào mắt Diệp Quế Trung.

Diệp Quế Trung mừng thầm trong lòng vì đã đạt được mục đích, Du Thiên Ân là người hứa gì sẽ làm đó.

-Được, ta chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời ta, đến khi con đoạt được ngôi vị kia lúc đó con muốn đưa Ngô Thanh Tâm lên ngôi hoàng hậu cũng được. Ngày kia là ngày tốt, con và Ngọc Tường Lam hãy làm lễ thành thân, sau khi thành thân lúc đó ta sẽ nói cho con nghe kế hoạch tiếp theo.

-Được. . .

Thành thân với Ngọc Tường Lam...trong đầu hắn chợt lóe lên một kế hoạch,kế hoạch này có thể vẹn cả đôi đường. Sau khi nói chuyện với Diệp Quế Trung xong hăm liền đi vào cung, xin cầu kiến hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Du Thiên Vũ mặc dù nghe Nam Cung Việc nói vậy, vẫn ép buộc nàng đi theo hắn, về đến phủ vẫn bảo hạ nhân chăm sóc nàng thật tốt, nàng vẫn không hiểu vì sao hắn ta nặng tình với nàng như vậy? Vì sao biết nàng có mang với anh trai mình mà vẫn cố giữ nàng lại?

Kể cũng lạ, nghe tình phu quân của mình mang nữ nhân khác về nhà mà vẫn im hơi lặng tiếng như thể tính tình của Dương Mỹ đầu phải như thế, còn điềm lạ khác nữa, nàng cứ cảm thấy phủ này không giống như trước thiếu một cái gì đó rất quan trọng....phải rồi Tiểu Hạo, chẳng nghe được tiếng của Tiểu Hạo đọc bài như lúc trước, cũng chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả.

Nàng đi xung quanh xem thì thấy rất nhiều gia đình canh giữ cổng trước cổng sau, trước cửa phòng, nói chung tất cả các hướng có khả năng trốn ra ngoài được đều bị Du Thiên Vũ cho người canh giữ, nàng thấy tình hình này muốn trốn ra ngoài có vẻ hơi căng à!

Nàng xuống phòng bếp tìm đại thẩm Như Xuân, nàng đến an ủi thẩm ấy vài ba câu, nàng chắc chắn thẩm ấy lại đang tự trách bản thân cho xem, nói ra cũng không phải tất cả lỗi là ở thẩm Như Xuân mà một phần cũng do nàng, ngày đó không chịu nói thẳng ra, mọi việc mới rối nùi như vậy.

-Ăn từ từ thôi, đừng gấp xem chừng mất nhện...không sao không sao, một lát sẽ gói cho thiếu gia một ít mang về cho phúc tấn...thiếu gia đừng sợ tam vương gia sáng sớm đã ra ngoài rồi.

Đến cửa nàng nghe giọng của thẩm Như Xuân, cách nói chuyện này kiểu như sợ người khác nghe thấy vậy, thẩm gọi người kia là thiếu gia, chắc là Tiểu Hạo rồi. Nàng vui mừng mở cửa bước vào.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, thẩm Như Xuân và Tiểu Hạo đều giật mình, Tiểu Hạo hoảng hốt chạy trốn dưới gầm bàn, thẩm Như Xuân thì giấu đi những thứ trên bàn, đến khi nàng lên tiếng hỏi, thẩm ấy mới thờ phào.

-Thanh Tâm con làm ta sợ chết đi được!

Nàng cúi xuống gầm bàn nhìn Tiểu Hạo, xem tí là không nhận ra Tiểu Hạo trắng trẻo, dễ thương ngày xưa nữa, bây giờ Tiểu Hạo gầy gộc, đen nhẻm, hốc mắt xanh xao nhìn rất tội.

-Tiểu Hạo, là tỷ đây, là Thanh Tâm đây! Hốc mắt nàng rung rung.

Tiểu Hạo rung sợ ngẩn mặt lên nhìn nàng, một hồi lâu dường như vẫn chưa nhận ra nàng, nàng đứng dậy đến chỗ bếp lò, quẹt một ít nhọ nôi, rồi bôi lên mặt, sau đó trở lại hỏi Tiểu Hạo.

-Đã nhận ra ta chưa.

Lúc này Tiểu Hạo mới nhận ra, nó bật dậy nhào đến ôm chầm lấy nàng, nó òa khóc uất ức, nàng vỗ về an ủi nó một lát nó mới nín khóc.

Chắc vẫn đói bụng nên nó lại tiếp tục ăn phần thức ăn còn lại trên bàn, lâu lâu cứ ngẩn mặt lên nhìn nàng, thấy nó như vậy tim nàng cứ như thắt lại, nhưng vẫn không hiểu vì sao lại thành ra thế này? Du Thiên Vũ rất yêu thương Tiểu Hạo kia mà, vì sao lại để nó thành thế này.

-Thanh Tâm con lau mặt đi, đừng để mặt tèm nhem thế kia.

Thẩm như xuân đưa cho nàng mảnh vải ướt, nàng cầm lấy sau đó lau sạch nhọ nôi trên mặt, lúc này mới để ý, thẩm Như Xuân cứ nhìn nàng rồi thở dài.

Nàng đưa tay nắm lấy tay của thẩm ấy.

-Thẩm đừng tự trách mình nữa, con không sao đâu, mọi chuyện con sẽ tìm cách giải quyết.

Thẩm Như Xuân buồn phiền bật khóc.

-Là do ta cả...trước đây cứ nghĩ sẽ tốt cho con nhưng nào ngờ con lại...lần này lại khiến con bị nhốt ở đây...ta..ta cứ nghĩ con còn sống nếu tam vương gia biết được sẽ rất vui, sẽ trở lại là tam vương gia như ngày trước...ta không ngờ đến việc con đã là người của hoàng thượng lại mang long thai, cái thân già này của ta thật là mang quá nhiều tội... .

-Không phải lỗi của người, đừng tự trách bản thân nữa!

Nàng thấy khó xử quá.

-Phải rồi, lúc con không có ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Hạo sao lại ra nông nỗi này? Nàng chuyển qua hỏi chuyện của Tiểu Hạo.

Thẩm Như Xuân chuyển sang nhìn Tiểu Hạo ánh mắt thật sự chua xót.

-Từ ngày chôn cất con xong, tam vương gia buồn bã một thời gian dài uống đến say mềm, bỏ bê công việc, đến lúc phúc tấn được chuẩn đó là có thai, ngài ấy như thức tỉnh, trở về yêu thương phúc tấn và thiếu gia, nhưng chỉ được một thời gian, ngài ấy bắt đầu thay đổi xa lánh Tiểu Hạo, đánh đập phúc tấn, hà khắc với tất cả người trong phủ, còn nói nếu ai giúp Tiểu Hạo và phúc tấn sẽ bị đánh và đuổi khỏi phủ.Tiểu Hạo từ đó rất cực khổ, còn phúc tấn vì một lần bất cẩn bị sảy thai, sức khỏe bây giờ cũng rất yếu.

Nàng nghe mà bàng hoàng, một tam vương gia phải gọi kẻ soái ca trước đây lại biến thành người chồng vũ phu? Không phải chứ?

-Nhưng không thể đang bình thường mà lại thay đổi như thế, phải có việc gì xảy ra mới khiến một người tốt trở thành người cực kỳ xấu xa như thế.

Thẩm Như Xuân liếc nhìn Tiểu Hạo, thấy đã ăn hết thức ăn liền nói.

-Thiếu gia có phải đã no rồi không?

Tiểu Hạo gật đầu, nàng thấy có điểm lạ vì sao từ lúc này đến giờ Tiểu Hạo vẫn không mở miệng nói một từ nào?

-Vậy thiếu gia mau về phòng đi, còn chỗ thức ăn này phải giấu kỹ, đừng để bọn gia đình lấy lại đây! Thẩm Như Xuân căn dặn Tiểu Hạo.

Tiểu Hạo gật gù, rồi lấy túi thức ăn nhỏ bỏ vào trong áo, sao đó cười với nàng một cái rồi mở cửa chạy đi.

Lúc này Thẩm Như Xuân mới nhìn nàng rồi nói.

-Dạo gần đây ta có nghe được chuyện này, ta nghĩ do việc này nên tam vương gia...ta nghe mấy nha hoàng cũ kể lại, phúc tấn có thời gian làm chuyện rất mờ ám, còn nghe nói là lúc đến gặp một nam nhân khác, bọn họ còn đồn đoán rằng Tiểu Hạo...không phải là con của tam vương gia, còn cái thai vừa sảy cũng không phải của tam vương gia...

Thẩm Như Xuân vừa kể mà vừa sợ, cứ ngó ngang ngó dọc, nàng cũng bị sốc một chút, Dương Mỹ thật quá đáng, cầm sừng trên đầu phu quân mình lâu như vậy, còn bắt phu quân nuôi con kẻ khác...cú sốc này không khiến Du Thiên Vũ thay đổi mới lạ.

Nhưng dù vậy cũng không nên đối xử với Tiểu Hạo như thế chứ, nó vô tội kia mà, đợi Du Thiên Vũ về nàng nhất định giáo dục hắn ta một trận, không sống được với nhau thì dứt khoát ly dị đi, nàng nhớ không lầm thì thời đại này bỏ vợ vẫn được mà, như vậy sẽ tốt hơn cho đôi bên.

Buổi chiều Du Thiên Vũ trở về, căn dặn người làm chuẩn bị điểm tâm chiều, đặc biệt làm nhưng món nàng thích, cuối cùng làm đích thân đến mời nàng đến dùng bữa, đúng lúc nàng muốn giáo dục lại hắn ta nên không từ chối.

Gắp cá, gắp thịt, cử chỉ rất ân cần với nàng, nàng đợi đến khi nô tỳ đi ra hết mới bắt đầu mở lời với hắn ta.

-Tam vương gia ta muốn nói chuyện với ngài một chút.

Du Thiên Vũ dừng đũa, ngẩng mặt lên liền cười với nàng.

-Được, nàng nói đi.

-Hôm nay ta nghe được chuyện của Tiểu Hạo và phúc tấn.

Nói đến đây nàng chợt thấy đôi đũa trên tay Du Thiên Vũ đang bị nắm chặt, nàng cân nhắc hạ giọng xuống.

-Thật ra ta nghĩ nếu đã không thể chung sống cùng nhau thì bằng trả tự do cho nhau, Tiểu Hạo cũng không có lỗi, ngài đừng chút giận lên nó...

-Được.

Hả? Được cái gì? Nàng còn chưa chuyện đạt hết ý mà?

-Ta còn chưa nói hết.

-Ta hiểu ý nàng muốn nói, nàng muốn ta đuổi Dương Mỹ đi, lập ngày mai ta lập tức đuổi nàng ta đi.

What?? Nàng nói đuổi khi nào cái tên lãng tai này??

-Ngài hiểu lầm rồi, ta không có ý bảo ngày đuổi bọn họ, mà là trả tự do cho nhau. kiểu như là...ngài không còn yêu thương Dương Mỹ thì đừng giữ nàng ta lại, cũng đừng hành hạ nàng ta.

-Nếu nàng không muốn ngày mai, vậy ngay bây giờ ta cho người đến lời nàng ta đi!

Nàng cạn lời với Du Thiên Vũ, chẳng phải lãng tai mà căn bản không muốn hiểu những lời nàng nói, rõ ràng hắn tự ý đẩy sang ý khác.

-Du Thiên Vũ, chẳng biết vì sao ngài lại như vậy nhưng ta chỉ khuyên ngài như thế thôi ngài không nghe ta cũng đành chịu thôi.

Nàng bực tức định bỏ đi, Du Thiên Vũ nhanh tay đóng cửa lại, nàng khó chịu nhìn hắn ta.

-Ngài làm gì vậy? Ta muốn trở về phòng.

Du Thiên Vũ nhìn nàng, đôi mắt có vẻ đang dao động.

-Hôm nay nàng nghỉ lại cùng ta đi.

Hềy?? Nói cái quý gì thế hả? Nàng hoảng sợ lùi lại mấy bước chân, Du Thiên Vũ lại được đà lần thêm mấy bước.

Bình tĩnh, phải nghĩ cách đã, với một đại tướng quân nếu dùng sức phản kháng thì vô ích như trứng chọi đá thôi, phải dùng cách khác, Du Thiên Vũ đang ghét, đang sợ điều gì?

-Thanh Tâm nhất định lần này ta sẽ không để nàng rời khỏi ta nữa, ta sẽ chăm sóc nàng yêu thương nàng, nàng ở cạnh ta được không?

Gọng Du Thiên Vũ nhẹ nhàng cầu khẩn nàng, nhưng nàng lại cảm thấy hắn ta đáng sợ quá.

-Du Thiên Vũ ngai ngừng mạnh động, ta...ta nói cho ngài biết ngài mà tiến lên một bước ngài sẽ hối hận đó!! Nàng đe dọa Du Thiên Vũ.

Lời đe dọa của nàng chẳng có tác dụng, Du Thiên Vũ đột nhiên cởi bỏ áo khoát bên ngoài, nàng hốt hoảng nhìn hắn, đừng nói với nàng hắn ta muốn...ngay tại đây nhá!!!

Nàng muốn chửi thề quá huhu! Du Thiên Ân chết tiệt người đang ở đâu!!! Lòng nàng gào thét.

Nhưng cho dù Du Thiên Ân có mọc cánh bay đến cũng chẳng kịp, giờ chỉ có nàng tự cứu mình thôi.

-Du Thiên Vũ, nói...nói cho ngài biết, ta...ta đang mang long thai của hoàng thượng, ta là người của hoàng thượng, ngài dám động vào ta là tội khi quân!!! Nàng điên sâu đưa tay ôm bụng mình.

Hoàng quá nàng nói bừa, nhưng không ngờ lại có tác dụng, mặc Du Thiên Vũ chuyển sắc ngay, chắc con thú tính kia bị đập tắt rồi...nhưng hình như không ổn lắm...

Du Thiên Vũ giận dữ nhìn nàng, nhìn xuống bụng của nàng, hắn ta quay lại bàn thức ăn mang một bát canh đến.

-Nàng mau uống canh này đi.

Du Thiên Vũ mang bát canh đến miệng ép nàng uống, nàng phản kháng, hất đổ bát canh xuống đất.

-Du Thiên Vũ người làm gì thế hả!?

Bát canh đổ Du Thiên Vũ lại đem bát khác lại, kì lạ tại sao phải ép nàng uống canh, trong canh có bỏ gì sao?

Sức của đại tướng quân Thiên Long Quốc làm sao nàng có thể so bì được, hai tay nàng đều bị một tay của Du Thiên Vũ nắm lại, bát canh liên tục ấn vào miệng, dù nàng có cắn chặt răng nhưng sắp không chống đỡ nổi rồi.

-Tam vương gia!!! Tam vương gia phúc tấn xảy ra chuyện rồi!!! Tam vương gia!!

Tên gia đình ở bên ngoài lớn tiếng gọi Du Thiên Vũ, Du Thiên Vũ ném bát canh xuống đất, lấy áo khoát mặc vào, sau đó mới đi ra ngoài.

Nàng kiệt sức khụy xuống sàn nhà, hai cổ tay hiện lên vết đỏ, đau muốn chết đi được, nàng nhìn lại nước canh tràn dưới sàn nhà, không biết hắn ta muốn nàng uống cái gì nữa.

Một lúc sau đại thẩm Như Xuân có chạy đến chỗ nàng, luôn miệng hỏi nàng có sao không, lại còn sờ bụng nàng nữa, thẩm ấy nói khi nãy xuống bếp có thấy bà thuốc, thấy kỳ lạ mới đi hỏi bọn nha hoàng, mới biết Du Thiên Vũ cho người nấu thuốc này, thành canh, mà thuốc này là thuốc phá thai.

Nàng cười khổ, còn tưởng hắn ta muốn hạ độc nàng nữa.

Khi nãy có nghe nhắc đến Dương Mỹ, nàng hỏi thẩm Như Xuân thì mới biết Dương Mỹ vừa tự tử, đại phu đang cứu bên đó.

-Thanh Tâm nhân cơ hội này con mau trốn khỏi đây đi, mà khoảng đã lúc này ta có nghe tam vương gia cho người theo dõi con, con đợi đến ngày mai, tam vương gia đến tham dự hôn lễ của nhị vương gia, khi đó đến tối mới về ta sẽ giúp con trốn thoát.

Đúng vậy nàng phải trốn khỏi đây, ngài may hôn lễ nhị vương gia...nhị vương gia? Du Thiên Ân?

-Thẩm nói ngày mai hôn lễ của ai? Nàng hỏi lại.

-Ngày mai là hôn lễ của nhị vương gia, nghe nói thành thân với Ngọc tiểu thư nhi nữ của thái úy đại nhân.

Nàng...bây giờ phải phản ứng thế nào đây? Rõ ràng đi cứu sư phụ mà, sao giờ lại thành hôn với người ta? Cái quý gì thế?

Nàng mặt hầm hầm đứng dậy bỏ đi, đại thẩm Như Xuân vội chạy theo.

-Thanh Tâm con định đi đâu đó.

Nàng nhất quyết không dừng lại, lúc này khí thế nàng đang hùng hổ, gặp người nàng đánh người gặp quý nàng đánh cả quý.

- Con đi cướp lại phu quân!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Nàng biết một mình đánh không lại bọn họ, nhưng nàng liều chết, bọn họ dám đánh nàng thật sao?

- Ta nhắc lại các ngươi mau tránh đường!! Nàng quát lớn.

- Tiểu thư người đừng làm khó bọn ta nữa, tam vương gia có căn dặn rồi, nếu để tiểu thư đi chúng ta không sống được đâu.

- Đúng đó, tiểu thư mau về phòng đi!

Nàng thờ dãi nhìn bọn họ.

- Đã nói nhẹ nhàng nhưng các ngươi không nghe, vậy thì đừng trách ta.

Nàng quay đầu tìm vũ khí, chẳng thấy cái gì ra hồn, lấy đại bình rượu của bọn họ, đập một phát rồi lấy mảnh đe dọa bọn họ, bây giờ nàng sẽ như chí phèo rạch mặt ăn vạ.

- Nếu các ngươi dám ngăn cản ta, ta sẽ tự cắt vào mặt mình! Nàng lớn tiếng đe dọa.

Đúng thật có hiệu quả, bọn họ điều lùi về sau mấy bước.

- Tiểu thư xin người đừng làm khó bọn ta.

- Tam vương gia nhất định sẽ giết bọn ta.

Mặc cho bọn họ cầu xin, nàng được nước lần tới cuối cùng nàng cũng ra được bên ngoài và bỏ chạy ngay lập tức, bọn họ định đuổi theo nhưng đại thẩm Như Xuân nhanh trí giả vờ ngất xỉu để cản trở bọn họ.

Nàng sợ bọn họ đuổi theo sau cô tình đi lòng vòng một lúc mới đi đến phủ Du Thiên n, nhưng mà tại sao người canh giữ lại đông hơn chỗ phủ Du Thiên Vũ vậy? Mười người canh ngoài cửa, cửa sau cũng mười người?

Nàng định theo cách lúc trước để lên vào nhưng mà mỗi người ra vào phủ đều phải tra xét kỹ càn, đến thùng rau củ cũng bị lật tung ba lần, có thể nói con ruồi còn khó qua được.

Vì sao một hôn lễ mà lại canh gác như vậy, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là ai làm. Nàng phải làm sao mới vào trong đó được đây!

- Tìm cho kỹ một chút, nam nhân thấy giống cũng phải giữ lại.

Nàng chợt nghe tiếng của Du Thiên Vũ, chẳng nhẽ lại nhanh như vậy đã đuổi đến, nàng xui quá rồi!!

Nàng nhanh chân tìm chỗ trốn, đợi đám người bọn họ đi qua một lúc mới dám lộ mặt ra, Du Thiên Vũ dẫn rất nhiều người đi tìm nàng, người dân xung quanh cũng hiếu kì chỉ trỏ bàn tán.

Nghĩ mãi chẳng nghĩ ra cách đi vào trong phủ, tên Du Thiên n đó thật sự sẽ lấy Ngọc Tường Lam sao? Dù không phải yêu thương, dù cuộc hôn nhân không phải thật, nhưng như vậy nàng vẫn mang tiếng người thứ ba.

- Cô nương có phải muốn mua kẹo hồ lô không?

Đang mãi nhìn vào trong phủ, đột nhiên có một đại thúc bán kẹo hồ lô đứng trước mặt nàng, nàng giờ này tâm trạng đâu mà ăn kẹo nên lắc đầu nói:

- Đại thúc con không mua đâu.

Vị đại thúc kia dù nàng bảo không mua nhưng vẫn đứng trước mặt nàng, nàng thấy kì lạ nên mới chú ý nhìn đại thúc này, hình như...gặp ở đâu rồi thì phải.

- Thanh Tâm cô nương mau đi theo ta, ngoài đây đang rất nguy hiểm, người của tam vương gia đang tìm cô nương khắp nơi.

Vị đại thúc kia đột nhiên đổi giọng, mà giọng nói này rất giống A Triệu, nhưng A Triệu đã mất rồi còn đâu? Vậy người này là ba của A Triệu sao?

-Đại thúc người là ai sao lại biết ta, còn biết tam vương gia đang tìm ta? Nàng nghi ngờ nhìn vị đại thúc trước mặt.

-Không kịp rồi, mau đến chỗ an toàn rồi ta sẽ kể rõ sự tình với cô nương sau.

Đúng lúc đó phía xa xa nàng lại thấy đám người của Du Thiên Vũ quay trở lại, vị đại thúc kia nhanh tay lôi kéo nàng đi lẫn vào dòng người trên phố, cuối cùng đi thêm hai ngõ phố đến một căn nhà nhỏ, có phần hơi ẩm ướt.

Vị đại thúc kia loay hoay mở gì đó trên mặt một lúc sao kéo nguyên một mảnh da nhăn nheo ra ngoài, nàng sợ hãi lùi về phía sau mấy bước.

-Người...người là ai.

-Thanh Tâm cô nương đừng sợ, là ta đây, ta là A Triệu đây.

Vị kia đưa lau những vết dơ trên mặt, sau đó nàng mới nhận ra người kia đúng thật là A Triệu, nhưng A Triệu mất rồi à?!

-A Triệu...nhưng A Triệu đã...

-Đúng vậy trên thực tế ai cũng nghĩ ta đã chết nhưng rất may mắn vẫn còn sống, cô nương đừng sợ ta thật sự còn sống.

Nàng vẫn thấy khó tin quá, rõ ràng Du Thiên Vũ cũng đã xác nhận A Triệu đã mất rồi kia mà.

-Chuyện này kể ra thì phần lớn ta sống được là do ông trời thương sót, khi bị người của Diệp Quế Trung bắt lại, ông ta vì quá tức giận đâm ta một dao vào ngực, vì mất máu quá nhiều ta ngất đi, cứ tưởng ta đã chết ông ta liền bảo người đi xử lý, cũng may ngày thường ta đối xử với mọi người rất tốt, nên bọn họ mới che giấu việc ta còn hơi thở, cuối cùng là lên đem ta về cho gia gia, gia gia từng là thái y trong cung nên cứu ta được một mạng.

-Ra là như vậy, quả thật là rất may mắn. Ta cũng phải đa tạ và xin lỗi người một câu, vì ta mà người suýt chút nữa là chết.

Nàng cũng như gỡ một chút gánh nặng trong lòng, suy cho cùng việc A Triệu gặp nguy hiểm một phần cũng là do nàng.

A Triệu lắc đầu.

-Việc hôm đó là do ta tự quyết định, không liên quan đến cô nương. Phải rồi vì sao người của tam vương gia lại đuổi theo cô nương? Còn chủ nhân nữa vì sao lại thành thân với Ngọc tiểu thư?

Nàng thở dài một cái rồi mới trả lời A Triệu.

-Chuyện của tam vương gia nói ra rất dài dòng, còn chuyện thành thân của Du Thiên Vũ ta cũng muốn biết đây...ừ...nhưng tiếc là bọn người đó canh gác quá kỹ, không có cách nào để lên vào.

-Khi nghe tin chủ nhân thành thân ta cũng bất ngờ nghĩ rằng tân nương sẽ là cô nương nhưng lại là Ngọc tiểu thư, lúc đấy đoán là chủ nhân bị ép buộc, ta mới đánh liều để xem có giúp được chủ nhân không, nhưng tiếc là vết thương vẫn còn quá thật không thể lên vào trong phủ được. Lại trùng hợp thấy cô nương lấp nó đi quanh phủ, còn lẫn trốn người của tam vương gia nữa.

Nàng thở dài mấy cái, nàng thấy số phận tình duyên của bản thân lận đận quá, cứ như phim hàn quốc ấy, gặp ghềnh sóng gió thật đau khổ quá đi!

-Từ đây đến sáng mai nếu không giúp chủ nhân trốn khỏi đó thì e rằng cả đời người bị Diệp Quế Trung trời buộc.

Lời của A Triệu nói rất đúng, chỉ cần hôn lễ này thành công, cả con người Du Thiên Vũ sẽ bị lão ta thao túng, làm chuyện đại nghịch bất đạo, giết anh cướp ngôi.

-Nhưng chẳng thể nào vào được trong phủ làm sao mà cứu đây? Nàng chau mày lo lắng.

-Phải chi không có vết thương này thì mọi chuyện sẽ được giải quyết rồi! A Triệu đưa tay chạm vào ngực mình.

Nàng đi đến cái bàn gỗ bên cạnh và ngồi xuống, tay chống lên cằm suy nghĩ, A Triệu chợt nhớ ra một việc liên, đi vào phía trong nhà, một lúc sau mang ra một bình trà.

-Lo nói chuyện quên mất mời cô nương uống trà, là trà bình thường mong cô nương đừng chê.

Nàng cười khổ một tiếng, giờ này còn quan trọng mấy chuyện này nữa sao, lúc này phải nghĩ cách thật nhanh.

Ngồi ngẫm nghĩ thật lâu đầu nàng chợt lóe lên tia sáng, nàng nhớ có xem một bộ phim gì đó nàng quên mất tên rồi, nữ phụ vì oán ghét nữ chính mà lúc nữ chính chuẩn bị đám cưới với nam chính mà chạy đến nhà nữ chính làm nữ chính ngất đi, còn mình thế chỗ làm cô dâu, đến lễ đường rồi náo loạn một phen. Chính xác là như vậy, nàng có thể chạy đến chỗ của Ngọc Tường Lam đánh ngất cô ta, sau đó giả vờ làm tân nương, rồi lên vào trong phủ của Du Thiên Vũ, sau khi hôn lễ thành công thì lão già Diệp xấu xa kia sẽ không cho canh gác nữa, lúc đó nàng dẫn Du Thiên Vũ chạy trốn!!

“Bốp” - Chính xác là như thế!!! nàng đập tay xuống bàn.

“phụt” A Triệu vừa uống một ngụm trà vào miệng, đột nhiên nàng lại bất ngờ làm vậy báo hại hắt phun hết thủy ra ngoài, A Triệu ngượng ngùng lau nước trà chảy trên miệng.

Còn nàng căn bản không để ý đến, lúc này mới nhìn A Triệu.

-A Triệu từ đây đến chỗ của Ngọc Tường Lam mất bao nhiêu thời gian?

A Triệu lấy lại vẻ bình thường rồi trả lời nàng.

-Khoảng nửa canh giờ nếu đi bằng xe ngựa. Có phải cô nương đã nghĩ ra cách gì hay.

Nàng đắc ý gật đầu.

-A Triệu chuẩn bị mượn một chiếc xe ngựa tốt nhất, chúng ta chuẩn bị cho kế hoạch hoán đổi tân nương- cướp lấy tân lang!!

A Triệu nghe vẫn chưa hiểu lắm, nhưng vẫn nhanh chóng đi chuẩn bị xe ngựa, dù gì có kế hoạch vẫn tốt hơn ngồi nhìn, với lại thường ngày vẫn thấy vị Ngõ Thanh Tâm này thông minh lanh lợi, chắc chắn kế hoạch kia sai được.

Sáng hôm sau. Đoàn xe ngựa rước tân nương khởi hành làm khắp phố nhộn nhịp như hội, người dân kéo ra xem vị nhị vương gia chưa từng thấy mặt kia.

Hồi ôi những người từng chê bai nhị vương gia thì tự giác và vào miệng mình mấy cái, những người khác thì mừng rỡ nhận ra thì ra vị nhị vương gia này là khách quen quá tiệm mình, mấy vị cô nương khuê các thì thẹn thùng nhìn nhị vương gia tuần tú, khí chất ngời ngời đang mặt hi phục màu đỏ tôn quý kia, thật sự lực sát thương quá lớn.

Ai nói nhị vương gia ốm yếu bệnh tật? Vừa xấu vừa ăn chơi? Mấy người đó nên tự chột mình mù đi!

Đoàn rước tân nương một lúc đã ra khỏi thành, mọi người vẫn chen lấn nhìn nhìn ngó ngó, thậm chí còn đi theo sau một đoạn khá xa.

Mất nửa canh giờ đoàn rước dâu mới đến phủ, Ngọc Lưu Tinh và hết thảy sáu bà vợ mặt mày hớn hờ ra đón tiếp Du Thiên Vũ, hắt mặt mày không có lấy một chút vui vẻ, cứ mặt lạnh bước xuống ngựa.

-Mau đưa người ra.

Du Thiên Vũ nói vồn vện mấy câu mà khiến cả nhà Ngọc Lưu Tinh cứng đờ người, theo lẽ phải nên vào trong bái lạy tổ tiên, nhạc phụ nhạc mẫu, rồi mới được rước tân nương, ở đâu ra cái kiểu ngang ngược như vậy?

Ngọc Lưu Tinh nổi giận nhưng vẫn cố nén vào trong, dù gì người trước mặt vẫn không thể đắc tội, xem như nhẫn nhịn vì sự phiệp lớn.

Như tục lệ, tân nương bước ra khỏi nhà không thể để chân chạm đất, thế nên bà mới cực khổ công tân nương ra ngoài kiệu, sau khi người đã vào kiệu, đoàn rước tân nương liền đổi hướng quay về phủ, còn Ngọc Lưu Tinh hừ một tiếng rồi bỏ vào nhà.

Thêm nửa canh giờ đoàn đã quay lại phủ, người kéo đến xem còn đông hơn lúc nãy, Du Thiên Vũ xuống ngựa định bỏ đi vào trong nhưng bà mới liềm mạng kéo lại.

-Nhị vương gia chưa được vào, người còn phải đá cửa kiệu, nhanh lên tân nương đang đợi người!!

Du Thiên Vũ mặt mày khó chịu không vừa ý chút nào, nhìn nhiều người như vậy, nếu hắt làm trái ý thì có chút khó coi, hắt hờ hững đến đá kiệu một cái rồi đi ngay vào trong phủ, mặt mày bà mai đây hắc tuyến, cổ nặn nụ cười đặc trưng của bà mai mà dẫn tân nương vào.

Có điệu vị tân nương này có kì lạ, đi được mấy bước thì xem ngă, tướng đi cũng rất khó coi, bà mới nở nụ cười méo mó khó coi không kém, trong cuộc đời mai mỗi lần đầu gặp cặp tân nương, tân lang như thấy này...

Tân nương đi vào phòng khách, đông đảo các vị đại nhân đều có mặt, phía trên có một cái ghế lớn là đương kim hoàng thượng ngồi, bên cạnh có hai chiếc ghế nhỏ, giành cho thái hậu và Hà phi nương nương ngồi.

Mọi người ngạc nhiên khi thấy Du Thiên Vũ bước vào một mình, một lúc sau mới thấy bà mô dẫn tân nương vào.

-Tân nương đến đây~! Bà mới cố tạo không khí vui vẻ.

Nhưng đáng tiếc công sức đổ sông đổ bể cả rồi, tân nương bước qua ngạch cửa lại bị vấp, lắc qua lắc lại cuối cùng cũng nhờ bám vào cánh cửa kế bên mới không ngã nhào.

Các vị đại nhân kia người thì cố nén cười, người thì đưa mắt nhìn nhau, còn ba vị trên kia cũng tròn mắt nhìn vị tân nương này. Du Thiên Vũ thấy hành động vừa rồi cũng liếc nhìn một chút, mặt hắt hơi nhếch lên một chút.

-G..Giờ lành đã đến rồi mau tiến hành lễ thành hôn! Bà mới đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Vị tân nương kia tiến lên đứng ngang hàng với Du Thiên n, bà mới chuẩn bị hô lên thì Du Thiên n lên tiếng ngăn cản.

-Khoan đã.

- n Nhi có chuyện gì thì sau khi làm lễ rồi hãy nói, để qua giờ lành không tốt đâu.

Mộc Linh Đan nhìn Du Thiên n khuyên nhủ một câu, bà mới nghe vậy liền yên tâm làm công việc của mình.

-Tân lang tân nương bắt đầu hành lễ, nhất bái...

-Khoan đã.

Du Thiên n lại lên tiếng bảo dừng, các quan lại tiếp tục liếc nhìn nhau, Mộc linh Đan có chút bức mình, còn Du Thiên Minh, sắc mặt không nhìn ra được.

- n Nhi có chuyện gì sao? Mộc Linh Đan hỏi.

Du Thiên n liếc nhìn bà ta, sau đó nhìn sang Du Thiên Minh.

-Xin phép hoàng thượng cho hoàng đệ được mời các vị đại nhân ở đây ra ngoài, còn có các cung nữ, thái giám

Mộc Linh Đan định mở miệng nói, thì Du Thiên Minh lên tiếng cho phép.

-Được, các khanh có thể lánh mặt đi một chút.

Hoàng thượng đã ra lệnh, các quan lại dù không hiểu chuyện gì vẫn lần lượt rời khỏi, các cung nữ thái giám cũng lần lượt ra theo, còn bà mới đứng đó nhìn bọn họ, Du Thiên n lướt ánh mắt nhìn bà mới, bà mới ngậm một hồi lâu rồi nói

-Nô tỳ còn phải giúp ngài làm lễ...à thôi chắc không cần nữa...

Bà mới bắt gặp ánh mắt không thiện cảm của Du Thiên n tự động đi ra ngoài, còn giúp bọn họ đóng cửa lại nữa.

- n Nhi rốt cuộc có chuyện gì? Sao con lại đuổi hết tất cả ra ngoài? Mộc Linh Đan hỏi.

-Vì chuyện sắp xảy ra, càng nhiều người biết thì càng rắc rối, càng nhiều người biết danh dự của hoàng thất càng bị bôi nhọ.

Mộc Linh Đan hơi chột dạ.

-Chuyện gì mà nghiêm trọng đến vậy?

Du Thiên n không đáp, ánh mắt chuyển sang vị tân nương đang đứng lác lác không vững kia, hắn đưa tay đỡ lấy rồi dìu tân nương ngồi xuống ghế, tiện tay vén tấm mạng che mặt xuống.

-Nàng muốn đầu mình gãy sao mà đội cái này lên đầu, còn mạng giấy cao như vậy? Còn cả gan đòi tân nương, không biết nguy hiểm sao hả? Du Thiên n véo mũi ai kia.

Nàng bất ngờ nhìn hắn, rõ ràng đã che kỹ như vậy làm sao mà nhận ra, nhận ra lúc nào? Khi này còn lạnh lùng thế cơ mà.

-Nữ nhân này là ai? Đây đâu phải Ngọc Tường lam? Mộc Linh Đan chỉ vào nàng.

Du Thiên n quay lại nhìn thẳng vào Mộc Linh Đan rồi nói:

-Điều này không quan trọng, điều quan trọng bây giờ là lúc thái hậu như bà nhận mọi tội lỗi, nếu bà còn muốn chối thì ta có bằng chứng, người đâu mang lên.

Ở phía sau, một đám gia đình bước lên, mang lên mỗi người mười cuốn sổ ghi chép trên tay, mọi thứ đều đặc trên bàn.

-Đây là tất cả bằng chứng được ta thu thập ba năm trời, trong đó có ghi chép tường tận những người mà thái hậu đây từng gặp qua, nhưng việc mà thái hậu dùng kế hại người, cuối cùng còn có...ghi chép lại tường tận loại chất độc mà thái hậu đây hạ độc mẫu thân ta, còn có ghi lại tường tận những chất độc nào...còn nếu những chửi cửi này không đủ làm hoàng thượng tin tưởng vậy chỉ bằng để cho thái hậu đối chất cùng bằng chứng sống, người duy nhất sống sót khỏi cuộc truy xác của thái hậu đây.

Du Thiên Minh sắc mặt xám lại, Hà phi nương nương thấy vậy liền đến nắm chặt lấy tay hắn, ánh mắt nàng ta cũng lo lắng nhìn Mộc Linh Đan. Hiện giờ bà ta cả người như đông cứng lại, vì quá sốc trước tình huống này.

Còn nàng ngồi đó nhìn cảnh mà tim đập thình thịch, nàng là đang chứng kiến vụ vạch mặt boss cuối của Du Thiên n.

-Cực phụ người có thể đi ra đây đối chất, mới hận cả đời của người sắp trà được rồi, chẳng phải người đợi giây phút này lâu rồi sao?!

Diệp Quế Trung ngồi trong phòng đằng sau, ly trà trên tay cũng bị bóp nát, kế hoạch cả đời điều bị đứa cháu ngu ngốc này phá hỏng cả rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Mộc Linh Đan tức giận đến xanh cả mặt, cảm giác đè phòng trước giờ đối với nghiệt chủng này quả không sai, không ngờ đè phòng lâu như vậy vẫn bị nó quay đầu cắn tằm, Du Thiên n hôm nay là ngày người phải chết.

- n Nhi con nói bấy cái gì đó, ai gia làm sao có thể làm ra mấy chuyện đó, năm xưa mẫu thân của con vì sinh khó mà chết, ta thương con mới mang con về nuôi dưỡng, nay con lại đồ tội lên đầu ai gia...còn những chuyện con kể kia ta làm sao có thể ác độc như vậy?

Mộc Linh Đan giả vờ buồn bã nhìn Du Thiên Minh.

-Hoàng thượng ai gia thật đau lòng, hoàng thượng phải lấy lại công bằng cho ai gia, có tiền để chứng giám ai gia chưa một lần...

-Bà vớ trước đây quả thật chẳng thay đổi, nhiều lúc ta tự hỏi có phải lúc còn trẻ và bây giờ hoàn toàn là hai người khác nhau? Đã lâu không gặp Mộc Linh Đan.

Tiếng nói phát ra trước con người thì đi ra sau đó, Diệp Quế Trung hiêng ngang đứng trước mặt Mộc Linh Đan.

Mộc Linh Đan thoáng sợ hãi nhìn người đang đứng phía trước, tay không tự chủ rung lên bấu vào thành ghế.

-Sao nào? Thấy người quen có cần sợ như vậy? Hay là do bà có tật giật mình?

Du Thiên Minh quan sát ông ta, rồi nhیب sắc mặt của mẫu thân, có điểm bất thường nên vội lên tiếng hỏi.

-Người ở dưới là ai? Sao thấy trẫm không hành lễ?

Diệp Quế Trung nhìn Thăng vào Du Thiên Minh, cười nhạt trong lòng, nếu không phải do n Nhi không hiểu chuyện, thì hai người đã phải quỳ gối trước mặt ông ta rồi. Nhưng hiện giờ tình thế không tốt, chỉ có thể rút lui nhẫn nhịn.

-Thảo dân là Diệp Quế Trung là cực phụ của n Nhi, bái kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế! Diệp Quế Trung quỳ xuống.

-Cực phụ? Chẳng phải nhị đệ đã không còn gia quyến bên ngoại? Ta được biết cả nhà họ Diệp đã bị cướp giết sạch?

-Bẩm hoàng thượng, năm đó có người truy sát cả nhà họ Diệp chỉ vì chúng thảo dân biết được tội ác tày trời của...thái hậu đây! Vì muốn che mắt nên tung tin là bị cướp, thảo dân may mắn trốn thoát, vì muốn giải oan cho cả nhà trên dưới còn có lấy lại công bằng cho muội muội Diệp Quế Chi.

Mộc Linh Đan trán đỏ đầy mồ hôi lạnh.

-K..Không phải, hoàng thượng đừng nghe bọn chúng nói bấy, ai gia là mẫu thân của hoàng thượng người đừng để ai gia bị bọn chúng nhục mạ như vậy!!

Mộc Linh Đan bình thường dù hoàn cảnh nào cũng rất bình tĩnh mà giải quyết, nhưng mà hôm nay người trước mặt, tương là đã chết này, nhất quyết công kích bà ta, bà ta sắp chịu đựng không nổi rồi.

-Nam Giang đâu, Nam Giang mau vào đây cho ai gia, ai gia mệt rồi ai gia muốn hồi cung! Mộc Linh Đan gọi to

Thái giám Nam Giang ở ngoài nghe được tiếng gọi liền muốn đi vào, nhưng Du Thiên Minh bên cạnh liền ra lệnh.

-Không có lệnh của trẫm không ai được phép bước vào!

Mộc Linh Đan bàn hoàng nhìn Du Thiên Minh.

-Hoàng thượng ai gia...

-Mẫu hậu xin người nán lại một chút, nếu người nói bản thân không làm những chuyện đó thì nhất định thần nhi sẽ đòi lại công bằng cho mẫu hậu.

Du Thiên Minh hít một ngụm khí lạnh, siết chặt đôi tay của Hà Thu Nguyệt, hiện giờ lòng hần vừa đau vừa sốt. Mấy hôm trước hoàng đệ của hần vào

cung, thú tội với hắn lúc đầu hắn còn tưởng hoàng đế đùa với mình, nhưng thật không ngờ...

Còn nàng, căng thẳng đến nỗi chẳng dám ngồi khom lưng, nếu Du Thiên Minh biết được mọi chuyện thì sẽ ra sao đây, thái hậu dù gì cũng là mẹ của hắn ta, còn Du Thiên n tội mưu phản đầu phải nhẹ, tên gốc này..

-Nếu ngươi đã nói như vậy thì chắc hẳn ngươi có chứng cứ? Những chứng cứ trên giấy kia cũng không thể chứng minh nó là thật.

Diệp Quế Trung cười thầm.

-Khỏi bầm hoàng thượng, chất độc mà thái hậu dùng năm xưa là loại có giới hạn, nơi làm ra hiện giờ vẫn còn bán, chỉ cần người cho người đến tra hỏi là kiểm tra sổ sách nơi đó sẽ có tên của thái giám Nam Giang, vì nơi đó mỗi người mua điều phải để lại danh tính thật, còn người sợ những bằng chứng này không thật chỉ cần cho người điều tra theo những người có tên trong đó, chắc hẳn mọi việc xấu của thái hậu sẽ được...

-Ngươi câm miệng cho ai gia!! Mộc Linh Đan tức giận quát.

Chọc tức được bà ta Diệp Quế Trung càng khoái chí.

-Thái hậu đây vì sao lại tức giận như vậy? Là có tật giật mình hay sao? Thảo dân thật không biết khi leo lên chức thái hậu cao quý kia người mỗi tối ngủ có ngon không? Có mơ thấy muội muội của thảo dân về đòi mạng không?

Mộc Linh Đan càng thêm tức giận, lý trí cũng không còn kiên định. Trước mặt con trai bà ta luôn xây dựng hình tượng người mẹ mẫu mực, nhân hậu hôm nay tên cầu nô tài này lại bêu xấu trước mặt như vậy, khi xưa quả thật quá sơ suất, có nhảy xuống vực cũng phải tìm thấy xác. Chuyện của Diệp Quế Chi cũng không thể trách một mình bà ta được.

-Ngươi hỏi ai gia ngủ có ngon không? Vậy bản thân ngươi ngủ có ngon không? Có bị muội muội của ngươi về đòi mạng không? Còn ngươi Du Thiên n ngươi có thấy bản thân mình ngu ngốc không? Để tên cầu nô tài này xỏ mũi nhiều năm như vậy? Mộc Linh Đan chuyển sang nhìn Du Thiên n.

-Bà có ý gì? Du Thiên n nghi ngờ đáp.

-Đúng là ai gia năm đó vì ganh ghét mẫu thân ngươi được tiên đế sủng ái, suy nghĩ chưa thấu đáo nên mới hạ độc nàng ta, nhưng ngươi có biết người hạ độc mẫu thân ngươi là ai không? Không phải một lần mà là hạ độc từ lúc mang thai cho đến sinh ngươi ra, người đó chính là người ngươi gọi một tiếng Cựu Phụ, nói cách khác chính lão ta tự tay giết muội muội của mình.

What the hell?? Nàng nghe có nghe nhầm không đây? Diệp Quế Trung là người hạ độc, vậy ông ta còn đi kêu oan cái quái gì?? Còn Du Thiên n...nàng đưa mắt nhìn Du thiên n.

Du Thiên n nghe xong cũng chẳng có phản ứng gì, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy mi mắt hắn đang rung.

Diệp Quế Trung giật mình khi nghe Mộc Linh Đan nói, ông ta không ngờ bà ta dám nói ra chuyện này, được lắm dám nói ra những chuyện này, hôm nay nhất định phải nói hết, dù gì người thiết thời lớn nhất không phải ông ta.

-Mộc Linh Đan chuyện hạ độc không phải chủ ý của ngươi sao? Chẳng phải ngươi lợi dụng tình cảm của ta để ép buộc ta làm sao?

Mộc Linh Đan chột dạ, quát lên.

-Ngươi im miệng cho ta, ngươi đừng có nói bậy, ai gia với ngươi có liên quan gì nhau, ai gia trước sao vẫn một lòng với tiên đế, ngươi còn dám nhục mạ ai gia, ai gia nhất định cho ngươi chết không toàn thây.

Diệp Quế Trung nghe xong liền cười lớn tiếng.

-Ha ha quả nhiên bà vẫn tàn độc như vậy, trước đây mắt ta quả thật bị mù rồi, bị mù nên mới thấy bà dịu dàng mà đem lòng yêu thương bà, bị mù cho nên mới bị bà lừa gạt, nghe theo lời bà hạ độc muội muội ta nhưng lúc đó bà nói đó chỉ là thuốc bỏ thai không ảnh hưởng đến muội ấy nào ngờ loại chất độc không có thuốc giải. Chắc bà còn nhớ cái đêm của mấy chục năm trước chứ, hôm đó tuy ta say rượu nhưng vẫn nhớ được dáng vẻ kiêu diễm của bà, tiên đế mà có sống lại thì biết được hoàng hậu của mình lăng loàn như vậy cũng sẽ tức chết.

“xoảng” Mộc Linh Đan cầm chén trà ném thẳng vào người Diệp Quế Trung.

-Ngươi...Ngươi Câm miệng lại! Mộc Linh Đan nghiêng răng ken két.

Diệp Quế Trung định nói tiếp nhưng bị Du Thiên Minh lớn tiếng cướp lời.

-Các ngươi câm miệng lại cho trẫm, những chuyện nhục nhã này các ngươi có thể nói ra như vậy? Hôm nay trẫm nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Du Thiên Minh đưa mắt nhìn Mộc Linh Đan, ánh mắt hiện rõ sự bi thương, và vô cùng oán hận.

Mộc Linh Đan đau lòng, cổ ra sức giải bày.

-Không phải, không phải, hoàng thượng phải tin ai gia, ai gia chưa từng làm chuyện có lỗi với tiên đế, năm xưa vì biết Diệp Quế Trung có ý với ai gia nên

lợi dụng ông ta ra tay hạ độc, còn chuyện đêm đó, ta cho cung nữ giả thành ta đi đến đó, hoàng thượng có thể điều tra, phụ thân của cung nữ đó trước đây là thái y trong cung, sau đêm đó cung nữ đó đã mang thai ta lên lúc cho cung nữ đó rời khỏi hoàng cung.

Mộc Linh Đan thấy tình hình không ổn nên nói toàn bộ sự việc, Diệp Quế Trung cười nhạo cho rằng những chuyện đó là bịa đặt, nhưng trong lòng lại suy nghĩ về đêm đó...đúng là Mộc Linh Đan đêm hôm đó rất khác thường, nhớ sau hôm đó ông ta phát hiện trên áo mình có vết máu, liền hỏi Mộc Linh Đan nhưng bà ta ngập ngừng bảo hôm đó vừa đến kỳ nguyệt sang...có khi nào...những lời vừa nãy đều là sự thật.

-Ngươi nhớ ra rồi chứ gì? Ngươi biết vì sao cung nữ Cẩm Tú cứ thấy ngươi là tránh mặt không? Vì nàng ta chính là người cùng ngươi đêm đó!! Mộc Linh Đan nói thêm vào.

-Mộc Linh Đan bà nghĩ ta sẽ tin ngươi sao?

-Là sự thật, ngươi đừng cố chấp không tin, nếu biết có ngày hôm nay, năm đó ta nhất định chờ xác ngươi được chôn ba tấc đất mới yên tâm

-Đồ nữ nhân...

“Rầm” Du Thiên Minh vỗ bàn, hai người bọn họ thôi không tranh cãi, Du Thiên Minh tức giận nói.

-Điều quan trọng bây giờ không phải là tranh cãi việc người nào đúng người nào sai, mà là người bị các người tổn thương đang đứng đây này, Diệp Quế Trung ngươi che giấu việc ngươi hạ độc Diệp Phi với nhị đệ, ngươi có từng nghĩ cháu mình đau khổ thế nào? Mấy hôm trước đến thú tội với trẫm nhị đệ còn cầu xin trẫm tha cho ngươi một mạng. Còn mẫu thân ngươi có biết con đã cãi nhau với nhị đệ chỉ vì bênh vực ngươi, nhưng hết thấy những việc này người biết con thất vọng thế nào không? Ngươi mẫu thân hiền dịu, luôn nói lời hay lẽ phải với con, chẳng lẽ chỉ là người đang giả vờ với con thôi sao?

Nàng nhìn thấy khóe mắt Du Thiên Minh ứa nước mắt, có nỗi đau nào bằng biết mẹ mình là một người xấu, giết người không rung tay, nghĩ mọi kế độc hại người, có nỗi đau nào bằng khi đứa con mình yêu thương lại thất vọng về mình, nhìn mình bằng ánh mắt sợ hãi,nàng lắc đầu tiếc thay bọn họ. Còn Diệp Quế Trung về mặt tràn đầy hối hận nhìn Du Thiên n, nhưng ánh mắt hắn đã trở nên trầm lặng, phản phát sự giá lạnh như một dòng sông phủ đầy băng tuyết.

- n Nhi...thật ra cụ phụ muốn nói với con về chuyện này..nhưng vẫn chưa có cơ hội thích hợp chứ không phải là lừa con. .

-Đủ rồi. Không cần giải thích thêm gì nữa, chuyện này cũng do bản thân ta, nuôi thù hận trong lòng để ông lợi dụng làm việc xấu, luôn miệng bảo phải đòi lại còn bằng cho mẫu thân ta nhưng sao? Chẳng qua làm những việc đó là vì muốn trả thù riêng. Nhưng điều ta không ngờ nhất vẫn là người ra tay giết mẫu thân lại là người thân, chính là người đại huynh đáng kính của mẫu thân, ông còn có lương tâm không!!!

Du Thiên n hai mắt đỏ ngầu nhào đến nắm cổ áo của Diệp Quế Trung, ông ta quả thật rất hối hận về những chuyện đã làm, ông ta cũng không muốn kết quả như vậy, chỉ vì quá mù quáng yêu thương không đúng người. .

Bàn tay siết cổ áo dần chuyển lên cổ, tay lực siết càng mạnh, Diệp Quế Trung cũng bỏ mặt không phản kháng, cứ như thế nàng sợ sệt có án mạng mắt.

-Du Thiên n, chàng bình tĩnh lại một chút...bỏ tay ra đi, nếu chàng ra tay giết chết lão ta, thì hành động đó khác gì lão?

Nàng đi đến nắm lấy tay áo của Du Thiên n, nhưng vẫn không có dấu hiệu buông tay nàng mới quay đầu lại nhìn Du Thiên Minh cầu cứu, khuyên giúp hắn vài câu.

-Đúng đó nhị đệ, trẫm nhất định bắt tất cả người có liên quan phải chịu tội cho dù...là thái hậu trẫm vẫn sẽ công minh xử phạt.

-Chàng mau bỏ tay ra đi, nghe lời ta bỏ tay ra đi! Nàng nhỏ nhẹ khuyên nhủ tiếp.

Lần này Du Thiên n cũng chịu buông tay, sau đó lạnh lùng nói với Diệp Quế Trung

-Từ nay về sau Du Thiên n không có bất kì quan hệ nào với ngươi,với Diệp gia càng không có, vì ngươi không đáng.

Du Thiên n vừa nói xong là liền đẩy cửa bỏ ra ngoài, nàng thấy hắn lúc này tâm trạng cực kỳ xấu, sợ sẽ xảy ra chuyện nữa nên chạy theo, mà khổ nỗi đôi giày dưới chân khó đi quá đi, quần áo, rồi mũ đội đầu cũng mấy ký vát trên mình thật sự không thể đuổi kịp hắn.

Nàng quay lại thì Du Thiên Minh cũng đi ra, phía sau hai binh lính đang giữ tay Diệp Quế Trung, còn Thái Hậu mặt bí xị đi bên cạnh hắn ta, Hà Phi thì buồn buồn nép bên cạnh Thái Hậu.

-Thanh Tâm mọi chuyện qua rồi, muội ở lại cố gắng khuyên nhủ nhị đệ, những lúc này đệ ấy cần muội nhất, trẫm phải hồi cung rồi.

Nàng gật đầu.

-Hoàng thượng cứ yên tâm

Sau đó nàng bước qua một bên nhường đường cho bọn họ, nàng nhìn thê thảm nhất vẫn là Diệp Quế Trung, bao nhiêu năm nuôi hận thù trong lòng, gồm binh, mua chuộc quan lại chờ ngày mưu phản, nhưng không ngờ mọi chuyện lại kết thúc đơn giản thế này..

.....

Tại căn nhà nhỏ phía ngoại thành, một cô nương xinh đẹp đang khóc lóc thê thảm, tay trần điều bị trói trên ghế, lại có mảnh vải nhét vào miệng nên tiếng khóc cũng trở nên kì hoặc hơn..

À quên mất, cũng tại căn nhà đó có một thanh niên che mặt, thân hình cân đối, nói chung là đẹp, thanh niên ấy đau khổ trốn trong góc nhà mà che hai tai lại, chẳng qua hai lỗ tai đang bị tra tấn suốt hai canh giờ sắp điếc rồi.

Cuối cùng chịu không nổi, thanh niên kia liền đi đến gỡ mảnh vải nhét vào miệng kia, giống như đập vỡ, tiếng khóc kia bùng phát lên làm chấn động căn nhà nhỏ.

Sau một lúc khóc thành tiếng, vị cô nương kia cũng lấy lại được bình tĩnh, và nhớ lại sự việc sáng nay, rõ ràng trời còn chưa sáng lại nghe tiếng mở cửa, vú nuôi đến kết tóc cũng không sớm như vậy, cô nương ta cần nhân một hồi lâu nhưng vẫn không nghe thấy lời xin lỗi, liền nóng giận bật dậy, sau đó cảm thấy nơi cổ rất đau rồi xung quanh liền biến thành màu đen hết.

Rõ ràng là bị bắt cóc mà, sau khi tỉnh dậy đã thấy ở đây, miệng còn bị nhét vải, khóc đến khan cổ nhưng tên bắt cóc vẫn không cởi trói, hôm nay là ngày thành thân của người ta mà, tại sao lại lựa ngày này để bắt cóc, ngày này cô nương ta đã đợi rất lâu rồi!

-Nói cho người..hức...biết, bốn tiểu thư là người của Ngọc gia, là phúc tấn của nhị vương gia, là hoàng hậu...không nói chung ta là cành vàng lá ngọc, hôm nay người dám bắt ta, người chết chắc rồi!!

Ngọc Tường Lam hung hăng nhìn vị thanh niên mà ai cũng biết kia, A Triệu khổ sở quay mặt vào tường, thở dài liên tục.

Thanh Tâm cô nương, mau đến cứu ta, tại sao bảo chỉ cần nửa canh giờ là giải quyết xong, cô nương quả thật đang lừa người!!! A Triệu mặt mày đang rất khó coi.

-Cái tên kia, vì sao bốn tiểu thư nói chuyện mà người lại quay mặt hướng khác, người quay lại đây cho ta!!

A Triệu vò đầu, bứt tóc.

-Nhìn quần áo người xấu xa như vậy, chắc hẳn rất nghèo khổ, người thả bốn tiểu thư ra, bốn tiểu thư đây nhất định cho người ngân lượng.

A Triệu đưa tay lên ngực, cổ kiềm nén.

-Bốn tiểu thư đây tài sắc vẹn toàn, cùng với nhị vương gia, sớm muộn cũng làm chủ thiên hạ, người nên nhanh chóng thả ta ra, nhị vương biết được sẽ truy sát cả chính đời nhà người.

“Phụt” A Triệu đưa tay lau vệt máu trên miệng, trong lòng phẫn nộ kêu gào tên Ngô Thanh Tâm!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Ba ngày trôi qua, Du Thiên n vẫn không trở về nhà, nàng cũng muốn ra ngoài tìm hắn, nhưng ngặt nỗi sự phụ của hắn đang bị thương cần người chăm sóc, phải nói Diệp Quế Trung quá tàn ác, người vô tội cũng không tha.

Nàng cũng nói với lão quản gia cho ba, bốn người chia nhau ra đi tìm Du Thiên n, nhưng hắn trốn kỹ quá nên chẳng tìm ra. Còn người của Du Thiên Vũ cũng không bỏ cuộc, ngày nào cũng tuần tra khắp kinh thành, làm nàng chẳng dám ngó đầu ra, thật sự phiền muốn chết.

Nàng mang khay cháo vào phòng, sự phụ của Du Thiên n đang ngồi thiền niệm phật trên giường, có thể sức khỏe cũng ổn nên ngày nào sự phụ hắn cũng ngồi thiền buổi sớm cả.

Nàng nhẹ nhàng đặt khay cháo xuống, tránh gây tiếng động làm phiền đến sự phụ hắn, định đi ra ngoài nhưng sự phụ hắn chợt lên tiếng.

-Bàn tăng đa tạ thí chủ đã chăm sóc bàn tăng suốt mấy ngày qua.

Nàng vội xua tay.

-Không có gì ạ, chỉ là việc vặt, với lại người là sự phụ của chàng, giúp chàng chăm sóc người cũng là chuyện nên làm.

Vị sự phụ kia đưa mắt nhìn nàng thật lâu, sau đó thở dài. Nàng thấy hơi kì lạ nhưng chẳng dám hỏi, nhìn vị sự phụ này râu trắng, dáng vẻ lại thư thái cứ như thần tiên, đối diện có chút áp lực.

- Thiên n đã ba ngày không về nhà sao?

Nàng có chút bất ngờ, vì thường sư phụ hẳn toàn nghỉ trong phòng, không bước chân ra ngoài tại sao lại biết.

- Thật ra tai bạn tăng có thể nói là nghe rất rõ.

Nàng cười gượng một tiếng.

- Đúng là chàng từ ngày hôm đó chẳng chịu về nhà, có thể chàng vẫn nghĩ chưa thông suốt vấn buồn phiền chuyện của Diệp Quế Trung.

- Số phận con người điều do trời sắp đặt, số phận có nghiệt ngã thế nào tránh cũng không khỏi, bằng tăng lúc gặp Thiên n đã thấy được mệnh làm vương tử của nó, tuy nhiên số mệnh này phải dầm dấp, tàn sát rất nhiều sinh mạng, cho nên bằng tăng mới đưa Thiên n lên tự chỉ mong hằng ngày nghe kinh Phật có thể tránh được số mệnh này, nhưng thật không ngờ trốn kỹ đến đâu vẫn phải dẫn thân vào. Về sau này có thể do gặp được thí chủ, chính thí chủ đã giúp vận mệnh kia tự hóa giải, mệnh vương tử trên người của nó đã tan biến.

Sự xuất hiện của nàng ở thời đại này có ý nghĩa lớn vậy sao? Tự nhiên lại có cảm thấy như mình làm việc gì đó lớn lao, và rất đáng tự hào thế này.

- Nhưng bằng tăng nhìn mãi vẫn không thấy vận mệnh tương lai của thí chủ, nó rất mơ hồ vô định. Xin mạng phép hỏi chẳng biết thí chủ từ nơi nào đến.

Mơ hồ vô định? Là vì nàng không thuộc về thời đại này nên sư phụ của Du Thiên n bói vận mệnh không ra ư?

- Thật ra ta không phải...

- Thanh Tâm cô nương có một vị tiểu sư phụ đến phủ, nói là muốn gặp trụ trì của mình, không biết có phải là đệ tử của vị trụ trì kia không?

Đúng lúc đó lão quản gia đứng bên ngoài thông báo vào, nàng vội đi ra ngoài xem, có một vị tiểu sư phụ đang đứng ngoài sân, thấy nàng đi đến liền cúi đầu chào.

- Cho hỏi có phải vị sư phụ này đến đây có phải là tìm sư phụ của Du Thiên n không?

Nàng không biết pháp danh của sư phụ của hắn nên gọi đại như vậy, chẳng biết có thất lễ gì không nữa.

Vị tiểu sư phụ kia ra sức gật đầu.

- Đúng vậy, vị nữ thí chủ này có thể đưa ta đến gặp sư phụ không, cả trên dưới chùa đang rất lo lắng cho người, cử ta ngày đêm đi đón sư phụ về.

- Được đề ta đưa tiểu sư phụ đi, trụ trì của người đang nghỉ đằng kia.

Nàng đi phía trước vị tiểu sư phụ kia đi ngay theo sau, vừa thấy được mặt trụ trì thì cứ như bị kích động, xem vết thương rồi ngồi khóc như mưa, vị trụ trì chỉ cười hiền bảo không sao. Nhìn dáng vẻ vị tiểu sư phụ này tầm mười sáu, mười bảy tuổi còn nhỏ như vậy đã xuất gia.

- Xin thí chủ đừng cười chê, Tiểu Vu là đứa trẻ do ta nhặt về, một tay nuôi nấng cho nên mới có hành động không phải như thế này.

Thấy trụ trì cười gượng nên nàng cũng cười rồi đi ra ngoài, thấy tiểu sư phụ Tiểu Vu đó đi đường xa chắc cũng đói nàng xuống chuẩn bị một phần cơm chay vậy.

Nàng xuống bếp, xào một đĩa rau, cũng làm thêm một đĩa tàu hũ kho, dầu thì không thể xử dụng từ mỡ động vật được, nàng cũng không ngờ ở đây lại có bán quả dưa mà ở đây người ta gọi là quả gì đó quên rồi, nàng sơ chế rồi lấy tinh dầu. Tuy tịn dầu này mùi vị sẽ không ngon, nhưng như vậy còn đỡ hơn là rau luộc.

Mang khay cơm đến thấy Tiểu Vu đang thay vết thương cho trụ trì, vừa thay vừa khóc, nhìn cảnh này thật sự rất giống tình cha con.

- Tiểu Vu sư phụ đệ đi đường xa chắc đói rồi, ta có làm cơm đệ mau đến ăn đi cho nóng.

- Đa tạ thí chủ! Vị trụ trì gật đầu cảm ơn nàng.

Tiểu Vu đưa mắt nhìn khay cơm sau đó lắc đầu.

- Toàn là đồ dầu mỡ, còn là thịt làm sao ăn được, ta là người xuất gia, a di đà Phật.

Nàng mang khay cơm đặt lên bàn, đối diện với Tiểu Vu, rồi chỉ vào rau xào.

- Đĩa rau này xào không phải dùng mỡ heo để xào mà dùng dầu của trái cây, còn cái này không phải thịt mà là tàu hũ, cái này được làm từ đậu nành, tất cả điều không có liên quan đến con vật!

Vị trụ trì vuốt râu cười cười.

- Nữ thí chủ đây đã nói như vậy thì con cứ ăn đi.

Tiểu Vu chán chờ một lát rồi đi đến ăn cơm, ăn một miếng lại thêm một miếng cứ vậy mà ngon lành xoi hết khay cơm.

Đến chiều Trụ trì cùng Tiểu Vu bảo là quay về núi, nàng có ngăn cản nhưng thấy bọn họ quyết tâm quay về, nàng có mở lời bảo thuê xe đi cho nhanh, nhưng trụ trì lại từ chối.

Trước khi đi Tiểu Vũ có hỏi nàng về cách làm đồ chay, nàng cũng không keo kiệt, chỉ những gì mình biết lại, thấy Tiểu Vu chú tâm ghi ghi chép chép rất chi là buồn cười. Còn vị trụ trì có nhờ nàng chuyển lời đến Du Thiên n là “ Lần này biết được kiếp nạn, nên ta tự động đến tìm, kiếp nạn cũng đã qua nhưng nhân duyên vẫn còn”

Nhìn hai dáng người một già một trẻ, từng bước một đi thẳng về phía trước, cảm giác rất bình yên.

- Thanh Tâm cô nương, sư phụ của chủ nhân đã trở về núi liên sơn rồi sao?

A Triệu ở đâu đi đến, cũng chuyển hướng cùng nhìn về phía hai người họ với nàng, nàng không nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

Một lúc sau hai người trở vào trong nhà, chuyện A Triệu chết rất ít người biết hầu như khi Diệp Quế Trung ra tay điều che dấu rất kỹ, người trong phủ Du Thiên n chỉ nghĩ A Triệu có việc xin nghỉ một thời gian nay lại trở về làm việc.

Hôm kia sau khi trả Ngọc Tường Lam về phủ, A Triệu mặt mày u ám đến trông mắt với nàng, hiểu được lý do nàng cười như điên. A Triệu giận lấy nàng xin lỗi mãi mới được. Nàng có nhờ thêm A Triệu đi tìm Du Thiên n, sống chung với hắn lâu như vậy, chắc là rất hiểu, nhưng đến A Triệu tìm ba ngày vẫn không tìm được, chẳng lẽ hắn đã rời khỏi kinh thành.

- Hay ngày mai chúng ta đi ra ngoại thành tìm, không có sư phụ chàng ở đây ta có thể ra ngoài tìm rồi.

A Triệu gật đầu, chính hắn cũng thấy lo lắng, chủ nhân bị cú sốc như vậy, chắc hẳn bị tổn thương rất nhiều.

- Thanh Tâm tiểu thư, Thanh Tâm tiểu thư!! Lão quản gia từ bên ngoài hốt hả chạy vào.

- Quản gia có chuyện gì từ từ nói! Nàng nói.

Lão quản gia thở một lúc sau đó nói.

- Tìm gặp nhị vương gia rồi!

Nàng vui mừng ra mặt, A Triệu cũng thấy phấn chấn, nhưng mặt lão quản gia thì không ổn lắm.

- Chàng đang ở đâu? Nàng mong chờ nhìn lão quản gia.

Lão quản gia cắn răng lao mồ hôi ứa ra trên trán.

- Bẩm tiểu thư, nhị vương gia ở... ở k..kỷ viện Liêu Xuân.

Như xét đánh ngang tai, tai nàng lưng bùng mất mười giây, nàng còn tưởng mình nghe nhầm nên cố hỏi lại.

- Lão quản gia, người bảo chàng, nhị vương gia của thiên long quốc, đang ở kỷ-viện?

Lão quản gia thấy lưng lạnh buốt, bất giác lùi lại hai bước, sau đó sống chết gật đầu. Nàng cười gượng một tiếng sau đó quay sang nhìn A Triệu, A Triệu như đứng hình.

- A Triệu thân mến, chẳng phải người bảo, ồ gà ồ heo gì của kinh thành người cũng tìm mấy lần rồi sao? Vậy vì sao lão quản gia tìm được Du Thiên n ở kỷ viện ăn chơi?! Cái này gọi là bao che?! Nàng trừng mắt nhìn A Triệu.

Sát khí vừa tỏa ra làm A Triệu không khỏi rung mình, lắp ba lắp bắp giải thích.

- K..Không phải, Đúng là ta đã tìm rất kỹ nhưng thật sự chỉ đến những nơi chủ nhân hay đến như, quán trà, tiệm vải, tiệm tranh, tiệm mực, tiệm bút...từ trước đến giờ chủ nhân chưa từng đặt chân đến k..kỷ viện.

- Trước không đến nhưng bây giờ đến rồi đó, Du Thiên n chàng rất quá đáng, người ta lo cho chàng, chàng lại đi uống rượu ngắm hoa bắt bướm, được lắm, được lắm.

Nàng lửa giận bùng bùng cháy lên. A Triệu liền thấy tình hình không ổn nên khuyên ngăn.

- Thanh Tâm cô nương, có gì từ từ giải quyết đừng nóng giận, chủ nhân chắc chỉ đến uống rượu quên sầu thôi, chủ nhân không phải loại người như vậy.

- Uống giải sầu có thể đến tiệm cơm uống, có thể ở nhà uống vì sao chạy đến đó, rõ ràng quá mà, nói yêu thương ta, cái đồ lừa gạt, hôm nay ta nhất định làm cho rõ mọi chuyện.

Nàng bỏ ra ngoài, A Triệu đi ngay sau đó, mười lăm phút sau bọn họ đứng trước kỹ viện, nàng cười khẩy một tiếng, rõ ràng gần phủ như vậy mà tìm ba ngày trời không gặp.

- Vị công tử kia mời vào, mời vào uống rượu với người đẹp~!

Mụ tú bà mặt mày son phấn cả lớp ông a ông ọ đi ra câu dẫn A Triệu, A Triệu sợ lùi lại mấy bước, nàng thì hiên ngang tiến vào.

- Ớ vị cô nương này, nơi này chỉ giành cho nam nhân, nữ nhân không thể vào nha~!

Nàng trừng mắt với mụ ta.

- Tránh ra!

Mụ ta cười một tiếng, sao đó ông ọ đi xung quanh nàng dò xét, nhìn từ đầu đến chân, không bỏ sót điểm nào.

- Ta thấy cô nương đây đáng người cũng đẹp, nếu đã muốn vào Liêu Xuân như vậy, chi bằng làm ở chỗ ta đi, cơm ngày ba bữa, ngân lượng lại cao, nhan sắc như cô nương chắc hẳn sẽ trở thành mỹ nhân nơi đây~.

- Ta vào đây để tìm người, biết điều thì nhường đường không thì đừng trách ta.

Nàng lên giọng thị huy, bây giờ chỗ đứng nàng cũng có một chút, quen biết với hoàng thượng hơi bị thân đó, nói với hoàng thượng một tiếng chỗ này bị sang bằng ngay, hừ.

- Ớ gia, cô nương làm gì hung dữ như vậy~~, ta cũng chỉ là muốn hợp tác với cô nương thôi, không chịu thì cô nương về cho, ở đây không có người cho cô nương tìm. Người đâu ra đuổi bọn họ đi!

Nghe lệnh tầm bốn người nam nhân cao lớn bước ra ngoài thị huy, nàng ngán ngẩm lùi về sau hai bước, sau đó hỏi nhỏ A Triệu.

- Vết thương người đã ổn chưa? Có thể đánh được mấy người?!

Hắc tuyến chạy dài trên mặt A Triệu.

- Khỏe rồi, bọn họ không đáng bận tâm.

- Được, vậy tiến lên!

Nàng lấy lại được khí thế hiên ngang, chống nạnh, ra chỉ thị.

- A Triệu tiến lên!!

Mắt A Triệu giật liên hồi, sau đó phi lên đánh bọn chúng, bọn chúng tuy to xác, nhưng cử động rất chậm, đến quần áo của A Triệu còn chưa chạm vào được đã bị đánh nằm bẹp dưới đất.

Nàng đưa ngón cái về phía A Triệu.

- Good job!

A Triệu bị hành động khó hiểu này của nàng làm cho hắc tuyến trên mặt dài thêm một chút. Nàng hiên ngang đi vào trong mụ tú bà, thấy tình hình thay đổi nên nhỏ giọng năn nỉ.

- Vị cô nương này đừng làm loạn nữa, chúng ta còn phải làm ăn nha~, cô nương nhận lấy một ít ngân lượng này rồi đi giủ ta đi!

Nàng trừng mắt với mụ ta.

- Ta nói lại lần cuối, ta muốn tìm người, không phải ăn xin mà cần người bỏ thí ngân lượng!

- Được, được, vậy ta dẫn cô nương đi tìm người~~, chỉ cần đừng đập phá chỗ này là được~!

Mụ tú bà nghiêng răng nghiêng lợi đưa nàng đi tìm người, phòng lớn phòng nhỏ đều không thấy, nàng lại nghĩ chẳng biết nguồn tin của lão quan gia có đúng hay không nữa.

- Thấy chưa, ta đã nói chẳng có người cô nương tìm mà~ mau mau đi ra giúp ta!

Nàng thấy chẳng có người ở lại mấy chỗ quý quái này làm gì, khi này tìm các phòng chứng kiến mấy cảnh mười sáu cộng, chẳng biết mai mất có bị đau không nữa.

- Khoan đã, phòng lớn kia vẫn chưa tìm!

A Triệu nhìn về hướng phòng lớn nhất trên lầu, cánh cửa của nó khác hẳn với các phòng khác, nàng nhìn qua còn tưởng không phải phòng tiếp khách, đây là phòng vip hả?

-Không được, trong đó đang tiếp một vị thiếu gia rất khó tính, khó lắm mới chịu được vị thiếu gia đó, năm mỹ nhân đẹp nhất của chúng ta đều bị thiếu gia này cho gọi, nếu làm phiền là sao ta gánh nổi đây~~!

Nàng nhìn căn phòng đó rất khả nghi, coa khả năng có Du Thiên n ở đó.

-Người thiếu gia này có phải, mặt mày fuấn tú, có đôi mắt phượng rất đẹp, ánh mắt lúc nào cũng long lanh như sóng nước? Có phải mặt một bộ y phục màu xanh, mang ngọc bội hình một con rồng không? Nàng cố gắng miêu tả hình dáng của Du Thiên n.

Thấy mặt mày bà hơi gấp ngừng, có điểm khả nghi.

-Có phải hay không? Nếu người không nói ta bảo người sang bằng chỗ này của người!

Bị hù dọa mặt mày bà sống chết gật đầu, A Triệu lại có cảm giác rung mình, liền nhìn sang nàng, người đang tỏa ra muôn vàng sát khí.

Được lắm, một mình mà năm cô nương xinh đẹp, được, Du Thiên n người rất có bản lĩnh.

Nàng sẵn tay áo đi đến phòng lớn, dùng chân đá một phát cửa phòng mở tung ra, đúng là sự thật còn quá sức tưởng tượng với nàng, một đám nữ nhân ăn mặc hở hang, mặc mà như không mặc, đang bu lấy người Du Thiên n, còn hân hân uống rượu, cười cười nói nói với đám nữ nhân, trên mặt còn dính lớp son, không những vậy, quần áo điều không chỉnh tề...Du Thiên n người nhảy xuống sồn hoàng hà cũng rửa không sạch.

-Du-Thiên- n! Nàng quát lớn.

Đám nữ nhân đang vui cười quay lại nhìn nàng, Du Thiên n thì ngây ngất say cười cười ngược lên nhìn nàng, không một chút bất ngờ, không một câu xin lỗi thậm chí hân còn lơ nàng đi.

-Công tử~~ nữ nhân kia là ai vậy~, là nương tử của chàng sao~~!

-Nhìn nàng ta hung dữ như vậy, thiếp thấy sợ quá~~.

Một nữ nhân òng ẹo ngả và người Du Thiên n, hân không đẩy ra mà cố tình vuốt ve nữa.

-Không phải nương tử, ta đây chưa có nương tử.

Tim nàng đau quá, cứ như ai bóp nghẹn vậy, đúng không là nương tử nhưng rõ ràng nàng quá hân đang yêu nhau mà, hành động này là ngoại tình công khai đó. Có thể hân bị sốc, hân đau lòng, nhưng vì sao biến mình thành người như thế này?

-y dô~, đã không phải nương tử thì mau rút đi, nhìn thật chướng mắt!

Nàng cố kiềm nén, bây giờ hân không tỉnh táo, cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề.

-Chàng muốn uống ta sẽ uống cùng chàng!!

Nàng đi đến lấy một vò rượu trên bàn, uông một ngụm, vị đắng kèm theo cảm giác cay xè nơi cổ, làm nàng ho sặc sụa, A Triệu thấy vậy liền đi đến lấy vò rượu từ tay nàng.

-Chủ nhân người đừng như vậy nữa, về phủ rồi nói chuyện, mấy ngày nay Thanh Tâm cô nương rất lo lắng cho người.

Lúc này Du Thiên n mới có chút phản ứng, nhìn A Triệu hồi lâu hân phá cười lên một tràng dài.

-Ha ha quả nhiên ai trên đời này cũng lừa gạt ta, ha ha.

-Khụ...chàng nói vậy là có ý gì? Nàng nhìn Du Thiên n.

Du Thiên n không nói tiếp mà lại tiếp tục uống rượu cùng bọn nữ nhân kia, nàng tức giận đi đến giật ly rượu trong tay hân mà ném đi, còn kéo tay hân để kéo hân đứng dậy, Du Thiên n thì không chịu nên giằng co với nàng, nàng cố chấp hân cũng cố chấp, cuối cùng người ngã nhào xuống sàn nhà là nàng.

Bọn nữ nhân kia được dịp cười khinh bỉ nàng, A Triệu đến đỡ nàng dậy, nhưng nàng gạt tay ra, tự mình đứng dậy.

-Du Thiên n, chàng đừng vì chuyện bị Diệp Quế Trung lừa gạt thì chàng nghĩ ai cũng lừa chàng, chàng thật sự quên tình cảm của chúng ta? Ta từ trước đến giờ chưa từng lừa gạt chàng chuyện gì. Cho nên chúng ta cùng về phủ, đợi chàng tỉnh táo rồi nói chuyện, những chuyện chàng làm bây giờ thật sự khiến ta rất đau lòng.

Du Thiên n một chút phản ứng cũng không, nàng âm ức đến phát khóc.

-Du Thiên n!! Chàng rốt cuộc có nghe ta nói hay không!!! Nàng bật khóc.

Du Thiên n ngưng uống rượu, sau đó nhìn nàng.

-Tú bà đâu, mau gọi người đưa đám người này ra ngoài, bọn thiếu gia bỏ ngân lượng ra để bị làm phiền sao?!

Mụ tú bà giật nảy người, cười cười lấy lòng.

-Được~, để ta đuổi bọn họ ra~!

Nàng ngay tại lúc này chỉ biết cầm nín nhìn Du Thiên n, mụ tú bà cố đẩy nàng ra ngoài.

-Để ta nói...nói một lời rồi sẽ tự động đi! Nàng đưa tay lau sạch nước mắt.

Hít một ngụm khí, rồi nàng bắt đầu nói.

-Nếu nghĩ kỹ lại thì ta cũng có chuyện lừa chàng, có lẽ chuyện này không lớn, nhưng chắc cũng tính là lừa gạt. Thật ra cha mẹ của ta không chết, họ còn sống nhưng họ không sống ở thời đại này, và ta cũng thế là vì tai nạn nên mới vô tình trở về nơi này, có lẽ rất hoang đường rất khó tin, trước đây ta đã tìm được cách quay trở lại nơi của ta, nhưng vì...chàng, vì ta phát hiện bản thân đã yêu chàng nên mới từ bỏ cơ hội đó, nhưng mà đến thời điểm này ta thật sự hối hận, từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần ta hối hận nhất, hối hận vì đã từ bỏ cơ hội trở về, hối hận khi trao tình cảm cho chàng, không phải chàng không tốt với ta, mà vì chàng quá cố chấp, hôm nay chính chàng đã đẩy ta rời khỏi, thì mong sau này đừng giống ta mà hối hận.

Nói xong nàng quay lưng bước đi, được hai bước thì nàng dừng lại.

-Còn nữa sự phụ đã khỏe, đã trở về Liên Sơn cùng Tiểu Vu, trước khi đi người có nhờ ta chuyển lại lời với chàng, “Lần này biết được kiếp nạn, nên ta tự động đến tìm, kiếp nạn cũng đã qua nhưng nhân duyên vẫn còn”.

Nói vừa xong nàng liền bỏ đi, A Triệu nhìn Du Thiên n rồi nhìn theo nàng, cuối cùng chọn đuổi theo nàng, Du Thiên n lúc đó ly rượu trên tay đưa lên miệng nhưng vẫn chưa uống hết, sắc mặt thì đỏ hồng do rượu chẳng thể nhìn ra tâm tình lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Trời đang trong xanh, chẳng có một cụm mây nào phút chốc lại mây đen kéo đến phủ kín cả bầu trời.

Đến ông trời còn thay đổi nói chi là con người, nàng bước đi trên phố, có thể nói là đi rất chậm, đi chậm để chờ ai đó chạy thel xin lỗi, nhưng chẳng có ai cả, chỉ có một A Triệu đi sát bên với nàng, khuyên nàng mấy câu.

Nàng mệt rồi, quá mệt mỏi rồi, vì sao tình cảm của nàng lại bị ai đến vậy? Lúc bị cản chớ lúc vì sự cố chấp của người nào đó. Bây giờ nàng chợt nghĩ, có phải tình cảm của nàng và Du Thiên Ân sẽ kết thúc như thế này?

Chẳng nghĩ làm gì cho đau đầu nữa, kết thúc thì kết thúc, yêu sâu đậm cái khi!!

Nàng mặt nhăn mày nhíu.

-Thanh Tâm cô nương đừng buồn nữa, chủ nhân nhất thời vì con say nên mới như vậy, đợi người tỉnh rượu rồi khuyên người.

Nàng thở dài một cái rồi nói với A Triệu.

-Người ta thường nói khi người ta say, lời nói ra tất cả điều là lời thật lòng hết.

A Triệu đưa tay gỡ đầu, người như hấn thật sự chẳng biết dùng lời gì hay để khuyên nữ nhân.

-A Triệu này, người làm cho chàng đã bao lâu rồi? Nàng đột nhiên quay sang hỏi.

-Hả? À...gần tám năm, ta đi theo bảo vệ cho chủ nhân gần tám năm rồi.

Nàng có chút ngạc nhiên, đi theo hấn lâu như vậy rồi sao, mà khoan tám năm?

-A Triệu người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

-Ta năm nay hai mươi sáu tuổi rồi.

Ắc, đã hai mươi sáu tuổi, nàng còn nghĩ A Triệu chỉ mười tám mười chín tuổi, mặt dù mặt có hơi già thật, ai ngờ lại lớn như vậy.

-A Triệu ca ca, thất lễ rồi, thất lễ rồi! Nàng chấp tay.

A Triệu tròn mắt nhìn nàng.

-C..Ca ca?

Nàng gật đầu, sau đó đi tiếp đến ngã ba phố nàng đột nhiên dừng lại, A Triệu còn tưởng chuyện gì cũng dừng theo.

-Sao vậy?

Nàng im lặng hồi lâu rồi cười với A Triệu.

-A Triệu huynh về trước đi, muội muốn đi đâu đó cho khỏi khỏa một chút, hôm nay muội nhớ cha với mẹ với muội muội quá.

A Triệu ngẩn đầu nhìn lên trời, bầu trời đã chuyển thành màu đen, gió cũng nổi lên, dấu hiệu sắp có mưa.

-Trời sắp mưa rồi cùng về đi, chủ nhân chắc sẽ về ngay thôi.

Nàng cười, nụ cười của buồn phiền.

-Điều đó lúc này không quan trọng nữa, A Triệu huynh... tạm biệt.

Nàng đưa tay lên vẫy chào A Triệu, sao đó chạy đi, nàng biết nếu còn ở đó A Triệu sẽ khuyên nàng quay về phủ, nhưng bây giờ nàng không muốn về, mãi mãi không muốn về.

Lúc đó trời cũng bắt đầu mưa tí tách, sau đó ngày một lớn dần, nàng không biết bản thân chạy bao lâu nữa, thấy mưa càng nặng hạt, nàng nấp vào máy hiên của một ngôi nhà cạnh phố, đưa tay ra hứng những giọt nước đang đua nhau chạy xuống, lúc này nàng thật nhớ những ngày của trước đây, những ngày mưa nàng hay ngồi uống một ly cà phê sữa, ăn một miếng bánh quy, rồi thư thái ngắm mưa, có lúc nhỏ Thanh Thủy sẽ đến chọc phá nàng, cũng có lúc nó ngồi dựa vào nàng mà đọc truyện...lúc đó thật sự rất bình yên.

Hiện tại thì sao, bị cuốn vào một thời đại xa xưa này, tìm được tình yêu thì sao? Biết được cảm giác rung động đầu đời thì sao? Quá nhiều chuyện xảy ra, nàng thật sự không theo nổi nữa rồi.

-Ừa...khụ...

Hửm? nàng vừa nghe tiếng người ho, nàng nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai, mưa rất lớn ai nấy điều về nhà hoặc đi nấp cả rồi, là người trong nhà này sao?

Nàng xoay người lại kiểm tra, phía trong là bức tường nếu có người thì tiếng nói cũng không lọt ra đến đây.

Nàng nhìn xung quanh lần nữa cũng chẳng thấy, sau đó lại nghe âm thanh đó, nhưng lần này là tiếng rên.

-Ừa...ura...

Nàng chợt giật mình, sau vừa giống tiếng người lại vừa giống...ây, chắc không có đâu có xui như vậy, trời còn sáng mà sao gặp ma được.

Nàng đưa mắt nhìn bầu trời đầy mây đen kìa, mồ hôi trên trán ứa ra, tuy là chưa tối nhưng mây đen thế này còn âm u hơn nữa..

Sột xoạt, một âm thanh lại phát ra tiếp, nàng lần này xác định được phương hướng của nó, có một cái xọt tre đang cách nàng năm bước chân, và hình như nàng vừa thấy cái xoạt nó chuyển động.

Nàng nghĩ trong đó chẳng lẽ là chó hay mèo đang bị nhốt trong đó sao? Đúng ha, có thể như vậy lắm! Nàng thở phào đến giờ cái xọt tre lên, nhưng mà ôi thôi bên trong là một đứa trẻ, tìm nàng suốt ngừng đập rồi.

Đứa trẻ còn thở, quần áo nhìn rất bẩn còn mấy chỗ rách lớn, đứa trẻ nằm co ro lại, nàng lay lay đề gọi nó.

-Bạn nhỏ người có sao không? Đây, tỉnh lại nghe ta nói gì không?!

Nước mưa thấm ướt cả người đứa trẻ nó rung lên vì lạnh, nàng có thấy trên tay nó có vết máu khô, lúc đỡ nó ra mới nhận ra trên mặt còn có vết bầm, nhưng mặt tèm lem nàng không thể nhìn rõ được mặt nó, nàng đỡ nó dựa vào bức tường phía sau, sau đó lấy chiếc khăn trong tay áo ra, thấm một ít nước mưa sau đó lau sạch vết bầm trên mặt nó.

Vết bầm biến mất nàng bàng hoàng nhận ra đây là Tiểu Hạo, tay nàng bắt đầu rung lên, sống lưng thấy lạnh buốt.

-T..Tiểu Hạo...làm sao...làm sao lại ra nông nỗi này?!! Du Thiên Vũ người thật đáng chết, nó là đứa trẻ có biết gì mà người nữ lòng...

Nhìn Tiểu Hạo thế này lòng nàng dâng trào cảm giác tức giận, suy cho cùng chỉ là một đứa trẻ, nó không thể lựa chọn được số phận của mình, dù gì cũng sống với nhau lâu như vậy, một chút tình người cũng biến mất...anh em nhà họ Du các người thật sự...

-Tiểu Hạo, Tiểu Hạo đệ nghe ta nói không? Nàng vỗ nhẹ vào mặt nó.

Nhìn Tiểu Hạo rất yếu ớt, nàng gọi mãi nó cũng không có phản ứng, nàng bế nó lên sau đó đợi mưa đi tìm đại phu.

Mưa lớn của tiệm nào cũng đóng cửa, kêu mãi mới có một y quán chịu mở cửa nàng vui mừng bước vào.

-Đại phu, cầu xin người cứu đứa bé này!!

Lão đại phu già nhìn Tiểu Hạo sau đó bảo nàng để nó trên giường, một lúc sau phu nhân của lão cũng đi ra, trên tay mang một thùng nước nóng.

-Cô nương mau thay quần áo ướt của tiểu hài tử ra, đừng để nước thấm vào người làm phong hàn thêm nặng.

Nàng nhanh tay làm theo lời đại phu, thay cho tiểu hạo bộ quần áo mà vị lão phu nhân đưa cho, sau đó đứng một bên nhìn lão đại phu sơ cứu vết thương trên cánh tay, rồi đắp thuốc lên mấy vết bầm trên mặt.

-Cô nương tiểu hài tử của cô đang cầm thứ gì trong tay, lão phu gỡ mãi không ra.

Lão đại phu nhìn bàn tay đang siết chặt của Tiểu Hạo, nàng đi đến xem một chút, sau đó vừa xoa bàn tay nó, vừa nói với nó.

-Tiểu Hạo...là tỷ đây, là Thanh Tâm đây, đệ đừng sợ.

Mặt Tiểu Hạo có chút phản ứng sau đó bàn tay cũng nới ra, nàng lấy vật nó cầm trên tay ra, là một miếng ngọc bội, nàng nhớ không lầm thì cái này là Ngôn Ngôn đưa cho nó.

-Cô nương quần áo trên người cô cũng đã ướt mau thay đi,đừng để nhiễm phong hàn.

Vị lão phu nhân từ trong nhà mang ra cho nàng một bộ quần áo khô, nàng đón lấy, cảm ơn vài câu rồi vào trong thay ra, sau đó lão đại phu bốc thuốc đưa cho nàng bảo nàng xuống bếp nấu thuốc, lão đại phu và phu nhân rất nhân từ, còn giữ nàng ở lại, trời đã tối và vẫn còn mưa nhất thời không thể đi đâu được, cũng may nàng có mang một ít tiền để trả cho bọn họ.

Thuốc nấu xong nàng bón từng thìa nhỏ cho Tiểu Hạo, sau đó nó có bị sốt, nàng ngồi canh thay khăn cho nó gần như đến sáng, cuối cùng nó cũng tỉnh lại.

-Tiểu Hạo may quá đệ tỉnh rồi, đệ thấy trong người còn mệt không?

Nàng đưa tay lên trán Tiểu Hạo để kiểm tra, không còn sốt nữa, sắc mặt cũng hồng lên. Tiểu Hạo đưa mắt nhìn xung quang bắt gặp ánh mắt nàng nó đột nhiên bật khóc nức nở, nàng ôm nó vào lòng vỗ về, mãi một lúc lâu nó mới nín khóc.

Nàng bảo nó nằm nghỉ còn mình đi mượn bếp nấu một chút cháo, sao đó phát hiện y quán này thật sự rất thiếu thốn, chỉ có một ít gạo cùng với ít cá khô, nàng ra ngoài nhờ lão phu nhân chăm sóc Tiểu Hạo giúp, nàng chạy ra chợ mua một ít thức ăn cùng với ít gạo về.

Cháo nấu xong nàng gọi Tiểu Hạo dậy ăn, cơ thể nó còn yếu, nàng phải bón cho nó từng muỗng.

-Tiểu hài tử, con có người mẫu thân thương con như vậy đúng là rất may mắn, mẫu thân con cả đêm thức chăm sóc, con xem mắt đã nổi tơ máu, còn chưa kể hôm qua một mình công con chạy dưới trời mưa.

Lão phu nhân thấy nàng chăm sóc nó chu đáo như vậy buộc miệng nói một câu, nhưng mà nghe xong Tiểu Hạo liền nước mắt ngấn nước mắt dài khóc rất thảm thiết, nàng phải dỗ nó một lần nữa, đợi nó nín nàng mới hỏi sự tình.

-Bây giờ đệ có thể kể với ta vì sao đệ lại ở ngoài đường đói khổ như vậy? Còn có những vết thương trên người, có phải phụ thân đệ đánh đập và đuổi đệ đi không?

Tiểu Hạo gượng gạo lắc đầu, đôi môi khô nứt còn mấp mẩy không nói thành câu, nàng đi rót một chén nước đút cho nó, nó yên lặng thật lâu rồi cuối cùng cũng mở miệng nói với nàng.

-M...Mẫu thân chết rồi...ph...phụ thân kêu người đánh...mẫu thân, mẫu thân t...tự lấy đao đâm vào bụng...

Nghe xong mà sốc đến tận óc, Dương My chết rồi? Còn Tiểu Hạo lại chứng kiến cảnh đó, đứa nhỏ này sẽ chịu nỗi ám ảnh tâm lý như thế nào đây?!

Nàng thấy Tiểu Hạo buồn như vậy cũng không muốn hỏi thêm gì, cứ bảo nó nghỉ ngơi một lát. Còn nàng mượn một bộ đồ nam nhân rồi đi ra ngoài, bây giờ cần một ít tiền để trị cho Tiểu Hạo, quay lại phủ của Du Thiên n thì nàng không muốn, chỉ còn cách vào hoàng cung nhờ Uyển Nhi giúp đỡ, nhân tiện mượn một món đồ của Du Thiên Minh.

Nàng cẩn thận nhìn trái nhìn phải sau đó đi đến cổng hoàng cung, nàng quên mất ra vào hoàng cung cần có thẻ bài, lúc trước Du Thiên Minh có cho nàng một thẻ, hẳn nói chỉ cần có thẻ này ra vào hoàng cung tùy ý, nhưng nàng không có mang theo, bây giờ phải làm sao đây.

- Các người cẩn thận một chút đồ này là hoàng thượng đích thân kiểm tra đừng để bị đập.

Có một đoàn xe ngựa vừa đi qua, bên trên xe là những thùng hàng, nàng nhanh trí đi theo phía sau xe, đồ trên người nàng không khác mấy với bọn họ, giả vờ đẩy phụ sau đó lên vào cung.

Qua khâu kiểm tra xong nàng cũng thuận lợi đi vào trong, bọn họ đưa hàng xuống ngự thiện phòng, nàng thì lên chuyển hướng Uyển Tú Cung, nhưng lại xui có người trong đoàn xe kia phát hiện.

- Tên ngốc kia người đi đâu lung tung vậy hả, mau quay lại, đây là hoàng cung chứ không phải nhà người mà muốn đi đâu thì đi.

Trán nàng ứa mồ hôi lạnh, giả vờ cười cười.

- Ta thấy cảnh đẹp quá nên ngẩn ngơ một chút, thứ lỗi ta đi ngay đây.

Mấy người trong đoàn cũng quay lại nhìn nàng, lại có người phát hiện ra nàng không ổn.

- Ấy người là ai thế? Sao nhìn mặt lạ quá.

- Đúng rồi, nhìn kỹ thì rất lạ.

- Đoàn chúng ta đâu có tuyển thêm người mới?

Chết lộ rồi, nàng cười gượng sau đó lùi lại mấy bước liền liều mạng bỏ chạy, bọn chúng thấy vậy cũng đuổi theo, nàng bị một người trong bọn chúng nắm lấy búi tóc, phật một cái tóc nàng xoắn xuồng, cả người nàng ngã nhào phía sau, nhưng có gì đó rất nhanh đỡ lấy người nàng.

- Cuối cùng cũng tìm được nàng! Giọng nói quen thuộc vang lên.

Nàng ngẩn đầu lên nhìn người đang đỡ mình, thôi rồi mặt nàng chuyển đen như nhọ nồi, hôm nay đúng xui tận mạng, lại gặp Du Thiên Vũ ngay tại hoàng cung.

Nàng đứng dậy xô Du Thiên Vũ ra, nhưng hắn dùng sức giữ chặt nàng lại, nàng đánh vào người hắn thật mạnh nhưng hắn trâu bò không chịu buông.

- Du Thiên Vũ người mau buông ta ra, nếu không ta cắn lưỡi ta chết tại đây!!

Nàng đe dọa hắn, cuối cùng hắn cũng buông ra, đám người kia tròn mắt nhìn nàng và Du Thiên Vũ, hắn thấy vậy liền ra lệnh cho bọn chúng lui xuống.

Chạy trốn, nàng chạy không lại rồi, làm sao mới thoát khỏi Du Thiên Vũ đây, phải rồi đây là hoàng cung dù gì cũng là hoàng thượng làm chủ, nàng mượn uy của Du Thiên Minh, tên em trai như hắn làm được gì.

- Du Thiên Vũ đây là hoàng cung người đừng có quá đáng, chỉ cần người làm gì ta ta nhất định nhờ hoàng thượng lấy lại công bằng.

Nàng lại giả vờ đưa tay lên bụng, mặt Du Thiên Vũ trở nên xám xịt, nhưng vẫn giả vờ cười với nàng.

- Vậy nàng có thể nói vì sau nàng được hoàng thượng ân sủng mà phải cực khổ lên vào cung như thế này?

Hề? Quên mất vừa bị bắt gặp tại trận! Không được nàng không thể bị nắm thóp như vậy.

- Chuyện này...ta ra ngoài bị làm mất thẻ bài rồi, sợ hoàng thượng la mắng nên...

- Đủ rồi! Nàng định lừa gạt ai nữa, người hoàng huynh sủng ái bây giờ là Hà Phi, vừa rồi còn nguyện vì Hà phi mà giải tán hậu cung, nàng nói mình được ân sủng vậy cho hỏi vì sao nàng còn phải lưu lạc ngoài kia.

What? Du Thiên Minh chơi lớn vậy sao? Thiệt tình giải tán thì giải tán sau lại chọn ngay lúc này. Lần này hết cách rồi.

- Nàng nên nhớ hôn sự của chúng ta cũng là do hoàng thượng chỉ định, mau theo ta về!!

Du Thiên Vũ mạnh bạo kéo nàng đi, nàng liều chết phản kháng, cuối cùng hắn dùng sức vát nàng lên vai, nàng không muốn đi theo hắn, không thể bị cưỡng ép như vậy!!

- DU THIÊN MINH!! MAU ĐẾN CỨU TA!!

Nàng dùng sức bình sinh còn lại mà hét chói tai, chỉ mong có thể nào động khiến Du Thiên Minh đến ngăn cản tên trâu bò khốn kiếp này.

- Hoàng đệ mau bỏ Thanh Tâm xuống!!

Lần này ông trời nhìn thấu nỗi khổ của nàng rồi, thật đúng lúc Du Thiên Minh đến rồi.

Du Thiên Minh nghe báo lại lộ hàng hần mua đã được mang đến, định đích thân đi kiểm tra lại gặp được cảnh bắt người này, mới đầu còn tưởng ai, thì ra Thanh Tâm đang bị tam đệ uy hiếp.

Du Thiên Vũ bức mình giả vờ không nghe thấy một mạch đi về phía trước, Du Thiên Minh tức giận ra lệnh cho binh lính lèb chặn phía trước.

- Tam hoàng đệ mau thả Thanh Tâm xuống!!

Du Thiên Vũ xoay người lại, cuối đầu hành lễ.

- Thần đệ tham kiến hoàng thượng.

- Tam hoàng đệ?! Mau để Thanh Tâm lại! Du Thiên Minh găng giọng.

Du Thiên Vũ cười nhạt một tiếng.

- Đây là nương tử của đệ vì sao hoàng huynh lại muốn nàng ở đây? Người quên đã ban hôn cho ta và nàng rồi sao?

Du Thiên Minh và Du Thiên Vũ nhìn nhau, còn nàng bụng đang đau muốn chết rồi đây, anh em các người muốn trừng mắt thì bỏ nàng xuống trước đã.

- Ta đau bụng quá, mau thả ta xuống, hình như...chảy máu rồi!!

Nàng đau thật nhưng không phải chảy máu, chỉ là lừa tên Du Thiên Vũ này, quả thật nghe đến chảy máu, hần liền bỏ nàng xuống, chân vừa chạm đất là nàng chạy ngay đến sau lưng Du Thiên Minh.

- Nàng?! Du Thiên Vũ tức giận nhìn nàng.

- Hoàng đệ cũng thấy rồi đó Thanh Tâm muội ấy không muốn cùng đệ về, cũng không muốn làm nương tử của đệ, đệ mau về đi.

Du Thiên Vũ hai tay siết thật chặt, căm phẫn nhìn Du Thiên Minh.

- Hoàng thượng rõ ràng là người đã ra chỉ thị ban hôn, vì sao hôm nay cản trở ta, người là vua một nước không thể nuốt lời, Thanh Tâm nàng mau theo ta về!!

Du Thiên Vũ hùng hân bước đến, nàng nhìn thấy hần đáng sợ quá từ phía sau Du Thiên Minh mà lùi xuống nấp phía sau thái giám An Tử.

An Tử khó chịu nhìn nàng.

- Nha đầu thái tử đừng có chạm lưng tung.

Nàng lờm An Tử một cái sau đó mắt quan sát Du Thiên Vũ, chỉ cần hần có động tĩnh bất lợi nàng sẽ liều mạng chạy đi.

- Tam hoàng đệ đứng lại cho trẫm!!

Du Thiên Vũ lại phớt lờ, Du Thiên Minh tức giận.

- Người đâu mau cản tam vương gia lại, nếu tam vương gia còn tiến thêm một bước là tội khi quân...giết chết không tha!!

- Hoàng thượng!!

Du Thiên Vũ tức giận đến cực độ, người hoàng huynh luôn tốt với hần chỉ vì muốn cướp nữa nhân của hần mà ra lệnh giết hần. Rốt cuộc vì sao ai cũng quay lưng phản bội hần?

Du Thiên Vũ đứng như chết chân tại đó, Du Thiên Minh liền đưa nàng về thư phòng. Du Thiên Vũ hần tuyệt vọng nhìn theo bóng lưng của nàng...tất cả chuyện hần làm cũng chỉ vì hần quá yêu thương nàng, vì sao nàng không hiểu cho hần, vị hoàng huynh hần tôn trọng nhất nay lại đối xử với hần như vậy, nếu hần còn làm người tốt vậy chẳng phải quá ngu ngốc!!

-AAAAA!

Du Thiên Vũ thét lên trong nỗi tuyệt vọng, phần tốt đẹp trong con người hần thật sự biến mất rồi.

.....///.....

Bạn đang đọc truyện *Một Đoạn Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

